

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dizzily magical,
and still utterly believable'

LAINI TAYLOR

THE KINGDOM OF COPPER

S.A. CHAKRABORTY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE KINGDOM OF COPPER

S. A. CHALRABORTY

Daevabad
Üçlemesinin
İkinci Bölümü

HARPER
Voyager

Kopyalama hakkı

HarperVoyager

An imprint of *HarperCollinsPublishers* Ltd

1 London Bridge Street

Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak İngiltere'de *HarperVoyager* tarafından
yayımlanmıştır 2019 Telif Hakkı © S.A. Chakraborty 2019
Kapak tasarımı Micaela Alcaino © *HarperCollinsPublishers*
Ltd 2019

Kapak fotoğrafları © Shutterstock.com

Paula Russell Szafranski tarafından

tasarlanmıştır Harita telif hakkı ©

Nicolette Caven

S.A. Chakraborty, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın
manevi hakkını ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin
edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen
isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle
olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri
uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle,
bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size
münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu
metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez,
kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik
uygulanamaz veya

HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi.

Kaynak ISBN: 9780008239442

Ebook Edition © şubat 2019 ISBN: 9780008239466 Sürüm:

2019-01-07

Adanmışlık

SHAMIK İÇİN

İçindekile

r [Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthaf](#)

[Haritalar](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1: Nahri](#)

[Bölüm 2: Ali Bölüm](#)

[3: Nahri Bölüm 4:](#)

[Dara Bölüm 5: Ali](#)

[Bölüm 6: Nahri](#)

[Bölüm 7: Dara](#)

[Bölüm 8: Ali Bölüm](#)

[9: Ali Bölüm 10:](#)

[Nahri Bölüm 11: Ali](#)

[Bölüm 12: Nahri](#)

[Bölüm 13: Nahri](#)

[Bölüm 14: Dara](#)

[Bölüm 15: Ali Bölüm](#)

[16: Dara Bölüm 17:](#)

[Nahri Bölüm 18:](#)

[Nahri Bölüm 19:](#)

[Dara](#)

[Bölüm 20: Ali Bölüm](#)

[21: Nahri Bölüm 22:](#)

[Ali Bölüm 23: Nahri](#)

[Bölüm 24: Dara 25.](#)

[Bölüm Ali 26. Bölüm](#)

[Nahri 27. Bölüm Ali](#)

[28. Bölüm Nahri 29.](#)

[Bölüm: Ali 30.](#)

[Bölüm: Nahri Nahri](#)

[31. Bölüm Ali 32.](#)

[Bölüm Nahri 33.](#)

[Bölüm: Ali 34.](#)

[Bölüm: Nahri Nahri](#)

[Bölüm 35: Nahri](#)

[Bölüm 36: Ali Bölüm](#)

[37: Dara Bölüm 38:](#)

[Nahri Bölüm 39: Ali](#)

[Dara 40. Bölüm](#)

[Nahri Bölüm 41:](#)

[Dara Sonsöz](#)

[Karakter Kadrosu](#)

[Sözlük .](#)

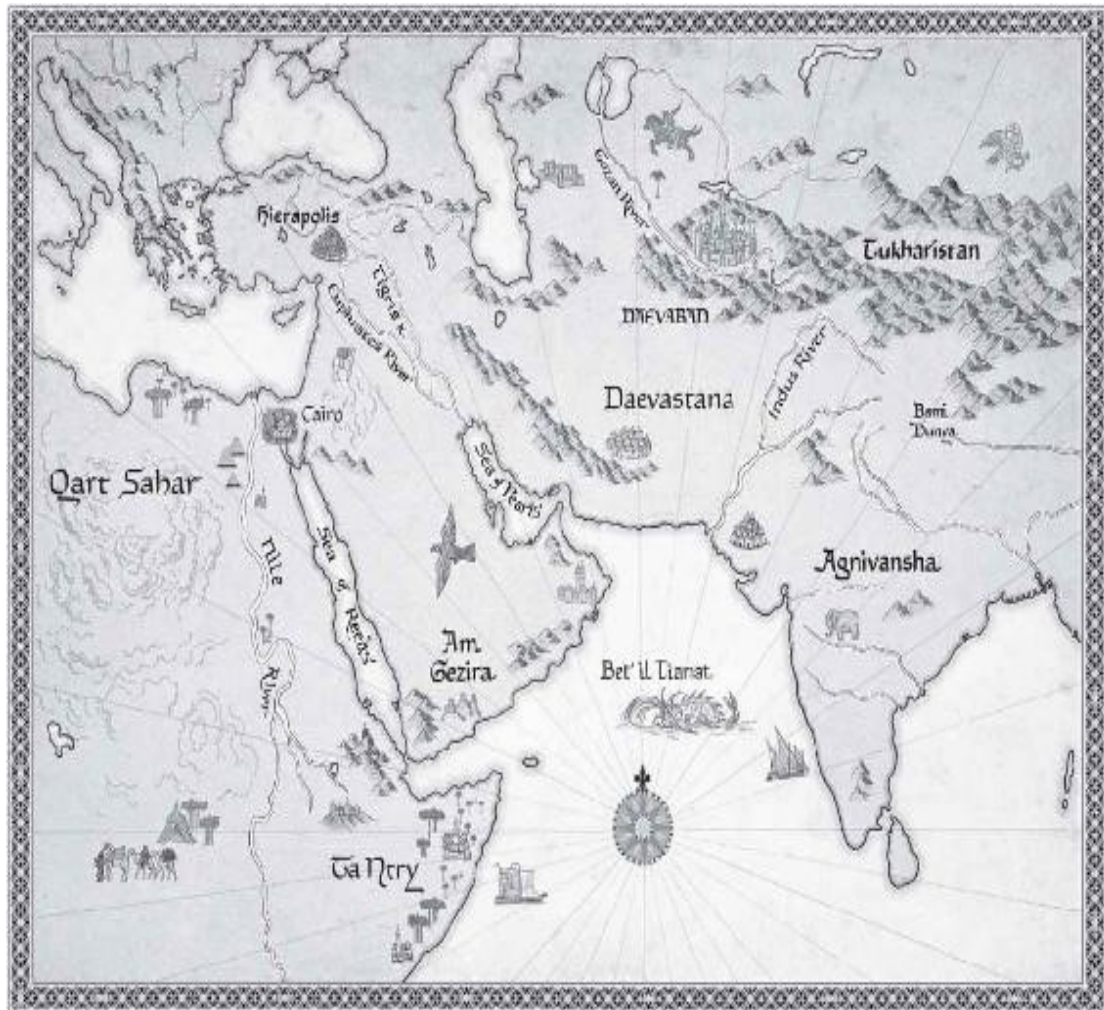
[Cinlerin Altı Kabilesi](#)

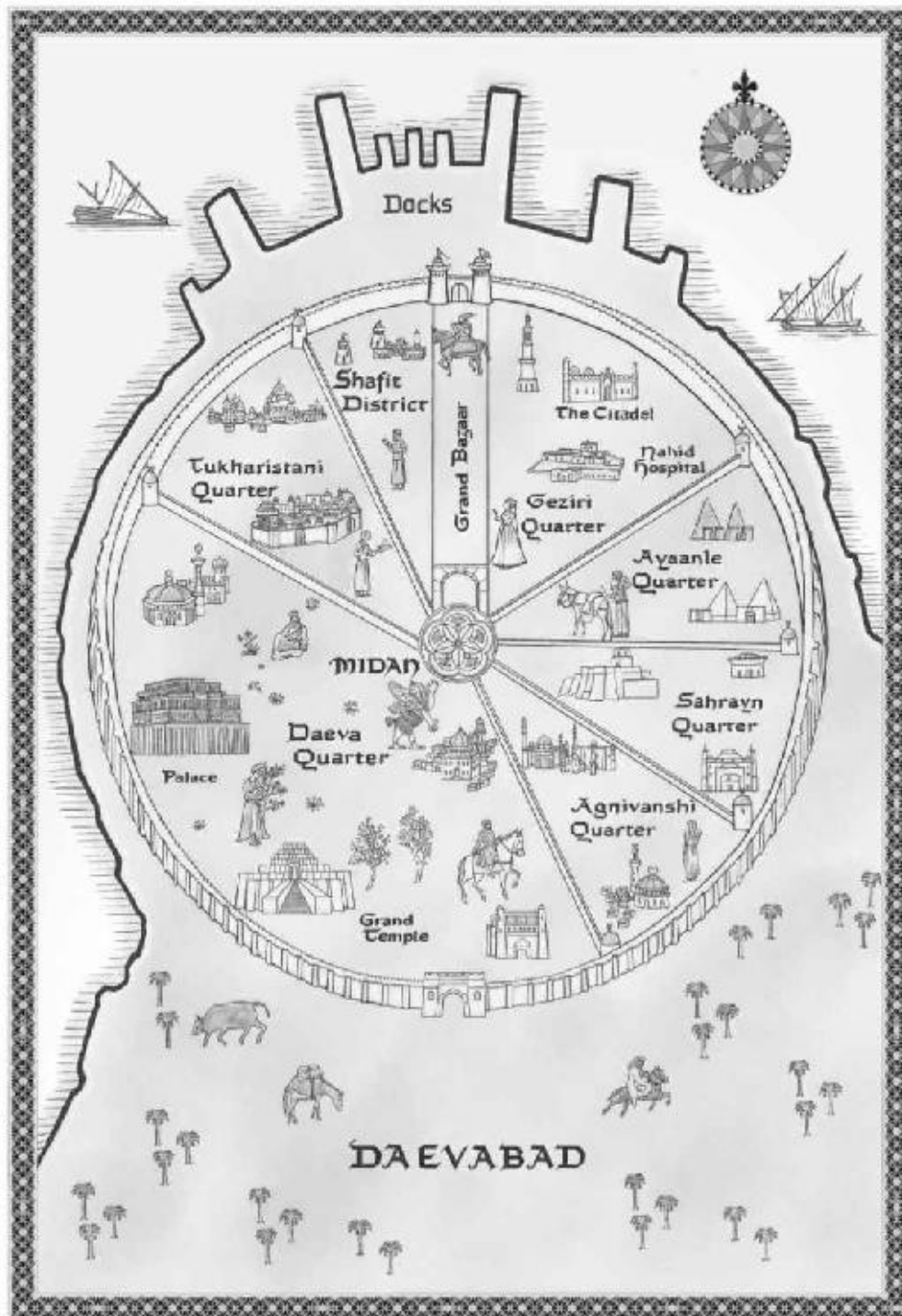
[Teşekkür](#)

[Ayrıca S. A. Chakraborty .](#)

[Yayınevi Hakkında](#)

Haritalar

PROLOGUE

ALI

Alizayd al Qahtani kervanıyla birlikte bir ay dayanamadı.

"Kaçın prensim, kaçın!" dedi kervanın tek Ayaanle üyesi. Fırat'ın güney kıvrımında kamp kurdukları bir gece, Ali'nin çadırına sendeleyerek giren bir yolcu ağladı. Adam daha fazla konuşmadan, göğsünden kanlı bir bıçak fırladı.

Ali ayağa fırladı. Silahları çoktan hazırды, zülfikarının bir darbesiyle çadırın arkasını yardı ve karanlığa doğru kaçtı.

At sırtında onu takip ediyorlardı ama Fırat yakınlarda parlıyordu, nehrin akan yüzeyinde yansıyan yıldızlarla ıslanmış gece gibi siyahtı. Silahlarının güvende olması için dua eden Ali, ilk oklar uçarken suya daldı, bir tanesi kulağının dibinden ıslık çalarak geçti.

Soğuk su şok ediciydi ama Ali hızlı yüzüyordu, bu hareket yürümek kadar içgüdüselđi, her zamankinden daha hızlı, hayatını kurtarmakla meşgul olmasaydı onu şaşırtacak bir zarafetle. Etrafındaki suya çarpan oklar onun yolunu takip ediyordu ve bu yüzden derinlere daldı, su bulanıklaşıyordu. Fırat genişti ve karşıya geçmesi, su yosunlarını itmesi ve onu akıntıya sürüklemeye çalışan şiddetli akıntıyla mücadele etmesi zaman aldı.

Ancak karşı kıyıda sendeleyerek ilerlerken o iğrenç gerçeği fark etti: Bunca zamandır hava almak için dışarı çıkmaya ihtiyaç duymamıştı.

Ali yutkundı, soğuk bir esinti ıslak dishdasha'sının içinden geçerken titriyordu. Mide bulantısı göğsünde yükseldi, ancak nehirde olanları düşünmek için çok az zamanı vardı.

Atlı okçular diğer tarafta volta atıyordu. Çadırı alevler içindeydi ama kampın geri kalanı dokunulmamış ve ürkütücü bir şekilde sakin görünüyordu, sanki grubundaki diğer yolculara bu gece duyabilecekleri çığlıkları görmezden gelmeleri için sessiz bir emir verilmişti.

Ali ihanete uğramıştı. Ve suikastçıların ya da hain arkadaşlarının nehri geçip geçemeyeceğini öğrenmek için beklemeyecekti. Tökezleyerek ayağa kalktı ve can havliyle karşı ufka doğru koşmaya başladı.

Bacakları nihayet iflas ettiğinde şafak sökmüştü. Yere yığıldı ve sert bir şekilde altın rengi kumların üzerine düştü. Nehir çoktan gitmişti. Her yön çöldü, gökyüzü baş aşağı dönmüş parlak, sıcak bir kâseydi.

Ali nefes almak için mücadele ederken bakışları durgun manzarada geziniyordu ama yalnızdı. İçindeki rahatlama ve korku savaşıyordu. Tek başınaydı; önünde uçsuz bucaksız bir çöl, arkasında düşmanlar, sahip olduğu tek şey zülfikar ve hancarıydı. Ne yiyeceği, ne suyu, ne de barınağı vardı. Onu sıcaktan koruyabilecek sarık ve sandaletlerini alacak zamanı bile olmamıştı.

O lanetlenmişti.

Sen zaten lanetlenmiştin, seni aptal. Baban bunu açıkça belirtti. Ali'nin Daevabad'dan sürgün edilmesi, kabilesinin siyasetini bilen herkes için aşikâr olan bir ölüm cezasıydı. Gerçekten bununla savaşabileceğini mi düşünüyordu? Ölümünün kolay olacağını mı? Eğer babası merhametli olmak isteseydi, en küçük oğlunu şehrin surları içinde uykusunda boğdururdu.

Ali'nin kalbini ilk kez bir nefret sancıları sardı. O bunu hak etmemişti. Şehrine ve ailesine yardım etmeye çalışmıştı ve Ghassan ona temiz bir ölüm verecek kadar bile cömert davranmamıştı.

Öfkeli gözyaşları gözlerine battı. Ali tiksintiyle gözyaşlarını kabaca sildi. Hayır, onun için her şey böyle bitmeyecekti, kendine acıyarak gözyaşı dökecek ve ailesine lanet okuyacaktı.

Bilinmeyen bir kum parçasında yitip gitti. O Geziri'ydi. Zamanı geldiğinde Ali, dudaklarında iman ikrarı ve elinde bir kılıçla kuru gözlerle ölecekti.

Gözlerini güneybatıya, anavatanına, hayatı boyunca dua ettiği yöne dikti ve ellerini altın rengi kuma gömdü. Ali, annesinin ona nasıl yapılacağını ilk gösterdiği andan beri günde birkaç kez yaptığı, namaz kılmak için kendini temizleme hareketlerini yaptı.

Bitirdiğinde avuçlarını kaldırdı, gözlerini kapattı ve tenine yapışan kum ve tuzun keskin kokusunu yakaladı. *Bana yol göster*, diye yalvardı. *Geride bırakmak zorunda kaldıklarımı koru ve zamanım geldiğinde - boğazı düğümlendi - zamanım geldiğinde lütfen bana babamdan daha fazla merhamet et.*

Ali parmaklarını alnına dokundurdu. Ve sonra ayağa kalktı.

Kumun kesintisiz genişliği boyunca ona rehberlik edecek güneşten başka hiçbir şeyi olmayan Ali, gökyüzündeki amansız yolunu takip etti, omuzlarındaki acımasız sıcaklığı görmezden geldi ve sonra alıştı. Sıcak kum çıplak ayaklarını kavuruyordu ama sonra kavurmuyordu. O bir cindi ve Süleyman'ın kutsamasından önce atalarının yaptığı gibi kum tepelerinin arasında duman gibi sürüklenip dans edemese de, çöl onu öldürmeyecekti. Her gün yorgunluk onu ele geçirene kadar yürüdü, sadece dua etmek ve uyumak için durdu. Zihninin

-Hayatını nasıl mahvettiğine dair umutsuzluğu beyaz, parlak güneşin altında kaybolup gitti.

Açlık içini kemiriyordu. Su sorun değildi; Ali, Marid onu aldığından beri susamamıştı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemek için kendini zor tuttu, zihninin yeni yeni huzursuzlaşan ve teninde boncuk boncuk biriken ve uzuvlarından aşağı damlayan nemden -ter demeyi reddediyordu- zevk alan kısmını görmezden gelmeye çalıştı.

Ne kadar zamandır yürüdüğünü söyleyemiyordu, sonunda manzara değişti, kayalık uçurumlar devasa, kavrayan parmaklar gibi kum tepelerinden çıktı. Ali sarp kayalıklarda herhangi bir yiyecek izi aradı. Kırsal Geziris'i duymuştu.

insan artıklarından koca bir ziyafet çekebiliyorlardı ama Ali'ye böyle bir sihir hiç öğretilmemiştir. O bir Kaid olarak yetiştirilmiş bir prensti ve tüm ayrıcalıklı hayatı boyunca hizmetkârlarla çevrelenmişti. Kendi başına nasıl hayatta kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çaresiz ve açlıktan ölmek üzereyken bulabildiği her yeşilliği köklerine kadar yedi. Bu bir hataydı. Ertesi sabah şiddetli bir hastalıkla uyandı. Derisinden küller döküldü ve kustu, ta ki çıkan tek şey yeri yakan ateşli siyah bir madde olana kadar.

Kendine gelmek için biraz gölge bulmayı uman Ali kayalıklardan aşağı inmeye çalıştı ama başı o kadar dönüyordu ki görüşü bulanıklaştı ve yol önünde dans etti. Gevşek çakıllar üzerinde neredeyse anında ayağını kaybetti ve kayarak keskin bir eğimden aşağı yuvarlandı.

Taşlı bir yarığa sertçe indi ve sol omzunu çıkıntılı bir kayaya çarptı. Islak bir patlama sesi duyuldu ve kolundan aşağıya yakıcı bir sıcaklık yayıldı.

Ali'nin nefesi kesildi. Yer değiştirmeye çalıştı ve sonra omzuna keskin bir acı saplanarak irkildi. Dişlerinin arasından hava emdi ve kolundaki kaslar kasılırken bir küfür savurdu.

Ayağa kalk. Kalkmazsan burada öleceksin. Ama Ali'nin zayıflamış uzuvları itaat etmeyi reddetti. Burnundan akan kan ağzına doluyor, çaresizce parlak gökyüzüne karşı uzanan kayalıklara bakıyordu. Yarığa bir göz attığında kum ve taşlardan başka bir şey göremedi. Oldukça uygun bir şekilde -Ölü bir yer.

Bir hıçkırığı bastırdı. Ölmenin daha kötü yolları olduğunu biliyordu. Ailesinin düşmanları tarafından yakalanıp işkence görebilir ya da zaferlerinin kanlı bir "kanıtı" olduğunu iddia etmeye hevesli suikastçılar tarafından parçalanabilirdi. Ama Tanrı onu affetsin, Ali ölmeye hazır değildi.

Sen Geziri'sin. Rahman'a inanan bir müminsin. Şimdi kendini küçük düşürme. Ali titreyerek acıya karşı gözlerini sıktı ve uzun zaman önce ezberlediği kutsal pasajlarda biraz huzur bulmaya çalıştı. Ama bu çok zordu. O insanların yüzleri

Daevabad'da geride bıraktığı - sonunda güvenini kaybettiği kardeşi, aşkını öldürdüğü arkadaşı, işlemediği bir suç için onu ölüme mahkûm eden babası - yaklaşan karanlığı yarmaya devam etti, yavaşça uzaklaşırken sesleri onunla alay ediyordu.

Boğazına zorla sokulan inanılmaz derecede kötü bir maddeyle uyandı.

Ali'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve öğürdü; ağzı çıtır çıtır, metalik ve *yanlış* bir şeyle doluydu. Görüşü dalgalandı ve yavaşça yanına çömelmiş geniş omuzlu bir adamın silüetine odaklandı. Adamın yüzü ona parçalar halinde geldi: birden fazla kez kırılmış bir burun, keçeleşmiş siyah bir sakal, kapüşonlu gri gözler.

Geziri gözleri.

Adam ağır bir eli Ali'nin alnına koydu ve iğrenç yulaf lapasından bir kaşık daha ağzına attı. "Ye bakalım, küçük prens."

Ali boğuldu. "Bu da ne?" Sesi kurumuş boğazında ancak bir fısıltı halindeydi.

Diğer cin ışınladı. "Oryx kanı ve yer çekirgeleri."

Ali'nin midesi hemen isyan etti. Kusmak için başını çevirdi ama adam eliyle Ali'nin ağzını kapattı ve boğazına masaj yaparak iğrenç karışımı geri yutmaya zorladı.

"Evet, bunu yapmayın. Nasıl bir adam ev sahibinin özenle hazırladığı yemeği geri çevirir?"

"Daevabadis." İkinci bir ses daha yükseldi ve Ali ayaklarının dibine bakarak kalın siyah örgülü ve yüzü taştan oyulmuş gibi görünen bir kadını gördü. "Terbiyesiz." Kadın Ali'nin zülfikarını ve hançerini havaya kaldırdı. "Güzel bıçaklar."

Adam boğumlu siyah bir kökü havaya kaldırdı. "Bunun gibi bir şey mi yedin?" Ali başıyla onaylayınca homurdandı. "Aptal. Şu anda bir kül yığını olmadığın için şanslısın." Ali'yi itti.

Ali'ye bir kaşık daha kanlı kıkırdak yedirdi. "Ye. Eve dönüş yolculuğu için gücüne ihtiyacın olacak."

Ali onu güçsüzce itti, hâlâ sersemlemişti ve şimdi kafası iyice karışmıştı. Bir esinti yarıktan geçerek tenine yapışan nemi kuruttu ve titredi. "Ev mi?" diye tekrarladı.

"Bir Nabat," dedi adam sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Ev. Batıya bir haftalık mesafede."

Ali başını sallamaya çalıştı ama boynu ve omuzları kaskatı kesilmişti. "Yapamam," diye mırıldandı. "Ben... Ben güneye gidiyorum." Güneye gitmek aklına gelen tek yöndü; Kahtani ailesi aslen Am Gezira'nın nemli güney sahili boyunca uzanan zorlu dağ zincirinden geliyordu ve müttefik bulabileceğini düşündüğü tek yer de orasıydı.

"Güney mi?" Adam güldü. "Çoğunlukla ölüsün ve Am Gezira'yı geçmeyi mi düşünüyorsun?" Ali'nin ağzına bir kaşık daha attı. "Bu toprakların her gölgesinde seni arayan suikastçılar var. Ateşe tapanların, Alizayd al Qahtani'yi öldüren adamı zengin edeceği söyleniyor."

"Bizim de yapmamız gereken bu Lubayd," diye araya girdi diğer akıncı. Yulaf ezmesine kaba bir şekilde başını salladı. "Erzaklarımızı güneyli bir velet için harcamamalıyız."

Ali iğrenç karışımı güçlkle yuttu ve gözlerini ona dikti. "Yabancı paralar için bir Geziri dostunu mu öldürecekisin?"

"Bir Qahtani'yi bedavaya öldürebilirim."

Ali onun sesindeki düşmanlıkla irkildi. Adam -Lubayd- içini çekti ve Ali'ye dönmeden önce ona sinirli bir bakış fırlattı. "Aqisa'nın kusuruna bakmayın prensim ama topraklarımızı ziyaret etmek için iyi bir zaman değil." Elindeki toprak fincanı yere bıraktı. "Yıllardır bir damla yağmur görmedik. Pınarlarımız kuruyor, yiyeceğimiz tükeniyor, bebeklerimiz ve yaşlılarımız ölüyor

... Biz de Daevabad'a yardım için yalvaran mesajlar gönderdik. Ve kralımız ne diyor biliyor musunuz, Geziri kralımız?"

"*Hiçbir şey.*" Aqisa yere tükürdü. "Baban cevap bile vermiyor. Bu yüzden bana kabile bağlarından bahsetme, el Qahtani."

Ali onun yüzündeki nefretten korkmayacak kadar yorgundu. Kadının elindeki zülfikara tekrar baktı. Kılıcını keskin tuttu; en azından onu bununla idam etmeyi seçerlerse bu çile çabucak sona erecekti.

Boğazındaki antilop kanıyla bir safra dalgasını daha bastırdı. "Şey...", diye zayıfça başladı. "Bu durumda sana katılıyorum. Bunu benim için harcamana gerek yok." Lubayd'ın yulaf lapasını başıyla onayladı.

Uzun bir sessizlik anı yaşandı. Sonra Lubeyd bir kahkaha patlattı, sesi yarığın içinde çınladı.

Ali'nin yaralı kolunu hiç uyarmadan tutup sıkıca düzleştirdiğinde hâlâ gülüyordu.

Ali haykırdı, görüşünde siyah noktalar belirdi. Ancak omzu yerine oturduğunda, yakıcı acı hemen azaldı. Parmakları karıncalandı, uyuşmuş elindeki hisler dayanılmaz dalgalar halinde geri döndü.

Lubeyd sırttı. Kuzey Geziri cinlerinin giydiği kumaş başlık olan ghutrasını çıkardı ve hızla bir askıya dönüştürdü. Sonra Ali'yi sağlam kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Espri anlayışını kaybetme evlat. Buna ihtiyacın olacak."

Devasa beyaz bir antilop yarığın ağzında sabırla bekliyordu; bir yanından kurumuş kan çizgisi geçiyordu. Ali'nin itirazlarına aldırmayan Lubeyd onu hayvanın sırtına itti. Ali hayvanın uzun boynuzlarını kavradı ve Lubey'in zülfikarını Aqisa'dan uzaklaştırmasını izledi.

Ali'nin kucağına bıraktı. "Omzun iyileşsin, belki bunu tekrar sallarsın."

Ali bıçağa kuşkulu bir bakış attı. "Ama ben..." "Seni öldürecek miyiz?" Lubeyd başını salladı. "Hayır. En azından henüz. Sen *bunu* yaparken olmaz." Geri döndü Yarığa.

Ali onun bakışlarını takip etti. Ağzı açık kaldı.

Cübbesini ıslatan ter değildi. O ölürken etrafında minyatür bir vaha oluşmuştu. Bir pınar, başının bulunduğu kayalıklardan fışkırarak yeni yosunlarla örtülü bir patikadan aşağıya doğru akıyordu. İkinci bir kaynak kumların arasından fokurdayarak vücudunun bıraktığı çukuru doldurdu. Parlak yeşil filizler kanlı bir çakıl parçasını kaplamıştı, açılmış yaprakları çiğle ıslanmıştı.

Ali keskin bir nefes aldı ve çöl havasındaki taze nemin kokusunu aldı. Potansiyel.

"Bunu nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok, Alizayd al Qahtani," dedi Lubayd. "Ama eğer Am Gezira'daki çorak bir kum parçasına su çekebiliyorsan..." Göz kırptı. "Birkaç yabancı paradan çok daha değerli olduğunuzu söyleyebilirim."

NAHRI

Emir Muntadhir al Qahtani'nin dairesinin içi çok sessizdi.

Banu Nahri e-Nahid, çıplak ayak parmakları görkemli halıya batarak odada volta atıyordu. Aynalı bir masanın üzerinde, shedu şeklinde oyulmuş yeşim bir kadehin yanında bir şişe şarap duruyordu. Şarap, Nahri'nin ağır düğün kıyafetlerini çıkarmasına yardım eden sakın gözlü hizmetçiler tarafından getirilmişti; belki de Banu Nahida'nın titrediğini fark etmişler ve bunun yardımcı olacağını düşünmüşlerdi.

Şimdi şişeye bakıyordu. Narin görünüyordu. Onu kırmak kolay olurdu, cam parçasını bakmamaya çalıştığı geniş yatağın yastıklarının altına gizlemek ve bu geceyi çok daha kalıcı bir şekilde sonlandırmak daha da kolay olurdu.

Ve sonra öleceksin. Ghassan onun kabilesinden bin kişiyi kılıçtan geçirecek, Nahri'ye her birini izletecek ve sonra onu karkadannına atacaktı.

Bakışlarını şişeden ayırdı. Açık pencerelerden bir esinti geldi ve titredi. Narin mavi ipek bir şalvar ve yumuşak kapüşonlu bir bornoz giymişti ama ikisi de soğuğu engellemek için pek bir işe yaramamıştı. Aşırı soğuktan geriye kalan tek şey

Evlenirken giydiği özenli kıyafet evlilik maskesiydi. İnce oyulmuş abanozdan yapılmış, bakır tokalar ve zincirlerle tutturulmuş maskeye kendisinin ve Muntadhir'in isimleri kazınmıştı. Nikâh kıyıldıktan sonra yakılacak ve ertesi sabah vücutlarına bulaşan kül, evliliğin geçerliliğinin kanıtı olacaktı. Düğün yemeğinde ona takılan heyecanlı Geziri soylu kadınlarına göre bu, kabilelerinin sevilen bir geleneğiydi.

Nahri onların heyecanını paylaşmıyordu. Odaya girdiğinden beri terliyordu ve maske nemli tenine yapışıp duruyordu. Hafifçe çekerek gevşetti ve esintinin kızarmış yanaklarını serinletmesine izin vermeye çalıştı. Odanın karşısındaki bronz kenarlı dev aynada kendi hareketlerinin yansımalarını gördü ve gözlerini kaçırdı. Kıyafetler ve maske ne kadar güzel olursa olsun, onlar Geziri'ydi ve Nahri'nin kendisini düşmanın kıyafetleri içinde görmeye hiç niyeti yoktu.

Onlar senin düşmanın değil, diye hatırlattı kendine. "Düşman" Dara'nın kelimesiydi ve Dara'yı düşünmeyecekti. Bu gece düşünmeyecekti. Düşünemezdi. Bu onu yıkardı ve Daevabad'ın son Banu Nahida'sı yıkılmayacaktı. Evlilik sözleşmesini eli titremeden imzalamış, Ghassan'ın şerefine kadeh kaldırmış, kendisini Daeva çocuklarını öldürmekle tehdit eden ve en kaba suçlamalarla Afşin'i evlatlıktan reddetmeye zorlayan krala içtenlikle gülümsemişti. Tüm bunlarla başa çıkabilirdiye, bu odada ne olursa olsun başa çıkabilirdi.

Nahri tekrar yatak odasının karşısına geçmek için döndü. Muntadhir'in geniş dairesi, Daevabad'ın saray kompleksinin kalbindeki devasa zigguratın üst katlarından birinde yer alıyordu. Sanat eserleriyle doluydu: ipek perdeler üzerine yapılmış tablolar, narin duvar halıları ve ince işlenmiş vazolar, hepsi özenle sergilenmişti ve hepsi de sihirli bir hava taşıyor gibiydi. Muntadhir'i bu harikulade odada, bir kadeh pahalı şarap ve kozmopolit bir fahişeyle uzanırken, şiirlerden alıntı yaparken ve Nahri'nin peşinden koşmaya ne vakti ne de eğilimi olan hayatın gereksiz zevkleri hakkında şakalaşırken hayal edebiliyordu. Görünürde tek bir kitap bile yoktu. Ne de

Ne bu odada ne de ona rehberlik edilen dairenin geri kalanında.

En yakınındaki resme bakmak için durdu; iki dansçının dönerken yakuttan kalpler gibi parıldayan ve ışıldayan alev gibi çiçekleri canlandırdığı bir minyatür.

Bu adamla hiçbir ortak nokta yok. Nahri, Muntadhir'in içinde büyüdüğü ihtişamı hayal bile edemiyordu, binlerce yıllık bilgi birikimiyle çevrili olup da okumayı öğrenme zahmetine katlanmamayı hayal bile edemiyordu. Yeni kocasıyla paylaştığı tek şey, yanan bir gemide geçirdiği korkunç bir geceydi.

Yatak odasının kapısı açıldı.

Nahri içgüdüsel olarak resimden geri çekildi ve kapüşonunu aşağıya çekti. Dışarıdan hafif bir gürültü geldi, ardından bir küfür duyuldu ve Muntadhir içeri girdi.

Yalnız değildi; aslında tek başına gelmemiş olabileceğinden şüphelendi, çünkü bir kâhyaya yaslanmıştı ve odanın öbür ucundan nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordu. Onu bir çift kadın hizmetkâr takip etti ve Nahri yutkundu, onlar da adamın cübbesini çıkarmasına yardım edip, Geziriyye dilinde alaycı şakalara benzeyen birtakım sözlerle sarığını çözdükten sonra onu yatağa götürdüler.

Ağır ağır kenara oturdu, sarhoş görünüyordu ve kendini orada bulduğu için biraz afallamıştı. Bulut gibi çarşaflarla dolu yatak on kişilik bir ailenin sığabileceği kadar büyüktü ve kocası hakkında fısıldanan dedikodulara bakılırsa, kocasının birçok kez yatağı doldurduğundan şüpheleniyordu. Köşedeki ocakta, elma yapraklarıyla karıştırılmış şekerli süttten oluşan bir kadehin yanında tütsü yanıyordu; bu, gebe kalmayı uman yeni gelinler için demlenen geleneksel bir Daeva içeceğiydi. En azından bunun *olmayacağı* konusunda Nisreen onu temin etmişti. Nahid şifacılar iki yüzyıl boyunca yardım eden biri, hamileliği önlemek için neredeyse kusursuz bir dizi yöntem öğrenmeden edemezdi.

Yine de hizmetkârlar kapıyı arkalarından usulca kapatıp giderken Nahri'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. Havayı gerginlik doldurmuştu,

kalın ve ağırdı ve aşağıdaki bahçeden gelen kutlama sesleriyle garip bir uyumsuzluk içindeydi.

Muntadhir sonunda başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. Mum ışığı yüzünde oynaşıyordu. Dara'nın gerçek anlamda büyüğü güzelliğine sahip olmayabilirdi ama çarpıcı derecede yakışıklı, karizmatik bir adam olduğunu duymuştu, kolayca gülen ve sık sık gülümseyen biriydi... en azından kendisi dışındaki insanlara. Kalın siyah saçları kısa kesilmiş, sakalları sık bir şekilde kırpılmıştı. Düğünde kraliyet kıyafetlerini giymişti; altın işlemeli abanoz cübbesi ve mavi, mor ve altın desenli ipek sarı ıktidardaki El Kahtani ailesinin alamet-i farikasıydı ama şimdi kenarları minik incilerle süslü bembeyaz bir dishdasha giymişti. Dikkatli görünümünü bozan tek şey sol kaşını ikiye bölen ince bir yara iziydi; Dara'nın belasından arta kalmıştı.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ikisi de kıpırdamadı. Kadın, sarhoşluğun verdiği yorgunluğun altında onun da gergin göründüğünü fark etti.

Sonunda konuştu. "Bana veba yarası bulaştırmayacaksın, değil mi?"

Nahri gözlerini kıstı. "Affedersiniz?"

"Veba yaraları." Muntadhir yutkundu, yatağın üzerindeki işlemeli örtüyü yoğurdu. "Annen ona uzun süre bakan erkeklere böyle yapardı."

Nahri bu sözlerin canını yakmasından nefret ediyordu. Romantik biri değildi, tam tersine pragmatizmi ve duygularını bir kenara bırakma becerisiyle övünürdü, ne de olsa onu bu odaya getiren de buydu. Ama yine de *düğün gecesi* ve yeni kocasından bir nezaket sözcüğü duymayı umabilirdi; onu bir tür büyüğü hastalıkla lanetleyeceğinden endişelenmek yerine ona dokunmaya hevesli bir adam için.

Bornozunu tören yapmadan yere bıraktı. "Hadi şu işi bitirelim." Yatağı yaklaştı, evlilik maskesini yerinde tutan narin bakır armatürleri kurcaladı.

"Dikkatli ol!" Muntadhir elini uzattı ama kadının parmaklarına dokununca geri çekti. "Affet beni," dedi çabucak. "Sadece maske klipsleri annemindi."

Nahri'nin elleri hareketsiz kaldı. Sarayda hiç kimse Muntadhir'in annesinden, Ghassan'ın çoktan ölmüş ilk karısından bahsetmezdi. "Öyle miydiler?"

Başını salladı, evlilik maskesini onun elinden aldı ve klipsleri ustalıkla çözdü. Zengin odaya ve ikisinin de taktığı ışıltılı mücevherlere kıyasla klipsler oldukça sadeydi ama Muntehir onları sanki Süleyman'ın mühür yüzüğü eline verilmiş gibi tutuyordu.

"Bunlar yüzyıllardır onun ailesindeydi," diye açıkladı başparmağını ince telkari işçiliğinin üzerinde gezdirerek. "Bana her zaman kendi karıma ve kızıma bunları taktıracağıma dair söz verdirirdi." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "İyi şans ve hayırlı evlatlar getirdiklerini söylerdi."

Nahri tereddüt etti ve sonra devam etmeye karar verdi; uzun süredir kayıp olan anneler ortak oldukları tek konu olabilirdi. "Kaç yaşındaydın?"

"Genç," diye araya girdi Muntadhir, sesi sanki bu soru ona acı vermiş gibi biraz sertti. "Çocukken Am Gezira'da bir nasnas tarafından ısırılmıştı ve zehir onda kalmıştı. Ara sıra reaksiyon gösteriyordu ama Manizheh her zaman tedavi edebiliyordu." Yüz ifadesi karardı. "Ta ki bir yaz Manizheh Zariaspa'da oyalanmanın kraliçesini kurtarmaktan daha önemli olduğuna karar verene kadar."

Nahri onun sözlerindeki acılık karşısında gerildi. Aralarındaki bağ buraya kadarmış. "Anlıyorum," dedi sertçe.

Muntadhir fark etmiş gibiydi. Yanaklarına bir kızarıklık geldi. "Özür dilerim. Bunu sana söylememeliydim."

"Sorun değil," diye cevap verdi Nahri, ama aslında bu evlilikten her geçen an daha fazla pişmanlık duyuyordu. "Ailem hakkında ne hissettiğini hiç saklamadın. Babana beni ne diye çağırmıştın? 'Yalancı Nahid fahişe' mi? Hani şu

kardeşini baştan çıkardı ve Afşin'ime adamlarına saldırmasını emretti."

Muntadhir'in gri gözleri pişmanlıkla parladıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Bu bir hataydı," dedi kendini zayıfça savunarak. "En iyi arkadaşım ve küçük kardeşim ölümün kapısında idi." Ayağa kalktı ve şaraba doğru ilerledi. "Doğru düşünemiyordum."

Nahri yatağa oturup bacak bacak üstüne atarak ipek şalvarın altına girdi. Çok güzel bir şeydi, kumaşı o kadar inceydi ki neredeyse şeffaftı, inanılmaz incelikte altın işlemelerle süslenmiş ve narin fildişi boncuklarla bezenmişti. Başka bir zamanda -başka biriyle- çıplak tenini okşayışından zevk alabilirdi.

Şu anda kesinlikle öyle hissetmiyordu. Muntadhir'e ters ters baktı ve onun böyle bir bahaneyi eylemleri için yeterli bir gerekçe olarak görmesine inanamadı.

Şarabını yudumlarken boğuldu. "Bu veba yaralarını unutmama yardımcı olmuyor," dedi öksürükler arasında.

Nahri gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, sana zarar vermeyeceğim. Veremem. Eğer sana bir çizik bile atarsam baban yüz Daevayı öldürür." Başını ovuşturdu ve sonra şarap için elini uzattı. Belki bir içki bunu daha katlanılabilir hale getirirdi. "Şunu uzatsana."

Ona bir fincan doldurdu ve Nahri içti, dudakları ekşi tadı yüzünden büzüştü. "Bu berbat bir şey."

Muntadhir yaralı görünüyordu. "Bu Zariaspa'dan antika bir buz şarabı. Paha biçilemez, dünyanın en nadide şaraplarından biri."

"Tadı çürüyen bir balığın içinden geçirilmiş üzüm suyu gibi."

"Çürüyen bir balık..." diye tekrarladı belli belirsiz. Alnını ovuşturdu. "Peki... şarap değilse ne içmeyi seversin?"

Nahri duraksadı ama sonra bunda pek bir sakınca görmeyerek dürüstçe cevap verdi. "Karkade. Hibiskus çiçeklerinden yapılan bir çay." Boğazındaki yumru büyüdü. "Bana evimi hatırlatıyor."

"Calicut?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Oralı değil misin?" "Hayır," diye

cevap verdi. "Ben Kahireliyim."

"Oh." Biraz şaşkın görünüyordu. "Yakınlar mı?"

Hiç de değil. Nahri yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Sözde kocasıydı ve onun nereli olduğunu, özü hâlâ kanında akan ve kalbinde atan toprakları bile bilmiyordu. Kahire, zaman zaman nefesini kesecek kadar şiddetle özlediği şehir.

Ben bunu istemiyorum. Hızlı ve acil bir farkındalık onu sardı. Nahri Daevabad'da kimseye güvenmemeyi zor yoldan öğrenmişti. Kendisi hakkında hiçbir şey bilmeyen bu kendini beğenmiş adamla aynı yatağı nasıl paylaşabilirdi?

Muntadhir onu izliyordu. Gri gözleri yumuşadı. "Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Şimdi irkildi. Belki de tamamen kör değildi. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

"İyi görünmüyorsun," diye karşı çıkarak omzuna uzandı. "Titriyorsun." Parmakları tenine değince Nahri gerildi ve kendini geri çekme dürtüsüyle savaştı.

Müntehir sanki yanmış gibi elini bıraktı. "*Benden korkuyor musun?*" diye sordu, sesi şok olmuş gibiydi.

"Hayır." Nahri'nin yanakları kızarıırken bile utançtan yanıyordu. "Sadece... bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ne, nefret ettiğin biriyle mi yattın?" Kız dudağını ısırınca adamın alaycı gülümsemesi kayboldu. "Oh. Oh," diye ekledi. "Senin ve Darayavahoush'un-"

"Hayır," dedi Nahri hızla. Bu cümlenin tamamlandığını duyamadı. "Aramızdaki şeyler öyle değildi. Ve onun hakkında konuşmak istemiyorum. Seninle değil."

Muntadhir'in ağzı gerildi. "Peki."

Açık pencereden içeri süzülen kahkaha sesleriyle noktalanmış sessizlik aralarında yeniden büyüdü.

"Kabilelerimizi birleştirdiğimiz için herkesin bu kadar mutlu olduğunu bilmek güzel," diye mırıldandı Nahri karanlık bir sesle.

Muntadhir ona baktı. "Bu yüzden mi bunu kabul ettin?"

"*Kabul ettim*" -sesi bu kelimeyle alaycı bir hal aldı
-"Çünkü aksi takdirde seninle evlenmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ben de kendi isteğimle gidip babanı alabileceğim her kuruş çeyiz için alabileceğimi düşündüm. Ve belki bir gün seni onu devirmeye ikna edebilirim." Muhtemelen en akıllıca yanıt bu değildi ama Nahri yeni kocasının ne düşündüğünü umursamakta giderek zorlanıyordu.

Muntadhir'in yüzünün rengi aniden soldu. Yutkundu ve şarabının geri kalanını da içtikten sonra odayı geçmek için döndü. Kapıyı açtı ve diğer taraftaki kişiyle Geziriyye dilinde konuştu. Nahri dilinin sürçmesine içten içe lanet etti. Muntadhir'e karşı hisleri bir yana, Ghassan onları evlendirmeye kararlıydı ve Nahri bunu mahvederse, kral şüphesiz onu cezalandırmak için korkunç bir yol bulacaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam döndüğünde, sesinde endişe yükseliyordu.

"Sana şu garip çiçek çayından bir bardak getiriyorum." Nahri şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Çünkü, açıkçası, beni korkutuyorsun, karıcığım ve senin iyi tarafında kalmayı umursamıyorum." Yataktan evlilik maskesini aldı. "Ama titremeyi bırakabilirsin. Sana zarar vermeyeceğim, Nahri. Ben öyle bir adam değilim. Bu gece sana elimi bile sürmeyeceğim."

Maskeye baktı. Yanmaya başlamıştı. Boğazını temizledi. "Ama insanlar bekliyor olacak..."

Maske adamın elinde kor haline geldi ve kadın sıçradı. "Elini uzat," dedi ve bir avuç dolusu külü avucuna boşalttı. Sonra külle kaplı parmaklarını saçlarında ve tuniğinin yakasında gezdirip beyaz bulaşık bezine sildi.

"İşte," diye kestirip attı. "Evlilik tamamlandı." Başını yatağa doğru salladı. "Bana uykumda korkunç bir şekilde dönüp durduğum söylendi. Bütün gece boyunca kabilelerimiz arasında barış için üzerimize düşeni yapmışız gibi görünecek."

Bunun üzerine kızın yüzü ısındı ve Müntehir sırıttı. "İster inan ister inanma, *bir şeyin* seni endişelendirdiğini bilmek güzel. Manizheh hiç duygu göstermezdi ve bu çok korkunçtu." Sesi daha yumuşaklaştı. "Bunu eninde sonunda yapmamız gerekecek. Bizi izleyen, bir varis bekleyen insanlar olacak. Ama bunu yavaştan alacağız. Korkunç bir çile olmak zorunda değil." Gözleri eğlenceyle parıldadı. "Etrafında kopan onca yaygaraya rağmen yatak odası oldukça keyifli bir yer olabilir."

Kapı çalındı, bu bir lütuftu çünkü Kahire sokaklarında büyümüş olmasına rağmen Nahri'nin buna verecek bir cevabı yoktu.

Muntadhir kapıya doğru ilerledi ve üzerinde gül kuvarsından bir sürahinin durduğu gümüş bir tabakla geri döndü. Onu yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. "Karkadınız." Çarşafı geri çekti ve küçük yastık dağının içine çöktü. "Şimdi eğer bana ihtiyaç yoksa, uyumaya gidiyorum. Daeva erkeklerinin düğünlerde ne kadar çok dans ettiklerini unutmuşum."

İçindeki endişe hafifçe çözüldü. Nahri kendine bir bardak karkade doldurdu ve şöminenin yanına yerleştirilmiş alçak sedirlerden birine çekilme içgüdüsünü görmezden gelerek dikkatlice yatağa girdi. Çayından bir yudum aldı ve soğuk tadın tadını çıkardı.

Tanıdık bir tat. Ama Nahri'nin aklına gelen ilk anı Mısır'daki bir kafe değil, Daevabad'ın Kraliyet Kütüphanesiydi,

Calicut ile Kahire arasındaki farkı gayet iyi bilen, gülümseyen bir prensin karşısında oturuyordu. İnsan dünyası hakkındaki bilgisi Nahri'yi, çok geç olana kadar tehlikeli olduğunu fark etmediği bir şekilde kendisine çeken prens.

"Muntadhir, sana bir şey sorabilir miyim?" Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzından dökülüyordu.

Sesi ona geri geldi, zaten uykudan boğuklaşmıştı. "Evet?"

"Ali neden düğünde değildi?"

Muntadhir'in vücudu anında gerildi. "Am Gezira'daki garnizonuyla meşgul."

Onun garnizonu. Evet, her Geziri, Alizayd al Qahtani hakkında soru sorulduğunda neredeyse kelimesi kelimesine bunu söyledi.

Ama Daevabad'ın kraliyet haremde sır saklamak zordu. İşte bu yüzden Nahri, Ali ve Muntehir'in kız kardeşi Zeyneb'in, küçük kardeşi gönderildikten sonra haftalarca her gece ağlayarak uyuduğuna dair söylentiler duymuştu. Zeyneb, o zamandan beri, hatta bu akşamki düğün şenliklerinde bile perişan görünüyordu.

Asıl soru ağzından kaçtı. "O öldü mü?" diye fısıldadı.

Muntehir hemen cevap vermedi ve Nahri bu sessizlikte göğsünde çelişkili bir duygu karmaşası hissetti. Ama sonra kocası boğazını temizledi. "Hayır." Bu kelime kulağa dikkatli geliyordu. Kasıtlı. "Yine de sakıncası yoksa ondan bahsetmemeyi tercih ederim. Ve Nahri, daha önce söylediklerin hakkında..." Ona baktı, gözleri tam olarak çözemediği bir duyguyla ağırlaşmıştı. "Şunu bilmelisin ki, iş başa düştüğünde ben bir Qahtani'yim. Babam benim kralımdır. Her zaman önce ona sadık kalacağım."

Tüm samimiyetini yitirmiş bir sesle söylediği sözlerdeki uyarı açıktı. Artık Daevabad'ın emiri konuşuyordu ve cevap beklemeden ona arkasını döndü.

Nahri bardağını bir gümbürtüyle yere bıraktı ve aralarında yükselen hafif sıcaklığın buza dönüştüğünü hissetti. Göğsünde kızgınlık kıvılcımları çıktı.

Odanın karşısındaki duvar halılarından biri tepki olarak titredi. Muntadhir'in saray penceresinin dışına düşen gölgeleri aniden uzadı. Keskinleşti.

İkisi de Nahri'yi şaşırtmadı. Son zamanlarda böyle şeyler oluyordu, kadim saray, duvarlarının içinde bir Nahid'in yaşadığı gerçeğine yeniden uyanıyor gibiydi.

DARA

Hiç batmayan bir güneşin kızıl ışığında, Darayavahoush e-Afshin uyukluyordu.

Bu gerçek bir uyku değildi elbette, daha derin bir şeydi. Daha sessiz. Kaçırılmış fırsatlar ve karşılıksız aşkla ilgili rüyalar ya da kana bulanmış şehirler ve acımasız insan efendileriyle ilgili kâbuslar yoktu. Bir sedir deresinin gölgesinde, annesinin çocukken onun için ördüğü keçe battaniyenin üzerine uzandı. Ağaçların arasından, ara sıra dikkatini çeken göz kamaştırıcı bir bahçenin görüntülerini yakaladı.

Ama şimdi değil. Dara nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu ve bunun bir önemi de yok gibiydi. Hava evinin, ailesiyle yediği yemeklerin ve ateş sunaklarının kutsal dumanının kokusunu taşıyordu. Kuş sesleri ve uzaklardan gelen bir ud onu tekrar uykuya daldırmadan önce gözleri arada bir kısa süreliğine açılıyordu. Dara'nın tek yapmak istediği buydu. Yorgunluk nihayet kemiklerinden sıyrılana kadar dinlenmek. Kan kokusu hafızasını terk edene kadar.

Küçük bir el omzunu dürttü.

Dara gülümsedi. "Yine beni kontrol etmeye mi geldin, kardeşim?"

Gözlerini açtı. Tamima onun yanında diz çökmüş, aralık dişli bir gülümsemeyle sırtıyordu. Küçük kız kardeşinin küçük bedenini bir örtü örtüyordu, siyah saçları özenle örülmüştü. Tamima, Dara onu ilk gördüğünde olduğundan çok daha farklı görünüyordu. Dara vadiye vardığında, kızın kefeni

Kana bulanmış, derisi Tukharistan alfabesiyle yazılmış isimlerle oyulmuş ve çizilmişti. Bu onu çılgına çeviren bir manzaraydı; sonunda onun küçük kollarına yığılana kadar çıplak elleriyle dereyi tekrar tekrar parçalamıştı.

Ama onun izleri o zamandan beri soluyordu, kendi vücudundaki siyah dövmeyle birlikte, bükülen bir merdivenin basamaklarına benzeyen dövmeyle birlikte.

Tamima çıplak ayak parmaklarını çimlere gömdü. "Bahçede seninle konuşmak için bekliyorlar."

İçini bir endişe kapladı. Dara onun orada kendisini bekleyen yargıyı çok iyi bildiğinden şüpheleniyordu. "Hazır değilim," diye cevap verdi.

"Bu korkulacak bir kader değil, kardeşim."

Dara gözlerini sıkıca kapattı. "Yaptığım şeyleri bilmiyorsun."

"O halde onları itiraf edin ve kendinizi onların ağırlığından kurtarın."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Eğer başlarsam, Tamima... beni boğarlar. Onlar-"

Bir sıcaklık patlaması aniden sol elini yaktı ve Dara nefesini tuttu, acı onu şaşırtmıştı. Bu unutmaya başladığı bir histi ama yanma geldiği gibi hızla yok oldu. Elini kaldırdı.

Parmağında hırpalanmış demir ve zümrüt bir yüzük vardı.

Dara şaşkınlıkla ona baktı. Oturur pozisyona geçti, uykunun ağır örtüsü vücudundan bir pelerin gibi düştü.

Vadinin durgunluğu kayboldu, soğuk bir esinti ev kokularını bir kenara süpürdü ve sedir yapraklarını dans ettirdi. Dara titredi. Rüzgâr sanki canlı bir şeymiş gibi uzuvlarını çekiştiriyor ve saçlarını karıştırıyordu.

Farkına varmadan ayağa kalkmıştı.

Tamima onun elini tuttu. "Hayır, Daru," diye yalvardı. "Gitme. Bir daha gitme. Sonunda çok yaklaştın."

Şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. "Ne?"

Sedir korusundaki gölgeler sanki karşılık veriyormuş gibi derinleşti, zümrüt ve siyah birlikte kıvrılıp büküldü. Bu büyü her neyse... sarhoş ediciydi, ruhunu sertçe çekiştiriyor, yüzük parmağında atan bir kalp gibi titreşiyordu.

Birden her şey belli oldu. Elbette Dara gidecekti. Bu onun göreviydi ve o iyi bir Afşin'di.

O da itaat etti.

Kız kardeşinin elinden kurtuldu. "Geri geleceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Tamima ağlıyordu. "Hep böyle söylüyorsun."

Ama Dara korunun derinliklerine doğru yürüdükçe kız kardeşinin hıçkırıkları uzaklaştı. Kuş sesleri kaybolmuş, yerini sinirlerini geren alçak bir uğultu almıştı. Hava etrafını sarmış gibiydi, rahatsız edici derecede sıcaktı. Elinden yine bir çekiştirme sesi geldi, yüzük için için yanıyordu.

Ve sonra ele geçirildi. *Çalındı*, görünmeyen bir güç onu bir ruh gibi kaptı ve midesine sürükledi.

Sedir deresi kayboldu, yerini zifiri karanlığa bıraktı. Hiçlik. Hayal edebileceği tüm hislerden daha kötü, yakıcı, yırtıcı bir acı içini parçaladı, çamurdan daha kalın bir maddenin içinde *sürüklenirken* binlerce bıçak vücudunun her lifini parçalıyor gibiydi. Parçalara ayrıldı ve kırık cam kadar keskin parçalardan yeniden oluşturuldu.

Göğsünde bir davul gibi gümbürdeyen bir varlık canlandı. Akan sıvı yeni damarlarda dönerek büyüyen kasları yağladı ve göğsüne boğucu bir ağırlık yerleşti. Boğuldu, ağzı ciğerlerine hava çekmek için yeniden şekillendi. İşitme duyusu geri geldi ve çılgınlıkları da beraberinde getirdi.

Çılgınlıkları.

Anılar ona çarptı. Adını haykıran, adını fısıldayan bir kadın. Siyah gözler ve sinsi bir gülümseme, karanlık bir mağarada vücutları birbirine bastırılırken kadının ağzı onunkinin üzerindeydi. Aynı gözler yıkık bir mağarada şokla, ihanetle doluydu.

Revir. Pullarla ve dokunaçlarla kaplanmış boğulmuş bir adam, damlayan elinde paslı bir bıçakla ona doğru yaklaşıyordu.

Dara'nın gözleri hızla açıldı ama sadece karanlığı gördü. Acısı azalıyordu ama her şey yanlış geliyordu, vücudu hem çok hafif hem de çok gerçkti, onlarca yıldır deneyimlemediği bir şekilde nabız gibi atıyordu. Yüzyıllardır. Tekrar boğuldu, nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışırken nefesi kesildi.

Bir el omzunu sıkıca kavradı ve vücuduna bir sıcaklık ve sakinlik dalgası yayıldı. Acı yok oldu, kalbi yavaşlayarak sabit bir şekilde atmaya başladı.

İçini bir rahatlama kapladı. Dara bir Nahid'in iyileştirici dokunuşunu nerede olsa tanırdı. "*Nahri*," diye nefes aldı. Gözyaşları gözlerini yaktı. "Ah, Nahri, çok üzgünüm. Çok özür dilerim. Hiç istememiştim-"

Kelimeler ağzında kayboldu. Adamın elini görmüştü. Ateş gibi parlıyordu ve ucu ölümcül keskin pençelerle kaplıydı.

Çılgılık atamadan bir kadın yüzü belirdi. *Nahri*. Hayır, Nahri değildi ama Dara kadının yüz ifadesinde onun hayaletini görebiliyordu. Bu Daeva daha yaşlıydı, yüzü hafifçe çizgiliydi. Omuzlarında kabaca kırpılmış siyah saçlarının arasından gümüş çalıyordu.

Neredeyse Dara'nın hissettiği kadar şaşırmış görünüyordu. Memnun ama şok olmuş. Uzanıp onun yanağını okşadı. "İşe yaradı," diye fısıldadı. "Sonunda işe yaradı."

Dara dehşet içinde yanan ellerine baktı. Nefret edilen zümrüt köle yüzüğü tekrar parıldıyordu. "Neden böyle görünüyorum?" Sesi panik içinde kırıldı. "İfrit-"

"Hayır," diye çabucak teminat verdi kadın. "İfritten kurtuldun, Darayavahoush. *Her şeyden özgürsün.*"

Bu hiçbir şeyi cevaplamadı. Dara kızarmış teninin anlaşılmasız görüntüsü karşısında ağzı açık kaldı, kalbinde korku yükseldi. Bildiği hiçbir dünyada cinler ve daevalar onun gibi görünmüyordu, kölelikten geri getirildiklerinde bile.

Dara zihninin uzak bir köşesinde, kız kardeşinin atalarının bahçesine dönmesi için ona yalvardığını hâlâ duyabiliyordu. *Tamima*. İçini keder kapladı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp sıcak teninde cızırdadı.

Ürperdi. Kanında dolaşan büyü ham gibiydi: yeni, düzensiz ve kontrol edilemez. Keskin bir nefes aldı ve içinde bulundukları çadırın duvarları çılgınca dalgalandı.

Kadın onun elini tuttu. "Sakin ol Afşin," dedi. "Güvendesin. Özgürsün."

"*Neyim ben?*" Tekrar pençelerine baktı, gördüğü manzara karşısında midesi bulandı. "Bana ne yaptınız böyle?"

Gözlerini kırptırdı, adamın sesindeki umutsuzluk onu şaşırtmıştı. "Seni bir mucize haline getirdim. Bir mucize. Üç bin yıldır Süleyman'ın lanetinden kurtulan ilk daeva."

Süleyman'ın laneti. Şaşkınlıkla ona baktı, kelimeler kafasında yankılanıyordu. Bu mümkün değildi. Bu... bu *ığrenç* bir şeydi. Halkı Süleyman'ı onurlandırıyor. Onun kurallarına uyuyorlardı.

Dara bu kod için adam öldürmüştü.

Ayağa fırladı. Altındaki zemin sarsıldı, çadırın duvarları sıcak bir rüzgârla çılgınca dalgalandı. Sendeleyerek dışarı çıktı.

"Afshin!"

Nefes nefese kaldı. Ada şehrinin karanlık ve yemyeşil dağlarını bekliyordu ama Dara onun yerine ucsuz bucaksız ve bomboş bir çölle karşılaştı. Ve sonra dehşetle onu tanıdı. Tuz kayalıklarını ve uzakta nöbet tutan tek kayalık kuleyi tanıdı.

Dasht-e Loot. Daevastana'nın güneyindeki çöl o kadar sıcak ve yaşanmazdı ki, kuşlar üzerinde uçarken gökten düşüp ölüyorlardı. Daeva isyanının doruk noktasında, Dara Zaydi al Qahtani'yi Dasht-e Loot'a çekmişti. Sonunda savaşı Daevaların lehine çevirmesi gereken bir savaşta Zaydi'nin oğlunu yakalayıp öldürmüştü.

Ancak Deşt-i Yağma'da Dara için işler böyle bitmemişti.

Bir kahkaha onu keskin bir şekilde şimdiki zamana getirdi.

"Kaybettiğim bir bahis var..." Arkasındaki ses, Dara'nın anılarının en kötüsünden alınmış, yumuşak bir zekâyâ sahipti. "Bunu gerçekten Nahid yaptı."

Dara ani aydınlıkta gözlerini kırpıştırarak etrafında döndü. Önünde üç ifrit duruyordu, bir zamanlar insan sarayı olabilecek, şimdi zamana ve doğaya yenik düşmüş harabelerin içinde bekliyorlardı. Onu ve Nahri'yi Gozan Nehri boyunca avlayan, zar zor hayatta kaldıkları umutsuz bir karşılaşma olan aynı ifritler.

Liderleri - Dara'nın hatırladığı kadarıyla Aeshma - kırık bir duvardan atlayıp sırtarak ilerledi. "Bize benziyor bile," diye alay etti. "Bunun bir şok olduğunu sanıyorum."

"Çok yazık." Daha sonra konuşan ifrit bir kadındı. "Daha önce görünüşünü beğenmişim." Kadın ona sinsi bir gülümsemeyle baktı ve hırpalanmış bir metal miğferi gösterdi. "Ne düşünüyorsun, Darayavahoush? Hâlâ uyup uymadığını görmek ister misin?"

Dara'nın gözleri miğfere kilitlendi. Miğfer pas yüzünden mavimsi yeşil bir renge bürünmüştü ama yanlarından fışkıran pirinç shedu kanatlarının yırtık kenarlarını hemen tanıdı. Babadan oğula geçen Shedu tüyleri bir zamanlar miğferin tepesini kaplamıştı. Dara onlara ilk kez dokunduğunda ürperdiğini hâlâ hatırlıyordu.

Artan bir dehşetle, yıkılmakta olan tuğlalara tekrar baktı. Ay ışığının aydınlattığı kumun üzerinde kapkara bir boşluk olan karanlık deliğe. Bu, yüzyıllar önce boğulmak ve yeniden yaratılmak üzere duygusuzca atıldığı kuyuydu; ruhu, şu anda miğferini tek parmağında rahatça döndüren ifrit tarafından köleleştirilmişti.

Dara başını tutarak geriye doğru sarsıldı. Bunların hiçbir mantıklı gelmiyordu ama hepsi akıl almaz bir şeyi işaret ediyordu. Vcdansızca.

Çaresizlik içinde aklına gelen ilk kişiye uzandı. "N- nahri," diye kekeledi. Adını haykırırken onu terk etmişti.

Düşmanları tarafından kuşatılmış, yanan teknede.

Aeshma gözlerini devirdi. "Sana önce onu isteyeceğini söylemiştim. Afşinler Nahidleri için köpek gibidir, ne kadar kırbaçlanırlarsa kırbaçlansınlar sadıktırlar." Dikkatini tekrar Dara'ya çevirdi. "Küçük şifacınız Daevabad'da."

Daevabad. Onun şehri. Banu Nahida'sı. Kara gözlerindeki ihanet, kaçması için yalvarırken ellerini yüzüne götürmesi.

Boğazından boğuk bir çığlık geldi ve sıcaklık onu tüketti. Etrafında döndü, nereye gittiğinden emin değildi. Tek bildiği Daevabad'a geri dönmesi gerektiği idi.

Ve sonra bir gök gürültüsü ve yakıcı bir ateş parıltısıyla çöl yok oldu.

Dara gözlerini kırıştırdı. Sonra sersemledi. Kayalık bir kıyıda duruyordu, yanında hızla akan bir nehir karanlık bir şekilde parlıyordu. Karşı kıyıda, gece gökyüzüne karşı yükselen kireçtaşı kayalıkları belli belirsiz parlıyordu.

Gozan Nehri. Deşt-i Yağma'dan buraya göz açıp kapayıncaya kadar nasıl geldiğini Dara'nın anlayabileceği bir şey değildi ama bunun bir önemi yoktu. Artık önemi yoktu. Önemli olan tek şey Daevabad'a dönmek ve Nahri'yi yarattığı yıkımdan kurtarmaktı.

Dara hızla ileri atıldı. Daevabad'ı dünyanın geri kalanından saklayan görünmez eşik, nehir kıyısından sadece birkaç dakika uzaktaydı. Ölümlü hayatında, babasıyla çıktığı av gezilerinden ve genç bir asker olarak atandığı görevlerden dönerken bu eşikten sayısız kez geçmişti. Bir damla daeva kanı taşıyan herkes için anında yıkılan ve şehrin lanetli gölünü çevreleyen puslu yeşil dağları ortaya çıkaran bir perdeydi.

Ama şimdi orada dururken hiçbir şey olmadı.

Panik onu sardı. Bu olamazdı. Dara tekrar denedi, ovayı boydan boya geçip nehir boyunca koşarak perdeyi bulmaya çabaladı.

Dara yüzüncü denemesinde dizlerinin üzerine çöktü. Feryat etti, ellerinden alevler fişkırıyordu.

Bir gök gürültüsü ve ardından koşan ayakların sesi ve Aeshma'nın sinirli iç çekişi duyuldu.

Bir kadın sessizce onun yanında diz çöktü. Uyandığında yüzünü gördüğü Daeva kadını, Nahri'ye benzeyen kadın. Aralarında sadece Dara'nın hırıltılı nefesleriyle bozulan uzun bir sessizlik anı geçti.

Sonunda konuştu. "Cehennemde miyim?" diye fısıldadı, yüreğini kemiren korkuya, bahçeye girmek için kız kardeşinin elini tutmasını engelleyen belirsizliğe ses verdi. "Bu yaptığım şeylerin cezası mı?"

"Hayır, Darayavahoush, cehennemde değilsin."

Sakin sesindeki yumuşak güvence onu devam etmesi için cesaretlendirdi ve o da devam etti. "Eşiği geçemiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Onu bulamıyorum bile. Lanetlendim. Evimden geri çevrildim ve-"

Kadın adamın omzunu kavradı, dokunuşundaki güçlü büyü adamın sözlerini çaldı. "Sen lanetlenmedin," dedi kararlılıkla. "Eşiği geçemezsin çünkü Süleyman'ın lanetini taşııyorsun. Çünkü özgürsün."

Dara başını salladı. "Anlamıyorum."

"Yapacaksın." Çenesini ellerinin arasına aldı ve Dara kendini ona bakmak için dönerken buldu, karanlık gözlerindeki aciliyetten garip bir şekilde etkilenmişti. "Sana bin yıldır tüm Daeva'lardan daha fazla güç bahşedildi. Seni Daevabad'a geri götürmenin bir yolunu bulacağız, söz veriyorum." Çenesini sıkıca kavradı. "Ve bunu yaptığımızda, Darayavahoush... onu *alacağız*. Halkımızı kurtaracağız. Nahri'yi kurtaracağız."

Dara ona baktı, sözlerinin sunduğu şansı umutsuzca bekliyordu. "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Ağız, kalbini kıracak kadar tanıdık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim adım Banu Manizheh."

Nahri gözlerini kapadı, yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve tenindeki sıcaklığın tadını çıkardı. Nefesini içine çekerek uzaktaki dağların toprak kokusunun ve gölden gelen taze esintinin tadını çıkardı.

"Geç kaldılar," diye yakındı Muntadhir. "Her zaman geç kalıyorlar. Sanırım bizi güneşin altında beklerken görmek hoşlarına gidiyor."

Zeynep homurdandı. "Dhiru, hayatında tek bir etkinliğe bile zamanında gelmedin. Bu gerçekten kavga çıkarmak istediğin bir şey mi?"

Nahri onların atışmalarını duymazdan geldi, berrak havayı bir kez daha derin derin içine çekti ve durgunluğun tadını çıkardı. Böyle bir özgürlüğe nadiren izin verilirdi ve o da bunun tadını çıkarmaya niyetliydi. Başka seçeneği olmadığını zor yoldan öğrenmişti.

Nahri saraydan gizlice kaçmayı ilk kez teknele geçirdiği gecedan kısa bir süre sonra denemişti. Dikkatini dağıtmak için çaresizdi, şehrin henüz ziyaret etmediği yerlerinde, Dara'nın düşüncelerinin peşini bırakmayacağı yerlerde dolaşmak için yanıp tutuşuyordu.

Bunun üzerine Ghassan hizmetçisi Dunoor'u huzuruna getirtti. Banu Nahida'nın yokluğunu bildirmediği için kızın diline büyü yaptı ve bir daha konuşma yeteneğini çaldı.

İkinci seferinde Nahri'yi bir meydan okuma dalgası harekete geçirmişti. O ve Muntadhir yakında evleneceklerdi. Nahri

Banu Nahida. Ghassan kim oluyordu da onu atalarının şehrine hapsediyordu? Daha dikkatli davranmış, arkadaşlarının mazeretleri olduğundan emin olmuş ve sarayın kendisini gölgelerle gizlemek ve en kullanılmayan koridorlarda ona rehberlik etmek için kullanmıştı.

Yine de Ghassan öğrenmişti. Yanından sessizce geçip gittiği uyuyan kapı muhafızını sürükleyerek getirmiş ve sırtında tek bir kanlı deri kalmayana kadar adamı kırbaçlatmıştı.

Üçüncü seferinde Nahri gizlice dolaşmıyordu bile. Muntadhir'le yeni evlendiğinden, güneşli bir günde Büyük Tapınak'tan saraya yürüyerek dönmeye karar vermişti. Artık kayınpederi olan Ghassan'ın bunu umursayacağını hiç düşünmemişti. Yolda Daeva Mahallesi'ndeki küçük bir kafede durmuş, kafenin şaşkın ve keyifli sahipleriyle sohbet ederek hoş birkaç dakika geçirmişti.

Ertesi gün Ghassan çifti saraya getirtti. Bu sefer kimseye zarar vermek zorunda kalmamıştı. Nahri onların korkmuş yüzlerini görür görmez dizlerinin üzerine çöktü ve bir daha asla izinsiz hiçbir yere gitmemeye yemin etti.

Bu da artık saray duvarlarından kaçma fırsatını asla geri çevirmediği anlamına geliyordu. Kraliyet kardeşlerinin ağır dalaşı ve bir şahinin çılgılığı dışında göl tamamen sessizdi, hava onu kutsanmış, ağır bir huzurla sarıyordu.

Rahatlaması gözden kaçmadı.

Zeynep birkaç adım öteden, "Karın yüzyıllık hapishaneden yeni çıkmış gibi görünüyor," diye mırıldandı. Sesini alçak tutuyordu ama Nahri'nin fısıltıları dinlemek gibi bir yeteneği vardı. "Ben bile onun için üzölmeye başladım ve en son çay içtiğimizde bahçesindeki sarmaşıklardan biri fincanımı elimden kopardı."

Muntadhir kız kardeşini susturdu. "Öyle demek istemediğine eminim. Bazen o etraftayken böyle şeyler olur."

"Shedu heykellerinden birinin, asistanına tokat atan bir askeri ısırıldığını duydum."

"Belki de asistanına tokat atmamalıydı." Muntadhir'in fısıltısı daha da keskinleşti. "Ama bu kadar dedikodu yeter. Abba'nın böyle şeyler duymasını istemiyorum."

Nahri peçesinin altından gülümsedi, onun savunması karşısında hoş bir şaşkınlık yaşadı. Yaklaşık beş yıldır evli olmalarına rağmen Muntadhir onu ailesine karşı nadiren savunurdu.

Gözlerini açtı ve önündeki manzaraya hayranlıkla baktı. Güzel bir gündü, Daevabad'ın gökyüzünün parlak, uçsuz bucaksız maviliğini tek bir bulutun bile bozmadığı ender günlerden biriydi. Üçü de şehrin bir zamanlar büyük olan limanının önünde bekliyordu. Rıhtımlar hâlâ kullanılabilir durumda olsa da, limanın geri kalanı harabe halindeydi ve görünüşe göre yüzyıllardır öyleydi. Çatlamış kaldırım taşları arasında yabancı otlar büyümüş ve dekoratif granit sütunlar parçalanmıştı. Limanın eski ihtişamına dair tek ipucu arkasında, şehrin görkemli duvarlarında atalarının parıldayan pirinç cephelerindeydi.

İleride göl vardı, karşı kıyının puslu yeşil dağları ince, çakıllı bir kumsalda eriyordu. Gölün kendisi durgundu, bulanık suyu uzun zaman önce Nahid Konseyi ile unutulmuş bir kan davası sırasında Marid tarafından lanetlenmişti. Nahri'nin düşünmemek için kendini zor tuttuğu bir lanetti bu. Bakışlarının güneye, sarayın altındaki yüksek kayalıkların karanlık suyla buluştuğu yere doğru kaymasına da izin vermedi. Beş yıl önce gölün o kısmında olanlar üzerinde durmadığı bir konuydu.

Hava parıldadı ve kıvılcımlar saçarak Nahri'nin dikkatini gölün ortasına çekti.

Ayaanle gelmişti.

Perdenin arkasından çıkan gemi bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor, büyüklüğüne yakışmayan bir zarafetle sislerin arasından süzülüyordu. Nahri Nil kıyısında büyümüşü ve teknelere, şık feluckalar, balıkçı kanoları ve geniş nehir üzerinde durmaksızın süzülen yüklü ticaret gemilerine alışkındı. Ama bu gemi onlardan hiçbirine benzemiyordu. O

Yüzlerce kişinin sığabileceği kadar büyük görünüyordu, koyu renkli tik ağacı gölün üzerinde hafifçe süzülürken güneş ışığında göz kamaştırıyordu. Çivili altın piramitlerin ve yıldızlı gümüş tuz tabletlerinin simgeleriyle süslenmiş deniz mavisi sancaklar direklerden dalgalanıyordu. Kehribar renkli yelkenleri -ki Nahri en az bir düzine saymıştı- parıldayan güverteyi cüceleştiriyordu. Parçalı ve yivli yelkenler bir tekneye ait olmaktan çok kanatlara benziyordu ve rüzgârda canlı varlıklar gibi titreyip dalgalanıyorlardı.

Nahri hayretler içinde Qahtani kardeşlere yaklaştı. "Buraya nasıl *gemi* getirmişler?" Daevabad'ın uçsuz bucaksız gölünü ve puslu dağlarını kucaklayan büyümlü eşğin ötesindeki tek kara parçası, uçsuz bucaksız kayalık çöllerden oluşuyordu.

"Çünkü bu herhangi bir gemi değil." Zeynep sırttı. "Bu bir kum gemisi. Onları Sahrayn icat etti. Arkasındaki sihri gizli tutmaya özen gösteriyorlar ama yetenekli bir kaptan bunlardan biriyle dünyanın öbür ucuna uçabilir." İçini çekti, bakışları hayranlık ve hüznle doluydu. "Sahrayn onları kullanmak için Ayaanle'den bir *servet* talep ediyor, ama yine de etkileyici."

Muntadhir bu güzel gemiden o kadar etkilenmiş görünmüyordu. "Ta Ntry'nin vergileri kronik olarak azalırken Ayaanle'nin böyle bir şeyi karşılayabilmesi ilginç."

Nahri'nin bakışları kocasının yüzüne kaydı. Muntadhir ona Daevabad'ın ekonomik sorunlarından hiç doğrudan bahsetmemiş olsa da, bu sorunlar herkes için aşikârdı; özellikle de azalan tayınlardan yakınan askerlerin eğitim yaralarını iyileştiren ve giderek yıpranan Hazine sekreterlerinin birbirlerine savurmaya başladıkları büyüleri bozan Banu Nahida için. Neyse ki ekonomik kriz henüz Daeva'larını büyük ölçüde etkilememişti çünkü Ghassan, Dara'nın ölümünden sonra Kapalıçarşı'daki Daeva tezgâhlarının yıkılmasına ve tüccarlarının taciz edilmesine zımnen izin verdikten sonra diğer kabilelerle ticaret yapmayı kesmişlerdi. Kimse onları korumak için ayağa kalkmayacaksa neden cinlerle ticaret yapma riskini alsınlardı ki?

Ayaanle gemisi yaklaşıyor, parlak çizgili ketenler ve kalın altın süslemeler içindeki güverte tayfaları teknenin etrafında koştururken yelkenleri açılıyordu. Üst güvertede, vücudu yakut pullarla kaplı kedigillere benzeyen bir yaratık altın bir koşum takımını geriyor, elmas gibi parlayan boynuzlarını gösteriyor ve yılan gibi kuyruğunu sallıyordu.

Gemi daha limana yanaşmadan bir grup yolcu kraliyet partisine doğru ilerlemeye başladı. Aralarında hacimli deniz mavisi cübbeler giymiş, başını ve boynunu saran gümüş bir türban takmış bir adam da vardı.

"Emir Muntadhir." Gülümsedi ve alçak sesle eğildi. "Selam olsun sana."

Muntadhir kibarca, "Ve senin üzerine barış," diye karşılık verdi. "Ayağa kalk."

Ayaanle öyle yaptı ve Zeyneb'e çok daha samimi görünen bir sırıtiş yöneltti. "Küçük prenses, ne kadar da büyümüşsün!" Güldü. "Beni karşılamaya gelerek bu yaşlı para değıştiriciye büyük bir onur verdin."

Zeynep, Nahri'nin asla taklit edemeyeceğı bir zarafetle, "O şeref bana ait," dedi. "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir?"

"Tanrı'ya şükürler olsun." Adam Nahri'ye döndü, altın rengi gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Nahid kız bu mu?" Adam gözlerini kırptırdı ve Nahri onun hafifçe geri adım attığını fark etmedi.

"Bu benim karım," diye düzeltti Muntadhir, sesi oldukça soğuktu.

Nahri adamın gözleriyle karşılaştı, çarşafını çekştirerek yaklaştı. "Ben Banu Nahida'yım," dedi peçesinin ardından. "Senin adının Ebul Devanik olduğunu duydum."

Eğildi. "Doğru duydunuz." Bakışları onu terk etmedi, muayene tüylerini diken diken etti. Başını iki yana salladı. "Şaşırtıcı. Gerçek bir Nahid'le karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

Nahri dişlerini sıktı. "Ara sıra halkı korkutmak için dışarı çıkmamıza izin veriliyor."

Muntadhir boğazını temizledi. "Adamlarınız ve yükünüz için kraliyet kervansarayında yer ayırdım. Size orada bizzat eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Abul Dawanik içini çekti. "Ne yazık ki çok az yük var. Halkımın vergi kervanını hazırlamak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı."

Muntadhir'in sivil maskesi düşmedi ama Nahri kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Üzerinde anlaştığımız anlaşma bu değildi." Sesindeki uyarı Ghassan'ı o kadar andırıyordu ki Nahri'nin tüyleri diken diken oldu. "Navasatem'in ne kadar yakın olduğunun farkındasınız, değil mi? Vergi ödemeleri sürekli gecikirken yüzyılda bir yapılacak bir kutlamayı planlamak biraz zor."

Ebul Devanik ona yaralı bir bakış fırlattı. "Tüm bu para muhabbetine ne oldu Emir? Benim alışık olduğum Geziri misafirperverliği genellikle en az on dakika daha kibar saçmalıklar hakkında konuşmayı içerir."

Muntadhir'in yanıtı doğrudan oldu. "Belki de babamın arkadaşlığını benimkine tercih edersiniz."

Ebul Devanik korkmuş görünmüyordu; hatta Nahri cevap vermeden önce yüz ifadesinde sinsi bir ifade gördü. "Tehdide gerek yok, Majesteleri. Kervan benden sadece birkaç hafta geride kaldı." Gözleri parıldadı. "Size getireceklerinden keyif alacağınıza şüphe yok."

Şehir surlarının arkasından, inananları öğle namazına çağıran ezan sesi geliyordu. Yeni müezzinler ezana eşlik ettikçe ezan uzak dalgalar halinde yükselip alçalıyor ve Nahri tanıdık bir sıla hasretiyle savaşıyordu. Ezan ona hep Kahire'yi düşündürürdü.

"Dhiru, bu konu bekleyebilir," dedi Zeynep, belli ki iki adam arasındaki gerilimi azaltmaya çalışıyordu. "Ebul Devanik bizim misafirimiz. Uzun bir yolculuk yaptı. Neden ikiniz birlikte namaz kılmıyor ve sonra kervansarayı ziyaret etmiyorsunuz? Ben Nahri'yi saraya geri götürebilirim."

Muntadhir pek memnun görünmüyordu ama itiraz da etmedi. "Sakıncası var mı?" diye sordu Nahri kibarca.

Başka seçeneğim var mı? Zeyneb'in taşıyıcıları çoktan yavrularını getirmişlerdi, Nahri'yi ona geri verecek olan güzel

kafesi

yaldızlı hapishane. "Tabii ki hayır," diye mırıldandı ve yengesini takip etmek için gölden uzaklaştı.

Dönüş yolunda pek konuşmadılar. Zeynep düşüncelerine dalmış görünüyordu ve Nahri de revire dönmeden önce gözlerini dinlendirdiği için mutluydu.

Ama çöp arabası çok geçmeden titreyerek durdu. Nahri yarı uykusundan sıçrayıp gözlerini ovuşturdu ve Zeyneb'in aceleyle takılarından bazılarını çıkardığını görünce kaşlarını çatı. Nahri, Zeyneb'in mücevherlerini yanındaki minderin üzerine yığışını ve ardından brokar kaplı koltuğun altından iki sade pamuklu abayı çıkarıp birini ipek elbisesinin üzerine geçirişini izledi.

"Soyuluyor muyuz?" Nahri yarı umutla bunun doğru olabileceğini düşünerek sordu. Soyulmak saraya dönüşün gecikmesi ve Ghassan'ın sürekli tetikte olması anlamına geliyordu.

Zeynep saçlarına düzgünce koyu renk bir şal sardı. "Tabii ki hayır. Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Yürüyüş mü?"

"Bazen kaçmak isteyen tek kişi sen değilsin, ben de karşıma çıkan fırsatları değerlendiriyorum." Zeynep ikinci feraceyi Nahri'ye fırlattı. "Çabuk, bunu giy. Yüzünü de ört."

Nahri şaşkınlıkla ona baktı. "Benim de gelmemi mi istiyorsun?"

Zeynep ona baktı. "Seni beş yıldır tanıyorum. Seni mücevherlerimle yalnız bırakmayacağım."

Nahri tereddüt etti, ayartılmıştı. Ama Ghassan'ın onun yerine cezalandırdığı insanların dehşete kapılmış yüzleri hemen aklına geldi ve kalbi korkuyla sıkıştı. "Yapamam. Baban-"

Zeynep'in ifadesi yumuşadı. "Beni henüz yakalamadı. Bugün yakalarsa sorumluluğu ben üstleneceğim, yemin ederim." Nahri'yi öne doğru çağırdı. "Gel. Buna benden daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Nahri hızla seçeneklerini değerlendirdi. Ghassan'ın tek kızına karşı bir zaafı vardı, bu yüzden bir süre daha düşündükten sonra

Kararsızlık, cazibe kazandı. Görünürdeki en kraliyet mücevherlerini çıkardı, Zeyneb'in ona sunduğu giysinin içine girdi ve onu çöp arabasından dışarı kadar takip etti.

Prenses ve muhafızlarından biri arasında geçen sessiz bir söz ve bilmiş bir göz kırpmayla -Nahri bunun iyi bilenmiş bir rutin olduğunu hissetti- iki kadın yayaların arasına çekildi. Nahri, Muntadhir'le birlikte akrabalarını ziyaret etmek için Geziri Mahallesi'ne pek çok kez gitmişti ama seyahat ettikleri arabaların perdeleri ve konakların görkemli iç mekânları dışında bir şey görmemişti. Saray kadınlarının bırakın şehrin sokaklarında dolaşmayı, halk arasına karışmaları bile beklenmiyordu.

Mahalle ilk bakışta küçük görünüyordu - şehri bir Geziri ailesi yönetmesine rağmen, aşiret üyelerinin çoğunun anavatanlarının engebeli arazisini tercih ettiği söyleniyordu. Ama yine de hoş bir bakıştı. Rüzgâr kuleleri, bakır panjurlar ve beyaz alçı işlemlerle süslenmiş soluk cepheleriyle, sıra sıra dizilmiş yüksek tuğla binaların arasından gölün taze esintilerini gönderiyordu. İleride, dokuma hasırlarla sıcak güneşten korunan pazar ve ana caddeye açılmış, büyümlü buzlarla dolu pırıl pırıl bir su kanalı vardı. Pazarın karşısında mahallenin ana camisi, caminin yanında ise hurma ve turunc ağaçlarının gölgelediği, ailelerin kara helva, kahve ve pazardan gelen diğer ikramlarla ziyafet çektiği büyük bir yüzer pavyon vardı.

Ve tüm bunların üzerinde Hisar'ın sert kulesi yükseliyordu. Kraliyet Muhafızları'nın evi olan Hisar, Daevabad'ı ölümcül gölünden ayıran pirinç duvarlara yaslanarak Geziri Mahallesi ve komşu Kapalı Çarşı'nın üzerine gölgeler düşürüyordu. Nisreen bir keresinde ona Geziriler hakkındaki karanlık uyarılarından birinde Hisar'ın Zeydi el Kahtani'nin Daevabad'ı Nahid Konseyi'nden aldıktan sonra inşa ettiği ilk yapı olduğunu söylemişti. Yıllarca oradan hüküm sürmüş, sarayı atalarının kanıyla lekelenmiş ıssız bir harabe olarak bırakmıştı.

Zeynep o anı koluna girip onu pazara doğru çekmek için seçti ve Nahri mutlulukla çekilmesine izin verdi.

Neredeyse bilinçsizce, yanlarından geçerken bir meyve tezgahından olgun bir portakalı avuçladı. Onu çalmak muhtemelen düşüncesizceydi ama kalabalık şehir sokaklarında gezinmenin çok özgürleştirici bir yanı vardı. Burası Kahire olmayabilirdi ama sabırsızca gelip geçenlerin hışırtısı, sokak yemeklerinin kokusu ve camiden çıkan erkeklerin düğümleri vatan hasretini kısa süreliğine dindirecek kadar tanıdıktı. Yıllar sonra ilk kez yine anonimdi ve bu çok hoştu.

Pazarın gölgeli derinliklerine girdiklerinde yavaşlayarak yürümeye başladılar. Nahri gözleri kamaşmış bir halde etrafına bakındı. Bir cam işçisi ateşli elleriyle sıcak kumu benekli bir şişeye dönüştürürken, yolun karşısında ahşap bir dokuma tezgâhı kendi kendine çalışıyor, parlak yün iplikler sarılıp bükülerek yarısı tamamlanmış bir seccadeye desen veriyordu. Çiçeklerle dolu bir tezgâhtan zengin bir koku geliyor, bir perfümcü erimiş ambergristen oluşan ısıltılı bir tepsinin üzerine gülsuyu ve misk serpiyordu. Yan tarafta, mücevherli tasmalar takmış bir çift avcı çita yüksek minderlere uzanmış, ciyaklayan ateş kuşlarıyla aynı vitrini paylaşıyordu.

Nahri ileride dolaşırken Zeynep büyük kedileri okşamak için durdu. Bitişikteki sokakta bir dizi kitapçı vardı ve Nahri hemen onlara yöneldi, kilimlerin ve masaların üzerine sıra sıra dizilmiş ciltler onu büyülemişti. Birkaç kitabın sihirli bir havası vardı, kapakları pullarla kaplıydı ve sayfaları hafifçe parlıyordu, ama çoğunluğu insan yapımı gibi görünüyordu. Nahri şaşırmamıştı; tüm cin kabileleri arasında Gezirilerin, topraklarını sessizce paylaştıkları insanlara en yakın oldukları söylenirdi.

En yakın tezgâha göz attı. Kitapların çoğu Arapçaydı ve bu manzara içinde tuhaf bir sızıya neden oldu. Bu, okumayı öğrendiği ilk dildi ve ona öğreten genç prensten zihninde asla tamamen ayıramadığı bir beceriydi. Ali'yi düşünmek istemediğinden yan masaya boş boş baktı. Ortasında üç piramit çizimi olan bir kitap duruyordu.

Nahri hemen oradaydı, uzun zamandır görmediği bir arkadaşına sarılır gibi kitaba uzandı. Onlar

Giza'nın ünlü Piramitleri'ydi ve sayfaları çevirirken Kahire'nin kendine özgü simge yapılarından daha fazlasını tanıdı: Bab Zuweila kapısının ikiz minareleri ve İbn Tulun camisinin geniş iç mekânı. Nahri'nin bir zamanlar giydiği siyah elbiseler içinde Nil'den su toplayan kadınlar ve şeker kamışı yığınlarını ayıklayan adamlar vardı.

"İyi bir gözünüz var, bayan." Yaşlı bir Geziri adam ilerledi. "Bu benim en yeni insan kazanımlarımdan biri ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir Sahrayn tüccarı onu Nil'i geçerken aldı."

Nahri ellerini ilk sayfanın üzerinde gezdirdi. Kitap daha önce hiç görmediği bir yazıyla yazılmıştı. "Bu hangi dil?"

Adam omuz silkti. "Emin değilim. Yazılar elimdeki bazı eski Latince metinlere benziyor. Bunu alan tüccar Mısır'da uzun süre kalmamış; insanların bir tür savaşa girmiş gibi görüldüğünü söyledi."

Bir çeşit savaş. Parmakları kitabın üzerine daha sert bastırdı. Nahri gittiğinde Mısır Fransızlar tarafından yeni boyunduruk altına alınmıştı, ondan önce de Osmanlılar tarafından yönetiliyordu - nereye giderse gitsin işgal altındaki bir halka ait olmak Nahri'nin kaderinde varmış gibi görünüyordu. "Bunun için ne kadar istiyorsun?"

"Üç dinar."

Nahri gözlerini ona dikti. "Üç *dinar* mı? Altından yapılmış gibi mi görünüyorum?"

Adam şok olmuş gibiydi. "Bu... fiyat bu, bayan." "Belki

başka biri için," dedi küçümseyerek, yüzünü maskeleyerek aşağılıyormuş gibi yaparken neşe içinde. "Sana 10'dan fazla para vermeyeceğim dirhem."

Ağzı açık kaldı. "Ama biz böyle değiliz-"

Zeynep aniden orada belirdi ve Nahri'nin kolunu sıkıca kavradı. "Ne yapıyorsun sen?"

Nahri gözlerini devirdi. "Buna pazarlık denir, canım kardeşim. Eminim hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamışsındır ama-"

"Geziriler bizim halk *pazarlarımızda pazarlık* yapmazlar." Zeynep'in sözlerinden tiksinti damlıyordu. "Anlaşmazlık doğurur."

Nahri skandala uğramıştı. "Yani ne isterlerse ödüyorsun öyle mi?" Bu kadar saf bir insanla evlendiğine inanamıyordu. "Ya seni aldatıyorlarsa?"

Zeynep kitapçıya üç altın uzatmaya başlamıştı bile. "Belki de herkesin seni kandırdığını düşünmekten vazgeçsen daha iyi olur, değil mi?" Nahri'yi kendinden uzaklaştırdı ve kitabı eline tutuşturdu. "Ve olay çıkarmayı da bırak. Önemli olan yakalanmamak."

Nahri kitabı göğsüne bastırdı, biraz da utanmıştı. "Sana geri ödeyeceğim."

"Bana hakaret etme." Zeynep'in sesi daha yumuşaktı. "Bu caddeden pahalı insan kitapları satın aldığım ilk açık sözlü aptal sen değilsin."

Nahri prensese bir bakış fırlattı. Konuyu değiştirmek istediği kadar onu sıkıştırmak da istiyordu. Alizayd al Qahtani hakkında hissettikleri de özünde buydu.

Boş ver gitsin. Baldızını rahatsız etmenin bir sürü başka yolu vardı. "Malakka'dan bir soylunun sana kur yaptığına dair söylentiler duyuyorum," dedi neşeyle, yürümeye devam ederlerken.

Zeynep durdu. "Bunu nereden duydun?"

"Hastalarımın sohbet etmeyi severim."

Prensese başını salladı. "Hastalarınız dillerini tutmayı öğrenmeli. *Siz* de dilinizi tutmayı öğrenmelisiniz. Tuhaf insan yapıları hakkındaki kitabınızı satın aldığım için bunu hak ettiğime eminim."

"Onunla evlenmek istemiyor musun?" Nahri çaldığı portakalı soyarken sordu.

"Tabii ki onunla evlenmek istemiyorum," diye cevap verdi Zeynep. "Malakka denizin ötesinde. Ailemi asla göremem." Sesine küçümseme karışmıştı. "Üstelik üç karısı daha var, bir düzine çocuğu var ve ikinci yüzyılına yaklaşıyor."

"O halde maçı reddedin."

"Bu babamın kararı." Zeyneb'in yüz ifadesi gerginleşti. "Ve benim talibim çok zengin bir adam."

Ah. Müntehir'in şehrin hazinesinin durumuyla ilgili endişeleri birden daha anlamlı hale geldi. "Annen itiraz edemez mi?" diye sordu. Kraliçe Hatset Nahri'nin gözünü iyice korkutmuştu ve kadının biricik kızının herhangi bir miktar altın karşılığında Malakka'ya gönderilmesine izin vereceğini düşünemiyordu.

Zeynep tereddüt eder gibiydi. "Annemin şu anda vermesi gereken daha önemli bir savaş var."

Hisar'ın yanından geçen daha sakin bir sokakta dolaşıyorlardı. Ağır taş duvarlar tepelerinde yükseliyor, Nahri'nin kendini gergin ve küçük hissetmesine neden olacak şekilde mavi gökyüzünü kapatıyordu. Bir çift açık kapıdan kahkaha sesleri ve zülfikar kılıçlarının kendine özgü cızırtılı çarpışmaları geliyordu.

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için portakalının yarısını Zeynep'e uzattı. "Özür dilerim."

Zeyneb meyveye baktı, gri altın rengi gözlerinde belirsizlik çiçek açmıştı. "Sen ve kardeşim evlendiğinizde düşmandınız," dedi duraksayarak. "Bazen *hâlâ* öyleymişsiniz gibi geliyor. Nasıl ... nasıl ...?"

"Bir yolunu bulursun." Bu sözler Nahri'nin içinde, Nil'den koparılıp Kahire'de yalnız ve korkmuş bir halde bırakıldığından beri sayısız kez geri çekildiği sert bir yerden çıkmıştı. "Bir insanın hayatta kalmak için neler yapabileceğini bilsen şaşarsın."

Zeynep şaşırmış görünüyordu. "Muntadhir'e yastığının altında bir bıçak bulundurmasını söylemem gerektiğini hissettiriyorsun."

Yürümeye devam ettiklerinde Nahri, "Kardeşinin yatağında keskin bir şey bulundurmamasını tavsiye ederim," dedi. "Ziyaretçi sayısını göz önünde bulundurursak-" Boğuldu, içinden bir soğukluk dalgası geçerken portakal parmaklarından düştü.

Zeynep anında durdu. "Sen iyi misin?"

Nahri soruyu zar zor duydu. Sanki görünmeyen bir el çenesini kavramış ve az önce geçtikleri kasvetli sokağa bakması için başını çevirmişti. Hisar ile şehrin dış duvarlarının alacalı pirinç rengi arasına sıkışmış olan bu blok sanki yüzyıllar önce yerle bir edilmiş gibi görünüyordu. Yabani otlar ve pislik kırık kaldırım taşlarını kaplamış, yanık izleri çıplak taş duvarları yara bere içinde bırakmıştı. En uçta yıkık dökük tuğladan bir kompleks vardı. Kırık pencereler sokağa bakıyordu, siyah boşluklar açık bir ağızdaki eksik dişler gibi görünüyordu. Ön revakın ötesinde, çılgınca büyümüş ağaçların yemyeşil tepeleri vardı. Sarmaşıklar binaları kaplamış, sütunları boğuyor ve parçalanmış pencerelerin üzerinden ilmik gibi sarkıyordu.

Nahri birkaç adım attı ve sonra keskin bir nefes aldı, bir vızıltı teninde hızla yayıldı. Hareket ettiğinde ağır gölgelerin hafifçe kalktığına yemin edebilirdi.

Döndüğünde Zeyneb'in onu takip ettiğini gördü. "Burası neresi?" diye sordu, sesi taşa yankılanıyordu.

Zeynep komplekse şüpheci bir bakış attı. "Bir harabe mi? Üç bin yıllık bir şehirdeki çürüyen binalar konusunda pek uzman sayılmam."

Sokak Nahri'nin ayaklarının altında ısındı, sandaletlerinin içinden hissedilecek kadar sıcaktı. "Oraya gitmem gerek."

"Ne yapman gerekiyor?"

Ama Nahri çoktan yürümeye başlamıştı, prensesle ilgili düşünceleri, hatta Ghassan'ın korkunç cezalarıyla ilgili korkuları bile geride kalmıştı. Neredeyse kendini mecbur hissediyordu, bakışları gizemli komplekse kilitlenmişti.

Bir çift büyük pirinç kapının önünde durdu. Yüzeylerine piktogramlar oyulmuştu; sıçrayan bir antilop ve bir gemi pruvası, bir Daeva ateş sunağı ve bir çift terazi. Nahri böyle bir yerde yaşayan birini hayal edemese de kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Kapı bir iniltiyle açılıp esneyen bir kara deliği ortaya çıkardığında parmak eklemleri henüz yüzeyi sıyırmamıştı bile.

Diğer tarafta kimse yoktu.

Zeynep yetişmişti. "Kesinlikle hayır," dedi. "Bu perili enkazın içinde dolaşacağımı düşünüyorsanız yanlış Kahtani'yle birliktesiniz."

Nahri yutkundu. Mısır'a geri dönmüş olsaydı, bu, çocukları korkutmak için anlatılan gizemli harabeler ve korkunç cinlerle ilgili bir masalın başlangıcı olabilirdi.

Teknik olarak korkunç bir cin olması dışında, binanın kalbi üzerindeki buz gibi etkisi daha da artmıştı. Pervasızcaydı; hiçbir anlam ifade etmeyen bir dürtüydü ama içeri girecekti.

"O zaman burada kal." Nahri Zeynep'in elini savuşturdu ve içeri girdi.

Karanlık onu anında yuttu. "Naar," diye fısıldadı. Avucunda alevler parladı ve bir zamanlar büyük bir giriş odası olması gereken yere ışık saçtı. Duvarlara yapışmış boya kalıntıları, kanatlı boğaların ve zıplayan anka kuşlarının şekillerini ortaya çıkarıyordu. Her yerde çukurlar vardı, mücevherler muhtemelen duvarlardan sökülmüştü.

Alevlerini yükselterek öne doğru adım attı. Gözleri genişledi.

Nahidlerin yaratılış hikâyesi parçalar ve gölgeler halinde önündeki duvara yayılmıştı. Süleyman'ın kadim tapınağı, emekçi daeva işçilerinin başları üzerinde yükseliyordu. Sivri kulaklı bir kadın, mavi-altın bir çarşaf içinde insan bir kralın ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Nahri hayretle duvar resmine bakarken, figürlerin hareket etmeye ve birleşmeye başladığına yemin edebilirdi: sırlı boyadan bir saçılma, yükselen bir shedus sürüsüne dönüşüyor, peçeli Nahid şifacıların çıplak çizgi çizimi renkle dolan iksirleri karıştırıyordu. Sallanan tüylerle taçlandırılmış tören miğferleri giyen okçular geçit töreninden geçerken, yürüyüş botlarının ve tezahürat yapan seyircilerin hafif sesi kulağına fısıldadı.

Nahri nefesini tuttu ve tutmasıyla birlikte alev avucundan dönerek uzaklaştı, iğne ucu kadar ışık dans ederek odanın geri kalanını aydınlattı. Bu bilinçsiz bir büyü patlamasıydı, sarayla, gücü hâlâ kanında dolaşan Nahidlerin kraliyet kalbiyle ilişkilendirdiği türden bir büyü.

Duvar resimleri aniden hareket etmeyi bıraktı. Zeynep içeri girmişti ve yere dökülen enkazın üzerinden yavaşça ilerliyordu.

"Sanırım burası benim aileme aitti," diye fısıldadı Nahri, hayretler içinde.

Zeynep odadakilere temkinli bir bakış attı. "Adil olmak gerekirse... Sanırım Daevabad'ın çoğu için aynı şey söylenebilir." Nahri ters ters bakınca yüzündeki ifade kızgınlığa dönüştü. "Binanın her an yıkılacağından korkarken diplomatik davranmak zor geliyorsa kusura bakmayın. Artık gidebilir miyiz *lütfe*n? Nahid'i düşen tuğla yığınının altında ezilirse babam beni yarın Malakka'ya gönderir."

"Ben onun Nahid'i değilim ve buranın ne olduğunu anlayana kadar buradan ayrılmayacağım." Nahri'nin tenindeki büyü sızısı daha da artmıştı, şehrin nemli sıcağı kapalı odada bunaltıcıydı. Biriyle karşılaşma ihtimallerinin düşük olduğunu düşünerek peçesini açtı ve Zeyneb'in uyarısını dikkate almayarak yıkık duvarlardan birine tırmandı.

Uzun, üstü kapalı bir koridorda ayaklarının üzerine hafifçe indi, bir sıra kapıyı büyümüş bir avlu bahçesinden ayıran kumtaşı kemerler art arda dizilmişti. Yürüme yolu fuayeden çok daha iyi durumdaydı: zemin yeni süpürülmüş, duvarlar sıvalı ve renkli boya girdaplarıyla kaplanmış görünüyordu.

Zeynep lanet okuyarak onu takip etti. "Eğer son zamanlarda söylemediysem, sanırım senden nefret ediyorum."

"Biliyor musun, büyülü bir varlığa göre korkunç bir macera anlayışın var," diye yanıtladı Nahri, boya girdaplarından birine, dalgaya benzeyen mavi bir dalgaya dokunarak. Karşısında abanoz bir tekne görünüyordu. Onun dokunuşuyla dalga sanki canlıymış gibi yükseldi ve kayığı duvardan aşağıya doğru gönderdi.

Nahri sırtıttı. İyice meraklanmış bir halde yürümeye devam etti ve geçtiği odaların içine baktı. Arada sırada kırılan raflar ve çürüyen halı parçaları dışında hepsi boştu.

Ta ki öyle olmayana kadar. Nahri son odanın önünde aniden durdu. Sedir raflar parşömenler ve kitaplarla doluydu.

duvarlar, uzaktaki tavana kadar uzanıyordu. Daha fazla metin yerde tehlikeli, yüksek yığınlar halinde istiflenmişti.

İki yığının arasına sıkışmış yer masasını fark edene kadar içerideydi. Kâğıtlarla kaplı yüzeyinde bir figür kambur duruyordu: Yaşlı görünümlü, çizgili bir cübbe giymiş, neredeyse yaşlı bedenini yutmuş bir Ayaanle adamı.

"Hayır, hayır, hayır..." diye mırıldandı Ntaranca, az önce yazdıklarını kara kalemle karalayarak. "Bu *hiç* mantıklı değil."

Nahri tereddüt etti. Bir Ayaanle bilgininin harabe bir binanın kitaplarla dolu bir odasında ne işi olduğunu hayal bile edemiyordu ama adam yeterince zararsız görünüyordu. "Selamın aleyküm," diye selamladı onu.

Adam kafasını kaldırdı.

Gözleri zümrüt rengindeydi.

Hızla gözlerini kırptırdı ve ardından bağıarak minderinden geriye doğru itildi. "Razu!" diye bağırdı. "*Razu!*" Bir parşömeni kapıldığı gibi kılıç gibi havaya kaldırdı.

Nahri kitabını sallayarak anında geri çekildi. "Geri çekilin!" diye bağırdı Zeynep ona katılmak için koşarken. Prenses bir elinde hançer tutuyordu.

"Oh, Issa, şimdi sorun *nedir?*"

Nahri ve Zeynep sıçrayıp etraflarında döndüler. Avludan öyle hızlı iki kadın çıkmıştı ki, hokkabazlık yapılmış olabilirdi. Biri Sahrayn'a benziyordu, kırmızımsı siyah bukleleri boyalı galabiyasının beline kadar iniyordu. Daha uzun boylu olan kadın -konuşan kadın- Tukharistani'ydi ve omuzlarına erimiş bakırdan bir örtü gibi düşen, göz kamaştırıcı bir pelerin giymişti. Bakışları Nahri'ye kilitlendi. Yine yeşil gözler. Dara'ninkilerle aynı parlak tondaydı.

Ayaanle bilgini -Issa- hâlâ parşömenini elinde tutarak kapısının önünden baktı. "İnsana benziyor, Razu! Beni bir daha asla almayacaklarına yemin etmişim!"

"Bu insan değil, Issa." Tukharistanlı kadın bir adım öne çıktı. Parlak bakışları Nahri'ninkileri terk etmemişti. "O sensin," diye fısıldadı. Yüzünü hürmet kapladı ve dizlerinin üzerine çökerek parmaklarını saygıyla birleştirdi. "Banu Nahida."

"*Banu Nahida?*" Issa tekrarladı. Nahri onun hâlâ titrediğini görebiliyordu. "Emin misin?"

"Öyleyim." Tukharistanlı kadın bileğindeki zümrüt çivili demir kelepçeyi işaret etti. "Gemimdeki çekişi hissedebiliyorum." Göğsüne dokundu. "Ve kalbimde," diye ekledi usulca. "Baga Rustam'a yaptığım gibi."

"Ah." Issa parşömeni düşürdü. "Ah, canım..." Eğilmeye çalıştı. "Özür dilerim leydim. Bugünlerde insan asla çok dikkatli olamıyor."

Zeynep onun yanında ağır ağır nefes alıyordu, hançeri hâlâ havadaydı. Nahri uzandı ve onun kolunu aşağı itti. İyice şaşırmış bir halde bu tuhaf üçlüye baktı, bakışları sırayla her birine yöneldi. "Özür dilerim..." diye söze başladı, ne diyeceğini bilemiyordu. "Ama hepiniz kimsiniz?"

Tukharistanlı kadın ayağa kalktı. Gümüş ve altın sarısı siyah saçları karmaşık bir dantel ağla toplanmıştı ve yüzü oldukça düzgündü; insan olsaydı Nahri onun altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ederdi. "Ben Razu Qaraqashi," dedi. Yanındaki Sahrayn kadının omzuna şefkatle dokunarak, "Sen zaten Issa'ya rastladın, bu da Elashia," diye ekledi. "Biz Daevabad'daki son ifrit köleleriz."

Elashia anında kaşlarını çattı ve Razu başını eğdi. "Beni affet, aşkım." Tekrar Nahri'ye baktı. "Elashia kendisine köle denmesinden hoşlanmaz."

Nahri yaşadığı şoku yüzünden uzak tutmak için mücadele etti. Sessizce, yeteneklerinin gelişmesine izin verdi. Yalnız olduğunu düşünmesine şaşmamalı: Tüm komplekste çarpan tek kalp onunki ve Zeynep'inkiydi. Önündeki cinlerin bedenleri tamamen sessizdi. Tıpkı Dara'nınki gibi.

Çünkü onlar gerçek bedenler değil, diye fark etti Nahri, köle laneti hakkında bildiklerini hatırlayarak. İfritler ele geçirdikleri cinleri öldürüyor, Nahidler de onları özgür kılmak için yeni formlar, geri aldıkları ruhları barındıracak yeni bedenler yaratıyordu. Nahri süreç hakkında çok az şey biliyordu; kölelik cinler arasında o kadar korkulan bir şeydi ki, sanki "ifrit" kelimesinden bahsetmek bile insanı ölümden daha kötü bir kadere sürükleyecekmiş gibi nadiren konuşulurdu.

Kendisinden önceki üç kişinin kurtulduğu bir kader. Nahri ağzını açtı, bir yanıt vermek için çırpınıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Saklanıyoruz," diye cevap verdi Issa kederle. "Afşin'e olanlardan sonra Daevabad'da kimse bizi kabul etmiyor. İnsanlar delirebileceğimizden ve ifrit büyüyle masumları öldürmeye başlayabileceğimizden korkuyor. Hastanenin en güvenli yer olduğunu düşündük."

Nahri gözlerini kırptırdı. "Burası bir *hastane* miydi?"

Issa'nın parlak gözleri kısıldı. "Belli değil mi?" diye sordu, anlaşılmasa da bir şekilde etraflarındaki yıkıntıları işaret ederek. "Atalarınızın nerede çalıştığını sanıyorsunuz?"

Razu hızla öne çıktı. "Neden siz ikiniz benimle birlikte bir şeyler içmeye gelmiyorsunuz?" diye nazikçe önerdi. "Daevabadi asilzadeleri kadar saygın konuklarım pek sık olmuyor." Zeynep geri çekilince gülümsedi. "Korkmayın prensesim, aksi takdirde çok hoş bir kılık değiştirmiş olursunuz."

"Hastane" kelimesi kulaklarında çınlarken, Nahri hemen peşinden gitti. Avlu da kompleksin geri kalanıyla aynı üzücü durumdaydı, parçalanmış mavi ve limon sarısı karolarının üzerinde kökler kıvrılıyordu ama yine de harabeliğinde hoş bir şey vardı. Koyu renk güller gür ve yabani bir şekilde büyümüştü, dikenli sarmaşıkları uzun süredir düşmüş bir shedu heykelinin etrafında dolanıyordu ve hava onların kokusuyla zengindi. Bir çift bülbül, gölgelik ağaçların dallarının önünde yer alan çatlak bir fiskiye'nin içinde şırıldayarak şarkı söylüyordu.

"Issa'ya aldırmayın," dedi Razu hafifçe. "Sosyal nezaketine biraz iş düşebilir ama olağanüstü bir hayat yaşamış parlak bir bilgin. İfrit onu ele geçirmeden önce, yüzyıllar boyunca Nil topraklarını gezmiş, kütüphanelerini ziyaret etmiş ve çalışmalarının kopyalarını Daevabad'a göndermiş."

"Nil mi?" Nahri hevesle sordu.

"Gerçekten de öyle." Razu arkasına baktı. "Doğru... sen orada büyüdün. İskenderiye'de, değil mi?"

"Kahire," diye düzeltti Nahri, kalbi tanıdık bir şekilde çarpmaya başladı. "Hatamı bağışlayın. Yaşadığım yerde bir

Kahire olduğundan emin değilim.

gün," diye düşündü Razu. "Gerçi İskenderiye'yi duymuştum. Bütün onları." Başını iki yana salladı. "İskender ne kadar kibirli, sonradan görme bir gençti, tüm o şehirlere kendi adını verdi. Orduları Tukharistan'daki zavallı insanları dehşete düşürdü."

Zeyneb'in nefesi kesildi. "*Büyük İskender*'le aynı çağda yaşadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Razu'nun gülümsemesi bu kez daha esrarengizdi. "Gerçekten de öyle. Bu yılki nesil kutlamasında yirmi üç yüz yaşında olacağım. İfrit beni aldığı anda Daevabad'ı Anahid'in torunları yönetiyordu."

"Ama... bu mümkün değil," diye nefes aldı Nahri. "İfrit köleler için değil."

"Ah, sanırım size hepimizin birkaç yüzyıl içinde bu deneyim yüzünden çıldırdığımız söylendi?" Razu kaşlarını çattı. "Hayattaki çoğu şey gibi, gerçek biraz daha karmaşıktır. Ve benim özel koşullarım alışılmadıktı."

"Nasıl yani?"

"Kendimi bir ifrit'e sundum." Güldü. "Kayıp servet hikâyelerine düşkün, korkunç derecede kötü bir şeydim. Süleyman'dan önce sahip olduğumuz güçleri geri kazanabilirsek her türlü efsanevi hazineyi bulacağımıza kendimizi inandırmıştık."

"Kendini ifritlere mi *teslim ettin*?" Zeyneb'in sesi skandal gibi çıkmıştı ama Nahri ona karşı biraz yakınlık hissetmeye başlamıştı.

Bu gizemli dolandırıcı.

Razu başını salladı. "Uzaktan bir kuzenim. Süleyman'a boyun eğmeyi reddeden inatçı bir aptaldı ama onu severdim." Omuz silktilti. "O zamanlar halklarımız arasında işler biraz ... griydi." Avucunu kaldırdı. Derisinde üç siyah çizgi belirdi. "Ama aptalcaydı. Efendilerimi kuzenimle birlikte özgür kaldıktan sonra almayı planladığımız fantastik ödüllerin peşine düşürdüm. Üçüncü insanımla birlikte bazı eski mezarları kazarken her şey çöktü, onu öldürdü ve yüzüğümü çölün altına gömdü."

Parmaklarını şıklattı ve bir neem ağacının altında duran sepetten bir ipek ipliği çıktı, havada kavis çizerek genişledi ve bir salıncak oluşturdu. Nahri ve Zeynep'e oturmalarını işaret etti.

"Başka bir cinin bana rastlaması iki bin yıl sürdü. Beni Daevabad'a geri getirdi ve bugün buradayım." Razu'nun parlak gözleri karardı. "İfrit kuzenimi bir daha hiç görmedim. Sanırım sonunda bir Nahid ya da Afşin onu yakaladı."

Nahri boğazını temizledi. "Özür dilerim."

Razu onun omzunu dürttü. "Özür dilemene gerek yok. Ben kesinlikle Issa ve Elashia'dan daha şanslıydım; sahip olduğum birkaç insan efendi beni hiç istismar etmedi. Ama döndüğümde dünyam yok olmuştu, torunlarım tarihe karışmıştı ve tanıdığım Tukharistan kendi halkımın gözünde bir efsaneydi. Daevabad'da yeniden başlamak daha kolaydı. En azından yakın zamana kadar." Başını iki yana salladı. "Ama ben burada geçmiş hakkında saçmalıyorum... *Sizi* buraya getiren nedir?"

"Dikkatsizlik," diye mırıldandı Zeynep nefesinin altında.

"Ben... Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Nahri. "Oradan geçiyorduk ve ben hissettim ki..." Sözlerini yarıda kesti. "Buradan yayılan büyüyü hissettim ve bana sarayı hatırlattı." Etrafına merakla baktı. "Burası gerçekten bir hastane miydi?"

Razu başını salladı. "Öyleydi." Parmaklarını bir kez daha şıklattığında, üç kadehin yanında dumanı tüten cam bir ibrik belirdi. Kadın

Nahri ve Zeynep'e birer bardak bulut rengine bir sıvı döktü. "Alacaklılarımdan birini atlatmayı başaramadıktan sonra burada bir süre hasta olarak kaldım."

Zeynep temkinli bir yudum aldı ve hemen ardından çok acemice bardağa geri tükürdü. "Oh, bu kesinlikle yasak."

Meraklanan Nahri kendi bardağını test etti ve boğazından aşağı akan alkolün yoğun yakıcılığı karşısında öksürdü. "Nedir bu?"

"Soma. Atalarınızın tercih ettiği içki." Razu göz kırptı. "Süleyman'ın laneti ne olursa olsun, benim zamanımdaki daevalar henüz vahşiliklerini tamamen kaybetmemişlerdi."

Soma her neyse, kuşkusuz Nahri'yi daha rahat hissettirmişti. Zeynep kaçmaya hazır görünüyordu ama Nahri, Razu'nun suç dolu geçmişine yapılan her göndermeyle geçirdiği zamandan daha fazla keyif alıyordu. "O zamanlar -yani sen hastayken- nasıldı?"

Razu dalgın dalgın hastaneye baktı. "Daevabad gibi büyülu bir şehirde bile şaşırtıcı bir yerdi. Nahidler binlerce kişiyi tedavi etmiş olmalı ve her şey iyi yağlanmış bir çark gibi dönüyordu. Oldukça bulaşıcı bir umutsuzluk hastalığına yakalanmıştım, bu yüzden orada karantinada tedavi gördüm." Başını yıkık dökük bir kanada doğru eğdi, sonra içkisinden bir yudum aldı. "Bize çok iyi baktılar. Bir yatak, bir çatı ve sıcak yemekler? Neredeyse hasta olmaya değdi."

Nahri avuçlarının üzerine yaslanmış, tüm bunları düşünüyordu. Hastaneleri oldukça iyi biliyordu; Kahire'nin en ünlüsüne, Kalavun kompleksindeki görkemli, eski bimaristana sık sık gizlice girerdi.

-Malzemeleri çalmak ve derinliklerinde dolaşmak, yüce koridorlarını dolduran öğrencilerin ve doktorların saflarına katılma hayalleri kurmak için.

O telaşın burada nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı; hastane Nahid'lerle doluydu. Düzinelerce şifacı notlara bakıyor ve hastaları muayene ediyordu. Olağanüstü bir topluluk olmalıydı.

Bir Nahid hastanesi. "Keşke benim de böyle bir şeyim olsaydı," dedi usulca.

Razu sırtarak kadehini Nahri'ye doğru kaldırdı. "Yeniden inşa etmeye kalkışırsanız beni ilk aceminiz olarak kabul edin."

Zeynep ayağını yere vuruyordu ama şimdi ayağa kalktı. Gökyüzünü işaret ederek, "Nahri, gitmeliyiz," diye uyardı. Güneş hastane duvarlarının ardında kaybolmuştu.

Nahri Razu'nun eline dokundu. "Geri dönmeye çalışacağım," diye söz verdi. "Üçünüz... burada güvende misiniz? İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Razu ve arkadaşları kendi başlarının çaresine bakma konusunda muhtemelen Nahri'den daha becerikli olsalar da, Nahri ailesinin serbest bıraktığı üç ruha karşı aniden korumacı hissetti.

Razu onun elini sıktı. "Biz iyiyiz," diye güvence verdi ona. "Yine de geri dönmeni umuyorum. Sanırım burası seni seviyor."

Ali çölün parlak güneş ışığında gözlerini kısarak kayalık uçurumun kenarına baktı. Kalbi kulaklarının duyabileceğı kadar hızlı atıyor, nefesi kesik kesik geliyordu. Alnında boncuk boncuk biriken gergin ter, başının etrafına sardığı pamuklu tülbentin içine işliyordu. Kollarını kaldırdı, çıplak ayakları üzerinde bir ileri bir geri gidip geldi.

Diğer cinlerden birinin, "Bunu yapmayacak," diye bağırdığını duydu. Bir Nabat köyünü çevreleyen kayalıkların tepesinde altı kişilerdi ve hepsi de oldukça gençti, çünkü yaptıkları şey gençliğin sağladığı türden bir pervasızlık gerektiriyordu. "Küçük prens kraliyet boynunu riske atmıyor."

Ali'nin Am Gezira'daki en yakın arkadaşı Lubeyd, "Yapacak," diye karşılık verdi. "Yapsa *iyi olur*." Sesi yükseldi. "Ali, kardeşim, sana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma!"

"Kumar oynamamalısın," diye karşılık verdi Ali endişeyle. Cesaretini toplamaya çalışarak titrek bir nefes daha aldı. Bu çok tehlikeliydi. O kadar gereksiz ve aptalcaydı ki, neredeyse bencilceydi.

Uçurumun ötesinden sürüngenlerin burnunu çekme sesi geldi ve ardından yanık tüylerin keskin, nahoş tınısı duyuldu. Ali nefesinin altında bir dua fısıldadı.

Ve sonra uçurumun kenarına doğru koşmaya başladı. Koşabildiğı kadar hızlı koştu ve uçurum yerini havaya bıraktığında

gidiyor, kendini boşluğa fırlatıyordu. Dehşet verici bir an için düşüyordu, üzerine düşmek üzere olduğu uzak, kayalarla kaplı zemin hızla yükseliyordu ...

Uçurumun kenarında tünemekte olan zahakın sırtına sertçe indi. Ali'nin nefesi kesildi, dehşet ve zafer karışımı bir çığlık atarken kanı heyecanla doldu.

Zahhak açıkça onun coşkusunu paylaşmıyordu. Öfkeli bir çığlık atan uçan yılan gökyüzüne doğru havalandı.

Ali, yıllar önce çok daha girişimci bir cinin zahhakın boynuna geçirdiği bakır tasmaya doğru hamle yaptı ve kendisine söylendiği gibi bacaklarını yarattığın gümüş pullarla kaplı zarif bedenine doladı. Dört devasa kanat - puslu beyaz ve bulutlar gibi dalgalanıyor - etrafındaki havayı dövüyor, ciğerlerindeki nefesi alıyordu. Aşırı büyümüş bir kertenkeleyi andırsa da cinler tarafından taciz edildiğinde dişli ağzından alevler çıkarabilen bu özel zahhakın dört yüz yıldan daha yaşlı olduğu ve nesiller boyunca Bir Nabat'ın dışındaki kayalıklarda yuva yaptığı söyleniyordu, belki de Geziri gençlerinin maskaralıklarıyla başa çıkmak için yuva yaptığı yerin aşinalığını tercih ediyordu.

O gençlerden biri şimdi gözlerini sımsıkı yummuştu; rüzgârın hızı ve altında vınlayan toprağın görüntüsü Ali'nin yüreğine bir korku daha saldı. Yakasını tutarak zahidin boynuna sarıldı.

Bak, seni aptal. Bu işin sonunda kumların üzerinde paramparça olma ihtimali olduğunu düşünürsek, Ali manzaranın kıymetini bilebilirdi.

Gözlerini açtı. Çöl önünde uzanıyordu; parlak mavi ufukla buluşmak üzere uzanan kırmızı-altın kumlar, sayısız bin yıl boyunca rüzgârın şekillendirdiği antik oluşumlar olan kayaların gururlu çıkıntılarıyla kırılmıştı. Pürüzlü patikalar, uzun zaman önce yok olmuş vadilerin çizgisini işaretliyordu, uzaktaki koyu renkli yemyeşil palmiyeler kuzeyde küçük bir vaha oluşturuyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı, altındaki dünyanın güzelliği ve ihtişamı karşısında dehşete kapılmıştı. Lubeyd ve Aqisa'nın Bir Nabat geleneklerinin bu en ölümcül olanına katılması için onu neden kışkırttıklarını şimdi anlıyordu. Ali Daevabad'da büyümüş olabilirdi ama böyle uçmak kadar olağanüstü bir şeyi hiç deneyimlememişti.

Gözlerini kısarak vahaya baktı, uzaktaki ağaçların arasında siyah çadırları ve hareketleri fark edince merakı arttı. Belki de bir grup göçebe -vaha, uzun süredir devam eden geleneklere göre insanlara aitti, Bir Nabat'ın cinleri kuyularından bir bardak su bile almaya cesaret edemiyordu.

Daha iyi görebilmek için yaratığın boynuna doğru eğildi ve zahhak dumanlı bir protesto homurtusu çıkardı. Ali öksürdü, yaratığın nefesinin pis kokusu midesini bulandırdı. Kavrulmuş avın kıkırdakları yaratığın lekeli dişlerini kaplamıştı ve Ali bu koku hakkında uyarılmış olmasına rağmen yine de başını döndürdü.

Zahhak'ın da onu pek düşünmediği belliydi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, Ali'yi kavramak için çırpınmaya iterek yana yattı ve sonra yaratık geldikleri yöne doğru savruldu, havayı bir tırpan gibi kesti.

Ali ileride Bir Nabat'ın girişini görebiliyordu: doğrudan kayalıkların içine inşa edilmiş, yasaklayıcı derecede karanlık, boş bir kapı. Etrafında kumtaşından oymalar vardı: dekoratif sütunların üzerine tünemiş kartallar ve gökyüzüyle buluşmak üzere yükselen basamaklardan oluşan keskin bir desen. Bu oymalar çağlar önce Bir Nabat'ın ilk insan yerleşimcileri tarafından yapılmıştı; cinlerin artık harap olmuş yerleşimlerine ev dedikleri, zaman içinde kaybolmuş kadim bir grup.

Arkadaşları hemen aşağıdaydı, zahhakın öfkesini çekmek için kollarını sallıyor ve metal bir davula vuruyorlardı. Bir çılgılık atarak onlara doğru dalışa geçti. Kendini çelikleştiren Ali, zahhak arkadaşlarına yaklaşıp kadar bekledi ve çenesini açarak onların kıl payı kurtulduğu öfkeli bir kızıl ateş püskürdü. Sonra atladı.

Yere sertçe yuvarlandı, zahhak düştüğü yeri yakmadan hemen önce Aqisa onu geri çekti. ile

Bir başka kırgın çığlık daha atarak uçup gitti, belli ki bir gün için yeterince cin görmüştü.

Lubeyd Ali'yi ayağa kaldırdı, sırtını sıvazladı ve bir çığlık attı. "Sana yapacağını söylemiştim!" Ali'ye sırttı. "Risk almaya değer mi?"

Vücudunun her yeri ağrıyordu ama Ali bunu umursamayacak kadar neşeliydi. "İnanılmazdı," diye haykırdı, nefesini tutmaya çalışarak. Rzgârın ağzına yapıştırdığı ghutrayı çekti. "Ve tahmin edin ne oldu? Burada yeni bir insan grubu var-"

Daha cümlesini tamamlamadan inilti onun sözünü kesti.

"Hayır," diye araya girdi Aqisa. "Seninle bir daha insanları gzetlemeyeceğim. Sen takıntılısın."

Ali ısrar etti. "Ama yeni bir şeyler öğrenebiliriz! Güneyde keşfettiğimiz köyü hatırlıyor musun, kanallarını düzenlemek için kullandıkları güneş saatini? Çok yardımcı olmuştu."

Lubeyd Ali'ye silahlarını geri verdi. "İnsanların 'şeytani' ziyaretçileri olduğunu fark ettiklerinde bizi kovaladıklarını hatırlıyorum. O patlayıcı sopa gibi şeylerden çok fazla atıyorlardı. Ve o mermilerin içinde demir olup olmadığını öğrenmeye niyetim yok."

"O 'patlayıcı sopa şeylerine' tüfek deniyor," diye düzeltti Ali. "Ve ne yazık ki hepiniz girişim ruhundan yoksunsunuz."

Köye giden kayalık çıkıntıdan aşağıya doğru ilerlediler. Kumtaşını gravürler kaplamıştı: Ali'nin okuyamadığı bir alfabenin harfleri ve çoktan yok olmuş hayvanların özenle yontulmuş izimleri. Yüksek bir köşede, kocaman kel bir adam, parmaklarının etrafında stilize edilmiş alevlerin döndüğü basit figür çizimlerinin üzerinde duruyordu. Köyün cinleri, Süleyman'ın onları kutsamasından önceki orijinal bir daeva olduğuna inanıyordu. Figürün vahşi gözlerine ve keskin dişlerine bakılırsa, insan yerleşimcileri dehşete düşürmüş olmalıydılar.

Ali ve arkadaşları giriş cephesinin altından geçtiler. Bir çift cin gölgesinde kahve içiyor, görünüşte onu koruyorlardı. Nadiren de olsa meraklı bir insan çok yaklaştığında, onları korkutup kaçırmak için şiddetli rüzgârlar ve kör edici kum fırtınaları yaratabilen tılsımları vardı.

Ali ve arkadaşları geçerken başlarını kaldırıp baktılar. "O mu yaptı?" diye sordu muhafızlardan biri gülümseyerek.

Lubeyd gururla bir kolunu Ali'nin omuzlarına doladı. "Sanırsın süttten kesildiğinden beri zahhak sürüyor."

"Olağanüstüydü," diye itiraf etti Ali.

Diğer adam güldü. "Senden tam bir kuzeyli yaratacağız Daevabadi."

Ali sırtarak karşılık verdi. "İnşallah."

Karanlık odadan geçtiler, bir zamanlar burada hüküm sürmüş olan uzun zaman önce ölmüş insan kral ve kraliçelerin boş mezarlarının yanından geçtiler - kimse Ali'ye cesetlerinin tam olarak *nereye* gittiğine dair doğru dürüst bir cevap vermeyecekti ve Ali de bunu bilmek istediğinden emin değildi. Önünde düz bir taş duvar vardı. Sıradan bir gözlemciye -bir insan gözlemciye- tuhaf bir şekilde sıcak yüzeyinden yayılan hafif parıltı dışında özel olduğunu gösteren pek bir şey yoktu.

Ama Ali'ye şarkı söyleyen bir yüzeydi, büyü kayadan rahatlatıcı dalgalar halinde kaynıyordu. Avucunu duvarın üzerine koydu. "Pataru sawassam," diye emretti Geziriyye dilinde.

Duvar buğulanarak Bir Nabat'ın hareketli yeşilliğini ortaya çıkardı. Ali durdu ve beş yıldır evim dediği yerin yeni bereketli güzelliğini takdir etmek için bir an durdu. Büyüleyici bir manzaraydı, ilk geldiği zamanki açlıktan kırılan kabuğundan çok farklıydı. Her ne kadar Bir Nabat kurulduğu dönemde yemyeşil bir cennet olsa da - su kanalları ve su kemerlerinin kalıntılarının yanı sıra insan eliyle yapılmış tapınaklarının büyüklüğü ve sanatı, daha sık yağmurların yağdığı ve nüfusun arttığı bir döneme işaret ediyordu - daha sonra buraya taşınan cinler hiçbir zaman

sayılarıyla eşleşti. Yüzyıllar boyunca kalan bir çift pınar ve kendi yiyecekleriyle idare etmişlerdi.

Ancak Ali geldiğinde kaynaklar neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Bir Nabat çaresiz bir yer haline gelmişti, krallarına meydan okumaya ve yakındaki bir yarıktaki ölmek üzereyken buldukları tuhaf genç prensi kabul etmeye istekli bir yer. Sinirlendiğinde gözlerinin zaman zaman ıslak zift gibi parladığı ve uzuvlarının hiçbir bıçağın çizemeyeceği yaralarla kaplı olduğu gerçeğini görmezden gelmeye istekli bir yer. Bir Nabat'taki Geziriler için bunun bir önemi yoktu. Ali'nin dört yeni kaynak ve iki kullanılmayan sarnıç ortaya çıkarmış olması, yani Bir Nabat'ı yüzyıllarca sulamaya yetecek kadar su bulmuş olması önemliydi. Artık küçük ama gelişen arpa ve kavun tarlaları yeni evleri çevreliyor, giderek daha fazla insan duman ve antilop derisinden çadırların yerine taş ocağı ve kumlanmış camdan evler kurmayı tercih ediyordu. Hurma ağaçları sağlıklıydı, kalındı ve serin bir gölge sağlamak için yükseliyordu. Köyün doğu köşesi meyve bahçelerine ayrılmıştı: narenciye ağaçları arasında güçlü bir şekilde büyüyen bir düzine incir fidanı, Bir Nabat'ın hızla artan keçi nüfusundan korunmak için dikkatlice çitle çevrilmişti.

Köyün küçük pazarının önünden geçtiler, uçurumun yüzüne oyulmuş muazzam eski tapınağın gölgesinde kuruluyordu, özenle yontulmuş sütunları ve pavyonları büyümlü ürünlerle doluydu. Ali gülümsedi, çeşitli cin tüccarlarının selam ve baş selamlarına karşılık verdi, içini bir huzur kapladı.

Satıcılardan biri hızla adım atarak yolunu kesti. "Ah, şeyh, ben de sizi arıyordum."

Ali coşkulu şaşkınlığından sıyrılarak gözlerini kırptırdı. Arayan Reem'di, esnaf ailelerinden birine mensup bir kadın.

Önünde bir parşömen salladı "Bu sözleşmeyi benim için kontrol etmeni istiyorum. Sana söylüyorum... Bilqis'in o kurnaz güneyli kölesi beni kandırıyor. Büyülerimin eşi benzeri yok ve ona sattığım sepetlerden daha yüksek getiri elde etmem gerektiğini biliyorum."

"Benim şu kaypak güneylilerden biri olduğumun farkındasın, değil mi?" Ali işaret etti. Kahtaniler aslen Am Gezira'nın dağlık güney sahilinden geliyorlardı ve Süleyman'ın bir zamanlar eski Saba'nın insan kraliçesi Bilqis'e hediye ettiği cin hizmetkârların soyundan geldikleri için oldukça gururluydular.

Reem başını salladı. "Sen Daevabadi'sin. Bu sayılmaz." Durakladı. "Aslında daha da kötü."

Ali içini çekerek sözleşmeyi kabul etti; sabahtan beri yeni bir kanal kazıyor, öğleden sonra da bir zahhak tarafından oradan oraya savruluyordu ve yatağını özlemeye başlamıştı. "Ben bir bakayım."

"Çok yaşa şeyhim." Reem arkasını döndü.

Ali ve arkadaşları yürümeye devam ettiler ama Bir Nabat'ın müezzini oflaya puflaya yanlarına gelmeden önce fazla uzaklaşmamışlardı.

"Kardeşim Alizayd, selam ve bereket senin üzerine olsun!" Müezzinin gri gözleri Ali'nin üzerinde gezindi. "Evet, yarı ölü gibi duruyorsun."

"Evet. Ben de-"

"Tabii ki öyleydin. Dinle..." Müezzini sesini alçalttı. "Yarın hutbeyi sizin okumanızın bir yolu var mı? Şeyh Ciyad kendini iyi hissetmiyor."

"Kardeş Sabit genellikle babasının yerine vaaz vermiyor mu?"

"Evet, ama..." Müezzini sesini daha da alçalttı. "Onun başka bir atıp tutmasıyla uğraşamam kardeşim. Yapamam işte. En son hutbe verdiğinde, tek yaptığı ud müziğinin gençleri namazdan nasıl uzaklaştırdığı hakkında saçmalamaktı."

Ali yine iç çekti. Sabit'le anlaşıyorlardı, çünkü Sabit Daevabad'dan gelen dedikodulara hararetle inanıyor ve dinleyen herkese Ali'nin zina yapan bir yalancı olduğunu ve hepsini "şehir usulleriyle" yozlaştırmak için gönderildiğini söylüyordu. "Bana sorduğunu öğrenince hiç mutlu olmayacak."

Aqisa homurdandı. "Evet, edecek. Bu ona şikayet edecek yeni bir şey verecek."

"Ve insanlar vaazlarınızdan hoşlanıyor," diye ekledi müezzin hemen. "Çok güzel konular seçiyorsunuz." Sesi kurnazlaştı. "Bu onların inançları için iyi."

Adam nasıl itiraz edileceğini biliyordu, Ali bunu kabul ederdi. "Pekâlâ," diye homurdandı. "Yapacağım."

Müezzin omzuna bastırdı. "Teşekkür ederim."

Ali, patikada yarı tökezleyerek ilerleyen Aqisa'ya, "Bunu duyduğunda Sabit'le uğraşacaksın," dedi. Neredeyse onun evine varmışlardı. "Ne kadar nefret ettiğini biliyorsun-" Ali sözünü kesti.

İki kadın çadırının dışında onu bekliyordu. "Kız kardeşlerim!" diye selamladı onları, yüzünü gülümsemeye zorlasa da içten içe yemin ederken. "Barış senin üzerine olsun."

"Ve senin üzerine barış." İlk konuşan köyün taş büyücülerinden Ümmü Kays oldu. Ali'ye geniş ve tuhaf bir şekilde sinsice sırıttı. "Bugün nasılsınız?"

Yorgun. "Allah'a şükürler olsun," diye cevap verdi Ali. "Peki ya siz?"

"İyiyiz. Biz iyiyiz," diye hızlıca konuştu Ümmü Kays'ın kızı Buşra. Ali'nin gözlerinden kaçırıyordu, kızarmış yanaklarından utanç okunuyordu. "Sadece geçiyorduk!"

"Saçmalık." Ümmü Kays kızını kendine doğru çekti ve genç kadın küçük, ürkek bir çığlık attı. "Buşra'm az önce en güzel kabsa'yı yaptı... olağanüstü yetenekli bir aşçıdır, bilirsin, en ufak bir kemik parçasından ve bir fısıltı baharattan bir ziyafet yaratabilir... Her neyse, ilk düşüncesi prensimiz için bir porsiyon ayırmak oldu." Ali'ye gülümsedi. "İyi bir kız o."

Ali gözlerini kırptırdı, Ümmü Kays'ın coşkusu karşısında biraz şaşırılmıştı. "Ah... teşekkür ederim," dedi, Lubeyd'in ağzını kapattığını, gözlerinin eğlenceyle parladığını gördü. "Çok minnettarım."

Ümmü Kays onun çadırını gözetliyordu. Onaylamaz bir tavırla dudak büktü. "Burası ıssız bir yere benziyor, Alizayd al Qahtani. Sen büyük bir adamsın. Kayalıklarda düzgün bir evin ve döneceğin birileri olmalı."

Tanrı merhamet etsin, yine mi? Kekeleyerek bir cevap verdi. "İlginiz için teşekkür ederim, ama gerçekten oldukça memnunum. Yalnızlıktan."

"Ah, ama sen genç bir adamsın." Ümmü Kays onun omzuna vurarak üst kolunu sıktı. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Aman Tanrım... Böyle bir şey için Allah'a şükürler olsun," dedi hayranlıkla. "Elbette *ihtiyaçların* var canım. Bu çok doğal."

Ali'nin yüzünü bir sıcaklık kapladı; Buşra'nın bakışlarını hafifçe kaldırdığını fark ettiğinde daha da arttı. Gözlerinde Ali'nin midesini bulandıran, ama hiç de hoş olmayan bir değerlendirme titreşimi vardı. "I ..."

Neyse ki Lubeyd araya girdi. "Çok düşüncelisiniz, kardeşlerim," dedi ve tabağı aldı. "Bunu takdir ettiğinden emin olacağız."

Aqisa başını salladı, gözleri dans ediyordu. "Çok lezzetli kokuyor."

Ümmü Kays geçici yenilginin farkına varmış gibiydi. Ali'nin yüzüne bir parmak salladı. "Bir gün." Çıkarken içeriye işaret etti. "Bu arada, bir haberci kız kardeşinden bir paket getirdi."

Lubeyd ve Aqisa kahkahalara boğulduğunda kadınlar virajı ancak alabilmişlerdi.

"Kes şunu," diye tısladı Ali. "Hiç komik değil."

"Evet, öyle," diye karşı çıktı Aqisa, omuzları titriyordu. "Bunu bir düzine kez daha izleyebilirim."

Lubayd yuhaladı. "Geçen hafta Sadaf ona bir battaniye getirdiğinde yüzünü görmeliydin çünkü yatağının 'ısınmaya ihtiyacı olduğunu' düşünüyordu."

"Bu kadar yeter." Ali tabağa uzandı. "Ver şunu bana."

Lubeyd eğilerek uzaklaştı. "Hayır, bu seni kurtardığım için benim ödülüm." Onu havaya kaldırdı, içine çekerken gözlerini kapattı. "Belki de onunla evlenmelisin. Tüm yemeklerine davetsiz misafir olabilirim."

"Kimseyle evlenmeyeceğim," diye sertçe karşılık verdi Ali. "Bu çok tehlikeli."

Aqisa gözlerini devirdi. "Abartıyorsun. Seni bir suikastçının elinden kurtaralı bir yıl oldu."

"Bunu yapacak kadar yaklaşan biri," diye karşı çıktı Ali, sakalının hemen altından boğazına doğru uzanan soluk inci gibi yara izini ortaya çıkarmak için boynunu eğerek.

Lubeyd onu başından savdı. "Bunu yaptı ve sonra kendi kabilesi onu yakaladı, karnını deşti ve cesedini zahhak için bıraktı." Ali'ye sert bir bakış attı. "Kuzey Am Gezira'nın su kaynaklarının yarısından sorumlu olan bir adamın peşine düşecek kadar aptal çok az suikastçı vardır. Burada bir hayat kurmaya başlamalısın. Evliliğin mizacını büyük ölçüde iyileştireceğinden şüpheleniyorum."

Aqisa, "Hem de nasıl," diye onayladı. Başını kaldırıp Lubeyd'le komplocu bir sırtışıla bakıştı. "Ne yazık ki Bir Nabat'ta onun zevkine uygun kimse yok..."

"Siyah gözlü ve iyileştirmeye meraklı birini mi kastediyorsun?" Lubayd, Ali ona ters ters bakınca kıkırdayarak alay etti.

"Bu aptalca söylentilerin doğru olmadığını biliyorsun," dedi Ali. "Banu Nahida ve ben sadece arkadaşlık ve o benim kardeşimle evli."

Lubayd omuz silkti. "Aptalca söylentileri eğlenceli buluyorum. Hepinizin başına gelenlerden heyecan verici hikâyeler çıkaran insanları suçlayabilir misiniz?" Sesi dramatik bir hal almıştı. "Sarayda kilit altında tutulan gizemli bir Nahid güzeli, onu mahvetmeye hazır kötü kalpli bir Afşin, atalarının topraklarına sürgün edilen asabi bir prens..."

Ali'nin öfkesi sonunda çadırın kapağına uzanırken patladı. "Ben *sinirli* değilim. Ve bu masalların çoğunu uyduran sensin!"

Lubeyd yine sadece güldü. "İçeri gir ve kız kardeşinin sana ne gönderdiğine bak." Tabağı kaldırarak Aqisa'ya baktı. "Aç mısın?"

"Çok."

Ali başını sallayarak sandaletlerini çıkardı ve çadırına girdi. Küçük ama rahattı, Lubeyd'in kuzenlerinden birinin merhametle Ali'nin "gülünç" boyuna göre uzattığı yatak yastığı için geniş bir alan vardı. Aslında odadaki her şey bir hediye idi. Bir Nabat'a sadece silahları ve sırtındaki kanlı çanağıyla gelmişti ve eşyaları burada geçirdiği yılların bir kaydıydı: Terk edilmiş bir insan kervanından aşırıldığı ilk şeyler olan fazladan cübbe ve sandaletler, Ali ders vermeye başladığında Şeyh Ciyad'ın ona verdiği Kuran, çeşitli sulama işlerini gözlemlerken aldığı sayfalarca not ve çizim.

Ve yeni bir şey: Ön kolu uzunluğunda ve bir yumruk genişliğinde, düzgünce katlanmış minderinin üzerinde duran mühürlü bir bakır boru. Bir ucu simsiyah balmumuna batırılmış, çevresine tanıdık bir imza kazınmıştı.

Ali gülümseyerek tüpü aldı ve balmumunu soyarak koruduğu bıçak keskinliğindeki deseni ortaya çıkardı. Zeyneb'in kan bağı olanlardan başkasının açamayacağı bir kan mührü. Mahremiyetlerini korumak için yapabilecekleri en iyi şey buydu... Gerçi bunun bir önemi yoktu. İletişimlerinin ele geçirilmesi en muhtemel kişi kendi babalarıydı ve mesajlarını okumak için kendi kanını rahatlıkla kullanabilirdi. Muhtemelen de öyle yapmıştır.

Ali kolunu kenarına bastırdı. Bıçaklar kanı çektiği anda parşömenin üst kısmı duman çıkardı ve Ali parşömeni eğerek içindekileri minderinin üzerine boşalttı.

Bir külçe altın, bakır bir kol bandı ve birkaç sayfa uzunluğunda bir mektup. Kol bandına Zeyneb'in zarif eliyle yazılmış küçük bir not iliştilmişti.

Sürekli şikayet ettiğin baş ağrıların için. Buna iyi bak, küçük kardeşim. Nahid bunun için benden fazla para aldı.

Ali kolları parmakladı, altın külçeye ve mektuba baktı. *Allah seni korusun, Zeynep.* Bir Nabat iyileşiyor olabilirdi ama hâlâ zor bir yerdi ve o altın burada çok işe yarayacaktı. Tek umudu mektubu gönderirken kız kardeşinin başının derde girmemiş olmasıydı. Ona defalarca mektup yazarak kendisine erzak sağlamaması konusunda uyarmıştı ama o, babalarının hiçbir Geziri'nin kendisine yardım etmeyeceğine dair gayriresmi kararına karşı geldiği gibi onun tavsiyelerine de kulak asmamıştı. Zeynep muhtemelen böyle bir şeyi yanına bırakabilecek tek kişiydi; Ghassan söz konusu kızı olduğunda her zaman yufka yürekli olmuştu.

Yatağının minderine uzandı, yüzüstü dönerek mektubu okudu, Zeynep'in tanıdık yazısı ve iğneli gözlemleri sıcak bir kucaklama gibiydi. Kız kardeşini çok özliyordu; onlarınki, şimdiye kadar kıymetini bilemeyecek kadar genç ve kendini beğenmiş olduğu bir ilişkiydi, arada sırada gelen mektuplara indirgenmişti. Ali Zeyneb'i bir daha asla göremeyecekti. Güneşli bir günde kanal kenarında oturup kahve içip aile dedikodularını paylaşamayacak, evlendiğinde gururla yanında olamayacaktı. Onun gelecekteki çocuklarıyla, başka bir hayatta şımartıp eğiteceği yeğenleriyle asla tanışamayacaktı.

Daha kötüsünün de olabileceğini biliyordu. Ali, o zamandan beri onu öldürmeye çalışan düzinelerce cinden birinin eline düşmektense Bir Nabat'ın cinlerinin yanına düştüğü için her gün Tanrı'ya şükrediyordu. Ama ailesini düşündüğünde duyduğu acı hiçbir zaman tamamen geçmedi.

O zaman belki de burada bir tane inşa etmeye başlamalısın. Ali sırt üstü yuvarlandı ve çadıra vuran güneşin sıcaklığının tadını çıkardı. Uzaktan çocukların gülüşlerini ve kuş cıvıltılarını duyabiliyordu. Buşra'nın sessiz ilgisi aklından geçiyordu ve Ali çadırında tek başına, bunun vücudunda hafif bir heyecan yarattığını inkâr edemezdi. Daevabad bir dünya uzakta gibiydi, babası onu unutmaktan memnun görünüyordu. Kendisinin daha kalıcı bir şekilde yerleşmesine izin vermek gerçekten o kadar korkunç olur muydu?

Burada, Muntadhir'in Kaidesi olarak asla izin verilmeyecek türden bir ev hayatını sessizce ele geçirmek için mi?

Korku üzerine çöktü. *Evet*, cevap veriyor gibiydi, zihninin gözünden geçen basit fantezileri yutuyordu. Çünkü Ali'nin deneyimlerine göre, daha iyi bir gelecek hayal etmek sadece yıkıma yol açmıştı.

Bir şey açıldı: Daeva büyükleri Nahri'nin Nahid hastanesi konusundaki heyecanını paylaşmıyordu.

Nisreen ona baktı. "Muhafızlarından mı kaçtın? *Yine mi?* Ghassan'ın bunu öğrenirse ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu bana Zeynep yaptırdı!" Nahri kendini savundu. Sonra da -çok hoşuna giden bir gezi için görünmesini suçlamanın biraz nankörlük olduğunu fark ederek- hemen ekledi: "Böyle yürüyüşlere sık sık çıktığını ve henüz yakalanmadığını söyledi. Ve eğer yakalanırsak suçu üstleneceğine söz verdi."

Kartir açıkça telaşlanmış görünüyordu. Büyük rahip normalde Nahri'nin... alışılmışın dışındaki yöntemlerine karşı daha hoşgörülüydü ama bu son talihsizlik onun sükûnetini sarsmışa benziyordu. "Ve sen ona güveniyor musun?" diye sordu, sıırım gibi kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Bu konuda, evet." Nahri'nin baldızıyla ilişkisi huysuz bir ilişkiydi ama biraz özgürlüğe hevesli bir kadın gördüğünde hemen tanırdı. "Artık ikiniz de her şey için endişelenmeyi bırakacak mısınız? Bu çok heyecan verici! Hayal edebiliyor musunuz? Bir Nahid hastanesi mi?"

Kartir ve Nisreen bakışlarını paylaştı. Kısa sürdü ama rahibin yanaklarının suçluluk duygusuyla kızardığını inkâr etmek mümkün değildi.

Nahri anında şüphelendi. "Burayı zaten biliyor muydun? Neden bana söylemedin?"

Kartir içini çekti. "Çünkü o hastaneye ne olduğunu tartışmak ne hoş ne de akıllıca. Kral ve birkaç sadık Daevabadi tarihçisi dışında kimsenin bu konuda bir şey bildiğinden bile şüpheliyim."

Nahri bu belirsiz sözler karşısında kaşlarını çattı. "Peki siz ikiniz nasılsınız?"

"Çünkü Banu Manizheh onun varlığını ve kaderini öğrendi," dedi Nisreen sessizce. "Her zaman ailesinin eski kitaplarını karıştırırdı. Bize o anlattı."

"Ne demek 'kaderi'?" İkisi de cevap vermeyince Nahri'nin sabırsızlığı daha da arttı. "Süleyman'ın gözü, burada her şey bir seceret olmak zorunda mı? Razu'dan beş dakikada, ikinizden beş yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim!"

"Razu? Baga Rüstem'in Razu'su mu?" Kartir'in yüzü rahatlamıştı. "Yaradan'a şükürler olsun. Tavernası yakıldığında en kötüsünden korkmuştum."

Nahri, kendisini bu kadar sıcak karşılayan nazik kumarbaz için bir üzüntü hissetti. "Ben Banu Nahida'yım. Ifrit kölelerinin avlandığını bilmeliydim."

Nisreen ve Kartir birbirlerine bir kez daha baktılar. "En iyisinin bu olduğunu düşündük," dedi Nisreen sonunda. "Dara için hâlâ çok derin bir keder içindeydin ve onun arkadaşlarının kaderini sana yüklemek istemedim."

Nahri Dara'nın adını duyunca irkildi; onun ölümünden sonraki haftalarda dağıldığını inkâr edemezdi. "Yine de benim adıma vermen gereken bir karar değildi." Onlara baktı. "Tapınakta ve revirde Banu Nahida olup, konu sizin üzüldüğünüzü düşündüğünüz siyasi meselelere geldiğinde çocuk muamelesi göremem."

"Siyasi meseleler yüzünden ölebileceğinizi düşünüyoruz," diye düzeltti Nisreen açıkça. "Tapınakta ve revirde hataya daha fazla yer var."

"Peki ya hastane?" Nahri bastırdı. "Varlığından beni haberdar etmemenin nasıl bir siyasi nedeni olabilir?"

Kartir ellerine baktı. "Varlığından dolayı değil, Banu Nahida. Savaş sırasında başına gelenler yüzünden."

Tekrar sessizliğe gömüldüğünde Nahri'nin aklına bir fikir geldi. "Eğer bana bundan daha iyi bir açıklama yapamazsan, beni bir geri dönüş yolu bulmaya zorlayacaksın. Serbest bırakılan cinlerden biri tarihçiydi ve eminim o biliyordur."

"Kesinlikle hayır," diye araya girdi Nisreen ama sonra içini çekerek teslim olmuş gibi bir ses çıkardı. "Zeydi el Kahtani Daevabad'ı ele geçirdiğinde ilk düşen yer hastane oldu. İçerideki Nahidlerin saraya kaçma şansı bile olmadı. Zeydi'nin ordusu şehrin surlarını aşar aşmaz Şafitler ayaklandı. Hastaneye saldırdılar ve içerideki tüm Nahidleri öldürdüler. *Her birini*, Banu Nahri. Yaşlı eczacılardan çocukluktan yeni çıkmış çıraqlara kadar."

Kartir konuştu, Nahri'nin yüzündeki kan çekilirken sesi ciddiydi. "Oldukça acımasız olduğu söyleniyordu. Gezirilerin zülfıkarları vardı elbette ama Şafitler Rumi ateşiyle savaştı."

"Rumi ateşi mi?" Nahri sordu. Bu terim kulağa biraz tanıdık geliyordu.

"Bu bir insan icadı," diye açıkladı Nisreen. "Katran gibi yapışan ve Daeva derisini bile yakan bir madde. Şafitlerin 'Ateşe tapanlar için ateş' diye bağırdıkları söylenir." Bakışlarını kaçırdı, hasta görünüyordu. "Bazıları hâlâ kullanıyor. Ailemi öldüren cin hırsızlar ailemizin tapınağını bu şekilde ateşe verdiler."

Suçluluk duygusu Nahri'nin içinden sert ve hızlı bir şekilde geçti. "Oh, Nisreen, özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu senin hatan değil," diye cevap verdi Nisreen. "Doğrusu, Nahid hastanesinde yaşananların çok daha kötü olduğundan şüpheleniyorum. Banu Manizheh'in anlattıklarını okumadım ama onları bulduktan sonra haftalarca neredeyse hiç konuşmadı."

"Bunun bir intikam eylemi olduğuna dair bazı işaretler vardı," diye ekledi Kartir dikkatle. "Şiddet... kasıtlı gibi görünüyordu."

Nisreen alay etti. "Cinlerin şiddet uygulamak için bir nedene ihtiyacı yoktur. Bu onların doğasında var."

Rahip başını iki yana salladı. "Kabilemizin eli kana bulaşmamış gibi davranmayalım Leydi Nisreen. Genç bir Nahid'e vereceğim ders bu değil." Yüzünden bir gölge geçti. "Banu Manizheh eskiden böyle konuşurdu. Bu onun ruhu için iyi değildi."

Nisreen'in gözleri kısıldı. "Böyle konuşmak için bir sebebi vardı ve sen de bunu biliyorsun."

Kapı çalındı. Nisreen anında sessizliğe gömüldü. Tapınakta olabilirlerdi ama yine de Daevabad'daki Qahtaniler hakkında kötü konuşmaktan sakınmak gerekiyordu.

Ama kafasını içeri uzatan adam casustan başka bir şey değildi. "Banu Nahida?" Cemşid parmaklarını saygıyla birleştirdi. "Böldüğüm için özür dilerim ama saray sizin için bir çöp gönderdi."

Nahri kaşlarını çatı. "Çünkü Yaradan kendi tapınağında izinsiz bir an bile geçirmemi yasaklıyor." Nisreen'e bakarak ayağa kalktı. "Geliyor musun?"

Nisreen başını salladı. "Burada bitirmem gereken bazı işler var." Nahri'ye sert bir bakış attı. "Lütfen başka bir yan geziye çıkma dürtüsüne diren, sana yalvarıyorum."

Nahri gözlerini devirdi. "Eminim kendi annem senden daha az kontrolcü olurdu."

Nisreen yanından geçerken onun bileğine dokundu, bu Tapınak'ta teknik olarak yasaklanmış bir hareketti. Gözleri yumuşaktı. "Ama o burada *değil* çocuğum, bu yüzden seni korumak bize düşüyor."

Yüzündeki gerçek endişe Nahri'nin kızgınlığının bir kısmını bastırıyordu. Birçok tartışmalarına rağmen Nisreen, Nahri'nin Daevabad'da ailesine en yakın olan şeydi ve akıl hocasının ona çok değer verdiğini biliyordu. "Peki," diye homurdanarak ellerini kutsamak için bir araya getirdi. "Ateşler ikiniz için de ıslıl ıslıl yansın."

"Ve senin için, Banu Nahida," diye cevap verdiler.

"YAN GEZİ?" JAMSHİD KAPI KAPANDIĞINDA SORDU. "Sen yeni azarlanmış biri gibi görünüyorsun."

"Daevabad'ın tarihine dair yeni ve oldukça tüyler ürpertici bir ders." Nahri yüzünü buruşturdu. "Bir kez olsun, atalarımızın gökkuşağı çağırıp sokakta birlikte dans etmesinden başka bir şey olmayan bir olayı öğrenmek isterdim."

"İyi günler için kin tutmak biraz daha zor."

Nahri burnunu kırıştırdı. "Sanırım bu doğru." Hastaneyle ilgili düşüncelerini bir kenara bırakıp ona doğru döndü. Koridorun loş ışığında Cemşid'in gözlerinin altındaki gölgeler iyice belirginleşmiş, elmacık kemiklerinin ve burnunun düzlemleri keskin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Dara'nın saldırısının onu neredeyse öldürmesinden beş yıl sonra, Cemşid hâlâ iyileşiyordu - kimsenin anlayamayacağı kadar yavaş bir tempoda. Nahri'nin ilk kez hücum eden bir filin sırtından ustalıkla ok atarken gördüğü o sağlıklı okçunun gölgesiydi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bu soruyu bana her gün soruyorsun ve cevabın hep aynı mı?"

Tapınağın ana ibadet salonuna girdiklerinde, "Ben sizin Banu Nahida'nızım," dedi. Binlerce kişinin ibadet edebileceği şekilde tasarlanmış geniş bir alandı burası; uzak tavanı süslü sütunlar süslüyor, duvarları kabilenin uzun tarihindeki en asil figürlere adanmış mabetler kaplıyordu. "Bu benim görevim."

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona ve durup kalabalık tapınağa baktı. "Bugün burası çok kalabalık."

Nahri onun bakışlarını takip etti. Tapınak gerçekten de tıklım tıklımdı ve görünüşe bakılırsa birçoğu da yolcuydu: yıpranmış cüppeler içindeki münzeviler ve her zamanki Daevabadi sofistike insanlarıyla yer kapmak için itişip kakışan iri gözlü hacı aileleri.

"Baban insanların Navasatem'den aylar önce gelmeye başlayacağını söylerken şaka yapmıyordu."

Cemşid başıyla onayladı. "Bu bizim en önemli bayramımız. Süleyman'ın tutsaklığından kurtulduğumuz bir yüzyıl daha... hayatı kutladığımız ve atalarımızı onurlandırdığımız bir ay."

"Alışveriş yapmak ve içki içmek için bir bahane."

"Alışveriş yapmak ve içki içmek için bir bahane," diye kabul etti Cemşid. "Ama olağanüstü bir gösteri olması gerekiyor. Her türden yarışmalar ve partiler, dünyanın dört bir yanından en yeni ve en heyecan verici malları getiren tüccarlar. Geçit törenleri, havai fişekler ..."

Nahri inledi. "Revir çok meşgul olacak." Cinler eğlenmeyi ciddiye alır ve aşırıya kaçmanın risklerini çok daha az hissederlerdi. "Sence baban o zamana kadar döner mi?" Kaveh geçenlerde Pramukh'ların atalarının Zariaspa'daki malikânesini ziyarete gitmiş, bitki yetiştiricileri arasındaki bir sendika anlaşmazlığı ve gümüş nane bitkilerini kuşatan özellikle zararlı bir aç kurbağa salgını hakkında atıp tutmuştu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Cemşid. "Son hazırlıklarda krala yardım etmek için geri dönecek."

Yürümeye devam ettiler ve devasa ateş sunağının önünden geçtiler. Çok güzeldi ve Nahri törenleri yönetmediği zamanlarda bile sunağa hayranlıkla bakmak için bir an duraklardı. Daeva inancının merkezinde yer alan bu çarpıcı sunaklar yüzyıllar boyunca varlığını sürdürmüştü ve ortasında yükselen mangal benzeri bir yapı ile arıtılmış sudan oluşan bir leğenden ibaretti. İçinde sedir ağacından bir ateş yanar ve ancak bir adanmış öldüğünde söndürülürdü. Mangal her gün şafak vakti güneşin dönüşünü işaret etmek üzere dikkatlice külden arındırılır ve leğenin içinde sallanan cam kandiller suyu sürekli kaynar halde tutmak için yeniden yakılırdı.

Uzun bir ibadet kuyruğu rahipten kutsama almak için bekliyordu; Nahri'nin gözü babasının yanında kıpırdanan sarı keçe elbiseli küçük bir kıza takıldı. Nahri göz kırptı, kız da babasının elini çekiştirerek ve heyecanla işaret ederek gülümsedi.

Onun yanında Cemşid yanlış adım attı. Tökezledi, acı dolu bir tıslama çıkardı ama Nahri koluna girmek için hamle yaptığı elini salladı.

"Yapabilirim," diye ısrar etti. Bastonuna vurdu. "Navasatem'e geldiğimde *bu* işi bitirmeyi umuyorum."

"Takdire şayan bir hedef," dedi Nahri nazıkçe, adamın inatçı yüz hatlarını incelerken içinde endişe yükseliyordu. "Ama kendini yormamaya dikkat et. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Cemşid yüzünü buruşturdu. "Sanırım lanetli olmanın bazı dezavantajları var."

Hemen durdu ve dönüp ona baktı. "Sen lanetli değilsin."

"Vücudumun Nahid'in iyileşmesine neden bu kadar kötü tepki verdiğine dair daha iyi bir açıklamanız var mı?"

Hayır. Nahri dudağını ısırды. Becerileri çok yol kat etmişti ama Cemşid'i iyileştirememesi kendine olan güvenini kemiriyordu. "Cemşid... Bu işte hâlâ yeniyim ve Nisreen bir Nahid değil. İyileşmenin bu kadar uzun sürmesinin büyüğü ya da tıbbi bir nedeni olması çok daha muhtemel. *Beni* suçla," diye ekledi. "Kendini değil."

"Buna cesaret edemezdim." Tapınak duvarını çevreleyen mabetlere yaklaşıyorlardı. "Bu arada... mümkünse yakında bir seans daha yapmak isterim."

"Emin misiniz? En son denediğimizde ..." Nahri, onu en son iyileştirdiğinde, acı içinde çığlık atıp derisini pençelemeden önce ancak beş dakika dayanabildiğini belirtmek için diplomatik bir yol bulmaya çalışarak sözünü kesti.

"Biliyorum." Hem umudu hem de umutsuzluğu yüzünden uzak tutmaya çalışıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı; Daevabad'daki pek çok kişinin aksine Cemşid, Nahri'yi hiçbir zaman iyi bir yalancı olarak görmemişti. "Ama denemek isterim." Sesi düştü. "Emir... babası onu özel muhafızlarına başka bir yüzbaşı atamaya zorladı."

"Ah, Cemşid, bu sadece bir mevki," diye cevap verdi Nahri. "Ne olursa olsun Muntadhir'in en yakın yoldaşı olduğunu biliyorsundur. Seni övmekten hiç vazgeçmiyor."

Cemşid inatla başını salladı. "Onu benim korumam gerekirdi."

"Onu korurken neredeyse ölüyordun."

Bu oldukça uygunsuz zamanda Dara'nın tapınağını görmeye başladılar ve Nahri Cemşid'in gerildiğini hissetti. Dara'nın mabedi en popüler mabetlerden biriydi; at sırtında, üzengilerinde gururla dik durup peşindekilere ok atan bir Daeva savaşçısının pirinç heykelini güller süslüyordu ve heykelin kaidesinin etrafındaki zemin adaklarla doluydu. Tapınağa kılıç sokulmasına izin verilmediğinden, bunun yerine çeşitli tören silahlarını -çoğunlukla okları- tasvir eden küçük seramik simgeler getirilmişti.

Heykelin arkasındaki duvarda devasa bir gümüş yay asılıydı ve Nahri ona bakarken boğazında bir yumru oluştu. O yaya bakarak çok zaman geçirmişti ama onu kullanan Afşin'den nefret etmekte haklı olduğunu bildiği bir adamın -bir arkadaşının- yanında hiç olmamıştı.

Ama Cemşid yaya bakmıyordu. Onun yerine gözlerini kısarak heykelin ayağına bakıyordu. "Bu bir *timsah* mı?" diye sordu, kömürleşmiş küçük bir iskeleti göstererek.

Nahri dudaklarını birbirine bastırdı. "Öyle görünüyor. Afşin katili Alizayd." Başlığı usulca söyledi, onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Cemşid iğrenmiş görünüyor. "Bu çok müstehcen. Alizayd'ın hayranı değilim ama Ayaanle'ye timsah diyen aynı düşünce bize ateşe tapanlar diyor."

"Herkes seninle aynı hoşgörüyü paylaşmıyor," diye cevap verdi. "Buradaki iskeletleri daha önce de görmüştüm. Sanırım bazı insanlar Dara'nın katilinin önünde yakılmasından hoşlanacağını düşünüyor."

"Muhtemelen yapardı," dedi Cemşid karanlık bir sesle. Yüz ifadesi değişerek ona baktı. "Bunu sık sık yapar mısın? Yani buraya gelir misin?"

Nahri tereddüt etti, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Dara'nın ölümünden beş yıl sonra bile içinde ham bir sinir vardı - kesmeye çalıştığında daha da karışan duygusal bir diken

içinden. Daevabad'a yaptıkları yolculukta sevmeye başladığı homurdanan, yakışıklı savaşçıyla ilgili anıları, onun aynı zamanda bir savaş suçlusu olduğu, ellerinin Qui-zi'nin masumlarının kanıyla ıslandığı bilgisiyle savaşıyordu. Dara onun kalbini çalmış ve sonra onu paramparça etmişti, kendi isteklerine rağmen onu kurtarmak için o kadar çaresizdi ki dünyalarını savaşa sürükleme riskini göze almıştı.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda, sesindeki titremeyi kontrol ederek. Cemşid'in aksine Nahri duygularını gizlemekte başarılıydı. "Saklamamaya çalışıyorum. Burası benim tanıdığım Dara'nın tapınağı değil."

Cemşid'in bakışları türbeden ona kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

Nahri heykele baktı, savaşçı hareket halinde yakalanmıştı. "O benim için efsanevi bir Afşin değildi. Aslında değildi. Qui-zi, savaş, isyanı... Bana bunların hiçbirinden bahsetmedi." Durakladı. Dara'yla aralarında geçenleri yüksek sesle konuşmaya en çok burada, Tapınak'ta yaklaşımlardı; onları birbirlerinden ayıran ve Nahri'ye savaşın Dara'dan ne kadar çok şey çaldığını ve bu kaybın onu ne kadar çarpıttığını gösteren ilk gerçek görüntüyü sunan bir kavga. "Bilmemi istediğini sanmıyorum. Sonunda..." Sesi yumuşadı. "Olmak istediği adamın o olduğunu sanmıyorum." Kızardı. "Özür dilerim. Bu kadar insan varken sana bu yükü yüklememeliydim."

"Bana yük olabilirsin," dedi Cemşid sessizce. "Bu şehrin sevdiklerimizi nasıl mahvettiğini izlemek çok zor." İçini çekti ve bastonuna yaslanarak arkasını döndü. "Geri dönmeliyiz."

Düşüncelere dalmış olan Nahri, Tapınak'tan ayrılıp bakımlı araziye geçerek bekleyen tahtırevana doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Güneş uzaktaki dağların ardından göz kırparak yeşil ufukta kayboldu ve tapınağın derinliklerinden bir davul çalmaya başladı. Şehrin dört bir yanındaki cinlerin ezan sesleri dalga dalga karşılık verdi. Güneşin ayrılışını kutlarken, cinler ve Daeva inananları kısa bir süreliğine birleşmiş oldu.

Tahtırevanın içine girdikten sonra minderlerin üzerinde rahatladı, sallanma hareketi onu uykuya daldırdı.

Daeva Mahallesi'ne doğru.

"Yorgun musun?" Cemşid esnerken sordu.

"Her zaman. Dün gece geç saatte giden bir hastam vardı. Halılarını uçurmak için kullandığı buharı soluyan bir Agnivanshi dokumacısı." Nahri şakaklarını ovuşturdu. "Asla sıkıcı bir gün olmaz."

Cemşid eğlenmiş görünerek başını salladı. "Geri döndüğümüzde yardım edebilirim."

"Çok makbule geçer. Mutfaktan bize biraz yemek göndermelerini isteyeceğim."

İnledi. "Senin garip insan yemeğin değil."

Nahri, "Ben garip insan yemeklerimi seviyorum," diye savundu. Saray aşçılarından biri Mısırlı yaşlı bir adamdı, eski evinin rahatlatıcı yemeklerini ne zaman hazırlayacağını bilen bir şafitti. "Ve her neyse-"

Tahtirevanın ötesinden bir kadının çığlığı havayı deldi. "Bırakın onu! *Lütfen!* Size yalvarıyorum. Biz yanlış bir şey yapmadık!"

Nahri ayağa fırladı. Tahtirevan durdu ve Nahri tahtirevanın brokar perdesini geri çekti. Hâlâ Daeva Mahallesi'nde, şehrin en eski ve en güzel evlerinden bazılarının önünden geçen sakin bir sokaktaydılar. En büyük evin önünde, Kraliyet Muhafızları'nın bir düzine üyesi bir yığın eşyayı karıştırıyordu. İki Daeva erkeği ve onlu yaşlarının dışında olduğu sanılmayan bir çocuk bağlanmış ve ağızları tıkanmış, sokakta diz çöktürülmüşlerdi.

Yaşlı bir Daeva kadını askerlere yalvarıyordu. "Lütfen, oğlum sadece bir çocuk. O bu işe karışmadı!"

Bir başka asker evin parçalanmış ve sallanan kapısından çıktı. Heyecanla Geziriyye dilinde bağırdı ve ardından oymalı ahşap bir sandığı kırmaya yetecek bir güçle arnavut kaldırımlı sokağa fırlattı. Sikkeler ve işlenmemiş mücevherler ıslak zeminde parıldayarak etrafa saçıldı.

Nahri hiç düşünmeden çöpten atladı. "Tanrı aşkına burada neler oluyor?" diye sordu.

"Banu Nahida!" Kadının ıslak gözlerinde rahatlama ışıkları yandı. "Kocamı ve kardeşini ihanetle suçluyorlar ve oğlumu almaya çalışıyorlar!" Hıçkırıklarını bastırarak Divasti'ye geçti. "Bu bir yalan! Tek yaptıkları Daeva mülkleri üzerindeki yeni arazi vergisini tartışmak için bir toplantı düzenlemektir. Kral bunu duymuş ve şimdi de doğruyu söyledikleri için onları cezalandırıyor!"

Nahri'nin içinde öfke kabardı, sıcak ve tehlikeli. "Emirleriniz nerede?" diye sordu askerlere dönerek. "Bu evi yağmalamanız için size izin verdiklerini sanmıyorum."

Memurlar onun otorite kurma çabasından etkilenmemiş görünüyorlardı. "Yeni kurallar," diye kaba bir şekilde cevap verdi biri. "Muhafızlar artık kâfirlerden el konulan her şeyin beşte birini alıyor - ve bu siz Daevalar oluyorsunuz." Yüz ifadesi karardı. "Ateşe tapanlar dışında bu şehirdeki herkesin acı çekmesi ne garip."

Daeva kadını Nahri'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Banu Nahida, lütfen! Onlara istedikleri kadar para ve mücevher alabileceklerini söyledim ama ailemi almalarına izin vermeyin! O zindana girdiklerinde onları bir daha asla göremeyeceğim."

Cemşid onların yanına geldi. "Ailen hiçbir yere gitmiyor," diye güvence verdi ona. Askerlere döndü, sesi çelik gibiydi. "Adamlarınızdan birini emire gönderin. O gelene kadar bu insanlara bir daha el sürülmesini istemiyorum."

Cin subayı homurdandı. "Ben emirlerimi kraldan alırım. Emirden değil ve kesinlikle işe yaramaz bir Afşin taklitçisinden değil." Cemşid'in bastonuna başıyla işaret ederken sesini zalimlik kaplamıştı. "Yeni yayınız eskisi kadar korkutucu değil, Pramukh."

Cemşid tokat yemiş gibi geri çekildi ve Nahri onun yerine öfkelenerek öne çıktı. "Ne cüretle böyle saygısızca konuşursun? O Büyük Vezir'in oğlu!"

Göz açıp kapayıncaya kadar asker zülfikarını çekmişti. "Babası burada değil, senin kanlı Bela'n da öyle." Nahri'ye soğuk bir bakış attı. "Beni deneme Nahid. Kral beni

Emirleri açık ve inanın bana, Afşin'ini dostlarımın üzerine salan ateşe tapan için çok az sabrım var." Zülfikarını kaldırarak Cemşid'in boğazına tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. "Bu yüzden, Daevalarını *infaz* etmeye başlamamı istemiyorsanız, tahtırevanınıza dönmenizi öneririm."

Nahri bu tehdit karşısında donakaldı -ve bu açık düşmanlığa eşlik eden ima karşısında. Ghassan'ın Daevabad üzerinde demir gibi bir hâkimiyeti vardı: Askerleri şehirdeki en güçlü Daevalardan ikisinin gözünü korkuturken kendilerini rahat hissediyorlarsa, bunun nedeni cezalandırılmaktan endişe etmemeleriydi.

Cemşid önce geri adım attı ve Nahri'nin eline uzandı. Onunki soğuktu. "Gidelim," dedi Divasti dilinde usulca. "Ne kadar çabuk gidersek, bu haberi Muntadhir'e o kadar çabuk ulaştırabilirim."

Kalbi sıkışan Nahri kadına zar zor bakabildi. O anda, savaşçı Dara'nın hatırasından nefret etse de, onun burada olmasını, shedu heykellerine hayat vermesini ve halklarına zarar verenlere karşı yayını çekmesini dilemekten kendini alamadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, daha fazla bir şey yapamamasına lanet ederek. "Emirle konuşacağız, söz veriyorum."

Kadın ağlıyordu. "Neden zahmet ediyorsun?" diye sordu, sesine acı bir umutsuzluk karışmıştı. Ardından söylediği sözler Nahri'yi derinden yaraladı. "Eğer kendini koruyamıyorsan, geri kalanımızı nasıl koruyabilirsin ki?"

Karlı bir gecenin derin sessizliğinde, Dara kara bir ormanda ilerledi.

Bunu tam bir sessizlik içinde, onun her hareketini yansıtan beş genç Daeva adamının yanında gizlice ilerleyerek yaptı. Adımlarını boğuklaştırmak için botlarını kumaşla bağlamışlar ve iskelet halindeki ağaçların ve kayalık zeminin desenini taklit etmek için yün paltolarına kül ve kir bulaştırmışlardı. Kendini gizlemenin büyülü yolları -daha iyi yolları- vardı ama bu gece yaptıkları şey görev olduğu kadar bir sınavdı da ve Dara genç acemilerine meydan okumak istiyordu.

Bir sonraki ağaçta durdu ve adamlarına da aynısını yapmalarını işaret etmek için elini kaldırdı. Gözlerini kıstı ve hedeflerini inceledi, nefesi yüzünün alt kısmını kaplayan kumaşta buğulanıyordu.

Kraliyet Muhafızları'ndan iki Geziri gözcüsü, tam da söylendiği gibi. Kuzey Daevastana'nın bu ıssız bölgesindeki dedikodular onlarla ilgili haberlerle çalkalanıyordu. Görünüşe göre kuzey sınırını araştırmak için gönderilmişlerdi; kaynakları bunun normal olduğunu, yerel halkı vergileri konusunda taciz etmek ve Kral Ghassan'ın erişimini hatırlatmak için her yarım yüzyılda bir tamamlanan rutin bir ziyaret olduğunu söylemişti. Ancak Dara zamanlamadan şüphelenmiş ve Banu Manizheh onları kendisine getirmesini emrettiğinde sessizce rahatlamıştı.

"Onları öldürmek daha kolay olmaz mıydı?" tek itirazı bu olmuştu. Etrafında dolaştığını bildiği söylentilerin aksine, Dara öldürmekten zevk almıyordu. Ama iki Geziri'nin kendisinin ve Manizheh'in varlığından haberdar olma ihtimali de hoşuna gitmiyordu. "Burası tehlikeli bir toprak. Canavarlar tarafından saldırıya uğramışlar gibi görünmelerini sağlayabilirim."

Manizheh başını salladı. "Onlara canlı ihtiyacım var." Yüz ifadesi sertleşmişti, Banu Nahida belki de ona hizmet ettiği birkaç yıl içinde onu biraz fazla iyi tanımaya başlamıştı. "*Canlı*, Darayavahoush. Bu pazarlık konusu olamaz."

İşte bu yüzden şimdi buradaydılar. Gözcüleri bulmaları iki hafta, onları sessizce rotalarından çıkarmaları ise iki gün sürmüştü; adamları sınır taşlarını dalgalar halinde değiştirerek Gezirileri Sugdam köyüne giden belirlenmiş yoldan uzaklaştırmış ve yakındaki dağları çevreleyen sık ormanın derinliklerine göndermişti.

Kürklere ve keçe battaniyelere sarınmış, aceleyle kurulmuş bir muşambanın altında birbirlerine sokulmuş izciler perişan görünüyordu. Yaktıkları ateş zayıftı ve sürekli yağan kara karşı savaşı yavaş yavaş kaybediyordu. Yaşlı izci piposunu tütürüyor, için için yanan katırın tatlı kokusu havayı sarıyordu.

Ama Dara'nın ilgilendiği ne borulardı ne de kemerlerinde sakladıkları hançerler. Kampı bir süre taradıktan sonra, izcilerin hemen arkasındaki yükseltilmiş taş yatağında aradığı zülfikarları gördü. Deri kınları, kılıçları kardan korumak için bir keçe tabakasıyla sarılmıştı ama Dara bir kabzanın serbest kaldığını görebiliyordu.

Sessizce lanet okudu. Yetenekli zülfikarlar çok değerliydi ve kralın böylesine değerli savaşçıları oldukça sıkıcı bir göreve gönderme zahmetine girmemiş olmasını umuyordu. Nahid Konseyi'ne karşı savaş sırasında icat edilen -ya da daha hayali hikâyelere göre Cennet'i koruyan meleklerden çalınan-zülfikar ilk başta normal bir pala gibi görünüyordu, bakır yapısı ve iki uçlu ucu biraz sıra dışıydı ama bunun dışında dikkat çekici değildi.

Ancak iyi eğitimli Geziriler -ve sadece Geziriler- zülfıkarın ölümcul ucundan zehirli alevler çıkarmayı öğrenebilirdi. Derideki tek bir çentik ölüm demekti; yaralar bir Nahid'in eliyle bile iyileşmiyordu. Savaşı değiştiren, kutsanmış ve sevgili Nahid Konseyi'nin egemenliğine son veren ve bu süreçte sayısız Daeva'yı öldüren silah buydu.

Dara en yakınındaki savaşçıya baktı. Mardoniye, onun en gençlerinden biriydi. Daeva Tugayı'nın bir üyesiydi, bir zamanlar Kraliyet Muhafızları'nda hizmet etmelerine izin verilen küçük Daeva askerleri birliği. Dara'nın gemide ölümünden sonra Hisar'dan kovulmuşlar, yoldaşları olarak gördükleri cin subaylar tarafından kışlalarından çıkarılmışlar ve sadece sırtlarındaki giysilerle Kapalı Çarşı'ya gönderilmişlerdi. Orada, şafit bir kalabalık tarafından karşılanmışlardı. Silahsız ve sayıca az oldukları için vahşice saldırıya uğramış, birkaç kişi öldürülmüştü. Mardoniye'nin yüzünde ve kollarında hâlâ Rumi'nin ateşten yanıkları vardı, saldırının kalıntıları.

Dara göğsünde yükselen endişeye karşı yutkundu. Adamlarına Gezirileri yakalamalarına yardım etmeyeceğini açıkça belirtmişti. Bunun eğitimlerini sınamaları için nadir bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Ama zülfıkarlarla savaşmak normal askerlerle savaşmakla aynı şey değildi.

Yine de... öğrenmeleri gerekiyordu. Bir gün zülfıkarlarla karşılaşacaklardı, Yaradan'ın izniyle. Kesin olarak kazanılması gereken bir savaşta Daevabad'ın en acımasızlarıyla savaşacaklardı.

Bu düşünce Dara'nın ellerine daha fazla yanan sıcaklık gönderdi. Henüz tamamen hakim olamadığı bu yeni, ham güçle titreyerek savaştı. Derisinin altında kaynayan ateş kaçmak için can atıyordu. Duygusal olduğunda bununla daha çok mücadele ediyordu.

... ve yıllarca akıl hocalığı yaptığı genç Daevas'ın bir kum sineğinin bıçağıyla kesilme ihtimali onu kesinlikle öyle yaptı.

Hayatınız boyunca savaşçıları eğittiniz. Buna ihtiyaçları olduğunu biliyorsunuz. Dara kuşkularını bir kenara itti.

Baykuşa benzeyen alçak bir ötüş çıkardı. Cinlerden biri başını kaldırıp baktı ama sadece kısa bir süre. Adamları dağıldı, karanlık gözleri hareket ettikçe ona dönüyordu. Dara okçularının oklarını yerleştirmesini izledi.

Son işareti olarak dilini şaklattı.

Okçuların ziftle ıslanmış okları büyümlü alevlere dönüştü. Cinler onları fark etmek için bir saniyeden daha az bir zaman bulmuşlardı ki oklar muşambaya çarparak geçip gitti. Göz açıp kapayınca kadar her şey alev alev yanmaya başladı. Daha büyük olan Geziri-kalın tuzlu biberli sakalı olan yaşlı bir adam- zülfikarları yakalamak için etrafta döndü.

Mardoniye çoktan oradaydı. Bıçakları tekmeleyerek uzaklaştırdı ve ardından kendini Geziri'nin üzerine attı. Karın içinde yuvarlandılar, birbirlerini tırmaladılar.

"Ebu Seyf!" Genç izci arkadaşına doğru hamle yaptı; Dara'nın diğer adamları ortaya çıktığında sırtını açıktaki bırakan akılsızca bir hareketti bu. Başının üzerinden ağır bir ağ atarak onu geriye doğru sürüklediler ve kollarını bağladılar. Saniyeler içinde hançeri sökölüp alınmış ve bileklerine -büyüsünü köreltmek için- demir kelepçeler geçirilmişti.

Mardoniye hâlâ mücadele ediyordu. Geziri adam-Abu Sayf -Yüzüne sertçe vurdu ve sonra bir zülfikar kapmak için hamle yaptı. Alevler içinde patladı. Mardoniye'ye doğru döndü.

Dara'nın yayı omzundaydı, daha ne yaptığını anlamadan bir ok takılmıştı. *Bırak savaşsın!* İçindeki Afşin bunu istedi. Babasının, amcalarının ve kendisinin sesini duyabiliyordu. Savaşın sıcaklığında merhamete yer yoktu.

Ama Yaradan adına, içinde başka bir Daeva'nın ölümünü izleyecek gücü yoktu. Dara yayını geri çekti, işaret parmağı seğiren kuş tüyü kırışın üzerindeydi, tel fısıltıyla yanağına değiyordu.

Mardoniye bir ulumayla kendini Geziri'nin dizlerine fırlattı ve onu karın içine düşürdü. Dara'nın okçularından bir diğeri ileri atıldı ve yayını bir sopa gibi Geziri'nin

el. Ebu Seyf zülfıkarı düşürdü ve alevler yere düşmeden yok oldu. Okçu cinin suratına sert bir darbe indirdi ve cin yere yığıldı.

Bitmişti.

Dara kamp ateşini söndürdüğünde izciler güvendedeydi. Baygın olanın nabzını hızla kontrol etti. "Yaşıyor," diye onayladı, sessizce rahatlamıştı. Küçük kampa başıyla işaret etti. "Erzaklarını kontrol edin. Bulduğunuz tüm belgeleri yakın."

Bilinci yerinde olan cin öfkeliydi ve bağlarına karşı zorlanıyordu. "Siz ateşe tapanlar ne yaptığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama biz Kraliyet Muhafızlarıyız. Bu ihanettir! Garnizon komutanım görevimize müdahale ettiğinizi öğrendiğinde sizi idam ettirecek!"

Mardoniye büyük bir çuvala tekme attı ve çuvaldan bir şingirtı çıktı. "Sanırım halkımızdan çaldıkları tüm paralar."

"Vergiler," diye söze girdi Geziri vahşice. "Burada yarı yabani olduğunuzu biliyorum ama yönetimle ilgili bazı temel kavramlara sahip olduğunuzdan eminim."

Mardoniye alay etti. "Bizim insanlarımız imparatorlukları yönetirken seninkiler insan çöplüğünü karıştırıyordu, kum sineği."

"Bu kadar yeter." Dara Mardoniye'ye baktı. "Paraları bırakın. Silahları dışında her şeyi bırakıp geri çekilin. Onları en az yirmi adım uzağa götürün."

Geziri askeri çırpınıyor, onu ayağa kaldırırlarken kurtulmaya çalışıyordu. Dara yer değiştirdiğinde yanmasını istemediği için baş örtüsünü açmaya başladı. Kısa bir süre için, hâlâ çıkaramayacak kadar gergin olduğu köle yüzüğüne takıldı.

"Bunun için asılacaksın!" diye tekrarlardı cin. "Seni pis, kız kardeşini siken, ateşe tapan-"

Mardoniye'nin gözleri tekrar parlayınca Dara'nın eli fırladı. Halkları arasındaki gerginliğin ne kadar çabuk tırmandığını çok iyi biliyordu. Cini boğazından yakaladı. "Bu uzun bir yürüyüş

kampımıza geri döneceğiz," dedi. "Eğer *kibar* olamayacaksanız, konuşma yeteneğinizi elinizden alacağım."

Cinin gözleri Dara'nın artık açıkta olan yüzünde gezindi ve sol elmacık kemiğine takıldı. Teninin renginin akması için tek gereken buydu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sen öldün. Sen öldün!"

"Öyleydim," dedi Dara soğukkanlılıkla. "Şimdi değilim." Sesindeki acılık hissini engelleyemiyordu. Sinirlenerek Geziri'yi adamlarına doğru itti. "Kampınız bir rukh tarafından saldırıya uğramak üzere. En iyisi uzaklaşın."

Cin gökyüzüne bakarak bir nefes verdi. "*Ne* olmak üzereyiz?"

Dara çoktan arkasını dönmüştü. Adamlarının sesleri kaybolana kadar bekledi. Mesafe sadece onların korunması için değildi.

Dara yer değiştirdiğinde kimsenin onu görmesinden hoşlanmazdı.

Paltosunu çıkarıp bir kenara koydu. Dövmeli kollarından puslu dalgalar halinde ısı yükselirken, kar taneleri tenine değmeye yaklaşımadan önce etrafındaki havada eriyordu. Gözlerini kapadı, kendini çelikleştirirken derin bir nefes aldı. Bu kısımdan nefret ediyordu.

Derisinden ateş fışkırdı, kızarmış ışık uzuvlarından aşağı süzülerek normal kahverengiyi sildi. Tüm vücudu şiddetle sarsıldı ve dizlerinin üzerine çöktü, uzuvları tutuldu. Asıl formu -zümrüt gözlü olsa da kabilesinden tipik bir adam- ile Manizheh'in ona ısrarla söylediği gibi gerçek bir daeva, Süleyman onları değiştirmeden önce insanların aldığı form arasında nasıl geçiş yapacağını öğrenmesi iki yılını almıştı. İfrit'in hâlâ sahip olduğu biçim.

Dara'nın görüşü keskinleşti, dişleri sivri dişlere dönüşürken kan tadı ağzını doldurdu. Bu kısım için hazırlık yapmayı hep unuturdu.

Pençeli elleri buzlu zeminde kenetlenirken, ham gergin gücü tamamen yerleşti. Bu olay sadece

Nefret ettiği bir Şeye dönüŐerek elde ettiği bir huzur. Nefes verdi, ağzından yanan korlar çıktı ve sonra tekrar doğruldu.

Ellerini kaldırdı, etraflarından dumanlar yükseliyordu. Pen elerini bileğine hızlıca geçirdiğinde, altın rengi bir kan parıltısı aşağıya damlayarak dumanla birleŐti ve onu Őekillendirirken havada büyüyüp büküldü. Kanatlar ve pençeler, bir gaga ve parıldayan gözler. Nefes almak için savaştı, büyü onu t kettiordu.

"Ajanadivak," diye fısıldadı, komut hala diline yabancıydı. Daevaların orijinal dili, sadece bir avuç ifritin hâlâ hatırladığı bir dildi. Onlar Manizheh'in "m ttefikleriydi", isteksiz Afşin'e Süleyman'ın elinden aldığı kadim daeva büyüsünü öğretmek için zorlanmışlardı.

Rukh'tan ateş fiŐkırdı ve bir çığlık attı. Hâlâ Dara'nın komutası altında havada yükselerek kampı birkaç dakika içinde yok etti. G lgeliklere  arpmasına ve pençelerini ağaç gövdelerinin üzerinde gezdirmesine dikkat etti. Buraya rastlama talihsizliğini yaşayan herhangi biri için -Kraliyet Muhafızları'nın kayıp iki arkadaşını arayan herhangi bir  yesi için, gerçi Dara onların buradan çıkabileceğinden Ő pheliydi-gözcüler yenmiŐ, vergi servetine dokunulmamış gibi görünecekti.

Rukh'u serbest bıraktı ve rukh parçalandı, puslu formu dağılırken yere küller yağdı. Son bir büyü patlamasıyla Dara geri kayarak acı dolu bir nefesi bastırdı. Bu her zaman canını yakardı, sanki bedenini sıkı, dikenli bir kafesin içine sokmak gibi.

Mardoniye birkaç dakika içinde onun yanındaydı, güvenilir bir sadakatle. "Palton, Afşin," dedi ve paltosunu uzattı.

Dara minnetle aldı. "Teşekkür ederim," dedi dişleri takırdayarak.

Genç adam tereddüt etti. "Sen iyi misin? Eğer bir ele ihtiya ın varsa-"

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Dara. Bu bir yalandı; midesinde çalkalanan siyah zifti Şimdiden hissedebiliyordu.

Yeni büyüü hâlâ damarlarında dolaşırken ölümlü bedenine geri dönmek. Ama adamlarının önünde böyle bir zayıflık göstermeyi reddetti; bunun Manizheh'e geri dönmesi riskini göze alamazdı. Banu Nahida'nın istediğı olursa, Dara sonsuza dek nefret ettiğı biçimde kalacaktı. "Git. Ben de hemen geliyorum."

Onlar gözden kaybolana kadar izledi, bekledi. Sonra tekrar dizlerinin üzerine çöktü, kar sessizce etrafına yağarken midesi sarsılıyor, uzuvları titriyordu.

KAMPLARINI GÖRMEK Dara'nın zihnini rahatlatmakta asla başarısız olmadı, Sıcak bir yemek vaat eden tanıdık duman bulutları, ufka karışan gri keçe çadırlar sıcak bir yatak. Bunlar, üç gününü özellikle sinir bozucu bir cinin ağzından dilini koparmamak için uğraşarak geçirmiş herhangi bir savaşçı için takdir edilen lükslerdi. Daevalar etrafta koşuşturuyor, yemek pişirmek, eğitim vermek, temizlik yapmak ve silah dövmekle uğraşıyorlardı. Yaklaşık seksen kişiydiler, Manizheh'in gezginlik yıllarında karşılaştığı kayıp ruhlar: zahhak saldırılarından sağ kurtulanlar ve istenmeyen çocuklar, ölümden kurtardığı sürgünler ve Daeva Tugayı'nın kalıntıları. Ona bağlılık yemini ettiler, bozmaya kalkışılırsa dillerini ve ellerini çürütecek bir yeminle sadakatlerini sundular.

Aralarında bir avuç genç kadının da bulunduğu kırk kadarını savaşçı olarak şekillendirmişti. Dara ilk başta buna karşı çıkmış, bunu alışılmışın dışında ve uygunsuz bulmuştu. Sonra Banu Manizheh, bir kadın için savaşabiliyorsa, bir kadının yanında da savaşabileceğini açıkça belirtmişti ve onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Kadınlardan biri, İrtemiz, onun açık ara en yetenekli okçusuydu.

Ama ağıllarını görür görmez neşesi kaçtı. Orada yeni bir at vardı: ince işlemeli eyeri çitin üzerinde asılı duran altın rengi bir kısrağ.

Dara'nın yüreğı ağzına geldi. O kısrağı tanımıştı. Kaveh e-Pramukh erken gelmişti.

Arkasından gelen bir soluk dikkatini çekti. "Kampınız burası mı?" Bu Ebu Seyfti, Mardoniye'yi neredeyse öldürecek olan ama garip bir şekilde Mardoniye'ye karşı çok daha az çıldırtıcı olduğunu kanıtlayan zülfikar.

genç kabile üyesinden daha iyi olduğunu söyledi. Soruyu akıcı bir Divasti diliyle sordu; Dara'ya onlarca yıldır bir Daeva kadınıyla evli olduğunu söylemişti. Gri gözleri çadırların ve arabaların düzgün sırasını taradı. "Hareket ediyorsun," diye belirtti. "Evet, sanırım öyle. Bu şekilde saklanmak daha kolay."

Dara onun bakışlarına karşılık verdi. "Bu tür gözlemlerini kendine saklasan iyi edersin."

Ebu Seyf'in yüz ifadesi karardı. "Bizimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Bilmiyorum. Bu Dara'nın düşünebileceği bir şey de değildi. -Kaveh'in atının görüntüsü onu hasta edecek kadar endişelendirirken değil.

Mardonie'ye baktı. "Cinlerin güvenliğini sağla ama onlara yıkanmaları için su ve yiyecek sıcak bir şeyler getir." Yorgun asker grubuna bakarak durakladı. "Siz de kendiniz için aynısını yapın. Dinlenmeyi hak ettiniz."

Dara ana çadıra doğru döndü. İçinde duygular fırl fırl dönüyordu. İnsan neredeyse öldürmek üzere olduğu bir adamın babasına ne söyleyebilirdi ki? Dara bunu yapmak istememişti; savaş gemisine yaptığı saldırı hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Nahri'nin garip dileği ile Alizayd'ın o uğursuz gecede göle yuvarlanması arasındaki zaman sislerle örtülüydü. Ama sonrasında gördüklerini çok iyi hatırlıyordu: Kanatları altına aldığı iyi kalpli genç adamın cesedi geminin güvertesine yığılmıştı, sırtı Dara'nın oklarıyla delik deşik olmuştu.

Sinirden midesi bulanan Dara, çadırın kapısının önünde öksürerek içeridekileri varlığından haberdar ettikten sonra seslendi. "Banu Nahida?"

"İçeri gel, Dara."

İçeri daldı ve kendisini karşılayan keskin mor duman bulutunu içine çektiği anda daha fazla öksürmeye başladı -Manizheh'in birçok deneyinden biri. Yanlarında taşımakta ısrar ettiği devasa arduvaz masanın üzerine dizilmişlerdi, ekipmanları bir vagonun tamamını kaplıyordu.

Şimdi masadaydı, yüzen bir cam şişenin arkasında bir minderin üzerine oturmuş, elinde uzun bir pens tutuyordu. Şişenin içinde leylak rengi bir sıvı kaynıyor ve mor bir duman yayıyordu.

"Afşin," diyerek onu sıcak bir şekilde selamladı ve küçük, kıpır kıpır gümüş bir nesneyi kaynayan sıvının içine bıraktı. Metalik bir ciyaklama duyuldu ve sonra geri adım atarak yüzündeki bezi kenara çekti. "Göreviniz başarılı oldu mu?"

"Biz konuşurken Geziri gözcüleri emniyete alınıyor," dedi, Kaveh'in ortalıkta görünmemesinden dolayı rahatlamıştı.

Manizheh'in kaşları çatıldı.

"Yaşıyor mu?" Dara kaşlarını

çattı. "İstediğim gibi."

Küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Çok minnettarım. Lütfen adamlarınıza söyleyin, en kısa zamanda bana kutsal emanetlerden birini getirsinler."

"Kutsal emanetleri mi?" Hem cinler hem de Daeva'lar kutsal emanetler taşırdı; bir parça kan, bazen bir süt dişi ya da bir tutam saç, genellikle kutsal bir ya da iki ayetle eşleştirilir, hepsi metalle bağlanır ve kişinin üzerine takılırdı. Bunlar, bir ifrit tarafından köleleştirilen bir ruhu, büyülenmiş bir bedene geri getirmek için kullanılacak birer korumaydı. "Onlardan ne istiyorsun..."

Soru dudaklarında sönüp gitti. Kaveh e-Pramukh onlara katılmak için iç odadan çıkmıştı.

Dara ağzının açık kalmasını engellemeyi başardı. Hangisinin onu daha çok şaşırttığından emin değildi: Kaveh'in Manizheh'in uyuduğu küçük, özel odadan çıkmış olması mı, yoksa büyük vezirin berbat görünmesi mi? Beş değil on beş yaşında olabilirdi, yüzünde çizgiler vardı, saçları ve bıyıkları çoğunlukla gümüş rengindeydi. Zayıftı, gözlerinin altındaki gölgeli şişlikler çok fazla şey görmüş ve yeterince uyumamış bir adamı işaret ediyordu.

Ama Yaradan adına, bu gözler onu buldu mu? Ve bulduklarında, şüphesiz teknedeki o geceden beri içinde kaynayan tüm öfke ve ihanetle doldular.

Manizheh vezirin bileğini yakaladı. "Kaveh," dedi usulca.

Dara'nın zihnindeki pişmanlık sözcükleri kayboldu.
Odayı geçti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Çok özür dilerim, Kaveh." Özür dudaklarından beceriksizce döküldü. "Ona asla zarar vermek istemedim. Olsaydı kendime bir bıçak çekerdim-"

"Altmış dört," diye araya girdi

Kaveh soğuk bir şekilde. Dara

gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Altmış dört. Bu sayı ölümünüzü takip eden haftalarda öldürülen Daevaların sayısı. Bazıları sorgulandıktan sonra öldü, senin kaçışınla hiçbir ilgisi olmayan masumlar. Diğerleri ise Prens Alizayd'ın ellerinde haksız yere öldürülmenizi protesto ettikleri için. Geri kalanlar ise Ghassan'ın kabilemizi tekrar itaate zorlamak için Şafitlerin bize saldırmasına izin vermesi yüzünden." Kaveh'in ağzı inceldi. "İşe yaramaz pişmanlık sözleri söyleyeceksen, en azından sorumlu olduğun şeyin boyutunu hatırlatmalısın. Benim oğlum yaşıyor. Diğerleri yaşamıyor."

Dara'nın yüzü yandı. Kaveh onun yaptıklarından iliklerine kadar pişmanlık duyduğunu düşünmüyor muydu? Daeva Tugay'ının travma geçirmiş kalıntılarını izlerken her gün hatasını hatırlamıyor muydu?

Dişlerini gıcırdattı. "Yani senin gözünde Banu Nahri'nin o şehvet düşkünü kum sineğiyle evlenmeye zorlanmasına sessizce seyirci mi kalmalıydım?"

"Evet," dedi Kaveh açıkça. "Yapman gereken *tam olarak* buydu. Lanet olası başını eğip Zariaspa'da valiliği almalıydın. Banu Nahri Kahtanileri sahte bir barış duygusuyla uyuturken Daevastana'da yıllarca sessizce bir milis eğitebilirdin. Ghassan genç bir adam değil. Alizayd ve Muntadhir, Muntadhir tahta geçtiğinde birbirlerine karşı savaşmaları için kolayca manipüle edilebilirlerdi. Gezirilerin kendilerini yok etmelerine izin verebilir ve sonra da en az kan dökerek yönetimi ele geçirebilirdik." Gözleri parladı. "Sana müttefiklerimiz olduğunu söylemiştim.

Daevabad'ın dışındaki desteği sana *güvendiğim* için *verdim*. Çünkü biz hazırlanmadan önce düşüncesizce bir şey yapmanı istemedim." Sesi küçümseyici bir hal aldı. "Sözde zeki Darayavahoush e-Afshin'in, Zeydi el Kahtani'yi neredeyse yenecek olan asinin, kaçmak istediği için hepimizi riske atacağını hiç düşünmemiştim."

Manizheh'in şişesinin altındaki ateş alevlendi ve onunla birlikte Dara'nın öfkesi de alevlendi. "*Ben kaçmıyordum-*"

"Bu *kadar yeter*," diye araya girdi Manizheh, ikisine de ters ters bakarak. "Afşin, sakın ol. Kaveh..." Başını iki yana salladı. "Sonuçları ne olursa olsun, Dara kızımı onlarca yıldır savaştığım bir kaderden korumak için harekete geçti. Bunun için onu suçlayamam. Ve eğer Ghassan'ın Nahid ve Afshin Daevabad'ın kapılarından içeri girdiği anda Daevaları ezmek için bir neden aramadığını düşünüyorsanız, onu hiç tanıımıyorsunuz demektir." Onlara sert bir bakış daha attı. "Burada bulunma sebebimiz birbirimizi parçalamak değil." Ateş sunağının etrafına dizilmiş bir yığın yer minderini işaret etti. "*Oturun.*"

Dara sakinleşerek itaat etti, ayağa kalktı ve minderlere doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra Kaveh de aynısını yaptı, hâlâ öfkeyle bakıyordu.

Manizheh ikisinin arasına yerleşti. "Biraz şarap getirir misin?" diye sordu Dara'ya. "Sanırım ikinizin de işi ne yarayabilir."

Dara, Kaveh'in şarapla yapmak istediği tek şeyin onu suratına fırlatmak olduğundan oldukça emindi ama yine de itaat etti. Parmaklarını şıklatmasıyla birlikte, içi koyu kehribar rengi hurma şarabıyla dolu üç pirinç kadeh belirdi.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak bir yudum aldı. Ateşlerin patlamasına neden olmak Kaveh'in öfkesiyle ilgili endişelerini hafifletmeyecekti. "O nasıl?" diye dikkatle sordu. "Cemşid. Sorabilir miyim?"

Kaveh sunağa baktı. "Tam bir yıl boyunca uyanamadı. Oturup kalkabilmesi ve ellerini kullanabilmesi için bir yıl daha geçmesi gerekti. Şimdi bastonla yürüyor ama..." Sesi kesildi, sesi

eli öyle titriyordu ki neredeyse şarabını dökecekti. "Yaralanmanın üstesinden pek iyi gelemedi. Bir savaşçı olmayı seviyordu... *senin* gibi olmak istiyordu."

Kelimeler bir darbe gibiydi. Utanarak bakışlarını indirdi ama Manizheh'i görmeden önce değil. Elini kadehine o kadar sıkı sarmıştı ki parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

Konuştı. "O iyi olacak, Kaveh. Sana söz veriyorum. Cemşid sağlıklı ve bütün olacak ve kendisinden esirgenen *her* şeye sahip olacak."

Sesindeki yoğunluk Dara'yı şaşkına çevirdi. Onu tanıdığı yıllar boyunca Manizheh'in sakinliği hiç değişmemişti. Aslında oldukça güven vericiydi. Bir liderde tercih ettiği türden mutlak bir soğukkanlılık.

Onlar arkadaş, diye hatırlattı kendine. Kaveh'in oğluna karşı bu kadar korumacı olması küçük bir sürprizdi.

Cemşid'in belki de en güvenli konu olmadığına karar veren Dara, bir yandan sessizce damarlarında dolaşan büyüüyü yatıştırmaya çalışırken bir yandan da yoluna devam etti. "Peki Banu Nahri nasıl?" diye sordu, sesine yumuşak bir mesafe koymaya zorlayarak.

"Hayatta kalmak," diye yanıtladı Kaveh. "Ghassan onun tasmağını sıkı tutuyor. Hepimizin. Senin ölümünün üzerinden bir yıl geçmeden Muntadhir'le evlendi."

"Onu zorladığına şüphe yok," dedi Manizheh karanlık bir sesle. "Dediğim gibi, on yıllar boyunca bana da aynısını yapmaya çalıştı. Ailelerimizi birleştirmeyi takıntı haline getirmişti."

"Onu kesinlikle hafife almış. Evlilik görüşmeleri sırasında Ghassan'dan alabileceği her şeyi aldı." Kaveh şarabını yudumladı. "Aslında izlemesi biraz korkutucuydu. Ama Tanrı onu korusun. Sonunda çeyizinin büyük kısmını Tapınak'a devretti. Bunu hayır işleri için kullanıyorlar: yeni bir kız okulu, bir yetimhane ve Kapalıçarşı'ya yapılan saldırıda harap olan Daevalar için yardım."

"Bu onu halkımız arasında popüler yapıyor olmalı. Zekice bir hamle," diye değerlendirdi Manizheh yumuşak bir sesle, sonra yüz ifadesi asıklaştı. "Ve evliliklerinin diğer kısmına gelince... Nisreen bu duruma göz kulak oluyor, değil mi?"

Kaveh boğazını temizledi. "Aralarında çocuk olmayacak."

Onlar konuşurken Dara'nın içi çalkalanıyordu ama Kaveh'in dikkatle ifade edilmiş cevabı tüylerini diken diken etti. Nahri'nin de bu konuda pek söz hakkı yokmuş gibi görünüyordu.

Kelimeleri durduramadan ağzından çıkıyordu. "Bence ona planladığımız şeyle ilgili gerçeği söylemeliyiz. Kızınıza," diye patladı. "O akıllı biri. Güçlü bir iradesi var. Bir değer olabilir." Dara boğazını temizledi. "Ve son seferinde karanlıkta bırakılmaktan pek hoşlanmamış gibi görünüyordu."

Manizheh çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Karanlıkta güvende. Komplomuz ortaya çıkarsa Ghassan'ın ona ne yapacağını biliyor musun? Bırak masumiyeti onu biraz daha korusun."

Kaveh daha tereddütlü bir sesle konuştu. "Nisreen'in de aynı şeyi önerdiğini söylemeliyim Banu Nahida. Kızınızla çok yakınlaştı ve ona yalan söylemekten nefret ediyor."

"Ve eğer Nahri bilseydi, kendini daha iyi koruyabilirdi," diye ısrar etti Dara.

"Ya da hepimizi ifşa edebilir," diye karşı çıktı Manizheh. "O genç, Ghassan'ın kontrolü altında ve şimdiden cinlerle anlaşma yapmaya meyilli olduğunu gösterdi. Ona güvenemeyiz."

Dara kaskatı kesildi. Nahri'nin oldukça sert değerlendirmesi onu rahatsız etmişti ve bunu belli etmemek için çabaladı. "Banu Nahida-"

Manizheh elini kaldırdı. "Bu bir tartışma değil. İkiniz de Ghassan'ı benim kadar tanıyorsunuz. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Sevdiklerinizi cezalandırmak için bulduğu yolları." Gözlerinde eski bir kederin titreşimi vardı. "Başka bir Nahid nesline böyle şeyler yapamayacağından emin olmak çok daha önemli."

kızımın karanlıkta bırakılmakla ilgili duygularından daha önemli. Ghassan kül olduğunda bana bu konuda bağırabilir."

Dara bakışlarını indirdi ve sadece başını salladı.

"Belki hazırlıklarımızı o zaman tartışabiliriz," dedi Kaveh. "Navasatem yaklaşıyor ve saldırmak için mükemmel bir zaman. Şehir kutlamaların karmaşasına kapılmış olacak ve sarayın dikkati de bayrama odaklanmış olacak."

"Navasatem?" Dara başını kaldırdı. "Navasatem'e sekiz aydan az kaldı. Kırk adamım var."

"Yani?" Kaveh meydan okudu. "Süleyman'ın lanetinden kurtuldun, değil mi? Hisar'ı kendi ellerinle yıkıp kanlı canavarlarını şehrin üzerine salamaz mısın? Banu Manizheh bana bunu yapabileceğini söyledi. Geri getirilmenin sebebi bu."

Dara fincanını sıkıca kavradı. Kendisinin bir silah olarak görüldüğünü biliyordu ama değerinin bu kadar açık bir şekilde ifade edilmesi hâlâ canını yakıyordu. "Bundan daha karmaşık bir durum. Hâlâ yeni yeteneklerimi kontrol etmeyi öğreniyorum. Adamlarımın da daha fazla eğitime ihtiyacı var."

Manizheh onun eline dokundu. "Çok alçakgönüllüsün Darayavahuş. Senin ve savaşçıların fazlasıyla hazır olduğuna inanıyorum."

Dara başını salladı, kişisel konularda olduğu gibi askeri konularda da uzlaşmaya hazır değildi. "Daevabad'ı kırk adamla alamayız." Onları dinlemeleri için ısrarla aralarına baktı. "İfrit beni öldürmeden önce yıllarca şehri en iyi nasıl ele geçirebileceğimi düşündüm. Daevabad bir kale. Surlara tırmanmak ya da altından tünel kazmak mümkün değil. Hisar'ın binlerce askeri var.

."

"Askerler," diye araya girdi Kaveh. "Maaşları yetersiz ve gün geçtikçe daha da isyankâr oluyorlar. Alizayd Am Gezira'ya gönderildikten sonra en az bir düzine Geziri subayı firar etti."

Daevabad'ı kuşatma düşünceleri Dara'nın aklından uçup gitti. "Alizayd al Qahtani Am Gezira'da mı?"

Kaveh başını salladı. "Ghassan onu senin ölümünden birkaç gün sonra gönderdi. Ortalık sakinleşene kadar geçici bir süre için olduğunu düşünmüştüm ama geri dönmedi. Muntadhir'in düğününe bile gelmedi." Şarabından bir yudum daha aldı. "Bir şeyler dönüyor ama bunu anlamak zor; Geziriler sırlarını kendilerine saklarlar." Diğer adamın yüzünü küçük bir keyif kapladı. "Kuşkusuz onun gözden düştüğünü görmek beni mutlu etti. O bir fanatik."

"O bundan daha fazlası," dedi Dara sessizce. Kulaklarını bir vızıltı doldurdu, duman parmaklarının etrafında kıvrıldı. Alizayd al Qahtani, onu öldüren kendini beğenmiş velet. Ölümcül yetenekleri ve sorgusuz sualsiz inancının tehlikeli bileşimi Dara'ya kendi gençliğini hatırlatan genç savaşçı.

Bunun nasıl sonuçlandığını gayet iyi biliyordu. "Onunla ilgilenilmeli," dedi. "Hızlıca. Daevabad'a saldırmadan önce."

Manizheh ona şüpheli bir bakış attı. "Oğlunun Am Gezira'da ölü bulunması halinde Ghassan'ın bunu şüpheli bulacağını düşünmüyor musun? Muhtemelen şu anda hayal ettiğiniz acımasız yöntemle?"

"Bu riske değer," diye karşı çıktı Dara. "Daevabad düştüğünde ve ailem katledildiğinde ben de sürgünde genç bir savaşçıydım." Bu imanın havada kalmasına izin verdi. "Böyle bir düşmanın büyümesine fırsat vermemenizi şiddetle tavsiye ederim. Ve ben olsam acımasız olmazdım," diye ekledi çabucak. "Onu bulup Ghassan'a sorgulayacak bir şey bırakmayacak şekilde ortadan kaldırmam için bolca zamanımız var."

Manizheh başını salladı. "Zamanımız yok. Navasatem sırasında saldırıyarsak, Am Gezira'nın çorak topraklarında haftalarca dolaşmanıza izin veremem."

"Navasatem sırasında saldıramayacağız," dedi Dara, inatçılıkları karşısında öfkelenerek. "Daevabad'ı fethetmek şöyle dursun, henüz oraya *girmek* için eşiği bile geçemiyorum."

"Daevabad'a girmenin tek yolu eşik değil," diye cevap verdi Manizheh.

"Ne?" Dara ve Kaveh kelimeyi birlikte söylediler.

Manizheh şarabından bir yudum aldı ve onların yaşadığı şokun tadını çıkarıyor gibiydi. "İfritler Daevabad'a girmenin başka bir yolu olabileceğini düşünüyor... Alizayd al Qahtani'ye teşekkür etmeniz gereken bir yol. Ya da onun iplerini elinde tutan yaratıklara."

"İplerini elinde tutan yaratıklar," diye tekrarladı Dara, sesi giderek boğuklaşıyordu. Manizheh'e gemideki o geceyle ilgili her şeyi anlatmıştı. Onu alt eden ve aklını çalan büyüü. Daevabad'ın ölümcül gölünden dokunaçlar ve pullarla kaplı olarak çıkan, Dara'nın hiç duymadığı bir dil fısıldayan ve damlayan bir bıçak kaldıran prens hakkında. O da aynı imkânsız sonuca varmıştı. "Yani..."

"Demek istediğim, gidip Marid'le konuşmamızın zamanı geldi." Manizheh'in yüz ifadesi biraz ısındı. "Yaptıklarının intikamını almamızın zamanı geldi."

"Sheen," dedi Ali, önündeki nemli kuma harfi işaretleyerek. Başını kaldırıp baktı, son sırada boğuşan iki çocuğu görünce bakışları sertleşti. Hemen durdular ve Ali devam ederek öğrencilerine mektubu kopya etmelerini işaret etti. Onlar da itaatkâr bir şekilde kumun üzerine yaptılar. Bir Nabat'ın ayıracak parası olmadığı için derslerini kanalların birleştiği ve zeminin güvenilir bir şekilde ıslak olduğu serin korulukta işledi. "Kim 'sheen' ile başlayan bir kelime biliyor?"

Ortadaki küçük kız "Şa'b!" diye bağırırken, yanında oturan çocuk elini havaya kaldırdı.

"Sheen ile başlıyorum!" diye ilan etti. "Shaddad!"

Ali gülümsedi. "Evet, doğru. Peki adını kiminle paylaştığını biliyor musun?"

Kız kardeşi cevap verdi. "Kutsanmış Şeddad. Büyükannem söyledi."

"Peki Mübarek Şeddad kimdi?" diye sordu, kavga eden çocuklara parmaklarını şıklatarak. "Aranızda bilen var mı?"

Küçük olan geri çekilirken diğerinin gözleri büyüdü. "Um... bir kral mı?"

Ali başını salladı. "Büyük Zeydi'den sonraki ikinci kral."

"Marid kraliçesiyle savaşıyan kişi o mu?"

Koru bu soru karşısında sessizliğe gömüldü. Ali'nin parmakları nemli kumun üzerinde hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Marid Kraliçesi." Konuşan Faysal adında küçük bir çocuktuk, yüzü ciddiydi. "Babam, atalarınızdan birinin bir marid kraliçesini yendiğini ve bu yüzden suyumuzu bulabileceğinizi söylüyor."

Masumane bir şekilde söylenen bu basit sözler Ali'yi zehirli bir bıçak gibi delip geçti ve bedeninde hastalıklı bir korku yarattı. Uzun zamandır Bir Nabat'ta suyla olan yakınlığı hakkında sessiz söylentiler dolaştığından şüpheleniyordu ama ilk kez kendisinden marid ile ilişkili olarak bahsedildiğini duyuyordu. Muhtemelen hiçbir şeydi; pınarları keşfetmeye başladığında yeni bir hayat verilen yarı hatırlanmış bir halk hikayesi.

Ama bu, sürüncemede kalmasına izin verebileceği bir bağlantı değildi. "Atalarımın maridlerle hiçbir ilgisi olmadı," dedi kararlı bir şekilde, midesindeki çalkantıyı görmezden gelerek. "Maridler yok oldu. Yüzyıllardır kimse onları görmedi."

Ama öğrencilerini şimdiden hevesli bir merakın sardığını görebiliyordu. "Sudaki yansımanıza çok uzun süre bakarsanız ruhunuzu çalacakları doğru mu?" diye sordu küçük bir kız.

Ali daha ağzını açmadan daha yaşlı biri "Hayır," diye cevap verdi. "Ama insanların eskiden onlara *bebek* kurban ettiklerini duymuştum." Sesi korkuyla karışık bir heyecanla yükseldi. "Ve eğer onları vermezlerse, maridler köylerini boğarmış."

En küçük çocuklardan biri "*Dur*," diye yalvardı. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Eğer onlar hakkında konuşursan, gece senin için gelirler!"

"Bu kadar yeter," dedi Ali ve birkaç çocuk geri çekildi, sözleri niyet ettiğinden daha keskin çıktı. "Harflerinizi öğrenene kadar, başka bir şey duymak istemiyorum-"

Lubayd koruya doğru koştu.

"Affet beni kardeşim." Arkadaşı eğildi, nefesini tutarken dizlerini tutuyordu. "Ama görmem gereken bir şey var."

KARAVAN FUAR ALANINDAN GÖRÜLEBİLECEK KADAR BÜYÜKTÜ uzakta. Ali, Bir Nabat'ın kayalıklarının tepesinden yaklaşımlarını izledi ve en az yirmi devenin köye doğru düzenli, kıvrımlı bir çizgi halinde ilerlediğini saydı. Devasa bir kum tepesinin gölgesinden ayrıldıklarında, güneş hayvanların taşıdığı inci beyazı tabletleri parlattı. Tuz.

Midesi bulandı.

"Ayaanle." Lubeyd kelimeyi Ali'nin ağzından aldı ve bir eliyle gözlerini gölgeledi. "Ve bir servetle... bir yıllık vergiyi ödemeye yetecek kadar tuza benziyor." Elini indirdi. "*Burada* ne işleri var?"

Aqisa onun yanında kollarını kavuşturdu. "Kaybolmuş olamazlar; ana ticaret yolundan haftalarca uzaktayız." Ali'ye baktı. "Sence annenin akrabaları olabilirler mi?"

Olmasalar iyi olur. Yoldaşları bilmese de, Ali'nin Daevabad'dan sürülmesine asıl sebep olanlar Ayaanle annesinin akrabalarıydı. Tanzeem'in onu askere alma kararının arkasında onlar vardı ve görünüşe göre Şafit militanlarının sonunda Ali'yi tahtı ele geçirmeye ikna edeceğini umuyorlardı.

Gülünç bir komploydu ama Afşin'in ölümünü izleyen kaos ortamında Ghassan, Ta Ntry'nin güçlü lordları bir yana, kimsenin Ali'nin çelişkili sempatilerini avlama riskini göze alamazdı. Tabii ki Ayaanle'yi denizin ötesindeki zengin ve kozmopolit anavatanlarında cezalandırmak zordu. Bu yüzden acı çeken Ali olmuştu, evinden koparılan ve katillerin önüne atılan Ali.

Dur. Ali içinde dönen kezzabı kontrol etti, bu kadar kolay gelmesinden utandı. Bu tüm Ayaanle kabilesinin suçu değildi, sadece annesinin entrikacı bir avuç akrabasının suçuuydu. Tek bildiği, aşağıdaki yolcuların tamamen masum olduklarıydı.

Lubeyd endişeli görünüyordu. "Umarım kendi erzaklarını getirmişlerdir. Bütün o develeri besleyemeyiz."

Ali elini zülfikarının üzerine koyarak arkasını döndü. "Gidip onlara soralım."

Aşağı indiklerinde KARAVAN GELMİŞTİ

Ali meleyen develerin arasından geçerken, Lubeyd'in taşıdıkları servet konusunda haklı olduğunu anladı. Daevabad'ı bir yıl boyunca beslemeye yetecek kadar tuza benziyordu ve kesinlikle bir tür vergi ödemesiydi. Parlak, parlak gözlü develer bile pahalı görünüyordu, altın beyazı derilerini kaplayan süslü eyerler ve bağlamalar pratik olandan çok daha inceydi.

Ancak Ali, Şeyh Ciyad ve oğlu Sabit ile sohbet etmesini beklediği kalabalık heyeti göremedi. Yanlarında sadece tek bir Ayaanle erkeği duruyordu; devlet işlerine giden Ayaanle cinlerinin genellikle giydiği geleneksel parlak deniz mavisi cübbeleri giymişlerdi ve renkleri Nil'in sularının renklerine bir saygı duruşuydu.

Gezgin arkasını döndü, kulaklarından boynuna kadar parlayan altınlar güneş ışığında göz kamaştırıyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Kuzen!" Ali'yi görünce güldü. "Yüce Tanrım, bütün bu paçavraların altında bir prens olması mümkün mü?"

Ali şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış bir halde cevap veremedi. Adam ona doğru yürüdü. Ali'yi kucaklamak istercesine kollarını uzattı.

Ali'nin eli hançerine gitti. Hızla geri adım attı. "Ben sarılmam."

Ayaanle sırtıttı. "İnsanların söylediği kadar arkadaş canlısısın." Sıcak altın gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Her halükarda sana selam olsun, Hatset'in oğlu." Bakışları Ali'nin vücudunda gezindi. "Berbat görünüyorsun," diye ekledi, annesinin kabilesinin dili olan Ntaranca'ya geçerek. "Bu insanlar seni neyle besliyor? Taş mı?"

Ali gücenerek doğruldu, adamı inceledi ama tanıyamadı. "Kimsin sen?" diye kekeleyerek Cinnistani konuştu. Am Gezira'da bu kadar uzun süre kaldıktan sonra ortak dil garip gelmişti.

"Ben kimim?" diye sordu adam. "Musa, tabii ki!" Ali gözlerini kıstığında, diğer adam incinmiş gibi yaptı. "Şems'in yeğeni mi? Annenin amcası tarafından Ta Khazak Ras'ın kuzeni mi?"

Ali başını salladı, annesinin ailesinin karışık hatları kafasını karıştırıyordu. "Adamlarının geri kalanı nerede?"

"Gittiler. Allah rahmet eylesin." Musa kalbine dokundu, gözleri hüznle doldu. "Kervanım her türlü talihsizlik ve yaralanma ile tamamen lanetlendi ve son iki yoldaşım geçen hafta korkunç aile koşulları nedeniyle Ta Ntry'ye dönmek zorunda kaldı."

"Yalan söylüyor kardeşim," diye uyardı Akisa Geziriyye'de. "Bu kadar büyük bir kervanı buraya tek bir adam getiremez. Arkadaşları muhtemelen çölde saklanıyordur."

Ali tekrar Musa'ya baktı, şüphesi giderek artıyordu. "Bizden ne istiyorsun?"

Musa kıkırdadı. "Havadan sudan konuşmaya pek meraklı değilsin, değil mi?" Cübbesinden küçük beyaz bir tablet çıkardı ve Ali'ye uzattı.

Ali onu yakaladı. Başparmağını taneli yüzeye sürttü. "Bir parça tuzla ne yapmam gerekiyor?"

"Lanetli tuz. Am Gezira'yı geçmeden önce yükümüzü büyüleriz ve bizden başkası bununla başa çıkamaz. Sanırım bunu yapmış olman senin Ayaanle olduğun anlamına geliyor." Sanki son derece esprili bir şey söylemiş gibi sırıttı.

Şüpheli görünen Lubeyd, Ali'nin elindeki tuzu almak için uzandı ve sonra bir çığlık attı. Arkadaşı elini çekti, hem tuz hem de kendi teni temastan dolayı cızırdıyordu.

Musa uzun kolunu Ali'nin omzuna doladı. "Gel kuzen. Konuşmamız lazım."

"KESİNLİKLE OLMAZ," DİYE AÇIKLADI ALİ. "Ta Ntry'nin Vergilerin Daevabad'a ulaşması beni ilgilendirmiyor."

"Kuzen... ailene biraz merhamet göster." Musa kahvesini yudumladı ve sonra yüzünü buruşturarak bir kenara bıraktı. Bir Nabat'ın merkezi buluşma yerindeydiler: kayalıkların içinde, köşeleri oyma yılan şeritleriyle sarılmış uzun sütunlarla bezeli büyük bir kumtaşı oda.

Musa yıpranmış bir mindere uzanmış, kederli hikâyesini nihayet tamamlamıştı. Ali'nin gözüne girişin arkasından bakan meraklı çocuklar takılıyordu. Bir Nabat son derece izole bir yerdi; Musa gibi, Ayaanle'nin efsanevi zenginliğini gösterişli elbisesi ve ağır altın takılarıyla bu kadar açık bir şekilde sergileyen biri, muhtemelen Ali'nin kendi gelişinden bu yana başına gelen en heyecan verici şeydi.

Musa ellerini iki yana açtı; yüzükleri ateş ışığında göz kırpiyordu. "Navasatem için eve gitmiyor musun zaten? Kralın kendi oğlunun nesil kutlamalarını kaçırmayacağı kesin."

Navasatem. Bu kelime Ali'nin zihninde çınladı. Aslen bir Daeva bayramı olan Navasatem, artık altı kabilenin de yeni bir neslin doğumunu kutladığı bir gündü. Özgürlüklerinin yıldönümünü anmak ve Süleyman'ın öğrettiği dersler üzerine düşünmek amacıyla yapılan bu kutlama, yaşamın kendisinin çılgınca kutlandığı bir etkinliğe dönüşmüştü... Gerçekten de eski bir şakaya göre, bu çılgın şenlikler sırasında çok sayıda çocuk dünyaya geldiği için on ay sonra yaşamda genellikle bir canlanma olurdu. Çoğu dindar cin gibi Ali de bir ay boyunca süren ziyafetler, panayırlar ve çılgın eğlenceler hakkında karışık duygulara sahipti. Daevabad'ın din adamları - hem cin imamları hem de Daeva rahipleri - genellikle zamanı dillerini şakırdatarak ve akşamdan kalma cemaatlerini uyarak geçirirlerdi.

Oysa önceki hayatında Ali yıllarca bu kutlamaları dört gözle beklemişti. Navasatem'in dövüş müsabakaları efsaneviydi ve genç yaşına rağmen bu müsabakalara katılmaya, onları süpürmeye, babasının hayranlığını kazanmaya ve adının zaten satın aldığı mevkiyi elde etmeye kararlıydı: Muntadhir'in gelecekteki Kaid'i.

Ali derin bir nefes aldı. "Navasatem'e katılmayacağım."

Musa çaresiz bir sesle, "Ama sana ihtiyacım var," diye yalvardı. "Daevabad'a tek başıma devam etmemin imkânı yok."

Ali ona kuşkulu bir bakış attı. "O zaman ana yoldan ayrılmamalıydın! Düzgün bir kervansarayda yardım bulabilirdin."

"Onu öldürmeli ve yükünü almalıyız," diye önerdi Aqisa Geziriyya'da. "Ayaanle onun çölde öldüğünü düşünecek ve yalancı aptal bunu hak ediyor."

Lubeyd parmaklarına dokunarak onları zülfıkarının kabzasından uzaklaştırdı. "Yalan söyleyen tüm misafirleri öldürmeye başlarsak insanlar misafirperverliğimizi pek önemsemeyecek."

Musa ikisinin arasına baktı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Sadece akşam için sizi nerede ağırlayabileceğimizi tartışıyorduk."

Ali hafifçe Cinnistani konuştu. Parmaklarını birbirine bastırdı. "Açık konuşayım. Bir Nabat'a -sizi ve hayvanlarınızı ağırlamaya gücü yetmeyeceğini bildiğiniz bir karakola-gelmek için ana yoldan ayrıldınız ve sorumluluklarınızı bana mı yüklediniz?"

Musa omuz silkti. "Özür dilerim."

"Anlıyorum." Ali arkasına yaslandı ve cin çemberine kibar bir gülümseme verdi. "Kardeşlerim," diye başladı. "Yükümü bağışlayın ama beni birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz? ... kendine ne demiştin?" "Kuzenin."

"Kuzenim."

Diğer cin ayağa kalktı. Sabit ona sert bir bakış attı. Musa duymasa bile Ali'yi sesindeki tehlikeyi duyacak kadar iyi tanıdığı belliydi. "Halılara kan bulaştırmayın," diye uyardı Geziriyye dilinde. "Onlar daha yeni."

Diğerleri daha yeni gitmişlerdi ki Musa aşırı gergin bir iç geçirdi. "Yüce Tanrım, bu *durgun suda* nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiniz?" Ürperdi ve elindeki

Köylülerden birinin kızının düğünü için hazırladığı ve bir misafirleri olduğunu öğrenince sevinçle ikram ettiği keçi onun için hazırlanmıştı. Ali onu gümüş işlemeli yakasından tutup yere fırlatırken, "Cinlerin hâlâ böyle yaşadığını sanmıyordum!" diye haykırdı.

"Misafirperverliğimiz sizi memnun etmiyor mu?" Ali zülfikarını çekerek soğuk bir şekilde sordu.

"Şu anki değil-bekle, yapma!" Alevler bakır bıçağı yalayıp geçerken Musa'nın altın rengi gözleri dehşetle parladı. "Lütfen!"

"Gerçekten neden buradasın?" diye sordu Ali. "Ve bana artık seyahat sorunlarınızla ilgili saçmalıklar anlatmayın."

"Sana yardım etmek için buradayım, seni vahşi aptal! Sana Daevabad'a dönmenin bir yolunu sağlamak için!"

"Bana yardım mı edeceksin? En başta gönderilmemin sebebi senin entrikalarındı!"

Musa teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse... o ailenin başka bir koluydu, durun!" diye bağırdı, Ali bıçağı yaklaştırdı geri çekildi. "Delirdin mi sen? Ben senin kanındanım! Ve misafir hakkım var!"

"Sen benim misafirim değilsin," diye karşı çıktı Ali. "Ben Bir Nabat'tan değilim. Ve Am Gezira tehlikeli bir yer -ne diyordunuz?

-backwater?" Gücenerek tükürdü. "Tüccarlar her zaman ortadan kaybolur. Özellikle de böyle bir servetle tek başına dolaşacak kadar aptal olanlar."

Musa'nın gözleri onunkilere kilitlendi. Korkunun altında kararlılık vardı. "Nereye gittiğimi açıkça belirttim. Eğer kargom Navasatem'in parasını ödemek için zamanında Daevabad'a ulaşmazsa, kral onu aramaya gelecektir." Çenesini kaldırdı. "Yeni kardeşlerinizin başına böyle bir belayı davet eder misiniz?"

Ali geri adım attı, alevler kılıcından kayboldu. "Başka bir entrikanın içine çekilmeyeceğim. Ve sen bu insanları tehdit etmeden önce seni kendim öldüreceğim."

Musa gözlerini devirdi. "Öfkeli olduğun konusunda uyarılmıştım." Doğruldu ve cübbesindeki kumları fırçaladı.

"Ve oldukça

Zülfikar'ınızla endişe verici derecede yakın bir ilişkiniz var." Kollarını kavuşturdu. "Ama sensiz gitmiyorum. Bu işe hiç de azımsanmayacak miktarda risk ve maliyet girdi. Başka bir adam minnettar olabilir."

"Bul onu o zaman," diye karşılık verdi Ali.

"Hepsi bu kadar mı? Daevabad dağılmadan önce sana yardım etmeyi teklif ettiğimde gerçekten insan çöplerini karıştırmaya ve hurma satmaya geri mi döneceksin?"

"Daevabad *dağılmıyor*."

"Hayır mı?" Musa bir adım daha yaklaştı. "Başkentten gelen haberler bu terk edilmiş yere ulaşmıyor mu? Suç oranı artıyor ve ekonomi o kadar kötü ki Kraliyet Muhafızları askerlerine doğru düzgün silah sağlamak bir yana, onları beslemeye bile güç yetiremiyor."

Ali ona eşit bir bakış attı. "Peki Ayaanle bu ekonomik sıkıntılarda nasıl bir rol oynadı?"

Musa ellerini iki yana açtı. "Prensimizi sürgüne gönderen bir krala karşı neden adil olalım? Kendi ailesinin mirasına sırtını dönen ve şafitler açık artırmalarda satılırken hiçbir şey yapmayan bir krala?"

"Yalan söylüyorsun." Ali adama küçümseyerek baktı. "Senin halkının ne Şafit'i ne de şehri umursayacağından değil. Daevabad Ayaanle için bir oyun. Siz Ta Ntry'de oturup altınlarınızı sayıyor ve başkalarının hayatlarıyla oynuyorsunuz."

"Düşündüğünüzden çok daha fazla önemsiyoruz." Musa'nın gözleri parladı. "Zaydi al Qahtani, Ayaanle olmadan Daevabad'ı ele geçiremezdi. Ayaanle olmasaydı *senin* ailen de kraliyet ailesi olamazdı." Ağzı hafif bir gülümsemeyle kalktı. "Ve dürüst olalım... artan suç ve siyasi yozlaşma işleri sekteye uğratma eğilimindedir."

"Ve işte orada."

"Hepsi bu değil." Musa başını salladı. "Anlamıyorum. Heyecanlanırsın sanmıştım! Evimden sürgün edilseydim kalbim kırılırdı. Geri dönmek için her şeyi yapacağımı biliyorum."

aileme. Ve senin ailene..." Sesi yumuşadı. "Durumları iyi değil."

Ali'nin omurgasından aşağıya doğru bir endişe aktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Annen senin sürgün edilmene nasıl tepki verdi sanıyorsun? Kendini gerçek bir savaş yerine bir ticaret savaşıyla sınırladığı için rahatlamış olmalısın. Duyduğuma göre kız kardeşinin kalbi kırılmış, erkek kardeşin her gün biraz daha içkiye düşüyormuş ve baban..." Musa durakladı ve Ali tekrar konuştuğunda onun hesaplı tonunu kaçırmadı. "Ghassan intikamcı bir adam ve öfkesi doğrudan sizi ihanete teşvik ettiğine inandığı şafağa yöneldi."

Ali irkildi, son cümle yerini bulmuştu. "Bunların hiçbiri için bir şey yapamam," diye ısrar etti. "Her denediğimde, değer verdiğim insanlara zarar verdi. Ve şimdi o zaman sahip olduğumdan daha az güce sahibim."

"*Daha az* güç mü? Afşin katili Alizayd mı? Çölde çiçek açtırmayı öğrenen ve Am Gezira'nın en azılı savaşçılarından oluşan bir sürüyle seyahat eden zeki prens mi?" Musa ona baktı. "Çekiciliğini hafife alıyorsun."

"Muhtemelen bunun ne kadar saçma olduğunu yakından bildiğim içindir. Daevabad'a gitmeyeceğim." Ali arkadaşlarını geri çağırmak için girişe doğru ilerledi. "Kararım kesindir."

"Alizayd, sadece-" Ama Musa diğerleri de onlara katılınca susacak kadar akıllıydı.

"Kuzenim Bir Nabat'ın misafirperverliğini kötüye kullandığı için özür diliyor," diye duyurdu Ali. "Şafakta yola çıkmayı planlıyor ve kaybımızı telafi etmek için envanterinin beşte birini alabileceğimizi söylüyor."

Musa ona doğru döndü. "Ne?" dedi Ntaran dilinde öfkeyle. "Kesinlikle yapmadım!"

Ali, Cinnistani diline geri dönmeden önce aynı dilde, "Seni bir balık gibi deşeceğim," diye uyardı: "... *kaybımızı telafi etmek için*," diye tekrarladı kararlılıkla, "ve çocukların karınlarını doyurmak için"

develeri açlıktan ölürken. Ayrıca birileri onun erzakını alıp yerine çekirge ve hurma koysun." Musa'nın inanamamaktan öfkelenmeye geçişini izledi. "Kendini zayıf hissettiğini söylemiştin. Beslenme düzeninde bir değişiklik öneriyorum. Bu tür yiyecekler bizi çok dayanıklı yaptı." Dişlerini şaklattı. "Çıtırtya alırsın."

Musa'nın gözlerinde öfke kaynıyordu ama konuşmadı. Ali ayağa kalktı ve geleneksel Geziri selamıyla elini kalbine bastırdı. "İzin verirsiniz, yapmam gereken işler var. Seni şafakta namaz için uyandıracağım."

"Ama tabii ki," dedi Musa, sesi yeni soğumuştur. "İnsan yükümlülüklerini asla unutmamalı."

Ali onun gözlerindeki ifadedden hoşlanmamıştı ama meramını anlattıktan sonra çıkışa yöneldi. "Selamün aleyküm kuzen."

"Ve senin üzerine barış, prens."

ALİ ÇOK UYUDU; BURADA HEP UYURDU. RÜYASINDA

Daevabad, harem bahçelerine bakan sevimli köşkte kitaplarının arasında kaybolmuştu. Serin bir esinti, ıslak bir esinti, hamağını hafifçe salladı. Su, kumaştan, dishdasha'sından süzülüyor, nemli ve soğuk parmaklar tenine değiyordu

...

"Ali!"

Ali'nin gözleri şak diye açıldı. Eli hançerine gitti, hançer karanlık çadırda gümüş bir parıltı gibi parlıyordu. Lubeyd'i gördü, diğer adam akıllıca ulaşamayacağı bir yerde duruyordu ve bıçağı bıraktı.

Neredeyse yatak minderinin hizasındaki su birikintisine bir sıçramayla indi. Ali sular altında kalan çadırını görünce telaşla ayağa fırladı, sonra da hızla kitaplarını ve notlarını kaptığı gibi ayağa fırladı.

"Gel," dedi Lubayd, çadırın kapağını açmıştı bile. "Şimdiye kadar yaşadığımız en kötü yırtılma gibi görünüyor."

Dışarıdaki manzara tam bir kargaşaydı. Avludaki su bel hizasındaydı ve çalkantısına bakılırsa hâlâ fişkırıyordu

Aşağıdaki sarnıçtan. Ali'nin kanalları kapatmak için kullandığı siperler hiçbir yerde görünmüyordu, muhtemelen yıkanıp gitmişlerdi.

Yemin etti. "Diğerlerini uyandırın. Eli iş tutan herkesin tarlalara ve meyve bahçelerine gitmesi gerekiyor. Toprağın aşırı doygun hale gelmesine izin vermeyin."

Lubeyd başını salladı, her zamanki neşesi kaybolmuştu. "Sakın boğulma."

Ali cübbesini çıkardı ve avluya doğru yürüdü. Yeraltındaki koşulları kontrol etmek için suya dalmadan önce Lubeyd'in gittiğinden emin oldu. Boğulmak onu endişelendirmiyordu.

Bunu yapamayacağı gerçeği idi.

O SIRADA GÜNEŞ SOĞUK BİR NABAT'IN ÜZERİNE DOĞMUŞTU yırtık tamir edildi. Ali o kadar yorgundu ki sarnıçtan çıkarılmasına yardım edilmesi gerekti. Parmakları kayayı ellemekten şişmiş, duyuları soğuk sudan uyuşmuştu.

Lubeyd eline bir fincan sıcak kahve tutuşturdu. "Kurtarabildiğimiz kadarını kurtardık. Ürünlere fazla zarar geldiğini sanmıyorum ama su kemerlerinin birçoğunun onarılması gerekecek. İncir bahçesindeki kafeslerde de oldukça büyük hasar vardı."

Ali sessizce başını salladı. Kol ve bacaklarından aşağıya doğru akan su, içinde kabaran soğuk öfkeyi yankıladı. "Nerede o?"

Lubeyd'in isteksiz sessizliği Ali'nin şüphelerini doğruladı. Sarnıca dalıp da kaynağı sınırlayan kayaların yerinden oynatılmış olduğunu görür görmez anlamıştı. Hiçbir Geziri bu kadar derine yüzmezdi ve hiçbiri bir kuyuyu sabote etmeye cesaret edemezdi. Ama çocukken yüzme öğretilmiş bir Ayaanle adamı? Hiç susamamış biri? Olabilirdi.

Lubayd sonunda, "Gitti, kaosun içinde kayboldu," diye cevap verdi. Boğazını temizledi. "Kargosunu bıraktı."

Aqisa yanlarına çöktü. "Bırakalım çölde çürüsün," dedi acı acı. "Kurtarabildiğimizi kurtaralım, satamadığımızı satalım ve geri kalanının kumların altında batmasına izin verelim. Ayaanle'nin canı cehenneme. Bırakalım krala açıklasınlar."

"Bizi suçlamak için bir yol bulacaklar," dedi Ali usulca. Ellerine baktı. Elleri titriyordu. "Hazineden çalmak büyük bir suçtur."

Lubeyd onun önünde diz çöktü. "O zaman lanet tuzu biz alacağız," dedi kararlı bir şekilde. "Aqisa ve ben. Sen Am Gezira'da kalacaksın."

Ali boğazında büyüyen yumruyu temizlemeye çalıştı. "Ona dokunamazsın bile." Ayrıca, bu ailesinin pisliğiydi; bununla başa çıkma sorumluluğunu onu kurtaran insanlara yüklemek doğru değildi.

Kendini dengesiz hissederek ayağa kalktı. "Ben... Önce onarımları organize etmem gerekecek." Bu sözler onu hasta etti. Bir Nabat'ta özenle kurduğu hayatı bir gecede altüst olmuş, yabancılar tarafından kendi siyasi hesapları uğruna dikkatsizce bir kenara atılmıştı. "Yarın Daevabad'a doğru yola çıkacağız." Kelimeler onun ağzında tuhaf, gerçek dışı gibi geliyordu.

Lubeyd tereddüt etti. "Peki ya kuzenin?"

Ali Musa'yı bulabileceklerinden şüpheliydi ama denemeye değerdı. "Bir kuyuyu sabote edecek adam benim akrabam olamaz. Peşinden bir çift savaşçı gönderin."

"Peki ya onu bulurlarsa?"

"Onu geri götürün. Döndüğümde onunla ilgileneceğim." Ali'nin elleri fincanı sıkıca kavradı. "Ve geri *döneceğim*."

"Ah! Yaratıcı aşkına, bunu bilerek mi yapıyorsun? Geçen sefer bu kadar acımamıştı!"

Nahri hastasının şikâyetini duymazdan geldi, dikkati onun yerine düzgünce yayılmış alt orta kısmına odaklandı. Metal kelepçeler deriyi açık tutuyor, yarayı temiz tutmak için beyaz ateşle ısıtıyordu. Şekil değiştirenin bağırsakları soluk bir gümüş renginde parıldıyordu ya da en azından inatçı kaya parçaları ile kaplı olmasalardı parıldayacaklardı.

Derin bir nefes alarak kendini toparladı. Revir boğucuydu ve en az iki saattir bu hasta üzerinde çalışıyordu. İşlemin acısını hafifletmek ve onu öldürmesini engellemek için bir elini hastanın kızarmış cildine bastırmıştı. Diğer eliyle de bir çift çelik cımbızı bir sonraki büyümenin etrafında dolaştırıyordu. Karmaşık ve zaman alan bir operasyondur ve alnından boncuk boncuk ter akıyordu.

"Lanet olsun!"

Taşı bir tencerenin içine attı. "*Bir heykele dönüşmeyi bırakırsan, bununla uğraşmak zorunda kalmazsın.*" Ona ters ters bakmak için kısa bir süre durakladı. "Bu seni üçüncü kez tedavi etmek zorunda kalışım... insanlar taşa dönüşmek için yaratılmamıştır!"

Biraz utanmış görünüyordu. "Çok huzurlu."

Nahri ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Rahatlamak için başka bir yol bul. Sana yalvarıyorum. Dikişler!" diye yüksek sesle seslendi. Orada olduğunda

Yanıt alamayınca omzunun üzerinden baktı.

"Nisreen?" "Bir dakika!"

Kalabalık revirin öbür ucundan, Nisreen'in ilaç preparatlarıyla dolu bir masa ile büyüğü bir haşlama işleminden geçirilmesi gereken aletlerin bulunduğu bir başka masa arasında koşuşturduğunu gördü. Nisreen gümüş bir tepsi aldı ve onu başının üzerinde tutarak sıkışık karyolalar ve ziyaretçi yığınları arasında ilerledi. Revirde sadece ayakta duranlar vardı ve daha fazla insan bahçeye itilmişti.

Nisreen, coşkuyla zıplayan bir Ayaanle sanatçısı ile cildi dumanı tüten püstüllerle kaplı bir Sahrayn metal işçisinin arasına sıkışırken Nahri içini çekti. "Bir hastanemiz olduğunu hayal et Nisreen. Nefes alabileceğin bir odası ve senin işlerini yapacak personeli olan devasa bir hastane."

Nisreen tepsisini yere bırakarak, "Bir rüya," diye cevap verdi. "Dikişlerin." Nahri'nin çalışmasına hayranlıkla bakmak için durakladı. "Mükemmel. Becerilerinin ne kadar ilerlediğini görmekten hiç sıkılmıyorum."

"Revirden çıkmama zar zor izin veriliyor ve bütün gün çalışıyorum. Umarım becerilerim ilerlemiştir." Ama gülümsemesini tamamen gizleyemiyordu. Uzun çalışma saatlerine ve yorucu işlere rağmen, Nahri şifacı rolünden büyük memnuniyet duyuyor, hayatındaki sayısız diğer sorunu çözemediğinde bile hastalara yardım edebiliyordu.

Şekil değiştireni büyüğü iplikle çabucak kapattı ve yarayı bağladıktan sonra eline bir fincan afyonlu çay tutuşturdu. "İç ve dinlen."

"Banu Nahida?"

Nahri başını kaldırıp baktı. Kraliyet renklerine bürünmüş bir kâhya bahçeye açılan kapıdan içeri baktı ve onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Revirin nemli sıcağında Nahri'nin saçları dağılmış, siyah bukleler başörtüsünden kaçmıştı. Önlüğüne kan ve dökülen iksirler sıçramıştı. Cin efsanelerindeki çılgın, katil Nahid'lerden biri gibi görünmek için tek ihtiyacı olan bir elinde ateşli bir neşterdi.

"Ne?" diye sordu kızgınlığını kontrol altında tutmaya çalışarak.

Kâhya eğildi. "Emir sizinle konuşmak istiyor."

Nahri etrafındaki kaosu işaret etti. "*Şimdi mi?*"

"Bahçede bekliyor."

Tabii ki öyle. Muntadhir protokol konusunda yeterince tecrübeliydi ve eğer bizzat gelirse onu tamamen tersleyemeyeceğini biliyordu. "Peki," diye homurdandı. Ellerini yıkayıp önlüğünü çıkardıktan sonra kâhyayı dışarı kadar takip etti.

Nahri parlak güneş ışığında gözlerini kırptırdı. Vahşi harem bahçesi

-Bahçeden çok orman olan bu arazi, Daeva bahçıvanlarından oluşan bir ekip tarafından revirin karşısındaki arazide budanmış ve ehlileştirilmişti. Nahidlerin ünlü saray peyzajlarını minyatür de olsa yeniden yaratmaya hevesli olan bu ekip, görev karşısında baş döndürücü bir heyecan duymuştu. Revirin arazisi şimdi gümüş mavisi yansıtma havuzlarıyla, mükemmel budanmış fıstık ve kayısı ağaçlarıyla kaplı yürüyüş yollarıyla ve soluk, güneşli bir sarıdan en derin indigolara kadar değişen narin çiçeklerle dolu yemyeşil gül çalılırlarıyla süslenmişti. Çalışmalarında kullandığı bitki ve otların çoğu Zariaspa'da Pramukh ailesinin mülklerinde yetiştirilse de, kullanıldığında taze olması gereken her şey burada, titreyen adamotu çalıları ve benekli sarı banotu ile dolu, özenle bakımlı köşe parsellere ekilirdi. Mermer bir pavyon, oyma banklar ve davetkâr dolgun minderlerle donatılmış olarak her şeye bakıyordu.

Muntadhir şimdi orada duruyordu, sırtı ona dönüktü. Saraydan gelmiş olmalıydı, çünkü hâlâ törenlerde giydiği dumanlı altın yaldızlı siyah cübbesini giymiş, parlak renkli ipek sarığı güneşte göz kamaştırıyordu. Ellerini hafifçe korkuluklara dayamış, bahçeyi seyrederken vücudunun hatlarına hükmediyordu.

"Evet?" diye sordu kaba bir tavırla pavyona adımını atarken.

Arkasına baktı, bakışları kızın vücudunda geziniyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

"Çalışıyorum." Alnındaki terin bir kısmını sildi. "Ne istiyorsun Muntadhir?"

Yüzünü tamamen ona dönerek korkuluklara yaslandı. "Dün gece gelmedin."

Bu ziyaretin sebebi *bu* muydu? "Hastalarımınla meşguldüm. Ve yatağının uzun süre soğuk kaldığından şüpheliyim." Son kısmı eklemekten duramadı.

Dudakları kıpırdadı. "Bunu üst üste üçüncü kez yapıyorsun Nahri," diye ısrar etti. "Beni bekletmek yerine en azından haber gönderebilirdin."

Nahri derin bir nefes aldı, Muntadhir'e karşı zaten az olan sabrı her saniye biraz daha azalıyordu. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere haber gönderirim, böylece bugünlerde sık sık gittiğin şaraba batırılmış salona hemen gidebilirsin. *Şimdi* işimiz bitti mi?"

Muntadhir kollarını kavuşturdu. "Bugün keyfin yerinde. Ama hayır, daha işimiz bitmedi. Daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Uzaktaki parlak narenciye ağaçlarını işaret etti. "Senin portakal bahçen olabilir mi?"

Nahri'nin kalbinde koruyucu bir içgüdü kabardı. Portakal bahçesi uzun zaman önce amcası Rüstem tarafından dikilmişti ve onun için çok değerliydi. Annesi Manizheh kadar yetenekli bir şifacı olmasa da Rüstem ünlü bir botanikçi ve eczacıydı. Ölümünden onlarca yıl sonra bile, koruluktaki özenle seçilmiş bitkiler güçlü ve sağlıklı bir şekilde büyüyor, iyileştirici güçleri daha güçlü ve kokuları daha baş döndürücü oluyordu. Nahri korunun eski ihtişamına kavuşturulmasını talep etmiş, korunun yaprak ve çalılardan oluşan kalın perdesinin sağladığı mahremiyet ve gölgeden ve bir zamanlar ailesinin elleriyle işlenmiş topraklarda durma hissinden büyülenmişti.

"Oraya kimsenin girmesine izin vermem," diye hatırlattı ona. "Bunu biliyorsun."

Muntadhir onun inatçılığına alışkın bir şekilde başını salladı. "O zaman yürüyelim." Onu beklemeden merdivenlere doğru ilerledi.

Nahri de onları takip etti. "Sana bahsettiğim Daeva ailesine ne oldu?" diye sordu yılan gibi kıvrılan patika boyunca ilerlerken. Muntadhir onu işinden alıkoyacaksa, bundan faydalanabilirdi. "Kraliyet Muhafızları tarafından istismar edilenler mi?"

"Araştırıyorum."

Durdu. "*Hâlâ mı?* Geçen hafta bana babanla konuşacağını söylemiştin."

"Öyle de yaptım," diye cevap verdi Muntadhir, sesi sinirli geliyordu. "Sen ve Cemşid kızdınız diye kralın emrine karşı gelerek suçluları serbest bırakamam. Durum bundan daha karmaşık." Gözlerini ona dikti. "Ve ne kadar çok karışırsan, o kadar zorlaştırırsın. Babamın siyasi meselelere karışman konusunda ne düşündüğünü biliyorsun."

Sözler sertçe çarptı ve Nahri doğruldu. "Peki," dedi acı bir sesle. "Gidip ona uyarısının iletilildiğini söyleyebilirsin."

Muntadhir, Nahri arkasını dönmeden onun elini tuttu. "Buraya onun emriyle gelmedim, Nahri," diye itiraz etti. "Buradayım çünkü senin kocanım. Ve ikimiz de bu konuda ne hissederek hissedelim, senin incindiğini görmek istemiyorum."

Onu kanala bakan gölgeli bir banka doğru götürdü. Bank, dalları zümrüt yapraklardan oluşan kalın bir çağlayan halinde aşağıya doğru kıvrılan ve onları etkili bir şekilde görüşten perdeleyen eskimiş bir neem ağacının arkasına sıkışmıştı.

Oturdu ve onu yanına çekti. "Geçen hafta kız kardeşimle büyük bir macera yaşadığınızı duydum."

Nahri anında gerildi. "Baban-"

"Hayır," diye güvence verdi Muntadhir. "Zeyneb söyledi. Evet," diye açıkladı, belki de Nahri'nin yüzündeki şaşkınlığı fark etmişti. "Geziri Mahallesi'ndeki küçük gezintilerini biliyorum. Onları yıllar önce öğrendim. Kendini güvende tutacak kadar akıllıdır ve muhafızı da başı derde girerse bana gelebileceğini bilir."

"Oh." Bu Nahri'yi şaşırttı. Ve garip bir şekilde bu onu biraz kışkılandırdı. Qahtaniler atalarının düşmanı ve bir avuç arkadan bıçaklayan fırsatçı olabilirdi ama kardeşler arasındaki sessiz sadakat -Nahri'nin hiç bilmediği türden bir aile sevgisinden kaynaklanıyordu- onu üzücü bir kıskançlıkla doldurdu.

Onu itti. "Sanırım sana hastaneden bahsetti?"

"Seni hiç bu kadar heyecanlı görmediğini söyledi."

Nahri yüzünü dikkatle boş tuttu. "İlginçti."

"İlginç miydi?" Muntadhir inanamayarak tekrarladı. "Revirdeki işinden bahsetmeden duramayan sen, atalarının eski hastanesini ve bir grup azat edilmiş ifrit köleyi keşfettin ve tek yorumun 'İlginçti' mi oldu?"

Nahri dudağını çiğneyerek nasıl cevap vereceğini düşündü. Hastane elbette ilginç olmaktan çok daha fazlasıydı. Ancak ziyaretinden bu yana kurduğu fanteziler, kendine saklaması gereken kırılğan bir şey gibi görünüyordu.

Muntadhir'in o kadar kolay kandırılmayacağı belliydi. Onun elini tekrar tuttu. "Keşke benimle konuşsan," dedi usulca. "Bunu ikimizin de istemediğini biliyorum Nahri, ama yürütmeyi deneyebiliriz. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum." Ses tonu yalvarır gibiydi ama içindeki bıkkınlığı da gizleyemiyordu. "Bir labirentten daha fazla duvarın var."

Nahri hiçbir şey söylemedi. Elbette duvarları vardı. Neredeyse tanıdığı herkes ona en az bir kez ihanet etmişti.

Başparmağını onun avucuna sürttü. Parmakları seğirdi ve yüzünü buruşturdu. "Bugün çok fazla dikiş atıldı ve sanırım içsel iyileştirme yeteneklerim ağrıyan kasları bir anormallik olarak görmeyi bıraktı."

"Bana bırak." Muntadhir onun elini iki elinin arasına aldı ve sanki yıllardır yapıyormuş gibi eklem yerlerine bastırarak masaj yapmaya başladı.

Nahri nefes verdi, gerginliğin bir kısmı ağrıyan parmaklarını hemen terk etti. "Bunu nasıl yapacağını sana kim öğretti?"

Parmaklarını çekti, onları cennet gibi hissettiren bir şekilde uzattı. "Bir arkadaş."

"Bu ders sırasında siz ve söz konusu arkadaşınız kıyafet giyiyor muydunuz?"

"Biliyor musun, arkadaşını düşünürsek... muhtemelen öyle değildik." Ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Bana başka ne öğrettiğini bilmek ister misin?"

Nahri gözlerini devirdi. "Sana kendimi açmayacağım, şimdi de başka bir kadından edindiğin bilgilerle beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Sırtışı genişledi. "Siyasi hayat bana yaklaşımlarımda yaratıcı olmayı öğretti." Parmaklarını hafifçe bileğinde gezdirdi ve Nahri onun dokunuşuyla hafifçe ürpermekten kendini alamadı. "Belli ki yatağıma gelemeyecek kadar meşgulsün. Evlilik ittifakımızın inşa etmesi gereken barışı başka nasıl sürdürebiliriz ki?"

"Hiç utanman yok; bunu biliyor musun?" Ama sesindeki gerginlik gitmişti. Muntadhir bu işte son derece iyiydi.

Parmakları bileğinin derisinde narin desenler çiziyor, gözleri neşeye dans ediyordu. "Yatağıma girdiğinde bundan şikâyet *etme*."

Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı - hepsi utançtan değildi. "Daevabad'ın yarısıyla yattın. Bunun sana biraz beceri kazandıracağını umuyorum."

"Bu bir meydan okumaya benziyor."

Yüz ifadesindeki muziplik, karnındaki ateşin tamamen haince yayılmasına yardımcı olmuyordu. "İşim var," diye itiraz etti adam onu kucağına çekerken. "En az bir düzine hasta bekliyor. Ve biz bahçedeyiz. Birisi..." Adam ağzını onun boynuna bastırıp boğazını hafifçe öperken kızın sesi kesildi.

"Kimse bir şey göremez," dedi Muntadhir sakince, sesi tenine bir sıcaklık fırçası gönderdi. "Ve sen

Açıkça rahatlamaya ihtiyacım var. Bunu profesyonel bir görev olarak kabul edin." Adamın elleri kadının tuniğinin altına kaydı. "Eminim ki hastalarınıza bu kadar sinirli olmayan bir Banu Nahida daha iyi hizmet verecektir."

Nahri içini çekti, kendine rağmen ona daha da yaklaştı. Adamın ağzı daha aşağılara inmiş, sakalları yakasını gıdıklamaya başlamıştı. "Ben çabuk sinirlenen biri *değilim*..."

Ağacın arkasından kibar bir öksürük geldi ve ardından ciyak ciyak bir "Emir?" sesi duyuldu.

Muntadhir ne ellerini ne de dudaklarını çekti. "*Evet?*"

"Baban seninle konuşmak istiyor. Acil olduğunu söylüyor."

Nahri sustu, Ghassan'dan söz edilmesi onu soğutmuştu.

Muntadhir içini çekti. "Elbette öyle." Onun bakışlarıyla buluşmak için uzaklaştı. "Bu akşam benimle yemek yer misin?" diye sordu. "Garip çiçek çayını sipariş edeceğim ve sen de benim utanmazlığımı gönlünce aşağılayabilirsin."

Nahri'nin onunla yemek yeme isteği pek yoktu ama başladıkları şeyi devam ettirmek de hiç fena olmazdı. Son zamanlarda büyük bir stres altındaydı ve Muntadhir'in odasında geçirdiği gecelerde genellikle daha fazla uyuyordu; bir hizmetkârın emir ve karısını orada rahatsız etme cesaretini toplayabilmesi için genellikle insanların ölmek üzere olması gerekirdi.

Bunun yanı sıra, gözlerindeki umut ışığı kalbinde kalan tek şefkat kırıntısını da çekiyordu; tüm kusurlarına rağmen -ki çok sayıda kusuru vardı- kocası çekicilikten yoksun değildi. "Deneyeceğim," dedi gülümsemesini bastırarak.

O da sırtıttı, gerçekten memnun görünüyordu. "Mükemmel." Uzunlarını onunkilerden ayırdı.

Nahri aceleyle tuniğini düzelitti; revire ... yani az önce yaptığı şeyi yapıyormuş gibi görünerek geri dönmeyecekti. "Baban ne istiyorsa sana iyi şanslar."

Muntadhir gözlerini devirdi. "Eminim bir şey yoktur." Kalbine dokundu. "Huzur içinde."

Temiz havanın ve kuş cıvıltılarının tadını çıkarmak için bir dakika ayırarak onun gidişini izledi. Güzel bir gündü ve bakışları tembelce bitki bahçesine doğru kaydı.

Çalılar arasında koşuşturan şafitli bir adamın üzerine düştü.

Nahri kaşlarını çattı ve adamın bir adaçayı tarlasından aceleyle geçip bir söğüt ağacının önünde durmasını izledi. Alnını sildi ve endişeyle omuzlarının üzerinden baktı.

Tuhaf. Bahçıvanlar arasında bazı Şafiler olsa da, hiçbirinin Nahid bitkilerine dokunmasına izin verilmiyordu ve bu özel adam da tanıdık değildi. Kemerinden bir çift makas çıkardı ve sanki dallardan birini kesecekmiş gibi açtı.

Nahri bir anda ayağa kalktı, ipek terlikleri ve kedi hırsızlığıyla geçen bir ömür adımlarının sesini gizliyordu. Nahri neredeyse üzerine çıkana kadar adam kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Ağacıma ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Şafaklı adam ayağa fırladı, o kadar hızlı döndü ki kasketi düştü. İnsan rengi ela gözleri dehşetle irileşti.

"Banu Nahida!" diye nefes nefese kaldı. "Ben... beni affet," diye yalvardı ellerini birleştirerek. "Ben sadece-"

"Söğüdümü mü kesiyorsun? Evet, görüyorum." Sakatlanmış dala dokundu ve parmaklarının altından yeni bir kabuk serpildi. Nahri'nin botanik konusunda biraz yeteneği vardı ama Nisreen'in üzüntüsüne rağmen henüz bunu geliştirmeye çalışmamıştı. "Başka biri yakalasaydı ne olurdu biliyor musun..." Adamın çıplak kafa derisini görünce dikkati dağıldı. Saçları şakaklarına kadar uzundu ama tepesi acele bir tıraştan çıkmış gibi dikenli ve yamalıydı. Oradaki et benekli mor renkteydi ve hafifçe şişmişti, bozuk para büyüklüğünde ve şeklinde garip bir şekilde düz bir yama çevreliyordu. Yarım ay şeklindeki yara dokusu yamanın kenarını çevreliyordu; dikiş atılmıştı ve ustalıkla yapılmıştı.

Merakına yenik düşen Nahri uzandı ve şişmiş ete hafifçe dokundu. Yumuşaktı, çok yumuşaktı. Nahid duyularının genişlemesine izin verdi ve imkansız gibi görünen şeyi doğruladı.

Adamın kafatasının küçük bir bölümü derinin altından çıkarılmıştı.

Nefes nefese kaldı. İyileşiyordu; yeni kemik büyümesinin kıvılcımını hissedebiliyordu ama yine de... Elini bıraktı. "Bunu sana biri mi *yaptı*?"

Adam taş kesilmiş gibiydi. "Bir kaza geçirdim."

"Kafatasında düzgünce bir delik açan ve sonra onu dikerek kapatan bir kaza mı?" Nahri onun yanında diz çöktü. "Sana zarar vermeyeceğim," diye onu temin etti. "Sadece ne olduğunu bilmek ve birilerinin Daevabad'da dolaşıp insanların kafataslarından bozuk para kesmediğinden emin olmak istiyorum."

"Öyle bir şey değildi." Dudağını ısırdı, etrafına bakındı. "Çatıdan düştüm ve kafamı kırdım," diye fısıldadı. "Doktorlar karıma kemiğin altında kan şiştiğini ve kafatasının bir kısmının çıkarılmasının basıncı azaltarak hayatımı kurtarabileceğini söylediler."

Nahri gözlerini kırıştırdı. "*Doktorlar* mı?" Adamın köklerini aldığı ağaca baktı. Willow. Tabii ya. Hem yaprakları hem de kabukları değerliydi, ağrı ve sızılar için kolayca damıtılarak ilaç haline getirilebilirdi... *insan* ağrı ve sızıları için. "Senden bunu da istediler mi?"

Hâlâ titreyerek başını salladı. "Ben teklif ettim. Kitaplarından birinde bir resim gördüm ve geçen yıl burada çatıda çalışırken buna benzer bir ağaç gördüğümü hatırladığımı düşündüm." Ona yalvaran bir bakış attı. "Onlar iyi insanlar ve benim hayatımı kurtardılar. Ben de yardım etmek istedim."

Nahri heyecanını dizginlemekte zorlanıyordu. Ameliyat yapabilen ve tıp kitapları olan Shafit doktorları mı? "Kim?" diye sordu hevesle. "Kim bu doktorlar?"

Bakışlarını indirdi. "Onlar hakkında konuşmamamız gerekiyor."

"Onlara zarar vermek istemiyorum." Kalbine dokundu. "Atalarımın külleri üzerine yemin ederim. Onlara kendim biraz söğüt ve daha fazlasını getireceğim. Eczanemde Şafit için güvenli olan pek çok ilacım var."

Adam yırtık pırtık görünüyordu. Nahri onu tekrar inceledi, çıplak ayaklarına ve yırtık pırtık galabiyasına dikkat etti. Ağır nasırlı ellerini.

Kendinden biraz nefret eden Nahri cebinden altın bir yüzük çıkardı. Revirde çalışmaya başlamadan önce çıkarmayı unutmuştu ve oraya sokuşturmakla yetinmişti. Yüzüğün yüzeyine çiçek desenli küçük yakutlar yerleştirilmişti.

Elini onun eline koydu. "Bir isim ve bir yer." Adamın gözleri büyüdü ve yüzüğe kilitlendi. "Onlara zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. Yardım etmek istiyorum."

Yüzünü özlem kaplamıştı; Nahri böyle bir yüzüğün getireceği paranın bir işçiye çok şey kazandıracağını hayal etti.

"Subhashini Sen," diye fısıldadı. "Sukariyya Sokağı'ndaki kırmızı kapılı ev."

Nahri gülümsedi. "Teşekkür ederim."

NAHRİ'Yİ KÜÇÜK BİR HİZMETKAR ORDUSU BEKLİYORDU

İşini bitirmiş, buharlı hamama adımını atar atmaz aşağı inmişler, kan ve iksir sıçramış giysilerini yıkamak üzere götürmüşler, sonra da onu iyice keselemişler, cildini gülsuyuyla durulamışlar, değerli yağlarla uzuvlarına masaj yapmışlar ve vahşi buklelerini zarif bir örgü tacı haline getirmeye çalışmışlardı.

Kontrolü elden bırakmaya asla razı olmayan Nahri, yine de kendi kıyafetlerini seçmekte ısrar etmişti. Bu gece, o güne kadar dokunduğu en iyi ketenden kesilmiş bir elbise seçmişti. Kolsuz, bileklerine kadar inen soluk, tereyağlı bir kılıftı ve yüzlerce boncuktan oluşan süslü bir yakayla bir arada tutulmuştu: lapis lazuli, altın, carnelian ve topaz. Nahri'ye evini hatırlatıyordu, deseni Mısır'daki eski bir tapınaktan kopyalanmış gibi görünüyordu.

Hizmetçilerden biri narin yakayı daha yeni kavramıştı ki, elinde fildişi bir kozmetik kabıyla bir başkası yaklaştı. "Cildinizi pudralamamı ister misiniz leydim?" diye sordu.

Nahri gemiye baktı. Masum bir soruydu ama her zaman midesinin bulanmasına neden olan bir soruydu. İçgüdüsel olarak başını kaldırdı ve tuvalet masasının üzerinde duran cilalı gümüş aynadaki yansımasını gördü.

Daevabad'da şafitler ve safkanlar arasındaki çizgi, yüzyıllar süren şiddetle yontulmuş ve yasalarla belirlenmiş sert bir çizgi olsa da, görünüşlerindeki farklılıklar, aralarındaki güç ayrımının düşündüğü kadar büyük değildi. Safkanların sivri kulakları ve metal tonlu gözleri vardı elbette, renkleri kabileye göre değişiyordu. Ve tenlerinde bir parıltı, damarlarında kaynayan sıcak, jet renkli kanı yansıtan bir ışıltı ve pus vardı. Şafit, soyuna ve şansına bağlı olarak, insan ve cin özelliklerinin bir karışımına sahipti: mükemmel sivri kulaklarla eşleştirilmiş insan el gözleri veya belki de Agnivanshi'nin tenlerinde parıltı olmadan kalay tonlu bakışları.

Ve sonra Nahri vardı.

İlk bakışta Nahri'nin görünüşünde büyülü *bir şey* yoktu. Kulakları bir insanınki kadar yuvarlaktı ve teni topraksı mat bir kahverengiydi. Siyah gözlerinin karanlık olduğu kesindi, ancak her zaman Daeva olduğunu gösteren aynı parlayan abanoz derinliklerinden yoksun olduklarını hissetmişti. Onun yüzü bir zamanlar Dara'yı damarlarında en ufak bir büyülü kan damlası taşıyan bir şafit olduğuna ikna etmişti. Ve bu yüz görünüşe göre bir yalandı, bir marid lanetinin ürünüydü - ya da onu avlayan ifrit böyle iddia etmişti, Ghassan'ın onu safkan ilan etmek için ele geçirdiği bir iddia.

Özel olarak, elbette, çok farklı bir şey söylemişti. Bunun bir önemi yoktu. Nahri kökenleriyle ilgili gerçeği hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyeceğinden şüpheleniyordu. Ama Muntadhir'le evlendikten sonra dış görünüşüne olan laissez-faire yaklaşımı değişmişti. Daevabad'ın gelecekteki kraliçesinin olması gerektiği gibi görünmesi bekleniyordu ve

Bu yüzden kuaförler saç örgülerini kulak uçlarını kapatacak şekilde ayarladılar. Gözlerinin daha koyu görünmesi için sürmesine kül karıştırıldı. Ve sonra lanetli fildişi kap ortaya çıktı. İçinde sadece Yaradan'ın bildiği inanılmaz pahalı bir pudra vardı ve tenine sürüldüğünde Nahri'ye saatlerce bir safkanın ışıltısını veriyordu.

Bu bir yanılsamaydı, zaman kaybıydı ve tam bir gösterişt; üstelik tüm bunlar, kabile üyelerini gözleri önünde dövölmekten ve soyulmaktan bile koruyamayan müstakbel bir kraliçe içindi. Ve hayatlarını sınırlayan kanın saflığına dair bir imaj yaratmaya zorlananların onun şafit hizmetkârları olduğu gerçeği... Nahri'yi hasta hissettirdi. "Hayır," diye cevap verdi sonunda, tiksintisini belli etmemeye çalışarak. "Buna ihtiyacım yok."

Kapı çaldı ve ardından Nisreen içeri girdi.

Nahri inledi. "Hayır. Bir gece dinlenmeye ihtiyacım var. Her kimse ona kendini iyileştirmesini söyle."

Akıl hocası ona yaralı bir gülümseme verdi. "Seni *her zaman* iş için aramıyorum." Nahri'nin hizmetçilerine baktı. "Bizi yalnız bırakabilir misiniz?"

Hemen itaat ettiler ve Nisreen tuvalet masasında ona katıldı. "Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Elbisen çok güzel. Yeni mi?"

Nahri başını salladı. "Artık gümüş çiçeği olmadığı için mutlu olan bir Sahrayn terzisinden bir hediye."

"Kocanız bunun içinde gözlerini sizden ayırmakta zorlanacaktır."

"Sanırım," dedi Nahri utançla savaşarak. Neden zahmet ettiğinden bile emin değildi. Muntadhir onunla yüzü için değil, adı için evlenmişti ve kocasının etrafı sürekli nefes kesici güzellikte cinlerle -melekler gibi sesleri ve insanları çıldırtacak gülüşleri olan kadın ve erkeklerle- çevriliydi, bu yüzden onun dikkatini çekmeye çalışmak bile zaman kaybı gibi görünüyordu.

Nisreen'in bakışları kapıya yöneldi ve daha sonra masanın üzerinde gelişigüzel saklanmış olan küçük gümüş kadehi yere bıraktı.

Şalının kıvrımları. "Çayınızı hazırladım."

Nahri kadehe baktı, soluk yeşil sıvıdan keskin bir bitki kokusu yayılıyordu. İkisi de bunun ne tür bir "çay" olduğunu biliyordu: Nahri'nin sadece Muntadhir'i ziyaret ettiğinde içtiği türden bir çay. "Hâlâ yakalanacağımızdan endişe ediyorum."

Nisreen omuz silkti. "Ghassan'ın muhtemelen şüpheleri vardır ama sen bir Nahid şifacısısın. Bu konuda seni alt etmekte zorlanacaktır ve sana biraz zaman kazandırmak için risk almaya değer."

"Tek satın aldığı şey *biraz* zaman." Ghassan henüz torun konusuna fazla girmemişti. Cinler kolay kolay gebe kalmazdı ve emir ile karısının henüz bir varisle kutsanmamış olması gayet makuldü. Ama onun dilini uzun süre tutacağından şüpheliydi.

Nisreen onun sesindeki belirsizliği duymuş olmalıydı. "Şimdilik bu kadar yeter." Fincanı Nahri'nin ellerine doğru itti. "Buradaki işleri gün be gün hallet."

Nahri çayı yudumladıktan sonra ayağa kalktı ve elbisesinin üzerine kapüşonlu bir bornoz geçirdi. "Gitmeliyim." Erkenciydi ama şimdi çıkarsa Muntadhir'in hosteslerinden birinin eşlik etmesi yerine arka geçitlerden gizlice geçebilir ve birkaç dakikasını kendine ayırabilirdi.

"Seni geciktirmeyeceğim." Nisreen de ayağa kalktı ve Nahri'nin gözleriyle buluştuğunda bakışlarında inanç vardı. "İnancınızı kaybetmeyin leydim. Buradaki geleceğiniz sandığınızdan çok daha parlak."

"Hep böyle söylüyorsun." Nahri içini çekti. "Keşke ben de senin kadar özgüvenli olsaydım."

"Bir gün olacak," diye söz verdi Nisreen. Onu başından savdı. "Git o zaman. Seni tutmama izin verme."

Nahri harem bahçesinden saray zigguratının üst katındaki kraliyet dairelerine çıkan özel koridorlardan birine girdi, Daevabad gölünün mükemmel manzarasına sahip bir kattı bu. Aşağıdaki bahçeyi tercih eden Zeyneb dışında tüm Kahtaniler'in orada odaları vardı.

Tıpkı Ali'nin yaptığı gibi. Bu düşünce hiç istemediği halde aklına gelmişti. Ali'yi düşünmekten nefret ediyordu, o gecedan beş yıl sonra, sözde arkadaşının onu ve Dara'yı nasıl sessizce ölümcül bir tuzağa sürüklediğini hatırladığında hâlâ içini bir aşağılanma duygusunun kemirmesinden nefret ediyordu. Saf genç prens onu kandırabilecek en son kişi olmalıydı ama yine de kandırmıştı.

Ve her şeye rağmen bir yanının hâlâ onun için endişelenmesinden nefret ediyordu. Çünkü -Kahtaniler ne iddia ederse etsin- Ali'nin atalarının topraklarında sadece "bir garnizona liderlik" etmediği son derece açıktı. Dışarı atılmıştı ve Nahri'nin şüphelendiği şartlar oldukça kötüydü.

Muntadhir'in dairesini boydan boya geçen geniş balkona çıktı. Sahip olduğu her şey gibi burası da son derece sofistkeydi; kafesli ahşap korkulukları ve bir bahçeyi andıran paravanları, çadırı taklit etmek için örtülmüş işlemeli ipek panelleri vardı. Gölün en güzel manzarasına doğru açılı duran bir yığın sırmalı minderin karşısındaki ateşli mangalın içinde buhur tütüyordu.

Minderler *hiç de* boş değildi. Nahri aniden durdu ve karşı karşıya oturan Cemşid ile Muntahir'i gördü. Cemşid'in oradaki varlığı onu şaşırtmamıştı.

-Ama açıkça tartıştıkları gerçeği bunu yaptı.

"Babana söyle onu *geri* göndersin!" Cemşid ısrar ediyordu. "Lanet kargosunu sahile bırakıp geri dönmemesi için bir neden var mı?"

"Denedim." Muntadhir'in sesi neredeyse histerikti. "Babama yalvardım ve bana ne dedi biliyor musun?" Boğuk, mizahsız bir kahkaha attı. "Konumumdan bu kadar endişeleniyorsam gidip *Nahid karıma bir varis koymamı*. Onun için biz buyuz işte. Lanet olası politik oyunundaki piyonlar. Ve şimdi en sevdiği, en keskin parçası geri dönüyor."

Nahri şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Kulak misafiri olduğu için hissettiği suçluluk duygusunu bir kenara iterek - revirinde bir ya da iki sadık casusu olduğu neredeyse kesin olan politikacı kocasının hatrından çok, arkadaşı Cemşid'in hatırı için -

Yaklaştı, saksıdaki eğrelti otu ile oyma bir paravanın arasındaki boşluğa yerleşti.

Derin bir nefes aldı. Sarayın büyüğü güçlü olduğu kadar öngörülemezdi ve Nahri onu nasıl daha iyi kullanacağını öğrenmek için sessizce çalışıyor olsa da, bunu yapmak her zaman bir riskti - Ghassan'ın neyin peşinde olduğunu anlarsa derhal cezalandırılacağından hiç şüphesi yoktu.

Ama bazen biraz risk almaya değerdı. Nahri ayaklarının dibindeki gölgelere odaklandı. *Büyüyün*, diye ısrar etti, onları yaklaştırmaya çağırdı ve yakalanma korkusunun *büyümesine* izin verdi. *Koru beni*.

Öyle de yaptılar, gölgeler onu karanlık bir pelerinle sarmak için yukarı doğru süpürdü. Biraz daha rahat nefes alan Nahri, tahtadaki kesiklerden bakmak için perdeye yaklaştı. İki adam yalnızdı; Cemşid bir minder kenarına oturmuş, açık bir endişeyle Muntahir'i izliyordu.

Muntahir gözle görülür bir şekilde titreyerek ayağa fırladı. "Annesi beni öldürecek." Sakalını endişeyle çekiştirerek volta attı. "Ayaanle yıllardır bunu istiyor. O Daevabad'a döner dönmez ben de boynumda bir iple uyanacağım."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Cemşid sertçe. "Muntahir, sakinleşmen ve bunu düşünmen *gerekıyor-hayır*." Kocası masanın üzerindeki şarap şişesine doğru hamle yaparken eli Muntahir'in elini tutmak için uzandı. "Dur. Bunun sana bir faydası olmayacak."

Muntahir kırık bir gülümseme sundu. "Katılmıyorum," dedi zayıf bir sesle. Ağlamaya yakın görünüyordu. "Şarabın insanın çöküşü sırasında mükemmel bir yol arkadaşı olduğu söylenir."

"Herhangi bir çöküş olmayacak." Cemşid Muntahir'i yanındaki minder üzerine çekti. Muntahir başını çevirdiğinde, "Yok," diye tekrarladı. "Muntahir..." Cemşid tereddüt etti ve tekrar konuştuğunda sesinde temkinli bir ton vardı. "Daevabad'a geri dönmek uzun bir yolculuk. Tehlikeli bir yolculuk. Eminim yanınızda birileri vardır-"

Muntadhir şiddetle başını salladı. "Yapamam. İçimde böyle bir şey yok." Dudağını ısırды ve acı bir teslimiyetle yere baktı. "En azından henüz değil." Gözlerini sildi ve tekrar konuşmadan önce kendini toparlamak istercesine derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Sana bu yükü yüklememeliydim. Tanrı biliyor ya, ailemin politikaları yüzünden yeterince acı çektin."

"Saçmalama." Cemşid Müntehir'in yanağına dokundu. "Böyle konularda bana gelmeni istiyorum." Gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse... arkadaşlarının geri kalanı oldukça işe yaramaz dalkavuklar."

Bu kocasının gülmesine neden oldu. "Oysa bana dürüstçe hakaret edeceğine her zaman güvenebilirim."

"Ve seni güvende tutacağım." Cemşid'in eli Müntehir'in çenesini kavramak için hareket etmişti. "Sana hiçbir şey olmayacak, yemin ederim. Buna izin vermeyeceğim ve bu konularda iğrenç derecede onurluyumdur."

Muntadhir yine güldü. "Bunu biliyorum." Bir nefes daha aldı ve sonra acı çekiyormuş gibi aniden gözlerini kapattı. Tekrar konuştuğunda sesi kederle doluydu. "Seni özlüyorum."

Cemşid'in yüzü buruştu, ifadesindeki mizah kayboldu. Eliyle ne yaptığının farkına varmış gibiydi, bakışları kocasının ağzına düştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "İsteyerek yapmadım-"

Açıklamasının geri kalanı dudaklarından çıkmadı. Çünkü Müntehir aniden onu öpmeye başlamıştı ve bunu açıkça karşılık gören bir çaresizlikle yapıyordu. Cemşid elini Müntehir'in siyah saçlarına doladı ve onu kendine çekti...

Ve sonra onu itti. "Yapamam," diye boğuldu Cemşid, tüm vücudu titriyordu. "Üzgünüm ama yapamam. Artık yapamam. Evlendiğinde sana söylemiştim. O benim Banu Nahida'm."

Nahri sersemlemiş bir halde ekrandan geri çekildi. Aralarındaki geçmiş samimiyete dair imalar yüzünden değil - Muntadhir'in gerçek anlamda birlikte olduğu insanların yarısıyla yattığı zamanlar olmuştu.

biliyordu. Ama bu ilişkilerin hepsi çok sıradan görünüyordu - çeşitli dışışleri bakanlarıyla flörtler, şairler ve dansçı kızlarla cilveleşmeler.

Kocasından yayılan ıstırap artık sıradan *değildi*. Bahçede onu kendinden emin bir şekilde kucağına çeken emir gitmişti. Muntadhir, Cemşid onu ittiğinde yumruk yemiş gibi geriye doğru sallanmıştı ve ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. İçinden bir sempati geçti. Sarayın tüm güç ve ihtişamına rağmen, bu yerin hepsini ne kadar yalnızlaştırdığına şaşırmadan edemiyordu.

Muntadhir gözlerini yere dikti. "Elbette." Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için mücadele ediyor gibiydi. "O zaman belki de gitmelisin," diye ekledi, sesi sertleşmişti. "Onu bekliyorum ve seni rahatsız bir duruma sokmak istemem."

Cemşid içini çekerek yavaşça ayağa kalktı. Bastonuna yaslandı ve teslimiyetle Muntadhir'e baktı. "Nahri ve benim sana bahsettiğimiz Daeva adamlarını serbest bırakma şansın oldu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Muntadhir, bu konuda ona verdiğinden çok daha yumuşak bir yanıt vermişti. "Suçlandıkları suçtan suçlu olduklarında insanları serbest bırakmak zordur."

"Babanızın mali politikalarının sonuçlarını kamuya açık bir ortamda tartışmak artık suç mu?"

Muntadhir başını kaldırdı. "Daevabad böyle dedikodular olmadan da yeterince huzursuz. Moralleri bozuyor ve insanların krallarına olan inançlarını kaybetmelerine neden oluyor."

"Hazine için el konulabilecek servete ve araziye sahip olan insanları keyfi olarak tutuklamak da öyle." Cemşid'in gözleri kısıldı. "Tabii ki 'insanlar' derken 'Daevalar'ı kastediyorum. Diğer kabilelerin aynı muameleye maruz kalmadığını hepimiz biliyoruz."

Muntadhir başını sallıyordu. "Barışı korumaya çalışıyor Cemşid. Senin adamların bunu kolaylaştırıyormuş gibi davranmayalım."

Cemşid'in ağzı hayal kırıklığına uğramış bir çizgiyle kapandı. "Bu sen değilsin Muntadhir. Ve sana karşı dürüst olan tek kişinin ben olduğumu anladığımıza göre... babanı mahvettiğini söylediğin aynı yola girdiğin konusunda seni uyarayım." Arkasını döndü. "Nahri'ye selamlarımı ilet."

"Jamshid-"

Ama adam çoktan gitmiş, Nahri'nin saklandığı yere doğru ilerliyordu. Hızla, sanki yeni gelmiş gibi basamakların kenarına çekildi.

"Cemşit!" dedi onu sahte bir neşeyle selamlayarak. "Ne güzel bir sürpriz!"

Gözleriyle buluşmasa da gülümsemeyi başardı. "Banu Nahida," diye cevap verdi, sesi biraz kısıktı. "Özür dilerim. Gecenizi bölmek istemezdim."

"Sorun değil," dedi nazıkçe, adamın yüzünde hâlâ açıkça yazan kalp kırıklığından nefret ederek. Münteher onlara bakmıyordu; balkonun kenarına doğru yürümüş, dikkati aşağıdaki şehrin parıldayan ateşlerine odaklanmıştı. Cemşid'in omzuna dokundu. "Yarın beni görmeye gel. Sırtında denemek istediğim yeni bir lapa var."

Başını salladı. "Yarın." Onun yanından geçerek sarayın içinde kayboldu.

Nahri kararsızlık içinde birkaç adım öne çıktı. "Selamün aleyküm," diye seslendi kocasına. "Eğer kötü bir zamansa ..."

"Tabii ki hayır." Muntadhir arkasını döndü. Nahri'nin hakkını vermek gerekiyordu: solgun olmasına rağmen yüzünde birkaç dakika önce var olan duygular silinmişti. Daevabad'ın kraliyet sarayında geçirdiği birkaç on yılın insana bu yeteneği kazandırdığını düşünüyordu. "Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Besbelli. Omuz silkti. "Erken bitirdim."

Muntadhir başını salladı. "Bir hizmetçi çağırayım," diye önerdi balkona geçerken. "Biraz yiyecek getirmelerini söyleyeyim."

Nahri onun bileğini yakaladı. "Neden oturmuyorsun?" diye usulca önerdi. "Aç değilim ve önce konuşabileceğimizi düşündüm."

Minderlere gömülür gömülmez Muntadhir şarap şişesine uzandı. "Biraz ister misin?" diye sordu, kadehini ağzına kadar doldurarak.

Nahri izledi. O Cemşit değildi ve onu durdurma konusunda kendini rahat hissetmiyordu. "Hayır... teşekkür ederim." Fincanının çoğunu içti ve sonra yeniden doldurdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Babanla görüşmen..."

Muntadhir yüzünü buruşturdu. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? En azından bir süreliğine?"

Kadın durakladı. Nahri, Cemşid'le kavga etmesine neden olan Ghassan'la ne konuştuğunu öğrenmeyi delicesine merak ediyordu ama belki de konu değişikliği onu karanlık ruh halinden çıkarabilirdi.

Ve kesinlikle tartışmaya hazır bir konusu vardı. "Tabii ki. Aslında siz gittikten sonra bahçede ilginç birine rastladım. Kafatasında bir delik olan şafit bir adam."

Muntadhir boğuldu ve öksürerek eline bir şarap püskürdü. "*Bahçenizde ölü bir şafit mi buldunuz?*"

"Ölü değil," diye hafifçe düzeltti Nahri. "Onun dışında oldukça iyi görünüyordu. Hayatını kurtarmak için ameliyatı bir cerrahın yaptığını söyledi. *Şafii bir cerrah*, Muntadhir." Sesine hayranlık karıştı. "Bir adamın kafatasında delik açacak, onu diyecek ve hayatta tutacak kadar yetenekli biri. Ve *mükemmel* görünüyordu. Kemiğin gittiği yerde biraz süngerimsi bir his vardı ama-"

Muntadhir elini kaldırdı, hafif hasta görünüyordu. "Ayrıntıları duymama gerek yok." Kıpırmızı şarabına baktı, yüzünde hafif bir tiksinti belirdi ve sonra şarabı bıraktı. "Ne olmuş yani?"

"*Ne olmuş yani?*" Nahri haykırdı. "Bu olağanüstü bir yeteneğe işaret ediyor! Bu hekim insan dünyasında eğitim almış bile olabilir. Bahçedeki adamı bana bir isim ve çalıştığı sokağı vermesi için ikna ettim."

"Ama neden böyle bir bilgi istiyorsunuz?" Muntadhir şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Çünkü onu bulmak istiyorum! Birincisi... Ben Banu Nahida'yım. Onun gerçek bir doktor olduğundan emin olmalıyım, umutsuz şafitlerden faydalanan bir dolandırıcı olmadığından emin olmalıyım." Nahri boğazını temizledi. "Ama onunla tanışmayı da çok isterim. Değerli bir varlık olabilir; ne de olsa Yakub'un bana öğrettiklerinin çoğunu hâlâ geçerli buluyorum."

Muntadhir'in kafası daha da karışmış görünüyordu. "Yaqub?"

Midesi sıkışmıştı. Nahri tutkularından, kalbine en yakın olanlardan bahsetmeye alışık değildi ve Muntadhir'in şaşkınlığı da bunu kolaylaştırmıyordu. "Kahire'de birlikte çalıştığım eczacı, Muntadhir. Yaşlı adam. Benim arkadaşım. Sana ondan daha önce bahsettiğimi biliyorum."

Muntadhir kaşlarını çattı. "Yani, bir zamanlar insan dünyasında eczacı bir arkadaşın olduğu için mi şafit bir doktor bulmak istiyorsun?"

Nahri onun açıldığını görerek derin bir nefes aldı. Belki uygun bir zaman değildi ama Muntadhir onunla daha rahat konuşmasını istediğini söylemişti ve şu anda kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Çünkü birlikte çalışabileceğimiz bir yol olup olmadığını görmek istiyorum.

... Muntadhir, buradaki tek şifacı olmak çok zor," diye itiraf etti. "Çok *yalnızım*. Sorumluluk ezici. Zar zor uyuduğum, zar zor yemek yediğim zamanlar oluyor ..." Sesinde büyüyen duyguyu kontrol etti. "Düşündüm ki... eski Nahid hastanesi..." Harabeleri ziyaret ettiğinden beri kafasında dönüp duran rüyaları açıklamaya çalışırken kelimelerinde tökezledi. "Acaba burayı yeniden inşa edebilir miyiz? Hasta yükünü paylaşması için bir şafit doktor getirebilir ve..."

Muntadhir'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Orayı *yeniden inşa* etmek mi istiyorsun?"

Nahri onun ifadesindeki dehşete düşmüş inançsızlık karşısında geri çekilmemeye çalıştı. "Sen... sen bana sana gelebileceğimi, seninle konuşabileceğimi söyledin-"

"Evet ama *makul* şeyler hakkında. Mahkemeye başka bir Daeva getirmek ya da Navasatem hazırlıklarında yer almak istiyorsanız. Önerdiğiniz şey..." Sesi şok olmuş gibiydi. "Zeynep binanın harap durumda olduğunu söyledi. Restore etmek için ne kadar çaba ve masraf gerekeceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Biliyorum, ama düşündüm ki-"

Muntadhir ayağa kalktı, telaşla volta atıyordu. "Peki ya *Şafit*'in yanında çalışmak?" Kelimeyi üstü örtülü bir küçümsemeyle söyledi. "Kesinlikle olmaz. Babam buna asla izin vermez. Bu doktoru aramamalısın bile. Yaptığı şeyin yasadışı olduğunun farkında olmalısın."

"*Yasadışı mı?* İnsanlara yardım etmek nasıl yasa dışı olabilir?"

"*Şafit*..." Muntadhir ensesini ovuşturdu, utanç yüzünden okunuyordu. "Demek istediğim... nüfuslarının artmasını teşvik edecek şekilde davranmamalılar, davranmamalıyız."

Nahri bir an sessiz kaldı, şok dilini dondurmuştu. "Bana buna gerçekten inanmadığını söyle," dedi, yanlış söylemiş olması, sesindeki tiksintiyi hayal etmiş olması için dua ederek. "Sen bir Qahtani'sin. Ataların *Şafit*'i korumak için benimkini devirdi, *benimkini katletti*."

"Bu çok uzun zaman önceydi." Muntadhir yalvarırcasına ona baktı. "Ve *Şafit*ler senin hayal edebileceğin kadar masum değiller. Daevalar'dan nefret ediyorlar, *senden* nefret ediyorlar."

Öfkelendi. "Neden benden nefret etsinler ki? Ben insanların dünyasında büyüdüm!"

Muntadhir, "Ve sonra buraya, birinin kanının rengini belirlemek için kırbaç kullanmasıyla ünlü bir adamın yanına geri döndün," dedi. "Onlarla bir ünün var Nahri, hoşuna gitsin ya da gitmesin."

Nahri irkildi ama suçlamaların geçip gitmesine izin verdi. Bu konuşma, kırık Afşin'i ve onun kanlı suçlarını işin içine katmadan da yeterince korkunç bir hal almıştı. "Benim Qui-zi'yle hiçbir ilgim yok," dedi kendini savunurken. "Bugün hayatta olan hiçbirimizin yoktu."

"Önemli değil." Muntadhir'in gözleri uyarıyla doldu. "Nahri, Daevalar ve Şafitler arasında çok fazla geçmiş var. Safkanların çoğu ile Şafitler arasında. Bize duydukları nefreti anlayamazsın."

"Peki ya *sen*? Muhtemelen hayatında bir şafitle hiç konuşmamışsındır!"

"Hayır, ama huzursuzluk çıkarma umuduyla buraya kaçırdıkları insan silahlarını gördüm. Vaizlerinin zehirli yalanlar söylediğini ve idam edilmeden hemen önce halkınıza yönelik tehditler savurduğunu dinledim." Adamın yüzünde anlam veremediği bir ifade belirdi. "Ve inanın bana, davalarına başkalarını da katmak konusunda ne kadar zeki olduklarını çok iyi biliyorum."

Nahri hiçbir şey söylemedi. Kendini hasta hissediyordu ve bunun nedeni kendisinin ve Daevaların tehlikede olduğunu hatırlatması değildi.

Çünkü birdenbire, kan saflığını pek önemsemediğini düşündüğü Kahtani kocasının, kabilesinin en kötü önyargılarını paylaşıyor olabileceğini fark etmişti. Nahri, Ghassan'ın onun hem Nahid *hem de* Şafit olduğundan bu kadar emin olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ama Ghassan ona bu içgörüyü kazandıranın Süleyman'ın mührüne sahip olması olduğunu açıkça belirtmişti.

Ve bir gün Muntadhir ona sahip olacaktı. Onu alacak ve evlendiği kadını gerçekten görecekti.

Kalbi tekledi. "Önerdiğin şeylerin hiçbiri siyasi açıdan istikrarlı görünmüyor Muntadhir," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "İşler bu kadar kötüye gittiyse, Şafit'le birlikte çalışmayı denemek daha iyi olmaz mı? Sen ve ben Geziriler ve Daevalar arasında barışı sağlamak için evlendik. Neden aynı şeyi melezler için de denemeyelim?"

Muntadhir başını salladı. "Bu şekilde değil. Şafitler için üzülüyorum, gerçekten. Ama onlarınki nesillerdir süregelen bir sorun ve önerdiğiniz şey çok riskli."

Nahri bakışlarını kaçırdı. Yeni elbisesinin boncuklu yakası gözüne ilişti ve birden kendini çok aptal hissederek bornozunu daha sıkı bir şekilde üzerine çekti.

O asla ihtiyacım olan müttefik olmayacak. Bu açık gerçek onun içinde yankılandı: Muntadhir'in afitlerin zulmüne değinmeyi reddetmesi ve Cemşid'in suçlamaları zihninde çalkalanıyordu. İşin tuhafı, Nahri bu yüzden ondan nefret edemiyordu. Kendisi de Ghassan tarafından dövölmüşü ve onun oğlu bile değildi. Muntadhir'in Cemşid'e duyduğu ıstırabı ve afitler'in durumundan bahsettiğinde -ve sonra da hemen görmezden geldiğinde- duyduğu gerçek pişmanlığı inkâr etmek mümkün değildi.

Ama Ghassan onu yıpratmamıştı, henüz değil, tamamen değil. Ve tek başına durmak anlamına gelse bile, zaten olduğundan daha fazla eğilmek istemiyordu.

Muntadhir onun ifadesindeki değişikliği fark etmiş olmalıydı. "Sonsuza dek hayır demek değil bu," dedi çabucak. "Ama bu kadar sert bir teklifte bulunmak için doğru zaman değil."

Nahri dişlerini sıktı. "Navasatem yüzünden mi?" Eğer bir şey daha o lanet tatilin üzerine yıkılırsa, bir şeyleri yakacaktı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Navasatem yüzünden değil. Babamın bugün beni görmek istemesinin nedeni yüzünden." enesi sıkıldı ve bakışları uzaktaki göle sabitlendi, siyah su tepedeki dağınık yıldızları yansıtıyordu. "ünkü kardeşim Daevabad'a geri dönüyor."

Dara, Daevabad'ın dumanlı haritasını inceledi, düşünürken parmaklarını kullanarak haritayı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Eşiği geçmenin ve Daevabad'ın gölünü aşmanın bir yolunu bulursak, şehrin içine girmek bir sonraki sorunu oluşturuyor." Savaşçı grubuna bir göz attı. Grubu dikkatle seçmişti: en zeki on savaşçısını, liderlik için yetiştirdiklerini. "Ne önerirsiniz?"

İrtemiz haritayı adımlıyor, adeta takip ediyordu. "Duvarlara tırmanmamızın bir yolu var mı?"

Dara başını salladı. "Duvarlara tırmanılamaz, altından tünel kazılamaz ya da üstünden uçulamaz - onları bizzat Nahid yükseltti, kutsanmış olsun."

Mardoniye başıyla şehir kapılarını işaret ederek konuştu. "Kapıların savunması zayıf. Kraliyet Muhafızları gölden geçen teknelere göz kulak oluyor, doğrudan sudan sahile gelen savaşçılara değil. Zorla geçebiliriz."

Dara, "Ve Kapalıçarşı'nın tam ortasından girin," diye işaret etti.

Mardoniye'nin gözleri nefretle parladı. "Bu kötü bir şey mi?" Bir elini Rumi ateşiyle temas ettiği için derisi benek benek olmuş yaralı yüzünde gezdirdi. "Şafit'in bize yaptıklarının intikamını almak hiç de fena olmazdı."

"İntikam bizim görevimiz değil," diye çıkıştı Dara. "Ve şu anda sadece strateji tartışıyoruz - *düşünmenizi* istiyorum. Kapalıçarşı Hisar'dan sadece birkaç blok ötede." Pirinç duvarın yanındaki tüneğinden Kapalıçarşı'ya tepeden bakan Hisar'ın kulesini başıyla işaret etti. "Dakikalar içinde yüzlerce, binlerce Kraliyet Muhafızı üzerimize çullanırdı. Daha saraya ulaşmadan yok edilirdik."

Daeva Tugay'ndan kurtulan bir diğer kişi olan Bahram söz aldı. "Ayrılabiliriz," diye önerdi. "Yarımız Muhafızları oyalamak için geride kalırken, sen hanımefendiyi ve diğerlerini saraya götürürsün."

Bunu bu kadar kolay önermesi Dara'nın tüylerini diken diken etti. "Geride kalan savaşçılar için kesin bir ölüm olur."

Behram onun bakışlarını karşıladı, gözleri parlıyordu. "Hepimiz bu fedakârlığı yapmaya hazırız."

Dara grubuna bir göz attı. Bahram'ın haklı olduğundan şüphesi yoktu. Genç askerlerinin yüzleri inançla doluydu. Bu Dara'nın içini zevkle doldurmalıydı. Kendini onların eğitimine adamıştı; onların yanında durmaktan gurur duymalıydı.

Ama Yaratıcı adına, yüzleri aynı inançla parlayan pek çok genç Daeva'nın yanında savaşmıştı. Daha sonra cesetlerini toplamış, sonu olmayan bir savaş gibi hissettirmeye başlayan bu savaşta onları şehit olarak alevlere teslim etmişti.

İç çekti. Bunun bir sonu olacaktı, Dara bundan emin olacaktı ama adamlarına da daha fazla dikkat edecekti. "Bu sadece bir gecikme olur. Seni katlederler ve biz daha uzağa gitmeden geri kalanımızın peşine düşerler."

"Peki ya hortlaklar?" diye önerdi başka bir adam. "İfritler artık bizim müttefikimiz, değil mi? İçlerinden biri bütün bir hortlak ordusunu nasıl çağırabildiğiyle övünüyordu. Sıska olan."

Dara'nın yüzü, özellikle nefret ettiği i f r i t l e r d e n söz edilince tiksintiyle buruştu. Açıklama

Müttefik olmaları ve hortlaklarının hatırası sadece tiksintisini artırdı. Vizareş'in -şu anda konuştukları ifritin- bir zamanlar Nahri'yi tehdit ettiğinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Kardeşini kanla zehirlediği için "ruhunu toz haline getirmekle" tehdit etmişti... Dara'nın yakın zamanda unutmayacağı bir tehditti bu. "O iğrenç şeyleri şehrimizde görmek istemiyorum," dedi kısaca.

İrtemiz sırttı. "Gulyabaniler mi yoksa ifritler mi?"

Dara homurdandı. Askerlerinin hepsi onun için bir aile gibiydi ama doğuştan yay kullanma yeteneği Dara'nın dikkatli elleri altında uzun bir yol kat etmiş olan ve en zorlu eğitim seanslarında bile iyi huyunu korumayı başaran İrtemiz'e özel bir düşkünlüğü vardı.

"İkisi de," diye yanıtladı. Sonra eliyle haritayı işaret etti. "Ben yokken bunu düşünmenizi ve çözümleri birbirinizle tartışmanızı istiyorum." Dara, Manizheh'in Aeshma ve Marid'le yapacağı gizemli bir görüşmenin Daevabad'ı koruyan büyülü eşiği geçebilmesiyle sonuçlanacağına dair güvenini tam olarak paylaşmıyordu ama böyle bir ihtimal karşısında hazırlıklı olmak istiyordu.

"Ebu Seyf ile çalışmaya devam edelim mi?"

Dara bunu düşündü. Ebu Seyf'i askerleriyle dövüşmeye ikna etmeyi başarmıştı... hayır, belki de ikna etmek doğru terim değildi. Daha genç ve daha sinir bozucu olan Geziri izcisini, eğer yaşlı adam razı olmazsa ölümle tehdit etmişti. Daevabad'ı geri almak için verdikleri savaşta zülfikarlarla karşılaşacaklardı ve esir aldıkları iki Geziri gözcüyle birlikte onlara karşı savaşmayı öğrenmek için ellerine nadir bir fırsat geçmişti. Dara böylesine korkunç bir tehditte bulunmaktan hoşlanmamıştı ama genç savaşçıların hazırlanmasına yardımcı olacaksa yapmak istemediği pek az şey vardı.

Ama sadece gözünün önünde; Geziris'in onun yokluğunda bir şey denemeyeceğine güvenmiyordu. "Hayır. İkisinin de bir an bile zincirlerinden kurtulmasını istemiyorum." Gruptan ayrıldı. "Şimdi gidin. Ayrılmadan önce akşam yemeği için size katılacağım."

Onlar ayrılırken haritayı süpürmek için bir elini kaldırdı ve binaların dumanlı bir dalga halinde birbirine çarpmasını izledi. Minyatür saray çökmüş, Hisar'ın kulesi duvarın üzerinde erimişti.

Dara sustu. Parmaklarını şıklattı ve kuleyi tekrar yıkarak devrilmesine izin verdi. Üst yarısı duvara çarparak Hisar'ın kalbinde bir delik açabilecek ve şehre bir giriş oluşturabilecek kadar uzundu.

Bu beni aşan bir sihir. Manizheh onun yenilmez olduğunu düşünebilirdi ama Dara, Süleyman'dan önceki kudretli atalarının güçleri hakkında anlatılan fantastik hikâyelere biraz tuz biber ekilmesi gerektiğini öğreniyordu. Daevabad'ı geri almak için kendini parçalamaya hazırды ama istilanın en başında büyüsunü tüketmeyi göze alamazdı.

Bu fikri bir kenara bırakıp bir köşeye serilmiş büyük halıya doğru ilerledi. Dara yıllardır, Nahri'yle Daevabad'a gittiğinden beri halıya binmemiştir. Elini halının yünlü uzunluğunda gezdirdi.

Sana geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum.

Ama önce Dara'nın şeytanın kendisiyle bir görüşmesi vardı.

O VE MANIZHEH DOĞU'YA UÇTULAR ve çarpıcı bir

Önlerinde buruşuk bir ipek gibi uzanan manzara, zümrüt tepeler ve tozlu ovalar birbirine karışıyor, kıvrılan nehir ve derelerin derin mavi çizgileriyle işaretleniyordu. Bu manzara Dara'ya nadir bir huzur verdi. Bir zamanlar onu sağlığına kavuşturan peri Khayzur, Dara'ya böyle anların kıymetini bilmeyi, doğal dünyanın tesellisinin ve güzelliğinin onu alıp götürmesine izin vermeyi öğretmeye çalışmıştı. İçselleştirmesi zor bir ders olmuştu. İlk kez geri getirildiğinde, Dara uyandığında dünyasının on dört yüzyıl önce öldüğünü ve halkı için kana bulanmış bir hatıradan başka bir şey olmadığını öğrenmişti.

Herkese değil. Gökyüzünü yarıp geçerken bu halının üzerinde oturup onunla geçirdiği ilk günleri düşünmemek imkansızdı.

Nahri günleri onu içkiye sürüklemişti. Onun varlığını bir skandal olarak görüyordu; kutsanmış Nahidlerinden birinin en kutsal kurallarını çiğneyip bir insanla yattığının fiziksel bir kanıtıydı bu. Nefes aldığı kadar kolay yalan söyleyen kurnaz bir hırsız olması, Dara'nın Şafit hakkında duyduğu tüm olumsuz klişelerin kanıtı gibiydi.

Ama sonra... çok daha fazlası olmuştu. Onunlayken kendini şaşırtıcı derecede özgür hissetmişti; ünlü Afşin ya da hor görülen Bela değil, normal bir adam olmak, kıvrak zekâlı, güzel bir kadınla çapkınca atışmalar yapmak ve onun manyetik, alaycı sırıtışının paniklemiş kalbinde yarattığı beklenmedik kıpırdanıştan zevk almakta özgürdü. Tüm bunların sebebi Nahri'nin geçmişlerini bilmemesiydi. Nahri, Dara'nın yüzyıllardır konuştuğu ve geçmişi hakkında hiçbir şey bilmeyen ilk kişiydi ve bu sayede geçmişini geride bırakabilmişti.

Onlarınkinin aptalca bir sevgi olduğunu, uzun sürmeyeceğini biliyordu ve yine de Dara en kötüsünü ondan saklamak için çaresiz kalmıştı - hâlâ pişmanlık duyduğu bir karar. Nahri'ye karşı dürüst olsaydı ve her şeyi itiraf etseydi... ona kendi seçimini yapma şansı verseydi... Alizayd al Qahtani'nin boğazına bir bıçak dayamadan Daevabad'dan onun yanında kaçmayı seçip seçmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Artık bunun bir önemi yoktu. Nahri o gece tekne de Dara'nın tam olarak ne olduğunu görmüştü.

"İyi misin?" Dara irkilerek başını kaldırdığında Manizheh'in yüzünde bilmiş bir ifadeyle onu izlediğini gördü. "Ağır bir şey düşünüyor gibi görünüyorsun."

Dara gülümsemeye zorladı. "Bana atalarını hatırlatıyorsun," dedi soruyu geçiştirerek. "Çocukken onların zihin okuyabildiğini düşünürdüm."

Manizheh güldü, ender rastlanan bir sestir bu. "Öyle fantastik bir şey değil. Ama iki yüzyıl boyunca etrafınızdaki her kalp atışına, ten kızarmasına ve nefes alıp vermeye uyum sağladığınızda insanları okumayı öğrenirsiniz." Ona sert bir bakış attı. "Soru hâlâ geçerli."

Dara irkildi. İlk bakışta Manizheh ile kızı arasında pek benzerlik yoktu. Manizheh daha kısa boylu ve daha tıknazdı, ona kendi annesini hatırlatıyordu; elli kişilik yemek pişirebilen, sonra da bir adamı bıçaklamak için dizinin üzerinde bir kaşık kırabilen bir kadın. Yine de Manizheh'in gözleri, dış kenarı hafifçe aşağı doğru çekilen keskin siyah gözler, işte onlar Nahri'nindi. Ve meydan okuyarak parladıklarında, Dara'yı oldukça etkili bir şekilde kesiyorlardı.

"Ben iyiyim." Elini uzaktaki toprağa doğru salladı. "Manzarayı takdir ediyorum."

"Çok güzel," diye kabul etti. "Bana Zariaspa'yı hatırlatıyor. Rüstem ve ben gençken yazları Pramukh'larla geçirirdik." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Hayatımın en mutlu günleriydi. Sürekli koşuşturur, dağlara tırmanır, simurg yarışı yapar, yasak bitki ve otlarla deneyler yapardık." Yüzünden hüzünlü bir gülümseme geçti. "Yaşadığımız özgürlüğe en yakın şeydi."

Dara başını eğdi. "Belki de bir Afşin'in olmadığı için şanslısındır. Tüm bunlar kulağa son derece riskli geliyor. Biz buna asla izin vermezdik."

Manizheh yine güldü. "Hayır, etrafta eğlencemizi mahvedecek efsanevi muhafızlar yoktu ve Kaveh'i de yanımızda getirdiğimiz sürece Pramukhlar oldukça hoşgörülüydü. Onun da aynı derecede sorumsuz olduğunu fark etmemiş gibiydiler." Dara'nın şüphesi ifadesini gördü ve başını salladı. "Onun sert büyük vezir suratı sizi yanıltmasın. Onunla tanıştığımda çamura bulanmış bir köylü çocuğuydu, iki huzursuz Nahid'i dizginlemektense ateş semenderi avlamak için gizlice kaçmakta daha başarılıydı." Uzaklara baktı, gözleri karardı. "Büyüdüğümüzde Zariaspa'ya o kadar sık gitmemize izin verilmezdi ve ben onu hep özlerdim."

"Onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyorum," dedi Dara dikkatle. Kaveh'in Manizheh'e nasıl baktığını görmüştü ve kamptaki hiç kimse ziyaretçilerinin henüz çadırda uyumadığı gerçeğini gözden kaçırmamıştı

onun için hazırlamışlardı. *Bu* Dara'yı şaşırtmıştı; belli ki baş vezirin gizli bir tarafı vardı. "Onu bizimle getirmediğine şaşırdım."

"Kesinlikle hayır," dedi hemen. "İfrit'in onun hakkında gereğinden fazla şey bilmesini istemiyorum."

Dara onun sesindeki sertlik karşısında kaşlarını çattı.

"Neden olmasın?" "Kızım için ölür müsün, Darayavahuş?"

Soru onu şaşırtmıştı ama cevap çoktan Dara'nın dudaklarından çıkmıştı. "Evet. Elbette."

Manizheh ona bilmiş bir bakış attı. "Ve yine de, senin için ölmesine izin verir miydin? Senin için acı çekmesine?"

O zaten benim için acı çekti. "Elimde olsa çekmezdim," dedi Dara sessizce.

"Kesinlikle. Sevgi bizim gibi insanlar için bir zayıflıktır, bize zarar verecek olanlardan gizlenmesi gereken bir şeydir. Sevilen birine yönelik bir tehdit, haftalarca süren işkenceden daha etkili bir kontrol yöntemidir."

Bu sözleri öylesine soğuk bir kesinlik içinde söylemişti ki, adamın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Sanki tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz," diye atıldı.

"Kardeşimi çok seviyordum," dedi gözlerini uzaklara dikerek. "Qahtaniler bunu unutmama asla izin vermedi." Bakışlarını indirdi ve ellerini incelemeye başladı. "Navasatem sırasında saldırma isteğimin kişisel bir yanı olduğunu itiraf etmeliyim."

"Nasıl yani?"

"Çünkü Rüstem sonuncusunu zindanda geçirdi. Kendimi kaybettim, Ghassan'ın babasına akılsızca bir şey söyledim. Khader." Bu isim dilinden bir lanet gibi döküldü. "Oğlundan bile daha sert bir adamdı. Ne dediğimi hatırlamıyorum, öfkeli genç bir kadının saçmalıklarıydı. Ama Khader bunu bir tehdit olarak algıladı. Kardeşimi revirden aldırıp sarayın dibindeki ışıksız bir hücreye attırdı. Dediklerine göre..." Boğazını temizledi. "Zindanda ölenlerin cesetlerinin çıkarılmadığını söylüyorlar. Yalan söylüyorsun

cesetler." Durakladı. "Rüstem Navasatem ayının tamamını orada geçirdi. Haftalarca konuşmadı. Yıllar sonra bile ... ancak bütün gece lambalar yanarsa uyuyabilirdi."

Dara kendini hasta hissetti. İstemedenden de olsa kız kardeşinin kaderini düşündü. "Özür dilerim," dedi usulca.

"Ben de öyle. O zamandan beri anonimliğin sevdiklerim için çok daha güvenli olduğunu öğrendim." Ağzı acı bir şekilde buruştu. "Yine de kendi zalim dezavantajları yok değil."

Tereddüt etti; Manizheh'in sözleri geçmesine izin veremeyeceği bir şeye işaret ediyordu. "İfrit'e güvenmiyor musun?" diye sordu. İfritler hakkındaki kötü düşüncesini birden fazla kez açıkça dile getirmişti ama Manizheh bunu duymak istemiyordu. "Onların senin müttefikin olduğunu sanıyordum."

"Onlar bir amaç için bir araç ve ben kolay kolay güvenmem." Avuçlarının üzerine yaslandı. "Kaveh benim için çok değerli. İfrit'in bunu öğrenmesine izin vermeyeceğim."

"Kızınız..." Dara'nın boğazı düğümlendi. "Onun için öleceğimi söylediğimde, bunu herhangi bir Nahid için yapacağımı bildiğini umuyorum. Bunun nedeni..." Telaşlandı. "Haddimi aşmak istemem."

Yüzünde bir eğlence parıltısı belirdi. "Öldüğünde kaç yaşındaydın Afşin? İlk seferinde mi?"

Dara hatırlamaya çalıştı. "Otuz mu?" Omuz silktilti. "Çok uzun zaman önceydi ve son yıllar zordu. Tam olarak hatırlamıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Anlamıyorum."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bazen henüz yarım yüzyılı görmemiş genç bir adam gibi konuşuyorsun. Ve konuştuğumuz gibi... Ben senin zihin okumaya benzettiğin bir yeteneğe sahip bir Nahid'im."

Kontrol edemedi yanaklarına sıcaklık doldu, kalbi hızla çarpmaya başladı... elbette tam da onun aradığı işaretler.

Manizheh gözlerini gölgeledi. "Ah, sanırım bu Aeshma ile buluşacağımız göl. Bizi aşağıya götürebilirsin."

Tekrar kızardı. "Banu Manizheh, bilmen için dua ediyorum..."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Sevgilerin senin Afşin." Bakışları biraz daha sertleşti. "Ama onların bir zayıflık olmasına izin verme. Hiçbir şekilde."

Utanarak sadece başını salladı. Bir elini kaldırdı ve halı alçalarak uzaktaki masmavi bir parıltıya doğru hızla ilerledi. Göl muazzamdı - gölden çok denizdi - su parlak bir akuamarin rengindeydi, tropik renk tonu kıyısını çevreleyen karla kaplı dağlarla taban tabana zıttı.

"Ossounes Gölü," dedi Manizheh. "Aeshma, buranın binlerce yıldır Maridler için kutsal olduğunu söylüyor."

Dara göle endişeli bir bakış attı. "O kadar suyun üzerinde bir halının üzerinde uçmam."

"Gerek yok." Manizheh en doğudaki kıyıdan süzülen ince bir duman izini işaret etti. "Bunun o olduğundan şüpheleniyorum."

Kayalık kırmızı kayalıkların ve dar, bataklık bir kumsalın üzerinden zum yaparak daha yakına uçtular. Burası gerçekten de büyüleyici bir yerdi. Yaprak dökmeyen ağaçlar, çıkıntılı tepelere ve çimenli vadilere karşı nöbetçi gibi duruyordu. Birkaç bulut soluk gökyüzünü kaplamıştı ve bir şahin tepemizde daireler çiziyordu. Hava taze kokuyordu, çam kokulu ateşlerin etrafında soğuk sabahlar vaat ediyordu.

Özlem kalbini çaldı. Dara Daevabad'da doğmuş olmasına rağmen, burası onun sevdiği türden bir ülkeydi. Açık gökyüzü ve şaşırtıcı manzaralar. İnsan bir at ve bir yay alıp yıldızların altında uyumak ve zaman içinde kaybolmuş krallıkların kalıntılarını keşfetmek için böyle bir diyarda kaybolabilirdi.

İleride, kumsalda bir ateş yanıyor, alevler havayı biraz fazla kötü niyetli bir zevkle yalıyordu.

Dara eski kan ve demir kokusunu içine çekerek nefes aldı. "Aeshma. O yakınlarda." Duman yakasının altından kıvrıldı. "Taşıdığı, halkımızın kanıyla yoğrulmuş o iğrenç gürzün kokusunu alabiliyorum."

"Belki de doğal formuna geri dönmelisin." Dara kaşlarını çatı. "Bu benim doğal formum."

Manizheh içini çekti. "Öyle değil ve sen de bunu biliyorsun. Artık değil. İfritler seni büyüünün bu beden için çok fazla olduğu konusunda uyardılar." Dövmeli koluna dokundu, derisi soluk kahverengiydi ve alev almamıştı. "Kendini zayıf bırakıyorsun."

Halıları yere düştü. Dara cevap vermedi ama yer de değıştirmede. Marid ortaya çıkarsa ve çıktığında bunu yapacaktı.

"Ah, işte benim eski müttefiklerim."

Aeshma'nın sesiyle Dara'nın eli yanındaki uzun bıçağa gitti. Şenlik ateşi yarıldı ve ifrit kara dişli bir sırtışla aradan geçti.

Dara'nın midesini bulandıran bir sırtıştı bu. Yer değıştirdiğinde artık böyle görünüyordu; ateş gibi parlak teni, altın rengi gözleri ve pençeli elleri onu köleleştiren iblislerin bir aynasıydı. Süleyman'ın lanetinden önce atalarının da aynı şekilde görünmesi onu pek rahatlatmamıştı. Kuyunun kokuşmuş suyu yüzünü kaplamadan hemen önce gördüğü, atalarının sırtışı değildi.

Aeshma yaklaştı, Dara'nın hoşnutsuzluğunu sezmiş gibi gülümsemesi genişledi. Muhtemelen hissedebiliyordu; Dara'nın gizlemeye çalıştığı bir şey değildi bu. Bir omzunda dikenlerle süslü, kaba bir metal çekiç olan gürzünü taşıyordu. Aeshma onun Dara'nın öfkesi üzerindeki etkisinden hoşlanıyor gibiydi ve Nahid ve Afşin kanıyla yıkandığı zamanlardan bahsetmekten özel bir zevk alıyordu.

Müttefiklerimiz. Dara'nın eli bıçağının kabzasının etrafında kıvrıldı. "Bıçak mı?" Aeshma hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı.

"Bir kum fırtınası çağırabilirsin.

"Eğer o işe yaramaz bedeni arkanda bırakırsan, göle gidebilirsin." Gözleri hırçınlıkla parladı. "Ve eğer bir silah kullanacaksan, o meşhur belana da bir göz atabiliriz."

Manizheh'in eli havanın sıcaklığıyla kıvılcımlanırken dışarı fırladı. "Afşin," diye uyardı onu dikkatini Aeshma'ya vermeden önce. "Sinyalini aldım, Aeshma. Ne duydun?"

"Belanı hayata döndürdüğünde ortaya çıkan aynı fısıltılar ve önseziler," diye yanıtladı ifrit. "Yoldaşlarım bildikleri tüm marid uğrak yerlerini yanıt alamadan yakıp yıktılar. Ama şimdi başka bir şey var

..." Durakladı, anın tadını çıkarıyor gibiydi. "Periler uyarılarını rüzgârda söylemek için bulutları terk ettiler. Maridlerin hadlerini aştıklarını söylüyorlar. Kuralları çiğnediklerini ve hesap vermeleri gerektiğini -kan borçlu oldukları daha düşük varlık tarafından cezalandırılmaları gerektiğini."

Dara ona bakakaldı. "Sarhoş musun sen?"

Aeshma sırtıttı, dişleri parlıyordu. "Affet beni, bazen seninle basitçe konuşmak gerektiğini unutuyorum." Sesi alaycı bir şekilde yavaşladı. "Maridler seni öldürdü, Afshin. Ve şimdi sana kan borçlular."

Dara başını salladı. "Onlar da işin içinde olabilir ama kılıcı kullanan bir cindi."

"Ve?" Manizheh araya girdi. "Bana o geceyle ilgili anlattıklarını bir düşün. El Kahtani'nin bir veledinin seni tek başına öldürebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Dara tereddüt etti. Prensın boğazına ve ciğerlerine oklar saplamış ve onu gölün lanetli derinliklerine fırlatmıştı. Alizayd iki kez ölmüş olmalıydı ama bunun yerine bir tür su hayaleti gibi görünerek tekneye geri tırmanmıştı. "Kan borcu derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.

Aeshma omuz silkti. "Maridlerin sana bir iyilik borcu var. Bu da çok uygun, çünkü onların gölüne girmek istiyorsun."

"Bu onların gölü değil. Bizim gölümüz."

Aeshma gözlerini devirirken Manizheh bir elini Dara'nın bileğine koydu. "Bir zamanlar onlarındı," dedi. "Marid, Anahid'in şehri inşa etmesine yardım etti. Eminim sana da öğretilmiştir? Söylenene göre

Tapınağın zeminini kaplayan mücevherli taşlar maridler tarafından haraç olarak getirilmiştir."

Afşinli çocuklar halklarının tarihinin incelikleri konusunda pek eğitilmiş sayılmazlardı ama Dara Tapınak'ın taşlarının hikâyesini duymuştu. "Peki bu beni eşikten nasıl geçirecek?"

"Eşiğinizi unutun," dedi Aeshma. "Su varlıklarının çölleri ve dağları aştığını hayal edebiliyor musun? Seyahat etmek için dünyanın sularını kullanıyorlar... ve bir zamanlar Nahid efendilerinize de aynısını yapmayı öğrettiler." Gözlerinde kızgınlık parlamıştı. "Halkımı avlamayı çok daha kolay hale getirdi. Derinliklerinden kan zehri saçan bir Nahid çıkmasını diye bir göletin yanına bile yaklaşmaya cesaret edemezdik."

"Bu delilik," diye açıkladı Dara. "Perilerin sözde fısıltılarına ve ne Banu Manizheh'in ne de benim tanık olmadığımız efsanevi bir büyü'nün hikâyelerine dayanarak maridleri, yani bir nehri dağ büyüklüğünde bir yılanla dönüştürebilen varlıkları tehdit etmemi istiyorsunuz." Gözlerini kısmıştı. "Bizi öldürmek istiyorsun, öyle mi?"

"Seni öldürmek isteseydim, Afşin, inan bana çok daha basit bir yöntem bulur ve senin paranoyak arkadaşlığından kurtulurdum," diye cevap verdi Aeshma. "Heyecanlanmalısın! Seni öldüren Marid'den intikamını alacaksın! Onların Süleyman'ı olacaksın."

Bu karşılaştırma Dara'nın öfkesini anında söndürdü ve yerini korkuya bıraktı. "Ben Süleyman değilim." Dara'nın ağzından inkâr sözcükleri dökülürken, böyle bir küfür düşüncesi karşısında tüyleri diken diken oldu. "Süleyman bir peygamberdi. Kanunlarımızı koyan, bize Daevabad'ı bahşeden ve Nahidlerimizi kutsayan adamdı-"

Aeshma kahkahalara boğuldu. "Vay canına, bunu gerçekten de geveliyorsun. Nahid Konseyinin sana verdiği eğitimden sonsuza dek etkileneceğim."

"Onu rahat bırakın," dedi Manizheh sertçe. Tekrar Dara'ya döndü. "Kimse senden Süleyman olmanı istemiyor," diye güvence verdi ona, sesi daha yumuşaktı. "Sen bizim Afşin'imizsin. Tek istediğimiz bu."

olmana ihtiyacım var." Kadının gözlerindeki güven onu sakinleştirmeye yardımcı oldu. "Ama bu kan borcu iyi bir şey. *Kutsanmış* bir şey. Bizi Daevabad'a geri götürebilir. Kızıma."

Nahri. Yüzü hafızasında canlandı. Dara revirde ona zorla elini uzatırken kara gözlerindeki ihanet, adam kesilirken attığı çığlıklar.

Altmış dört, demişti Kaveh soğuk bir sesle. Dara'nın neden olduğu kaos sırasında ölen altmış dört Daeva.

Boğazında büyüyen yumruyu yuttu. "Marid'i nasıl çağıracağız?"

İfrit'in yüzünde şiddetli bir sevinç dans ediyordu. "Onları kızdırıyoruz." Arkasını döndü. "Gel! Kaybettikleri için *çok* üzülecekleri bir şey buldum."

Onları kızdıracak mıyız? Dara kuma yapışıp kaldı. "Leydim ... bu oldukça tehlikeli olabilir."

"Biliyorum." Manizheh'in bakışları geri çekilen Ifrit'e kilitlenmişti. "Yer değiştirmelisin."

Bu sefer Dara itaat etti ve büyü'nün onu ele geçirmesine izin verdi. Uzuvarlarından ateş fışkırdı, pençeleri ve dişleri ortaya çıktı. Bıçağı kınına soktu ve kalçalarının etrafında dönen dumandan yeni bir silah yarattı. Onu kaldırdı, belanın tanıdık sapı elinde ısınıyordu.

Aeshma'ya neler yapabileceğini hatırlatmaktan zarar gelmezdi.

"Sana söyledikleri her şeye inanma," dedi Manizheh, sesi aniden gerginleşmişti. "Maridler. Onlar yalancı." Aniden topuklarının üzerinde döndü ve alevlerin arasından Aeshma'yı takip etti.

Dara bir an daha ona baktı. *Bana ne söyleyecek olabilirler ki?* Şaşkınlıkla onu takip etti, tedirginliği giderek artıyordu.

Duman perdesinin ardında, kumsalda bir figür kıvranıyordu. Elleri ve bacakları bağlıydı, ağzı tıkalıydı. O

Ağızına tıkılmış kumaş topuna karşı hıçkırarak ağlıyordu, bağlarını koparmaya çalıştığı bilekleri kan içindeydi.

Kızıl kan.

Önce Manizheh konuştu. "Bir insan mı? Marid'i çağırmak için bir insan mı kullanmayı planlıyorsunuz?"

"Sıradan bir insan değil," diye açıkladı Aeshma. "Marid'in bir adanmış -bulması zor olan biri. İnsanlar eski yöntemlerden vazgeçiyor ama ben onu gelgitte ayin yaparken gördüm." Nefes aldı, iğrenmiş görünüyordu. "O onların. Kokusunu alabiliyorum."

Dara kaşlarını çattı. Aslına bakarsanız o da kaşlarını çatabilirdi. "Tuz," dedi usulca. İnsanı inceledi. "Ve başka bir şey... üzerinde bir ağırlık gibi. Karanlık bir şey. Derin bir şey."

Aeshma başını salladı ve bir elindeki gürzü savurdu. "Ona sahip çıkıldı."

Manizheh insana bakıyordu, ifadesi okunamıyordu. "Ve bu iddia onlar için önemli mi?"

"Çok," diye yanıtladı Aeshma. "Tapınmada güç vardır ve maridlerin çok fazla takipçisi kalmadı. Birini kaybettikleri için çok üzülecekler."

Ifrit'in planı Dara'nın kafasında korkunç bir şekilde netleşti. "Birini kaybet... niyetin bu olamaz-"

"Bilmiyorum." Aeshma ikisine de dikkatle baktı. "Eğer kan borcu konusunda yanılıyorsam, maridler yardımcılarını öldüren kişiyi katletme hakkına sahip olacaklar." Topuzu Manizheh'e uzattı. "Bu risk senin, Banu Nahida."

Dara hemen aralarına girdi. "Hayır. Banu Manizheh ... kurallar var," diye kekeledi. "Kabilemiz her zaman Süleyman'ın kurallarına uymuştur; bizi cinlerden ayıran şey budur. Biz insanlara dokunmayız. Onları kesinlikle öldürmeyiz!"

Başını salladı, topuza uzanırken gözlerinde acımasız bir teslimiyet vardı. "Daevabad'a girmenin bir yolunu bulmalıyız Afshin. Zamanımız tükeniyor."

Dehşet göğsünü tırmaladı ama elini indirdi. "O zaman ben yapacağım." Bu, Nahid'inin kendi kendine işlemesine izin verebileceği bir günah değildi.

Manizheh tereddüt etti. Dudakları gergin, omurgası kaskatı kesilmişti. Sonra geri adım atarak başını salladı.

Dara gürzü aldı. İnsana doğru yöneldi, kendini adamın hıçkırıklarına, kendi kafasının içinde çığlık atan sese kapattı.

Tek bir vuruşla kafatasını parçaladı.

Bir anlık dehşet dolu bir sessizlik havada asılı kaldı. Sonra Aeshma konuştu, sesi gergindi. "Yakın onu. Suyun içinde."

Ruhunu hasta eden Dara, öldürdüğü insanı kanlı yakasından yakaladı ve onu sığığa doğru sürükledi. İç organ kokusu üzerine sinmişti. Ölü adamın bileğinde yeşim boncuklarla düğümlemiş mavi bir ip vardı. Bunu ona biri mi vermişti? Onun dönmesini bekleyen biri mi?

İblis. Daevabad'da Dara'yı takip eden fısıltılı suçlamalar zihninde yükseldi. *Katil.*

Bela.

Kıpkırmızı kan berrak suyu boyuyor, gökyüzünü kaplayan bir fırtına bulutu gibi cesetten dışarı taşıyordu. Su ayak bileklerinde kaynıyordu. Dara bundan nefret ediyordu. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Ateş ellerinden aşağı dökülüyor, adamın bedenini tüketmek için acele ediyordu. Dara bir an için ateşin kendisini de tüketmesini dilemekten kendini alamadı.

Yüksek, ince bir çığlık havayı yırttı ve ardından göl saldırdı.

Su o kadar hızlı yükseldi ki Dara'nın hareket edecek zamanı bile olmadı. Boyunun iki katı uzunluğunda bir dalga ona doğru hamle yaptı, yırtıcı bir ayı gibi üzerinde yükseldi ...

Ve sonra dalga dağıldı, kızgın bir buhar tıslamasıyla vücudunun etrafına çöktü. Su tekrar denedi, düzleştirdi

Sonra onu aşığı çekip boğacakmış gibi bacaklarının etrafında dönmeye başladı. Ve yine sanki yanmış bir hayvan gibi geri sıçradı.

"Afşin!" diye bağırdığını duydu Manizheh. "Dikkat et!"

Dara yukarı baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. Çalkalanan derinliklerde bir gemi yeniden şekilleniyordu. Midyelerle kaplı ahşap kaburgalar ve kırık güverte tahtaları, batık enkazlardan oluşan bir iskelet gibi bir araya toplanmıştı. Metal kısmı pastan turuncuya dönmüş devasa bir çapa, bir tür koçbaşı gibi pruvadaki yerine oturdu.

Tekne hızla ilerlerken Dara geri adım attı, ilk içgüdüğü Manizheh'i korumaktı.

"Yerinizde kalın!" Aeshma bağırdı. "Emret!"

Emretmek mi? Tartışamayacak kadar şaşırmış ve kendisine doğru savrulan kâbus gibi enkazla *başka* nasıl yüzleşeceğini bilemez halde olan Dara kendini ellerini kaldırırken buldu. "Zamarava!" diye bağırdı, ifrit'in ona öğrettiği kelimeleri kullanarak.

Gemi küle dönüştü. Taneler kar gibi yağarak keskin havada sürüklendi ve Dara fena halde titreyerek tökezledi.

Ama gölün işi bitmemişti. Ölü insanın üzerinden akan su, vücudunu kaplayan alevleri söndürürken köpürüyordu.

Ve sonra adam ayağa kalktı.

Uzuvlarından su akıyor, kollarını yosunlar sarıyor ve bacaklarından yengeçler sıçırıyordu. Omuzlarından çıkan üçgen yüzgeçler, sürüngen pençeli elleriyle buluşmak üzere aşığı doğru iniyordu. Yumuşakçalar ezilmiş kafatasını kapladı ve pullar kanlı yanaklarında süründü, kabuklardan ve çürümüş balık ağlarından oluşan hırıltılı bir karmaşa kirli giysilerinin yerini aldı. Kırık boynunu ani bir çatırtıyla düzeltti ve onlara göz kırptı, gözlerinin akı yağlı, koyu bir film tabakasının altında kayboldu.

Dara dehşet içinde geri çekildi. Manizheh ve Aeshma ona katılırken, "Alizayd böyle görünüyordu," diye soluk soluğa kaldı. "Yaratıcı adına... gerçekten de onlardı."

Ölü adam onlara baktı ve sıcaklık düştü, hava nemden rutubetlendi.

"*Daevas*," diye tısladı, Dara'nın dişlerini kenetleyen cılız, fısıltılı bir sesle Divasti konuşuyordu.

Aeshma dumanı tüten kumun üzerinde bir adım öne çıktı. "Marid!" diye selamladı onu, sesi neredeyse neşeli çıkıyordu. "Demek siz tuzlu kanlı yaşlı *şeytanlar* hâlâ buralardasınız. Deniz canavarı annenizin hepinizi yiyip bitirmesinden korkmaya başlamıştım."

Marid tekrar tısladı ve Dara'nın tüyleri diken diken oldu. Önlerindeki şey, karanlık suyun derinliklerinden gelen ölü, çarpık bir kâbus, kelimenin tam anlamıyla yanlış görünüyordu.

Bir dizi sürüngen dişini gösterdi. "Sen benim insanımı öldürdün," diye onu suçladı.

"*Beni* sen öldürdün," diye tersledi Dara. Artık hiç şüphesi yoktu ve içinden taze bir öfke akıyordu. "İçinizden biri yaptı zaten. Peki ne için? Halkınıza hiçbir şey yapmadım!"

"Seni öldüren el bizimki değildi," diye düzeltti marid, nefes nefese sesine garip bir savunmacılık sinmişti. Omzunun pullu yüzgeci boyunca çamurlu bir salyangoz kayıyordu. "Kendi ırkından bir adam tarafından öldürüldün."

"Öyleyse onu tekrar öldür," dedi Aeshma kayıtsızca. "Senin yardımcını öldürdü ve kutsal sularını ateşe verdi. Başka bir gemiyle onu paramparça et. Boğ onu." İfrit, Dara'nın ona attığı bakışı görmezden gelerek yaklaştı. "Ama yapamazsın, değil mi? Her yerde fısıldanıyor. Senin halkın kuralları çiğnedi..." Dili dudaklarında gezinirken, ateşli yüzünde aç bir beklenti vardı. "O dünyanın sularını yakabilir ve sen hiçbir şey yapamazsın."

Marid tereddüt etti. "Çocuğu alırken bir hata yapıldı," dedi sonunda.

"Bir *hata* mı?" Dara'nın ellerinden ateş fışkırdı. "Beni soğukkanlılıkla katlettiniz ve *Alizayd'ı almak* hata mıydı?"

Marid öfkeli bir tıkırtı çıkardı ve sudan yoğun bir sis yükseldi. "Nahid'ini suçla," diye tısladı, gözlerinin ışıltılı derinliklerinde nefretle Manizheh'e bakarak. "Uyarılmış olan o, kanla işlenmiş olanı altüst etmeye çalışan o!" Doğal olmayan sis bir yılan gibi derisinin üzerinde kayarak

Dara ürperdi. "Eğer haber verdiğin yıkımı görebilseydin, Darayavahoush e-Afshin, kendini denize atardın."

Şok, Dara'nın dilini dondurdu ama Aeshma elini umursamaz bir şekilde salladı. "Boş ver gitsin. Maridler kehanette bulunuyormuş gibi yapmayı severler ama onlar akılları da suları gibi dağınık olan kaçık aptallardır." Parlak altın rengi gözleri küçümsemeyle doldu. "Bir ya da iki bin yıl önce, bu kıyıların ışıltılı tapınaklarla kaplı olduğunu hatırlıyorum, kendilerini sularınıza atmaya ve sizi tanrıları ilan etmeye istekli durmak bilmeyen bir insan sürüsü. Süleyman halkımı cezalandırırken senin türün gülüyordu." Yüzü öfkeyle kararmıştı. "Aynı şeyin sana yapıldığını görecektir kadar yaşadığım için mutluyum."

Marid tekrar tısladı. "Bu yaratık Süleyman değil." Yağlı gözlerini Dara'ya dikti. "Kana bulanmış bir piyondan başka bir şey değil."

"Yine de ona borçlusun." Manizheh'in soğuk sesi gergin havayı bir bıçak gibi kesiyordu. "Muhtemelen kurtulmak istediğin bir borç. Belki de eski savaşlar üzerine tartışmak yerine sohbet edebiliriz."

Denizkızı başını eğmiş, onları düşünüyordu. Ayaklarının dibindeki su kasıldı ve sanki yaratık nefes alıyormuş gibi kabardı. "Konuş," diye cevap verdi sonunda.

"Daevabad'a dönmek istiyoruz." Manizheh Dara'yı işaret etti. "Afşin'im artık dağ eşiğini geçemiyor ama atalarımın başka bir yolu olduğuna dair efsaneler var. Göle bir kapıdan girer gibi girebilir ve akıllarındaki sulara, dünyada kalplerinin en çok istediği yerde yeniden ortaya çıkabilirlermiş."

"Bu büyü Daevalar için değildi. Göl *bizimdi*. Kutsaldı." Yaratığın sesine acı karıştı. "Orası Tiamat'ın doğum yeri idi. Herhangi bir sudan ona saygı gösterebilmemiz için onu büyüledi."

"Tiamat mı?" Dara kafası karışmış bir şekilde tekrarladı. "Bet il Tiamat'ta olduğu gibi mi? Güney okyanusu mu?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Aeshma. "Tiamat onların tanrılarından biriydi, anneleriydi. Yaratılışın kaosunda doğmuş, öfkesini kışkırtan her türlü kirli kan uygarlığını yok etme tutkusuna sahip dev bir deniz canavarı." Sırıttı. "Daevalardan *nefret ederdi*."

"Daevalardan nefret etmek için bir nedeni vardı," diye tısladı marid. "Anahid onun gölünü çaldı. Anahid'in soyundan gelenler bizi kontrol edemeyecek kadar güçsüzleşince büyüyü kaldırdık. Sularımıza girmeye cüret ettikleri için parçalanmayı hak ettiler." Manizheh'e döndü ve dişlerini sıktı. "Ve aradığın sadece Daevabad değil, Anahid'in kızı. Bizi bu kadar kolay kandırabileceğini düşünme. Sen Süleyman'ın mührünün peşindesin."

Manizheh omuz silkti, her zamanki gibi telaşsızdı. "Ben bana ait olanın peşindeyim. Daevabad, Süleyman'ın mührü gibi Yaratıcı tarafından Nahidlere bahşedildi. Onların dönüşü de aynı şekilde takdir edilmiştir." Dara'yı işaret etti. "Yaratıcı'nın iradesi olmasaydı en büyük savaşımız neden böylesine olağanüstü yeteneklerle bize geri verilsin ki?"

Marid, öldürölmüş insan kabuğunu işaret etti. "Bu Yaratıcı'nın iradesi değil. Güce aç bir kadının talihsiz planı." Bakışları Dara'ya kaydı. "Ve sen daha kötüsün. İki kez ölümsüzsün ve ellerinde binlerce kişinin kanı var... ve hâlâ seni bu iğrenç hale getirenlerle hizmet ediyorsun."

Ani hücum Dara'yı şaşkına çevirdi ve sonra kalbinin en karanlık yerine, dokunmaya cesaret edemediği gölgeli bir parçasına çarparak onu derinden yaraladı.

Qui-zi adında bir şehir var.

Dara'nın asla şüphe duymaması için yetiştirildiği bir otorite tarafından söylenen bu sözlerin sakinliği. Orada yaşayan insanların çığlıkları, Nahid Konseyi'nin ona ruhsuz aldatmacalar olduğunu söylediği Şafitler. Bu inanca umutsuzca sarılmıştı ta ki bir shafit kadınla -Nahri- tanışana kadar; onun arkadaşlığı ona melezler hakkında söylenen her şeyin yalan olduğunu düşündürmüştü.

Nahri'nin shafit olmaması dışında. *Bu* bir yalandı, kendisinden önceki yaratık tarafından ortaya konan bir aldatmacaydı. Bir marid laneti, bir marid yalanı.

"Yapabilir misin?" diye sordu Marid'e, bu oyunlardan aniden sıkılmıştı. "Sulardan geçerek Daevabad'a geri dönmemiz mümkün mü?"

"Süleyman'ın mührünü geri almak için bir Nahid'e yardım etmeyeceğiz."

"Ben bunu sormadım," dedi dişlerinin arasından. "*Yapabilir* misin diye sordum."

Marid ayağa kalktı. "Ateşten doğan şeytanlardan emir almayız."

Bu Dara için yeterli bir cevaptı.

İçindeki parlak ve öfkeli yanan ham gücü çağırmak için çok az şey gerekti. Dara çok fazla kan dökmüştü. Bu bir hiç uğruna olamazdı ve eğer Marid'in bu dersi zor yoldan öğrenmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Ayaklarının altındaki kili pişiren ve tüm göl yatağını sarsan bir ısı patlamasıyla zemini kavurdu. Su korkunç bir şekilde kaynamaya başladığında çalkalandı ve devasa buhar bulutları halinde buharlaştı. Ellerinden aşağı daha fazla ateş döküldü ve gölün kucağında güvenli bir şekilde yuvalanmış olan her şeyi tüketmek için fırladı. Dans eden su yosunları ve zaman içinde kaybolmuş yaratıkların fosilleşmiş dişleri; bir çift kıvranan yılan balığı ve sayısız balıkçı teknesinin kalıntıları. Bir turna sürüsü aceleyle geri çekildi, kuşların korkmuş çığlıkları havayı doldurdu.

Mabedi yanan marid uludu, dizlerinin üzerine çöktü ve sanki darbeyi kendisi almış gibi acı içinde çığlık attı. Pençeli elleri tozu tırmaladı.

Dara yaklaşıp yanına diz çöktü. Marid'i çenesinden tuttu, derisi parmak uçlarının altında çakıl taşları gibiydi. Yağlı bakışlarını kendisiyle buluşmaya zorladı. "Bu ateşten doğan şeytandan emir alıyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Bu emirlere itaat edeceksin yoksa kutsal saydığın her suyu, türünün evim dediği her yeri yakarım. Hepsini küle ve toza dönüştüreceğim."

ve kıyılarındaki enkazda bıraktığınız tüm insan takipçilerinizi öldürün."

Denizkızı sarsılarak kurtuldu. Yanan mabedine baktı. Geride kalan su birikintilerinde kıvranan balıklar alev alev yanıyor, Daeva ateş sunaklarının hastalıklı bir parodisi gibi görünüyordu.

Marid'in bakışları bir su yılanının yanmış kalıntılarına takıldı. "Süleyman halkınızı cezalandırırken hiç kan dökmedi. O size bir seçenek sundu... Kefaretinizi *Yaradan'a bir tapınak inşa* ederek geçirme seçeneği, savaşa katılma emri değil."

Kelimeler şimdi Dara'ya çok daha kolay geliyordu. "Ben Süleyman değilim."

"Hayır," diye kabul etti Marid. "Değilsin." Küçülmüş gibiydi, dişleri ve pulları matlaşmıştı.

Bir an geçti, tek ses alevlerin çıtırtısıydı. Yangın ağaçlara, kısa bir süreliğine kaçmayı arzuladığı yemyeşil ormana yayılıyordu.

Marid tekrar konuştu, sesi daha alçaktı. "Daevabad'ın gölünden geçmenize izin verirsek kan borcunu ödenmiş sayacak mısınız?"

İleriden gelen gürültülü bir çatırtı dikkatini çekti. Alevler karşı kıyıdaki büyük bir ağacı ele geçirmişti. Tek başına, yüksek bir nöbetçi gibi duruyordu ama Dara izlerken kırıldı, dibinden parçalandı. Düştü ve bir köprü kabuğu gibi dumanı tüten gölün üzerine indi.

Kıpırdamadan durdu. "Hayır, tek bedelim bu değil," dedi usulca. "Beni gölde öldürmeden önce, Gozan'da bana saldırdın. Nehrin kendisini bir yılan, dağ kadar büyük bir canavara dönüştürdün. Bunu göle de yapabilir misin?"

"Belki de." Marid gerildi. "Kısaca. Göl Tiamat'ın doğum yeridir. Suları kolay kolay kontrol edilemez." Kaşlarını çatı. "Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun?"

Dara'nın gözleri yanan ağaca döndü. "Bir kuleyi yıkmak istiyorum."

Daevabad'ın gölü, bulanık yeşil camdan bir bölme gibi önünde uzanıyordu.

Karanlık suda ne bir dalgalanma vardı ne de sıçrayan bir balık suyun yüzeyini kırıyordu. Tek hareket yanından geçen ölü yaprak kümelerinden geliyordu. Yoğun, soğuk hava toprak çürümesi ve şimşek kokuyordu, teknenin üzerinde ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyordu. Göl ölü görünüyordu, uzun zaman önce lanetlenmiş ve terk edilmiş bir yerd.

Ali daha iyi biliyordu.

Sanki transa geçmiş gibi güvertenin kenarına yaklaştı, vapurun suda ilerleyişini izlerken derisi diken diken oldu. Vapurun kış tarafı petrolün içinde sürüklenen kör bir bıçağa benziyordu ve arkasında tek bir dalga bile bırakmıyordu. Henüz perdeyi geçmemişlerdi ve sabahın yoğun sisi yüzünden arkalarında hiçbir şey görünmüyordu. Sanki zamanda asılı kalmışlar, göl sonsuzmuş gibi hissediyorlardı.

Bana adını söyle. Ali bu anıyı hatırlayınca ürperdi, denizkızının yumuşak fısıltısı omurgasını okşayan bir buz parmağı gibiydi. Böceklerin yumuşak vızıltısı kulaklarında yükseldi. Su gerçekten de çok yakındı. Geminin küpeştesine tırmanmak hiç de zor olmayacaktı. Ellerini serin derinliklerinde gezdirmek. Suyu dalmak.

Aqisa'nın eli bileğine indi. "Sınıra biraz yakın, sence de öyle değil mi?"

Ali şaşkınlığından sıyrılarak ayağa kalktı. Korkulukları tutuyordu, bir ayağını hafifçe kaldırmıştı ama bunu yaptığını hatırlamıyordu. Ve vızıltı sesi de gitmişti.

"Ben... bunu duydun mu?" diye sordu.

"Tek duyduğum Lubayd'ın midesindekileri boşalttığı," diye cevap verdi Aqisa, arkadaşlarına başparmağını sallayarak, tam da bunu yaparken, teknenin küpeştesi üzerinden şiddetle öğürüyordu.

Ali kollarını ovuşturarak tekrar titredi. Sanki nemli ve ağır bir şey tenine yapışmış gibiydi. "Tuhaf," diye mırıldandı.

Lubeyd sendeleyerek onlara doğru ilerledi, yüzü solgundu. "Bu lanet şeyden nefret ediyorum," dedi. "Ne tür bir cin *tekneyle* gezer ki? Bizler ateşten yaratıklarız, Tanrı aşkına."

Ali ona sempatik bir bakış attı. "Neredeyse geldik dostum. Perde her an önümüze düşebilir."

"Peki vardığımız zaman için bir planınız var mı?" Aqisa sordu.

"Hayır mı?" Ali, Daevabad yolculuğu sırasında saraya birkaç kez mesaj göndermiş, Ayaanle tüccarlarının onları durdurmak için başkentten gönderilmesini önermişti. Hatta kargoyu şehrin dışındaki sahile bırakmayı bile teklif etmişti. Her mektup farklı bir kâtibin eliyle yazılmış aynı cevabı aldı. *Dönüşünüz bizi memnun etti.* "Sanırım yapabileceğimiz tek şey beklemek ve nasıl karşılanacağımızı görmek."

Bir sessizlik daha çöktü ve bu kez üçü de hareketsiz kaldı. Duman kokusu, perdeyi geçerken hissettikleri o tanıdık karıncalanmayla birlikte üzerine çöktü.

Ve sonra Daevabad önlerinde yükseliyordu.

Şehir gemilerini cüceleştiriyordu, bir aslan bir sivrisineğin yanında. Yoğun sis, devasa, pırıl pırıl parlayan pirinç duvarlarının etrafında sadece bir etek gibiydi ve iri cüssesi gökyüzünü kapatıyordu. Duvarların üzerinden kumlanmış cam minareler ve narin yüzen stupalar, eski kerpiç zigguratlar ve parlak kiremitli tapınaklar görünüyordu. Ve bunların hepsini koruyan, mazgallarla çevrili

Am Gezira'nın sembolü olarak dimdik ve gururlu duran Kale'nin kulesi.

Lubayd nefes verdi. "Daevabad *bu* mu? Oradan mı geliyorsun?"

"Orası benim geldiğim yer," diye yankılandı Ali usulca. Eski evinin görüntüsü, sanki biri göğsüne uzanıp kalbini ters çevirmiş gibi hissetmesine neden oldu. Tekne yaklaşırken, şehrin pirinç duvarlarına oyulmuş, çoktan ölmüş Nahidlerin cephelerine baktı. Uzaktaki metal bakışları ruhani ve sıkılmış görünüyordu; sürgündeki bir kum sineği prensinin gelişi, tanık oldukları uzun tarihin sadece bir dipnotuydu. Nahid Konseyi yüzyıllar önce devrilmiş olmasına rağmen kimse heykellerini yıkmamıştı. Yaygın kanı, Kahtanilerin bunu umursamadığı yönündeydi: hükümdarlıklarından o kadar emin ve güvendeydiler ki, mağlup Nahidlerin harap olmuş hatıraları onları rahatsız etmiyordu.

Ancak Daevabad'daki pek çok şeyde olduğu gibi, gerçek daha karmaşıktı. Cepheler *yıkılamazdı*. Hiç kimse tarafından. Zaydi'nin işçileri keskiyi yüzeylerine değdirir değdirmez derilerinde çibanlar patlamış, geriye sadece küllü kemik ve soğumuş metal birikintileri kalana dek kokuşmuş yaralardan pirinç fişkırmıştı.

O zamandan beri kimse denememişti.

Bir çift yük gemisi ve bir Sahrayn kum gemisi dışında rıhtım sessiz ve ıssızdı, liman Ali'nin ayrıldığı zamankinden bile daha kötü durumdaydı. Yine de bu çürümüşlük limanın görkemini artırıyordu. Sanki uzun zamandır terk edilmiş bir cennete adım atıyor gibiydiler; anlayamadıkları varlıklar tarafından inşa edilmiş devasa bir dünyaya.

"Tanrı'ya şükürler olsun..." diye fısıldadı Lubeyd, Ali'nin boyunun iki katı uzunluğunda ve midesini bulandıracak kadar tanıdık bir yay tutan savaşçı heykelinin yanından geçerken. "Hayatımda böyle bir manzara görmeyi beklemiyordum."

"Evet," diye mırıldandı Aqisa karanlık bir sesle. "Sadece olay gerçekleştiğinde arkamızda bir ordu olacağını düşünmüştüm."

Ali'nin başının içinde donuk bir ağrı başladı. "Burada böyle konuşamazsın," diye uyardı. "Şaka yollu bile olsa. Daevabad'daki yanlış kişi seni duyarsa ..."

Aqisa homurdanarak hançerinin kabzasını okşadı. "Endişelenmiyorum." Ali'ye sert bir bakış attı. "Gelecekteki Kaid'lerinin çölde ne kadar iyi hayatta kaldığını gördüm."

Ali ona yaralı bir bakış fırlattı.

Lubeyd inledi. "Kan dökülmesini en azından birkaç gün erteleyebilir miyiz? Lanetli bir gölü dev bir tahta kasenin içinde geçmedim ki kraliyet mutfağının tadına bakmaya fırsat bulamadan ihanet suçundan kafam kesilsin."

"Vatana ihanetin cezası bu değil," diye mırıldandı Ali.

"Vatana ihanetin cezası ne o zaman?"

"Bir karkadann tarafından ezilerek öldürülmek."

Lubeyd'in rengi soldu ve bu kez Ali bunun deniz tutmasından kaynaklanmadığını biliyordu. "Ah," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sen yaratıcı bir aileden gelmiyor musun?"

Ali bakışlarını pirinç duvarlara çevirdi. "Babam sadakatsizlikle kolay kolay başa çıkamaz." Başparmağını boynundaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "İnan bana."

DEVELERİ VE YÜKLERİNİN BÜYÜK BÖLÜMÜNÜ

Şehrin kapısının yanındaki kervansarayda Lubey, Akisa ve Ali sabırsızlıkla beklerken düşkün olduğu hayvanların kulaklarına sevgiyle miyavlıyordu. Limana yanaştıkları anda tutuklanmayı bekleyen Ali, kendilerini bekleyen kimse olmadığını görünce şaşırdı. Başka ne yapacağını bilemediğinden, Ayaanle'nin kargosunun en değerli parçalarının iki deveye yüklenmesini emretti: ham altın sandıkları, ince işlenmiş mücevher kutuları ve uzun yolculuk sırasında birden fazla kez girdiği kraliyet kütüphanesi için nadir kitaplardan oluşan bir sandık.

Hediyeleri güvene aldıktan sonra saraya doğru yola koyuldular. Ali yola çıkmadan önce tülbindinin bir ucunu yüzüne sardı; Ayaanle ve Geziri karışımı yüz hatları kozmopolit Daevabad'da pek de alışılmadık değildi ama bir zülfikar

ve o da çatılardan adını haykırabilir.

Kapalıçarşı bir renk cümbüşü ve kaos içindeydi; kalabalık, tartışan alışverişçiler, gözleri fal taşı gibi açılmış turistler ve çeşitli sihirlere sahip yaratıklarla doluydu. Bir düzine farklı dilde yapılan pazarlıkların sesi Ali'nin kulaklarını dolduruyor, birbiriyle yarışan şafit teri, cin dumanı, kızarmış tatlılar, büyülu parfümler ve baharat kutularının kokuları nostaljiyle başını döndürüyordu. Yeşil bir ateş bulutu püskürten bir bebek simurğdan kaçtı ve yanlışıklıkla kendisine sanat sınırlarını aşan kaba terimlerle küfreden yılan derisi pelerinli bir Sahrayn kadınının ayağına bastı.

Ali sadece sırttı, sersemliği gutrasının altında gizliydi. Daevabad'a nasıl geri getirilmiş olursa olsun, eski evinin görüntüsünün kalbinin daha hızlı atmasına neden olduğunu inkâr edemezdi. Göldeki gizemli fısıltılar uzak görünüyordu, zihnindeki karıncalanma şimdilik yok olmuştu.

Ancak kalabalığın içine doğru ilerledikçe, çarşının koşulları nostaljisini silip süpürdü. Başlangıçta hiç temiz değildi -Hatta Ali, kısa süren görev süresi boyunca açıkça yolsuzluk yapan sağlık bakanının dilini kesmekle tehdit etmişti- Daevabad'ın sokakları şu anda son derece pis görünüyordu. Çürüyen çöpler yığınlar halinde birikmiş, yağmur ve kanalizasyon sularını tahliye etmek için yola açılan dar kanallar molozlarla dolup taşmıştı. Daha da tedirgin edici olan, sokaklarda devriye gezen çok az Kraliyet Muhafızı görmesiydi; gördükleri de yırtık pırtık üniformalar giymişlerdi ve genç olanlar daha pahalı olan zülfikarlar yerine normal kılıçlarla silahlanmışlardı. Her geçen dakika daha da endişelenerek yoluna devam etti. Musa, Daevabad'ın zor günler geçirdiğini iddia etmişti ama Ali bunu onu eve dönmeye teşvik etmek için bir araç olarak görüp reddetmişti.

Daevabad'ın shafit bölgesinin kalbindeki kalabalık bir kavşaktan geçerek میدان'a giden yolu yarılamışlardı ki bir çocuk çığılığı havayı böldü.

Ali önündeki deveyi çekerek durdu. Ses, taş bir binanın kalıntıları arasında duran derme çatma bir platformdan geliyordu. Platformun üzerinde parlak desenli sarı ipekler giymiş Geziri bir adam duruyordu. Belinde kirli bir sargı olan başka bir adamı platformun önüne doğru itiyordu.

"*Baba!*" Çığlık tekrar duyuldu ve ardından platformun arkasına yerleştirilmiş tahta barikattan küçük bir kız fırladı. Şafitli adama doğru koştu ve kendini onun kollarına attı.

Ali ne olduğunu anlamakta zorlanarak bakakaldı. Platformun altında oldukça pahalı görünen kıyafetler giymiş bir cin kalabalığı duruyordu. Daha fazla şafit de vardı -erkekler, kadınlar ve çocuklar- iyi silahlanmış birkaç cin tarafından kuşatılmış bir şekilde barikatın arkasında sıkışıp kalmışlardı.

Şafit adam kızını bırakmayı reddediyordu. Titriyor, kız hıçkıra hıçkıra ağlarken sırtını sıvazlıyor ve kulağına fısıldıyordu. Muhafızlar kızını uzaklaştırmak için gönülsüz bir girişimde bulunurken geri çekildi ve onlara ters ters baktı.

Geziri cini kollarını ince ipeklerinin üzerinde kavuşturdu ve sonra içini çekerek platformun önüne doğru yürüdü.

Yüzüne fazla geniş bir sırıtış yayıldı. "Henüz zayıf kanlı bir akraba bulma şansına erişememiş olan sizler için bu çift nasıl? İki de Daevabadi doğumlu ve akıcı bir şekilde Cinnistani konuşuyorlar. Ve arkadaşımız yetenekli bir aşçı. Onu çarşıda bir atıştırmalık tezgahı işletirken bulduk. Uzun süredir kayıp olan *herhangi bir* akrabanın mutfağında işe yarayacaktır."

Ne? Ali önündeki manzaraya şaşkınlıkla baktı.

Aqisa'nın kafasının o kadar karışık olmadığı belliydi. "Onları satıyorlar," diye fısıldadı artan bir korkuyla. "Şafit satıyorlar."

"Bu olamaz." Lubeyd yine hasta görünüyordu. "Bu... bu yasak. Hiçbir Geziri asla ..."

Ali devesinin dizginlerini sözsüz bir şekilde Lubeyd'in ellerine bıraktı.

Lubeyd onun kolunu yakaladı. Ali kolunu çekmeye çalışınca Lubeyd başıyla nöbet tutan adamlara işaret etti. "*Bak, seni düşüncesiz aptal.*"

Ali bakakaldı ama bunun nedeni muhafızlar değildi. Tanıdık işaretler gözüne çarptı: mavi çizgili kapısı olan bir çömlekçi dükkânı, dar sokaklardan ikisinin birbirine yakın ama asla birbirine değmeyen kendine özgü yolu, uzaktaki hafif eğik minare. Ali bu mahalleyi tanıyordu. Bir zamanlar burada ne olduğunu, önündeki yıkıntı halindeki binanın bir zamanlar ne olduğunu biliyordu.

Bu cami, Tanzeem'in şehit edilen eski lideri Şeyh Enes'in vaaz verdiği camiydi.

Ali nefes aldı, birden nefesi kesildi. Babası kalbine bir bıçak saplamış olabilirdi. Ama bu cezanın uzaklardaki Am Gezira'daki oğluna yönelik olmadığını biliyordu; bu ceza onu sadakatsizliğe iten Şafit'e yönelikti... gözlerinin önünde açık artırmaya çıkarılanlara.

Kız daha çok ağlamaya başladı.

"Cehenneme kadar yolu var," diye tersledi Aqisa, ileri doğru adım atarak.

Ali de onu takip etti ve Lubeyd'i küfürler savurarak ve develerle boğuşarak arkalarında bıraktı. Geziri tüccarı onları fark etmiş olmalıydı çünkü iğrenç konuşmasına ara verdi, çelik gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Yüce Tanrım, ikiniz de kum fırtınasından fırlamış gibi görünüyorsunuz." Tüccar güldü. "Kesinlikle her zamanki müşterilerim değilsiniz ama sanırım insan her yerde kan bağı olan birini bulabilir." Karanlık bir kaşını kaldırdı. "Yeter ki o akraba ödeme yapabilsin."

Aqisa'nın eli kılıcına gitti. Ali hızla onun önüne geçti. "Daevabad ne zaman şafit vatandaşlarını satmaya başladı?" diye sordu.

"*Satmak mı?*" Adam dilini şaklattı. "Kimseyi satmıyoruz." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bu yasadışı olurdu. Biz sadece bu adamın safkan ailesinin aranmasını kolaylaştırıyoruz. ... ve sonra da çalışmalarımızı desteklemek için bir ücret alıyoruz." Kalbine dokundu. "Önlerinde dururken akrabalarını bulmak daha kolay, değil mi?"

Acınacak derecede dayanıksız bir örtüydü ve yanı başında Aqisa hırıliyordu. Ali evinin arkadaşlarına ne kadar korkunç göründüğünü ancak hayal edebiliyordu. Birçok Geziri gibi, Bir Nabat'ın cinleri de melez akrabalarını yanlarında tutuyor, hayatlarını sürdürmeleri için Daevabad'a getirilmelerini gerektiren yasayı görmezden geliyorlardı. Bir Nabat'taki az sayıdaki Şafit'e eşit muamele edilir, büyü yetenekleri ne olursa olsun onlar için roller bulunurdu.

Ali dişlerini sıktı. "Safkan bir akraba bulmayı arzuluyor gibi görünmüyor," dedi. "Bir geçim kaynağı olduğunu söylemiştin. Neden ona geri dönmesine izin vermiyorsunuz?"

Tüccar omuz silkti. "Şafitler çocuk gibidir. Çocukların da kendi kaderlerini seçmelerine izin vermeli miyiz?"

Bunun üzerine Aqisa, Ali'nin karnına sert bir dirsek attı ve ardından dikkatinin dağılmasından yararlanarak onu yolundan itti. Hançerini çekip çıkardı, gözleri parladı. "Senin dilini kesmeliyim," diye bağırdı Geziriyye dilinde. "Kabilemize, halkımızın savunduğu her şeye ihanet ediyorsun!"

Birkaç muhafızı etrafını sararken tüccar ellerini kaldırdı. "Burada yaptığımız hiçbir şey yasadışı değil," dedi, sesindeki yağlı ton kaybolmuştu. "Ve kuzeyli bir çöp toplayıcısının herkesi kızdırmasına ihtiyacım yok..."

"Fiyatınız nedir?" Soru Ali'nin ağzında zehir olmuştu. "Hem adamın hem de kızının fiyatı mı?"

Tüccar, şok edici benekli cüppeler giyen bir cine doğru omuz silkti. "Agnivansha'dan gelen beyefendi sadece kız için on iki yüz dinar teklif etti."

On iki yüz dinar. Bir hayata değer biçmek için iğrenç derecede düşük bir miktar ama yine de onun ve arkadaşlarının toplayabileceğinden çok daha fazlası. Ali de Bir Nebat'ın geri kalanı kadar fakirdi, babası onu sürgüne gönderdiğinde serveti elinden alınmıştı. Çektikleri develer hediyelerle yüklüydü ama hepsi özenle envanterlenmişti, Ayanle'den saraya bir armağandı.

Ali aşağı uzanarak cübbesinden zülfikarını çıkardı.

Şimdi tüccar irkilmekten fazlasını yaptı. Yüzü kızardı ve korkuyla geri adım attı. "Dur bir dakika. Bilmiyorum.

Kimden çaldığını bilmiyorum ama-

"Bu yeterli olur mu?" Ali'nin parmakları çok sevdiği kılıcının kabzasında sıkıştı. Sonra sertçe yutkundu ve onu tüccara uzattı.

Adamın gözlerinde kurnaz bir bakış belirdi. "Hayır," dedi açıkça. "Am Gezira'ya geri dönmeden önce onları rehin vermeye çalışan onca asker varken olmaz. Sana babayı veririm ama kızı vermem."

Şafitli adam uyuşmuş bir şaşkınlıkla pazarlıklarını izliyordu. Ama tüccarın teklifi üzerine kızı bir çığlık attı ve adam ona sıkıca sarıldı.

"*Hayır.*" Kelime ağzından fırladı. "Onu o kafese geri koymana izin vermeyeceğim. Onu benden almana izin vermeyeceğim!"

Sesindeki umutsuzluk Ali'nin dayanma noktasını aşmasına neden oldu. "Bir *Kahtani* zülfıkar." Onu adamın ayaklarının dibine fırlattı ve ardından yüzünü örten takkeyi çekti. "Eminim *bu* senin bedelini ödeyecektir?"

Tüccarın ağzı açık kaldı, teninin altın tonu Ali'nin mümkün olduğunu fark etmediği bir yeşile dönüştü. Dizlerinin üzerine çöktü. "Prens Alizayd," diye soluk soluğa kaldı. "Tanrım... beni affet," diye kekeledi. "Siz olduğunuzu bilseydim asla böyle saygısızca konuşmazdım."

Kalabalık, Ali'ye Am Gezira'daki cinlerin boynuzlu engereklerden nasıl atladığını hatırlatan bir şekilde ayrıldı. Adı rüzgârda uçuşuyor, çeşitli dillerdeki fısıltılar kalabalığın içinde hışırdıyordu.

Ali onları görmezden gelmeye çalıştı, bunun yerine sesine eski kibrinden bir parça sızmasına izin verdi. "Şimdi gel," diye meydan okudu. Çenesini zülfıkara doğru uzattı, sürgünü sırasında onu hayatta tutan silahı teslim etme düşüncesi yüreğini burkuyordu. "Benim kişisel kılıcım. Nesillerdir ailemdeydi, bu ikisini de koruyacak mı?"

Tüccarın yüzünde açgözlülük ve korku karışımı bir ifade belirdi. "Scourge'u öldürmek için bunu mu kullandınız?"

Ali bu sorudan iğrenmişti. Ama adamı etkilemeye yardımcı olacağından şüphelenerek yalanı kolayca söyledi. "Bıçağın ta kendisi."

Adam sırtıttı. "O zaman sizinle iş yapmanın çok güzel olduğunu söyleyebilirim, prensim." Eğildi ve Ali'ye yanına gelmesini işaret etti. "Lütfen... sözleşmeler sadece bir dakika sürecek..."

Şafitli adam şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Ama siz... insanlar diyor ki-" Gözleri safkanlardan oluşan kalabalığa doğru kayd ve aniden konuyu değiştirdi. "Lütfen bizi ayırmayın, Majesteleri." Kızına daha sıkı sarıldı. "Size yalvarıyorum. Nasıl isterseniz öyle hizmet ederiz ama lütfen bizi ayırmayın."

"Hayır," dedi Ali hemen. "Bu öyle bir şey değil." Tüccar sözleşmelerle geri döndü ve imzasını atmadan önce onları okudu. Sonra onları Şafit'in babasına uzattı.

Diğer adam şaşkın görünüyordu. "Anlamıyorum."

"Özgürsün," dedi Ali. "Olman gerektiği gibi." Adamı vurdu tüccar en soğuk bakışını attı ve adam irkilerek uzaklaştı. "Bunlar cehennemde ilk yananlar arasında olacaklardır."

"Ve bunu burada bırakalım!" Lubeyd sonunda kalabalığın arasından meleyen iki deveyi çekerek onlara doğru ilerledi. Dizginleri Aqisa'nın ellerine verdi ve Ali'nin cübbesinin eteğinden tutarak onu platformun dışına sürükledi.

Ali etrafına bakındı ama Şafit baba gitmiş, kızıyla birlikte kalabalığın içinde kaybolmuştu. Ali onu suçlamadı. Lubeyd, Ali'nin tülbindini yüzüne yeniden sarmaya çalışırken çevredekilerin gözlerinin üzerlerine dikildiğini hissedebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Arkadaşı onu gözünden dürttüğünde Ali talep etti. "Ah! Keser misin ..." Lubeyd'in onu uzaklaştırmaya çalıştığından şüphelenmesinin nedenini fark ettiğinde kelimeler ağzında kayboldu.

Kraliyet Muhafızlarının bir düzine üyesi de onlara katılmıştı.

Ali, eski yol arkadaşlarını nasıl selamlayacağını bilemez bir halde, gutrası yamuk, beceriksizce durdu. Bir iki dakika boyunca

Subaylardan biri öne çıkana kadar tereddütle baktı. Elini kalbine ve alnına götürerek Geziri selamı verdi. "Selamün aleyküm Prens Alizayd," diyerek onu ciddiyetle selamladı. "Babanız sizi geri almamı istedi."

"İDAM EDİLMEK İÇİN ÇOK GÜZEL BİR YER, SİZİ BAĞIŞLAYACAĞIM
"Lubeyd, ıssız bir saray koridorunda onlara eşlik ederken sohbet eder gibi konuştu. Tatlı kokulu mor çiçekler sütunlara tırmanıyor, güneş ışığı ahşap perdelerin arasından süzülüyordu.

"İdam edilmeyeceğiz," dedi Ali, sonlarına doğru yürüdükleri hissini yüzünden uzak tutmaya çalışarak.

"Silahlarımızı aldılar," diye belirtti Lubeyd. "Aqisa'nın ve benim silahlarımı aldılar... sen de kendininkileri verdin. Zekice bir hareket bu arada."

Ali ona karanlık bir bakış fırlattı.

"Buraya, prensim." Subay durdu ve etrafına ceylan desenleri işlenmiş mavi boyalı bir kapıyı açtı. Kapı, soluk krem rengi taştan yüksek duvarlarla çevrili küçük bir avlu bahçesine açılıyordu. Ortada yemyeşil palmyelerin gölgelediği çukur bir köşk vardı. Yıldız şeklinde ve güneş patlamalarıyla döşenmiş taş bir çeşmede su neşeyle fokurduyordu ve karşısında gökkuşağı rengine hamur işleri ve mücevher parlaklığında meyvelerden oluşan gümüş tabaklarla dolu bir halı vardı.

"Babanız birazdan size katılacak. Sizinle tanışmak bir onurdur, prensim." Subay tereddüt etti, sonra ekledi, "Ailem Hegra'dan. Geçen yıl kuyumuzda yaptığınız iş ... onları kurtardı." Gözleri Ali'ninkilerle buluştu. "Umarım Kraliyet Muhafızları'ndaki birçoğumuzun sana ne kadar düşkün olduğunu biliyordur."

Ali dikkatle yazılmış bu ifadeyi düşündü. "İyi bir karşılık," diye yanıtladı. "Senin adın ne kardeşim?"

Adam başını eğdi. "Daoud."

"Sizinle tanışmak bir zevk." Ali onun kalbine dokundu. "Bir sonraki karşılaşmanızda halkınıza selamlarımı iletin."

"İnşallah, prensim." Tekrar eğildi ve kapıyı arkasından çekerek çıktı.

Aqisa ona bir bakış attı. "Arkadaş mı ediniyorsun?"

Müttefikler. Gerçi Ali onun zihninin bu kelimeye bu kadar çabuk yerleşmesinden hoşlanmamıştı. "Onun gibi bir şey."

İleride, Lubeyd yemeğin üzerine düşmüştü. Şekerli çiçeklerle süslenmiş ballı bir şekerlemeden bir ısırık aldı ve mutluluktan gözleri kapandı. "Bu şimdiye kadar tattığım en güzel şey."

"Muhtemelen zehirlidir," dedi

Aqisa. "Ölmeye değer."

Ali de ona katıldı, midesi gurulduyordu. Böyle lezzetler görmeyeli yıllar olmuştu. Her zamanki gibi, Ali ve aç arkadaşlarının bile bitiremeyeceği kadar çok yığılmışlardı. Gençken pek düşünmediği bir uygulamaydı bu ama Daevabad'ın sokaklarındaki gözle görülür yoksulluğu hatırlayınca birden bunun günahkârca bir israf olduğunu düşündü.

Kapı gıcırdayarak açıldı. "Küçük Zaydi!"

Ali başını kaldırdığında subay üniforması giymiş, kızıl sarıklı, fıçı göğüslü bir adamın bahçeye adım attığını gördü. "Vecit amca!" diye sevinçle bağırdı.

Işıl ışıl parlayan Kaid, Ali'yi kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı. "Tanrım, oğlum, seni tekrar görmek ne güzel!"

Ali gerginliğinin bir kısmının gittiğini hissetti ya da belki de Vecit'in kucaklaması onu sadece uyuşturuyordu. "Sen de amca."

Vecit onu geri itti, kol uzunluğunda tutarak ona baktı; yaşlı adamın gözlerinde yaşlar vardı, ama Ali'yi görünce açıkça sevinerek güldü. "Zülfikar sallamayı öğrettiğim o çelimsiz çocuk nerede? Askerlerim senin Büyük Zeydi'ye benzediğini fısıldıyorlardı, paçavraların içinde, yanında arkadaşlarıyla saraya doğru yürüyordun."

Bu, Ali'nin babasının hoşuna gideceğinden şüphelendiği bir karşılaştırma değildi. "Kimsenin beni babamla karıştıracığını sanmıyorum.

Büyük Zeydi," diye hızlıca mırıldandı. "Ama dostlarımla tanış." Wajed'in koluna girdi. "Aqisa, Lubayd... bu Wajed al Sabi, Kraliyet Muhafızları'nın Qaid'i. Hisar'a gönderildiğimde beni o yetiştirdi."

Wajed onun kalbine dokundu. "Onur duydum," dedi içtenlikle. Kaid'in sert sesine küçük bir duygu sızdı. "Onu koruduğun için teşekkür ederim."

Ali kapının gıcırtısını tekrar duydu. Kalbi küt küt atarak arkasına baktı, babasını bekliyordu.

Ama gün ışığına çıkan Muntadhir oldu.

Ali, ağabeyinin bakışlarıyla karşılaşınca dondu kaldı. Muntadhir Ali'nin hatırladığından daha solgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Sol alnında Afşin'in belasından kalan iki ince yara izi vardı. Ama görünüşünü bozacak pek bir şey yapmamışlardı. Muntadhir her zaman gösterişli biri olmuştu; yakışıklı, hovarda prens, hayranlık duyan soyluları Ali'nin onları uzaklaştırdığı kadar hızlı bir şekilde kazanmıştı. Kahtani kraliyet kıyafetleri içinde çarpıcı görünüyordu: ayaklarının etrafında duman gibi dönen altın süslemeli siyah cübbesi ve başını taçlandıran bükülmüş mavi, mor ve altın ipekten parlak sarığı. Parlak siyah Geziri incileri boynunu çevreliyordu ve başparmağındaki altın yüzükten bir yakut insan kanı damlası gibi göz kırpyordu.

Vecid başını eğdi. "Emir Muntadhir," diye saygıyla selamladı onu. "Selam olsun sana."

Muntadhir kibarca, "Ve hepinizin üzerine barış," diye karşılık verdi. Kardeşinin tanıdık sesi Ali'nin içine bir duygu dalgası gönderdi. "Qaid, babam Prens Alizayd'ın arkadaşlarına Hisar'ın misafir odalarına kadar eşlik etmeni rica ediyor. Lütfen hiçbir şey istemediklerinden emin olun." Kalbine dokundu ve ardından göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Aqisa ve Lubayd'a yöneldi. "Kardeşimi köyünüzde ağırladığınız için sonsuza dek minnettarız."

Ali bu hoş yalan karşısında gözlerini kıstı ama ne Akisa ne de Lubeyd her zamanki alaycı tavırlarıyla karşılık verdiler.

Bunun yerine, Daevabad'ın emirini gördüklerinde oldukça şaşırılmış görünüyorlardı.

Evet, sanırım sırlıklam olmuş, açlıktan ölmek üzere olan bir prensten daha sürükleyici bir görüntü oluşturuyor.

Lubeyd önce toparlandı. "Bu senin için uygun mu kardeşim?" diye sordu Ali'ye.

"Elbette öyle," diye araya girdi Muntadhir yumuşak bir sesle. "Prens Alizayd'la biraz yalnız vakit geçirmek istediğimizi anlayacaksınız."

Ali, ağabeyinin babalarıyla özdeşleştirdiği "biz" kelimesini agresif bir şekilde kullanmasını özlemiyordu. Münteher'in sevimli sözlerinin altında Ali'nin hoşlanmadığı bir sertlik gizleniyordu. Muhtemelen kendisi için pek hayra alamet olmasa da, arkadaşlarının uzakta olması birdenbire umurunda olmadı. "Onlara göz kulak olacak mısınız?" diye sordu Vecit'e.

Wajed başını salladı. "Size söz veriyorum, prensim."

İşe yaramak zorundaydı. Ali, Vecit'e buradaki herhangi birine güvenebileceği kadar güveniyordu. Lubeyd ve Aqisa'ya baktı ve gülümsemeye çalıştı. "Yakında görüşürüz, inşallah."

"Sen daha iyisin," diye yanıtladı Lubayd, ayağa kalkmadan önce bir hamur işi daha kaptı.

Aqisa onu hızlı bir kucaklamanın içine çekti. Ali bunun tamamen uygunsuzluğu karşısında şoktan kaskatı kesildi ama sonra kemerinin kıvrımına sert bir şey kaymaya başladı. "Sakın ölme," diye tısladı kulağına. "Lubeyd teselli bulamaz."

Az önce onu geçtiğinden oldukça emin olan Ali, saraya hangi silahı sokmayı başardığını ancak Tanrı bilirdi, sessizce minnettarlıkla başını salladı. "Kendine iyi bak."

Wajed onun omzunu sıktı. "Fırsatın olduğunda Citadel'e git. Daevabadi doğumlu veletlerime evde nasıl savaştığımızı göster."

Onlar gider gitmez hava sıcaklığı düşer gibi oldu ve Muntadhir'in yüzündeki kibar, boş gülümseme kayboldu. "Alizayd," dedi soğukkanlılıkla.

Ali irkildi; kardeşi onu nadiren resmi adıyla çağırırdı. "Dhiru." Sesi takıldı. "Seni görmek gerçekten çok güzel."

Müntehir'in tek tepkisi, sanki ekşi bir şey ısırmış gibi hafifçe yüzünü buruşturmak oldu. Ali'nin kôřke inmesine aldırmadan döndü.

Ali tekrar denedi. "En iyi koşullarda ayrılmadığımızı biliyorum. Özüş dilerim." Kardeşi hiçbir şey söylemedi, bir bardak şarap doldurdu ve sanki Ali orada değilmiş gibi yudumladı. Ali ısrar etti. "Umarım iyisindir. Düğününü kaçırdığım için üzgünüm," diye ekledi. Tüm çabalarına rağmen sözlerindeki sertliği duyabiliyordu.

Bunun üzerine Muntadhir başını kaldırdı. "Hakkında saçmalayabileceğin o kadar diplomatik şey var ve sen doğrudan ona gidiyorsun."

Ali kızardı. "Ben sadece-"

"Kuzenin nasıl?"

Ali başladı. "Benim neyim?"

"Kuzenin," diye tekrarladı Muntadhir. "Uygun bir şekilde hastalanan ve onun yerine devam etmen için sana ihtiyaç duyan Ayaanle."

Ali'nin Musa'nın komplosunda rol oynadığına dair alaycı ima dişlerini sıktı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Tabii ki hayır. Bir Ayaanle komplosu seni uzaklaştırıyor, bir başkası geri getiriyor. Ve geriye masum ve her şeyden habersiz Alizayd kalıyor."

"Hadi, Dhiru, kesinlikle-"

"Bana öyle deme," diye araya girdi Muntadhir. "O gece sana söylediklerimde ciddiye dim -hatırlamalısın, revirin tavanını başıma indirmeden hemen önceydi- seni korumaktan bıktım." Fincanından bir yudum daha aldı. Elleri titriyordu ve sesi titremese de Muntadhir'in bakışları sanki küçük kardeşinin görüntüsü ona acı veriyormuş gibi başka yöne kayıyordu. "Sana güvenmiyorum. Sana güvenmiyorum."

kendimi seninle birlikte. Ve bu beni aşağı çekmesine izin vermeye niyetli olduğum bir zayıflık değil."

Sinirlenen Ali bir yanıt vermek için çırpındı, duyguları göğsünde dönüp duruyordu.

Önce Hurt cevap verdi. "Hayatını ben kurtardım. Afşin... tekne..."

"Farkındayım." Muntadhir'in sesi sertti ama Ali bu kez kardeşinin gözlerindeki duygu titreşimini kaçırmadı. "O zaman ben de iyiliğinin karşılığını vereyim. Git buradan."

Ali ona bakakaldı. "Ne?"

"Git," diye tekrarladı Muntadhir. "Anlamadığın başka bir şeye bulaşıp bir sürü masum insanın ölümüne sebep olmadan önce Daevabad'dan defol." Sesine şiddetli bir korumacılık sinmişti. "Ve Zeyneb'den uzak dur. Sana yardım ettiğini biliyorum. Bu iş biter. Küçük kız kardeşimi kendi pisliğine bulaştırmana izin vermeden önce seni kendim öldüreceğim."

Ali geri çekildi, kardeşinin yüzündeki açık nefret karşısında nutku tutuldu. Muntadhir'in onu kollarını açarak karşılamasını beklemiyordu ama bu ...

Tabii tam o sırada kapı tekrar açıldı ve babaları avluya girdi.

Eğitim ve bir ömür boyu büyüklerine saygı göstermesi için azarlanmak Ali'nin ne yaptığını bile anlamadan eğilmesine neden olmuş, eli kalbinden alnına doğru hareket etmişti.

Ama ağzından bir kelime kaçırmadan önce kendini tuttu. "Kralım," diyerek Ghassan'ı ciddiyetle selamladı. "Barış senin üzerine olsun."

Ghassan, "Ve senin üzerine de barış, çocuğum," diye karşılık verdi.

Ali doğruldu ve yaklaşan babasının görüntüsüne baktı. Ghassan, Ali'nin beklediğinden çok daha fazla yaşlanmıştı. Kralın gözlerinin etrafındaki stres çizgileri derinleşiyor, yanaklarının altındaki cılız gölgeleri yankılıyordu. Omuzlarına bir ağırlık çökmüş gibiydi, bu da onu çelimsiz değilse bile en azından daha yaşlı gösteriyordu. Birdenbire iki yüzyıl yaşamış bir adam, çok fazla şey görmüş ve yapmış bir kral gibi göründü.

Ghassan gözlerini dikmiş, Ali'ye açık bir rahatlamayla bakıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve Ali bir dizinin üzerine çökerek babasının elini tutup alnına bastırmak için uzandı. Bu, Kahtanilerin özel hayatlarında yaptıkları bir şey değildi ama Ali birden kendini resmiyetin içine çekilirken buldu, tören ve ritüelin sağladığı mesafeyi istiyordu. "Tanrı saltanatını korusun," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve geri adım attı ama Ghassan bileğini tuttu. "Kal evlat. Sana biraz daha bakmama izin ver."

Muntadhir'in onları izlediğinin farkında olan Ali sinmemeye çalıştı. Ama babası yüzüne dokunduğunda, kaskatı kesilmekten kendini alamadı.

Ghassan fark etmiş olmalıydı; çizgili gözlerinde kısa bir anlık incinme oldu, bir sonraki anda kayboldu. "Oturabilirsin, Alizayd," dedi yumuşak bir sesle. "Uzun bir yolculuk yaptığını biliyorum."

Ali bacak bacak üstüne atarak oturdu. Kalbi hızla çarpıyordu. "Ani dönüşümü bağışlamanızı dilerim kralım," diye devam etti. "Bir Nabat, Ayaanle kervanını ayakta tutamazdı ve o sefil tüccar kervanı terk edince başka çarem kalmadı. İşlenmemiş tuzla başa çıkabilecek tek adam bendim."

"Yiyecek için hayvanları kesip kargoyu çalmış olabilirsin," dedi Muntadhir kayıtsızca. "Bir Nabat'ın cinleri de kuzeyin geri kalanı gibi yağmacıdır, değil mi?"

"Hayır," dedi Ali, ağabeyinin düzgün ses tonuna uyarak. "Biz çiftçiyiz ve Hazine'den dolayı küçük bir servetimiz vardı. Köyün başının belaya girmesini istemedim."

Ghassan elini kaldırdı. "Açıklamaya gerek yok, Alizayd. Annenin adamlarının eninde sonunda seni buraya geri getirmek için bir numara çevireceğinden şüpheleniyordum."

Muntadhir inanamayarak babasına baktı. "Ve sen gerçekten onun bu işte bir rolü olmadığını mı düşünüyorsun, Abba?"

"Yastığından fırlamaya ve onu çöle geri götürecek ilk halıya atlamaya hazır görünüyor. Yani hayır, herhangi bir rol oynadığını sanmıyorum." Bir kadeh şarap doldurdu. "Ayrıca bana burası ile çöl arasındaki her kervansaraydan bir mektup gönderdi."

Am Gezira tam da bu karşılaşmadan kaçınmak için farklı yollar öneriyor."

Ali kızardı. "Eksiksiz olmak istedim."

"O zaman iyice inceleyelim." Ghassan, Ali'nin elmacık kemiğinin üstündeki uzun süredir iyileşmemiş olan yara izini, yani Süleyman'ın mührünün derisine kazındığı yeri işaret etti. "Bu daha kötü görünüyor."

"Am Gezira'ya varmadan önce hançerimi ona götürdüm," diye açıkladı Ali. "Kimsenin onu tanımasını istemedim."

Muntadhir'in yüzü kızardı, hatta babası bile biraz şaşırmış görünüyordu. "Buna hiç gerek yoktu, Alizayd."

Ali, "Sürgün edilmek ailemizin sırlarını koruma konusunda beni daha az sadık yapmadı," diye cevap verdi. "Sağduyulu olmak istedim."

"Tedbirli mi?" Kardeşi alay etti. "Afşin katili Alizayd mı? Akrabaları Daevabad'ın sarayında tembellik ederken muwaswas'la savaşan ve Am Gezira'yı yeşile çeviren kahraman mı? Sağduyulu olduğunu düşündüğün şey bu mu?"

"Sadece bir muwaswas'tı," diye savundu Ali, öfkeli büyülü kum balığı olayını gayet iyi hatırlıyordu. "Am Gezira'yı yeşillendirdiğim de söylenemez. Bu basit bir sulama işi, pınarları aramak, kanallar ve kuyular kazmak."

"Ve merak ediyorum, o kaynakları nasıl buldun, Alizayd?" diye düşündü babası boş boş. "Yerlilerin kendilerini keşfetmeyi asla başaramadıkları o pınarları mı?"

Ali tereddüt etti ama babasının inanacağı bir yalan yoktu. "Kendimi kontrol altında tutuyorum. Revirde olanlar ... Yıllardır böyle olmamıştım."

Ghassan suratsız görünüyordu. "O halde bu, marid sahipliğinin bir yan etkisi."

Ali avuçlarını dizlerine bastırdı. "Önemli bir şey değil," diye ısrar etti. "Ve oradaki hiç kimsenin umurunda değil. Hayatta kalmaya çalışmakla çok meşguller."

Babası ikna olmuş görünmüyordu. "Bu hâlâ riskli."

Ali itiraz etmedi. Elbette riskliydi ama umurunda değildi. Ölmekte olan Bir Nabat'ı, insanların zayıf bedenlerini ve saçlarına kıtlığın pası bulaşmış çocukları görmek bu endişeleri kalbinden söküp atmıştı.

Babasının bakışlarıyla karşılaştı. "Kuzey Am Gezira yıllardır acı çekiyordu. Suikastçılar tarafından öldürülmeden önce beni barındıran insanlar için iyi bir şeyler yapmak istedim."

Suçlamayı bıraktı ve Ghassan'ın sakin ifadesi hafifçe kaymış olsa da, cevap verirken sesi eşitti. "Ve yine de yaşıyorsun."

Alaycı bir özür dileme dürtüsüne direnen Ali, basitçe yanıt verdi. "Bütün övgüler Allah'a mahsustur." Muntadhir gözlerini devirdi ama Ali devam etti. "Daevabad'da politika yapmak gibi bir niyetim yok. Arkadaşlarımın dinlenmek için sadece kısa bir süreye ihtiyacı var ve ben de mallarının taşınması karşılığında Ayaanle'nin bizi tedarik etmesini sağlamayı planlıyorum. Bir hafta içinde gidebiliriz."

Ghassan gülümsedi. "Hayır. Aslına bakarsan, Alizayd, yapamazsın."

Ali'nin yüreğini bir korku kapladı ama Müntehir ilk tepkiyi verdi ve bir anda doğruldu. "Neden olmasın? Onu duyuyor musun? Gitmek istiyor."

"Çok erken dönerse şüpheli görünecektir." Ghassan şarabından bir yudum daha aldı. "Beş yıldır eve gelmiyor ve birkaç gün içinde mi gidiyor? İnsanlar konuşacaktır. Ve aramızın açıldığına dair söylentilerin yayılmasını istemem. Ayaanle zaten işe karışmışken olmaz."

Kardeşinin yüzü kapandı. "Anlıyorum." Birini boğazlama dürtüsüne direniyormuş gibi dizlerini kavıyordu. Büyük ihtimalle Ali'yi. "O zaman ne zaman gidiyor?"

Ghassan ellerini kavuşturdu. "Bunu yapmak için benden izin aldığında... şimdi sana izin veriyorum Muntadhir. Kapıdaki hizmetkâra söyle, gelirken çantayı ofisimden alsın. O ne demek istediğini anlayacaktır."

Muntadhir tartışmadı. Aslında başka bir şey de söylemedi. Usulca ayağa kalktı ve yüzüne bakmadan oradan ayrıldı.

Yine Ali. Ama Ali o gözden kaybolana kadar kardeşini izledi, boğazında tam olarak yutamadığı bir yumru yükseldi.

Ghassan tekrar konuşmadan önce yalnız kalana kadar bekledi. "Onu affedin. Son zamanlarda karısıyla her zamankinden daha fazla kavga ediyor ve bu da onu kötü bir ruh haline sokuyor."

Karısı. Ali onu sormak istedi ama durumu daha da kötüleştirmeye cesaret edemedi.

Ama babası onun suskunluğunu açıkça fark etmişti. "Eskiden çok daha rahat konuşurdun. Ve yüksek sesle."

Ali ellerine baktı. "Gençtim."

"Daha çok gençsin. Daha ilk çeyrek yüzyılına bile ulaşmadın."

Aralarına garip ve yüklü bir sessizlik çöktü. Babasının onu incelediğini hissedebiliyordu ve bu, omurgasında bir karıncalanmaya yol açtı. Ali bunun gençliğindeki korku olmadığını, daha derin, daha karmaşık bir şey olduğunu fark etti.

Öfkeliydi. Ali öfkeliydi. Babasının kendisine verdiği zalimce cezaya kızgındı ve kralın Am Gezira'daki dedikodulara, halkın aç kalmasından daha fazla önem vermesine kızgındı. Enes'in camisinin korkunç harabelerinde Daevabad'ın şafitine olanlara kızgın olmanın ötesindeydi.

Ve kendi babası hakkında böyle hissetmek onu hâlâ utançla doldurduğu için kızgındı.

Neyse ki o sırada elinde sarık kılıfı büyüklüğünde sade bir deri kutu taşıyan bir hizmetçi içeri girdi. Selam verdi ve kutuyu Ghassan'ın yanına koydu. Gitmek için döndüğünde, kral ona yaklaşmasını işaret etti ve kulağına Ali'nin anlayamadığı bir emir fısıldadı. Adam başını salladı ve gitti.

"Seni tutmayacağım Ali," dedi Ghassan. "Bu uzun bir yolculuk ve sıcak bir banyo ve yumuşak bir yatak için ne kadar istekli olduğumu tahmin edebiliyorum. Ama sana uzun zaman önce verilmesi gereken bir şeyim var, geleneklerimize uygun olarak." Kutuyu işaret etti.

Ali endişeyle aldı. Babasının keskin bakışlarının farkında olarak dikkatle açtı. İçinde güzelce işlenmiş düz bir bıçak vardı; bir Daeva bıçağı.

Tanıdık bir bıçak. Ali kaşlarını çatı. "Bu Nahri'nin hançeri, değil mi?" Onu sık sık beline takardı.

"Aslında Darayavahuş'a aitti," diye yanıtladı babası. "Daevabad'dan ilk ayrıldığında ona vermiş olmalı." Ghassan minderinde arkasına yaslandı. "Ölümünden sonra odası arandı ve ben böyle bir silahın onun elinde kalmasına izin vermek istemedim. Onu sen öldürdün. Bunu hak ettin."

Ali'nin midesi şiddetli bir dönüş yaptı. Bunu Nahri'den çalıp ona mı vereceklerdi? Sanki bir tür ödölmüş gibi?

"Bunu istemiyorum." Ali kutuyu bir çırpıda kapattı ve itti. "Onu Marid öldürdü. Bunu yapmak için beni kullandılar."

"Bu tekrarlanmaması gereken bir gerçek," diye uyardı Ghassan, sözleri sessiz ama keskindi. Ali kutuya dokunmak için hiçbir hareket yapmayınca içini çekti. "Nasıl istersen öyle yap, Alizayd. O artık senin. İstemiyorsan Daevalara ver. Büyük Tapınak'ta benim bilmediğimi düşündükleri bir tapınakları var." Ayağa kalktı.

Ali hemen peşinden gitti. "Muntadhir'in sorduğu şey... ne zaman Am Gezira'ya geri mi

döneceğim?"

"Navasatem'den

sonra."

Ali ayaklarının üzerinde sallandı. Babası şaka yapıyor olmalıydı. "Navasatem'e daha yedi ay var."

Ghassan omuz silkti. "Daevabad'da, dünyamızdaki en iyi zülfıkarlardan biri olan en küçük oğlumun, aramızdaki ilişkiler dostane olsaydı, yüzyıldaki en büyük savaş müsabakalarından önce ayrılacağına inanacak tek bir kişi bile yok. Burada kalacak ve Navasatem'i ailenle birlikte kutlayacaksınız. Sonra da ayrılmanı konuşacağız."

Ali panikle savaştı. Daevabad'da o kadar uzun süre kalmasının imkânı yoktu. "Abba," diye yalvardı, çaresizlik içinde

kelimeyi ondan aldı. Onu ölde ölüme gönderen adama karşı bu kelimeyi kullanmayı düşünmemiştir. "Lütfen. Am Gezira'da sorumluluklarım var."

"Burada sorumluluklar bulabileceğimize eminim," dedi Ghassan neşeyle. "Tatil yaklaşırken etrafta dolaşacak çok şey olacak. Ve Wajed seni her zaman Hisar'da kullanabilir." Oğluna sert bir bakış attı. "Gerçi şehir kapılarına fazla yaklaşırsan seni dövmesi için talimat aldı."

Ali ne diyeceğini bilemedi. Duvarlar üzerine kapanıyormuş gibi hissediyordu.

Ghassan onun sessizliğini kabullenmiş gibi görünüyordu. Ali'nin omzuna dokundu ve sonra Afşin'in hançerinin bulunduğu kutuyu eline tutuşturdu. "Hafta sonunda seni uygun bir şekilde karşılamak için bir ziyafet vermeyi planlıyorum. Şimdilik dinlen. Ebu Sara seni odana götürecekt."

Benim odam mı? Ali suskun kaldı. Hâlâ odam mı var?
Güçsüzce kapıya yöneldi.

"Alizayd?"

Arkasına baktı.

"Diğer bazı mülklerin de size iade edilmesini ayarladım." Ghassan'ın sesinde bir uyarı notu vardı. "Bir daha kaybetmemeye dikkat et."

Ali sersemlemiş bir halde eski odasına baktı. Odaya hiç dokunulmamış gibiydi; kitaplar beş yıl önce bıraktığı masanın üzerinde gelişigüzel duruyordu, Am Gezira'ya gitmek için hazırlanırken karıştırdığı kıyafetler hâlâ yere saçılmıştı. Nahri'ye yazmaya niyetlendiği ama kelime bulamadığı için vazgeçtiği bir mektup olan buruşuk bir kâğıt, en sevdiği tüy kaleminin ve değiştirmeyi düşündüğü mum parçasının yanında toplanmıştı. Her şeyin tozu alınmış ve yeni süpürülmüş olmasına rağmen, hiçbir şeyin değişmediği açıktı.

Ali dışında hiçbir şey. Ghassan en küçük oğlunu eski hayatına bu kadar kolay geri döndürebileceğini düşündüyse yanıliyordu.

Ali derin bir nefes aldı ve nefes alırken bir miktar tütsü ve babasının tercih ettiği ekşi demirhindi şarabının kokusunu aldı. Ali'nin bir zamanlar namaz kıldığı yerde iyi yıpranmış bir minder vardı ve Ali minderin üzerinde düzgünce duran babasının şapkalarından birini tanıdı. Onu eline aldı ve babasının özel kokusu daha güçlü bir şekilde geldi. Takke oldukça yıpranmıştı, defalarca katlandığı için kırıksıklıklar keteni bozmuştu.

İç odaya doğru ilerlerken titredi, uyku alanı beş yıl önce olduğu gibi şimdi de seyrekti. Kendi mezarını ziyaret ediyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Yatağa bir göz attı. Gözlerini kırptırdı.

Düzgünce katlanmış yorganın üzerinde onun Zülfıkar'ı duruyordu.

Ali hemen odanın öbür ucuna geçmiş, Afşin'in bıçak kutusunu yatağın üzerine bırakmıştı. Zülfikar gerçekten de Ali'nindi, kabzası ve kabzası kendi eli kadar tanıdıktı. Ve eğer herhangi bir şüphesi varsa, imzaladığı sözleşmeler onun altında duruyordu.

Bir kraliyet kâtibi tarafından geçersiz kılınarak işaretlendi.

Ali dizlerinin bağı çözülmüş gibi yatağa yığıldı. Yanılmış olmayı umarak sayfaları taradı, ancak kanıtlar önünde açık ve net hukuki terimlerle ifade edilmişti. Şafit baba ve kızı Geziri tüccarına iade edilmişti.

Ayağa fırladı. *Hayır*. O insanlar masumdu. Onlar Tanzeem savaşıları değildi, kimse için tehdit oluşturmuyorlardı. Ama zülfikarına uzanırken babasının uyarısı aklına geldi. Ghassan bunu ona bir ders vermek için yapmıştı. Ali müdahale etmeye cüret ettiği için iki Şafit'in hayatını mahvetmişti.

Ali dövüşseydi ne yapardı?

Ali gözlerini kapadı, küçük kızın gözyaşları içindeki yüzü aklına geldikçe göğsünde mide bulantısı yükseldi. *Allah'ım beni affet*. Ama sadece o değildi. Şeyh Anas ve Raşid, Fatumai ve yetimleri. Açık artırma bloğu yıkık camiden inşa edilmişti.

Yardım etmeye çalıştığım her insanı kırıyor. Hepimizi kırıyor.

Elini Zülfikar'dan çekti. Derisi ürperiyordu. Ali burada kalamazdı. Özenle korunmuş bu odada değil. Her yanlış hareketinin bir başkasının canını yaktığı bu ölümcül şehirde değil.

Birden aklına Zeyneb geldi. Ali annesine daha fazla bulaşmaya cesaret edemiyordu ama kız kardeşi ona yardım edebilirdi. Onu bu durumdan kurtarabilirdi.

Muntadhir'in uyarısı kulaklarında yankılandı ve kız kardeşini düşününce göğsünde kıvılcımlanan umut ışığı söndü. Hayır, Ali onu riske atamazdı. Gözlerini sıktı

kapandı, umutsuzlukla savaştı. Elllerinde su birikiyordu, yıllardır böyle bir şey olmamıştı.

Nefes al. Kendini toparla. Gözlerini açtı. Bakışları
kutunun üzerine düştü.

Ali bir sonraki nefeste odanın diğer ucundaydı. Kutuyu açtı, hançeri kaptı ve kemerine yerleştirdi.

Babasının emirlerinin canı cehenneme.

Biraz aceleci davranıp davranmadığını merak etmeye başlamadan önce İNFİRMARYUMUN YARISINA GELMİŞTİ.

Ali, harem bahçesinin kalbine doğru kıvrılan patikada yavaşladı. Aslında Nahri'yi *ziyaret* etmeyi planlamıyordu, diye düşündü. Ali revirin dışında bir hizmetçi bekleyecek, sonra da asistanı Nisreen'le konuşmak isteyecekti. Nisreen'e hançeri ve bir mesaj verebilirdi ve eğer Nahri onu görmek istemezse, bu sorun değildi. Tamamen sorun değil. Belki de Muntadhir bunu öğrenir ve karısıyla konuşmaya çalıştığı için onu öldürürdü ve o zaman Ali'nin Navasatem aracılığıyla Daevabad'da kalma konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı.

Yağmurla ıslanmış toprak ve çiy nemli çiçek kokusuyla zengin nemli havadan derin bir nefes aldı ve göğsü hafifçe çözöldü. Akan kanalın ve yapraklardan damlayan suyun birbirine karışan sesleri bir ninni kadar rahatlatıcıydı. İç geçirdi ve kısa bir süre karanlık ağaçların arasından süzölen bir çift küçük, safir renkli kuşu izledi. Keşke Daevabad'ın geri kalanı da bu kadar huzurlu olabilseydi.

Parmaklarının arasından serin bir nem dalgası geçti. Ali irkilerek aşağı baktığında belinin etrafında dönen bir sis şeridi gördü. İzlerken, uzun zamandır özlediği bir arkadaşının kucaklaması gibi omzunun üzerinden kıvrıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Bu kesinlikle Am Gezira'da hiç olmamıştı. Yine de sırttı, teninde dans eden suyun görüntüsünden büyülenmişti.*

Gölümsemesi geldiği gibi hızla kayboldu. Etrafındaki yeşilliklere hızlıca baktı ama neyse ki patika

terk edilmişti. Teknedeki fısıltılar, gölün garip çekimi ve odasındaki suyun teninden boncuk boncuk dökölme hızı aklına geldi. Ali, yeni yeteneklerini sisli, su zengini Daevabad'da saklamanın ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştir.

O zaman bir yolunu bulsan iyi olur. Yakalanamaz. Burada yakalanamazdı. Bir Nabat köylüleri onun ara sıra ortaya çıkan tuhaflıklarını görmezden gelmeye istekli olabilirdi - ne de olsa Ali onları kurtarmıştı - ama Daevabad'ın çok daha mecazi nüfusu karşısında bu riski göze alamazdı. Onun dünyasında maridlerden korkulurdu. Onlar cin ebeveynlerin korkutucu masallarında çağrıştırdıkları canavarlardı, cin yolcuların korunmak için muska taktıkları bilinmez dehşetlerdi. Büyürken, bir Daeva çocuğunu sözde marid lorduna kurban etmekle haksız yere suçlandıktan sonra göle atılan uzak bir Ayaanle akrabasının karanlık hikâyesini duymuştu.

Bir ürperti bastıran Ali revire doğru ilerlemeye devam etti. Ama araziye ulaştığında, dönüşüm karşısında hayrete düşerek yine kısa bir süre durdu. Daevaların meşhur olduğu resmi bahçeler, çiçeklerle dolu kafesleri çevreleyen parlak otlarla dolu yükseltilmiş yataklar, cam kuş evlerini gölgeleyen meyve ağaçları ve hafifçe şırıldayan çeşmeleriyle güzel bir manzara oluşturuyordu. Tam ortasında, iki dikdörtgen havuzun arasında çarpıcı bir portakal korusu vardı. Ağaçlar birbirine yakın dikilmiş, dalları özenle bakımdan geçirilmiş ve sanki bir tavan oluşturacakmış gibi iç içe geçmeleri sağlanmıştı. Küçük bir muhafaza, diye fark etti, yapraklar dolgun meyveler ve kar beyazı çiçeklerle öylesine sıklıkla ki insan içini göremiyordu.

Büyülenmiş bir halde yürümeye devam etti. Burayı her kim diktiyse gerçekten de olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Hatta yaprakları budanarak bir kemer bile oluşturulmuştu ...

Ali o kadar hızlı durdu ki neredeyse geriye doğru düşüyordu. Nahri revirde değildi. Buradaydı, etrafı kitaplarla çevriliydi, sanki en güzel anılarından fırlamış gibiydi.

Dahası, buraya, atalarının sarayındaki kraliyet Banu Nahida'sına *aitmiş* gibi görünüyordu. Onunla hiçbir ilgisi yoktu.

mücevherler ya da zengin brokerlarla ilgisi yoktu; aksine, baldırlarına kadar inen beyaz bir tunik ve bol mor bir pantolon giymişti. Pırıltılı umber renginde ham ipek bir çarşaf, kulaklarının hemen üzerinden elmas tokalarla tutturulmuş ve beline kadar inen dört siyah örgüyü ortaya çıkarmak için omuzlarının üzerinden geriye atılmıştı.

Şaşırdın mı? Ali, Nahri'den ne bekliyordu? Tanıdığı o keskin kadının soluk bir versiyonu olmasını, kaybettiği Afşin için yas tutmasını, revirde uzun saatler boyunca mahsur kalmaktan solgunlaşmasını mı? Bir zamanlar dostum dediği Banu Nahida bu değildi.

Ali ağzını kapattı, birden ağzının açık kaldığının, şaşkın bir aptal gibi baktığının ve olmaması gereken bir yerde olduğunun farkına vardı. Bir bakışta yakınlarda ne muhafızlar ne de hizmetkârlar olduğunu gördü. Nahri yalnızdı, geniş bir salıncağa tünemişti, kucığında kocaman bir cilt açtı, altındaki işlemeli kilimin üzerine gelişigüzel serpiştirilmiş notlar ve içinde el değmemiş bir fincan çay bulunan bir tepsi vardı. Ali onu izlerken, sanki kendisini kişisel olarak rahatsız etmiş gibi metne kaşlarını çattı.

Ve aniden tek yapmak istediği bir adım öne çıkıp onun yanına çökmek oldu. Ona ne okuduğunu sormak ve Kraliyet Kütüphanesi'nin yeraltı mezarlıklarında avlanıp Arapça dilbilgisi hakkında tartıştıkları tuhaf arkadaşlıklarına devam etmek. Nahri çok karanlık bir dönemde onun için bir ışık olmuştu ve Ali burada durana kadar onu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

O zaman onu bir gulyabani gibi takip etmeyi bırak. Sinirleri midesinde çırpınan Ali kendini yaklaştırmaya zorladı. "Sabah el-noor," diye usulca selamladı ona öğrettiği Mısır lehçesiyle.

Nahri sıçradı. Ürkmüş siyah gözleri adamın yüzünü tararken kitap kucğından düştü.

Zülfıkar'ın beline kilitlendiler ve toprak ayaklarının altında büküldü.

Ali haykırdı, otların arasından fırlayan bir kök bileğine dolanırken tökezledi. Kök öne doğru sarsıldı ve Ali sertçe düştü.

kafasının arkası yere çarptı.

Görüşünde siyah noktalar belirdi. Lekeler temizlendiğinde, Banu Nahida'nın başında dikildiğini gördü. Kadın hiç memnun görünmüyordu. "Şey...", diye başladı Ali zayıfça. "Güçlerin oldukça uzun bir yol kat etmiş."

Kök, ayak bileğini acıyla sıktı. "Bahçemde ne halt ediyorsun?" Nahri talep etti.

"I ..." Ali doğrulmaya çalıştı ama kök sıkıca tutundu. Bileğinden yukarı doğru kıvrıldı, cübbesinin altında kaybolup baldırına dolandı. Bu his onu gölün altında yakalayan yabancı otlara çok benziyordu ve kendini panikle savaşıırken buldu. "Affet beni," diye Arapça bir şeyler geveledi. "Ben sadece-"

"Dur." Cinnistani dilindeki bu düz kelime yüzüne inen bir tokat gibiydi. "Benimle Arapça konuşmaya cüret etme. Senin yalancı dilinden benim dilimi duymayacağım."

Ali şok içinde ona baktı. "Ben... Özür dilerim," diye tekrarladı Cinnistani dilinde, kelimeler ona daha yavaş geliyordu. Kök şimdi dizindeydi, kıllı dallar filizlenip yayılıyordu. Derisi ürperdi, maridin üzerinde bıraktığı yaralardan aşağıya doğru acı verici bir karıncalanma yayıldı.

Gözlerini sıkarak kapattı ve alnında boncuk boncuk su birikti. *Sadece bir kök. Sadece bir kök.* "Lütfen, şu şeyi üzerimden alabilir misin?" Zülfikarına uzanıp onu kesmemek için bütün gücünü harcıyordu. Kılıcını çekerse Nahri muhtemelen toprağın onu yutmasına izin verecekti.

"Soruma cevap vermedin. *Burada ne işin var?*"

Ali gözlerini açtı. Nahri'nin yüz ifadesinde hiç merhamet yoktu. Onun yerine, kökün bacağına etrafında yaptığı hareketin aynası olan bir parmağını yavaşça döndürüyordu.

"Seni görmek istedim." Kelimeler sanki atalarının doğruluk serumlarından birini içirmiş gibi ağzından döküldü. Ve bunun gerçek olduğunu fark etti. Ali onu görmek istemişti, Darayavahuş'un hançerine lanet olsun.

Nahri elini bıraktı ve kök serbest kaldı. Ali titrek bir nefes aldı, onu bu kadar derinden korkuttuğu için utanmıştı. Yüce Tanrı adına, oklar ve kılıçlarla donanmış suikastçılarla yüzleşebiliyordu ama bir kök onu neredeyse gözyaşlarına boğmuştu.

"Özür dilerim," dedi üçüncü kez. "Buraya gelmemeliydim."

"Kesinlikle yapmamalıydın," diye karşılık verdi. "Daevabad'da bana ait olan tek bir yer var, kocamın bile ayak basmayacağı bir yer ve sen buradasın." Yüzü öfkeyle buruştu. "Ama sanırım Afşin katili Alizayd canı ne isterse onu yapıyor."

Ali'nin yanakları yandı. "Değilim," diye fısıldadı. "Sen de oradaydın. Onu neyin öldürdüğünü biliyorsun."

Nahri dilini şaklattı. "Hayır, düzeltildim. Hem de sertçe. Baban 'marid' kelimesini söylemeye cüret edersem şehirdeki tüm Daeva çocuklarını öldüreceğini söyledi." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Onun yerine bana ne söyledi biliyor musun? Bana Dara'nın ne yapmaya çalıştığını söyledi? Sözde neyi *engellediğini*?"

Kadının sözleri onu iliklerine kadar yaraladı. "Nahri..." "*Bana ne söyledi biliyor musun?*"

Ali bakışlarını indirdi. "Evet." Dedikodular onu Am Gezira'ya kadar takip etmişti; ne de olsa insanların bu yumuşak huylu prensin başka bir adamı öldürdüğüne inanmakta güçlük çekmemelerinin bir nedeni vardı.

"Seni kurtardım." Yüksek, esprisiz bir kahkaha attı. "Seni kendi ellerimle iyileştirdim. Hatta birden fazla kez. Ve karşılığında, o tekneye bindiğimizde, babanın adamlarının bekleyeceğini bildiğin halde *hiçbir şey* söylemedin. Tanrım, bizimle gelmeni bile teklif ettim! Babanın gazabından kaçmak, bu *kafesten* kurtulmak ve dünyanın geri kalanını görmek için." Kollarını kendine doladı, çarşafını sanki aralarına bir duvar örmek istercesine kendine doğru çekti. "Gurur duymalısın Ali. Beni alt edebilecek çok insan yok, ama sen? Sonuna kadar arkadaşım olduğuna inandırdın beni."

Suçluluk duygusu üzerine çöktü. Ali'nin onun böyle hissetti inden haberi yoktu. Onu bir arkadaş olarak görmesine rağmen, Nahri onu dikkatli bir mesafede tutuyor gibi görünüyordu ve ilişkilerinin onun için daha fazla şey ifade ettiğini ve bunu yok ettiğini fark etti.

-Onu hasta etti.

Kelimeler için sava tı. "O gece başka ne yapacağımı bilemedim, Nahri. Darayavahoush deli gibi davranıyordu. Bir savaş ba latabilirdi!"

Titriyordu. "O bir savaş ba latmazdı. Buna izin vermezdim." Sesi kısıktı ama so ukkanlılı ını korumak için mücadele ediyor gibi görünüyordu. "Bu senin için yeterli mi o zaman? Beni gördün. Hayatımın en kötü gecmesini ortaya çıkarmak için mahremiyetime izinsiz girdin. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, yani, evet, ama..." Ali içten içe lanet okudu. Dara'nın hançerini çıkarıp babasının onu  aldı ını ve bir tür savaş ganimeti olarak sakladı ını itiraf etmek için pek de doğru bir zaman gibi görünmüyordu. Başka bir yol denedi. "Ben... ben sana yazmaya çalıştım..."

"Evet, kız kardeşin bana mektuplarını verdi." Alnındaki k le dokundu. "Ateş suna ım için iyi bir yem oldular."

Ali i arete baktı. Gölgeli koruda ilk başta fark etmemişti ve bu onu  a ırtmı tı. Onu tanıdığı süre boyunca Nahri halkının dini ritüellerine hiç bu kadar meraklı g r nmemi ti.

Onun bunu anladığını gördü ve gözleri meydan okumayla parladı. Onu suçlayamazdı. Ateş tarikatı hakkındaki görüşlerini dile getirirken oldukça... yüksek sesle konu mu tu. Soğuk ter damlacıkları boynundan a a ı süzülüp dishdasha'sının yakasını ıslattı.

Bakışları boğazından a a ı s z len suyun hareketini izliyor gibiydi. "Hepsi senin üzerinde," diye fısıldadı. "Başka biri olsaydın kalp atı larını duyardım, varlığını hissederdim..." Kadın elini kaldırdı ve adam irkildi ama neyse ki hiçbir bitki saldırmadı. Bunun yerine, sadece onu inceledi. "Seni de i tirdiler, değil mi? Marid?"

Ali buz kesti. "Hayır," diye ısrar etti, ona olduğu kadar kendisine de. "Hiçbir şey yapmadılar."

"Yalancı," diye yumuşakça alay etti ve adam bunun üzerine yüzündeki öfkeyi tutamadı. "Sana yalancı denmesi hoşuna gitmiyor mu? Bu bir su iblisiyle pazarlık yapan bir adam olmaktan daha mı kötü?"

"Pazarlık mı?" diye tekrarladı inanamayarak. "O gece olanları benim *istediğimi* mi sanıyorsun?"

"Halkının en büyük düşmanını öldürmeye yardım etmek için mi? Atanın öldüremediği adamın işini sonunda bitirmenin şöhreti için mi?" Küçümseme gözlerini doldurdu. "Evet, Afshin-katili, istiyorum."

"O zaman yanıyorsun." Ali, Nahri'nin üzgün olduğunu biliyordu ama o gece hayatı alt üst olan tek kişi o değildi. "Beni en başta göle atmasaydı, Marid senin Afşin'i öldürmek için beni kullanamazdı. Peki beni nasıl aldılar Nahri?" Sesi kırıldı. "*Zihnimi parçaladılar ve sevdiğim herkesin ölümünü halüsinasyon olarak görmemi sağladılar.*" Kolunu yukarı çekti. Soluk güneş ışığında yara izleri belirgindi: üçgen dişlerin yırtık izleri ve bileğinin etrafında kıvrılan yıkık bir et şeridi. "Ve onlar bunu yaparken." Titriyordu, korkunç görüntülerin anısı üzerine çökmüştü. "Ne pazarlık ama."

Kadının yüzünde bir anlık bir şaşkınlık gördüğüne yemin edebilirdi ama bu sadece bir saniye sürdü. Çünkü yere savrulmakla kolunu yukarı çekmek arasında kalan Ali, belinde neyin görünür hale geldiğini çok geç fark etti.

Nahri'nin bakışları Darayavahuş'un hançerinin kendine özgü kabzasına kilitlendi. Korudaki yapraklar ürperdi. "Onunla ne yapıyorsun?"

Olamaz. "Onu sana vermek istemiştım," dedi Ali hızla, hançeri belinden çıkarmak için el yordamıyla.

Nahri ileri atıldı ve silahı onun elinden aldı. Parmaklarını kabzanın üzerinde gezdirdi, akik ve lapis taşlarına hafifçe bastırırken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Yutkundu, bir şey söylemek için yanıp tutuşuyordu. Herhangi bir şey. Ama hiçbir kelime aralarında olanları söylemezdi. "Nahri..."

"*Defol.*" Bunu Arapça söyledi, bir zamanlar dostluklarının temeli olan, ona alevleri çağırmayı öğrettiği dilde. "Bir savaştan kaçınmak mı istiyorsun? O zaman bunu kalbine gömmeden önce bahçemden defol."

Ali ağaçların ardında gözden kaybolurken Nahri dizlerinin üzerine çöktü. Dara'nın hançeri ellerinde ağırlaşmıştı. *Hayır, böyle,* ona hançeri nasıl fırlatacağını öğretirken onu düzelttiğini hatırlıyordu. Dara'nın sıcak parmakları tenini sıyrıyor, nefesi kulağını gıdıklıyordu. Hayal kırıklığı içinde küfrettiğinde rüzgârda uçuşan kahkahasını.

Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. Parmakları kabzanın etrafında kıvrıldı ve diğer yumruğunu sertçe ağzına bastırarak göğsünde yükselen hıçkırıkla savaştı. Ali muhtemelen hâlâ yakındaydı ve ağladığını duyarsa kahrolurdu.

Zaten bunu onun kalbine gömmeliydim. Daevabad'daki tek sığınağına izinsiz girip tüm duygularını alt üst etmek Alizayd al Qahtani'ye kalmıştı. Kendi tepkisi kadar onun cüretine de kızmıştı; Nahri nadiren soğukkanlılığını bu kadar kötü kaybediyordu. Muntadhir'le bol bol tartışıyor, Ghassan'ın cenaze ateşinde yanacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu ama onların önünde üzgün küçük bir kız gibi ağlamıyordu.

Ama onu kandırmamışlardı. Ali kandırmıştı. Nahri'nin tüm iyi niyetine rağmen onun arkadaşlığına kanmıştı. Zekâsını ve merakını paylaşan biriyle, sihirli dünya ya da insan teni hakkındaki cehaletinden dolayı kendisini mahcup hissettirmeyen biriyle vakit geçirmek hoşuna gitmişti. Ondan hoşlanmıştı, onun hakkında konuşurkenki sevimli coşkusundan

belirsiz ekonomi teorisi ve sarayın shafit hizmetkârlarına sessiz bir nezaketle davranması.

Bu bir yalandı. Onunla ilgili her şey yalandı. Az önce Marid hakkında söyledikleri de dahil. Öyle olmak zorundaydı.

Derin bir nefes aldı ve yumruğunu sıktı. Hançerin kabzasındaki taşlar avucunda bir iz bırakmıştı. Nahri, Dara'nın hançerini bir daha görmeyi hiç beklemiyordu. Ölümünün ardından bir keresinde Ghassan'a hançeri sormuş, o da erittiğini söylemişti.

Yalan söylemişti. Onu oğluna ödül olarak vermişti. Afşin'i öldüren oğluna.

Titreyen elleriyle gözlerini sildi. Ali'nin çoktan dönmüş olduğunu bilmiyordu. Aslında ondan haber almamak için bilinçli bir çaba sarf ediyordu. Muntadhir'in stresi ve şarap tüketimini giderek daha titrek bir şekilde kontrol altına alması, kardeşinin şehre doğru ilerleyişi hakkında ihtiyaç duyduğu tek bilgi olmuştu.

Korunun diğer tarafından ayak sesleri yaklaşıyordu. "Banu Nahida?" diye ciyakladı bir kadın sesi. "Leydi Nisreen sizi almamı istedi. Cemşid e-Pramukh'un beklediğini söyledi."

Nahri içini çekerek, Alizayd sözünü kesmeden önce üzerinde çalıştığı kitaba baktı. İyileşmeyi engellediği söylenen lanetlerle ilgili bir Nahid metniydi. Büyük Tapınak'taki çömezlerden biri eski arşivlerini tasnif ederken bulmuş ve Nahri hemen kendisine getirilmesini sağlamıştı. Ancak Divasti o kadar kafa karıştırıcı ve arkaikti ki, tercüme için hemen geri göndermek zorunda kalacağından korkuyordu.

Cemşid bekleyecek değildi. Haftalardır onu tekrar iyileştirmeyi denemesi için yalvarıyordu, çaresizliği Muntadhir'in sarmalını yansıtıyordu. Nahri'nin nedenini sormasına gerek yoktu. Muntadhir'i muhafızlarının komutanı olarak şahsen koruyamamanın Cemşid'i öldürdüğünü biliyordu.

Derin bir nefes aldı. "Hemen geliyorum." Kitabı bir kenara koydu - hastanelerle ilgili Arapça bir kitabın üstüne. Ya da en azından Nahri bunun hastaneler hakkında olduğunu düşünüyordu; aslında

okumak için zamanı vardı. Muntadhir, atalarının hastanesini restore etme hayallerini suya düşürmüş olabilirdi ama Nahri pes etmeye hazır değildi.

Ayağa kalktı ve hançerin kılıfını beline, elbisesinin altına soktu. Ali'yi aklından çıkarmak için kendini zorladı. *Dara'yı* aklından çıkarmak için. İlk sorumluluğu hastalarına karşıydı ve şu anda işinin onu yutmasına izin vermek rahatlatıcı olabilirdi.

INFIRMARY HER ZAMANKİ GİBİ CANLI, KALABALIK VE sülfür kokuyordu. Hasta bölümünden geçti ve özel çalışma alanını ayıran perdenin arkasına geçti. Perde ellerinde kaygandı, ipeği her iki taraftaki gürültüyü azaltacak şekilde büyülenmişti. Burada geri çekilip Nisreen'le kötü bir teşhis hakkında kimse duymadan açık açık konuşabilirdi.

Perde, acı içinde çığlık atan bir adamın sesini de gizleyebilirdi.

Cemşid ve Nisreen onu bekliyordu, Cemşid bir paleta uzanmış, solgun ama kararlı görünüyordu.

"Ateşler senin için ışıltı ışıltı yansın, Banu Nahida," diye selamladı onu.

"Ve senin için," diye karşılık verdi Nahri parmak uçlarını birleştirerek. Eşarbını örgülerini tutacak şekilde geri bağladı ve ellerini leğende yıkayıp yüzüne biraz soğuk su sıçrattı.

Nisreen kaşlarını çattı. "İyi misin?" diye sordu. "Gözlerin ..."

"İyiyim," diye yalan söyledi Nahri. "Hayal kırıklığına uğradım." Kollarını kavuşturdu ve Ali'nin üzdüğü duyguları farklı bir yöne çekmeye karar verdi. "O kitap çözemediğim lanet olası eski bir yazıyla yazılmış. Çeviri için Büyük Tapınak'a geri göndermem gerekecek."

Cemşid başını kaldırıp baktı, paniği açıktı. "Ama bu bugün bir seans yapamayacağımız anlamına gelmiyor, değil mi?"

Nahri durakladı. "Nisreen, bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Nisreen eğildi. "Elbette, Banu Nahida."

Nahri, Cemşid'in yanında diz çökmek için onun gitmesini bekledi. "Acele ediyorsun," dedi olabildiğince nazık bir şekilde. "Acele etmemelisin. Vücudun iyileşiyor. Sadece zamana ihtiyacı var."

"Zamanım yok," diye cevap verdi Cemşid. "Artık yok."

"Sen biliyorsun," diye karşı çıktı Nahri. "Sen gençsin Cemşid. Önünde onlarca yıl, yüzyıllar var." Onun elini tuttu. "Tekrar onun yanında olmak istediğini biliyorum. Bir atın üzerine atlayıp bir düzine ok atabilecek kapasitedesin. Ve olacaksın da." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ama bunun yıllar alabileceğini kabul etmelisin. Bu seanslar... Seni ne kadar incittiklerini, vücuduna ne kadar zarar verdiklerini biliyorum..."

"Bunu yapmak istiyorum," dedi inatla. "En son bacağımdaki güçsüzlüğün çoğuna neden olduğunu düşündüğünüz hasarlı sınırları düzeltmeye yaklaştığınızı söylemiştiniz."

Tanrım, Nahri birdenbire arkasında revirde bir on yıl daha geçirmeyi ya da yanında bu konuşmada ona rehberlik edecek kıdemli bir şifacı olmasını nasıl da diledi. Hastaları ondan emin olmak için yalvardıklarında gözlerindeki bakış, arkadaş olmadıklarında yeterince zordu.

Başka bir taktik denedi. "Muntadhir nerede? Genelde seninle gelir."

"Ona fikrimi değiştirdiğimi söyledim. Beni acı içinde görmeden de yeterince endişelenmesi gerekiyor."

Yaratıcı adına, bu işi hiç de kolaylaştırmıyordu. "Cemşid-"

"Lütfen." Bu kelime onu kesip geçti. "Acıyla başa çıkabilirim, Nahri. Birkaç gün yatalak kalmayı kaldırabilirim. Eğer bundan daha kötü olacağını düşünüyorsan, durabiliriz."

İç çekti. "Önce seni muayene etmeme izin ver." Omuzlarını saran şalı çıkarmasına yardım etti. "Arkana yaslan." Bunu o kadar çok yapmışlardı ki, adımlar ikisine de otomatik olarak gelmişti. Nisreen'in hazırladığı tepsiden kör bir pirinç çubuk aldı ve sol bacağında gezdirdi. "Aynı uyuşuk yanma mı?"

Cemşid başını salladı. "Ama sağ bacağım gibi zayıf değil. Bana en çok sorun çıkaran şey bu."

Nahri onu karnının üzerine yatırdı. Çıplak sırtını görünce irkildi; hep irkilirdi. Altı yara izi, Dara'nın oklarının ona saplandığı noktaları işaretleyen kabarık çizgiler. Biri omurgasına saplanmış, diğeri sağ akciğerini delmişti.

Ölmüş olmalıydın. Nahri yaralarının izlerine her baktığında bu tedirgin sonuca varıyordu. Ghassan'ın Kaveh'i Dara'nın sözde suç ortaklarını bulmaya teşvik etmek için verdiği zalim bir emirle Cemşid, oklar hâlâ vücudundayken bir hafta boyunca tedavi edilmeden bırakılmıştı. Ölmesi gerekiyordu. Ölmemiş olması, onun büyüüne bu kadar kötü tepki vermiş olmasıyla aynı derecede bir gizemdi.

Bakışları adamın omzunun iç tarafındaki küçük siyah dövmenin yanından geçti. Bunu birçok kez görmüştü, dönen üç glif. Dara'nın tenini süsleyen çarpıcı, özenli dövmelerin solmuş bir hayaletiydi -aile mühürleri ve klan işaretleri, kahramanlık kayıtları ve koruyucu tılsımlar. Kız bunu sorduğunda Cemşid gözlerini devirmişti. Görünüşe göre dövme geleneği savaştan sonra doğan Daevas kuşaklarında, özellikle de Daevabad'da büyük ölçüde yok olmuştu. Şakayla karışık, kırsal kökenlerini ele veren eski moda bir batıl inanç olduğundan yakınmıştı.

Nahri sırtına dokundu ve Cemşid gerildi. "Biraz şarap ister misin?" diye sordu. "Acını dindirebilir."

"Buraya gelecek cesareti toplayabilmek için üç fincan içtim."

Çok güzel. Bir kumaş parçası aldı. "Bu sefer ellerini bağlamak istiyorum." Paletin direklerini tutmasını işaret etti. "Şuna tutun. Sana sıkacak bir şey verecek."

Şimdi titriyordu. "Isırabileceğim bir şey var mı?"

Ona sessizce afyonla aşılانmış sedir ağacından ince bir blok uzattı ve sonra ellerini onun çıplak sırtına koyarak şöyle bir baktı

Perdenin tamamen kapalı olduğundan emin olmak için.

"Hazır mısın?" Sarsılarak başını salladı.

Nahri gözlerini kapattı.

Saniyeler içinde oradaydı, vücudu ona açıktı. Hızla atan kalbinin ritmi, hassas bir damar haritasından kaynaklanan abanoz kanı pompalıyordu. Mide asidinin ve diğer sıvıların gurultusu. Ciğerleri körük gibi durmadan genişliyor ve daralıyordu.

Parmakları adamın tenine bastırdı. Zihninin karanlığında omurganın sinirlerini neredeyse görebiliyordu; omurların kemik çıkıntıları tarafından korunan parlak renkli, dans eden filamentler. Parmaklarını aşağıya doğru hareket ettirerek engebeli yara dokusunu izledi. Sadece deride değil, daha derinlerde de: harap olmuş kaslar ve yıpranmış sinirler.

Sakinleştirici bir nefes aldı. Bu kadarını onu incitmeden yapabiliyordu. Sadece ona karşı harekete geçtiğinde bedeni karşılık veriyordu. Başka biri olsaydı, Nahri o sinirleri tekrar bir araya gelmeye teşvik edebilir, kasın üzerinde büyüyerek onu sert ve acı içinde bırakan yara dokusunu dağıtabilirdi. Bu onu yoran güçlü bir sihirdi - onu tamamen iyileştirmek için birkaç seansa ihtiyacı olabilirdi - ama yıllar önce elinde yayıyla atına geri dönmüş olurdu.

Nahri, çırpınan sinirlerin küçük bir bölümüne odaklandı. Kendini çelikleştirdi ve sonra onlara yeniden bağlanmalarını emretti.

Büyü ona çarptı, ham, koruyucu ve güçlü, zihnine bir darbe gibi. Hazırlıklı olan Nahri karşılık vererek yırtılmış bir siniri tekrar yerine sabitledi. Cemşid onun altında kasıldı, sıkılı dişlerinden bir homurtu kaçtı. Nahri bunu duymazdan gelerek bir sonraki sinire odaklandı.

Adam inlemeye başladığında üç tanesini düzeltmişti.

Altında debeleniyor, bağlarını çekiştiriyordu. Teni parmak uçlarının altında yanıyor, dokununca kavruluyor, her acı reseptörü ateşleniyordu. Nahri dayanmaya çalıştı, yüzünden ter boşanıyordu. Bu noktada sadece beş sinir kalmıştı. Elleri titreyerek bir diğerine uzandı. Bunu yapmak güç gerektiriyordu.

Vücudunun tepkisiyle savaşmak ve hızla kaybettiği gücü olan büyüü yapmak.

Bir sinir daha yerine oturdu, zihninin gözünde belli belirsiz parlıyordu. Bir sonrakini yakaladı.

Blok Cemşid'in ağzından düştü, feryadı havayı kesti. Kül derisini toz haline getiriyordu ve sonra bir büyü patlamasıyla ellerini tutan bağlar alevler içinde kaldı.

"Cemşid?" Arkasından hiç de hoş olmayan bir ses yükseldi. "*Cemşid!*"

Muntadhir hızla içeri girdi. Kesintinin şoku onu savurdu ve sonra Cemşid'in bedenindeki güç her neyse, onu *gerçekten* savurma fırsatını yakaladı, öyle şiddetli bir enerji dalgası ki Nahri tökezleyerek geri çekildi, bağlantısı koptu.

Cemşid hareketsiz düştü. Nahri başındaki zonklamaya rağmen ayağa fırlayıp Cemşid'in nabzını kontrol etti. Hızlıydı ama oradaydı. Sadece bayılmıştı. Bileklerindeki alevleri çabucak söndürdü.

Öfkelenerek Muntadhir'e doğru döndü. "Aklından ne geçiyordu senin?" diye çıkıştı. "İlerleme kaydediyordum!"

Muntadhir dehşetle baktı. "İlerleme mi? Adam yanıyordu!" "O bir *cin*! Biraz ateşle başa çıkabilir!"

"Onun burada olmaması gerekiyordu!" Muntadhir karşılık verdi. "Onu bunu tekrar denemeye ikna ettin mi?"

"Onu ikna *edebildim* mi?" Nahri içinde yükselen duyguları kontrol etmek için savaşarak öfkeleni. "Hayır, seni aptal. O bunu senin için yapıyor. Bu kadar bencil olmasaydın bunu görürdün!"

Muntadhir'in gözleri parladı. Her zamanki zarafeti onu terk etmişti, Cemşid'in üzerindeki şalı çekerken hareketleri sarsıntılıydı. "O zaman ona izin vermemeliydin. Pervasız davranıyorsun, kendini kanıtlamaya o kadar heveslisin ki-"

"*Umursamaz* davranmıyordum." Muntadhir'le siyaset ve aile hakkında tartışmak başka bir şeydi; onun

İyileştirme yetenekleri hakkındaki şüphelerini yüzüne vurdu. "Ne yaptığımı biliyordum ve o da hazırlıklıydı. Araya giren sendin."

"Ona zarar veriyordun!"

"Onu iyileştiriyordum!" Sinirleri bozuldu. "Belki de baban onu ölüme terk etmek istediğinde bu ilgiyi gösterseydin, şimdi daha iyi durumda olurdu!"

Sözcükler içinden kopup gelmişti, Nahri'nin onca kavgalarına rağmen ağzından kaçırmaya hiç niyetli olmadığı bir suçlamaydı bu. Ghassan'ın halkını hizada tutmak için kullandığı korkuyu, onun gazabını düşündüğünde kendi boğazını tırmalayan dehşeti çok iyi biliyordu.

Muntadhir'in Cemşid hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

Kocası ona tokat atmış gibi geri çekildi. Yüzünde şok edici bir acı ve bir o kadar da suçluluk duygusu belirdi, yanaklarında kızgın renk lekeleri belirdi.

Nahri söylediklerinden anında pişman oldu. "Muntadhir, ben sadece-"

Bir elini kaldırarak Cemşid'e titreyen bir parmakla işaret ederken onun sözünü kesti. "Onun incinmesinin tek nedeni Darayavahoush. *Senin* yüzünden. Çünkü Kahireli kayıp küçük bir kız bir tür peri masalında yaşadığını sanıyordu. Ve sözde tüm zekasına rağmen, onu kurtaran gösterişli kahramanın aslında bir canavar olduğunu göremediği için. Ya da belki sadece umursamadı." Sesi daha da soğuklaştı. "Belki de tek yapması gereken hüznü hikayelerinden birini anlatmak ve güzel yeşil gözlerini kırıştırmaktı ve sen de onun her istediğini yapmaktan çok mutluydun."

Nahri ona bakakaldı, nutku tutulmuştu, sözler kafasında yankılanıyordu. Muntadhir'i daha önce de sarhoş görmüştü ama Nahri onun bu kadar zalim olabileceğini bilmiyordu.

Onun kendisini bu kadar derinden kesebileceğini bilmiyordu.

Nefes aldı, ihanetin acısıyla titriyordu. *İşte bu* yüzden duvarları vardı, bu yüzden kalbini saklamaya çalışıyordu. Çünkü bu şehirde hiç kimseye güvenemeyeceği açıktı. Kanı kaynıyordu. Muntadhir kim oluyordu da ona böyle şeyler söyleyebiliyordu? *Ona mı?* Kendi revirindeki Banu Nahida'ya?

Saray da aynı fikirde gibiydi, atalarının büyüü kanında dönüyordu. Ateş çukurundaki alevler yükseldi, onu, evlerini çalan kum sineklerinin bu en yeni cisimleşmiş halini yakalayacakmış gibi yaladı.

Sonra Nahri'nin öfkesi farklı hissettirdi. Amaca yönelikti. Muntadhir'i sanki ellerini onun üzerine koymuş gibi hissedebiliyordu. Kalbinin hızlı atışını ve tenindeki kızarıklığı. Boğazındaki çok hassas damarları. Kırılması emredilebilecek kemikleri ve eklemleri.

"Bence gitmelisin Emir." Perdenin kenarında duran Nisreen'di. Oraya ne zaman geldiğini Nahri bilmiyordu ama yaşlı Daeva kadını belli ki Muntadhir'e zar zor gizlediği bir küçümsemeyle bakacak kadar duymuştu. "Banu Nahida arkadaşınızı tedavi ediyor ve rahatsız edilmemeleri onun için daha iyi olur."

Muntadhir'in ağzı inatçı bir çizgiyle kenetlendi. Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu... ve Nahri'nin geri alamayacağı bir şey yapmaya ne kadar yaklaştığının farkında olmadığı belliydi. Ama bir süre sonra Cemşid'in eline dokundu, parmaklarını kısa bir süreliğine diğer adamınkilerin arasından geçirdi. Sonra Nahri'ye ya da Nisreen'e bakmadan ayağa kalktı, döndü ve gitti.

Nahri nefesini verdi, karanlık dürtü onu terk ederken tüm vücudu titriyordu. "Sanırım... Sanırım onu öldürebilirdim."

"Bunu hak etmiş olmalıydı." Nisreen Cemşid'i kontrol etmek için geçti ve bir süre sonra Nahri de ona katıldı. Nabızı biraz hızlı atıyordu ve cildi hâlâ sıcaktı ama nefes alış veriş i yavaş yavaş normale dönüyordu. "O iğrenç sarhoşun bir daha sana dokunmasına izin verme."

Nahri kendini hasta olacakmış gibi hissetti. "O benim kocam Nisreen. Kabileler arasında barışı sağlamak için çalışıyor olmamız gerekiyordu." Sesi zayıftı, kelimeler neredeyse gülünçtü.

Nisreen paletin yanına bırakılmış olan buz dolu kovayı çekti, bir bezi soğuk suyla ıslattı ve Cemşid'in sırtına koydu. "Ben olsam evliliğinizin geleceği hakkında fazla endişelenmezdim," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

Nahri gözlerini Cemşid'e dikti. Onun yalvarışlarını hatırlayınca içini bir umutsuzluk dalgası kapladı. Kendini tamamen işe yaramaz hissediyordu. Her şey çok fazlaydı: sorumluluklarının ağırlığı ve sürekli saptırılan hayalleri. Ghassan'la yapmak zorunda kaldığı ölümcül dans ve kendilerini kurtarması için ona dua eden Daevaların yalvaran gözleri. Nahri denemişti, denemişti. Muntadhir'le evlenmişti. Ama verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı, gözleri ıslanmıştı. Bu tamamen saçma bir arzuydu, acınacak derecede çocukça bir istektir ama yine de kalbi Kahire'ye duyduğu özlemle öyle güçlü bir şekilde ağrıyordu ki nefesini kesiyordu.

"Nahri..." Utanan Nahri arkasını dönmeye çalıştı ama Nisreen yüzüne uzanıp yanaklarını avuçladı. "Çocuğum, bana bak. *Burası senin evin.*" Nisreen onu kucakladı, başının arkasını okşadı ve Nahri elinde olmadan onun kucağına gömüldü, sonunda gözlerinden yaşlar döküldü. Bu, burada kimsenin ona göstermediği türden bir fiziksel şefkatti ve o da bunu minnetle kabul etti.

Aslında o kadar minnettardı ki Nisreen'in konuşmaya devam ederken sesindeki coşkuyu sorgulamadı. "Size söz veriyorum leydim. Her şey yoluna girecek. Göreceksiniz."

Ali, zülfikarını Wajed'inkine çarptı ve Aqisa'nın kılıcı başının üzerinden geçerken eğilmek için momentumdan döndü.

Nahri'nin nasıl tepki vermesini bekliyordun? Ona hiçbir uyarıda bulunmadın ve Darayavahoush'un hançerini taşıyarak geldin. Seni çay içerken kitaplar hakkında konuşmaya davet edeceğini mi düşündün?

Wajed'in bir sonraki saldırısını engellemek için silahını kaldırdı.

Bunları benim istediğimi düşündüğüne hâlâ inanamıyorum. Ne de olsa Ali, kıymetli Afşin'i tarafından kaçırılıp vurulmayı istememişti. Ve Nahri'nin bu beş yılı Qui-zi ve Darayavahoush'un diğer sayısız suçunu öğrenmeden geçirdiğine bir an bile inanmamıştı. Onu hâlâ nasıl savunabiliyordu?

Qaid'in kılıcını itti ve Aqisa'yla yüzleşmek için dönerek bir sonraki darbesini kıl payı savuşturdu.

Aşk; çünkü bu tür şeylerden genellikle bihaber olan Ali için bile Nahri ile o vahşi iblis adam arasında alışlagelmiş Afşin-Nahid bağlılığından biraz daha fazlası olduğu açıktı. Ne kadar gereksiz, dikkat dağıtıcı bir duyguydu. Güzel bir gülümsemeyle karşılaşp tüm duygularını yitirmek ne kadar saçma-

Aqisa kılıcının yassı kısmıyla onun yüzüne vurdu.

"Ah!" Ali acı içinde tısladı ve sonra zülfikarını indirdi. Yanağına dokundu, parmakları kanlı çıktı.

Aqisa homurdandı. "Dikkatin dağınıkken dövüşmek akıllıca değil." "Dikkatim dağınık değildi," dedi hararetle.

Wajed de silahını indirdi. "Evet, öyleydin. Beline kadar uzanan yaşımdan beri seni eğitiyorum. Odaklanmadığın zaman nasıl görüldüğünü biliyorum. Öte yandan sen ..." Aqisa'ya döndü, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. "Zülfikar'ı çok iyi kullanıyorsun. Kraliyet Muhafızları'na katılmalısın. Kendine ait bir yerin olur."

Aqisa yine homurdandı. "Emirlere pek uymam."

Wajed omuz silkti. "Teklifim hâlâ geçerli." Kale avlusunun karşı köşesini işaret etti; orada Lubeyd, üçlünün Am Gezira'daki maceralarına dair oldukça sansasyonel bir hikâye anlatmakta olan, büyülenmiş bir grup genç acemi askerin önünde kur yapıyor gibi görünüyordu. "Neden biraz ara verip gürültülü arkadaşına kahve içmek için katılmıyoruz?"

Aqisa sırtıttı ve yola koyuldu ama Vecit Ali'yi bir süre daha geride tuttu.

"İyi misin?" diye sordu sesini alçaltarak. "Seni tanıyorum Ali. Sadece dikkatin dağınık değil, kendini tutuyorsun. Başkalarını eğitirken de gözlerinde aynı bakışı görüyorum."

Ali ağzını ince bir çizgi halinde sıktı. Vecit gerçeğe istediğinden daha fazla yaklaşmıştı. Ali, Kaid'in kastettiği şekilde olmasa da kendini tutuyordu. Ve dikkatini dağıtan sadece Nahri'nin anıları değildi.

Bu göldü. Hisar'a geldiğinden beri onu çekip duruyordu, Ali'yi sayamayacağı kadar çok kez duvarlara çekip ellerini serin taşlara bastırıyor, diğer taraftaki suyu hissediyordu. Gözlerini kapattığında, vapurda duyduğu fısıltılar geri geldi: anlamadığı bir aciliyetle kalbinin çarpmasına neden olan anlaşılmaz bir vızıltı. Denizci yetenekleri yıllardır olmadığı kadar yakın ve vahşi hissediyordu, sanki tek bir hareketle

parmaklarıyla Hisar'ın avlusunu bir sis örtüsüyle doldurabilirdi.

Bunların hiçbirini Wajed'e söyleyemezdi. Ya da açıkçası hiç kimseye. "Bir şey yok," diye ısrar etti Ali. "Sadece yorgunum."

Wajed ona baktı. "Bu ailenle mi ilgili?" Ali yüzünü buruşturunca, Kaid'in yüzüne sempati doldu. "Saraya bir gün bile ayırmadın Ali. Eve gitmeli ve onlarla konuşmaya çalışmalısın."

"Ben evimdeyim," diye cevap verdi Ali. "Babam beni Hisar'da büyütmek istedi, değil mi?" O konuşurken bakışları göreve giden bir çift muhafıza takıldı. İkisi de ağır yamalı üniformalar giyiyordu ve sadece birinde zülfikar vardı.

Muntadhir'in mücevherlerini ve görkemli hamur işi tabağını düşünerek başını salladı. Bu tutarsızlığı fark eden tek kişi olmadığı açıktı: Hisar'a geldiğinden beri pek çok homurdanmaya kulak misafiri olmuştu. Ancak Ali, Daevabad'ın ekonomik sıkıntılarının bir kısmının Ayaanlilerin sessiz müdahalelerinden kaynaklandığından şüphelenirken - Musa da bunu ima etmişti

-Asker arkadaşlarının o kadar uzağa bakmayı bildiklerinden şüpheliydi. Onlar sadece Daevabad'ın ziyafet çeken soylularını ve kayıtsız saray sakinlerini görmüşlerdi. *Onu* kesinlikle suçlamıyor gibiydiler; Ali, şimdi onlarla paylaştığı mercimek ve ekmekten oluşan az öğünler hakkında sadece birkaç alaycı sözle sıcak bir şekilde karşılanmıştı.

Ana kapıdaki kargaşa dikkatini çekti ve Ali, birkaç askerin girişe doğru koşuşturduğunu ... ve sonra beceriksiz bir kalabalık halinde hemen geri çekildiğini, birkaç adamın bakışlarını yere indirirken ayaklarına takıldığını görmek için baktı.

Tek bir kadın içeri girdi. Uzun boylu ve Ali'nin hemen tanıdığı söğüt gibi bir zarafete sahip olan bu kadın, yıldızlar gibi parlayan elmas kümeleriyle işlenmiş, gece yarısı rengine bir ferace giymişti. Yüzüne, gri altın rengi gözleri dışında her şeyi gizleyen uzun gümüş bir şayak çekilmişti.

Kızgın gri-altın gözler. Ali'nin yüzüne kilitlendiler ve sonra elini kaldırdı, altın bilezikler ve inci yüzükler güneş ışığında parıltıyordu, aniden arkasını dönüp doğruca dışarı çıkmadan önce tek bir kaba çağırma hareketi yaptı.

Vecit ona baktı. "O senin kız kardeşin miydi?" Sesi endişeyle doluydu. "Umarım her şey yolundadır. Neredeyse saraydan hiç çıkmıyor."

Ali boğazını temizledi. "Ben... Onu ve annemi görmeden Hisar'a gelmiş olabilirim."

Ali, Daevabad'ın Kaid'inin -iki yüzyıllık savaş yaralarını gururla taşıyan iri yapılı bir adam- bu kadar solgunlaşabileceğini bilmezdi. "Anneni görmeye gitmedin mi?" Ali'nin başına geleceklerden fiziksel olarak uzaklaşmak istercesine geri çekildi. "Ona burada kalmana izin verdiğimi söylemesen iyi edersin."

"Hain." Ali kaşlarını çattı ama kız kardeşini takip etmek için hareket ederken hissettiği korku damlasını inkâr edemedi.

O içeri girdiğinde Zeynep çoktan çöp kutusuna oturmuştu. Perdeyi çekip kapattı. "Ukhti, sen gerçekten-"

Kız kardeşi yüzüne bir tokat attı.

"Seni nankör herif," diye bağırdı, shayla'sını yüzünden çekerek. "Hayatını kurtarmak için beş yılını harcıyorum ve sen beni görmeye gelme zahmetine katlanamıyor musun? Sonunda izini bulduğumda da beni *adab-ı muaşeret* dersi vererek mi karşılamayı düşünüyorsun?" Elini tekrar kaldırdı, bu sefer yumruk yaptı. "Seni kendini beğenmiş-"

Ali onun yumruğunu savuşturdu ve sonra uzanıp omuzlarını kavradı. "Bu öyle bir şey değil Zeyneb! Yemin ederim!" Onu bıraktı.

"O zaman ne var, velet?" Gözleri acı içinde kısıldı. "Çünkü taşıyıcılarıma seni bir çöp çukuruna atmalarını emretmek için yarım aklım var!"

"Başını belaya sokmak istemedim," diye devam etti Ali. Onun ellerine uzandı. "Sana hayatımı borçluyum Zeyneb. Ve

Muntadhir dedi ki-"

"Muntadhir ne dedi?" Zeynep araya girdi. Yüz ifadesi yumuşamıştı ama sesinde hâlâ öfke vardı. "Benim fikrimi sormaya zahmet ettin mi? Ağabeyimin izni *olmadan* karar verme yetisine sahip olduğumu bir an olsun düşündün mü?"

"Hayır," diye itiraf etti Ali. Tek düşündüğü, başka birine zarar vermeden önce saraydan uzaklaşmaktı. Ve elbette bunu yaparken başka birini daha incitmişti. "Özür dilerim. Panikledim. Düşünmüyordum ve ..." Zeynep irkildi ve Ali ellerini sıktığını fark ederek aniden bıraktı. "Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı.

Zeynep ona bakıyordu, gözleri adamın kanlı yüzünü ve kirli bornozunu tararken yüzündeki öfkenin yerini endişeli bir telaş almıştı. Adamın elini tuttu ve başparmağını adamın yırtık tırnaklarının üzerinde gezdirdi.

Ali kızardı, durumlarından utandı. "Onları ısırmayı bırakmaya çalışıyorum. Sinirsel bir tik bu."

"Sinirsel bir tik," diye tekrarladı. Sesi şimdi titriyordu. "Berbat görünüyorsun, akhi." Ellerinden biri yanağına doğru kalktı ve Süleyman'ın yara izinin oyulduğu harap ete dokundu.

Ali zayıf bir gülümsemeye zorlamaya çalıştı ama başaramadı. "Am Gezira umduğum kadar misafirperver değildi."

Zeynep irkildi. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım. Ne zaman bir haberci gelse, senin... senin... olduğunu söylemeye gelecekler diye korktum." Sözlerini bitirememiş gibiydi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ali onu kucakladı. Zeynep ona sarıldı ve boğuk bir hıçkırık tutturdu.

"Senin için çok endişelendim," diye ağladı. "Özür dilerim Ali. Ona yalvardım. Abba'ya her gün yalvardım. Eğer onu ikna edebilseydim..."

"Zeyneb, bunların hiçbirisi senin suçun değil." Ali kız kardeşine sarıldı. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Sen bir lütufsun; mektupların ve erzakların... Onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Ve ben iyiyim." Ona bakmak için geri çekildi. "Orada işler iyiye gidiyordu. Ve şimdi buradayım, hayattayım ve şimdiden seni rahatsız ediyorum." Bu sefer küçük bir gülümsemeyi başardı.

Başını iki yana salladı. "İşler yolunda değil, Ali. Amma... çok kızgın."

Ali gözlerini devirdi "*O kadar* uzun zamandır dönmedim. Ne kadar kızgın olabilir ki?"

"*Sana* kızgın değil," diye karşılık verdi Zeynep. "Şey... kızgın ama benim bahsettiğim bu değil. *Abba*'ya kızgın. Sana ne olduğunu öğrenince öfkeyle Daevabad'a döndü. Abba'ya onu borç batağına sürükleyeceğini söyledi."

Ali o konuşmanın nasıl geçtiğini ancak hayal edebilirdi. "Onunla konuşacağız," diye güvence verdi. "İşleri düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Ve şimdilik bütün bunları unut. Bana nasıl *olduğunu* anlat." Bütün o kavgalı akrabalarıyla hâlâ konuşabilen tek kişi olan Zeynep için bunların hiçbirinin kolay olduğunu sanmıyordu.

Zeynep'in soğukkanlılığı bir an için kırıldı ama sonra yüzünü dingin bir gülümseme aydınlattı. "Her şey yolunda," dedi yumuşak bir sesle. "Allah'a şükürler olsun."

Ali buna bir an bile inanmadı. "Zeyneb..."

"Gerçekten," diye ısrar etti, gözlerindeki ışıltı biraz kaybolmuş olsa da. "Beni bilirsiniz... umursamaz şımarık prenses."

Ali başını salladı. "Sen o değilsin." Sırıttı. "Şey, belki ilk kısımdan biraz." Kız ona vurmaya çalıştığında eğildi.

"Umarım Amma'nın önündeyken dilini daha iyi korursun," diye uyardı Zeynep. "Hisar'a geri dönmeni pek hoş karşılamadı ve nankör oğulların başına gelenler hakkında söyleyecek bazı sözleri vardı."

Ali boğazını temizledi. "Özel bir şey... var mı?" diye sordu titremesini bastırarak.

Zeynep tatlı tatlı gülümsedi. "Umarım dualarını ediyorsundur, küçük kardeşim."

KRALİÇE HATSET'İN YAYILAN DAİRELERİ

Ali, saray yavrusu zigguratın en üst katına çıktı ve merdivenleri tırmanırken manzarayı hayranlıkla seyretmekten kendini alamadı. Şehir aşağıda bir oyuncak gibi görünüyordu, minyatür binalar ve karınca büyüklüğünde koşuşturan sakinlerden oluşan bir yayılma.

Annesinin köşküne açılan girift oymalı tik kapıdan içeri daldılar ve Ali nefesini tuttu. Çok sevdiği anavatanının büyüsunü taklit etmek üzere tasarlanan köşk, Ta Ntry kıyılarını süsleyen pek çok insan kalesi gibi bir zamanlar görkemli bir mercan kalesinin kalıntıları gibi görünüyordu. Ama sonra duman ve büyüünün alaycı bir girdabıyla, gözlerinin önündeki ihtişamına geri döndü: zengin bataklık otları, zümrüt palmiyeleri ve Nil zambaklarından oluşan saksılarla kaplı, mücevherlerle süslü mercan kemerli yemyeşil bir salon. Köşk, Ghassan'ın yeni gelini Ayaanle'nin vatan hasretini dindirmek için verdiği bir evlilik hediyesiydi; babasının Ali'nin tanıdığından daha nazik bir versiyonuna işaret eden bir jestti bu. Hava mür kokuyordu ve hafifçe dalgalanan mor ve altın rengi keten perdelerin arkasından ud ve kakhaha sesleri geliyordu.

Tanıdık kakhahalar. Perdeyi geçtiklerinde Ali kendini çelikleştirdi. Ama beklediği her neyse... karşısındaki sahne kesinlikle o değildi.

Kraliçe Hatset alçak bir kanepede oturmuş, güzelce oyulmuş lapis lazuli bir oyun tahtasının üzerine yarı eğilmiş, şafit bir adam ve kadınla kıkırdıyordu. Küçük bir kız çocuğu kucağında oturmuş, annesinin saç örgülerindeki altın süslerle oynuyordu.

Ali şaşkınlıkla bakakaldı. Bu, açık artırmadaki Şafit kız ve babasıydı, hani şu lanetlenmelerinden korktukları. Ayaanle soylularına yakışır kıyafetler giymiş, yüzlerinde gülümsemeyle buradaydılar.

Hatset başını kaldırıp baktı. Sevinç, rahatlama ve biraz da muziplik altın gözlerini aydınlattı. "Alu! *Sonunda* seni görmek ne güzel." Küçük kızın yanağını okşadı ve sonra onu diğer kadına -benzerliğine bakılırsa annesine- uzattı. "Arkadaşlarına nasıl senet oynanacağını öğretiyordum." Zarif bir şekilde ayağa kalktı ve pavyonu geçti. "Görünüşe göre seni beklemek için epey zamanım varmış."

Annesi ona ulaştığında Ali hâlâ ne diyeceğini bilemiyordu. "I ..."

Onu sert bir kucaklamanın içine çekti. "Ah, baba," diye fısıldadı ona sıkıca sarılarak. Yanakları ıslanmıştı. "Sana tekrar bakmama izin verdiğin için Tanrı'ya şükürler olsun."

Ali, yıllar sonra ilk kez annesinin kollarında olmanın verdiği duygu dalgasına hazırlıksız yakalanmıştı. Hatset. Onu doğuran, ailesi ona ihanet eden ve sonra da onu Bir Nabat'ta kurmakta olduğu hayattan uzaklaştırmak için entrikalar çeviren kadın. Öfkeli olmalıydı.

-Yine de yanağına dokunmak için geri çekildiğinde, taşıdığı öfkenin bir kısmının buharlaştığını hissetti. Tanrım, çocukken kaç kez onun yüzüne bakmış, şaylasının kenarını tutmuş, haremde dalgın dalgın onu takip etmiş ve Hisar'daki ilk yalnız, korkutucu gecelerinde Ntaran'da onun için ağlamıştı?

"Selamün aleyküm, Amma," demeyi başardı. Şafit ailesinin meraklı bakışları onu tekrar bugüne getirdi ve Ali duygularını dizginlemeye çalışarak bir adım geri çekildi. "Nasıl yaptın-"

"Başlarına gelen felaketi duydum ve yardım etmeye karar verdim." Hatset gülümseyerek Şafit ailesine baktı. "Evlerine dönmektense burada, sarayda hizmetime katılmalarını önerdim. Burası daha güvenli."

Şafit kadın onun kalbine dokundu. "Size çok şey borçluyuz kraliçem."

Hatset başını salladı ve Ali'yi sertçe öne doğru çekti. "Saçmalama kardeşim. Kısa bir süre için bile olsa

ayrıldık."

Kadın kızardı ve başını eğdi. "Size oğlunuzla biraz zaman vereceğiz."

"Teşekkür ederim." Annesi onu gereksizmiş gibi görünen bir güçle koltuğa itti ve sonra diğer görevlilere baktı. "Hanımlar, acaba mutfakta oğlum için uygun bir Ntaran yemeği hazırlayabilir misiniz?" Ona hoş bir şekilde gülümsedi. "Az beslenmiş bir şahine benziyor."

"Emredersiniz kraliçem." Ali'yi annesi ve kız kardeşiyle yalnız bırakarak ortadan kayboldular.

Bir saniye içinde iki kadın ona doğru dönerek, itildiği kanepenin üzerinde belirdiler. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Ali hemen ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Ben de seni görmeye gelecektim, yemin ederim."

"Öyle mi? Ne zaman?" Hatset kollarını kavuşturdu, gülümsemesi kaybolmuştu. "Daevabad'daki diğer herkesi gördükten sonra mı?"

"Sadece iki gün oldu," diye itiraz etti. "Uzun bir yolculuktu. İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı-"

"Yine de kardeşinizin karısını ziyaret edecek vaktiniz oldu."

Ali'nin ağzı açık kaldı. Annesi *bunu* nereden biliyordu? "Artık kuşların arasında casuslarınız mı var?"

"İntikamcı Nahidler ve onların zehir eczacısıyla, her an neyin peşinde olduklarını bilmeden bir sarayı paylaşamam." Yüz ifadesi karardı. "Ve bu tek başına yapman gereken bir ziyaret değildi. İnsanlar konuşur."

Dudağını ısırdı ama sessiz kaldı. Bu konuda onunla tam olarak tartışamazdı.

Annesinin bakışları onu takip ederek şakağındaki yara izine takıldı. "Nedir o?"

"Sadece bir yara izi," dedi Ali hemen. "Bir Nabat'ın kanalları için taş taşırken kendimi yaraladım."

Hatset onu incelemeye devam etti. "Az önce bir kervanı soymuş gibi görünüyorsun," diye açık açık değerlendirdi ve sonra burnunu kırıştırdı. "Öyle de kokuyorsun. Neden hamama gidip üzerinde kim bilir kimin kanı olmayan bir şeyler giymedin?"

Ali kaşlarını çattı. Hamamdan uzak durmak için çok iyi bir nedeni vardı: Vücudunu kaplayan yara izlerini kimsenin görmesini istemiyordu. "Bu cübbeyi seviyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

Zeynep gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Onun yanındaki koltuğa yığıldı. "Özür dilerim," demek için acele ederken Hatset ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Yani... kişiliğinin orada gelişeceğini mi sanıyordun?"

"Evet," diye sertçe yanıtladı Hatset. "Am Gezira'ya ölüme gönderildikten sonra daha keskin olmasını umardım. Görünüşün toplumdaki imajını şekillendirir, Alizayd ve Daevabad'da kanlı paçavralar içinde kaybolmuş bir koyun gibi dolaşmak pek de etkileyici değil."

Ali biraz gücenerek karşılık verdi: "O zavallı aileyle yaptığın şey bu mu yani? İmajını şekillendirmek için onları giydirip süslüyor musun?"

Hatset gözlerini kıstı. "İsimleri ne?" "Ne?"

"İsimleri. Hedef *gösterdiğin* insanların isimleri ne?" Ali telaşlanınca devam etti. "Bilmiyorsun, değil mi? O zaman ben söyleyeyim. Kadın Mariam, Sumatra'dan bir şafit. Kocası Ashok ve kızları Manat. Şehirdeki sorunlara rağmen iyi idare ediyorlar. Hatta o kadar iyi idare ediyorlar ki Ashok'un yemek tezgahı işletmedeki başarısı komşularından birinin kıskançlığını çekmiş ve onları o iğrenç tüccarın gezici serserilerine teslim etmiş. Ama Ashok yemek pişirmeyi seviyor, ben de ona sarayın mutfak ve odalarında bir iş ayarladım, kendisi haremde bana katılırken ve kızı da diğer çocuklarla birlikte ders alırken karısıyla birlikte yaşayabilir."

Ali rahatlamıştı ama kuşkulanmayacak kadar değil. "Peki neden böyle bir şey yaptınız?"

"Birinin oğlumun hatasını düzeltmesi gerekiyordu." Ali'nin yüzü kızarınca devam etti: "Ben de inançlı biriyim ve şafiti kötüye kullanmak büyük bir günahıdır. Daevabad'da olanları en az sizin kadar iğrenç bulduğumu söylediğimde bana güvenin."

"Benim 'kuzenim' Musa da yükünü bana zorla kabul ettirmek için köyümün kuyusunu sabote etmeden önce buna benzer bir şey söylemişti," diye cevap verdi Ali. "Sanırım bunun arkasında da sen vardın?"

Bir anlık bir sessizlik oldu, iki kadın birbirlerine baktılar, sonra Zeynep sesini yükseltti, sesi alışılmadık derecede utangaçtı. "Bu... bu benim fikrim olabilirdi." Ali ona döndüğünde, çaresiz bir bakış attı. "Hiç geri dönmeyeceksin diye endişelendim! Habercilerim yerleşiyor gibi göründüğünü söylediler!"

"Öyleydim! Çok *güzeldi*." Ali duyduklarına inanamıyordu. Ellerini dizlerine bastırdı, öfkesiyle savaştı. Komplo Zeynep'in olabilirdi ama bu annesinin başlattığı bir oyundu. "Ama bu kadar *açık* konuşacaksak, belki de en başta Am Gezira'ya gönderilme nedenim hakkında konuşabiliriz."

Annesi gerçekten de gülümsedi. Birden fazla kez paylaştığı söylenen o keskin ve keyifli sırıtışı görmek biraz sinir bozucuydu. Yıllar Hatset'i babası gibi yaşlandırmamıştı. Her santimiyle kraliçeydi ve sanki ona meydan okumuş gibi doğruldu, savaş zırhıymış gibi şaylasını ayarladı.

"Zeyneb, aşkım..." diye başladı yavaşça, gözlerini Ali'den ayırmadan. Ense kökünde bir korku titremesi dans etti. "Bizi yalnız bırakabilir misin?"

Kız kardeşi telaşlı bir ifadeyle ikisinin arasına baktı. "Belki de kalmalıyım."

"Gitmelisin." Karşı kanepeye otururken annesinin dikkatli gülümsemesi hiç değişmemişti ama sesinde

otoriter bir tavırla. "Kardeşinizin bana söylemek istediği bazı şeyler olduğu açık."

Zeynep içini çekti ve ayağa kalktı. "İyi şanslar, akhi." Tekrar onun omzunu sıktı ve gitti.

"Alu," dedi Hatset, Ali'nin yine tokat yemek üzere olduğundan emin olduğu bir ses tonuyla, "seni taşıyan ve doğuran kadının, kocaman patates kafası ve her şeyiyle, Tanzeem'le olan o aptalca komploya karıştığını ima etmediğini biliyorum."

Ali yutkundu. "Abba, Ayaanle'nin destekçileri olduğunu söyledi," dedi kendini savunarak. "Onlardan biri senin kuzeninmiş."
_"

"Gerçekten de onlardan biri öyleydi. *Öyleydi*," diye tekrarladı annesi, sesindeki ölümcül niyet açıktı. "Sevdiklerimin hayatlarını tehlikeye atanlara karşı hiç de yumuşak davranmam. Üstelik yarım yamalak bir plan için." Gözlerini devirdi. "Bir devrim. Ne kadar gereksiz kanlı."

"İhanet fikrinden çok *yöntemden* rahatsız olmuş gibisiniz."

"Ve?" Hatset yakındaki bir masadan güzel kokulu bir fincan çay aldı ve bir yudum içti. "Babanın yönetimini savunmamı bekliyorsan yanlış kişiye bakıyorsun. O yıllardır yoldan çıkıyor. Tanzeem'e katılmak istediğine göre bu değerlendirmeye katıldığın açık."

Adam yüzünü buruşturdu, kadının sözleri yerini bulmuştu. Aynı fikirde değildi

-Babasının Şafit'i ele alışına şiddetle karşı çıkmıştı. Hâlâ da öyle. "Ben sadece Şafit'e yardım etmeye çalışıyordum," diye ısrar etti. "Bunun siyasi bir yanı yoktu."

Annesi ona neredeyse acıyan bir bakış attı. "Adı 'Zeydi el Kahtani' olan birinin Şafitlere yardım etmeye çalışmasının siyasi olmayan hiçbir yanı yok."

Bunun üzerine Ali bakışlarını kaçırdı. Adı bugünlerde bir ilham kaynağı gibi değil, bir yük gibi geliyordu. "Bu işte kesinlikle benden daha iyiydi."

Hatset içini çekti ve yanına oturmak için hareket etti. "Sen hâlâ hatırladığım çocuksun," dedi, sesi daha yumuşaktı. "Yürümeye başladığın andan itibaren haremde beni takip eder, gördüğün her şey hakkında gevezelik ederdin. En küçük şeyler seni zevkle, merakla doldururdu... Diğer kadınlar seni şimdiye kadar karşılaştıkları en meraklı çocuk ilan ettiler. En tatlısı." Gözleri eski bir ihanetle parladı. "Sonra Ghassan seni benden aldı. Seni Hisar'a kilitlediler, eline bir zülfıkar verdiler ve sana ağabeyinin silahı olmayı öğretiler." Sesi son kelimede kesildi. "Ama yine de sende o masumiyeti görüyorum. O iyiliği."

Ali buna ne diyeceğini bilemedi. Parmaklarını kanepenin çizgili mavi ipeğinin üzerinde gezdirdi. Bir gül goncası kadar yumuşaktı, Am Gezira'da oturduğu her şeyden çok daha inceydi ve yine de olmak için can attığı yer orasıydı, suikastçılar lanetlensin. Başkalarına yardım etmenin basit bir kuyu kazma meselesi olduğu bir yer. "Bu iyilik Daevabad'da bana hiçbir şey kazandırmadı. Yardım etmeye çalıştığım herkesin sonu daha kötü oldu."

"Muharebeleri kaybediyorsun diye savaşmayı bırakmazsın, Alizayd. Taktik değiştirirsin. Elbette bu Hisar'da öğrendiğin bir derstir."

Ali başını salladı. Yapmak istemediği bir konuşmaya çok yaklaşmışlardı. "Burada kazanılacak bir savaş yok. Benim tarafımdan değil. Abba bana bir ders vermek istedi ve ben de öğrendim. Navasatem'e kadar elimde bir zülfıkarla ve ağzımı sıkı sıkıya kapatarak Hisar'da kalacağım."

"Sokağın aşağısında şafitler sığır gibi açık artırmayla satılırken mi?" Hatset meydan okudu. "Kraliyet Muhafızları'ndaki kardeşleriniz, soylular bayramda ziyafet çekip dans edebilsinler diye kör bıçaklarla eğitim görüp bozuk yiyecekler yerken mi?"

"Onlara yardım edemem. Sen de bu işte pek masum sayılmazsın," diye suçladı Ali. "Ayaanle'nin Daevabad'ın ekonomisiyle oynadığı oyunları bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Hatset onun bakışlarına karşılık verdi. "Daevabad'ın mali durumunun tek sebebinin Ayaanle olduğuna inanmak için fazla zekisin."

sorunlar. Biz bir günah keçisiyiz; vergilerdeki küçük bir azalma, gördüğünüzü bildiğim zararı vermez. Nüfusun üçte birini kölelik ve sefalet içinde tutmak yapar. Diğer üçte birini de kendi kendilerini ayrıştıracak kadar baskı altında tutmak bunu yapar." Sesinin tonu giderek sertleşti. "İnsanlar tiranlar altında gelişmezler, Alizayd; hayatta kalmaya çalışmakla meşgulken yenilikler bulmazlar ya da hata bir karkadannın toynaklarıyla cezalandırıldığında yaratıcı fikirler sunmazlar."

Ali ayağa kalktı, keşke onun sözlerini yalanlayabilseydi. "Git bunları Muntadhir'e anlat. O emirdir."

"Muntadhir'in içinde oyunculuk yapmak yok." Hatset'in sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Kardeşini severim. Tanıdığım en çekici adam ve onun da iyi bir kalbi var. Ama baban inançlarını Muntadhir'in içine sandığından daha derin kazımış. Ghassan'ın yaptığı gibi hüküm sürecek: halkından o kadar korkuyor ki onları eziyor."

Ali volta atıyor, ellerinden fıskırmak isteyen suyla savaşıyordu. "Peki ne yapmamı isterdin, Amma?"

"Ona *yardım* et," diye ısrar etti Hatset. "Bir varlık olmak için silah olmanıza gerek yok."

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Muntadhir benden nefret ediyor," dedi acı bir ifadeyle, Ali ilk döndüğünde kardeşinin açtığı yarayı tuzla buz etmişti. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyecek."

"Sizden nefret etmiyor. İncinmiş, kaybetmiş ve saldırganlaşıyor. Ama bir adam kardeşin kadar güce sahipse bunlar tehlikeli dürtülerdir ve geri dönemeyeceği bir yola giriyor." Sesi karardı. "Peki ya o yol, Alu? Sana onunla konuşmaktan çok daha kötü seçenekler sunabilir."

Ali aniden yanındaki masanın üzerinde duran ibrikteki, köşkü kaplayan fiskiyelerdeki ve zeminin altındaki borulardaki suyun farkına vardı. Su onu çekiyor, artan tedirginliğinden besleniyordu.

"Şu anda bunun hakkında konuşamam, Amma." Ellerinizi yüzünde gezdirdi ve sakalını çekti.

Hatset sustu. "Bileğindeki ne?"

Ali yere baktı, lanet cübbesinin kolunun bir kez daha geriye düştüğünü fark edince kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kendini tekmeledi. Nahri ile karşılaşmasından sonra giyecek yeni bir şey bulacağına yemin etmişti. Ama Hisar'daki üniformalar çok azdı ve zaten zor durumda olan askerlere rahatsızlık vermekten nefret ediyordu.

Ali cevap veremedi Hatset ayağa kalkıp onun yanına gelmişti; aslında annesinin bu kadar hızlı hareket edebildiğini fark etmemişti. Onun kolunu tuttu. Ali geri çekilmeye çalıştı ama onu incitmek istemediğinden -ve gücünü hafife aldığından- kolunu omzuna doğru itmeden önce onu engelleyecek kadar hızlı değildi.

Nefes nefese kaldı ve adamın bileğini saran yara izinin tümsekli kenarına bastırdı. "Bunu nereden buldun?" diye sordu, sesinde alarm yükseliyordu.

Ali panikledi. "Am-Am Gezira," diye kekeledi. "Önemli bir şey değil. Eski bir yara."

Bakışları yine onun vücudunda gezindi. "Hamama gitmemişsin..." dedi, daha önceki sözlerini yineleyerek. "Ne de bu pis cübbeyi çıkardın." Gözleri onunkilere kaydı. "Alu... vücudunda bu yara izlerinden başka var mı?"

Ali'nin midesi bulandı. Soruyu çok bilerek sormuştu.

"Çıkar şunu." O daha kıpırdayamadan annesi cübbeyi omuzlarından çekip çıkardı. Altında kolsuz bir tunik ve baldırlarına kadar inen bir bel bağı vardı.

Hatset nefes aldı. Adamın kollarını tutarak derisini kesen yara izlerini inceledi. Parmakları, timsah dişlerinin köprücük kemiğinin hemen altında yırttığı düzensiz çizgide oyalandı ve sonra elini kaldırarak büyük bir olta kancasının dağlanmış izine dokundu. Gözleri dehşetle doldu. "Alizayd, *bunları nasıl aldın?*"

Ali titriyordu, babasına o geceden bahsetmeyeceğine dair verdiği söz ile gölün karanlık sularının altında ona ne olduğunu öğrenmek için duyduğu umutsuz arzu arasında kalmıştı. Ghassan, Ayaanle'nin maridlerle çok eski bir bağı olduğunu, Daevabad'ın fethine yardım etmek için onları kullandıklarını ima etmişti ve Ali en karanlık günlerinde annesinin memleketinden birini bulup bilgi almak için yalvarmayı çok istemişti.

Kimsenin bilemeyeceğini söyledi. Abba hiç kimsenin Biliyorum.

Hatset onun yüz ifadesindeki kararsızlığı görmüş olmalıydı. "Alu, bana bak." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bana güvenmediğini biliyorum. Farklılıklarımız olduğunu biliyorum. Ama bu? Bu her şeyin ötesinde. Bana gerçeği söylemeni istiyorum. *Bu yara izlerini nereden aldın?*"

Onun sıcak altın gözlerine baktı - haremde ağaçlara tırmanırken dirseklerinin derisini yüzdüğü çocukluğundan beri Ali'yi teselli eden gözlere - ve gerçek ortaya çıktı. "Göl," dedi, sesi fısıltıdan farksızdı. "Göle düştüm."

"Göl mü?" diye tekrarladı. "*Daevabad'ın gölü mü?*" Gözleri kocaman açılmıştı. "Afşin'le olan kavgan. Seni denize düşürdüğünü ama suya ulaşmadan önce kendini kurtardığını duydum."

Ali başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi, boğazı düğümlenmişti.

Derin bir nefes aldı. "Ah, baba... burada politika tartışıyorum..." Onun ellerini tuttu. "Bana ne olduğunu anlat."

Ali başını salladı. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Darayavahoush beni vurdu. Dengemi kaybettim ve suya düştüm. İçinde bir şey vardı, bir tür varlık beni parçalıyordu, zihnimi yırtıyordu ve

Afshin..." Ürperdi. "O her neyse, çok *öfkeliydi*, Amma. Benim adıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Adın ne?" Hatset'in sesi yükseldi. "Sen mi verdin?"

Utanarak başını salladı. "Bu imgelemleri bana zorla yaptırdı. Daevabad yok edildi, hepiniz öldürüldünüz ..." Sesi kesildi. "Onları tekrar tekrar görmemi sağladı, tüm bunlar olurken bana yapıştı, ısırıldı ve derimi parçaladı. Zeynep ve Muntadhir onları kurtarmam, adımımı vermem için çılgılık atıyorlardı ve ben... kırıldım." Son kelimeleri zar zor söyleyebildi.

Hatset onu kucakladı. "Kırılmadın çocuğum," diye ısrar etti, sırtını okşayarak. "Onlarla savaşılamazdın."

Midesinde sinirler uçuşuyordu. "O zaman ne olduğunu biliyorsun?"

Annesi başını salladı ve avucundaki çengelli yara izine dokunmak için geri çekildi. "Ben Ayaanle. Bu izleri neyin bıraktığını biliyorum."

Bu kelime aralarında bir an daha söylenmeden kaldı ve sonra Ali dayanamadı. "Bir marid yaptı, değil mi? Bunu bir marid yaptı."

Cevap vermeden önce kızın altın gözlerinin pavyonda nasıl gezindiğini kaçırmadı - bunu ihaneti tartışırken değil de bunun için yapması anlamlıydı. Ve güven verici değildi. "Evet." Ellerini bıraktı. "Adını verdikten sonra ne oldu?"

Ali yutkundu. "Beni ele geçirdi. Muntadhir ele geçirilmiş gibi görüldüğümü, garip bir dil konuştuğumu söyledi." Dudağını ısırıldı. "Darayavahoush'u öldürmek için beni kullandı ama adımımı vermemle revirde uyanmam arasında geçen süreye dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Revir mi?" Annesinin sesi keskindi. "Şu Nahid denen kız biliyor mu-"

"Hayır." Sorudaki tehlike ve eski sadakatının çekiciliği yalanı dudaklarından itti. "O orada değildi. Ne olduğunu sadece Abba ve Muntadhir biliyor."

Hatset'in gözleri kısıldı. "Baban tüm bunları sana Marid'in yaptığını biliyordu ve *yine* de seni Am Gezira'ya mı gönderdi?"

Ali yüzünü buruşturdu ama içinden akan rahatlamayı inkâr edemedi. Sonunda tüm bunları daha fazlasını bilen, ona yardım edebilecek biriyle konuşmak çok iyi hissettirmişti. "Eğer Marid beni ele geçirmeseydi Am Gezira'dan sağ çıkabilir miydim emin değilim."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Benim yeteneklerim, Amma. Sulama işimin arkasında yatan şeyin bu olduğunu anlamalısın."

Kadının yüzündeki dehşeti çok geç fark etti. "Senin *yetenekler*?" diye tekrarladı.

Kadının sesindeki şok karşısında kalbi hızla çarptı. "Benim... benim suyla olan yeteneklerim. Abba, Ayaanle'nin maridlerle bir ilişkisi olduğunu söyledi. Onların işaretlerini tanıdın ..." Çaresiz bir umut Ali'nin göğsünü tırmaladı. "Yani bu Ta Ntry'de cinlerin başına geliyor, değil mi?"

"Hayır, baba..." Hatset onun ellerini tekrar kendi ellerinin arasına aldı. "Bu şekilde değil. Buluruz..." Boğazını temizledi. "Cesetler buluruz, aşkım. Seninki gibi izleri olan bedenler. Gün batımından sonra dışarıda kalan cin balıkçılar, nehir kıyısına çekilen insan çocuklar. Öldürüldüler, boğuldular ve içleri boşaltıldı."

Ali sersemledi. *Cesetler mi?* "Ama ben..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Atalarımız Marid'e saygı duymuyor muydu?"

Hatset başını salladı. "Atalarımız arasında ne vardı bilmiyorum ama ben hayatta olduğum sürece maridler terör estirdi. Bunu kendimize saklıyoruz; yabancı askerleri Ta Ntry'ye davet etmektense kendi işimizi kendimiz halletmeyi tercih ediyoruz. Ve saldırılar nadirdir. Sevdikleri yerlerden uzak durmayı öğrendik."

Ali duyduklarını anlamakta zorlanıyordu. "O zaman ben nasıl hayatta kaldım?"

Annesi de -her zaman anlayışlı olan annesi- aynı derecede

şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum."

Bir kapı menteşesi gıcırdadı ve Ali bornozunu o kadar hızlı geri çekti ki bazı dikişlerin yırtıldığını duydu. Bir çift hizmetçi onlara katıldığında Hatset'in yüzü sakindi; ama onun hareketlerini izlerken duyduğu kederi de gözden kaçırmadı.

Gümüş tabaklarla kaplı bir tepsi getiren hizmetkârlara küçük bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim."

Üstlerini çıkardılar ve Ali'nin kalbi ve midesi, çocukken sevdiği Ntaran yemeklerinin tanıdık kokularıyla sıçradı. Kızarmış mercimek ve anason baharatlı pilav, muz yaprağında zencefil ve rendelenmiş hindistancevizi ile buğulanmış balık ve şuruplu köfte.

Tekrar yalnız kaldıklarında Hatset usulca, "En sevdiklerini hatırlıyorum," dedi. "Bir anne böyle bir şeyi unutmaz."

Ali cevap vermedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Marid hakkında yıllardır istediği cevaplar, ardında daha kötü sorular ve daha fazla gizem bırakmıştı. Ona olanlar diğer Ayaanle'lerin başına gelen şeyler değildi. Maridler Ta Ntry'de bir dehşet, korkulması gereken canavarlardı.

Onu kurtaran canavarlar. Ali kıpırdandı, tamamen gergindi. Göldeki ele geçirme olayı çok kötü olmuştu ama sonrasındaki yetenekleri... sakinleştirici gelmişti. Ellerini bir kanalda gezdirdiğindeki teselli, ayaklarının altında yeni pınarların fokurdamasına yakın bir eğlence. Tüm bunların ne anlama gelmesi gerekiyordu?

Annesi bileğine dokundu. "Alu, sorun yok," dedi sessizliği bozarak. "Yaşıyorsun. Şu anda önemli olan tek şey bu. Marid sana her ne yaptıysa... artık bitti."

"İşte bu kadar Amma... daha bitmedi," dedi Ali usulca. "Gittikçe kötüleşiyor. Daevabad'a döndüğümünden beri... sanki bu şeyler *içimdeymiş* gibi hissediyorum, derimin üzerinde kayıyor, kafamın içinde fısıldıyor... ve eğer kontrolü kaybedersem..." Ürperdi. "İnsanlar e s k i d e n maridlerle oynadığından şüphelendikleri cinleri öldürürlerdi."

"Böyle bir şey olmayacak," diye kesin bir dille ifade etti. "Sana değil. Bu işi ben halledeceğim."

Ali dudağını ısırdı, ona inanmak istiyordu ama ikisinin de anlamadığı bir karmaşadan çıkış yolu göremiyordu. "Nasıl?"

"Önce bunu... düzelteceğiz," dedi, elini vücudunda gezdirerek. "Bundan sonra benim hamamımı kullanacaksın. Hizmetkârları tesettürle ilgili zırvalarından biriyle gönderirsen, yalnız yıkanmana izin vermekte sorun yaşamazlar. Ayrıca tamamen güvendiğim bir Agnivanshi terzim var. Ona yara izlerinin Afşin'den olduğunu ve gizlenmelerini istediğini söyleyeceğim. Eminim bunu yapmak için sana yeni kıyafetler tasarlayabilir."

"Afşin katili Alizayd," diye tekrarladı acımasızca. "Rakiplerini kırbaçlamayı seven bir adamı öldürmekle tanınmam ne büyük şans."

"Bu benim için bir şans," diye cevap verdi Hatset. "Bu arada, tanıdığım bir bilgine ulaşacağım. Biraz... *zor* biri olabilir. Ama muhtemelen Marid hakkında yaşayan herkesten daha çok şey biliyordur."

Ali'nin sesinde umut yükseldi. "Ve bize yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?" "Denemeye değer."

Şimdilik, bu denizci işini aklından çıkar. Ve ye." Hatset tabakları ona doğru itti. "Hafta sonuna kadar daha az hayalet gibi görünmeni istiyorum."

Ali ellerini yıkamak için bir sürahi gülsuyu aldı. "Neden hafta sonuna kadar?"

"Çünkü o zaman baban dönüşünü kutlamak için bir ziyafet düzenliyor."

Ali kaşlarını çattı, parmaklarıyla tabaktaki pilav ve yahniden bir parça kopardı. "Keşke bir ziyafet düzenleyip beni lanetli bir gölle çevrili, deniz perili bir ada olmayan bir yere gönderse."

"Eğer benim söz hakkım varsa seni hiçbir yere göndermeyecek." Bir fincan demirhindi suyu doldurdu ve

yönünü. "Seni daha yeni geri aldım, baba." Sesi şiddetliydi.
"Ve eğer seni elimde tutmak için bir maridle savaşmam
gerekliyorsa, öyle olsun."

Çünkü Kahireli kayıp küçük bir kız bir tür peri masalında yaşadığını sanıyordu. Ve tüm sözde zekasına rağmen, onu kurtaran atılğan kahramanın canavar olduğunu göremediği için.

Nahri gözlerini kapadı, yüzünü boyayan hizmetkârların fısıltılı emirlerine sessizce itaat etti. Muntadhir'in zalimce sataşması zihninde durmaksızın oynuyordu; günlerdir onun sözlerini düşünüyordu, suçlama daha da rahatsız ediciydi çünkü Nahri, içinde bir gerçeklik payı olduğundan korkmaktan kendini alamıyordu.

Hizmetçilerinden biri elinde çeşitli kuşlara benzeyen süslü saç taraklarıyla yaklaştı. "Hangisini istersiniz leydim?"

Nahri mücevherli taraklara baktı, değerlerini sessizce bile değerlendiremeyecek kadar asık suratlıydı. Örgüleri çoktan çözülmüştü, siyah bukleleri çılgınca beline dökülüyordu. Saçlarına dokundu, bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Böyle iyi."

Hizmetçilerinden ikisi birbirlerine gergin bakışlar fırlattı ve Nahri'nin giyinişini endişeyle izlediği odanın köşesinden Nisreen öksürdü.

"Leydim, tüm saygımla... saçınız ve elbiseniz arasında, pek de törensel bir etkinliğe gidiyor gibi görünmüyorsunuz," dedi akıl hocası nazikçe.

Hayır, muhtemelen kocamın yatağını ziyaret etmek üzereymişim gibi görünüyorum ki bu da ironik çünkü bunu bir daha asla yapmayacağım. Nahri yine kolsuz keten elbisesini ve ona Mısır'ı hatırlatan özenle işlenmiş boncuklu yakasını giymeyi tercih etmişti. Kahtanilerle etkileşime girme ihtimali onu tedirgin ediyordu ve tanıdık bir şeye tutunmak istiyordu.

Ve bu konuda başkalarının ne düşündüğü de umurunda değildi. "Ben böyle gidiyorum. Bu bir Geziri ziyafeti ve her halükarda kadınlar bölümünde beni görecektir hiçbir erkek olmayacak."

Nisreen iç çekti, belki de yenilgiyi kabullenmişti. "Anladığım kadarıyla erken ayrılabilmen için hâlâ bir tür acil durum yaratmam gerekiyor?"

"Lütfen." Nahri ziyafetten tamamen kaçamazdı ama orada mümkün olduğunca az zaman geçirdiğinden emin olabilirdi. "Cemşid'in çıkıp çıkmadığını fark ettin mi?"

"O yaptı. Eczane raflarını doldurmama yardım etmek için ısrar etti ve sonra da gitti. Ona iyileşmek için bir güne daha ihtiyacı olduğunu söyledim ama-"

"Ama Muntadhir'in yanında olmak istiyor." Nahri cümlesini bitirmek için hizmetçiler gidene kadar bekledi. "Müntehir onu hak etmiyor."

"Aynı fikirde değilim." Nahri ayağa kalkmak için hamle yaptığında Nisreen onun omzuna dokundu. "Bu gece kraliçeyle ilgilenecek misin?"

"Her zaman yaparım." Gerçek buydu; Nahri Hatset'ten sanki yaşlı kadına borcu varmış gibi kaçıyordu. Nahri'nin gözlemlerine göre kraliçe kurnazlık ve beceri konusunda Ghassan'a denkti ama kral Nahri'yi bir müttefik olarak arzularken -en azından ismen- Hatset onunla hiçbir şey yapmak istemiyor, ona terbiyesiz bir köpeğe gösterilen ihtiyatlı küçümsemeyle yaklaşıyordu.

Bu da Nahri için sorun değildi, özellikle de bu gece. Yemek yemek için birkaç dakika çalacak -belki de sırf kendini daha iyi hissetmek için devlet törenlerinde kullanılan altın oyma bıçaklarından birini çalacak- sonra da Kahtani prenslerinden hiçbirisiyle konuşmak zorunda kalmadan çekip gidecekti.

Başına safirden güneş patlamalarıyla işlenmiş bembeyaz bir çarşaf örterek, Ghassan'ın taht odasının önündeki resmi bahçelere giden açık koridorda bir kadın görevliyi takip etti. Meyve ağaçlarının arasına gökkuşağı parlaklığında büyümlü alev küreleri yerleştirilmiş ve av sahneleri işlenmiş ince halılar kesilmiş çimlerin üzerine serilmişti. Minik yeşim sinek kuşları narin bakır yemliklerin arasında ötüşüp süzülürken parıldıyor, şarkıları lavtaların tıngırtılarına karışıyordu. Hava yasemin, misk ve kızarmış et kokuyordu. Sonuncusu midesini hüznle bulandırdı; Nahri, Banu Nahida rolünü üstlendiğinden beri ete dokunmamıştı.

Hemen ileride, ay ışığının altında parıldaayan gümüş ipekten yapılmış devasa bir çadır vardı. Kâhya inci gibi perdelerden birini kenara çekti ve Nahri parfüm kokulu içeriye adım attı.

Zenginlik, göçebe Gezirilerin bir zamanlar ev olarak adlandırdıkları çadırlarla alay eder gibiydi. Renk cümbüşü içindeki el dokuması göz alıcı halılar yerde kalın bir şekilde seriliydi ve bir illüzyonist minyatür havai fişeklerden oluşan bir takımyıldızı yaratarak başının üzerinde dönüp parıldamasını sağlamıştı. Ateş geniş, açık altın lambalarda yanıyordu; cinler ifritler tarafından köle kapları olarak kullanılan küçük, kapalı lambalardan nefret ederlerdi.

Çadır sıcak ve kalabalıktı; Nahri çarşafından sıyrılıp onu bekleyen bir görevliye teslim etti ve gözleri kalabalık, ateşle aydınlatılmış iç mekâna alışırken gözlerini kırıştırdı. Girişe yakın duran hizmetkârların ve misafirlerin telaşını geçtikten sonra, abanoz ve altın minderlerle döşenmiş mermer bir kürsüde Kraliçe Hatset ve Prenses Zeynep'in sarayda oturduğunu gördü. Önce onları selamlamasını gerektiren görgü kurallarına lanet okuyan Nahri, pistte ilerlemeye başladı. Elbisesinin çekeceğini bildiği kaşları görmezden gelmeye kararlıydı, bu yüzden diğer kadınlara bakmayı reddetti... bu da birçoğunun çeşitli şaylalarını ve peçelerini başlarının üzerine çektiklerini çok geç fark ettiği anlamına geliyordu.

Bunun nedeni annesi ve kız kardeşinin arasında oturuyordu.

Nahri'nin, bir Ayaanle soylusunun cübbelerini giymiş, şık giyimli genç adamı, birkaç gün önce bahçesinde öldürmeyi düşündüğü hain eski arkadaşı olarak tanınması bir anını aldı. Kirli seyahat cübbesi ve yırtık pırtık ghutra gitmişti. Ali, soluk aytaşı boncuklarla süslenmiş zengin, siyah bir dishdasha'nın üzerine, gümüş ikat desenli çimen yeşili bir cübbe giymişti; bu, suskun prence hiç de yakışmayan, neşeli renkli bir giysiydi. Başına Geziri tarzında sarılmış, kulağına cıvatalanmış bakır emaneti ortaya çıkaran güzel bir gümüş sarık sarmıştı.

Ali de Nahri'yi görünce aynı derecede şaşırmış görünüyordu, şaşkın bakışları Nahri'nin açık başından çıplak kollarına doğru iniyordu. Ali'nin keskin bir nefes aldığını duydu ve öfkелendi; Ali'nin muhafazakâr görüşleri göz önüne alındığında, muhtemelen elbisenin Nisreen'den bile daha uygunsuz olduğunu düşünüyordu.

"Banu Nahida," diye selamladı Hatset onu, altın halkalarla parıltıyan eliyle Nahri'yi yanına çağırarak. "İşte buradasın. Gel, bize katıl!"

Nahri yaklaştı, ellerini bir araya getirirken başını eğdi. "Hepinize selam olsun," dedi en iyi kibarlık girişimiyle.

"Ve senin üzerine barış, sevgili kızım." Hatset ona sıcak bir gülümseme verdi. Kraliyet kadınları her zamanki gibi göz kamaştırıcı görünüyordu. Hatset safran ve kıızıla boyanmış ipek bir ferace giymişti; kumaş, Geziri incileriyle süslenmiş gece yarısı rengi bir şayla altında alev gibi parlıyordu. Üzerine tam oturmayan bir çuval giydiğinde erkekleri dizlerinin üzerine çöktürebilen Zeynep, sanki bir şelale canlanmış ve ona tapmaya karar vermiş gibi görünen, gerçek lotus çiçeklerinden oluşan bir yakayla bir arada tutulan deniz mavisi, zümrüt ve kobalt mavisinden oluşan bir elbise giymişti. "Kocanızla birlikte gelmediğinizde başınıza bir şey gelmiş olabileceğinden korkmaya başlamıştım."

Sözler fazlasıyla kasıtlı söylenmişti ama Nahri şaşırmadı: Hatset'in sarayda olup bitenler hakkında bilmediğı çok az şey var gibiydi. Nahri'nin, hizmetçilerinden birkaçının kraliçenin hizmetinde olduğundan hiç şüphesi yoktu ve

Muntadhir ile tartıştığı haberi çoktan iletilmişti.

Ama Nahri bu kadınla evlilik sorunlarını tartışmıyordu. Glmsyormuş gibi yaptı. "Geciktiğim için kusura bakmayın. Bir hastam vardı."

Hatset'in altın gözleri parıldıadı. "zr dilemene gerek yok." Nahri'nin elbisesini işaret etti. "Bu oldukça hoş. Biraz farklı olduğu kesin ama çok güzel." Sesi alaycı bir ton aldı. "Alu, güzel görünmüyor mu?" diye sordu oğluna.

Ali'nin bakışları Nahri'den başka her yere kayıyordu. "Ben, şey, evet," diye kekeledi. "Gitmeliyim. Adamlar beni bekliyor olacak."

Hatset onun bileğini tuttu. "İnsanlarla konuşmayı unutma... ve hadis ve ekonomi *dışında* şeyler hakkında, Allah aşkına, Alizayd. Am Gezira hakkında heyecan verici hikâyeler anlat."

Ali ayağa kalktı. Nahri böyle bir şeyi kabul etmekten nefret ediyordu ama yeni kıyafetleri içinde çarpıcı görünüyordu, güzelce boyanmış cübbesi mağrur yüz hatlarını ve parlak koyu tenini vurguluyordu. Annenin seni giydirmesine izin verince böyle oluyordu herhalde.

Onun yanından geçerken bakışlarını yerde tuttu. "Huzur içinde," dedi usulca.

"Git göle atla," diye karşılık verdi Arapça nefesinin altından. Adamın gerildiğini gördü ama durmadı.

Hatset onun uzaklaşmasını izlerken gülümsedi, yüz ifadesi hem gururlu hem de şiddetle korumacıydı.

Tabii ki gurur duyuyor; muhtemelen yıllardır onu buraya geri getirmek için komplolar kuruyor. Nahri, Ali'yle karşılaştığından beri Müntehir ve Cemşid arasında kulak misafiri olduğu konuşmayı zihninde evirip çeviriyordu. Kocasının, şimdi Hatset olduğunu bildiği "anne "nin ölümcül niyetleri hakkındaki endişelerinde doğruluk payı olup olmadığını merak ediyordu.

Kraliçenin bakışları tekrar Nahri'ye kaydı. "Canım, neden hâlâ ayaktasın? Otur," diye emretti ve eliyle

Zeyneb'in yanındaki minder. "Kızım görüş alanımızı genişletmek için önümüzdeki çadır panelini yanlışlıkla bir kenara devirdi bile. Sen de böyle şeylerde hep kendini gizlersin." Etraflarını saran tabaklara başıyla işaret etti. "Mutfaktan sizin için vejetaryen yemekler getirttim."

Nahri bir anda şaşkınlıktan şüpheye düştü. Hatset'in bir şeylerin peşinde olduğu o kadar açıktı ki, kraliçe Münteahir'le ilgili sorusu ve coşkulu samimiyetiyle bunu zar zor gizlemeye çalışıyordu. Ve Ali'ye elbisesi hakkında yaptığı oldukça açık yorum.

Nahri'nin yanakları aniden yandı. Oh, hayır... bu şekilde küs kardeşlerin arasına sürüklenmesine izin vermeyecekti. Kendisinin yeterince sorunu vardı. Ama kaba da davranamazdı. Hatset kraliçeydi; zengin, güçlü ve harem söz konusu olduğunda en az kocasının şehir üzerinde sahip olduğu kadar demir yumruğa sahipti. Daevabad'ın kraliyet haremi son derece etkiliydi; burada dünyanın en güçlü aileleri arasındaki evlilikler tartışılıyor ve burada hayatları değiştiren görevler ve sözleşmeler veriliyordu... hepsi cin kraliçesinin dikkatli gözleri altında.

Hatset tekrar Zeyneb'in yanındaki minderi işaret edince Nahri oturdu.

"Anladığım kadarıyla sen de Geziri çarşısındaki boş çöplerinle aynı sıklıkta çadır panellerini deviriyorsun?" diye fısıldadı baldızına. Zeynep gözlerini devirdi ve Nahri önüne serilen meyve ve hamur işi tabaklarını işaret ederek devam etti. "Bu bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlattı. Yani... sen beni bilerek sarhoş edip bayıltsan önce."

Zeynep omuz silkti. "İyi bir ev sahibi olmaya çalışıyordum," dedi havalı bir şekilde. "Böyle yasak maddelerin etkisini nereden bilebilirdim ki?"

Nahri başını salladı ve çadırın geniş bölmelerinden erkeklerin olduğu bölüme bir bakış attı. İpeği sabitleyen mücevherli kazıklar gerçekten de önlerinde bir kenara atılmıştı ve Nahri'ye oldukça iyi bir görüş sağlıyordu. İleride, Qahtani

Erkekler en yakın hizmetkârlarıyla birlikte yemyeşil çimenlerin üzerinde yüzen beyaz yeşim taşından yapılmış güzel bir platformun üzerinde oturuyordu. Platform göz alıcıydı, kenarları sıçrayan antiloplar, sinsi gözlü sfenksler ve yükselen simurglarla oyulmuştu. Değerli taşlar ve mücevherler bir boynuzun uzunluğunu, bir kuyruğun genişliğini ve bir kanattaki tüylerin narin dizilişini vurguluyordu. Adamlar ipek minderlerin üzerine uzanmış, şarap kadehleri ve cam su boruları etraflarına saçılmıştı.

Elbette merkezde Ghassan al Qahtani vardı. Nahri cin kralına bakarken tüyleri diken diken oldu. Bu her zaman böyleydi; aralarında çok fazla geçmiş vardı. Hayatını ellerinde tutan, onu kilit altında tutuyormuşçasına kontrol eden adam, zincirleri Daevaların hayatları ve çizginin dışına çıkmayı aklından bile geçirse yok edeceği arkadaşlarıydı.

Kraliyet cübbesi ve göz alıcı ipek sarığıyla her zamanki gibi sakın ve esrarengiz görünüyordu; Nahri, beş yıl önce yağmurun ıslattığı o köşkte Dara ve Qui-zi hakkındaki gerçeği ona soğuk bir şekilde açıklayışını hatırlamadan bakamadığı bir sarıktı bu. Evliliğinin başlarında Nahri, Muntadhir'den yalnız kalmadan önce sessizce sarığını çıkarmasını istemişti.

Bakışları şimdi ona yönelmişti. Revirdeki kavgalarından beri kocasıyla konuşmamıştı ve onu orada, babasıyla aynı resmi cübbeyi ve sarığı giymiş olarak görmek tedirginliğini derinleştirdi. Cemşid elbette onun yanındaydı, dizleri birbirine değiyordu ama Nahri'nin çoğunu tanıdığı başkaları da vardı. Hepsi de varlıklı, iyi bağlantıları olan adamlar... ama aynı zamanda Muntadhir'in gerçek dostlarıydılar. Biri Muntadhir'e bir hikâye anlatıyor gibi görünüyordu, bir diğeri ise ona bir nargile uzatıyordu.

Sanki onun moralini yüksek tutmaya ya da belki de Ali'nin oturduğu platformun diğer tarafından dikkatini dağıtmaya çalışıyorlardı. Ağabeyinin göz kamaştırıcı mücevherlerinden yoksun olsa da, kıyafetinin gösterişsizliği onu yüceltiyor gibiydi. Ali'nin solunda ise, bir grup subay oturuyordu.

Kraliyet Muhafızları, kalın sakallı, bulaşıcı bir sırtışı olan bir adam ve erkek kıyafeti giymiş, sert bakışlı bir kadınla birlikte. Sağ tarafındaki Qaid, Ghassan'ın içten bir kahkaha attığı bir hikâye anlatıyor gibiydi. Ali sessiz kaldı, bakışları arkadaşları ile önündeki halının üzerinde duran büyük cam sürahideki su arasında gidip geliyordu.

Büyülü bir bahçede, efsaneler kitabının sayfalarından fırlamış gibi görünen konuklarla dolu güzel bir gece olmasına rağmen, Nahri'nin içinde bir önsezi vardı. Muntadhir'in Cemşid'e fısıldadığı şeyler, Hatset neyin peşindeyse... Nahri önündeki sahnede bunların oynandığını görebiliyordu. Daevabad'ın sofistike elitleri -edebiyatçı asilzadeler ve zengin tüccarlar- Muntadhir'e akın etmişti. Kılıç kullanan daha sert adamlar ve Cuma kalabalığının önünde durup kalplerini kutsal bir amaçla doldurabilenler... onlar Ali'yle birlikteydi.

Ve eğer bu kardeşler bölünmüş kalırsa, bu gruplar birbirlerine düşerse... Nahri bunun halkı için -hiçbiri için- iyi sonuçlanacağını düşünmüyordu.

Midesi gurulduyordu. Yaklaşan iç savaş olsun ya da olmasın, Nahri'nin aç karnına kabilesini kurtarmak için yapabileceği çok az şey vardı. Görgü kurallarını pek de umursamadan, kiremitli bir cam tabakta künefe ve kamıştan bir meyve tabağı çekti, peynirli börek ve kavunla tıka basa doymaya kararlıydı.

Ensesi karıncalandı. Nahri tekrar yukarı baktı. Dar açıklıktan Ali onu izliyordu.

Onun sıkıntılı gri gözleriyle karşılaştı. Nahri genellikle böyle kalabalıklarda kendini yeteneklerine kapatmaya çalışırdı; birbiriyle yarışan kalp atışları ve uğultular rahatsız edici bir dikkat dağınıklığıydı. Ama bir an için onların genişlemesine izin verdi.

Ali gözdeki bir nokta gibi göze çarpıyordu, ses okyanusunda derin bir sessizlik.

Sen benim arkadaşımsın, dediğini hatırlıyordu, hayatını kurtardığı ilk seferde, sersemliğin verdiği mutlak güvenle

afyon aşılamıştı. Dara'yı takip etmemesi için ona yalvardığında *bir ıfık* diye eklemişti.

Bu anının yarattığı istenmeyen, rahatsız edici duygudan rahatsız olarak servis bıçaklarından birini kaptı. Hâlâ onun bakışlarını üzerinde tutarak bıçağı bir kavun parçasına daldırdı, sonra da cerrahi bir hassasiyetle oymaya başladı. Ali hem ürkmüş hem de bir şekilde hâlâ züppe gibi bakarak geri çekildi. Nahri ters ters baktı ve sonunda gözlerini kaçırdı.

İleride Ghassan ellerini çırpı. Nahri onun kalabalığa sıcak bakışlarını izledi.

"Dostlarım, bu gece burada bulunarak ailemi onurlandırdığınız için teşekkür ederim." Ali'ye gülümsedi. "Ve en küçük çocuğumu tekrar görme mutluluğunu bana bahsettiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Kuzeyli bir akıncı gibi giyinip sarayıma gelene kadar değerini tam olarak anlayamadığım bir nimet bu."

Bu, çoğunluğu Geziri olan kalabalığın kıkırdamasına neden oldu ve Ghassan devam etti. "Prens Alizayd elbette bunların hiçbirini istemedi. Ona kalsa, bir tabak hurmayı ve belki de şimdi kendi pişirdiğini duyduğum kahveden bir demliği paylaştık." Ghassan'ın sesi alaycı bir hal aldı. "Sonra da muhtemelen bize emlak vergilerinin faydaları üzerine bir ders verirdi."

Bunun üzerine Ali'nin arkadaşları kahkahalara boğuldu. Müntehir şarap kadehini sıkıyordu ve Nahri, Cemşit'in kocasının elini sessizce indirişini kaçırmadı.

"Yine de seni böyle bir şeyden kurtaracağım," dedi Ghassan. "Aslında başka bir planım var. Aşçıları Navasatem öncesinde birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlar, ben de bu akşam onlara bir meydan okuma yaptım. En iyi yemeklerini hazırlayın, oğlum da nesil kutlamalarının menüsünü tasarlaması için en iyi aşçıyı seçsin."

Nahri bunun üzerine biraz meraklandı. Daevabad'da geçirdiği beş yıl onu buranın mucizelerine tamamen alıştırmamıştı ve kraliyet aşçılarının yaptığı her şeyin gerçekten de muhteşem olacağından emindi. Daha fazla hizmetkârın kraliyet platformuna doğru ilerleyişini izledi, kimisi yemeklerin üzerine gülsuyu döküyordu.

Diğerleri bardakları doldururken adamların elleri. Bir şarap taşıyıcısını geri çeviren Ali, elinde buğudan buz tutmuş bir sürahi tutan genç bir adama kibarca işaret etti.

Hizmetkâr prence ulaşmadan Cemşid onu durdurdu ve biraz kaba, belki de sarhoş bir tavırla kolunu uzattı. Sürahiyi aldı ve Nahri'nin demirhindi suyu olarak tanıdığı şeyden kendi bardağına doldurduktan sonra diğer adama geri itti. Bir yudum aldıktan sonra bardağını yere bıraktı ve uzanıp Muntadhir'in dizini hızla sıktı.

Ghassan ellerini tekrar çırpı ve Nahri Cemşit'e bakmıyordu.

Çünkü lanet olası bir tekne onlara katılmıştı.

Tik ağacından oyulmuş ve kraliyet ailesinin sığabileceği kadar büyük olan tekne, Hint Okyanusu'nda seyrettiği söylenen büyük dikili gemilerin minyatür bir versiyonu olan büyümlü bir duman dalgası üzerinde süzölüyordu. İpek yelkeninde Sahrayn kabilesinin amblemi resmedilmişti ve gerçekten de ona eşlik eden adam Sahrayn'dı, çizgili kapüşonu kızıla çalan siyah saçlarını ortaya çıkarmak için geriye atılmıştı.

Eğildi. "Majesteleri, Ekselansları, barış hepinizin üzerine olsun."

Ghassan şaşkın bir ifadeyle, "Ve senin üzerine de barış," diye cevap verdi. "Etkileyici bir sunum. Peki bizim için ne getirdin?"

"Qart Sahar'dan en güzel lezzetler: mağara yılan balıkları. Sadece Sahra'nın en derin, en yasak sarnıçlarında bulunurlar. Onları canlı yakalayıp büyük tuzlu su fıçılarında geri getiriyoruz ve ardından en hassas parfümlerden ve korunmuş sirkelerden oluşan kokulu bir et suyunda hazırlıyoruz." Gülümseyerek tekneyi işaret etti... hayır, fıçıyı, diye fark etti Nahri, dibi dolduran koyu sıvının içinde çalkalanan birkaç kıvrımlı şekli görünce. "İki haftadır orada yüzüyorlar."

Ali'nin yüzündeki ifade neredeyse bütün geceye degecekti. Demirhindi suyunda boğuldu. "Yüzüyorlar... hâlâ *hayattalar* mı?"

"Ama tabii ki." Sahrayn şefi ona şaşkın bir bakış attı. "Dövmek eti daha tatlı yapar."

Muntadhir sonunda gülümsedi. "Sahrayn yılan balıkları. İşte bu bir onurdur kardeşim." Şarabından bir yudum aldı. "Sanırım ilk ısırık sana ait."

Şef tekrar gülümsedi, gururdan patlamaya hazır görünüyordu. "Yapayım mı prensim?"

Ali hasta görünüyordu ama devam etmesini işaret etti.

Şef parıltılı pirinç bir mızrağı fıçıya daldırdı ve seyircilerin irkilmesine neden olan metalik bir çığlık kopardı. Yılan balığı hâlâ kıvranıyordu, şef onu hızla bir yuva haline getirdikten sonra parlak desenli bir fayansın üzerine özenle yerleştirdi. Onu bir güzelce Ali'ye sundu.

Muntadhir yüzünde açık bir zevkle izliyordu ve Nahri bu konuda kocasıyla birleştiklerini kabul etmek zorundaydı.

Ali kiremidi aldı ve yılanbalığından bir ısırık aldı, konuşmadan önce zorlukla yutkundu. "Bu... bu çok güzel," dedi zayıf bir sesle. "Tadı kesinlikle çok hırpalanmış gibi."

Şefin gözlerinde yaşlar vardı. "İltifatlarınızı mezara kadar taşıyacağım" diye ağladı.

Sonraki iki rakibin sunumu aynı seviyede değildi, ancak dinleyiciler kıyılmış rukh kebabı şişlerinden çok daha memnun görünüyorlardı - Nahri sadece birinin bunlardan birini nasıl yakaladığını hayal edebiliyordu - altın Tukharistani elmalarıyla ızgara edilmiş, bütün baharatlarla süslenmiş ve hala alevliken servis edilmişti.

Ghassan kaşlarını çatığında, Nahri'nin o güne kadar gördüğü en büyük kabsa tabağını kaldırıyorlardı; muhtemelen taşrada yaşayan bir prensin, yarışmanın daha "yaratıcı" yemeklerinden sonra rahat bir yemek isteyebileceğinden şüphelenen Geziri şefin yaptığı kurnazca bir hareketti bu.

"Tuhaf," dedi. "Agni'den gelen rakibi görmedim
-"

Bir simurg çığlık atarak bahçeye süzüldü.

Bir devenin iki katı büyüklüğündeki ısıltılı ateş kuşu kalabalığın üzerinde süzülürken, tüten kanatları bir kayısı ağacını alevler içinde bıraktı. Yere doğru szldğnde, adamların yarısı silahlarına uzanmıştı.

"Hah! İşe yaradı!" Yanık bıyıklı, sırtan bir Agnivanshi adamı onlara katıldı. "Barış üzerinizde olsun, kralım ve prenslerim! Eserimi beğendiniz mi?"

Nahri ellerin hançer kabzalarından yavaşça uzaklaşmasını izledi. Ve sonra adamın ne demek istediğini anladığında sevinçle alkışladı. Simurgh bir simurgh değildi, aslında değildi. Yaratılışın her renginden baş döndürücü bir dizi tatlıdan yapılmış gibi görünen bir bileşimdi.

Şef kendisiyle aşırı derecede gurur duyuyor gibiydi. "Biraz farklı, biliyorum... ama Navasatem'in amacı Süleyman'ın köleliğinden kurtulmanın tatlılığını kutlamak değilse nedir?"

Kralın bile gözleri kamaşmıştı. Ghassan, "Yaratıcılığın için sana puan vereceğim," diye teklif etti. Ali'ye baktı. "Sen ne diyorsun?"

Ali simurgu daha iyi incelemek için ayağa kalkmıştı. "arpıcı bir büyü," diye itiraf etti. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Sen de hiç böyle bir şey tatmadın," dedi şef yumuşak bir sesle. Simurg'un cam gözüne hafifçe vurdu ve düzgünce ellerine düştü, bekleyen bir tabak. Hızlıca bir seçim yaptı ve sonra prensin önüne uzatılırken eğildi.

Ali gülümsedi, gümüş folyoyla kaplı ufalanmış böreği ısırdı. Takdir onun yüzünü aydınlattı. "ok lezzetli," diye itiraf etti.

Ali kadehinden bir yudum aldıktan sonra bir tatlı daha denerken Agnivanshi şef rakiplerine muzaffer bir bakış attı. Ama bu kez kaşlarını çattı ve boğazına doğru uzandı. Parmaklarını dishdasha'sının yakasına doladı ve sert kumaşı çekiştirdi.

"İzninizle," dedi. "Sanırım ben sadece ..." Fincanına uzandı ve sonra tökezleyerek onu devirdi.

Ghassan doğruldu, Nahri'nin gözlerinde daha önce hiç görmediği bir bakış vardı. "Alizayd?"

Öksüren Ali cevap vermedi. Diğer eli boğazına gitti ve ifadesindeki şaşkınlık paniğe dönüşürken gözleri çadır panelinden tekrar Nahri'ninkilerle buluştu.

Ne bir öfke ne de bir suçlama vardı. Sadece, Ali daha dizlerinin üzerine çökmeden önce içinden soğuk bir dehşet dalgası geçirmesine neden olan acı dolu bir pişmanlık vardı.

Nefes nefese kaldı ve bu sesle birlikte Nahri tekneye, beş yıl önceki o korkunç geceye geri döndü. Dara, Afşin'inin hissedebileceğini düşünmediği bir duygu olan gerçek korkunun kısık sesiyle dizlerinin üzerine çökmüştü. Güzel gözleri onunkilerle buluşmuştu ve sonra nefesi kesilmişti, çığlık atarken vücudu toza dönüşmüştü.

Göz ucuyla Hatset'in ayağa fırladığını gördü. "Alizayd!"

Ve sonra kaos oldu.

Ali yere yığıldı, boğuluyor ve boğazını tırmalıyordu. Hatset çadırdan içeri daldı, oğlunun yanına koşarken edebi bir kenara bırakmıştı. Zeynep çığlık attı ama o daha ileri atılamadan bir çift kadın muhafız aşağı indi ve prensesi güvenli bir yere çekme çabaları sırasında Nahri'yi neredeyse bir kenara fırlatıyorlardı. Kraliyet Muhafızları da erkekler tarafında aynı şeyi yapıyor, askerler sersemlemiş Muntadhir'i geri itiyordu. Qaid zülfikarını çekti ve ardından Ghassan'ı gerçekten yakalayarak onu sıkı ve koruyucu bir şekilde kavradı.

Kimse Hatset'i durduramadı. Muhafızlardan biri denedi ve elindeki ağır kadehi yüzüne çarptı, ardından Ali'nin yanına düştü ve onun adını haykırdı.

Nahri hareket etmedi. Dara'nın gözyaşlarına boğulmuş yüzünü kendi yüzünün önünde görebiliyordu. "*Benimle gel. Gideceğiz, dünyayı dolaşacağız.*"

Külleri kadının ellerinde. Külleri katilinin ıslak bornozunda.

Her şey çok durgun görünüyordu; kalabalığın çığlıkları azaldı, koşan ayakların gümbürtüsü kayboldu. Önünde bir adam ölüyordu. Revirden çok iyi bildiğı bir sahneydi bu, çaresiz aile üyeleri ve telaşlı yardımcılardan oluşan bir sahne. Nahri tereddüt etmemeyi öğrenmişti, duygularını kapatmayı öğrenmişti. O bir şifacıydı, bir Nahid. Her zaman olmak istediğı doktor.

Ve rüyalarında -İstanbul'daki büyük hekimlerin yanında çırak olmak, Kahire'nin ünlü hastanelerinden birinde yerini almak gibi aptalca rüyalarında- oturup bir adamın ölümünü izleyecek türden bir doktor değildi.

Ayağı fırladı.

Süleyman'ın mührü üzerine düştüğünde, Ali'ye doğru yolu yarılamıştı, derisinde açtığı yarıklardan çıkan parıldayan gümüş buharları görecektik kadar yaklaşmıştı.

Nahri baygınlık geçirdi, anlaşılmaz dillerin ani çarpışmasından dolayı zayıf ve şaşkın bir halde nefes almak için mücadele etti. Ghassan'ın yüzünde parlayan mührü gördü ve ardından Hatset kadehi sallayarak ona doğru döndü. Nahri dondu kaldı.

Ali ılık atmaya başladı.

Ağızından, boğazından ve boynundan kan fışkırıyor, derisinden kanlı patlamalar halinde gümüş parçalar çıkıyordu. Nahri gümüş buharları fark etti. Ghassan mührü çağırıldığı anda katı metale dönüşmüşlerdi; puslu biçimleri büyülü olmalıydı.

Ghassan onu kurtarmaya çalışırken oğlunu öldürmüştü.

Nahri koştu. "Mührü kaldırın!" diye bağırdı. "Onu öldürüyorsun!" Ali parçalanmış boğazını tutarken kriz geçiriyordu. Hatset'in yanına düştü, gümüş parçalarından birini kaptı ve dehşete düşmüş kraliçenin önünde tuttu. "Kendiniz bakın! Az önce bu değişimi görmedin mi?"

Hatset parçayla ölmekte olan oğlu arasında çılgınca bir bakış attı. Ghassan'a döndü. "Kaldır onu!"

Mühür bir anda yok oldu, Nahri'nin güçleri tekrar içine doldu. "Onu ters çevirmeme yardım edin!" diye bağırdı Ali'nin arkadaşları onlara katılmak için acele ederken. Bir parmağını Ali'nin boğazına soktu, sonra da sırtına vurdu, siyah kan ağzından fışkıran gümüşe karıştı. "Bana bir tahta getirin! Onu acilen revire götürmeliyim."
_"

Yüzünün yanından bir bıçak geçti.

Nahri geri çekildi ama bu ona yönelik değildi. Ali'nin suyunu servis eden hizmetçi, Ali'nin kadın arkadaşına ait hançerin sırtına saplanmasıyla bahçenin girişinde yere yığılırken ağır bir gümbürtü ve ardından boğuk bir çığlık duyuldu.

Bunun üzerinde durmak için fazla zamanı olmadı. Ali'yi gerilmiş bir bez parçasının üzerine yatırdıklarında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yağ kadar siyahtılar. Marid onu aldığı anda olduğu kadar siyah.

Hatset elini biraz fazla hızlı bir şekilde üzerlerine kapattı. "Revir," diye kabul etti titrek bir sesle.

Onu kurtarmak gecenin geri kalanını aldı. Zehrin çoğunu kusmuş olsa da geriye kalanlar çok zararlıydı ve hava almak için derisini delip geçerken katı bir forma dönüşmek için kanında hızla ilerliyordu. Nahri bir gümüş çıbanı neşterleyip temizledikten ve iyileştirdikten kısa bir süre sonra bir başkası patladı. Nahri işini bitirdiğinde Ali kanlı bir enkaza dönmüştü ve her yerde gümüşle ıslanmış paçavralar vardı.

Nahri bir yorgunluk dalgasıyla savaşıarak elini onun nemli alnına bastırdı. Gözlerini kapattı ve o garip his geri geldi: kalbinin gümbürtüsünü zar zor algılayabildiği derin, nüfuz edilemez derecede karanlık bir perde. Tuz kokusu, soğuk ve tamamen yabancı bir varlığın kokusu.

Ama yıkıcı zehirden eser yoktu. Arkasına yaslandı, kendi alnını sildi ve derin bir nefes aldı. Vücudundan şiddetli bir titreme geçti. Bu, özellikle korkunç bir Nahid iyileştirmesinden sonra onu sık sık ele geçiren bir histi, sinirleri ancak işi bittikten sonra kendini toparlıyordu.

"O iyi mi?" Ali'nin arkadaşı -kendisini tanıttığı şekliyle Lübeyd- konuştu. Onunla birlikte odada, kendi yatak odasında kalan tek kişi oydu. Ghassan, oğlu için mahremiyet konusunda ısrar ederek odaya el koymuş, buna karşılık Nahri de Ali'nin endişeli ebeveynleri tepesindeyken çalışamayacağını söyleyerek hem onu hem de Hatset'i dışarı atmıştı.

"Sanırım öyle." Yine de öyle umuyordu. Daevabad'a geldiğinden beri hem kasıtlı hem de kasıtsız zehirlenmelerle pek çok kez karşılaşmıştı ama hiçbiri bu kadar hızlı ve ölümcül olmamıştı. Gümüş buharlarının eninde sonunda onu boğacağı aşikâr olsa da, Ghassan Süleyman'ın mührünü kullandığında metal parçalarına dönüşmeleri... bu şeytani bir zalimlikti ve Nahri'nin bu kadar kötücül bir şeyi kimin tasarlamış olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Rahatlamış görünen Lubeyd başını sallayıp odanın bir köşesine çekilirken Nahri işine döndü ve Ali'ye yaklaşarak göğsündeki yaralardan birini inceledi. Zehir tehlikeli bir şekilde kalbine yakın bir yerde patlamıştı.

Kaşlarını çattı ve yaranın üzerindeki engebeli deri çıkıntısını fark etti. Bir yara izi. Sanki bir tür dikenli sarmaşık koparılmadan önce göğsünde gezinmiş gibi kıvrımlı, vahşi bir çizgi.

Midesi düğümlendi. O daha iki kere düşünmeden Nahri, Nisreen'in suyla doldurduğu leğeni çekip aldı, bir bezi ıslattı ve adamın uzuvlarını kaplayan kanı sildi.

Yara izleri her yerdeydi.

Omzunda, başparmağı büyüklüğündeki dişlerin onu delip geçtiği düzensiz bir delik izi çizgisi. Sol avucunda bir olta kancasının izi ve su yosunlarını ve dokunaçları akla getiren harap et girdapları. Karnının üzerindeki çukurlar, sanki balıklar onunla ziyafet çekmeye çalışmış gibiydi.

Dehşete kapılarak ağzını kapattı. Adamın tekneye geri tırmanışını hatırladı: vücudu göl artıklarıyla kaplıydı, omzuna bir timsah burnu yapışmıştı, olta kancaları derisine saplanmıştı. Nahri onun çoktan öldüğünü düşünmüştü ve Dara'yla birlikte onu takip etmek üzere oldukları için o kadar paniklemişti ki ona ne olduğunu pek düşünmemişti. "Afşin katili Alizayd" hakkında Am Gezira'da dört nala dolaştığına dair anlatılan hikâyeler onun iyi olduğunu gösteriyordu. Ve Nahri onu tekneden sonra bir daha görmemişti.

Ama Nisreen yapmıştı. Ali'yi tedavi etmişti... ve bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Nahri yataktan uzaklaştı ve geçerken Lubayd'a kendisini takip etmesini işaret etti. "Kral ve kraliçeye onunla biraz zaman vermeliyiz."

Hatset ve Ghassan odasının dışındaki köşkün iki yanında duruyor, ikisi de birbirlerine bakmıyordu. Zeynep ve Muntadhir aralarındaki bankta oturuyor, Muntadhir kız kardeşinin ellerinden birini tutuyordu.

"O iyi mi?" Hatset'in sesi hafifçe titriyordu.

"Şimdilik," diye yanıtladı Nahri. "Kanamayı durdurdum ve zehirden geriye hiçbir iz kalmadı. Tespit edebildiğim kadarıyla," diye açıkladı.

Ghassan sanki yarım yüzyıl yaşlanmış gibi görünüyordu. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi açıkça. Bu, masaj yapma riskini göze alabileceği bir cevap değildi. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Böyle bir şeyi ne gördüm ne de okudum." Tereddüt etti, kaçan fincan taşıyıcısını ve bu kaçıışı yarıda kesen fırlatılan hançeri hatırladı. "Sanırım onun fincan taşıyıcısı..."

Kral başını iki yana salladı. "Sorgulanamadan öldü. Alizayd'ın yoldaşlarından biri biraz aceleci davranmış."

"Oğlumuzun hâlâ hayatta olmasının tek sebebinin o yoldaşlar ve onların aceleciliği olduğunu söyleyebilirim." Hatset'in sesi Nahri'nin daha önce hiç duymadığı kadar keskindi.

Muntadhir ayağa kalktı. "Yani yaşayacak mı?"

Nahri kendini kocasının gözleriyle buluşmaya zorladı, gözlerindeki duygu karmaşasını kaçırmadı. "Bunu atlatacaktır."

"Pekâlâ." Muntadhir'in sesi o kadar alçak ve sıkıntılıydı ki Nahri, Hatset'in gözlerini ona diktiğini gördü. Bunu fark etmemiş gibiydi, bunun yerine aniden arkasını dönüp bahçeye çıkan merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu.

Zeynep onun peşinden koştu. "Dhiru..."

Ghassan iç geçirdi ve Nahri'ye dönmeden önce bir süre onları izledi. "Onu görebilir miyiz?"

"Evet. Boğazı için bir tonik hazırlamam gerekiyor. Ama onu uyandırmayın. Çok kan kaybetti. Hareket ettirilmesi gerektiğini bile sanmıyorum. En azından birkaç gün burada kalsın."

Kral başıyla onayladı ve odasına doğru yöneldi. Ama Hatset, Nahri'nin bileğini yakaladı.

"Bu zehir hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu. "Annenin eski notlarında hiçbir şey yok mu?"

"Biz şifacıyız, suikastçı değil," diye karşılık verdi Nahri. "Ve böyle bir şeye bulaşmak aptallık olur."

"Seni suçlamıyorum," dedi Hatset, sesindeki gerginlik biraz azalmıştı. "Sadece aklına bir şey gelirse -bir şeyden *şüphelenirsen*- bana geldiğinden emin olmak istiyorum, Banu Nahida." İfadesi niyetli bir hal aldı. "Ben kocam değilim," diye ekledi usulca. "Ben sadakati ödüllendiririm, insanları bunun için korkutmam. Ve bu gece oğlum için yaptıklarını unutmayacağım."

Nahri'nin bileğini bıraktı ve başka bir şey söylemeden Ghassan'ı takip etti. Zihni dönen Nahri revire doğru ilerlemeye devam etti.

Nisreen tonik üzerinde çalışmaya başlamıştı bile; taş havandan aldığı bir kaşık dolusu parlak turuncu, taze öğütülmüş semender derisini açık ateşin üzerinde asılı duran cam bir şişede kaynayan bal rengi iksirin içine aktarıyordu. Şişeden bir duman püskürdü ve ardından karışım kıpkırmızı oldu, insan kanının rengine rahatsız edici derecede yakındı.

"Sensiz başladım," diye seslendi Nisreen omzunun üzerinden. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Sadece kaynaması için bir iki dakika daha gerekiyor."

Nahri'nin midesi sıkıştı. Güvenilir Nisreen, Nahri'nin ihtiyaç duyduğu şeylerin her zaman iki adım önündeydi. Akıl hocası ve en yakın sırdaşı.

Daevabad'da güvenebileceğini düşündüğü tek kişi kalmıştı.

Ellerini çalışma masasına bastırarak ve içinde kabaran duygularla savaşıarak ona katıldı. "Bana yalan söyledin," dedi Nahri sessizce.

Nisreen şaşırılmış bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ne?"

"Bana Ali hakkında yalan söyledin. Dara'nın teknedeki o geceden sonraki ölümünden sonra." Sesi kararsızdı. "Ali'nin iyi olduğunu söyledin. *Çizikleri* olduğunu söyledin." Nisreen'e kuşkulu bir bakış attı. "Üzerinde avucumdan daha büyük, yara izi olmayan bir deri parçası bile yok."

Nisreen kaskatı kesildi. "Dara ve bir düzine Daeva ölmüşken ve Ghassan seni idam etmeyi düşünürken onun yaraları hakkında fazla düşünmediğim için beni affet."

Nahri başını salladı. "Bana anlatmalıydın. O gece hakkında konuşmaya çalıştığımda beni reddettin, anılarımdan şüphe etmeme neden oldun..."

"Çünkü seni tüketmelerini istemedim!" Nisreen havanı bıraktı ve tüm dikkatini Nahri'ye verdi. "Leydim, Dara'yı geri getirmeye çalışmak için gölgelere şarkı söylüyor ve bileklerini kesiyordun. Daha fazlasını bilmenize gerek yoktu."

Nahri kederini bu kadar açık bir şekilde ifade edince irkildi ama Nisreen'in son sözleri yine de kanını kaydattı. "Daha fazlasını bilmem gerekip gerekmediği senin vereceğin bir karar değildi. Ne bu konuda, ne hastaneyle ilgili, ne de başka *bir şeyle* ilgili." Ellerini havaya kaldırdı. "Nisreen, bunu kabul edemem. Bu lanetli şehirde güvenebileceğim en az bir kişiye ihtiyacım var, ne olursa olsun bana gerçeği söyleyecek bir kişiye."

Nisreen'in kara gözleri başka tarafa kaydı. Tekrar konuştuğunda sesi hem acıma hem de tiksintiyle yumuşaktı. "Sana ne söyleyeceğimi bilemedim, Nahri. Onu buraya getirdiklerinde bir cin olduğu zar zor anlaşıyordu. Bir yılan gibi tıslıyor, tükürüyor ve kimsenin anlayamadığı bir dilde çılgınlıklar atıyordu. Derisine yapışan şeyler, biz onu çıkarırken bize saldırdı.

Onları. Kendi babasını boğmaya çalıştıktan sonra onu bağlamak zorunda kaldık!"

Nahri'nin gözleri büyüdü ama Nisreen'in işi bitmemişti. "Revirinizin tavanını ne yıktı sanıyorsunuz?" Başını yukarı kaldırdı. "Alizayd'dı, Alizayd'ın içinde her ne varsa." Nisreen sesini daha da alçalttı. "Bir buçuk asır boyunca annene ve amcana yardım ettim ve hayal bile edemeyeceğim şeylere tanık oldum ama Banu Nahri

... Alizayd al Qahtani'nin başına geldiğini gördüğüm şeyin yanına hiçbir şey yaklaşamaz." Eldivenli eliyle kaynamakta olan cam şişeye uzandı ve iksiri yeşim taşından bir fincana doldurduktan sonra Nahri'ye doğru itti. "Onun dostluğu senin asla izin vermemen gereken bir zayıflıktı ve şimdi o senin zar zor anladığın bir tehdit."

Nahri bardağı almak için hiçbir hareket

yapmadı. "Tadına bak." Nisreen ona bakakaldı.

"Ne?"

"Tadına bak." Nahri başını kapıya doğru salladı. "Ya da revirimden defol."

Nisreen bakışlarını kaçırmadan fincanı ağzına götürdü ve bir yudum aldı. Bir gümbürtüyle geri bıraktı. "Seni asla böyle riske atmam Banu Nahida. *Asla.*"

"Bu zehri kimin yapmış olabileceğini biliyor musunuz?"

Nisreen'in siyah bakışları en ufak bir tereddüt göstermedi. "Hayır."

Nahri bardağı aldı. Elleri titriyordu. "Bilseydin bana söyler miydin? Yoksa bu da başa çıkamayacağım başka bir gerçek mi olur?"

Nisreen içini çekti. "Nahri..."

Ama o çoktan uzaklaşmıştı.

LUBAYD PAVYONUN B A S A M A K L A R I N D A Y D I , MEYDANDAN BİRAZ UZAKTA

yatak odasına giriş.

"Yerinizde olsam onları rahatsız etmezdim," diye uyardı.

Nahri yanından geçip gitti. "Beni rahatsız edenler onlar." Odasına doğru ilerlemeye devam etti ama perdeli kapıda durakladı, gül kafesin gölgesine adım attı. İçerideki kraliyet çiftinin seslerini duyabiliyordu.

"-Çocuğunuzu böyle bir kadere mahkum ettiğiniz için cehennemde yanmalısınız. O *on sekiz* yaşındaydı, Ghassan. On sekiz ve sen onu bir göl iblisi ona işkence ettikten sonra Am Gezira'da ölüme gönderdin!"

"İstedığımı mi sanıyorsun?" Ghassan tısladı. "Benim üç çocuğum var, Hatset. Benim otuz *bin* kat daha fazla tebaam var. Daevabad her şeyden önce gelir. Bunu sana her zaman söyledim. Akrabaların ve onların kanı bozuk dostları onu ihanete sürüklemeye kalkışmadan önce onun güvenliği için endişelenmeliydin!"

Nahri, Daevabad'ın en güçlü iki insanının, kulak misafiri olmak için ölümü göze alabilecekleri bir tartışma içinde olduklarının farkında olarak kıpırdamadan durdu. Ama kendini geri çeviremedi.

Ve Hatset'in işi bitmemiştir. "*Daevabad önce gelir,*" diye tekrarlardı. "Atalarımızın uğruna savaştığı her şeyi yok etmek için elinden geleni yapan bir kral için güzel sözler. Emiriniz erkenden mezara girerken, siz de Şafit'in en yüksek teklifi verene satılmasına izin veriyorsunuz."

Ghassan oğlunu savunarak, "Muntadhir *kendini mezara gömmüyor,*" dedi. "O her zaman senin ona verdiğinden daha yetenekli olmuştur. Daevalarla barış yapıyor, hem de çok gecikmiş bir barış."

"Bu barış değil!" Hatset'in sesinde öfke ve kızgınlık savaşıyordu. "Bunu ne zaman anlayacaksın? Daevalar sizin barışınızı istemiyor; bizim *gitmemizi* istiyorlar. Manizheh seni hor gördü, büyük vezirin elinden gelse uykunda boğazını keserdi ve Muntadhir'le evlenmeye zorladığın o kız ona yaptıklarını unutmayacak. Hamile kaldığı an, zehirlenen *sen olacaksın*. O ve Pramukh'lar Muntadhir'i bir afyon batağına sürükleyecek ve böylece yeniden Nahid'in egemenliği altına gireceğiz." Uyarı onun içine işledi

ses. "Ve Daevalar, ailenizin onlara yaptığı her şeyin bedelini kanla ödeyecek."

Nahri geri adım attı, eli şok içinde ağzına gitti. Kraliçe az önce Nahri'nin düşünmeye bile cesaret edemediği bir geleceğin iplerini düzgün ve korkunç bir şekilde bir araya getirmişti ve diğer tarafça sunulduğunda ortaya çıkan goblen korkunçtu. Nahri sadece kabilesi için adalet isterken, hesaplanmış bir intikam planı.

Adalet Dara'nın da istediği şeydi, değil mi? Ve bunun için ödemeye hazır olduğu bedele bakın. Nahri yutkundu, bacakları biraz dengesizleşmişti.

Ghassan sesini yükseltti. "İşte bu yüzden Alizayd böyle konuşuyor ve davranıyor. Bu yüzden karşısına çıkan her şafağa yardım etmek için kendini pervasızca ortaya atıyor. Senin yüzünden."

"Çünkü o bir şeyleri düzeltmek istiyor ve sizin ona tek söylediğiniz çenesini kapatıp silah kullanması. Am Gezira'dan gelen hikayeleri duydum. Beş yıl içinde oradaki insanlar için senin elli yılda yaptığından daha fazla iyilik yaptı."

Ghassan'ın sesi küçümseme doluydu. "Arzuladığın şey onun Am Gezira'daki liderliği değil, karıcığım. O kadar saf olduğumu düşünme. Ve bir daha müdahale etmene izin vermeyeceğim. Bir daha haddini aşarsan seni Ta Ntry'ye geri gönderirim. Temelli olarak. Çocuklarından ikisini de bir daha asla göremeyeceksin."

Kraliçe cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Ve bu, Ghassan?" Sesi ürpertici bir sessizlikteydi. "Çocuklarının annesini böyle bir tehditle tehdit edebileceğini mi? İşte bu yüzden insanlar senden nefret ediyor." Nahri kapının açıldığını duydu. "Ve eskiden olduğun adamı hatırladığımda kalbim kırılıyor."

Kapı kapandı. Nahri eğilip güllerin arasından baktı ve Ghassan'ın baygın oğluna baktığını gördü. Keskin bir nefes aldı ve sonra siyah cüppesinin içinde kayboldu.

Nahri odasına girdiğinde titriyordu. *Çeyiz taleplerimde daha agresif olmalıydım*, dedi aniden.

düşündü. Çünkü bu aileyle evlenmek için yeterince para *almamıştı*.

Ali'nin yanına döndü. Ali'nin göğsü şöminenin ışığında inip kalkıyor, ona onu ilk iyileştirdiği zamanı hatırlatıyordu. İlk hastasını yanlışlıkla öldürdüğü ve sonra bir prensi kurtardığı o sessiz geceyi, sadece bir işaret olduğunda ısrar ettiği adamın bir arkadaşına en yakın şey haline geldiğini kendine ilk kez isteksizce itiraf etmek zorunda kaldığı o geceyi.

Nahri gözlerini sıkıca kapattı. Ali ve Nisreen. Muntadhir. *Dara*. Muntadhir'in onu kalbinin etrafında tutmakla suçladığı duvarların ötesine bakmasına izin verdiği herkes ona yalan söylemiş ya da onu kullanmıştı. Nahri bir zamanlar bunun kendisi olduğundan, herkesi dehşete düşüren yeteneklerle Kahire sokaklarında tek başına büyümenin onu kırdığından, gerçek bir bağ kurmayı bilmeyen bir insana dönüştürdüğünden sessizce korkmuştu.

Ama o değildi. Ya da en azından *sadece* o değildi. Daevabad'dı. Daevabad, zalim kralından bahçesinde koştururan shafit işçisine kadar içindeki herkesi ezmişti. Yüzyıllar boyunca dökülen kan ve bunun sonucunda oluşan kinle inşa edilen şehirde korku ve nefret hüküm sürüyordu. Herkesin hayatta kalmaya ve sevdiklerinin hayatta kalmasını sağlamaya çalışmakla o kadar meşgul olduğu bir yerdi ki yeni bir güven inşa etmek için yer yoktu.

Bir nefes verdi ve gözlerini açtığında Ali'nin uykusunda kıpırdadığını gördü. Yüzünde acı dolu bir buruşukluk vardı, nefesi boğazında düğümleniyordu. Bu manzara karanlık düşüncelerini silkeledi ve ona hâlâ elinde tuttuğu iksiri hatırlattı. İş henüz bitmemişti.

Yastıklı bir tabureyi daha yakına çekti. Yara izlerinin yanı sıra Ali, Am Gezira'da tahmin ettiğinden daha sert bir hayat yaşamış gibi görünüyordu; vücudu zayıf ve sıırım gibiydi, tırnakları ise alçaktan ısırılmıştı. Çenesinin hemen altında başka bir yara izi görünce kaşlarını çatı. Marid'in bıraktığı pürüzlü izlerden ziyade, bu temiz bir kesikti.

Görünüşe göre biri boğazını kesmeye çalışmış. Gerçi Nahri, Am Gezira'nın derinliklerinde bir Qahtani prensine suikast düzenlemeye kalkışacak kadar aptal olabilecek birini hayal

bile edemiyordu. O

Uzanıp çenesine dokundu, şakağındaki benekli yara dokusunu incelemek için başını çevirdiğinde parmak uçlarının altındaki teni nemli görünüyordu. Oraya kazınmış olan sekiz köşeli yıldızın çizgilerini artık seçemiyordu - görünüşe göre marid aracılığıyla Süleyman'ın mührünün bir versiyonu - ama o gece yüzünde yanıp sönen görüntüsünü unutmamıştı.

Ona baktı. *Sana ne yaptılar?* Ve belki de daha da yakıcı bir soru: Neden? Marid neden Dara'nın peşinden gelmeye bu kadar kararlıydı?

Elinin yakınındaki hareket gözüne çarptı. Nahri başladı. Fincandaki iksir hareket ediyor, sıvının yüzeyi görünmez damlalar tarafından vuruluyormuş gibi dalgalanıyordu.

Ali'nin gözleri fıldır fıldır açıldı, bakışları şaşkın ve ateşliydi. Nefes almaya çalıştı ve sonra öksürdü, acı yüzünü buruşturdu.

Nahri hemen tepki verdi. "İç şunu," diye emretti ve elini adamın başının altından geçirerek onu ayağa kaldırdı. "*Hayır*, konuşmaya çalışma," diye ekledi adam dudaklarını oynatırken. "Boğazın parçalanmış. Sen bile bir an için dilini tutabilirsin."

Fincanın içindekileri bitirmesine yardım etti. Ali şiddetle titriyordu ve işini bitirdiğinde onu yastığa geri yatırdı. "Vücudunda keskin bir şey hissediyor musun?" diye sordu. "Derinin altında uğultu gibi bir şey var mı?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ne-ne oldu?"

"Biri seni zehirlemeye çalıştı. Belli ki."

Umutsuzluk yüzünü kapladı. "Ah," diye fısıldadı, bakışları ellerine kaydı. "O zaman Daevabad'da bile," diye ekledi onu şaşırtan yumuşak bir acılıkla. Tonik belli ki işe yaramıştı, sesi sefaletle dolu olsa da daha yumuşaktı. "Durabileceklerini düşünmüştüm."

Nahri kaşlarını çattı. "Kim durabilir?"

Ali başını sertçe salladı. "Önemli değil." Başını kaldırıp baktı, gözlerinde endişe parlıyordu. "Başka kimse yaralandı mı? Annem-"

"Annen iyi." Bu bir yalandı elbette. Hatset oğlunun kollarında neredeyse öldüğünü görmüştü. "Başka kimse yaralanmadı ama fincan taşıyıcınız kaçmaya çalışırken öldürüldü."

Ali acı çekmiş görünüyordu. "Keşke bunu yapmasalardı. O sadece bir çocuktur." Tekrar öksürmeye başlayınca ağzını kapattı, eli kan içinde kaldı.

Nahri sürahisindeki suyu bardağa doldurdu. "İç," dedi ve ellerine bastırdı. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca boğazının acıyacağını sanıyorum. Elimden geleni yaptım ama zehir çok güçlüydü."

Bir yudum aldı ama gözleri onun yüzünden ayrılmadı. "Yaptığını sanmıştım," dedi sessizce.

Suçlama canını acıttığı için sinirlenerek geri çekildi. "Evet, biliyorum. Sen ve diğer herkes. Sizinkiler benim hakkımda ne düşündüklerini gizlemiyorlar."

Suçluluk duygusu gözlerinde çiçek açtı. "Öyle demek istemedim." Fincanı indirdi, başparmağını kenarında gezdirdi. "Sadece ölmemi isteseydin seni suçlamayacağımı söylemek istedim."

"Ölmeni istemekle seni gerçekten öldürmek çok farklı şeyler," dedi sertçe. "Ve ben katil değilim."

"Hayır, değilsin," dedi Ali. "Sen bir şifacısın." Onun gözleriyle tekrar buluştu. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." Dudağını ısırdı, yüzüne umutsuz bir mizah yayıldı. "Sanırım bu dördüncü kez oluyor."

Nahri ifadesiz kalmak için mücadele etti, kalbinin onun sözleri karşısında yumuşamak isteyen kısmına lanet okudu. Nefes alış veriş düzeni düzensiz, gözleri acıyla parlayan Ali şu anda "Afşin avcısı" gibi görünmüyordu; hasta ve zayıf görünüyordu; ona ihtiyacı olan bir hasta. Onu özleyen eski bir dost.

Bir zayıflık. Duygularına güvenemeyen Nahri aniden ayağa kalktı. "Bu benim görevim," dedi kabaca. "Başka bir şey değil." Kapıya doğru döndü. "Bir hizmetçi size temiz giysiler getirecek. Başka hastalarım var."

"Nahri, bekle," diye homurdandı. "Lütfen."

Kendinden nefret ederek durdu. "Bunu seninle yapmayacağım, Ali."

"Ya sana haklı olduğunu söyleseydim?"

Nahri tekrar ona baktı. "Ne?"

Ali ona baktı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Sen haklıydın. O gece hakkında, tekne hakkında." Yüzünü utanç kapladı. "Kraliyet Muhafızları'nın bizi bekleyeceğini biliyordum."

Başını iki yana salladı. "Yalan söylerken olduğu kadar dürüstken de acımasız olduğunu bilmek güzel."

Acı içinde kıvranarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Başka ne yapacağımı bilemedim, Nahri. Darayavahoush gibi büyü kullanabilen biriyle hiç dövüşmemiştim. Onun gibi büyü kullanabilen birini hiç *duymamıştım*. Ama onun hakkında başka pek çok şey biliyordum." Yüzünden hasta bir pişmanlık geçti. "Okumanı istemediğim tüm o kitaplar. Seni alsaydı, beni öldürseydi, halkımız savaşa girerdi." Ali ürperdi. "Ve ben onun savaşlarda ne tür şeyler yaptığını çok iyi biliyordum."

Ona neden Qui-zi'nin Belası dendiğini biliyor musun? Dara'nın üzerinde bir pelerin gibi asılı duran pişmanlık, adının uyandırdığı açık korku. "O başka bir savaş başlatmazdı," diye ısrar etmeye çalıştı, sesi kısıktı. "Ona izin vermezdim." Ama bunu söylerken bile buna tam olarak inanmadığını biliyordu. Muntadhir'in suçlamasının bu kadar derine inmesinin bir nedeni vardı.

Çünkü o korkunç gecede, çaresiz bir Dara ne kadar ileri gidebileceğini göstermişti. Yapabileceğini hiç düşünmediği bir şekilde, onu sersemleten pervasız bir şiddetle elini zorlamıştı.

Ve küçük bir parçası hâlâ bunun geldiğini görmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

"Bu riski göze alamazdım." Ali'nin yüzü gerilmişti, alnında bir nem parıltısı vardı. "Görevi olan tek kişi sen değilsin."

Aralarına sessizlik çöktü. Nahri soğukkanlılığını korumakta zorlanıyor, Ali'nin lanetli itirafının kendisine dokunmasından nefret ediyordu. Neredeyse ona inanmak istiyordu. Ona alev çıkarmayı öğreten çocuğun gerçek olduğuna ve dönüştüğü adamın onu bir kez daha manipüle etmediğine inanmak, bu sefil şehirdeki herkesin ve her şeyin sorgulanması gerekmediğine inanmak.

Bir zayıflık. Nahri bu düşünceyi susturdu ve bunu yaparken göğsünü delen yalnızlığı görmezden geldi. "Peki ya geri kalanı?"

Gözlerini kırptırdı. "Geri kalanı mı?"

"Marid," diye sordu, sesini sabitleyerek.

Şaşkınlıkla ona baktı ve avuçlarını çevirerek yara izlerini gösterdi. "Bunu istediğime inanamazsın."

"*Marid* ne istiyordu? Dara'yı öldürmek için neden seni kullandılar?"

Ali titredi. "Orada tam olarak sohbet etmiyorduk. Bana bir şeyler gösteriyorlardı... Daevabad'ın, Am Gezira'nın yok edilmesini. Bunu yapacağını söylediler. Onu yaparken gösterdiler... ama ona benzemiyordu."

Nahri gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

Ali hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Onu başka bir şeye dönüştürken gösterdiler. Derisi ve gözleri ateş gibiydi, elleri siyah pençelerdi..."

Bu açıklama karşısında tüyleri diken diken oldu. "Dara'nın bir *ifrit* olduğunu mu gösterdiler?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Ali. "O geceyi düşünmemeye çalışıyorum."

Sadece sen değilsin. Nahri ona baktı, aralarındaki boşluğu dolduran temkinli, yüklü bir gerilim vardı. Kendini ham hissediyordu, o korkunç gecenin -üzerinde durmamak için çok uğraştığı bir gecenin- deşilmiş detayları onu sevdiğinden daha fazla açıkta bırakıyordu.

Ama bu, Ali'nin yüzünde yankılanan bir kırılganlıktı ve kalbi onu bu odadan çıkması için uyarıyor olsa da, hayatını kontrol eden ailede büyümesinden korktuğu tehlikeli çatlak hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını geri çeviremezdi.

"Neden Daevabad'a döndün, Alizayd?" diye sordu kel bir sesle.

Ali tereddüt etti ama cevap verdi. "Kuzenim olan bir Ayaanle tüccarı Am Gezira'yı geçerken hastalandı." Omuz silkti, kötü bir rahatlık denemesiydi bu. "Navasatem'i ailemle birlikte kutlama fırsatının hoşuma gideceğini düşünerek ona yükünü alma iyiliğini yapmayı teklif ettim."

"Eminim bundan daha iyi yalan söyleyebilirsin."

Yüzü kızardı. "Burada olmamın nedeni bu. Başka bir şey yok."

Nahri yaklaştı. "Annen daha fazlası olduğunu düşünüyor gibi. *Muntadhir* daha fazlası olduğunu düşünüyor."

Ali'nin bakışları onunkilere kaydı. "Kardeşıme asla zarar veremem."

Nahri kollarını kavuşturdu ve hâlâ biraz utanmış bir halde gözlerini kaçırana kadar bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Dikkati yatağının yanındaki masanın üzerinde gelişigüzel istiflenmiş kitaplara takıldı. Boğazını temizledi. "Ee... ilginç bir şeyler okuyor musun?"

Nahri konuyu değiştirmeye yönelik bu bariz girişim karşısında gözlerini devirdi. "Seni ilgilendiren bir şey yok." Ve onu endişelendirmesi gereken bir şey de yoktu. Bırakın kendisiyle çalışacak gizemli bir şafit cerrah bulmayı, hastaneyi asla yeniden inşa edemeyecekti.

Her zamanki gibi bilgisiz olan Ali, onun sesindeki kötülüğü fark etmemiş gibiydi. "İbni Butlan kim?" diye sordu, kitabın üstündeki Arapça yazıyı okumak için yaklaşıp. "*Hekimlerin Ziyafeti* mi?"

Kucak dolusu kitaba sahiplenmek için uzandı. "Sen kendi işine bak. Az önce hayatını kaç kez kurtardığımı için ağlamıyor muydun? Elbette bana biraz mahremiyet borçlusun."

Bu onu susturdu ama Nahri kitapları koltuğuna bırakmak için geçerken kafasında bir şey yerine oturdu.

Ali ona borçluydu. Ghassan ve Hatset'in tartışmasını tekrar gözden geçirdi. Şafit söz konusu olduğunda pervasızdı, onlara yardım etme konusunda kendini o kadar haklı görüyordu ki, düşünmeden kendini olayların içine atıyordu.

Doğruldu ve ona döndü. "Shafit mahallelerini biliyorsun."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Evet... Yani, sanırım öyle."

Göğsünde dönen heyecanı bastırmaya çalıştı. Hayır. Bu aptalca bir arayıştı. Nahri'nin aklı varsa, Ali'den uzak durur ve hastane konusunda dilini tutardı.

Ve bunu sonsuza dek yapacak mısın? Nahri, Ghassan'ın daha iyi bir gelecek için umut etme yeteneğini yok etmesine, onu Hatset'in bir gün olacağını söylediği tehdide dönüştürmesine izin mi verecekti? Daevabad'da istediği hayat bu muydu?

Ali geri çekildi. "Neden bana öyle bakıyorsun? Bu endişe verici."

Kaşlarını çattı. "Sana hiçbir şeymişsin gibi bakmıyorum. Beni tanımıyorsun." Fincanı kaptı. "Sana biraz yiyecek getireceğim. Kitaplarıma bir daha dokunursan kahvenin içine buz örümcekleri koyarım. Ve sakın ölme."

Şaşkınlık yüzüne yayıldı. "Anlamıyorum." "Bana bir borcun var, al Qahtani." Nahri çekiştirerek uzaklaştı. kapısını açtı. "Ödenmeden gitmesine izin vermeye niyetim yok."

Geziri izcilerini, Dara'nın ıslak ve karla kaplı tutmaya özen gösterdiği, kirpikli dallardan yapılmış derme çatma bir kulübede tutuyorlardı. Başlangıçta tutsaklarına daha sıcak olabilecek küçük bir çadır yaratmıştı ama ikili bu iyiliğe gecenin bir yarısı keçeyi ateşe verip destek kirişleriyle silahlanarak karşılık vermiş ve kaçmaya çalışan iki savaşçısının kemiklerini kırmıştı. Her ne olurlarsa olsunlar, Geziriler misafirperver olmayan ortamlarda hayatta kalmanın yollarını bulmaya alışkın, kurnaz insanlardı ve Dara onlara kaçmaları için bir şans daha vermeyecekti.

Kulübeye yaklaşırken botları karda çtırdayan Dara bir uyarıda bulundu. "Ebu Seyf, arkadaşına söyle, eğer beni bir daha taşla karşılarsa, onu boğazına tıkacağım."

O sırada Geziriyye'de bir konuşma telaşı vardı, Ebu Seyf'in sesi yorgun ve bıkkın geliyordu ve Ebu Seyf konuşmadan önce genç olan - hala ismini vermeyi reddediyordu - sinirliydi. "İçeri gel, Afşin."

Dara loş ııkta gözlerini kırpıştırarak içeri eğildi. İçerisi pis ve soğuktu, yıkanmamış insan ve kan kokuyordu. Son kaçışlarından sonra cinler demirler içinde tutulmuş ve sadece en soğuk gecelerde battaniye verilmişti. Dara güvenlik önlemlerinin gerekliliğini anlasa da, bu kaba koşullar onu giderek daha fazla tedirgin ediyordu. Ebu Seyf ve arkadaşlarını

savaşçılar olarak savaş alanında yoldaşlık ediyorlardı. Onlar gözcüydü: Dara'nın ilk görev yeri olduğundan şüphelendiği genç bir adam ve bir ayağı emeklilikte olan yaşlı bir savaşçı.

"Ah, bakın, şeytanın ta kendisi," dedi genç cin Dara içeri girerken hararetle. Ateşli görünüyordu ama toplayabildiği kadar nefretle bakıyordu.

Dara onun bakışlarına karşılık verdi ve sonra diz çökerek taşıdığı tabağı yere bırakıp genç adamın ayaklarına doğru itti. "Kahvaltı." Ebu Seyf'e baktı. "Bugün nasılsın?"

"Biraz sert," diye itiraf etti Ebu Seyf. "Savaşçılarınız iyileşiyor."

"Sana teşekkür etmem gereken bir şey var."

Genç Geziri homurdandı. "Teşekkür mü? Hainler çetenizle dövüşmezse beni canlı canlı yüzeceğinizi söylemişsiniz."

Ebu Seyf diğer cinlere bir bakış attı ve tepsiye başını sallamadan önce anlaşılmaz dillerinde bir şeyler ekledi. "Bu bizim için mi?"

"Bu onun için." Dara Ebu Seyf'in yanına gitti ve demirlerine vurdu. "Benimle gel. Yürümek bacaklarını rahatlatacaktır."

Dara diğer adamı dışarı çıkardı ve hiçbir yere ait olmayan bir adam için uygun bir şekilde çıplak bir yer olan kendi çadırına doğru götürdü. Parmaklarını şıklatarak ateşini yeniden yaktı ve Ebu Seyf'e halının üzerine oturması için el salladı.

Geziri öyle yaptı ve ateşin önünde ellerini ovuşturdu. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil," diye karşılık verdi Dara, karşısındaki koltuğa oturarak. Parmaklarını tekrar şıklatarak dumanı tüten bir güveç ve sıcak ekmek tabağı yarattı. Ölümlü formundayken yaptığı büyü patlaması başını ağrıtmıştı ama diğer adamın bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ebu Seyf'i çadırına ilk kez davet ediyordu ama ilk kez sohbet etmiyorlardı. Bir düşman olabilirdi ama Ebu Seyf'in Divasti dilindeki akıcılığı ve iki yüzyıl boyunca cin ordusunda hizmet etmiş olması onu kolay bir

Yol arkadaşı. Dara'nın genç askerlerine karşı büyük bir sevgisi vardı ve Manizheh'e son derece sadıktı ama Süleyman'ın gözünde bazen sadece dağları seyretmek ve savaştan aynı derecede yorulmuş yaşlı bir adamla atlar hakkında birkaç kelime konuşmak istiyordu.

Dara bir pelerin uzattı. "Al bunu. Hava çok soğuk." Başını iki yana salladı. "Keşke sana düzgün bir çadır yapmama izin verseydin. Arkadaşın tam bir aptal."

Ebu Seyf yahniyi kenara çekip ekmekten bir parça kopardı. "Kabile üyemle kalmayı tercih ederim. O bu durumu iyi idare edemiyor." Yüzüne yorgun bir hüznün çökmüştü. "Ailesini özlüyor. Biz gönderilmeden hemen önce karısının ilk çocuklarına hamile olduğunu öğrendi." Dara'ya baktı. "O Daevabad'da. Onun için endişeleniyor."

Dara suçluluk duygusunu bir kenara itti. Savaşçılar eşlerini her zaman geride bırakırlardı; bu görevlerinin bir parçasıydı. "Eğer Am Gezira'da, hepinizin ait olduğu yerde olsaydı, çok güvende olurdu," diye önerdi, sesine tam olarak hissetmediği bir inancı zorlayarak.

Abu Sayf yemi yutmadı. Asla yapmadı. Dara onun baştan aşağı bir asker olduğundan şüpheleniyordu ve çok az söz sahibi olduğu politikayı savunmayı umursamıyordu. "Senin Banu Nahida yine kan almaya gelmiş," dedi onun yerine. "Ve arkadaşımın emanetini geri vermedi."

Bunun üzerine Dara kadehine uzandı ve onun sessiz emriyle kadehin hurma şarabıyla dolmasını izledi. "Bir şey olmadığına eminim." Doğrusu, Manizheh'in kutsal emanetlerle ne yaptığını bilmiyordu ve gizliliği onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Adamlarınız onun bizim üzerimizde deney yapmak istediğini söylüyor. Bizi canlı canlı kaynatacak ve iksirleri için kemiklerimizi öğütecekmiş." Diğer adamın sesine korku karıştı. "Bir ruhu ifrit gibi yakalayabildiğini ve Cennet'i asla görmemesi için onu bağlayabildiğini söylüyorlar."

Dara yüzünü boş tuttu ama askerlerine -ve davranışlarını daha önce kontrol etmediği için kendisine- duyduğu kızgınlık göğsünde kıvılcımlandı. Cinlere ve shafitlere karşı düşmanlık

Manizheh'in takipçilerinin çoğu onların ellerinde acı çekmişti ne de olsa. Kuşkusuz, Dara ilk geri getirildiğinde bunu pek düşünmemiştir. On dört asır önce kendi isyanı sırasında, o ve hayatta kalan arkadaşları da benzer bir nefreti dile getirmiş ve daha karanlık intikam eylemleri gerçekleştirmişlerdi. Ama Daevabad'ın yağmalanmasının acısını yaşıyorlardı ve kabilelerinden geriye kalanları kurtarmak için çırpınıyorlardı. Halkının bugün içinde bulunduğu durum bu değildi.

Boğazını temizledi. "Sizi rahatsız ettiklerini duyduğuma üzüldüm. Onlarla konuşacağımı söylediğimde bana inanın." İçini çekti, konuyu değiştirmek istiyordu. "Sizi Daevastana'nın bu kısmında bu kadar uzun süre tutan şeyin ne olduğunu sorabilir miyim? Yarım asırdır burada yaşadığınızı söylemişsiniz, değil mi? Burası çölden gelen bir adam için ideal bir görev yeri gibi görünmüyor."

Ebu Seyf hafifçe gülümsedi. "Soğuk her ne kadar acımasız olsa da karı çok güzel bulmaya geldim. Karımın ailesi de burada."

"Daevabad'da bir görev alıp onları da yanınızda getirebilirdiniz."

Diğer adam kıkırdadı. "Bu kadar kolay bir şey söylüyorsan hiç kayıncı olmamış demektir."

Bu yorum onu şaşırttı. "Hayır," dedi Dara. "Ben hiç evlenmedim."

"Hiç kimse gözüne çarpmadı mı?"

"Biri yaptı," dedi usulca. "Ama ona hak ettiği geleceği sunamadım."

Ebu Seyf omuz silkti. "O zaman dönürlük konusunda benim fikrimi almak zorundasınız. Ve ne olursa olsun, Daevabad'da görev almak istemedim. Bu beni umursamadığım emirlere götürebilirdi."

Dara onun bakışlarına karşılık verdi. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz."

Diğer adam başını salladı. "Gençken Kral Khader'in savaşında savaştım."

"Khader Ghassan'ın babasıydı, değil mi?"

"Doğru. Qart Sahar'ın batı yarısı yaklaşık iki yüz yıl önce onun hükümdarlığı sırasında ayrılmaya çalıştı."

Dara gözlerini devirdi. "Sahrayn'ın böyle bir alışkanlığı var. Ben doğmadan hemen önce de aynısını yapmaya çalışmışlar."

Ebu Seyfin ağzı bir karış açık kaldı. "Dürüst olmak gerekirse... sizin zamanınızda ayrılmanın bir şekilde moda olduğuna inanıyorum."

Homurdandı. Bunu ona başka bir cin söyleseydi Dara sinirlenirdi ama Ebu Seyfin onun esiri olduğunu düşünerek dilini tuttu. "Haklısın. Sahrayn'la savaştın o zaman?"

"Savaşmanın en iyi tanım olduğundan emin değilim," diye yanıtladı Ebu Seyf. "Onları ezmek, kıyıdaki bir dizi küçük köyü terörize etmek için gönderildik." Başını iki yana salladı. "İnanılmaz yerler. Doğrudan deniz dibindeki kumdan inşa etmişler, kayalıklar boyunca evler oluşturmak için cam haline getirmişler. Halıları kaldırırsanız, ayaklarınızın altında yüzen balıkları izleyebildiniz ve ilk geldiğimizde camın güneşte nasıl parladığını ..." Gözleri hüznle doldu. "Elbette hepsini yok ettik. Gemilerini yaktık, bağlı liderlerini denize attık ve Muhafızlar için oğlanları geri aldık. Khader sert bir adamdı."

"Emirleri uyguluyordun."

"Sanırım," dedi Ebu Seyf sessizce. "Yine de bana hiç doğru gelmedi. Oraya gitmemiz *aylar* sürdü ve dünyanın bir ucundaki küçük köylerin Daevabad için ne tür bir tehdit oluşturabileceğini hiçbir zaman anlayamadım. Neden Daevabad'la bir ilgileri olsun ki?"

Dara, bir Qahtani'yi savunması için kendisine arka çıkılmasından hoşlanmayarak yerinden kıpırdandı. "Eğer Daevabad'ın neden uzak bir Sahrayn köyünü yönettiğini merak ediyorsanız, neden bir Geziri ailesinin bir Daeva şehrini yönettiğini de merak etmelisiniz."

"Sanırım Daevabad'ın bir Daeva şehri olduğunu hiç düşünmemiştim." Ebu Seyf neredeyse şaşırmış görünüyordu. "Dünyamızın merkezi hepimize ait olmalı gibi geliyor."

Dara cevap veremeden çadırının dışında bir koşu sesi duyuldu. Ayağa fırladı.

Mardoniye hemen sonra nefes nefese girişte belirdi. "Çabuk gel, Afşin. Evden bir mektup geldi."

"Tamam, geldik," dedi Ali, Nahri'nin geçip gitmesini engellemek için kolunu uzatarak. "Şimdi bana Sukariyya Sokağı'nı neden ziyaret etmek *zorunda* kaldığınızı anlatacak mısınız?"

Nahri onun yanında sakinliğin timsaliydi, kara gözleri bir avcının avını incelediği gibi hareketli Şafit mahallesini inceliyordu. "Kırmızı kapılı ev," dedi usulca nefesinin altından.

Ali şaşkınlıkla bakışlarını, iki yanındaki iki büyük taş binanın arasına sıkışmış gibi görünen dar, üç katlı ahşap bir eve çevirdi. Evin önünde, turuncu çiçeklerle boyanmış kırmızı bir kapıyı çevreleyen küçük, açık bir sundurma vardı. Bulutlu bir öğleden sonraydı ve gölgeler binayı yutarak kasvet içinde gizliyordu.

Tedirginliği anında arttı. Pencereleer tahtalarla kapatılmıştı ama içeriden sokağı rahatlıkla gözetleyebilecek kadar çatlaklar vardı ve bir adam komşu binanın merdivenlerinde oturmuş, biraz fazla çalışılmış bir ilgisizlikle bir broşür okuyordu. Caddenin karşısındaki kafede iki kişi daha oturmuş tavla oynuyor gibi görünüyordu, bakışları ara sıra kırmızı kapıya kayıyordu.

Ali boşuna Citadel eğitimi almamıştı. "İzleniyor."

"Seni neden getirdiğimi sanıyorsun?" diye sordu Nahri. Adamın ağzından boğuk bir inançsızlık sesi çıktı ve kadın onu

küçümseyici bir bakış. "Yüce Tanrım, bu kadar gergin davranmayı keser misin?"

Gözlerini ona dikti. "*Bir hafta önce biri beni öldürmeye çalıştı.*"

Nahri gözlerini devirdi. "Hadi gidelim." Başka bir şey söylemeden gitti.

Ali hayretler içinde, kadının kararlı adımlarla korunan eve doğru ilerleyişini izledi. Kuşkusuz, onu ele verecek pek bir şey yoktu. Kaba dokunmuş bir ferace ve şal giymiş olan Nahri, dedikodu yapan esnaf ve tartışan işçilerden oluşan kalabalığa kolaylıkla karıştı.

Ziyafette giydiği altın rengi elbiseden kesinlikle farklı bir görünüm. Ali'nin yüzü aniden sıcakla doldu. Hayır, o elbiseyi düşünmüyordu. Yine mi? Onun yerine, Nahri'nin Şafit Mahallesi'nde olduğunu iddia ettiği gizemli işe bulaştığı için kendine lanet okuyarak aceleyle peşinden gitti. Hangi aptallığın ona bunu kabul ettirdiğinden hâlâ emin değildi; zehirlendiğinden beri geçen günler annesinin başının etini yemesinden, Kraliyet Muhafızları'nın müfettişlerinin bitmek bilmeyen sorularından ve Banu Nahida'nın giderek daha da iğrençleşen iksirlerinden başka bir şey değildi.

Muhtemelen kabul etmen için seni büyüledi. Nahidler bunu yapabilir, değil mi? Çünkü Ali bile yengesini *saraydan* gizlice çıkaracak kadar pervasız değildi ve eğer ortaya çıkarsa suçu üstlenmeyi kabul edecek kadar da büyülenmemişti.

O yetişene kadar Nahri bir elini karnının alt kısmına koymuş yürüyordu. Orada aniden bir şişlik oluştu ve çantası omzundan düştü. Onu feracesinin altına ne zaman sokmuştu, Allah bilir ama eve yaklaştıklarında burnunu çekiyordu. Gözlerini sildi, sahte bir topallama yürüyüşünü etkiliyordu.

Yandaki adam elindeki broşürü bıraktı ve ayağa kalkarak kadının yoluna çıktı. "Yardımcı olabilir miyim, kardeşim?"

Nahri başıyla onayladı. "Selamün aleyküm," diye selamladı onu. "I ..." Abartılı karnını tutarak nefesini içine çekti. "Ben

Özür dilerim. Kuzenim burada biri olduğunu söyledi... kadınlara yardım eden biri."

Adamın bakışları üzerlerinde gezindi. "Kuzenin gerçekten böyle bir şey söylediye, sana kefil olması için onu getirmeyi bilirdin." Gözlerini Ali'ye dikti. "Bu senin kocan mı?"

"Ona yardıma ihtiyacı olanın ben olduğumu söylemedim." Nahri sesini alçalttı. "Ve bu benim kocam değil."

Kan Ali'nin yüzünü terk etti. "I-"

Nahri'nin eli dışarı fırladı ve onun kolunu siper gibi kavradı. "Lütfen..." Nefes nefese kaldı, kendi üzerine kıvrıldı. "Çok acı çekiyorum."

Adam kızardı ve çaresizce sokağa baktı. "Oh, tamam..." Verandayı geçti ve hızla kırmızı kapıyı açtı. "Çabuk gel."

Ali'nin kalbi hızla çarpıyor, zihni tuzağa düşürüldüğüne dair uyarılar yağdıırıyordu -ne de olsa bu, yıkık dökük bir şafit binaya girmesi için kandırıldığı ilk sefer değildi- ama Nahri onu merdivenlerden yukarı sürüklemeye başlamıştı bile. Daevabad'ın puslu havasından dolayı yumuşak olan ahşap ayaklar altında gıcırıyordu. Şafit adam kapıyı arkalarından kapatarak onları kasvetli bir karanlığın içine attı.

Lake ahşap duvarları ve iki kapısı olan oldukça basit bir giriş salonunda duruyorlardı. Pencere yoktu ama tavan bulutlu gökyüzüne doğru açık bırakılmıştı ve bu da kendilerini bir çukura düşmüş gibi hissetmelerine neden oluyordu. Diğer tek ışık, kükreyen bir kaplanın üzerinde oturan iyi silahlanmış bir kadının çelenkli pirinç kâğıdı resminin önünde, tatlılarla dolu bir tabağın yanında yanan küçük bir yağ lambasından geliyordu.

Nahri'ye karşı sabrı aniden tükendi. Daha bir hafta önce biri onu öldürmeye çalışmıştı. Kardeşinin karısını hamile bırakmış gibi davranarak gizemli bir şafit evinde gizlenmeye bir sınır çiziyordu.

Ali ona döndü ve kelimelerini dikkatle seçti. "*Canım*," diye başladı. "Lütfen burada ne yaptığımızı açıkla mısın?"

Nahri açık bir merakla fuayeye bakıyordu. "Subhashini Sen adında şafit bir doktorla tanışmak için buradayız. Çalıştığı yer burası."

Onları getiren adam aniden doğruldu. "*O mu?*" Adamın yüzünde bir şüphe belirdi ve elini beline götürdü.

Ali daha hızlıydı. Zülfikarını bir nefeste çekti ve şafit adam geri adım attı, eli tahta sopanın üzerinde donup kalmıştı. Ağzını açtı.

"Çığlık atma," dedi Nahri hızla. "Lütfen. Burada kimseye zarar vermek istemiyoruz. Sadece doktorla konuşmak istiyorum."

Adamın bakışları endişeyle sol tarafındaki kapıya kaydı. "I ... yapamazsın."

Nahri şaşkın görünüyordu. "Affedersiniz?"

Şafitli adam yutkundu. "Anlamıyorsunuz... O çok titizdir."

Merak Nahri'nin gözlerini aydınlattı. Şafitli adamın baktığı kapıyı da fark etmiş olmalıydı çünkü hemen ardından kapı koluna uzandı.

Ali düşünmeden panikledi. "Nahri, dur, yapma-"

Şafit adamın ağzı açık kaldı. "*Nahri?*"

Allah'ım koru beni. Ali, odaya girerken onun peşinden koştu. Sağduyuya lanet olsun, buradan çıkıyorlardı.

Kalın bir Daevabadi aksanına sahip kırpılmış bir kadın sesi, eşiği geçtiği anda onun sözünü kesti.

"Hepinize söyledim... en az bir düzine kez... eğer bu işlemi yaparken sözümü keserseniz, bir sonraki işlemi size uygulayacağım."

Ali dondu kaldı. Uyarıdan çok, uyarının kaynağını görünce. Sade pamuklu bir sariye bürünmüş şafit bir kadın önlerinde, minderde yatan yaşlı bir adamın yanında diz çökmüştü.

Gözüne bir iğne sokmuş.

Korkunç manzara karşısında dehşete düşen Ali itiraz etmek için ağzını açtı ama Nahri o konuşmadan eliyle ağzını kapattı.

"Yapma," diye fısıldadı. Peçesini geri çekmiş, yüz hatlarında dans eden açık zevki ortaya çıkarmıştı.

Şafit muhafız ellerini ovuşturarak onlara katıldı. "Beni affedin Doktor Sen. Sizi asla rahatsız etmek istemezdim. Sadece..." Ali ile Nahri arasında gergin bir bakış attı, gözleri Ali'nin boyunu ve zülfikarını yeniden izler gibiydi. "Görünüşe göre saraydan misafirleriniz var."

Doktor tereddüt etti. Ama sadece bir an için ve ne elleri ne de dikkati en ufak bir kıpırdanma göstermedi. "Bu doğru da olsa, bir delilik belirtisi de olsa, hepiniz *hemen* oturabilirsiniz. Hâlâ kataraktın bir kısmını almam gerekiyor."

Kadının sert sesinde itaatsizliğe yer yoktu. Ali de gardiyan kadar hızlı bir şekilde geri çekildi ve duvarı kaplayan alçak sedirlerden birine çöktü. Odanın etrafına bakındı. Bitişikteki avludan ve bolca fenerden gelen ışıkla dolu oda, belki bir düzine insanın sığabileceği kadar büyüktü. Üç palet yere alçak bir şekilde yerleştirilmişti, kullanılmayan ikisi gevşek bir şekilde ketenle örtülmüştü. Dolaplar bir duvarda sıralanmıştı ve yanlarında avluya bakan, kitaplarla dolu bir masa vardı.

Nahri elbette doktorun komutunu duymazdan gelmişti ve Ali onun masaya doğru sürüklenip yüzünde bir sırıtışla bir kitabı karıştırmaya başlamasını çaresizce izledi. Bu bakışı arkadaş oldukları zamanlarda da görmüştü: ilk cümlesini doğru okuduğunda ve bir insan teleskopuyla aya bakıp gölgelerinin kaynağı üzerine düşündüklerinde. Öğrenme arzusu onu kendisine çeken şeylerden biriydi, ortak bir noktaları vardı. Ancak bu arzunun onları şehrin en tehlikeli mahallelerinden birinde sahte bir doktora götüreceğini tahmin *etmemişti*.

Ağlayan bir bebeğin sesi sessizliği bozdu. Kapı tekrar gıcırdayarak açıldı, ağlama sesi daha da yükseldi.

"Subha, aşkım, işin bitti mi?" Yeni bir ses, bir erkeğin alçak gürültüsü. "Bebek acıktı ama hiçbir şey yemiyor... *oh*." Adam revire adımını atarken sustu.

Yeni gelen adam iriydi, Ali'nin o güne kadar gördüğü en iri adamlardan biriydi. Dağınık siyah bukleleri omuzlarına dökülüyordu ve burnu defalarca kırılmış gibi görünüyordu. Ali hemen zülfikarını kaldırdı ama adam silahlı olmaktan çok uzaktı, elinde sadece tahta bir kaşık ve küçük bir bebek vardı.

Ali biraz utanarak silahını indirdi. Belki de Nahri onun ürkek olduğu konusunda haklıydı.

"Ve bu da sonuncusu," diye açıkladı doktor, iğnesini bırakıp arkasına yaslanarak. Bir kutu merheme uzandı ve ardından adamın gözlerini hızla sardı. "Bunu tam bir hafta boyunca kullanacaksınız, anladınız mı? Onu rahatsız etmeyin."

Ayağa kalktı. Doktor, Ali'nin beklediğinden daha genç görünüyordu ama bu, oldukça belirgin olan cin kanı sayesinde olabilirdi. Koyu kahverengi teninde bir safkanın belirgin parlaklığı olmasa da kulakları Ali'ninki kadar sivriydi ve Agnivanshi-tin gözlerinde sadece kahverengi bir parıltı vardı. Koyu renk saçları beline kadar inen kalın bir örgüyle örülmüştü ve bu örgünün arasına düzgün bir şekilde vermilyon rengi bir çizgi yerleştirilmişti.

Ellerini beline sıkıştırdığı bir beze sildi ve sonra yanağında bir kas çalışarak onlara baktı. Değerlendirici bir bakıştı bu, ağlayan bebekten Ali ve Nahri'ye kayan, sonra tekrar çocuğa dönen bir bakış.

Kızmak şöyle dursun, etkilenmemiş ve oldukça sinirlenmiş görünüyordu. "Manka..." diye söze başladı ve kapıcı başını kaldırdı. "Hunayn'ın iyileşme odasına gitmesine yardım etmeni istiyorum. Parimal, bebeği buraya getir."

Her iki adam da hemen itaat etti, biri halsiz hastanın çıkmasına yardım ederken diğeri bebeği teslim etti. Doktor çocuğunu aldı, bakışları Ali ve Nahri'nin yüzlerinden bir an olsun ayrılmadı.

sarisini göğsünün üzerinde yeniden düzenledi ve bebeğin hıçkırıkları mutlu bir emmeye dönüştü.

Ali yutkundu ve bakışlarını karşı duvara sabitledi. Nahri bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; hâlâ elinde bir kitapla masanın başında duruyordu.

Doktor gözlerini kısarak Banu Nahida'ya ters ters baktı. "Eğer sakıncası yoksa..."

"Ama tabii ki." Nahri elindeki kitabı bıraktı ve Ali'nin yanına oturdu. "O yaptığınız katarakt ameliyatı mıydı?"

"Evet." Kadının sesi kesik kesikti. Karşılarındaki ahşap tabureye oturdu. "Ve bu karmaşık, hassas bir prosedür... yarıda kesilmesinden hoşlanmadığım bir prosedür."

"Özür dileriz," demek için acele etti Ali. "İçeri dalmak istememiştik."

Kadının yüz ifadesi değişmedi. Kıvrınmamaya çalıştı; Hatset ile eski öğretmenlerinden en korkunç olanının karşı karşıya gelmesi gibi hissetti.

Doktor dudaklarını büzerek zülfikarı başıyla onayladı. "Şunu kaldırabilir misiniz?"

Yüzü kızardı. "Elbette." Hızla kılıcını kınına soktu ve ardından yüzündeki örtüyü indirdi. Bu insanları rahatsız etmek ve isimsiz kalmak doğru görünmüyordu. Boğazını temizledi. "Selamün aleyküm," dedi zayıf bir sesle.

Parimal'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Prens Alizayd?*" Bakışları Nahri'ye kaydı. "Yani sen-"

"Daevabad'ın en yeni Nahid'i mi?" diye araya girdi doktor, sesi küçümsemeyle doluydu. "Öyle görünüyor. Siz ikiniz bizi durdurmak için mi buradasınız? Halkıma yardım etmeye çalıştığım için beni bronz tekneye götürmeyi mi planlıyorsunuz?"

Bronz kayıktan söz edilmesi damarlarında buza yol açtı; Ali bir keresinde babasının Tanzim'i kışkırtmak için tertiplemediği bir isyanda yakalanan birkaç şafite de aynı şeyi yapmak zorunda kalmıştı. "Hayır," dedi hemen. "Kesinlikle olmaz."

"Haklı," dedi Nahri. "Ben sadece sizinle tanışmak istedim. Geçenlerde hastalarınızdan birine rastladım. Kafatasında bir delik olan bir adam, sanki biri kesmiş gibi-"

"Delinmiş." Nahri gözlerini kırıştırdı ve doktor sesi soğuk bir şekilde devam etti. "Buna trepanasyon deniyor. Kendinizi bir şifacı olarak görüyorsanız, doğru terimleri kullanmalısınız."

Ali, Nahri'nin yanında hafifçe gerildiğini hissetti ama sesi sakin kaldı. "Doldurdum o zaman. Senin bir doktor olduğunu iddia etti, ben de bunun doğru olup olmadığını görmek istedim."

"Öyle mi?" Doktorun kaşları kuşkuyla birbirine çarptı. "İyi şans için iksirler yapan ve kötü huyları simurg tüyüyle gıdıklayarak uzaklaştıran küçük kız eğitimimi değerlendirmek için mi burada?"

Ali'nin ağzı kurudu.

Nahri sinirlendi. "Yaptığım şeyin bundan biraz daha gelişmiş olduğunu söyleyebilirim."

Doktor çenesini kaldırdı. "Devam edin o zaman, muayenenizi yapın. Zaten izinsiz girdiniz ve itiraz edebileceğimizi sanmıyorum." Başını Ali'ye doğru salladı. "Prensinizi bu yüzden getirdiniz, değil mi?"

"Ben onun prensi değilim," diye düzeltti Ali hızla, Nahri ona kızgın bir bakış fırlattığında ters ters baktı. "Seni Sukariyya Sokağı'na götüreceğimi söyledim," diyerek kendini savundu. "Seni bir doktorun evine gizlice sokup bizmişiz gibi davranarak değil... sen

..." Nahri'nin altın rengi elbisesinin anısı hiç de yardımcı olmayan bir şekilde yeniden zihninde canlandı ve yüzüne utanç verici bir sıcaklık yayıldı. "Boş ver," diye kekeledi.

"Hain," dedi Nahri, Arapça'da daha da az nazik bir şey eklerken sesi soluklaştı. Ama ne Ali'nin firarının ne de doktorun düşmanlığının onu durduramayacağı açıktı. Ayağa kalktı ve kitaplığa doğru ilerledi.

"Bu etkileyici bir koleksiyon..." dedi, sesinde özlem vardı. İki cildi çekip çıkardı. "İbn-i Sina, el Razi ... bütün bunları nereden buldun?"

"Babam insan dünyasında bir hekimdi." Doktor sivri kulaklarını işaret etti. "Benim aksime, geçiş yapabiliyordu ve öyle de yaptı. İsteddiği her yere seyahat etti ve okudu. Delhi, İstanbul, Kahire, Marakeş. İğrenç bir Sahrayn ödül avcısı onu Moritanya'da bulup Daevabad'a sürüklediğinde iki yüz elli yaşındaydı." Gözleri kitaplara takıldı. "Getirebildiği her şeyi getirmiş."

Nahri daha da şaşkın görünüyordu. "Baban *iki yüz yılını* insan dünyasında tıp eğitimi alarak mı geçirdi?" Doktor başıyla onaylayınca devam etti. "Şimdi nerede o?"

Doktor cevap vermeden önce zorlukla yutkundu. "Geçen yıl öldü. Felç geçirdi."

Nahri'nin yüzündeki heves kayboldu. Kitabı dikkatlice yerine koydu. "Özür dilerim."

"Ben de öyle. Bu benim toplumum için bir kayıptı." Doktorun sesinde kendine acıma yoktu. "Birkaçımızı eğitti. Kocam ve ben en iyisiyiz."

Parimal başını salladı. "Ben yüceltilmiş bir kemikçiyim. Subha en iyisidir." Sesinde şefkatli bir gurur vardı. "Babası bile böyle söyledi ve o adam kolay kolay iltifat etmezdi."

"Yetiştirdiği diğer doktorlar da burada mı çalışıyor?" Nahri sordu.

"Hayır. Bu riske değmez. Safkanlar üremek için yaşamaktansa öksürükten ölmemizi tercih ederler." Subha'nın bebeğini tutuşu sıkılaştı. "Kraliyet Muhafızları buraya gelir ve elimdeki herhangi bir alet beni silah yasağı yüzünden hapse attırabilir." Kaşlarını çatı. "Şafit de tamamen masum değil. Bunlar umutsuz zamanlar ve zengin olduğumuza inanan insanlar var. Bir grup hırsız kızını kaçırana kadar burada çalışan Mombasalı yetenekli bir cerrahım vardı. Kızını geri almak için sahip olduğu her şeyi sattı ve sonra kaçtı. Kendilerini şehirden kaçırmaya çalışacaklardı." Yüzü düştü. "O zamandan beri hiçbir şey duymadım. Teknelerin çoğu bunu başaramıyor."

Tekneler mi? Ali durdu. Daevabad kaçmak için kolay bir yer değildi. Birinin ailesini köhne bir kaçakçı teknesine yüklemesi ve ölümcül sulardan geçmesi için dua etmesi için gereken cesaret -çaresizlik- ...

Onları hayal kırıklığına uğrattık. Onları tamamen hayal kırıklığına uğrattık. Önündeki küçük aileye baktı, annesinin kurtardığı şafiti hatırladı. Daevabad'da onlar gibi binlercesi daha vardı; potansiyelleri ve umutları, içinde yaşamaktan başka seçenekleri olmayan şehrin siyasi ihtiyaçlarına uyacak şekilde soğuk bir şekilde kısıtlanmış erkekler, kadınlar ve çocuklar.

Düşüncelerine dalmış olan Ali, Parimal ileri atıldığında Nahri'nin bir dolap kapağına uzandığını fark etti.

"Bekle, Banu Nahida, yapma-"

Ama çoktan açmıştı. Ali onun nefesinin kesildiğini duydu. "Sanırım bu kaçıranlardan korunmak için?" diye sordu, içinden iri metalik bir nesne çıkararak.

Ali'nin bunu fark etmesi bir an aldı ve fark ettiğinde kanı dondu.

Bir tabancaydı.

"Nahri, bırak onu," dedi. "Hemen şimdi."

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Oh, bana biraz kredi ver. Kendimi vurmuyacağım."

"Bu demir ve baruttan yapılmış bir alet ve sen de Daevabad'ın Banu Nahida'sısın." Kız kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın baktığında, adamın sesi telaşla yükseldi. "Patlıyor, Nahri! Biz kelimenin tam anlamıyla ateşten yaratıklarız; baruta yaklaşmayız!"

"Ah." Yutkundu ve sonra tekrar yerine koyarak kapıyı dikkatlice kapattı. "O halde dikkatli olmak en iyisi."

"Yalnızca benim," dedi Parimal çabucak, apaçık bir yalandı bu. "Subha hiçbir şey bilmiyordu."

"Bunu burada yapmamalısınız," diye uyardı Ali. "Bu son derece tehlikeli. Ya yakalanırsanız?" İkisinin arasına baktı. "Az miktarda bile olsa barut bulundurmak

idamla cezalandırılır." Gerçi Ali bunun barut korkusu kadar Şafit korkusundan da kaynaklanan bir ceza olduğundan şüpheleniyordu; hiçbir safkan cin Şafit'in daha ustalıkla kullanabileceği bir silahı etrafında istemezdi. "Bir tabanca mı ekleyelim? Tüm bu blok yerle bir olur."

Subha ona temkinli bir bakış attı. "Bu bir uyarı mı yoksa suçlama mı?"

"Bir uyarı," diye cevap verdi, onun gözlerine bakarak. "Dikkate almanızı rica edeceğim bir uyarı."

Nahri onun yanına döndü, havası gitmişti. "Özür dilerim," dedi usulca. "Gerçekten. O adamı gördüğümde ne düşüneceğimi bilemedim. Şafitlerin ne kadar çaresiz olduğuna dair söylentiler duydum ve insanların bu tür bir korkuyu ne kadar kolay avlayabileceğini biliyorum."

Subha sertleşti. "Benim hakkımda böyle bir şey düşünmen senin hakkında çok daha fazla şey söylüyor."

Nahri yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen haklısın." Bakışlarını yere indirdi, alışılmadık bir şekilde azarlanmış görünüyordu ve sonra çantasına uzandı. "Ben... sana bir şey getirdim. Bahçemden şifalı otlar ve söğüt kabuğu. Bunları kullanabileceğini düşündüm." Çantayı uzattı.

Doktor almak için hiçbir hamle yapmadı. "Bir Nahid'in hazırladığı 'ilacı' bir Şafit'e vereceğimi düşünüyorsanız ailenizin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyor olmalısınız." Gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi buradasın? Aramıza yeni bir hastalık yaymak için mi?"

Nahri geri çekildi. "Tabii ki hayır!" Sesini dolduran gerçek şok Ali'nin yüreğini burktı. "Ben... ben yardım etmek istedim."

"Yardım mı?" Doktor ters ters baktı. "Muayenehaneme yardım etmek istediğin için mi girdin?"

"Çünkü birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmek istedim," diye atıldı Nahri. "Krala teklif etmek istediğim bir proje üzerinde."

Subha, Banu Nahida'ya sanki başka bir kafası çıkmış gibi bakıyordu. "*Benimle* çalışmak mı istiyorsun? Daevabad kralına teklif etmeyi düşündüğün bir projede mi?"

"Evet."

Doktorun bakışları bir şekilde daha da kuşkulu bir hal aldı.
"Hangisi...?"

Nahri ellerini birbirine bastırdı. "Bir hastane inşa etmek istiyorum."

Ali ona bön bön baktı. Kendini bir karkadannın önüne atmak istediğini de söyleyebilirdi.

"Bir hastane mi inşa etmek istiyorsunuz?" diye boş boş tekrarladı doktor.

Nahri hızlıca, "Bir tane *inşa* etmekten ziyade yeniden inşa etmek," diye açıkladı. "Atalarım savaştan önce bir hastane işletiyordu ama şimdi harabe halinde. Onu restore etmek ve yeniden açmak istiyorum."

Nahid Hastanesi mi? Kesinlikle kastetmiş olamazdı... Ali ürperdi, bir yanıt arıyordu. "Nahid hastanesini mi kurtarmak istiyorsun? Hisar'ın yakınındaki mi?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "O yeri biliyor musun?"

Ali yüzünü sakın tutabilmek için büyük çaba sarf etti. Nahri'nin sesinde, soruyu masumiyetten başka bir amaçla sorduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Subha'ya bir bakış atmaya cesaret etti ama o da kaybolmuş görünüyordu.

Boğazını temizledi. "Ben... şey... bu konuda bir iki şey duymuş olabilirim."

"Bir iki şey mi?" Nahri ona yakından bakarak bastırdı.

Daha fazlasını. Ama Ali'nin o hastane hakkında bildikleri - savaştan önce orada yapılanlar ve Nahidlerin bu yüzden acımasızca, kanlı bir şekilde cezalandırılmaları- yaygın olarak bilinen şeyler değildi ve kesinlikle paylaşacağı şeyler de değildi. Özellikle de zaten tartışmakta olan Nahid ve Şafit'le.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Neden bize planınızdan biraz daha bahsetmiyorsunuz?"

Gözleri bir an daha ağır bir incelemeyele onun üzerinde kaldı ama sonra içini çekerek Subha'ya döndü. "Tek bir sıkışık revir, tüm insanları tedavi etmek için uygun bir yer değil.

Daevabad'ın nüfusu. Bana erişmek için rüşvet ödemek zorunda *kalmayan* insanları görmeye başlamak istiyorum. Ve hastaneyi yeniden açtığımda herkese açık olmasını istiyorum."

Subha gözlerini kıstı. "Herkes mi?"

"Herkes," diye tekrarladı Nahri. "Kanı ne olursa olsun."

"O zaman hayal görüyorsun. Ya da yalan söylüyorsun. Böyle bir şeye asla izin verilmez. Kral bunu yasaklar, rahipleriniz şok ve dehşetten ölür..."

"Biraz ikna etmek gerekecek," diye araya girdi Nahri hafifçe. "Biliyorum. Ama sanırım bunu başarabiliriz." Kitap rafını işaret etti. "Kraliyet Kütüphanesi'nde buna benzer başka kitaplar da var; onları okudum. İnsan dünyasında yıllarca insanları iyileştirdim ve bu yöntemlerin değerini biliyorum. Zencefil ve adaçayını zahhak kanı ve büyülere tercih ettiğim zamanlar hâlâ çok." Subha'ya yalvaran bir bakış attı. "Bu yüzden seni bulmaya geldim. Birlikte çalışabileceğimizi düşündüm."

Ali sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı. Karşısındaki Parimal de aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Subha'nın ifadesi daha da soğuklaştı. "Ve ben bu hastaneye felçten ölmek üzere olan şafit bir adam mı getirmeliyim..." Sesi hafifçe titriyordu ama kelimeleri kesindi. "Tek bir dokunuşla iyileştirebileceğinden şüphelendiğim bir hastalık... Ona elini süreceksin Banu Nahida? Tanıkların, safkan dostlarının huzurunda, bir melez üzerinde Nahid büyüsü kullanır mısın?"

Nahri tereddüt etti, yüzüne bir renk geldi. "Bence... başlangıçta... kendi kendimizi tedavi etmemiz daha iyi olabilir."

Şafit doktor güldü. Acı ve tamamen mizahtan yoksundu. "Bunu görmüyorsun bile, değil mi?"

"Subha..." diye araya girdi Parimal, sesi uyarıyla kalınlaşmıştı. "Bırakın konuşsun," diye araya girdi Nahri.

"Ne söylediğini duymak istiyorum. söylemek zorunda."

"Öyleyse yapacaksın. Bize zarar vermek istemediğini mi söylüyorsun?" Subha'nın gözleri parladı. "Sen zararın ta

kendisinin, Nahid.

Sen bize ruhsuz diyen kabilenin -inancın- liderisin ve yüzyıllar boyunca Şafitleri fareymişiz gibi itlaf eden bir ailenin son torunusun. Sen Qui-zi'nin Belası'nın yoldaşıydın, döktüğü shafit kanıyla gölü doldurabilecek bir kasaptın. Revirime -*evime- davetsiz* girme küstahlığında *bulundun*, sanki benim üstümmüşsün gibi beni teftiş ettin. Ve şimdi ben çocuğumu bu odadan nasıl canlı çıkaracağımı düşünürken sen orada oturmuş bana güzel hastane hayalleri sunuyorsun. Neden seninle çalışayım *ki*?"

Subha'nın ateşli sözlerini gök gürültüsünü andıran bir sessizlik izledi. Ali, Subha'nın niyetinin iyi olduğunu bildiği için Nahri adına konuşma isteği duydu. Ama doktorun haklı olduğunu da biliyordu. Safkanların gaflarının Şafit'te yol açabileceği yıkımı ilk elden görmüştü.

Nahri'nin yanağında bir kas çalıştı. "Geliş şeklim için özür dilerim," dedi sertçe. "Ama niyetimde samimiyim. Bir Nahid ve Daeva olabilirim ama Şafitlere yardım etmek istiyorum."

"O zaman tapınağına git, halkının geri kalanının önünde atalarının inançlarından vazgeç ve bizi eşit ilan et," diye meydan okudu Subha. "Eğer Şafitlere yardım etmek istiyorsan, önce Daevalarınla ilgilen."

Nahri başını ovuşturdu, teslim olmuş görünüyordu. "Bunu yapamam. Henüz yapamam. Onların desteğini kaybederim ve kimseye faydam olmaz." Subha homurdandı ve Nahri ona ters ters baktı, artık kızgın görünüyordu. "Şafitler bu işte hiç de masum değiller," diye karşılık verdi, sesine sıcaklık karışmıştı. "Dara'nın ölümünden sonra Kapalıçarşı'da yakalanan Daevalara ne olduğunu biliyor musun? Şafitler canavar gibi üzerlerine çullandılar, Rumi ateşi fırlattılar ve-"

"*Canavarlar mı*?" Subha tersledi. "Ah, evet, çünkü sizin için biz buyuz. Kontrol edilmesi gereken yıkıcı hayvanlar!"

"O kadar da kötü bir fikir değil." Sözcükler Ali'nin ağzından düşünmeden döküldü ve iki kadın da ona doğru döndüğünde Ali sakın kalmak için mücadele etti. Konuşmasına *en* az onlar kadar şaşırmıştı... ama bu bir

korkunç bir fikirdi. Aslında çok zekiceydi. "Demek istediğim, eğer babam bunu onaylarsa ve siz de dikkatli bir şekilde ilerlerseniz, bence Daevalar ve Şafitlerin birlikte çalışması olağanüstü olur. Ve Daevabad'ın gerçekten kullanabileceği bir hastane inşa etmek? Bu inanılmaz bir başarı olur."

O sırada Nahri'nin bakışlarını yakaladı. Gözleri çözemediği bir duyguyla dalgalanıyordu... ama onun ani desteğinden pek de memnun görünmüyordu.

Subha da bilmiyordu. "Demek sen de bu planın bir parçasısın?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi Nahri kesin bir ifadeyle. "O değil."

"O zaman insanları seninle çalışmaya ikna etmekte iyi değilsin, Nahid," diye cevap verdi Subha, gazını çıkarmak için kızını omzuna yaslayarak. "O senin yanındayken, Şafit için duyduğun bu yeni endişenin bir kısmına gerçekten inanabilirim."

"*Onunla* mı çalışacaksın?" Nahri öfkeli bir inançsızlıkla tekrarladı. "Şu anda halkınıza zulmedenin onun babası olduğunun farkında mısınız?"

"Oldukça farkındayım," diye karşılık verdi Subha. "Ayrıca Daevabad'da prensin bu konuda ne hissettiğini bilmeyen tek bir şafit bile yok." Dikkatini tekrar Ali'ye çevirdi. "Kaçakçıların elinden kurtardığınız baba ve kızı duydum. İnsanlar artık sarayda asiller gibi yaşadıklarını söylüyor."

Ali ona baktı, yüreği ağzına geldi. İlk kez Subha'nın gözlerinde bir ilgi parıltısı görmüş olabileceğini düşündü ama ona yalan söyleme düşüncesine dayanamadı.

"Yeterince dikkatli olmadığım için neredeyse o insan tacirine geri veriliyorlardı. Banu Nahida'nın planının takdire şayan olduğunu düşünüyorum. Ama Daevabad'da işler ters gittiğinde ..." Nahri ile kendisi arasında bir işaret yaptı. "Bizim gibi insanlar nadiren şafitlerle aynı bedeli öder."

Subha durakladı. "Görünüşe göre ikiniz de başkalarını sizinle çalışmaya ikna etme konusunda iyi değilsiniz," dedi sakince.

Nahri içinden küfretti ama Ali sözünü sakınmadı. "Yalan üzerine kurulmuş bir ortaklık, ortaklık değildir. Yalan söyleyip sizi habersizce tehlikeye atmak istemem."

Parimal uzanıp bebeğin kıvrırcık saçlarından bir tutama dokundu. Subha'ya usulca, "Bu iyi bir fikir olabilir," dedi. "Baban burada bir hastane inşa etmeyi hayal ederdi."

Ali Nahri'ye baktı. "Eee?"

Öldürücü görünüyordu. "Hastane inşa etmek hakkında ne biliyorsun?"

"Herhangi bir şey inşa etmek hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu. "Yıkık dökük, antik bir kompleksi restore etmek için gereken fonları nasıl toplayacağınızı ve yöneteceğinizi düşündünüz mü? İnanılmaz derecede pahalı olacak. Zaman alıcı. Revirdeki hastaların arasında sözleşmeleri değerlendirecek ve yüzlerce işçiyi işe alacak mısınız?"

Nahri'nin bakışları daha da şiddetlendi. "Aldatma üzerine kurulu ilişkiler hakkında çok güzel sözler söyledin."

Ali irkildi, bahçedeki kavgaları aklına geldi. "Sana borçlu olduğumu söylemiştin," diye yanıtladı dikkatle. "Borcumu ödememe izin ver. Lütfen."

Bunun yankı bulup bulmadığını Ali bilemiyordu. Nahri toparlandı, Subha'ya dönerken yüzündeki duygu kayboldu. "İyi, o benimle. Bu senin için yeterli mi?"

"Hayır," dedi doktor açıkça. "Kraldan izin alın. Para bulun ve gerçek planları hazırlayın." Başıyla kapıyı işaret etti. "Ve bunu yapana kadar geri gelme. Aksi takdirde ailemi bu karmaşaya bulaştırmak istemem."

Ali ayağa kalktı. "Rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın," diye özür diledi kısık sesle; hâlâ iyileşmekte olan boğazı az önce yaptığı tartışmadan pek hoşlanmamış gibiydi. "Yakında temasa geçeceğiz, inşallah." Parmaklarını şıklatarak Nahri'nin dikkatini çekmeye çalıştı. Nahri masaya ve içindeki hazinelere dönmüştü, gitmeye pek de istekli görünmüyordu. "*Nahri.*"

Elini uzandığı kitaptan çekti. "Oh, iyi." Kalbine dokunarak abartılı bir selam verdi. "Tekrar konuşmak ve atalarım ve kabileme savuracağınız yeni küfürleri duymak için sabırsızlanıyorum Doktor."

"Sonsuz bir kaynak, sizi temin ederim," diye karşılık verdi Subha.

Ali, Nahri cevap veremedi onu dışarı çıkardı. Sarığının kuyruğunu yüzüne sardıktan sonra dış kapıyı arkalarından kapatırken elleri titriyordu. Sonra sertçe kapıya yaslandı, az önce kabul ettiği şeyin tam anlamı ona çarpıyordu.

Nahri o kadar rahatsız görünmüyordu. Aşağıdaki kalabalık Şafit mahallesine bakıyordu. Peçesini yüzüne geri çekmiş olmasına rağmen, bir adam elinde dumanı tüten bir ekmek tahtasıyla yanından geçerken Nahri nefes aldı ve kumaş, Ali'nin fark ettiği için kendine lanet ettiği bir şekilde dudaklarına yaklaştı.

Arkasına baktı. "Bu bizi tekrar arkadaş yapmaz," dedi, sesi keskindi.

"Ne?" diye kekeledi, bu açık ifade karşısında afallamıştı. "Birlikte çalışmamız... bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmez."

İtiraf etmek istediğinden daha fazla incinmişti. "Peki," diye cevap verdi, ses tonundaki küçümsemeyi kontrol edemedi. "Benim başka arkadaşlarım var."

"Tabii ki var." Kollarını feracesinin üzerinde kavuşturdu. "Subha şu Şafit ailesi ve insan tacirlerinden bahsederken ne demek istedi? Burada işler o kadar kötüye gitmemiştir herhalde?"

"Bu uzun bir hikâye." Ali ağrıyan boğazını ovuşturdu. "Ama merak etmeyin. Sanırım Doktor Şen diğer şeylerin yanı sıra bunu da size anlatmaktan mutluluk duyacaktır."

Nahri yüzünü buruşturdu. "Eğer bunu yapabilirsek. Nasıl başlamanızı öneriyorsun?" diye sordu. "Madem içeride yeteneklerinden bu kadar emin görünüyorsunuz."

Ali iç çekti. "Ailemle konuşmamız gerekiyor."

Dara, Manizheh'in çadırında şaşkın bir sessizlik içinde oturmuş, Kaveh'in az önce parşömeden yüksek sesle okuduklarını anlamaya çalışıyordu. "*Alizayd al Qahtani*'yi oğlun mu zehirledi?" diye tekrarladı. "Oğlun mu? Cemşid mi?"

Kaveh ona ters ters baktı. "Evet."

Dara gözlerini kırıştırdı. Kaveh'in elinde tuttuğu mektuptaki kelimeler, Dara'nın hatırladığı neşeli, iyi kalpli ve ne yazık ki Kahtani zalimlerine içtenlikle bağlı genç okçuyla uyuşmuyordu. "Ama onlara o kadar sadık ki."

"Onlardan *birine* sadık," diye düzeltti Kaveh. "Yaradan o lanet emiri lanetlesin. Muntadhir muhtemelen kardeşi döndüğünden beri sarhoş ve paranoyak bir sarmalın içinde. Cemşid ona yardım etmek için aptalca bir şey yapacaktır." Dara'ya sinirli bir bakış fırlattı. "Cemşid'in kimin hayatını kurtarmak için altı ok attığını hatırlarsın belki."

"Bir hayat kurtarmak ve bir hayat almak çok farklı konulardır." Dara'nın hoşuna gitmeyen bir endişe zihninde şekillenmeye başlamıştı. "Birini nasıl zehirleyeceğini *nereden* bilebilir ki?"

Kaveh bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tapınak kütüphanelerinden şüpheleniyorum. Nahid ilmine her zaman oldukça düşkün olmuştur. Acemiymen arşivlerine gizlice girdiği için başı belaya girerdi." Gözleri Manizheh'e kaydı. "Nisreen bunun biraz benzediğini söyledi..."

"Deneylerimden birine mi?" Manizheh sözlerini tamamladı. "Öyle ama ondan başka kimsenin bunu fark edeceğinden şüpheliyim. Cemşid eski notlarımdan bazılarına rastlamış olmalı." Kollarını kavuşturdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Başka kimsenin ondan şüphelendiğini düşünüyor mu?"

Kaveh başını salladı. "Hayır. Onun bardak taşıyıcısı olduğuna inanıyorlar ve çocuk arbede sırasında ölmüş, yine de mutfak personelini hâlâ sorguladıkları konusunda uyardı. Ayrıca eğer... eğer Cemşid zan altında kalırsa, suçü üstlenmeye hazır olduğunu söyledi."

Dara afallamıştı. "Ne? Beni bağışlayın ama neden yapsın ki? Hatalı olan oğlunuz, hem de aptalca bir şekilde. Ya malzemeleri revire kadar takip edilirse? Nahri suçlanabilir!"

Manizheh derin bir nefes aldı. "Bu mektubun herhangi bir şekilde takip edilmediğinden emin misiniz?"

Kaveh ellerini iki yana açtı. "Bize öğrettiğin tüm önlemleri aldık. O sadece acil bir durumda benimle irtibata geçecekti. Ve saygılarımla, Banu Nahida- zamanımız azalıyor." Çalışma masasına başıyla işaret etti. "Deneyleriniz... nasıl sınırlayacağınızı bulma şansınız oldu mu-"

"Fark etmez. Artık değil." Manizheh nefes verdi. "Bana planlarımızı bir kez daha anlat," diye emretti.

Dara otomatik olarak, "Şehre girip marid ve ifritin yardımıyla Kraliyet Muhafızları'nı alacağız," diye cevap verdi. "Adamlarımdan bir kısmı Vizareş ve gulyabanileriyle birlikte geride kalacak" -sesindeki tiksintiyi bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı- "biz de saraya doğru ilerleyeceğiz." Aralarına bir göz attı. "Bana kralın icabına bakmak için bir planınız olduğunu söylemişsiniz?"

"Evet," dedi Manizheh hızlıca.

Dara durakladı. Manizheh aylardır bu konuda ketum davranıyordu ve sınırlarını aşmak istemese de, planlarının tam kapsamını anlamak için şimdi iyi bir zaman olduğunu düşünüyordu. "Leydim, ben sizin Afşin'inizim.

bana daha fazlasını anlatırdı." Sesi uyarıcı bir şekilde yükseldi. "Sihrimin Süleyman'ın mührüne nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. Eğer kral beni sakat bırakabilirse-"

"Ghassan al Qahtani, ikimizden biri saraya ayak basmadan önce ölmüş olacak. Her şey ayarlanıyor ve birkaç gün içinde size daha fazlasını anlatabilecek durumda olacağım. Ama Süleyman'ın mühründen bahsetmişken..." Bakışları Dara'dan Kaveh'e kaydı. "Yüzük hakkında başka bir şey öğrendin mi?"

Büyük Vezir'in yüzü düştü. "Hayır, hanımım. Cariyelerden alimlere kadar tanıdığım herkese rüşvet verdim ve kandırdım. Hiçbir şey yok. Sürekli taktığı bir yüzük yok ve yeni sahibine nasıl geçtiğine dair bir kayıt da yok. Geçen yıl bir tarihçi sırf mührün kökenini araştırmaya kalkıştığı için idam edildi."

Manizheh yüzünü buruşturdu. "Ben de daha iyisini yapamadım ve onlarca yılını Tapınak arşivlerini araştırarak geçirdim. Ne bir metin ne de bir kayıt var."

"Hiçbir şey mi?" Dara tekrarladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Planlarının başarısı Manizheh'in Süleyman'ın mühür yüzüğünü ele geçirmesine bağlıydı. O olmadan...

"Zeydi el Kahtani tahta geçtiğinde muhtemelen tüm kayıtları yaktırmıştır," dedi Manizheh acı acı. "Ama Ghassan'ın babasının cenazesinden sonra birkaç gün inzivaya çekildiğini hatırlıyorum. Tekrar ortaya çıktığında hastaymış gibi görünüyordu ve yüzünde mühür izi vardı." Bunu düşünerek durakladı. "Şehirden bir daha hiç ayrılmadı. Gençken Gozan'ın ötesindeki topraklarda avlanmaktan hoşlanırdı. Ama kral olduktan sonra, eşiğin içindeki dağlardan daha uzağa hiç gitmedi."

Kaveh başını salladı. "Mühür yüzüğü Daevabad'a bağlı olabilir - kesinlikle şehir dışındaki hiçbir savaşı durdurmak için kullanılmadı." Dara'ya baktı. "Tabii senin zamanında işler farklı değilse?"

"Hayır," diye yavaşça cevap verdi Dara. "Nahid Konseyi üyeleri onu birbirlerine verir, sırayla onunla hizmet ederlerdi." Çok düşündü, hatırladıklarını hatırlamaya çalıştı

-Eski hayatını düşünmek her zaman acı veriyordu. "Ama bunu sadece yüzlerindeki işareten anladım. Bir yüzük gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

Bir süre sonra Manizheh tekrar konuştu. "O zaman oğluna ihtiyacımız var. Muntadhir'in ilk kuşatmadan sağ çıkmasını sağlamalıyız ki bize mührü nasıl alacağımızı anlatabilsin. O Ghassan'ın halefi. Bilmesi gerekir." Kaveh'e baktı. "Bunu yapmanın bir yolunu bulabilir misin?"

Kaveh endişeli görünüyordu. "Bunun Muntadhir'in kolayca vazgeçeceği bir bilgi olduğunu sanmıyorum... özellikle de babasının ölümünden sonra."

"Ghassan'ın serseri oğlunu konuşmaya zorlamanın zor olacağını sanmıyorum," diye karşı çıktı Manizheh. "Dara'yla bir odada yalnız kalma ihtimalinin bile ona kraliyet sırlarını döktüreceğini tahmin ediyorum."

Dara bakışlarını kaçırdı, midesi bulandı. Kadının onu bir tehdit unsuru olarak kullanmasına şaşırılmamalıydı. Ne de olsa o Qui-zi'nin Belası'ydı. Hiç kimse -en azından Nahri'nin evlenmeye zorlandığı adam- onun sözde intikamına maruz kalmak istemezdi.

Kaveh'in yüzünde de bir an için aynı kuşkular belirir gibi oldu ama sonra diğer adam başını eğdi. "Anlaşıldı, Banu Nahida."

"Güzel. Kaveh, Daevabad'a dönüş yolculuğuna hazırlanmanı istiyorum. Eğer o kum sineği prensleri arasında bir çatışma çıkarsa, halkımızın -çocuklarımızdan bahsetmiyorum bile- bunun dışında kalmasını sağla. Dara senin için bir halı efsunlayacak ve sana onu nasıl uçuracağını öğretecek." Manizheh çalışma masasına geri döndü. "Bunu bitirmem gerek."

Dara çadırdan çıkar çıkmaz Kaveh'i takip etti ve kolundan tuttu. "Konuşmamız gerek."

Kaveh ona sinirli bir bakış fırlattı. "Yaratıcı'nın unuttuğu duvar halılarından birini nasıl uçuracağımı bana daha sonra öğretebilirsin."

"Mesele o değil." Kaveh'i çadırına doğru çekti. Bu, kimsenin kulak misafiri olmasını istediği bir tartışma değildi.

Kaveh'in iyi karşılayacağından şüphelendiği bir konu.

Kaveh yarı tökezleyerek içeri girdi ve sonra Dara'nın çadırının etrafına baktı, ifadesi daha da bozuldu. "Etrafında silahlarla mı uyuyorsun? Gerçekten de ölüm getirmeyen tek bir kişisel eşyaya sahip değil misin?"

"İhtiyacım olan şey bende var." Dara kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama burada eşyalarımı tartışmak için bulunmuyoruz."

"O zaman ne istiyorsun, Afshin?"

"Cemşid'in Muntehir'e olan sadakatının bir sorun teşkil edip etmeyeceğini bilmek istiyorum."

Kaveh'in gözleri parladı. "Oğlum sadık bir Daeva ve ona yaptıklarını düşününce, yaptığı her şeyi sorgulamaya cüret ediyorsun."

"Ben Banu Manizheh'in Afşin'iyim," dedi Dara açıkça. "Onun askeri fethinden ve şehrimizin gelecekteki güvenliğinden ben sorumluyum... yani evet Kaveh, iyi bağlantıları olan, iyi eğitilmiş eski bir askerin -ki *az önce Muntadhir'in siyasi rakibini zehirledi*- bir sorun olup olmayacağını bilmem gerekiyor."

Kaveh'in yüzünde saf bir düşmanlık ifadesi belirdi. "Bu konuşma ile işim bitti." Topuklarının üzerinde döndü.

Dara derin bir nefes aldı, yapmak üzere olduğu şey için kendinden nefret ediyordu. "Köle yeteneklerim o gece bana geri döndü... gemiden önce," diye seslendi Kaveh çadırın kapağına ulaştığında. "Kısa sürdü, açıkçası hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Ama o dansçının salonundayken bir büyü dalgası hissettim ve sonra onun arzularının, isteklerinin önümde yayıldığını görebildim." Dara durakladı. "En az bir düzine dileği vardı. Şöhret, para, aşık bir Muntadhir'le rahat bir emeklilik. Ama Muntadhir'in zihnini bir sonraki gördüğümde... zihnini işgal eden dansçı değildi."

Kaveh durdu, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Taht da yoktu Kaveh," dedi Dara. "Ne zenginlik, ne kadınlar, ne de kral olma hayalleri. Muntadhir'in tek arzusu oğlunun yanında olmasıydı."

Diğer adam titriyordu, arkası hâlâ dönüktü.

Dara sesini alçaltarak devam etti. "Cemşid'e kesinlikle zarar vermek istemiyorum, sana yemin ederim. Nahidler üzerine yemin ederim," diye ekledi. "Ve burada söylediklerimiz asla bu çadırın dışına çıkmamalı. Ama Kaveh..." Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. "Banu Manizheh ikimize de güveniyor. Bu konuyu konuşabilmemiz gerekiyor."

Aralarında uzun bir sessizlik anı yaşandı; çadırın ötesindeki adamlarının neşeli konuşmaları ve atışmaları çadırın içinde yükselen gerginlikle çelişiyordu.

Ve sonra Kaveh konuştu. "O hiçbir şey yapmadı," diye fısıldadı. "Cemşid onun için altı ok attı ve babası oğlumun acı çekmesine izin verirken Muntadhir'in tek yaptığı elini tutmak oldu." Arkasına döndü, sanki hatırası onu yaşlandırmış gibi perili ve yaşlı görünüyordu. "Sevdiğini iddia ettiğin birine bunu nasıl yaparsın?"

Dara farkında olmadan Nahri'yi düşündü ve adama verecek bir cevabı yoktu. Birden kendini oldukça yaşlı hissetti. "Ne zamandır" -Kaveh'in öfkelenmesi için fazla zaman geçmeyeceğinden şüphelenerek boğazını temizledi-"birbirleriyle ilişkileri var mı?"

Kaveh'in yüzü buruştu. "En az on yıl," diye itiraf etti usulca. "Daha uzun değilse bile. Başlangıçta bunu benden saklamaya özen gösterdi. Onaylamayacağımdan korktuğundan şüpheleniyorum."

"Böyle bir korku anlaşılabilir," dedi Dara, sessizce sempati duyarak. "İnsanlar bu tür ilişkilere genellikle şüpheyle bakarlar."

Kaveh başını salladı. "Öyle değildi. Yani... kısmen öyleydi ama adımız ve servetimiz onu en kötüsünden koruyabilirdi. *Ben* onu korurdum," dedi, sesi daha da sertleşerek. "Onun mutluluğu ve güvenliği beni ilgilendirir, başkalarının dedikodularını değil." İçini çekti. "Sorun *Muntadhir*'di. Cemşid çekici olduğu, Divasti konuştuğu, şarabı sevdiği ve kozmopolit sarayını eğlendirdiği için farklı olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil. Muntadhir özünde Geziri'dir ve her zaman önce babasına ve ailesine sadık kalacaktır."

Cemşid bunu görmeyi reddediyor, o adam kalbini kaç kez kırarsa kırsın."

Dara minderine oturdu. Yanındaki yastığı okşadı ve Kaveh hâlâ yarı isteksiz görünerek yastığa uzandı. "Banu Manizheh biliyor mu?"

"Hayır," dedi Kaveh hemen. "Onu bu konuda rahatsız etmek istemem." Gümüş rengi şakaklarını ovuşturdu. "İşgal sırasında ve ilk birkaç gün Cemşid'i uzak tutabilirim, gerekirse onu hapsederim. Ama Muntadhir'i öğrendiğinde -Manizheh'in ihtiyacı olanı aldıktan sonra ne olacağı hakkında..." Başını salladı, gözleri karardı. "Bunun için beni asla affetmeyecek."

"O zaman beni suçla," diye teklif etti Dara, bunu söylerken bile midesi bulanıyordu. "Ona Muntadhir'in rehine olarak canlı tutulacağını ve benim onu öfkeyle öldürdüğümü söyle." Gözlerini kaçırdı. "Zaten herkesin benden beklediği de bu." Dara bunu Pramukhlar arasındaki kederi sessizce hafifletmek için de kullanabilirdi. Onları zaten yeterince incitmişti.

Kaveh ellerine baktı, başparmağındaki altın yüzüğü çevirdi. "Bunun bir önemi var mı bilmiyorum," dedi sonunda. "Tarihimizdeki en kötü şöhretli hainlerden biri olmak üzereyim. Muntadhir'e ne olursa olsun Cemşid'in bana bir daha aynı gözle bakacağını sanmıyorum. Kimsenin bakacağını sanmıyorum."

"Keşke sana bunun daha kolay olduğunu söyleyebilseydim." Dara'nın bakışları çadırının, tek eşyası olan birikmiş silahlarının üzerinde gezindi. Bu dünyadaki tek kimliği. "Sanırım itibarımız, halkımızın güvende olacağı anlamına geliyorsa ödenecek küçük bir bedel."

"Sevdiklerimiz bir daha bizimle konuşmazsa küçük bir teselli olur." Dara'ya baktı. "Sence seni affedecek mi?"

Dara, Kaveh'in kimi kastettiğini biliyordu ve kalbinin derinliklerindeki cevabı da çok iyi biliyordu. "Hayır," dedi dürüstçe. "Nahri'nin beni affedeceğini hiç sanmıyorum. Ama Kaveh'in yanında güvende olacak.

Halkımızın geri kalanı ve annesiyle yeniden bir araya geldi. Önemli olan tek şey bu."

Kaveh'i tekrar gördüğünden beri ilk kez, diğer adamın sesinde bir parça sempati vardı. "Bence iyi anlaşacaklar," dedi usulca. "Nahri bana her zaman annesini hatırlatmıştır. O kadar ki bazen canımı acıtıyor. Küçük bir kızken Manizheh de tıpkı Nahri gibi zekâsından zevk alırdı. Zekiydi, çekiciydi, silah gibi bir gülümsemesi vardı." Gözleri yaşardı. "Nahri onun kızı olduğunu iddia ettiğinde, sanki biri nefesimi çalmış gibi hissettim."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Dara. "Her şeye rağmen onun öldüğünü sanıyordun."

Kaveh başını iki yana salladı, yüz ifadesi sertleşti. "Manizheh'in hayatta olduğunu biliyordum."

"Ama..." Dara, Kaveh'in ona anlattıklarını düşündü. "Onun cesedini bulanın sen olduğunu söylemiştin... çok üzgündün..."

"Çünkü o kısmı doğruydı," diye yanıtladı Kaveh. "Hepsi doğruydı. Manizheh ve Rüstem'in seyahat grubunu kaybolduktan sonra bulan *bendim*. Ateşin kavurduğu ova, yoldaşlarının parçalanmış kalıntıları. Manizheh -ya da Manizheh olduğunu sandığım kadın- ve Rüstem başlarıyla birlikte..." Sesi titreyerek devam etti. "Cesetlerini Daevabad'a geri getirdim. Şehri ilk kez o zaman gördüm, Ghassan'la ilk kez o zaman tanıştım..." Kaveh gözlerini sildi. "Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Cemşid olmasaydı kendimi onun cenaze ateşine atardım."

Dara afallamıştı. "Anlamıyorum."

"Onları benim bulmamı planladı." Kaveh'in ifadesi donuktu. "Ghassan'ın inanacağı tek kişinin ben olduğumu biliyordu ve bariz kederimin onu Ghassan'ın takibinden koruyacağını umuyordu. Bunlar iblisin onu zorladığı şeyler."

Dara ona bakakaldı, söyleyecek söz bulamıyordu. Sevdiği kadının cesediyle böyle bir şekilde karşılaştığını hayal bile edemezdi; muhtemelen kendini cenazenin üzerine atardı

Gerçi lanetli kaderini bilen biri onu geri getirmenin bir yolunu bulurdu. Ve Manizheh'in Kaveh'e - açıkça sevdiği bir adama - böyle bir şey yapmış olması, onun sahip olduğunu düşünmediği karanlık bir acımasızlığa işaret ediyordu.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi. "Kaveh, Manizheh kendi ölümünü bu şekilde taklit edebildiyse, Rüstem'in ..."

Kaveh başını salladı. "Tekrar karşılaştığımızda ona sorduğum ilk şey buydu. Bana tek söylediği, yapmaması gereken bir büyüye kalkıştığı oldu. Onun hakkında başka türlü konuşmuyor." Durakladı, yüzünü eski bir keder kaplamıştı. "Çok yakındılar, Dara. Bazen onun ayaklarını yere basmasını sağlayan tek kişi Rüstem'miş gibi gelirdi."

Dara kendi kız kardeşini düşündü. Tamima'nın parlak gülümsemesi ve sürekli yaramazlığı. Acımasızca öldürülüşünü, Dara'nın yerine cezalandırılışını.

Ve şimdi dünyalarına daha fazla vahşet, daha fazla kan sokmak üzereydi. Suçluluk duygusu kalbini sardı, boğazını sıktı. "Cemşid ve Nahri'yi Kahtanilerden uzaklaştırmak için elinden geleni yapmalısın Kaveh. Hepsinden," diye açıkladı, Alizayd'ın çoktan Nahri'nin gözüne girmeye çalıştığından pek şüphesi yoktu. "Bu, olacakları daha kolay hale getirecektir."

Kaveh sonunda sorana kadar aralarına yine sessizlik çöktü, "Yapabilir misin Afşin? Şehri gerçekten alabilir misin? Çünkü bu... tüm bunları tekrar yaşayamayız."

"Evet," dedi Dara sessizce. Başka seçeneği yoktu. "Ama sizden bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne?"

"Fetihten sonraki kaderimden emin değilim. Emin değilim ..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak durakladı. "Bu nesildeki insanlar için ne olduğumu biliyorum. Cemşid'e, Nahri'ye yaptıklarımı... Gün gelecek Manizheh, 'Qui-zi'nin Belası' yanında olmadığında yönetmeyi daha kolay bulacak. Ama sen orada olacaksın."

"Ne soruyorsun Afshin?"

Kaveh'in böyle bir geleceğe itiraz etmemesi çok şey anlatıyordu ama Dara içinde yükselen rahatsızlığı bir kenara itti. "Onun da onlar gibi olmasına izin verme," diye devam etti. "Manizheh sana güveniyor. Senin rehberliğini dinleyecektir. Onun Ghassan gibi olmasına izin verme." Sessizce, kalbinin derinliklerinde, henüz söyleyemediği kelimeleri ekledi. *Beni bir Bela'ya dönüştüren ataları gibi olmasına izin verme.*

Kaveh sertleşti, her zamanki düşmanlığı biraz olsun geri dönmüştü. "O başka bir Ghassan olmayacak. Asla da olamaz." Sesi titriyordu; Manizheh'i seven ve gecelerini onun yanında geçiren adamdı bu, temkinli büyük vezir değil. "Ama açıkçası, intikam almak isterse onu suçlamam." Ayağa kalktı, sözlerinin Dara'nın kalbini yere indirdiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Gitmeliyim."

Dara zar zor konuşabiliyordu. Onun yerine başını salladı ve Kaveh çadırın kapağını soğuk rüzgârda savurarak dışarı çıktı.

Bu savaş asla bitmeyecek. Dara tekrar silahlarına baktı ve sonra gözlerini kapatıp kar kokulu havadan derin bir nefes aldı.

Bunları neden yapıyorsun? Aklına Hayzur'un anısı geldi. Dara'yı bulduktan sonra, peri onu ev dediği ıssız buzlu dağlara götürmüştü. Dara kölelikten sonraki o ilk yıllarda bir enkaz gibiydi, ruhu paramparça olmuş, hafızası şiddet ve ölümün kan renginde bir mozaigi haline gelmişti. Daha kendi adını bile hatırlayamadan, bulduğu her şeyden silah yapmaya başlamıştı. Düşen dallar mızraklara, kayalar yontularak bıçaklara dönüşmüştü. Bu Dara'nın anlayamadığı bir içgüdüydü ve Hayzur'un nazik sorgulamalarına cevap verememişti. Peri'nin sorularının hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. *Sen kimsin? Nelerden hoşlanırsın? Seni mutlu eden nedir?*

Kafası karışan Dara ona öylece bakakalmıştı. *Ben bir Afşinliyim,* diye cevap vermişti her seferinde -sanki bu her şeyi cevaplıyormuş gibi. Hayatının iyi yanlarını hatırlaması yıllar almıştı. Ailesiyle geçirdiği öğleden sonraları ve Gozan'ı çevreleyen ovalarda at sırtında dörtnala koştuğu günleri. Kurduğu hayaller

Adı bir lanete dönüşmeden önce Daevabad'ın bayram günlerinde büyüyle nasıl uğuldadığını.

O zamana kadar Hayzur'un soruları değişmişti. *Geri dönmek ister misiniz?* Peri bir düzine farklı yol önermişti. Afşin izini silmeye çalışabilirlerdi ve Dara yeni bir isimle uzak bir Daeva köyüne yerleşebilirdi. Gözlerindeki zümrüdü asla kaybetmeyecekti ama halkı eski ifrit kölelere karşı nazık davranırdı. Kendine bir hayat kurabilirdi.

Ama yine de bunu hiç istememişti. Savaşı çok fazla hatırlıyordu. Görevinin ona nelere mal olduğunu çok fazla hatırlıyordu. Dara'nın halkına geri götürülmesi gerekiyordu ve bu Nahri'ye bile söylemediği bir gerçektir.

Ve şimdi yine silahları ve davasıyla buradaydı.

Hayzur'la ilgili anılarını bir kenara iterek kendi kendine bunun sona ereceğini söylemeye çalıştı.

Dara emin olurdu.

Güzel bir sabah olmalıydı. Ali ve Nahri'nin bir zamanlar yıldızları seyrettikleri saray duvarının üstündeki köşkte toplanmışlardı. Güneş ılıktı ve gökyüzünde tek bir bulut yoktu, göl altlarında serin bir cam ayna gibi uzanıyordu.

Nahri'nin elinden daha derin ve elli kişinin oturabileceği büyüklükte pelüş işlemeli bir halı, boyalı ipek tentelerin altına serilmiş ve görkemli bir ziyafetle donatılmıştı. Altın mango ve parlak hurma şeritlerinden, çiğnendiğinde belirgin bir metalik çıtırtı çıkaran pırıl pırıl gümüş kirazlara ve atan bir kalbe benzerliği Nahri'yi ürperten titrek kıpkırmızı muhallebi elmalarına kadar hayal edilebilecek her meyve önlerine serilmişti. Kaymaklı bal, şekerli peynir ve kavrulmuş fındıktan oluşan nefis hamur işleri, süzülüp otlu toplar haline getirilmiş yoğurt kaseleri ve baharatlı ırmık lapası tabakları arasında yer alıyordu.

Ve daha da iyisi, soğan, yumurta ve köy ekmeğiyle kızarmış bakla yemeği, saray mutfaklarında hizmet veren sessiz, yaşlı Mısırlı aşçının sabahki yemekte parmağı olduğunu gösteren beklenmedik bir zevkti. Dara'nın ölümünden sonraki en erken ve en karanlık aylarda Nahri, eski evinden bazı yemeklerin öğünlerine girdiğini fark etmişti. Süslü şeyler değil, daha çok sevdiği rahat yemekler ve sokak yemekleri. Evini özlediği bir dönemde Nahri bir keresinde aşçıyı bulmaya çalışmış ve bu görüşme pek de iyi geçmemişti. Aşçı

Nahri gülümseyerek kendini tanıttığında adam gözyaşlarına boğulmuştu, mutfaktaki arkadaşları daha sonra ona nadiren konuştuğunu ve kafasının biraz karışık olduğunu söylemişlerdi. Nahri onu bir daha rahatsız etmeye cesaret edememişti ama adam sessizce onun için yemek hazırlamaya devam etmiş, sık sık tabakların yanına küçük armağanlar bırakmıştı: yasemin çelenkleri, felukayı andıran bir kamış, oyma ahşap bir bilezik. Bu hediyeler onu üzdüğü kadar büyölüyordu da: Daevabad'ın onu eski bir hemşerisinden nasıl uzaklaştırdığını hatırlatıyordu.

"Muntadhir sana bir hokkabazlar topluluğu bulduğumuzu söyledi mi, Abba?" Zeynep, Nahri'yi düşüncelerinden çekip çıkararak sordu. Prenses oturduklarından beri cesurca hepsiyle sohbet etmeye çalışıyordu, Nahri'nin kıskanmadığı bir görevdi bu. Muntadhir karşısında oturuyordu, o kadar kaskatı kesilmişti ki mumyalanmış olabilirdi ve Hatset, önce kendisinin denemesine izin vermeden bir yemeğe her uzandığında Ali'nin elini tokatlıyordu, çünkü "babanın tadımcıları açıkça işe yaramaz." "Mükemmeller," diye devam etti Zeynep. "En güzel melodileri söyleyen bir sürü kuş çağırdılar. Navasatem için mükemmel olacaklar."

Ghassan hafifçe, "Umarım bir sözleşme imzalamışlardır," dedi. İşin tuhafı, cin kralı bu iğneli aile kahvaltısından memnun görünüyordu. "Son birkaç bayramdır, tuttuğum şovmenlerin gizemli bir şekilde her zaman anlaştığımız miktarın iki katı olan ücret vaatleriyle aniden Ta Ntry'ye çekildiğini gördüm."

Hatset gülümseyerek Ali'ye dolu bir tabak daha uzattı. "Alu-baba, yeter artık şu parşömenler," diyerek Ali'nin yanındaki kâğıt yığınına işaret etti. "Zaten ne işiniz olabilir ki?"

Ghassan kahvesinden bir yudum alarak, "Sanırım o parşömenler bütün bunları ayarlama nedeniyle ilgili," dedi bilerek.

Muntadhir daha da doğruldu. "Bana bunu Alizayd'ın ayarladığını söylememiştin."

"Katılmamak için bir neden bulmanı istemedim." Ghassan omuz silkti. "Ve bir kez olsun öğleden önce uyanmak sana zarar vermez." Tekrar en küçük çocuğuna döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamamen iyileştim," dedi Ali yumuşak bir sesle ve Nahri'ye doğru başını sallayarak kalbine dokundu. "Bunu tamamen Banu Nahida'ya borçluyum."

Ghassan'ın dikkati ona döndü. "Peki Banu Nahida kullanılan zehir hakkında daha fazla bilgi edinmek için herhangi bir ilerleme kaydetti mi?"

Nahri kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Ghassan onu esir alan kişiydi ve bunu asla unutmadı ama şu anda onun yanında olmasına ihtiyacı vardı. "Ne yazık ki hayır. Nisreen, demirhindi suyundaki bir şeyin tatlılardaki şekerle reaksiyona girmesi için tasarlanmış olabileceğini düşünüyor. Prensın şarap yerine bu içeceği tercih ettiği biliniyor."

Muntadhir homurdandı. "Sanırım inançların konusunda bu kadar iğrenç olmanın bedeli bu."

Ali'nin gözleri parladı. "Ve ne kadar ilginç, akhi, onlar için benimle alay etme konusunda en yüksek sesle konuşan hep sendin."

Hatset araya girdi. Ghassan'a bakarak, "Zehir hakkında başka bir şey öğrendin mi?" diye sordu. "Bana mutfak personelini sorgulattığınızı söylemiştiniz."

Ghassan sert bir ifadeyle, "Ve öyleyim," diye cevap verdi. "Wajed soruşturmayı bizzat yönetiyor."

Kraliçe kocasının gözlerini bir süre daha tuttu, etkilenmemiş görünüyordu ama sonra oğluna baktı. "Neden bizi buraya neden getirdiğini söylemiyorsun?"

Ali boğazını temizledi. "Aslında tek başıma değilim. Ben iyileşirken, Banu Nahida ve ben çok umut verici bir proje üzerinde birlikte çalışmayı tartışıyorduk. Onun reviri... çok kalabalık."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi durdu ve yüzlerindeki şaşkınlığı gören Nahri sessizce ona küfrederek içeri girdi

ortak. "Bir hastane inşa etmek istiyorum," dedi açıkça.

"Biz," diye mırıldandı Ali, elindeki parşömen dağına vurarak. "Ne?" diye sordu savunmacı bir tavırla, kız ona sinirli bir bakış attığında. "Bütün hafta sayılarla uğraşmadım ki sen beni kesip atasın."

Müntehir fincanı öyle sert indirdi ki içindeki koyu erik rengi sıvı etrafa saçıldı. Meyve suyuna benzemiyordu. "Tabii ki ona gittin. Seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyorum ve senin cevabın, atına atlayıp geldiği anda mankafa hocana koşmak oluyor."

Ghassan hepsini susturan bir bakışla, "Bir *fark* yaratacaksa," diye araya girdi, "onları dinlemek isterim." Nahri'ye döndü. "Bir hastane mi inşa etmek istiyorsun?"

Nahri, Muntadhir'in gözlerinden kendisine doğru fırlattığı hançerleri görmezden gelmeye çalışarak başını salladı. "Yeni bir tane inşa etmekten ziyade eskisini restore etmek. Atalarımın bir zamanlar kullandığı kompleksin Hisar'ın yakınında olduğunu duydum."

Ghassan'ın bakışları öylesine sakindi ki, kızın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Peki sevgili kızım, böyle bir şeyi nereden duydun?"

Kalbi küt küt atmaya başladı; dikkatli davranması gerekiyordu yoksa zavallı bir Daeva bunun acısını çekecekti, bundan hiç şüphesi yoktu. "Bir kitap," diye yalan söyledi, sesini gergin tutmaya çalışarak. "Ve bazı söylentiler."

Zeynep zorlukla gizlediği bir telaşla ona göz kırpmıyor, Müntehir ise sanki hayatında gördüğü en büyüleyici halıymış gibi halıyı inceliyordu. Nahri sessiz kalmaları için dua etti.

"Bir kitap," diye tekrarladı Ghassan. "Ve bazı söylentiler."

Nahri sanki fark etmemiş gibi aceleyle, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

sesindeki şüphe. "Hastanenin açıklamaları olağanüstüdür." Çay fincanını gelişigüzel kaldırdı. "Ayrıca ifrit köleliğinden kurtulmuş üç cinin kalıntılarda yaşadığını duydum."

"Bu, bazı söylentilerden çıkarılacak oldukça fazla bilgi."

Yardım hiç beklenmedik bir yönden geldi. "Zavallı kızı tehdit etmeyi bırak, Ghassan," diye araya girdi Hatset. "O haksız değil. O eski köleleri ben de biliyorum."

Nahri ona baktı. "Öyle mi?"

Hatset başını salladı. "Onlardan biri benim akrabam." Nahri gözlerinin Ali'ye hızlıca kaydığını fark etmedi. "Parlak bir bilgin ama son derece eksantrik bir adam. Ta Ntry'ye dönmeyi reddediyor, ben de ona göz kulak olup açlıktan ölmemesini sağlıyorum. Oradaki iki kadınla da tanıştım. En büyükleri olan Razu, hastanenin geçmişine dair oldukça heyecan verici hikâyeler anlatabiliyor. Büyüleri oldukça güçlü ve sanırım o ve ortağı buranın restore edilmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyacaklardır."

Kraliçe ona bakarken Nahri yutkundu; gözlerinde çok fazla bilgi vardı. Ama Nahri aynı zamanda Hatset'in ona ihanet etmeyeceğinden de şüpheleniyordu - Ali yanındayken olmazdı. "Benim de umudum bu yönde."

Ghassan ailesini açık bir şüpheyle inceliyordu ama o bunu görmezden geldi ve dikkatini Nahri'ye verdi. "Takdire şayan bir fantezi gibi görünüyor, Banu Nahida, ama bir binanız olsa bile, şu anda hastalarınıza zar zor yetiştirebiliyorsunuz. Bütün bir hastane değerinde hastayı nasıl tedavi edebilirsin ki?"

Nahri bu soruya hazırlıklıydı. Subha'nın babası Daevabad'a iki yüzyıllık tıp bilgisiyle tek başına gelmiş ve bunu başkalarını eğitmek için kullanmıştı. Şüphesiz Nahri de aynısını yapabiliirdi. "Yardım alacağım," diye açıkladı. "Öğrencilere ders vermeye başlamak istiyorum."

Kralın yüzü gerçek bir şaşkınlıkla aydınlandı. "Öğrenciler mi? Yaptığınız iyileştirmelerin çoğunun sizin kanınızdan olmayan biri tarafından başılamayacağı izlenimine kapılmıştım."

Nahri, "Birçoğu yapamaz," diye itiraf etti. "Ama temel işlerin çoğu yapılabilir. Düzgün bir eğitimle iş yükümün bir kısmını başkalarına kaydırabilirim. Daha fazla insanla görüşebiliriz ve onların

onları mümkün olduğunca çabuk revirden çıkarmak yerine düzgün bir şekilde iyileşmelerini sağlamak."

Ghassan kahvesinden bir yudum aldı. "Ve bir zamanlar Daevalar için çok önemli olan bir kurumu yeniden canlandırdığınız için şüphesiz kabilenizin takdirini kazanacaksınız."

Nahri, "Bunun kabile politikasıyla ya da gururla ilgisi yok," diye savundu. "Ve sadece Daevalara eğitim vermek niyetinde değilim; zeki ve istekli oldukları takdirde her kökenden öğrenci alacağım."

"Şu anda revirdeki görevleriniz ve öğrencilere ders vermeniz arasında, yıkık dökük, eski bir hastanenin yeniden inşasını denetlemek için tam olarak ne zaman vaktiniz olacak? Maliyetinden bahsetmiyorum bile... ah." Gözleri Ali'nin üzerinde kısıldı. "Biz. Akıl almaz derecede pahalı bir kamu işleri projesi. Sizin de dahil olmanıza şaşmamalı."

"Bana yapacak bir şeyler bulmamı söylemiştin," diye cevap verdi Ali, sesinde küçük bir gerginlik vardı. Nahri çay fincanını sıktı ve kafasına fırlatma isteğine direndi. O öfkesini kontrol edebiliyorsa, Ali de edebilirdi. Ali getirdiği bir kucak dolusu parşömeni göstererek, "Ama doğru kullanılırsa çok da pahalı olmaz," diye devam etti. "Hazine'deki insanlarla tahminler yürütüyorum ve çok sayıda öneri geliştirdik." Daha kalın tomarlardan birini eline aldı. "Finansal konuların ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden hiçbir detayı atlamadım."

Ghassan bir elini kaldırdı. "Ayrıntılara girme. Ayrıntıları konuşmaya başlamanıza izin verirsem Navasatem'e kadar burada oturacağız. Tekliflerinizi daha sonra kendi muhasebecilerime kontrol ettirebilirim." Başını öne eğdi. "Ne de olsa konu rakamlara geldiğinde ne kadar zeki olduğunuzun farkındayım."

Kelimeler bir an için aralarında asılı kaldı. Kayınvalidesinin etrafında dönen dramın hastanesini gölgelemesine izin vermek istemeyen Nahri hızlıca konuştu. "Çeyizimin bir kısmını da vermeye hazırım, yirmi öğrenciden oluşan ilk sınıfın malzemelerini, oda ve yemek masraflarını karşılamaya yetecek kadar. Hastaları görmeye başladığımızda, ödeyebilecek olanlardan eşel mobil üzerinden ücret alabiliriz."

"Ayrıca kraliçenin Ayaanle ticaret elçisiyle görüşmemde bana yardımcı olabileceğini düşündüm," diye ekledi Ali. "Ta Ntry talihsiz vergi durumunu telafi etmenin bir yolunu bulursa, elde edeceğimiz geliri Daevabad'daki pek çok şeyi düzeltmek için kullanabiliriz."

Hatset tatlı tatlı gülümseyerek avuçlarını kaldırdı. "Finansal konularda öngörude bulunmak zor olabilir."

Ali onun gülümsemesine karşılık verdi. "Denetlenebilecekleri zaman değil, Amma," dedi hoş bir şekilde.

Hatset şaşırmış görünerek geri çekildi ve Nahri, Ghassan'ın yüzüne çok daha samimi bir gülümsemenin yayıldığını gördü.

Ancak bu onun şüpheciliğini ortadan kaldıran bir zevk değildi. "Peki ya personel maliyeti?" diye sordu. "Büyüleri ne kadar güçlü olursa olsun, bir avuç özgür cin bu büyüklükte bir kompleksi inşa edip bakımını yapamaz."

Nahri cevap veremedi Ali tekrar konuştu. "Ben de başka bir şey düşünüyordum." Bileğine doladığı bir tespihle oynadı. "Kapalıçarşı'daki şafit ... *borsasını* yıkıp malzemelerini yeniden kullanmak ve orada tutulanları serbest bırakmak istiyorum. Onlara teklif edeceğim -ve kalifiye ve ilgili tüm şafiler hastane restorasyonunda istihdam edilecektir."

Nahri gözlerini kırptırdı, bu öneriye şaşırdı ama memnun oldu. Ali'nin hangi takastan bahsettiğinden emin değildi - gerçi sesindeki çıplak küçümseme onun bu konudaki fikrini açıkça ortaya koyuyordu. Ama Subha'nın, Nahri'nin Daevabad'ın şafitlerinin ezilmesinde suç ortaklığı yaptığına dair suçlamaları derinden etkilemişti. Nahri sessizce ait olduğu insanların hayatları hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu, bazılarına yardım etmek için iyi bir yol gibi görünüyordu.

Ama Ghassan'ın ifadesi kararmıştı. "Şafit'e bulaşmak konusunda daha temkinli olmayı öğrendiğini sanıyordum, Alizayd."

"Sadece o değil," diye araya girdi Muntadhir. Bakışları onunkilere kilitlendi. "Ve tek istediklerinin bu olmadığından şüpheleniyorum. Bunun, izini sürmeye çok hevesli olduğun o Şafit doktorla bir ilgisi var, değil mi?" Tekrar babasına

döndü. "O bana geldi

haftalar önce, şafit doktorlarla çalışmaya ve şafit hastaları tedavi etmeye başlamak istediğinden bahsetti."

Şok, neredeyse hissedilecek kadar yoğun bir şekilde pavyona yayıldı. Zeynep fincanını düşürdü, kraliçe keskin bir nefes aldı.

Nahri sessizce lanet okudu; anlaşılan Muntadhir'in aynı fikirde olmaması yeterli değildi. Ayrıca önerirken çok daha hassas olmak istediği riskli bir planı kabaca ağzından geçirerek onu baltalaması gerekiyordu.

Önce Ghassan iyileşti. "Şafit'i *iyileştirmek* niyetinde misin?"

Nahri kelimelerden nefret etmesine rağmen dürüstçe cevap verdi. "Hayır. Ben değil... ilk başta değil. Birbirimizle birlikte çalışacak ve eğitim göreceğiz, cinler büyüü, şafitler ise insan tekniklerini kullanacak. Bunun Daevalar ve şafitler için yeni bir başlangıç olmasını ve belki de gelecekte bu çizgileri aşabileceğimizi umuyorum."

Ghassan başını salladı. "Rahipleriniz böyle bir şeyi asla onaylamaz. Ben de böyle bir şeyi onayladığımdan emin değilim. Şafit bir doktor bir Daeva'yı ilk kez incittiğinde -ya da tam tersi- insanlar sokaklarda ayaklanacaktır."

"Ya da biraz daha iyi geçinmeyi öğrenebilirler." Kraliçe, sözleri cesaret verici olsa da hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. "Bu projeyi öneren Banu Nahida'dır. Daevalar ona itaat etmek zorundalar, değil mi?" Sanki konuşma gergin bir hal almamış gibi hafifçe omuz silkti. "Onları kışkırtmak istiyorsa bu onun sorumluluğu ve riski."

Nahri alaycılığını kontrol ederek, "Desteyiniz takdire şayan," diye cevap verdi. "Yeniden inşa çabalarına ilk olarak biz başlayabiliriz diye düşündüm- halkımın bunu onaylayacağından eminim. Daha sonra rahiplere gideceğim ve onlara şafitle ilgili planlarımı anlatacağım. Onlara anlatacağım," diye açıkladı. "Endişelerini dinleyeceğim ama kraliçenin de belirttiği gibi, ben Banu Nahida'yım. Hastanemde yeteneklerimle ilgili paylaşmak istediklerim benim kararımdır."

Ghassan arkasına yaslandı. "Eğer bu kadar açık konuşuyorsak... bundan ne kazanacağız? Benden para yatırmamı istiyorsun ve

Atalarınıza ait bir anıtı restore etme riski... hatırlayacağınız gibi, benim düşmanım olan insanlar." Kara bir kaşını kaldırdı. "Daevabadis'in sağlığı bir yana, bunun bana değil size güç verdiği gerçeğine karşı saf değilim."

"Peki ya bu gerçekten ortak bir projeyse?" Zeynep bu kez önce yumuşak bir sesle konuştu, ancak devam ettikçe sesi daha emin bir hal aldı. "Daevalara ulaşma çabalarınızın bir uzantısı, Abba. Özellikle de nesil kutlamalarının ışığında büyük bir sembolik anlamı olur." Babasına gülümsedi. "Belki Navasatem'e yetiştirmeye bile çalışabiliriz? İktidarınızın taçlandırıcı bir başarısı olarak kendiniz açabilirsiniz."

Ghassan başını eğdi ama kızının sıcak gülümsemesiyle ifadesi yumuşadı. "Oldukça sade bir kibir çağrısı, Zeynep."

"Çünkü seni iyi tanıyorum," diye alay etti. "Muntadhir ile Nahri'nin evlendiğini görmeyi istemenin nedeni kabileler arasında barışın sağlanması, öyle değil mi? Belki de onunla birlikte rahiplerin onayını almak için Tapınak'a bile gidebilir."

Nahri yüz ifadesini nötr tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Zeyneb'in desteğinden memnundu ama halkının gelenekleri konusunda ne kadar korumacı olduğunu da biliyordu. "Tapınağa sadece Daevaların girmesine izin verilir. Yüzyıllardır bu böyledir."

Hatset ona sert bir bakış attı. "Banu Nahida, hastanen için cinlerden para almaya razıysan, sanırım bizden birinin tapınağının kapısını çalmasına da razı olursun." Bir elini oğlunun omzuna koydu. "Ama bu kişi Alizayd olmalı. Sizinle ortak olmak isteyen kişi o."

"Muntadhir olmalı," diye düzeltti Zeynep, hoş bir sertlikle. "Kocası o ve Daevalar söz konusu olduğunda geçmişi biraz daha az... karmaşık..." Gümüş tabaklardan birinden pembe bir sütlü tatlı kopardı ve narin bir ısırık aldı. "Onların birlikte çalıştığını görmek iyi olmaz mı, Abba? Bence bu, diğer kabilelerden gelen tüm bu gereksiz ve bölücü konuşmaları bastırmak için çok şey yapacaktır."

Nahri, Zeynep'in annesine yönelttiği tatlı gülümsemeyi kaçırmamıştı... ya da Hatset'in bir kez dikkatle başını sallayışını, onaylamaktan çok kızının manevralarını sessizce onaylayışını.

Muntadhir üç kadına öfkeyle bakıyordu. "Ben mi? Ben buna katılmıyorum bile! Neden rahipleri bir şeye ikna etmek zorundayım ki?"

"İkna etme işini ben yaparım," dedi Nahri sertçe. Muntadhir'in bunu mahvetmesine izin vermeyecekti. "Hoşuna bile gidebilir," diye ekledi hemen, daha nazik olmaya çalışarak. "Cemşid harika bir tur düzenliyor."

Kocası karşılık olarak ters ters baktı ama sessiz kaldı.

Ghassan onu tekrar inceliyor gibiydi. Onu Daevabad'da karşıladığında da aynı bakışı görmüştü. Onunla nişanlanmasını ilk kez müzakere ettiklerinde de aynı bakışı takınmıştı; risk dikkatlice hesaplanırsa büyük bir bahse girmeye hazır bir kumarbazın bakışı.

Bu ifadeyi ilk gördüğünde içi rahatlamıştı; Nahri her zaman pragmatistleri tercih etmişti. Ama şimdi tüyleri diken diken olmuştu. Çünkü Ghassan'ın oynadığı kumar tutmadığında neler yapabileceğini görmüştü.

"Evet," dedi sonunda ve kadının kalbi küt küt atmaya başladı. "Devam edebilirsin. *Son derece* dikkatli bir şekilde. Her gelişmede ve her pürüzde bana danışılmasını istiyorum." Parmağını Ali'ye doğru salladı. "Özellikle sen dikkatli olmalısın. Bu konuda ne kadar tutkulu olduğunu biliyorum. Bir hastane inşa edeceksin, minberlere tırmanıp kitlelere eşitlik hakkında vaazlar vermeye başlamayacaksın, anladın mı?"

Ali'nin gözleri parladı ve Nahri, Zeyneb'in "yanlışlıkla" dizine hızlıca vuruşunu kaçırmadı, daha ziyade maksatlı bir şekilde servis bıçağına uzandı. "Evet, baba," dedi Ali kısık sesle. "Anlıyorum."

"Güzel. O zaman rahiplerine benim onayımı aldığını söyleyebilirsin Banu Nahida ve Muntadhir'i de yanına alabilirsin. Ama sen

Bunun bizim değil sizin fikriniz olduğunu açıkça belirtmek isterim. Hiçbir Daeva'nın onları bu işe bizim sürüklediğimize dair söylentiler yaymasına izin vermeyeceğim."

Başını salladı. "Anlaşıldı."

Kral hepsine baktı. "Bu beni memnun ediyor," dedi ayağa kalkarak. "Daevabad'ın bizi barış içinde birlikte çalışırken görmesi iyi olacak." Tereddüt etti ve sonra parmaklarını Ali'ye doğru şıklattı. "Gel, Alizayd. Finansal zekânla övüneceksen bana yardım edebilirsin. Agnivansha'dan özellikle kaypak bir valiyle toplantım var ve sana ihtiyacım var."

Ali kararsız görünüyordu ama annesinin dürtmesiyle ayağa kalktı. Nahri de aynısını yapmaya başladı.

Muntadhir'in eli hafifçe bileğine düştü. "*Otur*," diye tısladı nefesinin altından.

Aralarında geçen hızlı bir bakışmayla Zeynep aceleyle ayağa kalktı. Nahri onu suçlamadı; Muntadhir'in yakışıklı yüzü öfkeliydi, şakağında bir damar atıyordu. "Tapınağın tadını çıkar, akhi," diye takıldı.

"Bu konuda..." Hatset Zeyneb'i kendine çekti. "Benimle bir yürüyüşe çık kızım."

Merdivenlere açılan kapı kapandı ve sonra rüzgâr ve martılar dışında yalnız kaldılar.

Muntadhir ona döndü, bir güneş ışığı gözlerinin altındaki yorgun gölgeleri aydınlatıyordu. Sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. "Bunun sebebi kavgamız mı?" diye sordu. "Söylediklerim yüzünden Alizayd ve onun çılgın fikirlerine katılmaya gerçekten hazır mısınız?"

Nahri'nin öfkesi alevlendi. "Ben kimseyle işbirliği yapmıyorum. Bunu kendim ve halkım için yapıyorum. Ve hatırlayacağın gibi, önce sana geldim. Seninle bu konular hakkında konuşmaya çalıştım -kalbime yakın şeyler- ve sen beni reddettin." Sesindeki acıyı bastırmak için mücadele etti. "Sanırım şaşırmamam gerekirdi. Kahire'den gelen o aptal kız hakkında ne düşündüğünüzü açıkça belirttiniz."

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı ve bakışlarını kaçırdı. Sessiz ve gergin bir an yaşandı.

"Bunu söylememeliydim," dedi sonunda. "Özür dilerim. Cemşit ve Ali'nin geri dönmesi konusunda üzgündüm..."

"Üzgün oldukları için bana zarar veren erkeklerden bıktım artık." Sesi o kadar sertti ki Muntadhir irkilmiş görünüyordu. Ama Nahri'nin umurunda değildi. Ayağa kalktı ve çarşafını başına geçirdi. "Kocam dediğim adamdan bunu duymak istemiyorum. Artık değil."

Muntadhir'in gözleri onunkilere kaydı. "Ne diyorsun sen?"

Nahri durakladı. Ne diyordu bu kadın? Kahire'de olduğu gibi Daevabad'da da boşanmaya izin veriliyordu ve cinlerin yaşam süreleri ve mizaçları göz önünde bulundurulduğunda oldukça yaygın bir şekilde uygulanıyordu. Ama Nahri ve Muntadhir soylulardı ve evlilikleri bizzat Ghassan tarafından kutsanmıştı. Şikâyetlerini sokağın aşağısındaki bir hâkime iletmezdi.

Ama kocasının aşmayacağı çizgiler vardı ve düğün gecelerinde bunlardan birini açıkça belirtmişti.

"Bunu yapıyorum Muntadhir. Halkım için, kendim için - seninle ya da sensiz. Bu hastaneyi inşa etmek istiyorum. Şafitlerle barış yapmanın bir yolu olup olmadığını görmek istiyorum. Eğer bana katılmak istersen, seni halkımın tapınağında memnuniyetle ağırlarım. Eğer beni orada ziyaret etmeye cesaret edemezsen..." Kelimelerini dikkatle seçerek durakladı. "Beni herhangi bir yerde ziyaret etmen gerektiğinden emin değilim."

Yüzünde şaşkın bir inanmazlık ifadesi belirdi ve Nahri arkasını döndü. Bunun ne anlama geldiğini bir süre düşünebilirdi.

Sonunda cevap verdiğinde eli kapının üzerindeydi.

"Sandığınızdan çok daha tehlikeli biri." Nahri arkasına baktı ve Muntadhir sesini alçaltarak devam etti. "İster inan ister inanma, seni anlıyorum. Seni tanıyorum. Ali'yi tanıyorum. Gerçekten arkadaş olduğunuzdan şüpheleniyorum. Eminim hoş bir şeydi. Ne de olsa saray yalnız bir yer olabilir. Ve onun seni önemsedığını çok iyi biliyorum."

Nahri sustu.

"İşte bu kadar, Nahri. Umursuyor... pervasızca umursuyor. Tutkuyla. Shafit'i. Am Gezira'daki köyünü. Kendini ve etrafındaki herkesi riske atacak kadar önemsiyor, daha büyük bir iyiliğe hizmet etmek için grinin bir tonunu veya daha az kötüyü kabul etmek istemiyor." Sesine uyarı karıştı. "Kardeşim davası uğruna ölebilir. Ama o Daevabad'ın bir prensi, yani bu bedeli ödeyen o değil. Diğer insanlar öder. Ve senin koruman gereken böyle insanlardan oluşan koca bir kabilen var."

Nahri çarşafının kenarını yumruklarının arasına alıp büktü, keşke ona yanıldığını söyleyebilseydi. Ali'nin babasının gazabına uğramayı göze alarak onunla birlikte saraydan gizlice kaçmasının dışında, kendini suçlu hissediyordu. Yalan söylemek istemediği için Subha'yı onlarla çalışmaması konusunda uyarmıştı. Bugün buraya kraldan bir iyilik dilenmeye gelmişlerdi ve o da her zamanki kendini beğenmişliğiyle kaba davranmıştı.

Önemli değil. Nahri bu yola doğru nedenlerle çıkmıştı ve artık hayalini gerçekleştirmek için gerekli kaynaklara sahipti. Ali bir amaç için bir araçtı ve onun tekrar bir zayıflık olmasına izin vermeyecekti.

Kapıyı açtı. "Nisreen beni revirde bekliyor," dedi, sesinde hissetmediği bir kararlılığı zorlayarak. "Büyük Tapınak'ı ziyaret edeceğimiz zaman haber gönderirim."

NAHRI, JAMSHID'İN KAPIDA BEKLEDİĞİNİ GÖRDÜĞÜNDE NEREDEYSE İNLEYECEKTİ

revirin özel bölümüne götürdü. Şu anda onun başka bir şifa seansı için yalvarmasına ya da Müntehir hakkında konuşmasına ihtiyacı yoktu. Ama sonra adamın vücudundan yayılan endişeyi fark etti; bastonunu ellerinin arasında sinirli bir şekilde ileri geri hareket ettirirken bir bacağı sallanıyordu. Nisreen onun önünde volta atarken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Tuhaf. Nisreen genellikle onun üzerine titrerdi. Nahri yaklaşırken kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Cemşid başını kaldırıp baktı, gözleri gölgelerin altında kalamayacak kadar parlaktı. "Banu Nahida!" Sesi tuhaf bir şekilde gergin çıkıyordu. "Ateşler senin için ısılt ısılt yansın." Boğazını temizledi. "Elbette her şey yolunda." Nisreen'e göz kırptı. "Her şey yolunda mı?"

Nisreen ona ters ters baktı. "Umarım öyledir."

Nahri ikisinin arasına baktı. "Evde bir sorun mu var? Babanızdan haber var mı?"

Nisreen başını salladı. "Yanlış bir şey yok. Ama aslına bakarsanız, geçenlerde babasına mektup yazdım. Prensın ziyafetinden hemen sonra," diye ekledi ve Cemşid kızardı. "Yaradan'ın izniyle yakında Daevabad'a dönecek."

Bırak geciksin. Nahri, güçlü ve oldukça ortodoks olan Cenevreli büyük vezirin hastane ya da şafitle ilgili planlarını pek dikkate alacağını sanmıyordu.

Bu da onları hızla harekete geçirmesi gerektiği anlamına geliyordu. "Bu iyi o zaman. Ama madem ikiniz de buradasınız, konuşmak istiyorum." Cemşid'in karşısına oturdu ve Nisreen'e de oturmasını işaret etti. "Kahtanilerle görüşmeden yeni döndüm..." Derin bir nefes aldı. "Nahid hastanesini yeniden inşa edeceğiz."

Sözlerinin yerine oturması bir an aldı ve ardından Cemşid'in yüzü Nisreen'inki kadar hızlı bir şekilde merakla aydınlandı.

"Nahid hastanesi mi var?" diye sordu parlak bir sesle.

"Atalarınızın kanıyla ıslanmış eski bir harabe var," diye araya girdi Nisreen. Nahri'ye şok içinde baktı. "*Ghassan'a* ziyaretinden bahsettin mi?"

"Aslında o kısmı atlamıştım," dedi Nahri hafifçe. "Ama evet, onu restore edeceğiz. Kral kabul etti."

"Biz' tam olarak kim leydim?" Nisreen sordu, ancak cevabı zaten bildiği açıktı.

Nahri kesin konuşmamanın en iyisi olacağına karar vererek, "Kahtaniler tabii ki," diye cevap verdi.

"Qahtanilerle birlikte Nahid hastanesini yeniden mi inşa edeceksiniz?" Nisreen belli belirsiz tekrarladı. "*Şimdi mi?*"

Nahri başıyla onayladı. "Navasatem için zamanında açmayı umuyoruz." Bu ona fazlasıyla iyimser gelmişti ama Ghassan'ın onayını almanın bedeli buysa, Ali'yle birlikte bu işi halletmenin bir yolunu bulmak zorundaydılar. "Burada bir şeyleri değiştirmek istiyorum. Hastaneyi yeniden inşa edeceğiz, şu anda orada yaşayan serbest bırakılmış cinleri işe alacağız, ırakları eğitmeye başlayacağız..." Uzun zamandır olmadığı kadar umutlu bir şekilde sıırttı. Hatta biraz mutluydu.

Nisreen açıkça, "Erteleyin," dedi. "Bunu yapmayın. Şimdi olmaz. İşler çok gergin."

Nahri moralinin biraz bozulduğunu hissetti; akıl hocasının en azından heyecanının bir kısmını paylaşacağını umuyordu. "Yapamam. Ghassan bunu sadece kutlamalarda kabile birliği jesti olarak sunabilmemiz için kabul etti. Hem zaten geciktirmek de istemiyorum," diye ekledi biraz kırgın bir ifadeyle. "Heyecanlanacağını düşünmüştüm."

"Tüm bunlar kulağa olağanüstü geliyor," diye heyecanlandı Cemşid. "Hastaneden haberim yoktu ama görmeyi çok isterim."

"Daha fazlasını yapmanı istiyorum," diye yanıtladı Nahri. "Seni ilk öğrencim yapmak istiyorum."

Bastonu yere çarptı. "Ne?" diye fısıldadı.

Nahri onu almak için eğildi ve sonra gülümsedi. "Zekisin. Buradaki diğer hastalarla çok iyi anlaşıyorsun ve şimdiden çok yardımcı oldun." Onun eline dokundu. "Bana katıl Cemşid. Kabilemize hizmet etmek için düşündüğün yol bu olmayabilir... Ama bence harika bir şifacı olursun."

Derin bir nefes aldı; teklif karşısında afallamış gibiydi. "I ..." Bakışları Nisreen'e kaydı. "Eğer Nisreen itiraz etmezse ..."

Nisreen'in yüzünde şimdiki talihsizliğini hak edecek ne yaptığını merak eden bir kadının ifadesi vardı. "Ben... Evet. Sanırım Cemşid'in iyileştirme konusunda oldukça ... yetenekli olduğunu düşünüyorum." Boğazını temizledi. "Yine de *belki* eczaneye malzemeleri koyarken biraz daha dikkatli davranabilir.

-ve eski metinleri okurken." Bakışlarını Nahri'ye çevirdi. "Görünüşe göre Cemşid, Manizheh'in Tapınak'ta arşivlenmiş bazı notlarına rastlamış."

"Gerçekten mi?" Nahri sordu. "Onları görmeyi çok isterim." Cemşid'in rengi soldu. "Ben... Ben onları tekrar bulmaya çalışacağım."

Nahri sırtıttı. "O zaman bence bu senin için mükemmel olur! Yine de kolay olmayacak," diye uyardı. "Çok fazla zamanım yok, senin de olmayacak. Çalışmadığın her saniye okuyarak ve ders çalışarak burada ikamet etmen gerekecek. Sonunda benden nefret edebilirsin."

"Asla." Onun elini kavradı. "Ne zaman başlayacağım?"

"Evet demeden önce bir şey daha var." Nisreen'e baktı. Asistanı panikle savaşıyor gibi görünüyordu, Nahri bunun tamamen aşırı bir tepki olduğunu düşündü-Nisreen Qahtanilerden bir hastane istemeyecek kadar nefret ediyor olamazdı. "Nisreen, bizi yalnız bırakabilir misin? Cemşid'le biraz yalnız konuşmak istiyorum."

Nisreen oflayıp puflayan bir ses çıkardı. "Aldırsam fark eder mi?" Ayağa kalktı. "Navasatem'den önce Qahtanilerle bir hastane... Yaradan merhamet etsin..."

"Nedir bu 'tek şey'?" Cemşid kızın dikkatini tekrar kendisine çekerek sordu. "Kulağa hoş geldiğinden emin değilim," diye alay etti.

"Oldukça büyük bir şey," diye itiraf etti. "Ve şimdilik bunu kendine saklamamı istiyorum." Sesini alçalttı. "Hastaneyi herkese açmak niyetindeyim. Kanları ne olursa olsun."

Şaşkınlık Cemşid'in alnını kırıştırdı. "Ama... bu yasak. Sen... sen melezleri iyileştirmek isteyemezsin, Banu Nahida. Bu şekilde büyünü kaybedebilirsin."

Birçok korkak Daeva tarafından dile getirildiğini duyduğu bir önyargı olan bu söz, ciddi bir cehaletle söylendiği için daha az acı vermiyordu. "Bu doğru değil," dedi kararlılıkla. "Ben bunun doğru olmadığını kanıtıyım. Daevabad'a gelmeden önce Mısır'da yıllarca insanları iyileştirdim ve bu benim büyümü hiç etkilemedi."

Kızın tepkisindeki sıcaklığı duymuş olmalı ki geri çekildi. "Bağışlayın beni. Senden şüphe etmek istememiştim."

Başını iki yana salladı. Cemşid'in şüphelerine dayanamazsa, Büyük Tapınak'taki rahiplerin tepkilerine de dayanamazdı. "Hayır, beni sorgulamayı istiyorum. Kabilemizin geri kalanını ikna etmeme yardım edebileceğini umuyorum. Sen tapınak eğitimi almış bir soylusun, büyük vezirin oğlusun... Senin gibi birini bunu desteklemeye ne itebilir?"

Parmaklarını bacağına vurdu. "Yapabileceğinden emin değilim. Süleyman'ın yasasının onlarla büyü paylaşma konusunda söyledikleri bir yana... Şafitler bizi hor görüyor. Dara'nın ölümünden sonra yakaladıkları Daevalara ne yaptıklarını biliyorsun. Ellerinden gelse hepimizi yatağımızda öldürürler."

"Bu kulağa barışı oldukça arzu edilir kılmıyor mu?"

İç çekti. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Tarihimize bir bakın. Şafit ne zaman yükselse, bedelini ödeyen biz oluyoruz."

"Cemşit, sen hiç bir Şafii ile on dakikadan uzun süren bir konuşma yaptın mı?"

Kızarma nezaketini gösterdi. "İnsan kanından olanlarla etkileşime girmememiz gerekiyor."

"Hayır, yapmamamız gereken şey insanların dünyasında dolaşp bakireleri baştan çıkarmak ve savaşlar başlatmak. Hiçbir yerde onlarla konuşamayacağımız yazmıyor." Sustu ama ikna olmuş görünmüyordu. "*Konuş Cemşid,*" diye bastırdı. "Bana aptal ya da zorba de ama bir şeyler söyle."

Onun yutkunduğunu gördü. "Neden buna mecbur olalım ki?" diye patladı. "Burası *bizim* evimiz. Şafit'ten sorumlu olan biz değiliz. Bırakın hastaneleri cinler inşa etsin. Onlar bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken neden bu barışı sunacak olan biz olalım?"

"Çünkü orası bizim evimiz," dedi nazikçe. "Ve onu korumanın, hepimizi korumanın daha iyi bir yolu olmalı. Şafit mahallelerinin büyüklüğü hakkında bir fikrin var mı Cemşit? Ne kadar kalabalıklar? Muhtemelen daha fazla Şafit vardır."

Daevabad diğerk cin kabilelerinin toplamından daha kalabalık ve bizi sonsuza dek birbirimizden uzak tutmaları için Kahtanilere güvenemeyiz." Bunlar beş yıldır kafasında dönüp duran ve her geçen gün daha da katılaşındüşüncelerdi. "Bunu yapmak bizi savunmasız bırakır."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Bu senin argümanın olacak," dedi sonunda. "İnsanlar korkuyor. Güvenliğimizi sağlamanın en iyi yolunun bu olduğuna onları ikna edin."

Bunu yapabilirim. "Mükemmel. Şimdi, turlarıma başlamalıyım."

Yüzü aydınlandı. "Harika! Ben ..."

Güldü. "Oh, hayır." En yakındaki masayı işaret etti. Nahri onun bir masa olduğunu biliyordu. Şu anda yüzeyi görünmüyordu: tamamen kitap yığınları, dağınık notlar, kalemler, hokkalar ve boş çay fincanlarıyla kaplıydı. "Hastalarımından hiçbirine dokunmayacaksın. Önce şu kitapları karıştır, sonra konuşuruz."

Cemşid'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hepsi mi?"

"Hepsi." Boş bir parşömen parçası çıkardı. "Görevlilerinize yazın ve eşyalarınızdan bazılarını göndermelerini söyleyin." Başıyla kanepeyi işaret etti. "Bu senin. Burada rahatınıza bakın."

Şaşkın görünüyordu ama yine de istekliydi. "Teşekkür ederim, Banu Nahida.

Umarım bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur."

Göz kırptı. "Bir ay sonra hâlâ bunu söyleyip söylemediğini göreceğiz." Perdeye doğru ilerledi ama sonra durup arkasına baktı. "Cemşid?"

Yukarı baktı.

"Sen... Muntadhir'in bunu desteklemediğini bilmelisin. Pervasızca davrandığımı düşünüyor ve eminim onu bir dahaki görüşünde Daevabad'ın çöküşüne nasıl sebep olacağıma dair bir şeyler söyleyecektir." Durakladı. Muntadhir kardeşinin döndüğünü öğrendiğinde Cemşid'e döndüyse, kardeşinin de aynı şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu.

terasta sohbet ediyorduk. "Eğer bu sizi garip bir duruma sokuyorsa..."

"Sen benim Banu Nahida'msın." Adam duraksadı ve Nahri onun yüzünde savaşılan sadakatlerin oynadığını görebiliyordu. Garip bir şekilde, koyu renk gözlerinin kırışması ona tanıdık gelmişti. "Ve ben önce Daeva'yım. Benim desteğime sahipsin." Ona umutlu bir gülümseme verdi. "Belki onu da aynı şeyi yapmaya ikna edebilirim."

İçinde rahatlama ve suçluluk karışımı bir duygu alevlendi. Nahri, Cemşit'i evliliğinin ortasına atmak istemiyordu ama elde edebileceği her avantajı kullanacaktı. Ve doğrusu, onun zaten orada olduğu açıktı. "Minnettar olurum." Kitaplara başını salladı ve sıırttı. "Şimdi işe koyulun."

Sert aile kahvaltısından iki hafta sonra Nahri kendini tekrar hastanede, Razu'yu dikkatle izlerken buldu. "Çok güzel," dedi hayranlıkla, eski Tuharistanlı kumarbaz mücevherleri tekrar değiştirirken, Razu parlak bir cam mücevheri önüne koyarken hiçbir şey belli etmeyen bir el çabukluğuyla -güzel bir bibloydu ama kesinlikle kaybolan yakut değildi. "Peki bu sihir değil mi?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Razu. "İnsan büyüye fazla güvenemez. Ya ellerin demirle bağlı olsaydı ve kaptığın anahtarı saklaman gerekseydi?"

"Bu kendinizi içinde bulduğunuz bir durum mu?"

Diğer kadın ona şifreli bir gülümseme verdi. "Tabii ki hayır. Ben bir ... yasalara saygılı arkadaşlarınıza ne diyorduk?"

"Saygın bir han işleten Tukharistanlı eski bir tüccar."

Razu güldü. "Saygınlık, benim eski meyhanemin bilindiği son şeydi." İçini çekti. "Sana söylüyorum... somamdan birkaç bardak içersen doktorun ve prensin her önerini kabul edecek."

Nahri başını iki yana salladı. Razu'nun somasından tek bir yudumun Ali'yi bayıltacağından oldukça emindi ve Subha muhtemelen onu zehirlediklerini düşünecekti. "Önce daha ortodoks bir yaklaşım deneyelim. Gerçi ben de sana karşı çıkmazdım."

Bana bunu nasıl yapacağımı öğretti," dedi ve cam mücevheri işaret etti.

"Banu Nahida'mın hizmetindeyim," diye yanıtladı Razu, mücevheri Nahri'nin avucuna yerleştirip parmaklarını ayarlayarak. "Yani elini böyle çeviriyorsun ve..."

Avlunun diğer tarafından onaylamayan bir gıdak sesi geldi. Qart Sahar'dan azat edilmiş cin Elashia, sedir ağacından oyduğu bir kaplumbağayı boyuyordu. Nahri ona boyaları getirmişti, ıslak gözlerle ve sert bir kucaklamayla karşılanan bir hareketti bu.

Ama Elashia şu anda Razu'ya açıkça onaylamayan bir ifadeyle bakıyordu. "Ne?" Razu sordu. "Çocuk bir beceri öğrenmek istiyor. Ben kimim ki onu reddedeyim?" Elashia iç çekerek arkasını döndüğünde, Razu Nahri'ye komplocu bir gülümseme fırlattı. "O gözden kaybolduğunda, sana bir taşla bile mücevher görünümü verebilecek bir büyü öğreteceğim."

Ama Nahri'nin bakışları hâlâ Sahraynli kadının üzerindeydi. "Hiç konuşuyor mu?" diye sordu usulca, Razu'nun arkaik Tukharistani lehçesine geçerek.

Yaşlı cinin yüzünü hüznü kapladı. "Pek sık değil. Bazen benimle, yalnız kaldığımızda, ama bu yıllar aldı. Yıllar önce özgürlüğüne kavuştu ama kölelik döneminden hiç bahsetmez. Bir arkadaşım onu sokaklarda yaşarken bulduktan sonra tavernama getirdi ve o zamandan beri benimle birlikte. Rüstem bana bir keresinde onu büyükbabasının azat ettiğini ve yaklaşık beş yüz yıldır köle olduğunu söylemişti. Nazik bir ruhu var," diye ekledi Elashia kaplumbağaya üfleyip sonra bırakırken, canlanıp çeşmenin kenarında sallanırken gülümsedi. "Nasıl hayatta kaldığını hayal bile edemiyorum."

Nahri onu izledi ama zihninin gözünde gördüğü Elashia değildi. Esareti Elashia'ninkinden üç kat daha uzun sürmüş olan Dara'ydı. Ancak Dara tutsaklığıyla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu ve birlikte paylaştıkları birkaç hatıra da o kadar korkunçtu ki, bu anıların yok olmasından dolayı rahatladığını itiraf etmişti. Nahri o zaman aynı fikirde değildi - böylesine büyük bir şeyi kaybetmek dehşet verici görünüyordu.

bir parçasıydı. Ama belki de içinde fark etmediği bir merhamet vardı, Dara'nın zevk aldığı birkaç şeyden biri.

Girişten bir çatırtı geldi. Razu, "Sanırım arkadaşların burada," dedi.

Nahri ayağa kalktı. "Ben bize arkadaş demezdim."

Ali ve Subha avluya girdiler. Daha farklı görünemezlerdi: Cin prensi gülümsüyordu, gözleri harabelere bakarken beklentiyle parlıyordu. Buna karşılık, Subha'nın büzülmüş dudaklarından sıkıca kavuşturulmuş kollarına kadar vücudunun her çizgisinde endişe okunuyordu.

"Hepinize selam olsun," dedi Ali selamlarken, onları gördüğünde kalbine dokunarak. Bugün sade bir Geziri kıyafeti giymişti: sandaletli ayaklarına kadar inen beyaz bir dishdasha ve kömür rengi bir sarık, zülfikar ve hançeri soluk yeşil bir kemerin içine sokulmuştu. Bir omzunda içi tomarlarla dolu deri bir çanta taşıyordu.

"Ve senin üzerine barış." Nahri Subha'ya dönerek nazik bir selam verdi. "Doktor Sen, sizi tekrar görmek ne güzel. Razu, bunlar Doktor Subhashini Sen ve Prens Alizayd al Qahtani."

"Onur duyduğum," dedi Razu sol elini alına götürerek. "Ben Razu Qaraqashi ve bu da Elashia. Üçüncü yol arkadaşımızın odasında saklanmasını mazur görün. Issa'nın misafirlerle arası pek iyi değildir."

Ali öne doğru ilerledi. "Kapıdaki mühürleri gördün mü?" diye sordu hevesle.

Nahri hastaneyi ilk bulduğunda fark ettiği oyma piktogramları düşündü. "Evet. Neden? Nedir onlar?"

"Eski kabile işaretleri," diye açıkladı Ali. "Ortak bir yazılı dilimiz olmadan önce kullanılıyorlardı. Büyük bilgin Grumbates bir keresinde şöyle demişti-"

"Şu anda bir tarih dersi alamaz mıyız? Bir tane *daha*?" Subha, Nahri'nin geveze prensin eşliğinde hastaneye yaptığı yürüyüşün uzun sürdüğünden şüphelenmesine neden olan bir ses tonuyla açıkladı. Bakışları avlunun etrafında sanki

bir tür büyülu canavarın dışarı fırlayıp saldırmasını bekliyordu. "Şey... burası kesinlikle on dört asırdır terk edilmiş gibi görünüyor."

"Düzeltemeyeceğimiz bir şey değil." Nahri yüzüne bir sırıtış yerleştirdi. Bugün diğer şifacıyı kazanmaya kararlıydı. "Gezintiye çıkmadan önce bir şeyler içmek ister misiniz? Çay?"

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Subha, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Şu işi bir an önce bitirelim."

Konukseverliğinin açıkça reddedilmesi Nahri'nin kalbinin Mısır'a ait kısmında çok derinlerde bir şeyleri rahatsız etti ama Nahri kibarlığını korudu. "Elbette."

Ali devreye girdi. "Hastanenin eski planlarının izini sürdüm ve Kraliyet Kütüphanesi'ndeki bir Daeva mimarına bunları benimle birlikte inceleyerek takip etmemiz için notlar hazırlattım."

Nahri şaşırmıştı. "Bu iyi bir fikirdi."

"Evet. Sanki tarih dersleri faydalıymış gibi," diye burnunu çekti ve parşömenlerinden birini çıkarıp önlerine yaydı. "Burası her zaman bir avluydu. Mimar, içinde bir bahçe olduğuna dair notlar olduğunu söylemişti."

Nahri başını salladı. "Bu şekilde kalmasını istiyorum. Revirdeki hastalarımın ara sıra bahçelerimde dolaşmaktan hoşlandıklarını biliyorum. Bu onların moralini yükseltiyor." Subha'ya baktı. "Bu sana doğru geliyor mu?"

Doktor gözlerini kıstı. "Nerede çalıştığımı gördünüz, değil mi? Yerel toplanmamış çöp yığınlarının yakınında biraz hava aldığımızı hayal edebiliyor musunuz?"

Nahri kızardı. Nahri'nin onu izlediği kısa süre içinde, Nahri'nin hâlâ taklit etmeye çalıştığı profesyonel özgüvene fazlasıyla sahip görünen bu kadın şifacı ile ortak bir nokta bulmak için yanıp tutuşuyordu. Subha'nın yeni prosedürlerden önce yaprak gibi titrediğinden ya da her ameliyat yaptığında birini öldürmemek için umutsuzca dua ettiğinden şüpheliydi.

Ali notlarına bakıyordu. "Buna göre... oradaki kubbeli oda, havadaki insani rahatsızlıklar için kullanılıyormuş. İnsanların yüzerken kendilerini yaralamalarını önlemek için zemine bağlar yerleştirildiği yazıyor..."

"Peki ya bu?" Nahri, yıkılmaya yüz tutmuş sütunları işaret ederek sordu. Subha'nın uçan cinleri hapsetmek için tasarlanmış odaları tartışmaya hazır olmadığından şüpheleniyordu. "Bir koridora benziyor."

"Öyle. Cerrahi bir kanada açılıyor."

Bu kulağa daha umut verici geliyordu. "Oradan başlayalım."

Üçü birlikte kıvrımlı patikadan aşağıya doğru indiler. Toprak ayaklarının altında yumuşaktı, güneş büyümüş ağaçların arasından parlak bir şekilde parlıyordu. Hava eski taş ve taze yağmur kokuyordu. Hava nemliydi ve Nahri keten çarşafının bir kenarıyla kendini yelpazeledi.

Aralarındaki sessizlik ağırdı. Garipti. Nahri ne kadar çabalasa da Daevas, Geziris ve Shafit'in bu yerde en son bir araya geldiklerinde birbirlerini vahşice öldürdüklerini unutamıyordu.

"Hazine ile finansman seçeneklerini tartışıyordum," dedi Ali, ağzında garip bir şekilde memnun bir gülümseme belirerek. "Ve yoldaşım Aqisa'nın ziyaretinden sonra, Ayaanle ticaret elçisini mali yardım sunma konusunda aniden çok daha istekli buldum."

Subha başını salladı ve dehşet içinde etrafına bakındı. "Burayı altı ay içinde işleyen bir hastaneye dönüştürmeyi hayal bile edemiyorum. Birkaç mucize ile belki bunu altı yılda yapabilirsiniz."

Altın sarısı bir maymun çılgınlık atarak başlarının üzerinden atlamak için tam o anı seçti ve ağaçlardan atlayarak kırık bir sütunun üzerine kondu. Yumuşak bir kayıyı kemirirken onlara ters ters baktı.

Nahri mahcup bir ifadeyle, "Maymunları hemen temizleyeceğiz," dedi.

Koridor aniden durdu. Cerrahi kanat, tepede yükselen kalın pirinç duvarlarla çevriliydi ve

Önlerindeki bir tanesi yanık izleriyle kaplıydı, pirinç eriyerek aşılmaz bir bariyere dönüşmüştü.

Nahri işaretlerden birine dokundu. "Oraya girebileceğimizi sanmıyorum."

Ali geri çekildi ve gözlerini kapattı. "Çatının bir kısmı çökmüş gibi görünüyor. Yukarı tırmanıp bakabilirim."

"Yapamayacaksın-" Ama daha kelimeler ağzından çıkmadan Ali gitmiş, parmakları göremediği tutamaklara dolanmıştı.

Subha onun duvara tırmanışını izledi. "Eğer boynunu kırarsa, sorumluluğu üstlenmeyeceğim."

"Sen hiç burada değildin." Ali kendini çatıya atıp gözden kaybolurken Nahri içini çekti. "Kızın bugün kocanla birlikte mi?" diye sordu, konuşmaya devam etmeye kararlıydı.

"Genellikle bebeklerin çürüyen harabelerden uzak durmasını tavsiye ederim."

Nahri karşılığında alaycı bir şey söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Diplomatik ipinin ucuna varmak üzereydi. "Adı ne?"

"Chandra." Subha, yüzünün hafifçe yumuşadığını söyledi.

"Çok güzel," diye cevap verdi Nahri. "Sağlıklı da görünüyordu. Güçlü, maşallah. Durumu iyi mi?"

Subha başıyla onayladı. "İstediğimden daha erken doğdu ama gelişiyor." Gözleri karardı. "Bunun tersini çok gördüm."

Nahri'nin de vardı, hem Kahire'de hem de Daevabad'da. "Geçen hafta bir tane vardı," dedi sessizce. "Kuzey Daevastana'dan bir kadın bir basilisk tarafından ısırıldıktan sonra buraya koştu. Hamileliğinin son ayındaydı ve kocasıyla birlikte onlarca yıldır deniyorlardı. Kadını kurtarabildim ama çocuğu... basilisk ısırığı çok zehirlidir ve panzehiri uygulamak için iyi bir yolum yoktu. Çocuk ölü doğdu." Boğazı

hatırlayınca gerildi. "Ebeveynler... Tam olarak anladıklarını sanmıyorum."

"Asla yapmazlar. Tam olarak değil. Keder zihni bulandırır, insanlara korkunç şeyler söyler."

Nahri durakladı. "Öyle mi..." Birden utanarak boğazını temizledi. "Daha kolay oluyor mu?"

Subha sonunda onun bakışlarıyla buluştu, teneke rengi gözleri sıcak olmasa da anlayışlıydı. "Evet... ve hayır. Kendini ondan uzak tutmayı öğreniyorsun. Bu bir iş; duygularının bir önemi yok. Aksine, engel olabilirler." İçini çekti. "Güven bana... bir gün en kötü trajedilere tanıklık ederken bir saat içinde gülümseyecek ve çocuğunla oynayacaksın ve bunun en iyisi olup olmadığını merak edeceksin." Gözlerini harabeye dönmüş hastaneye dikti. "Önemli olan çalışmaktır. Elinden geleni yaparsın ve kendini bir sonraki hastaya geçebilecek kadar bütün tutarsın."

Bu sözler Nahri'nin içinde yankılanırken aklı başka bir hastaya kayd: iyileştiremediği tek hastaya. "Size başka bir şey sorabilir miyim?"

Subha kısaca başını salladı.

"Omurga yaralanmaları için önerdiğiniz bir şey var mı? Yürümekte zorlanan bir adam için?"

"Arkadaşın, büyük vezirin oğluyla mı ilgili?" Nahri'nin gözleri şaşkınlıkla açıldığında Subha başını öne eğdi. "Biriyle çalışmayı kabul etmeden önce araştırmamı yaparım."

"Onunla ilgili," diye itiraf etti Nahri. "Aslında, muhtemelen yakında onunla tanışacaksın. O artık benim çırağım. Ama beş yıl önce sırtına birkaç ok yedi ve ben onu iyileştiremedim. Egzersiz ve dinlenmeyle yavaş yavaş iyileşiyor ama..." Durakladı. "Bu benim açımdan bir başarısızlık gibi geliyor."

Subha düşünceli görünüyordu, belki de konuşmanın tıbbi doğası onu dışarı çekiyordu. "Eğer isterse onu muayene edebilirim. İşe yarayabileceğini bildiğim bazı terapiler var."

Nahri cevap veremeden Ali aşağı atlayıp onlara katıldı, o kadar sessizce yere indi ki Nahri sıçradı ve Subha irkildi.

Yüz ifadesi pek umut vermiyordu. "Şey... iyi haber şu ki, burası gerçekten de bir ameliyat kanadı gibi görünüyor. Etrafa saçılmış bazı aletler bile var."

"Ne tür aletler?" Nahri merakını yenemeyerek sordu.

"Söylemesi zor. Çoğu su altında. Görünüşe göre bir bodrum çöktü." Ali durakladı. "Ve yılanlar var. Çok onlardan."

Subha içini çekti. "Bu çılgınlık. Burayı asla eski haline getiremeyeceksiniz."

Nahri tereddüt etti, içine bir yılgınlık sızmaya başlamıştı. "Belki de haklısın."

"Saçmalık," dedi Ali, Subha ona ters ters bakınca toparlanarak. "Sakın bana ikinizin de bu kadar çabuk pes etmeye hazır olduğunuzu söylemeyin. Bunun kolay olacağını mı sandınız?"

Nahri, "Bunun *imkânsız* olduğunu düşünmemiştim," diye karşı çıktı. "Etrafına bir bak Ali. Başlamak için bile kaç kişiye ihtiyacımız olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hafta sonuna kadar halledeceğim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ve çok iş kötü bir şey değil - çok sayıda işçiye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Yüzlerce insan için yeni iş ve eğitim anlamına geliyor; bu insanlar daha sonra yiyecek, okul ve barınma için para bulacaklar. Bu proje bir fırsat. Nesillerdir sahip olmadığımız bir fırsat."

Subha yüzünü buruşturdu. "Politikacı gibi konuşuyorsun."

Sırıttı. "Ve sen de kötümser biri gibi konuşuyorsun. Ama bu birlikte çalışamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Ama para, Ali," diye yanıtladı Nahri. "Ve *zamanlama*..."

Küçümseyici bir hareket yaptı. "Parayı bulabilirim." Gözlerinde hevesli bir parıltı belirdi. "Vakıflar etrafında ticaret loncaları kurdurabilir ve lüks ithalat vergisini artırabilirim..." Belki de iki şifacının kaybolmuş gibi görüldüğünü görünce durdu. "Boş verin. Siz ikiniz bana bir hastanenin neye ihtiyacı olduğunu söyleyin, ben de onu halletmek için endişeleneyim." Arkasını döndü

bir yanıt beklemeden. "Şimdi gel. Planlar ilerideki binanın bir zamanlar eczane olduğunu söylüyor."

Subha gözlerini kırptırdı, biraz şaşkın görünüyordu ama Ali'yi takip etti, nefesinin altında gençlikle ilgili bir şeyler mırıldandı. Nahri de aynı şekilde şaşırmıştı ama aynı zamanda minnettardı. Kişisel geçmişleri bir yana, belki de Ali'yle ortak olmak o kadar da kötü bir fikir değildi. Kesinlikle kendinden emin görünüyordu.

Islak palmiye yapraklarını ve parıldayan örümcek ağlarını bir kenara iterek otlarla kaplı patikada ilerlemeye devam ettiler. Sütunlar yere devrilmiş, kalın, kıvrımlı sarmaşıklar tarafından yarı yarıya yutulmuştu ve büyük bir kara yılan küçük bir köşkün kalıntıları üzerinde güneşleniyordu.

Yasaklayıcı bir kemerin altından geçip eski eczacının karanlık odasına girdiler. Nahri gözlerini kırptırarak ışık kaybına alışmaya çalıştı. Bir zamanlar orada olan zemin çoktan gitmiş, toprak tarafından yutulmuştu ve geride sadece kırık duvar parçacıkları kalmıştı. Uzaktaki tavan muhtemelen bir zamanlar çok güzeldi; mavi ve altın rengi kiremit parçaları hâlâ özenle oyulmuş ve sıvanmış yüzeyine tutunuyordu. Ayrıntılı bir kornişin içine bir kırlangıç yuvası inşa edilmişti.

Bir ışık patlaması onu kısa süreliğine kör etti. Nahri geriye dönüp baktığında Subha'nın bir elinde dans eden bir çift alev yarattığını gördü.

Nahri'nin şaşkınlığı karşısında yüzünde bir meydan okuma ifadesi belirdi. "Büyü yapabilen Şafitler olduğunu biliyorsundur herhalde?"

Tahmin edebileceğinizden daha iyi. "Ah, tabii ki," dedi Nahri zayıf bir sesle. "Bana öyle söylenmişti." Odayı incelemek için döndü. Karşı duvar yüzlerce çekmeceyle kaplıydı. Artık paslanmış olsalar da, metal ve mermerden yapılmış zekice bir yapıyla birbirlerine bağlanmışlardı ve içindekiler sıkıca tutturulmuş pirinç kapakların ardında saklanıyordu. Düzinelercesi hâlâ kapalı duruyordu, parşömen yüzeyleri yeşil ve kırmızı pasla kararmıştı.

"Gizemli büyülü malzemelerin on dört yüzyıl boyunca kilit altında tutulduktan sonra neye benzediğini görmek ister misiniz?" Nahri şaka yaptı.

Subha, prens kulplardan birine uzandığında Ali'nin elini geri çekerek, "Yapmamayı tercih ederim," diye cevap verdi. "*Hayır*. Siz ikiniz ben yokken merakınızı giderebilirsiniz."

Nahri gülümsemesini gizledi. Doktor hâlâ sinirli görünüyordu ama Nahri bunu açıkça düşmanca davranmaya tercih ederdi. "Sanırım burada tüm malzemelerimiz için fazlasıyla yer olacak."

"İlaçlarımın tek bir sandığa sığdığını düşünürsek, öyle olduğunu sanıyorum," diye yanıtladı Subha. "Hazırlamam için genellikle hastaları kendi ilaçlarını almaya göndermek zorunda kalıyorum. Bu bizim karşılayamayacağımız bir masraf."

Nahri yumuşak bir sesle, "Tek bir kuruş daha ödemek zorunda kalmayacaksınız," dedi. "Kraliyet destekçimiz kendinden bu kadar emin olduğu sürece." Nahri ona tatlı tatlı gülümsedi ve yüzündeki ifadeden zevk aldı.

Yerde metal bir parıltı gözüne çarptı. Ali'nin cerrahi kanadında aletler gördüğüne dair yorumlarını hatırlayan Nahri diz çöktü. Bu her neyse kısmen gömülüydü, zemini yarıp çıkan bir ağaç kökünün arkasına gizlenmişti ve kırık karoları koyu renkli toprak yığınlarıyla doldurmuştu.

"O da ne?" Nahri ona uzandığında Subha sordu.

"Neştere benziyor," diye yanıtladı Nahri, kiri fırçalayarak. "Ama sıkışmış."

Ali onun üzerine eğildi. "Biraz daha sert çek."

"Sertçe çekiyorum." Nahri kararlı bir çekiş daha yaptı ve bıçak aniden serbest kaldı, koyu renkli bir toprak püskürmesiyle birlikte topraktan dışarı fırladı ve iskelet eli hâlâ onu tutuyordu.

Nahri onu düşürdü ve irkilmiş bir çığlıkla geriye doğru düştü. Ali onun kolundan tutup geri çekerken diğer eli de zülfikarına gitti.

Subha yanlarından baktı. "Bu bir *el* mi?" Gözleri dehşetle irileşti.

Ali hemen Nahri'nin gitmesine izin verdi. "Burası savaş sırasında yıkıldı," dedi duraksayarak. Gözlerinde suçluluk duygusu parladı. "Belki de ... belki de öldürülenlerin hepsi huzura kavuşmadı."

"Belli ki değil," dedi Nahri sert bir sesle. Subha orada olmasaydı çok daha keskin sözler söyleyebilirdi ama Nahri zaten endişeli olan doktorun önünde savaş hakkında tartışmaya başlamaya cesaret edemedi.

Ancak Subha devam etti. "Böyle bir yere saldırmak korkunç bir şey gibi görünüyor," dedi acımasızca. "Savaşın nedeni ne kadar haklı olursa olsun."

Ali kemiklere bakıyordu. "Belki de burada olanların hepsi bu değildir."

"Peki burada bir hastaneyi yok etmeyi ve şifacılarını katletmeyi haklı çıkaracak tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?" Nahri onun cevabıyla ileden ık mış bir şekilde karşılık verdi.

"Haklı olduğunu söylemedim," diye savundu Ali. "Sadece hikayede daha fazlası olabileceğini söyledim."

"Sanırım bu hikyeden bıktım," diye araya girdi Subha, hasta görünüyordu. "Neden yolumuza devam etmiyoruz ve yerleri kazmayı bu kalıntılarla düzgün bir şekilde ilgilenebilecek insanlara bırakmıyoruz?"

Kalıntılar. Bu kelime soğuk ve klinik görünüyordu. *Aile,* diye sessizce düzeltti Nahri, burada öldürülen ve hâlâ neşter tutan kişinin bir Nahid olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. arşafını çıkarıp dikkatlice kemiklerin üzerine örttü. Buraya Kartir'le birlikte dönecekti.

Kendini toparladığında Subha çoktan eczane kapısına varmıştı ama Ali yoktu.

Nahri o gitmeden önce bileğini yakaladı. "Bu yer hakkında bana sylemediğin bir şey mi var?"

Bakışları başka yöne kaydı. "Bilmesen daha iyi."

Nahri elini daha da sıktı. "Beni böyle küçümsemeye cüret etme. Dara söz konusu olduğunda da gereken bu değil miydi? 'Hazırlıklı' olmadığım tüm o kitaplar? Senin için nasıl sonuçlandı?"

Ali sarsılarak kurtuldu. "Herkes Darayavahoush'u biliyordu, Nahri. Sadece onun bir canavar mı yoksa bir kahraman mı olduğu konusunda anlaşamıyorlardı.

Buna ne sebep oldu?" Loş odayı görmek için başını eğdi.
"Gömülmüştü. Ve eğer yeni bir başlangıç istiyorsanız, gömülü
kalmalı."

"Navasatem'in ikinci gecesi saldıracağız," dedi Dara, çizdiği haritaya bakarlarken: Daevabad'ın dar sahilinin bir bölümü, şehrin surları ve hemen arkasında yükselen Citadel kulesi. "O zaman yeni ay ve ışıksız olacak. Kraliyet Muhafızları, kuleleri göle çarpana kadar geldiğimizi göremeyecekler."

"Bu geçit töreninden sonraki gece, doğru mu?" Mardoniye sordu. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Kaveh başını salladı. "Daevabad'da bir Navasatem'e tanık olmamış olabilirim ama kutlamaların ilk günü hakkında çok şey duydum. İçki şafakta başlar ve arenadaki yarışmalar bitene kadar durmaz. Gece yarısına kadar şehrin yarısı yataklarında sızmış olacak. Cinleri gafil avlayacağız ve Daevaların çoğu evlerinde olacak."

"Nahri de revirde olacak, değil mi?" Dara sordu. "Nisreen'in onu güvende tutabileceğinden emin misin?"

"Yirminci kez söylüyorum, evet Afşin," diye iç geçirdi Kaveh. "Senin o yaratıcı işaretini görür görmez revirin kapısına kilit vuracak."

Dara ikna olmamıştı. "Nahri iradesi dışında hapsedilecek bir tip değil."

Kaveh ona eşit bir bakış attı. "Nisreen yıllarını onun yanında geçirdi. Bunun üstesinden gelebileceğinden eminim."

Ve eminim ki sorumluluğundaki Nahid'in bir zamanlar kilitli yerlere fark edilmeden girip çıkarak geçimini sağladığından haberi yoktur. Dara tedirgin bir şekilde Mardoniye'ye baktı. "Gidip Banu Manizheh'in bize katılmaya hazır olup olmadığına bakar mısın?" diye sordu. Son birkaç gündür çadırından neredeyse hiç çıkmamıştı, deneyleri üzerinde hummalı bir tempoyla çalışıyordu.

Genç asker başını salladı, ayağa kalktı ve kampın diğer ucuna doğru ilerledi. Gökyüzü karanlık ağaçların arasından soluk bir pembeye bürünmüştü. Karlar nihayet erimiş ve çiy nemli toprak güneşin ilk ışıkları altında parıltıya başlamıştı. Okçuları aşağıdaki vadide atlarıyla talim yapmak için çoktan ayrılmıştı ve bir başka çift savaşçı da esneyen Ebu Sayfı dövüş ringine götürüyordu. Dara, zülfikarların hâlâ halkanın diğer tarafında kılıflı olduğundan emin olmak için çabucak kontrol etti. Askerlerine Ebu Seyf'le sadece onun huzurunda talim yapabileceklerini açıkça belirtmişti.

Aeshma homurdanarak Dara'nın dikkatini çekti. "Süleyman'ın bize yaptıklarını kutladıklarına hâlâ inanamıyorum," dedi Vizareş'e.

Dara'nın ruh hali anında karardı. İfritler dün kamplarına dönmüştü ve onların varlığıyla geçen her saat daha da zorlaşıyordu. "Onun esaretinden kurtuluşumuzu kutluyoruz," diye karşılık verdi. "Hatırlarsın... atalarımızın itaat ettiği ve böylece büyülerinin kalıcı olarak ellerinden alınmadığı kısmı. Ve mutlaka siz de bir zamanlar *bir* tür şenlik kutlamış olmalısınız."

Aeshma hüzünlü görünüyordu. "Ülkemdeki insanlar ara sıra benim adıma bakireleri kurban ederlerdi. Korkunç çılgınlık atarlardı ama müzik çok keyifliydi."

Dara kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Soruyu unutun. Ama saldırıdan bahsetmişken... *siz* ikiniz hazır *mısınız*? Gulyabaniler halledilecek mi?"

Vizareş başını eğdi. "Böyle bir konuda oldukça başarılıyım."

"Savaşçılara saldırmalarını engelleyecek kadar başarılı oldular mı?"

Başını salladı. "Ben de onlarla birlikte sahilde olacağım."

Bu Dara'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Küçük milislerini ayırma ve denenmemiş savaşçılardan oluşan bir grubu şehrin karşı tarafında bırakma fikrinden nefret ediyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Aeshma sıırttı. "Eğer endişeleniyorsan, Afshin, eminim Qandisha bize katılmaktan mutluluk duyacaktır. Seni çok özölüyor."

Kamp ateşı yanıt olarak yüksek sesle çıtırdadı. Kaveh ona baktı. "Qandisha kim?"

Dara nefesine odaklandı, bir yandan alevlere bakarken bir yandan da uzuvlarında dalgalanan büyüü sabitlemeye çalıştı. "Beni köleleştiren ifrit."

Vizareş dilini şaklattı. "Çok kıskançtım," diye itiraf etti. "Bu kadar güçlü birini köleleştirmeyi asla başaramadım."

Dara parmak eklemlerini yüksek sesle kırdı. "Evet, ne yazık."

Kaveh kaşlarını çatı. "Bu Qandisha Banu Manizheh ile çalışmıyor mu?"

"Öyleydi ama sonra buna izin vermedi," diye alay etti Aeshma, başını Dara'ya doğru eğerek. "Dizlerinin üzerine çöktü ve Nahid'ine Qandisha'yı göndermesi için yalvardı. Tek şartının bu olduğunu söyledi. Gerçi nedenini tahmin edemiyorum." Aeshma dişlerini yaladı. "Ne de olsa köle olarak neler yaptığını hatırlayan tek kişi o. Ve sen de merak ediyor olmalısın. *On dört* asırlık anılar..." Eğildi. "Gerçekleştirmiş olman gereken tüm o keyifli arzuları bir düşün."

Dara'nın eli bıçağına gitti. "Bana bir sebep söyle, Aeshma," diye öfkелendi.

Aeshma'nın gözleri dans etti. "Sadece bir şakaydı, sevgili Afşin."

Cevap verme şansı olmadı. Arkasından ürkek bir çığlık geldi, bir gümbürtü ve iki elin birbirine çarpmasıyla çıkan

Çarpışan bedenler.

Ve sonra bir z lfikarın korkunç tıslaması canlandı.

Dara bir nefes daha alamadan elinde büyülü bir yayla dönüp duruyordu. Sahne ona parçalar halinde geldi.  adırlından çıkan bitkin bir Manizheh. Ebu Seyf'in yerdeki iki muhafızı, ona doğru hamle yapan Geziri adamın elindeki ateşli zülfikar...

Dara'nın oku fırladı ama Ebu Seyf hazırlıklıydı, Dara'yı şaşırtan bir hız ve beceriyle bir tahta kalas kaldırdı. Askerleriyle idman yapan adam bu *değildi*. Tekrar ateş etti, Ebu Seyf ileri atılırken boğazından bir çığlık yükseldi.

Mardoniye kendini Geziri izcisiyle Manizheh'in arasına atarak z lfikarın darbesini kılıcıyla savuşturdu; demir, büyülü alevlere karşı tıslıyordu. Ebu Seyf'i geri itti ve istemeden Dara ile temiz bir atış arasına girdiği için bir sonraki darbeyi zar zor karşıladı.

Ama kimin daha iyi kılıç kullandığı açıktı... ve Mardoniye, Ebu Seyf'in bir sonraki hamlesini engelleyemedi.

Zülfikar doğruca midesine gitti.

Dara bir sonraki an onlara doğru koşuyordu, büyüsü dalgalanıyor, buz ve kar ayaklarının altında eriyordu. Ebu Seyf zülfikarı Mardoniye'den çıkardı ve Daeva'lı adam yere yığıldı. Onu Manizheh'in üzerine kaldırdı...

Parmaklarını şıklattı.

Dara, Ebu Seyf'in elindeki kemiklerin kırıldığını on adım öteden duydu. Ebu Seyf acıyla haykırdı ve Manizheh kara gözlerinde soğuk bir nefretle ona bakarken zülfikarı yere düşürdü. Dara onlara ulaştığında askerleri Geziri'yi sıkıştırmıştı. Eli korkunç bir şekilde kırılmıştı, parmakları açılmış ve farklı yönleri gösteriyordu.

Dara, Mardoniye'nin yanına düştü. Genç adamın gözlerini bir parıltı kaplamıştı, yüzü çoktan solmuştu. Yarası korkunç, açık bir delikti ve altında bir havuzda siyah kan yayılıyordu.

onu. Zülfikar'ın yeşilimsi siyah zehrinden birkaç dal derisinin üzerinde dolanıyor olsa da, Dara onu öldürenin bu olmayacağını biliyordu.

Manizheh hemen işe koyulmuş, genç savaşçının ceketini yırtarak açmıştı. Ellerini adamın karnına bastırdı ve gözlerini kapattı.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmayacaktı, Dara biliyordu. Hiç kimse, bir Nahid bile Zülfikar darbesiyle iyileşemezdi.

Manizheh'in nefesi kesildi, daha sert bastırırken boğazından öfkeli bir inançsızlık sesi çıktı.

Dara onun eline dokundu. "Leydim..." Kızın gözleri Dara'nın hiç görmediği kadar vahşi bir şekilde onunkilere kaydı ve Dara başını salladı.

Mardoniye acı içinde haykırarak Dara'nın elini tuttu. "Acıyor," diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ah, Yaradan, lütfen."

Dara onu nazikçe kollarının arasına aldı. "Gözlerini kapat," diye yatıştırdı. "Acın yakında geçecek dostum. İyi savaştın." Boğazı daraldı. Kelimeler ona otomatik olarak gelmişti; bu korkunç görevi pek çok kez yapmıştı.

Mardoniye'nin ağzından kan damlıyordu. "Annem ..."

"Annen sarayıma getirilecek ve her türlü ihtiyacı karşılanacak." Manizheh uzanıp Mardoniye'nin alnını kutsadı. "Tapınaktaki mabedini ziyaret etmesi için onu kendim götüreceğim. Sen benim hayatımı kurtardın çocuğum ve bunun için gözlerin bir sonraki cennette açılacak."

Dara dudaklarını Mardoniye'nin kulağına yaklaştırdı. "Çok güzel," diye fısıldadı. "Bir bahçe var, sevdiklerinle birlikte bekleyeceğin huzurlu bir sedir korusu..." Mardoniye sarsılıp hareketsizleşirken, sıcak kan yavaşça Dara'nın giysilerini ıslatırken sesi nihayet çatladı, gözlerinden yaşlar süzüldü.

"O gitti," dedi Manizheh usulca.

Dara, Mardoniye'nin gözlerini kapattı ve onu nazikçe kanlı karın üzerine yatırdı. *Affet beni, dostum.*

Ayağa kalktı ve beline taktığı bıçağı çıkardı. Daha Ebu Seyf'e yaklaşmadan alevler kollarını yalıyor ve gözlerinde parlıyordu. Geziri adam kanlar içindeydi, burnu kırılmıştı ve Dara'nın dört savaşçısı tarafından sıkıca tutulmuştu.

Öfke içini parçaladı. Elindeki bıçak dönüştü, bir belayı ortaya çıkarmak için tütmeğe başladı.

Dara, "Söyle bana, neden şimdi seni parça parça yüzmeyeyim?" diye tısladı. "Neden arkadaşına da aynısını yapmayayım ve ölüm çılgınları atarken seni dinletmeyeyim?"

Ebu Seyf onun gözlerine baktı, yüzünde yenilgi ve kararlılık karışımı bir ifade vardı. "Çünkü benim yerimde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın. Kim *olduğunu* bilmediğimizi mi sanıyorsun? Nahid'inin kanımızla ve kutsal emanetlerimizle ne yaptığını? Daevabad için ne planladığını bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

"Burası senin şehrin değil," diye tersledi Dara. "Sana nezaketle davrandım ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun?"

Ebu Seyf'in yüzünde inanılmaz bir ifade belirdi. "Bu kadar saf olamazsın Afşin. *Seninkini* akrabalarımı öldürmesi için eğitmezsem, himayemdeki genç savaşçıya işkence etmekle tehdit ettin. Birkaç ortak yemek ve sohbetin bunu sileceğini mi sanıyorsun?"

"Bence sen yalancılar kabilesinden bir yalancısın." Dara söze girdiğinde, kızdığı kişinin sadece Ebu Seyf olmadığını anladı. "Güven kazanmak için yalan söyleyen, manipüle eden ve dostmuş gibi davranan bir kum sineği sürüsü." Kırbacını kaldırdı. "Bence önce dilini koparmalıyım."

"Hayır." Manizheh'in sesi havayı yarıp geçti.

Dara etrafında döndü. "Mardoniye'yi öldürdü! Seni de öldürebilirdi!" Neredeyse Ebu Seyf'e olduğu kadar kendisine de öfkeliydi. Dara buna asla izin vermemeliydi. Gezirilerin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ama yine de kampta kalmalarına izin vermiş, Ebu Seyf'in sözlerinin kendisini rehavete sürüklemesine izin vermişti.

akıcı Divasti ve bir savaşçı dostuyla hikâyelerini paylaşmanın rahatlığı. Ve şimdi Mardoniye ölmüştü.

"Onu öldüreceğim Banu Nahida," dedi Dara, meydan okuması ilk kez bu kadar kolaydı. "Bu senin anlamadığın bir savaş meselesi."

Manizheh'in gözleri parladı. "Beni küçümsemeye cüret etme, Darayavahoush. Silahını indir. Bir daha sormayacağım." Yanıt beklemeden Kaveh'e döndü. "Çadırımdan serumu ve kutsal emaneti al. Ve diğer Geziri'nin de getirilmesini istiyorum."

Dara anında azarlandı. "Banu Nahida, ben sadece-"

"Ne demek istediğin umurunda değil." Bakışları onun üzerinde sabitlendi. "Benim için değerli olabilirsin Darayavahoush, ama tarihimiz hakkında kızım kadar cahil değilim. Emirlerime itaat edeceksin. Ama yardımı olacaksa..." Onu geçip gitti. "Bu adamları canlı bırakmayı planlamıyorum."

Kaveh geri döndü. "Buyurun leydim," dedi ve ona kırmızı balmumuyla kapatılmış küçük bir cam şişe uzattı.

Dara'nın adamları hemen sonra geri döndü ve ikinci Geziri gözcüsünü debelenip küfrederken sürüklediler. Ebu Seyfi gördüğü anda hareketsiz kaldı, gri bakışları birbirine kilitlendi. Aralarında anlayışlı bir bakış geçti.

Elbette, seni aptal. Muhtemelen bunu planlıyorlardı, zayıflıklarına arkandan gülüyorlardı. Onları hafife aldığı için bir kez daha kendine lanet etti. Genç hali bunu yapmazdı. Genç hali onları ormanda öldürürdü.

Manizheh kutsal emaneti adamlarından birine uzattı. "Onu kulağına geri takın. Sonra onları bağlayın... buraya ve buraya," dedi ve yaklaşık on adım arayla bir çift ağacı işaret etti.

Genç izci paniğe karşı verdiği mücadeleyi kaybediyordu. Yadigârı kulağına geri soktuklarında, gözleri çılgına dönmüş bir halde çırpındı.

"Hamza," diye yumuşak bir sesle konuştu Ebu Seyf. "Onlara bunu verme."

Diğer adamın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama dövüşmeyi bıraktı.

Mardonie, diye hatırlattı Dara kendine. Korkmuş Geziri'den Manizheh'e döndü. "Bu nedir?" diye sordu şişeye bakarak.

"Planımızın diğer kısmı. Yıllardır üzerinde çalıştığım bir iksir. İyi korunan bir adamı öldürmenin bir yolu. Durdurulamayacak kadar hızlı bir yol."

Dara ayağa kalktı. "Ghassan'ı öldürmenin bir yolu mu?"

Manizheh'in bakışları mesafeli görünüyordu. "Diğerlerinin yanı sıra." Şişenin kapağını çıkardı.

Bakır rengi bir buhar yükseldi, canlı bir şey gibi havada dans ediyor ve dalıp gidiyordu. Tereddüt ediyor, arıyor gibiydi.

Ve sonra, hiç uyarmadan Ebu Seyf'in üzerine atladı.

Buhar yüzünün yanından hızla geçip bakır kalıntısını sarınca yaşlı izci geri çekildi. Göz açıp kapayınca kadar eridi, sıvı metal bakırımsı bir pusun içinde parıltı ve kulağının içinde kayboldu.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık ve dehşet ifadesi belirdi, sonra da başını tutarak uludu.

"Ebu Seyf!" diye bağırdı genç cin.

Diğer adam cevap vermedi. Gözlerinden, kulaklarından ve burnundan kan akıyor, bakırımsı buharlarla karışıyordu.

Kaveh nefesini tutarak ağzını kapattı. "Bu mu... Cemşid'imın yaptığı şey bu mu..."

Manizheh, "Cemşid'in notlarımın daha eski bir versiyonunu bulduğundan şüpheleniyorum," diye cevap verdi. "Bu çok daha gelişmiş." Ebu Seyf hareketsizleşip görmeyen gözleri gökyüzüne sabitlenince kısa bir süre sessiz kaldı ve sonra Dara'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle yutkundu. "Geziri kalıntılarından etkileniyor ve onları tükettikçe büyüyor, taşıyıcısını öldürene kadar beyne baskı yapıyor."

Dara gözlerini Ebu Seyf'ten alamıyordu. Kanlı bedeni iki büküm olmuş, yüzü bir ıstırap maskesi içinde donup kalmıştı. Manizheh'in açıklaması içini ürpertti ve uzuvlarını saran alevleri söndürdü.

Aklının bir kısmını toparlamaya çalıştı. "Ama bu büyü. Bunu Ghassan üzerinde deneseydin, o da mührü kullanırdı."

"Büyü olmadan da işe yarıyor." Neşterini serbest bıraktı. "Nahid kanının yaptığı gibi, Süleyman'ın mührünün yaptığı gibi büyüü ortadan kaldırırsanız..." Başparmağını keserek bir damla siyah kan akıttı. Ebu Seyf'in cesedinden yükselen bir buhar dalının üzerine düştü ve sivri bir bakır parçası anında kanlı karın üzerine düştü. "... işte kafatasında böyle bir şey var."

Diğer izci Geziriyye dilinde bağıırken hâlâ bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Ve sonra çığlık atmaya başladı.

Buhar ayaklarına doğru sürünüyordu.

"Hayır!" diye bağırdı vücudunu sararak kulağına doğru ilerlerken. "Hayır!"

Çığlığı kesildi ve bu sefer Dara bakışlarını kaçırdı, ikinci gözcü sessizleşene kadar bakışlarını Mardonîye'nin bedenine sabitledi.

"Pekâlâ," dedi Manizheh acımasızca. Sesinde hiç zafer yoktu. "Sanırım işe yarıyor."

Onun yanında Kaveh sallanıyordu. Dara bir elini omzuna koyarak onu sabitledi. "Bunu Ghassan'a vermemi ister misin?" dedi Vezir kısık sesle.

Manizheh başını salladı. "Vizareş eski yüzüklerinden birini sahte bir mücevherin buharla doldurulabileceği şekilde tasarladı. Ghassan'ın huzurunda onu kırman yeterli. Odadaki her Geziri'yi öldürecektir."

Odadaki her Geziri'yi öldürecek. Kaveh hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu ve Dara onu suçlamadı.

Yine de konuştu. "Ben yapabilirim. Büyük Vezir'in kendini riske atmasına gerek yok."

"Öyle," diye karşı ç ı k t ı Manizheh, ama sesindeki sessiz endişe duyulabiliyordu. "Ghassan'ın Süleyman'ın mührünü senin üzerinde kullanıp kullanamayacağını bilmiyoruz, Dara. Bunu öğrenme riskini göze alamayız. Sen saraya adım atmadan önce ölmüş olması gerekiyor ve Kaveh'in konumu ona kolay ve nispeten korumasız bir erişim sağlıyor."

"Ama-"

"Bunu yapacağım." Kaveh'in sesi daha az korkmuş değildi ama kararlıydı. "Cemşid'e yaptığı şey için bunu yapacağım."

Dara'nın midesi sıkışmıştı. Ölü gözcülere baktı, bakır benekli kanları yayıldıkça serin toprak buharlaşıyordu. Demek Manizheh'in son birkaç aydır özenle üzerinde çalıştığı şey buydu.

Bunun kötü olmayacağını mı düşündün? Dara savaşı biliyordu. Nahidlerin neler yapabileceğini yaşayan herkesten daha iyi biliyordu.

Ama Yaratıcı adına, bu şiddetin onu ele geçirdiğini görmekten nefret ediyordu.

Mardonije'ye de sahip çıktı, diye hatırlattı kendine. *Nahri ve Cemşid'i de ele geçirmişti.* Ghassan yıllardır Daevaları korkutuyor ve öldürüyordu. Halkı için zafer, kralın ve birkaç muhafızının acı içinde ölmesi anlamına geliyorsa, bu Dara'nın itiraz edeceği bir bedel değildi. Bu savaşı bitirecek ve Manizheh'in bir daha asla böyle bir şeye başvurmak zorunda kalmamasını sağlayacaktı.

Boğazını temizledi. "Toparlanman gerekiyor gibi görünüyor, Kaveh. Şimdi, ikiniz de bana izin verirsiniz..." Mardonije'nin cesedine doğru yöneldi. "Dinlendirmem gereken bir savaşçı var."

DARA, MARDONİYE'NİN CENAZE PİRİNİ KENDİ ELLERİYLE YAPTI ve kül olana kadar yanında kaldı, için için yanan kalıntılar karanlık geceye zayıf bir ışık saçıyordu. Dara o sırada yalnızdı; Manizheh ayinleri denetledikten sonra Kaveh'i uğurlamak için ayrılırken, Dara diğer askerlerine görevlerine devam etmelerini emretti. Sarsıldıklarını görebiliyordu; tüm bağlılıklarına ve eğitimlerine rağmen, çok azı bir adamın karda kan kaybından ölmesine yol açacak türden bir çatışmaya tanık olmuştu,

Ve gözlerinde dile getirilmeyen soruyu görebiliyordu. Daevabad'da onların da sonu bu şekilde mi olacaktı?

Dara onlara hayır diyememekten nefret ediyordu.

Omzuna bir dokunuş onu ürküttü. Arkasına baktı. "İrtemiz?"

Genç okçu bir adım daha yaklaştı. "Birimizin seni kontrol etmesi gerektiğini düşündük," dedi usulca. Bakışları tüten ateşin üzerine düştü. "Hâlâ öldüğüne inanamıyorum." Sesi titriyordu. "Dediğiniz gibi yayımı her zaman yanımda bulundurmalıydım..."

"Bu senin hatan değil," dedi Dara kararlılıkla. "Kum sineği muhtemelen böyle bir fırsatı bekliyordu." Dara'nın omzuna bastırdı. "Ayrıca, oklarımı engelledi ve kesinlikle hocandan daha iyi olduğunu iddia etmiyorsun, değil mi?" Alınmış gibi yaptı.

Bu onun dudaklarından küçük, hüzünlü bir gülümseme çıkardı. "Bana bir on yıl daha ver." Gülümsemesi soldu. "İşte... görmeniz gerektiğini düşündüğümüz başka bir şey daha vardı."

Dara onun ses tonuna kaşlarını çattı. "Göster bana."

Onu karanlık ağaçların arasından geçirdi, botları yerde çıtırdıyordu. "Bahram bunu ilk kez atları dışarı çıkardığında fark etti. Görebildiği kadar uzandığını söyledi."

Ağaçların arasından çıktılar, vadi önlerinde dümdüz uzanıyordu. Nehir, normalde etrafındaki ovayı gölgede bırakacak ay ışığının parıltılı bir şeridiydi.

Ama bahar otları karanlık değildi. Manizheh'in buharına tıpatıp uyan sıcak bir bakır rengiyle parlıyordu, toprağa yapışan alçak bir ölüm sisi.

"Bahram... çok uzaklara gitti, Afşin. Her yerde olduğunu söyledi." Yutkundu. "Banu Nahida'ya henüz söylemedik. Bizim yerimiz olduğundan emin değildik, ama kesinlikle... kesinlikle, bu demek değil ki..." Dara'nın kalbini kaplayan aynı korkunç korkuyu dile getiremeyerek sözlerini yarıda kesti.

"Bir açıklaması olmalı," diye yanıtladı sonunda. "Onunla konuşacağım."

Doğruca Manizheh'in çadırına gitti, savaşçıların bakışlarını ve kükreyen ateşlerinin başında ifritlerin kıkırdamalarını görmezden geldi. Saatin geç olmasına rağmen Manizheh'in uyanık olduğu belliydi; kandillerin ışığı keçelerin arasından parlıyordu ve yeni demlenmiş çayın kokusunu alabiliyordu.

"Banu Manizheh?" diye seslendi. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Bir an sonra ortaya çıktı, tanıdık çarşafının yerini kalın yün bir şal almıştı. Belli ki yatmaya hazırlanıyordu; gümüşü siyah örgüleri çözölmüştü ve onu gördüğüne şaşırılmış görünüyordu.

"Afşin," diye selamladı onu, gözleri yüzünü tararken endişeliydi. "Neyin var?"

Dara kızardı, ona böyle bir şekilde yaklaştığı için utandı. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın. Ama bu özel olarak konuşulması gereken bir konu."

"O zaman içeri gel." Çadırın kapağını açtı. "Benimle biraz çay iç. Ve otur. Korkunç bir gün oldu."

Kadının sesindeki şefkat onu rahatlattı ve kalbinde yükselen korkunun bir kısmını yatıştırdı. Botlarını çıkardı ve minderlerden birine oturmadan önce pelerinini astı. Çadırın diğer tarafında, onun uyuduğu küçük alanı ayıran perde geri çekilmişti.

Kaveh'in şapkalarından biri hâlâ oradaydı. Dara gözlerini ondan kaçırdı, gözlerinin görmemesi gereken bir şey görmüş gibi hissediyordu. "Büyük Vezir sağ salim yola çıktı mı?"

"Cenazeden hemen sonra," diye yanıtladı çayı doldururken. "Güneş batmadan önce biraz mesafe kat etmek istedi."

Dara ona uzattığı fincanı aldı. "Kaveh tahmin ettiğimden daha hızlı uçuyor," dedi. "Zariaspa'da atların yarıştığına dair anlattığın hikâyelerde doğruluk payı olmalı."

Manizheh onun karşısına oturdu. "Daevabad'a dönmek için sabırsızlanıyor. Nisreen'in mektubunu aldığımızdan beri Cemşid için endişeleniyor." Manizheh içkisinden bir yudum aldı. "Ama içimden bir ses burada olmanızın sebebinin Kaveh olmadığını söylüyor."

"Hayır. Pek sayılmaz." Dara çayını bıraktı. "Leydim, atlılarım bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şeye dikkatimi çekti. Gözcüleri öldüren bakır buharı... yayılmış gibi görünüyor. Gözüme daha soluk görünüyor ama her yerde, nehir vadisine kadar yerin hemen üzerinde geziniyor."

Manizheh'in ifadesi hiç değişmedi. "Ve?"

Kısaltılmış yanıt kalbini hızlandırdı. "Geziri kalıntılarından etkilendiğini, onları tükettikten sonra büyüdüğünü söylediniz. ..." Sesi takıldı. "Banu Nahida... ne zaman *bitecek*?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bilmiyorum. Aylardır bunun üzerinde çalışıyorum: Yayılmasını ve etkili olduğu sürenin uzunluğunu kontrol altına almanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum." Gözleri karardı. "Ama pek başarılı olamadım ve zamanımız da tükendi."

"Kaveh'in onu sarayda serbest bırakmasına izin vereceksin," diye fısıldadı Dara. Bu ima içinden geçerken kendini kontrol etmek için mücadele etti. "Banu Manizheh... sarayda yüzlerce Geziri olmalı. Kütüphanedeki bilginler, sekreterler ve hizmetliler. Haremdeki kadınlar ve çocuklar. Ghassan'ın kızı. Hepsi kutsal emanetler taşıyor. Eğer bunu gece yarısı serbest bırakırsa... oradaki her Geziri'yi öldürebilir."

Manizheh çay bardağını sessizce yere bıraktı ve onun sessizliği onu sersemletti.

Hayır. Yaratıcı, hayır. "Sadece saray değil." Dudaklarından bir soluk çıktı. "Bunun Daevabad'daki her Geziri'yi öldürebileceğini düşünüyorsun."

"Bence de öyle," diye cevap verirken sesindeki umutsuzluğun yumuşak tonu hiç de yanlış anlaşılmıyordu. Ama sonra siyah gözleri sertleşti. "Peki ne olmuş? Zeydi el Kahtani Daevabad'ı ele geçirdiğinde kaç Daevalı öldü? Kaç arkadaşın ve akraban öldü Afşin?" Küçümseme sesini doldurdu. "Kum sinekleri tamamen aptal değil. En azından birkaçı

ne olduğunu anlayacak ve kutsal emanetlerini alacaklar. Bu yüzden zamanlama mükemmel olmalı."

Kafasının içinde bir ses çılgılık atıyordu ama Dara ne bir sıcaklık ne de teninden kaçmaya çalışan bir büyü hissediyordu. Hiç olmadığı kadar soğuktu. "Bunu yapma," dedi tüm vücudu titreyerek. "Saltanatına ellerinde bu kadar kan varken başlama."

"Başka seçeneğim yok." Dara başını çevirdiğinde Manizheh sesini daha da sertleştirerek devam etti. "Bu şekilde kazanacağız. Ve kazanmak *zorundayız*. Eğer Ghassan yaşarsa, zaferimiz tamamen kesin olmaktan öteye gidemezse, bizi yok edecektir. Halkımızın her izi yok olana kadar rahat etmeyecektir. Mardoniye için yas mı tutuyorsun? Saraya ulaştığımızda savaştacak asker kalmazsa kaç savaşçınızın daha hayatta kalacağını farkında olmalısınız."

"Bizi canavar yapacaksın." Kalbinin etrafındaki buzlar kırıldı ve Dara duygularıyla olan savaşını kaybetmeye başladı. "Eğer bunun olmasına izin verirsen biz böyle oluruz... ve Banu Nahida, bu asla kaybedeceğin bir itibar değil." Yalvarırcasına ona baktı. "Size yalvarıyorum leydim. Bunlar masumlar. *Çocuklar*. Navasatem'i kutlamaya gelen gezginler..." Anıları onu ele geçiriyordu. Bunların hepsi çok tanıdıktı.

Tüccarlar. Tüccarlar. İnce işlemeli ipekleri kana bulanmış dokumacılar. Gözlerindeki insan kahverengisinin kaderlerini mühürlediğini fark etmeyen çocuklar. Başka bir Nahid neslinin sakın komutları ve soğukkanlı açıklamaları.

Qui-zi'nin efsanevi şehri dumanı tüten harabelere dönüşmüştü. Çılgıklar ve hafızasından asla çıkmayacak olan topraklı kan kokusu.

"O zaman canavar oluruz," diye ilan etti Manizheh. "Bu savaş bitirmek için bu bedeli ödeyeceğim."

Dara çaresizce, "Bu işi bitirmeyecek," diye karşı çıktı. "Eline kılıç alabilecek her Geziri'yi nehrin kıyısında bulacağız."

Gozan, akrabalarını kışkırtma olmadan katlettiğimizi öğrendiklerinde. Kıyamet gününe kadar bizimle savaşacaklar-"

"O zaman bu zehri onların anavatanına salacağım." Dara geri çekildi ve Manizheh devam etti. "Cin kabileleri meydan okumanın bedelini bilsinler. Ellerimde bu ölümü istemiyorum, ama Sahrayn'ın isyanlarını ve Ayaanle'nin kurnazlığını bastıracaksa, bunu kabul edeceğim. Bırakın Gezirilerin kaderi, hala adınızı lanetleyen Tukharistanlıların ve geniş nehirlerinin kendilerini koruduğunu düşünen Agnivanshilerin zihninde ağırlaşsın."

"Ghassan gibi konuşuyorsun," diye suçladı Dara onu.

Gözleri öfkeyle parladı. "O zaman belki de böyle hükmetmekte haklıydı," dedi acı acı. "Ama en azından bu sefer ailem ve kabilem korku içinde yaşamayacak."

"Bir sonraki savaşa kadar," dedi içinde yükselen vahşi kızgınlığı kontrol edemeyerek. "Burada ölürsem, bunun için geri götürüleceğimi varsayıyorum." Ayağa kalktı. "Bundan daha iyi olmalıydın. Qahtanilerden daha iyi. Atalarından daha iyi!"

Çadırı geçip pelerinine uzandı.

"Nereye gidiyorsun?" Manizheh sertçe sordu. Dara botlarını itti. "Kaveh'i durdurmaya."

"Kesinlikle olmaz. *Benim* emrim altındasın, Darayavahoush."

"Daevabad'ı geri almana yardım edeceğimi söyledim, bir Qui-zi daha yapmayacağımı değil." Çadırın kapağına uzandı.

Alevler içinde kaldı ve kolundan aşağı yakıcı bir acı yayıldı. Dara arkasına dönerken acıdan çok şokla haykırdı.

Manizheh parmaklarını şıklattı ve acı yok oldu. "Konuşmamız henüz bitmedi," diye homurdandı. "Elinde hayal bile edemeyeceğim kadar çok kan olan bir savaşçının bir anlığına vicdanı sızladı diye planlarımın suya düştüğünü görmek için çok fazla risk aldım ve kaybettim." Yüz ifadesi soğuktu. "Eğer

Kendine Afşinli dediysen, hemen şimdi yerine oturacaksın."

Dara şaşkınlıkla ona baktı. "Bu sen değilsin, Banu Manizheh."

"Beni tanı mıyorsun, Darayavahoush. Bana neye mal olduğunu bil miyorsun."

"*Sana neye mal oldum?*" Bu suçlama neredeyse gülünçtü. Dara göğsüne bir yumruk indirdi. "*Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun?*" Öfke kalbine doldu ve sonra serbest kaldı -asla geçmeyeceğine yemin ettiği çizgi, ruhunun en karanlık kısmında iltihaplanan kızgınlık. "Bunların hiçbirini istemiyorum! Ailen hayatımı mahvetti; onurumu, itibarımı! Bana tarihimizdeki en kötü suçlardan birini işlettiniz ve bu yüzünüze patladığında beni suçladınız!"

Ters ters baktı. "Eline kırbaç veren ben değildim."

"Hayır, sen sadece beni geri getiren kişisin. İki kez." Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. "Kız kardeşimin yanındaydım. *Huzur* içindeydim."

Gözleri şimdi alev alev yanıyordu. "Benim aileme yaptıklarından sonra kendi ailenle barış özlemi çekemezsin."

"Kızınız bunların hiçbirini asla kabul etmez."

"Kızım hakkında konuşmuyorum." Manizheh'in bakışları onu sabitledi. Onun büyüünü, boğazındaki parmakların hayaletini, göğsündeki dikenli gerginliği hissedebildiğine yemin edebilirdi. "Ben oğlumdan bahsediyorum."

Kafası karışmıştı. "Oğlun mu?" Ama kelime ağzından tam olarak çıkmadan Dara'nın bakışları Kaveh'in yatağının yanındaki şapkasına takıldı. Sevdiklerini saklamakla ilgili sert sözlerini hatırladı ...

Birden aklına oklarla delik deşik ettiği iyi kalpli genç adam geldi.

"Hayır," diye fısıldadı Dara. "O... onun hiçbir yeteneği yok." Dara onun adını bile söyleyemedi; bu, dehşete kapılan

Aklından geçen şüpheler fazlasıyla gerçektir. "Annesinin bir hizmetçi olduğunu söyledi. Annesinin o doğduğunda öldüğünü..."

"Yanlış bilgilendirilmiş," dedi Manizheh kabaca. "Annesi yok çünkü eğer Qahtaniler böyle bir şeyden haberdar olsalardı, o da benim hapsediğim kafese girmeye zorlanırdı. Yetenekleri yok çünkü daha bir haftalıkken, *bebek yaştaki çocuğumu* yeteneklerini engelleyecek bir dövmeyle *damgalamak* zorunda kaldım. Ona sevdiğim Zariaspa'da bir hayat, huzurlu bir gelecek verebilmek için, onu doğuştan gelen hakkından mahrum etmekten başka çarem yoktu." Manizheh'in sesi titriyordu. "Cemşid e-Pramukh benim oğlum."

Dara nefes aldı, nefes almak için, kelimeler için savaştı. "Bu olamaz."

"O benim oğlum," diye tekrarladı Manizheh. "Senin Baga Nahid'in, eğer böyle bir şey senin için bir şey ifade ediyorsa." Sesi şimdi kızgınlıktan çok kırgındı. "Ve kızım söz konusu olduğunda gösterdiğin dikkatsizlik yüzünden onu neredeyse öldürüyordun. Ondan istediği tek geleceği çaldın ve onu öyle bir fiziksel acıyla baş başa bıraktın ki Kaveh yatağından çıkamadığı günler olduğunu söylüyor." Yüz ifadesi buruştu. "Bunun cezası ne Afşin? Yüzün toz içinde karşılamam gereken bir adama ok göndermenin cezası ne?"

Dara aniden oturmaya başlamıştı ama bunu yaptığını pek hatırlamıyordu. Dizleri güçsüz, başı ağrıdı.

Manizheh'in işi bitmemişti. "Sana söylemeyecektim, biliyorsun. Kazanana kadar söylemeyecektim. O güvende olana ve ben sırtındaki o lanet izi yakana kadar. Yeterince acı çektiğini düşündüm. Suçluluk duygusunun seni yıkabileceğinden korktum."

Kızın gözlerinde bunun gerçekliğini görebiliyordu ve bu onu kırmıştı; bir de Manizheh'in, Cemşid'in ona en çok ihtiyaç duyduğu yılları, onu yaralayan adamın yanında geçirdiğini fark etmesi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Özrünü istemiyorum," diye tersledi Manizheh. "Ben çocuklarımı istiyorum. Şehrimi istiyorum. Tahtı ve Zeydi el Kahtani'nin atalarımın çaldığı mührü istiyorum. Kendimi istiyorum."

Daevas neslinin senin eylemlerin yüzünden acı çekmesini durdurmak için. Ve açıkçası Afshin, yöntemlerimi onaylayıp onaylamaman umurumda bile değil."

Dara ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Daha iyi bir yolu olmalı." Sesindeki yakarışı duyabiliyordu.

"Öyle bir şey yok. Savaşçıların bana yemin etti. Kaveh'in peşinden gidersen, döndüğünde biz gitmiş oluruz. Onları Daevabad'a götüreceğim, zehri kendim salacağım ve Ghassan ne olduğunu anlayıp Nahri'yi, Cemşid'i ve eline geçirebildiği tüm Daeva'ları katlettirmeden önce zehrin onu öldürmesini umacağım." Gözlerini ona dikti. "Ya da bana yardım edebilirsin."

Dara'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Yıllardır hiç olmadığı kadar kapana kısılmış hissediyordu, sanki bilmeden içine girdiği bir ağ etrafını sarmıştı. Ve Yaradan onu affetsin, sevdiği daha fazla insanı öldürmeyecek bir kaçış yolu göremiyordu.

Bakışlarını indirdi ve kısa bir süre için gözlerini kapattı. *Affet beni Tamima*, diye dua etti usulca. Manizheh haklı olabilirdi. Bu acımasız eylem diğer kabileleri daha kalıcı bir boyun eğişe zorlamak için yeterli olabilirdi.

Ama bu suçu işlerken onun yanında durduğu için Dara, kız kardeşinin kendisini beklediği bahçeyi bir daha görebileceğini hayal bile edemiyordu.

Gözlerini açtı. Ruhu demir gibi ağırdı. "Askerlerim sorular soruyor," dedi yavaşça. "Ve ben onların vicdanlarında bu suçluluğu istemiyorum." Bakışlarını Nahid'ine dikti ve başını bir kez daha öne eğdi. "Onlara ne söylememi istersin?"

"Tuğlaları da alın," dedi Ali, işçilerinin Şeyh Enes'in yıkık camisinin üzerine kurulan platformu sökerken ortaya çıkardıkları moloz yığınının taramak için parlak güneşe karşı gözlerini gölgeledi. "Onları yeniden kullanmanın bir yolunu bulacağız."

Adamlardan biri enkaz yığınının çürümeye yüz tutmuş bir kumaş parçası çekti. "Eski bir halıya benziyor." Ali'nin ayaklarının dibine fırlattı. "Muhtemelen kurtarmaya değmez, değil mi?"

Ali'nin gözleri yırtık pırtık parçaya kilitlendi; halının geometrik deseninden geriye kalanlar anında tanındık geldi. Ali o halının üzerinde dua etmiş, Şeyh Enes'in gürleyen vaazlarını dinlerken coşkulu bir sessizlik içinde oturmuştu.

"Hayır," dedi, öldürülen şeyhini hatırlayınca boğazı düğümlendi. "Muhtemelen hayır."

Omzuna inen ağır bir el onu düşüncelerinden uyandırdı. "Kadınlar ve çocuklar Aqisa'yla birlikte yola çıktılar," diye duyurdu Lubayd. "Çadırlar onları hastanenin dışında bekliyor ve senin o huysuz doktorun onları muayene edecek."

"O huysuz doktorun bir adı var," diye cevap verdi Ali bıkkınlıkla. "Ve onun kötü tarafına denk gelmemenizi tavsiye ederim. Ama teşekkür ederim."

Lubeyd gözlerini kısarak ona baktı. "Her şey yolunda mı kardeşim? İyi görünmüyorsun."

Ali iç çekerek halıya sırtını döndü. "Burası kolay bir yer değil." Serbest bıraktıkları Şafitlerden birkaçının kız kardeşinin saray mutfağından gönderdiği yiyecekleri yediği sokağın karşısına baktı. İnsan dünyasından Daevabad'a yeni gelmişlerdi -daha doğrusu sürüklenmişlerdi- ve dönecekleri başka bir evleri yoktu. "Ve bunlar duyması kolay hikâyeler değil."

Lubayd onun bakışlarını takip etti. "Burayı yöneten safkanları göle atmak isterdim. Bir avuç hırsız ve haydut; mücevher çalıyor, kadınları taciz ediyor, karşılık veren erkekleri dövüyorlar." Başını iki yana salladı. "Ve yeni gelenlerin aile bulmalarına yardım etme kisvesi altında. Ne berbat bir düzen."

"Sadece yeni gelenler değil," diye belirtti Ali. "İlk karşılaştığımız baba ve kızı gibi, kaçırılıp hizmete zorlanan pek çok insanla konuştum."

"En tepede Geziri bir adam olduğunu söylemiştiniz, doğru mu? Tarık el bilmem ne?" Lubeyd iğrenmiş görünüyordu. "Utanç verici. Böyle bir davranış uğruna savaştığımız her şeye aykırı."

"Para insanları değiştirir," dedi Ali. "Ve bence burada çok şey kazanıldı."

Yürümeye başladılar. "Paradan bahsetmişken, bugün başka zenginleri tehdit ediyor muyuz?" Lubayd sordu.

Ali başını salladı ve sarığının ucuyla yüzündeki tozları sildi. "Tehdit değil, mali açığı düzeltmek. Ama hayır, bugün değil. Ebul Devanik ile bir geri ödeme planı üzerinde anlaştık," dedi Ayaanle ticaret elçisinin adını vererek. "İlk ödemeleri ay sonuna kadar Hazine'de olmalı ve Kraliyet Muhafızları için yeni üniformalar ve askeri öğrenciler için zülfıkar masraflarını karşılamak üzere acil düzenlemeler yapmayı kabul etti. Tayınları da yakında iyileştirilecekti. Hisar için yemek ihalesi yapmakla görevli memurun kendisine verilen paradan kesinti yaptığı ortaya çıktı. Onun

Sekreter bunu anladı ama babama yaklaşmaya çok korktu."

"Anladığım kadarıyla sekreter artık onun işini yapıyor?" Ali gülümsedi. "Ve sonsuz minnettarlığımı."

Lubeyd dilini şaklattı. "Bu görevler arasında hiç dinleniyor musun? Çoğu insanın geceleri uyuduğunu biliyorsun, değil mi? Sayfalar dolusu rakamın üzerine eğilip kendi kendilerine mırıldanmazlar."

"Çok çalışmayı seviyorum," diye karşılık verdi Ali. "Aklımı başka şeylerden uzak tutuyor."

"Burası aklınızı bir şeylere vermeniz gereken bir yere benziyor." Lubayd enkazdan bölmeler çıkaran üç cini işaret etti. "Askerler mi?"

"Harbiyeli olduğum zamanlardan arkadaşlarım. İzin günleri vardı ve yardım etmek istediler."

"Sanırım sadece onlar değil." Lubayd sesini alçalttı. "Yine fısıltılar duymaya başladım, benden kulağımı dört açmamı istediğin türden."

Ali durdu. "Muhafızlardan mı?"

Lubeyd başını salladı. "Pek çok asker seni sevgiyle anıyor Ali. Hem *de çok*. Ve o yeni üniformalar ve erzaklar Hisar'a geldiğinde, insanlar bunların arkasında senin olduğunu bilecekler."

Ali durakladı. "Güzel."

Lubayd başladı. "*İyi mi?*"

Ali kendini savunurken "Babam beş yılını benim yaşamam ya da ölmemi umursamadığını açıkça belirterek geçirdi" dedi. "Benim gibi insanlardan memnun değilmişim gibi mi davranmalıyım... özellikle de eli silahlı olanlar bu insanlarken?"

Arkadaşı onu kurnazca değerlendirdi. "Ben bir Daevabadi saraylısı olmayabilirim Ali, ama *ben* bile acılı ikinci oğulların askerlerle arkadaşlık kurmaya başlamasının neye benzediğini bilirim." Sesine kasıt karışmıştı. "Plan bu değildi,

Hatırladın mı? Plan, kafan hala boynuna bağılyken Am Gezira'ya dönmekti. Başım hala boynuma bağılyken."

Atların sesi -en az yarım düzine, toynakları parke taşlarına hızla çarpan- onları böldü. Ali başını kaldırıp baktı, kalabalık meydanda bu kadar hızlı giden her kimse onu azarlamaya hazırды.

Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi. Bu Muntadhir'di ve öfkeli görünüyordu. Hemen arkasında yoldaşlarından oluşan bir zümre at sürüyordu, özellikle işe yaramaz aylar gibi onun yörüngesinde dönen zengin züppeler. Daevabad'ın en fakir mahallelerinden biri olan bu mahallede, mücevherleri güneşte parlıyor ve canlı ipekleri gösterişli bir şekilde göze çarpıyordu.

Kalabalığa rağmen Muntadhir birkaç dakika içinde meydanı geçmişti; her zaman mükemmel bir binici olmuştu. Ali'ye ulaştıklarında bineği, sanki sürücüsünün düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi zahmetsizce durdu. Çok güzel bir hayvandı, abanoz postunun üzerinde gümüş benekler gece gökyüzündeki yıldızlar gibi dağılmıştı.

Ali gerildi. Kardeşini beklemiyordu. Aksine, Muntadhir Ali'nin kendisiyle konuşmak için giderek artan umutsuz girişimlerinden takdire şayan bir başarıyla kaçınıyordu. Kardeşi sarayda oldukları zamanlarda onu görmezden geliyordu ve belli ki zorlu -ve sadık- personelini asla yalnız kalmamaları için görevlendirmişti. Ali bir toplantıdan sonra onu köşeye sıkıştırır sıkıştırmaz bir kâhya sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor ve Muntehir'i "acil", belirsiz bir işe götürüyordu.

"Emir," diye selamladı Ali, tedirgin bir şekilde. Tüm içgüdüleri onu dikkatli adımlar atması konusunda uyarıyordu. "Selamün aleyküm."

"Bana getirdiğin son şey barış," diye tersledi Muntadhir. Ali'ye kalın bir tomar fırlattı ve Ali içgüdüsel olarak onu yakaladı. "Bu bir şaka mı?"

Ali şaşkınlıkla parşömeni açtı. Parşömeni hemen tanıdı... çünkü saatler önce, yeni bir çalıntı şafit grubunu zorla içeri sokarken bulduğu adamlara parşömeni kendisi fırlatmıştı.

Ali'nin işçileri yıkımı yeni bitirmişti. Bu, bölgenin artık kralın mülkü olduğunu ve civardaki tüm Şafitlerin burayı terk etmekte özgür olduğunu ilan eden bir kraliyet bildirisiydi.

Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl aldın?"

"Sormanız garip: Bu sabah *kuzenime* hizmetçilerinden biri tarafından verildi."

Ali'nin üzerine korkunç bir ürperti çöktü. "Tarık el Ubari senin *Kuzeniniz* mi? Buranın sorumlusu akrabalarınızdan biri miydi?"

Muntadhir'in ışıltılı arkadaşlarından oluşan kalabalığın arasından Geziri bir adam çıktı. Güzel bir kırmızı aygırın üzerinde yaldızlı bir eyerde oturuyor, gümüş iplik ve yeşim boncuklarla dokunmuş ince brokar bir ceket giyyordu. Boynunda inci ipler sıralanmıştı, en büyüğü Ali'nin yumruğu büyüklüğünde altın bir broşla son buluyordu ve zahhak şeklinde yakutlarla kaplanmıştı.

Ali ondan hemen hoşlanmadı. "Sen Tarık el Ubari'sin sanırım?" diye sordu.

"Emirimizin kuzeni, Tanrı onu korusun," dedi Tarık soğukkanlılıkla, Ali'nin küçümsemesine uyarak. "Kraliçe Safiye, ruhu huzur içinde yatsın, ve ben üçüncü bir büyük büyük amcayı paylaşıyorduk."

Oh. Müntehir'in annesinden bahsedilmesi aralarına ağır bir taş gibi düştü. Ali sakinliğini korumaya çalıştı ve Müntehir'in de aynı şeyi yapmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. Kardeşi annesi hakkında nadiren konuşurdu. Ali onu hiç tanımamıştı; o doğmadan önce, Müntehir henüz çocukken ölmüştü. Ama Müntehir'le çok yakın olduklarını duymuştu ve kardeşinin onun kaybından derinden etkilendiğini her zaman biliyordu.

Ali, üçüncü büyük büyük amcası Tarık'a baktığında, onun da bunu bildiğinden ve bu kederden faydalanmaktan çok mutlu olduğundan şüphelendi. Ali'nin kalbinde öfke kıpırdandı. Bu iğrenç yerin arkasındaki adamdan nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacı yoktu ama Muntadhir'i bu kadar açık bir şekilde kullanıyor olması nefretinin yüz kat daha fazla alevlenmesine neden oldu.

Yine de önündeki durum hassastı. Tarık daha yakın bir akrabası olsaydı, Ali bu ismi tanır ve daha ihtiyatlı davranırdı. Tanrı biliyordu ki Muntadhir'le arası zaten yeterince gergindi.

Kardeşinin atına bir adım daha yaklaştı. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Muntadhir kızardı. "Farkında değildim. Tüm akrabalarınızın kişisel varlıklarını biliyor musunuz?"

"Hiçbirinin Şafit'i köle gibi satmayı iş edinmediğini biliyorum." Ali kelimeleri nefesinin altında tısladı, ama belli ki yeterince sessiz değildi, çünkü Tarık ayağa kalktı.

"*Köleler mi?*" Tarık gözlerini devirdi, kelime küçümseyici bir tonda geliyordu. "Yüce Tanrım, söz konusu şafit olduğunda ne kadar hassas olduğunuzun hepimiz farkındayız Prens Alizayd, ama burada *köle* yoktu. Tanrı böyle bir şeyi yasakladı. Burada iş arayan Şafitler ve onların safkan akrabaları vardı."

Ali adamın küstahlığına inanamadı. "İş mi arıyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Buraya ilk geldiğimde adamlarınız, babası için çığlık atan bir çocuğu açık artırmayla satıyordu!"

Muntadhir şok içinde Tarık'a döndü. "Bu doğru mu?"

Ali, Tarık'ın hakkını teslim etmek zorundaydı; adam en ufak bir irkilme bile göstermedi. "Tabii ki hayır." Kalbine dokundu. "Gel Emir, beni tanırsın. Ve Şafitlerin sıkıntılarını abartmayı ne kadar sevdiklerini bilirsin... özellikle de kesesi açık ve kalbi hassas bir adamın önünde." Başını iki yana salladı. "Zavallı kardeşinin kulaklarını her türlü dayak ve taciz hikâyesiyle doldurduklarından hiç şüphem yok."

Lubeyd elini uzatarak Ali'yi ileri atılmadan önce durdurdu. Ama Ali'nin dilini durduramadı. "Seni yalancı yılan -"

"Yeter," diye tersledi Muntadhir. "İkiniz de." Kardeşi şimdi sarsılmaktan çok sinirlenmiş görünüyordu, Ali kızdan söz ettiğinde gözlerinde parlayan şüphe çoktan kaybolmuştu.

"Buraya savaşmaya gelmedik, Alizayd. Emir Abba'dan geldi ve Tarık buna itiraz etmeyi düşünmüyor. Ama uygun bir şekilde tazmin edilmek istiyor."

Ali dişlerini sıktı. "Öyleydi. Şartları parşömende özetledim."

"Yüz dinar mı?" Tarık alay etti. "Bu hiçbir şey. Ah, durun, beni bağışlayın... ve Mekke'ye geçiş," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Tekliften çok bir emir olduğu açık."

Ali'nin bu adamı atından sürüklememek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Muntadhir orada olmasaydı, muhtemelen bunu yapardı. Ellerinde su birikmeye başladığını hissederek hızla yumruklarını sıktı; burada kontrolünü kaybetmeye cesaret edemezdi. "Mekke'ye çekilmenize izin verilmesi büyük bir onur," dedi düzgün bir sesle. "Her yıl sadece bir avuç yeni cinin kutsal şehre girmesine izin veriyoruz; böyle bir ödöl için ağlayacak olanlar var."

"Ben onlardan biri değilim," diye karşılık verdi Tarık. "Benim hayatım ve işim Daevabad'da. Buradan ayrılmayacağım ve bana uygun bir tazminat ödemenizde ısrar ediyorum."

Ali soğuk bir tavırla, "Seni 'iş ve akraba bulma' konusunda yardımcı olduğunu iddia ettiğin şafitin yanına bırakabilirim," dedi. "Bu uygun bir tazminat olur mu?"

"Hayır," dedi Muntadhir, kuzeni solgunlaşırken gözleri parlayarak. "Yine de onu tekrar tehdit edersen, çok farklı bir konuşma yapıyor olacağız." Gözlerini Ali'ye dikti. "Bu adam benim akrabam," dedi, sesi alçak ve bir amaca yönelikti. "Benim korumam altında. Ona böyle küçümseyici davranarak beni onurlandırmayın. Anlaşabileceğimiz bir uzlaşma yolu olmalı."

Ali onun bakışlarına karşılık verdi. Kardeşinin hitap etmeye çalıştığı Geziri gurur ve onur kavramlarını gayet iyi anlıyordu.

Ancak kabilelerinin değer verdiği tek kural bu değildi.

"Burada verilecek bir ödün yok, Dhiru," diye yanıtladı Ali. "Bu adama bir kuruş daha vermeyeceğim. Onları bağışlayamayız. Benden ekmeklerini ağızlarından almamı istiyorsun."

Hayatınızı koruyan askerlerin ve tuğlaların, vatandaşlarınızı tedavi etmek için tasarlanan hastaneden, zaten zengin olan bir adam

-En kutsal inançlarımızı çarpıtan bir adamın gururu teskin edilebilir mi?" Ali başını salladı. "Yatıştırmayacağım."

Ali, kalabalığın çoğunun sessizleştiğini ve sözlerinin etkili olduğunu biraz geç fark etti. Daha fazla insan izlemek için toplanıyordu, çevre mahallelerden gelen şafit ve işçi sınıfı cin yerlileri, emire ve abartılı giyimli arkadaşlarına açık bir kızgınlıkla bakan insanlar.

Muntadhir de fark etmiş gibiydi. Gri gözleri büyüyen kalabalığın üzerinde gezindi ve Ali onun ellerinin dizginler üzerinde titrediğini gördü.

Tarık kibirli bir şekilde devam etti. "Destekçilerinize çok güzel bir konuşma yaptınız Prens Alizayd. Bir avuç nankör pis kanın yalanlarına dayanması ve akrabalarınızdan birini, emirin kendi annesine Daevabad'a kadar eşlik eden bir adamı mahvedecek olması önemli değil sanırım." Burnunun ucuyla Ali'ye baktı ve tekrar konuştuğunda sözleri kesindi. "Belki de ailenin sizin için ne kadar az şey ifade ettiğine dair hepimiz için oldukça açık bir ders."

Ali dilini öyle sert ısıırıyordu ki canı acıyordu. Kuru ve güneşli bir gün olduğu için Tanrı'ya şükreliyordu; aksi takdirde yağmurla ilgili yeni ve ölümcül şeyler öğreneceğinden emindi. "Şafitler yalan söylemiyor. Kendi gözlerimle gördüm-"

"Oh?" Tarık araya girdi. "Kırbaçlar nerede o zaman Prens Alizayd? Zincirler ve çok kötü muamele ettiğimi iddia ettiğiniz bu ağlayan çocuklar?"

"Onları bakılmaları için gönderdim." Ali enkazı işaret etti. "Kanıt yok çünkü şafaktan beri buradayız. Ama burada taciz ettiğiniz her şafitin adını not ettiğimden emin olabilirsiniz ve onların tanıklığını sunmaktan mutluluk duyarım."

"Dillerini yaldızladıktan sonra demek istiyorsun," diye homurdandı Tarık. "Ne de olsa Ayaanle usulü bu."

Ali öfkesine karşı yürüttüğü savaşı aniden kaybetti. Elini hançerine götürdü. "Sen de ister misin

İşleri *bizim* yolumuzla halletmek mi?" diye tısladı Geziriyye'de. "Mekke'ye *kaçıyor* olmalıydınız. Eğer biraz Allah korkunuz olsaydı, cehennem ateşinde yanmadan önce burada yaptığınız kötülükler için tövbe ederdiniz."

"*Yeter.*" Muntadhir'in sesi meydanda yankılandı. "O kılıcı çek, Alizayd, seni tutuklatacağım. *Hayır.*" Bir elini kaldırarak Tarık'ın ağzını açmasını engelledi. "İkinizden de yeterince şey duydum. Evine dön kuzen. Belli ki burada yapılacak bir pazarlık yok. Senin ve karının icabına kendim bakacağım." Adamlarının geri kalanına başıyla işaret etti. "Hadi gidelim."

Ali elini hançerinden çekti. "Dhiru, ben sadece
-"

"Ne demek istediğini biliyorum. Ve sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim." Muntehir aniden bitkin, bıkkın ve tüm bu durumdan tiksinişmiş görünüyordu. "Tanrım, neredeyse beni bu çılgınlığı desteklemeye ikna edecekti..." Başını iki yana salladı. "Belki de bir bakıma bunun için minnettar olmalıyım."

"Ne için minnettar?" Ali, midesi endişeyle burkulsa da cesaret etti.

"Her zaman inançlarınızı ailenize tercih edeceğinizi hatırlattığınız için minnettarım. Bu da iyi bir şey - tek müttefikinin Şafit olmasının tadını çıkar." Muntadhir atını geri çevirmeden önce alnına dokundu. "Bakalım bu seni Daevabad'da nereye kadar götürecektir, küçük kardeşim."

Nahri kocasının dairesinin kapısına tekrar vurdu. "Muntadhir, içeride kimin olduğu ya da ne içtiğin umurumda değil, aç kapıyı. Gitmemiz gerekiyor."

Yanıt gelmedi.

Hayal kırıklığı tehlikeli boyutlara ulaşmıştı. Kocasının ve sabahın erken saatlerinin arkadaşı olmadığını biliyordu ama Büyük Tapınak'a bu ziyaretini ayarlamak haftalarını almıştı ve şimdiden geç kalıyorlardı.

Kapıya tekrar vurdu. "Eğer seni yataktan sürüklemem gerekirse-"

Kapı aniden açıldı. Nahri neredeyse içeri yuvarlanıyordu, kendini zor tuttu.

"Banu Nahida..." Muntadhir kapının çerçevesine ağır ağır yaslandı. Yeşim taşından bir şarap kadehini dudaklarına götürerek, "Karım," diye açıkladı. "Her zaman çok sabırsız."

Nahri ne diyeceğini şaşırmış bir halde ona bakıyordu. Muntadhir yarı giyinikti, beline sarılı bir kadın şalına benzeyen bir şey ve Tukharistanlı bir soylunun dramatik bir şekilde sivriltilmiş saray şapkasını giymişti.

Arkasından gelen bir kahkaha sesi dikkatini çekti ve Nahri omzunun üzerinden bakınca benzer dağınıklık içinde uzanan iki göz kamaştırıcı kadın gördü. Biri sigara içiyordu

su borusu, ikincisi ise -Muntadhir'in saray sarığından başka bir şey *giymemişti* ve kesinlikle amaçlanmadığı şekilde sarılmıştı-oyun taşlarını düzenliyordu.

Nahri, odayı yakıp kül etmek için duyduğu ani arzuyla savaşıarak nefes aldı. "Muntadhir," dedi çenesini sıkarak, "bugün Büyük Tapınak'ı ziyaret etmemiz gerektiğini hatırlamıyor musun?"

"Biliyorsun... Aslına bakarsan hatırladım." Muntadhir fincanını boşalttı.

Nahri ellerini havaya kaldırdı. "O zaman *bu* ne? Sarhoşken ve cariyenin eşarbını takmışken seni halkımın en kutsal yerine götüremem!"

"Ben gitmiyorum."

Nahri gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Ben gitmiyorum. Sana daha önce de söyledim: Shafit'i işe alma ve tedavi etme planının delilik olduğunu düşünüyorum."

"Ama... ama bugün gelmeyi kabul ettin. Ve baban sana gelmeni söyledi!" Sesi telaşla yükseldi.

Muntadhir parmağını onun yüzüne doğru sallayarak, "Ah, işte burada yanıyorsun," dedi. "Özellikle böyle bir şey emretmedi. Bizim desteğimize sahip olduğunuzu söyledi." Omuz silkti. "Öyleyse rahiplerinize öyle olduğunu söyleyin."

"Bana inanmayacaklar! Ve eğer ortaya çıkmazsan, bir nedeni olduğunu düşünecekler." Başını iki yana salladı. "Bana karşı çıkmaları için başka bir bahane riskini göze alamam. Bunu bir hakaret olarak algılayacaklar."

Muntadhir homurdandı. "Rahatlayacaklar. Tapınağında bir Qahtani görmek isteyen tek Daeva sensin."

Diğer kadınlar yine arka planda gülüşüler, biri zar attı ve Nahri irkildi. "Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Benden gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

İlgisiz ifadesi değişti. "Senden nefret etmiyorum, Nahri. Ama destekleyemeyeceğim bir yola giriyorsun.

dokunduğu her Şeyi yok eden bir ortak. Gelecekteki tebaamla birlikte onların kutsal saydığı bir yerde oturup inanmadığım sözler vermeyeceğim."

"Bunu bana gećen hafta da söyleyebilirdin!"

Muntadhir baŐını eđdi. "Gećen hafta, Alizayd kuzenimi öfkeli melezlerden oluŐan bir kalabalıđın önünde cehennem ateŐiyle tehdit etmemiŐti."

Nahri onun bileğini yakaladı. "*Ne yaptı?*"

"Seni uyarmaya ćalıŐtım. Git Őeyhine sor. Hatta seninle birlikte tapınađa gelmesini iste. Eminim ćok eđlenceli olur." Muntadhir kolunu kadının elinden ćekip aldı ve kapıyı yüzüne kapattı.

Nahri bir nefes boyunca sersemlemiş bir halde öylece durdu. Sonra yumruklarını kapıya vurdu. "MUNTADHIR!"

Kapalı kaldı. Öfkesi arttıkća, oyma ahŐapta birkaç ćatlak belirdi ve menteŐeler duman ćıkarmaya baŐladı.

Hayır. Nahri geri adım attı. Sarhoş ve sefil kocasına sözünü tutması için yalvararak kendini küçük düşürecekse lanetlensin. Ama lanet olası prenlere ve onların aptalca tartışmalarına lanet olsun!

Dönerek koridordan aşağıya doğru koşmaya başladı. Eğer Alizayd al Qahtani'nin pervasızlığı bugünkü planlarını mahvederse, onu zehirleyecekti.

Geldiđinde Ali'nin dairesinin kapısı kapalıydı ve o yaklaŐırken bir asker ayağa kalktı. Sabrı tükenen ve sarayın büyüü kanında dolaŐan Nahri parmaklarını Őaklatır Őaklatmaz köŐedeki mangal açıldı, içindekileri yere savurdu ve askerin ayak bileğine dolandı. Onu yere ćekti ve kapı önünde patlayarak açıldı.

İćeri adımını attı ve bir an için doğru odaya girdiğinden emin olamayarak durakladı. Ali'nin dairesi kaos içindeydi. Yarım düzine kat masası bezgin görünömlü sekreterler tarafından kullanılıyordu ve her yerde parŐömenler ve kayıt defterleri vardı.

kağıtları itip kakan ve farklı dillerde tartışan insanlar vardı.

Ali'nin öfkeli sesi odanın öbür ucundan ona doğru geliyordu. "-ve sana ihaleyi çoktan verdiğimi söyledim. Patronunun amcasının kim olduğu umurumda değil; ben işleri böyle yapmam. Hastanenin su tesisatı, rakiplerine büyü yapma geçmiş *olmayan* bir lonca tarafından döşeniyor."

Birkaç şaşkın kâtibi atlatarak ona doğru ilerledi. Ali onun yaklaştığını hemen fark etti ve hızla doğruldu... aslında o kadar hızlıydı ki, soluk mavi dishdasha'sının üzerindeki mürekkep şişesini devirdi.

"Banu Nahida, selamün aleyküm," diye kekeleyerek mürekkebi sildi. "Sizin Büyük Tapınak'ta olmanız gerekmiyor muydu?"

"Öyle olmam gerekiyordu, evet." Parmağıyla göğsünü yoklamak için çarşafının kenarını itti. "Kocamla birlikte. Halkımın ve rahiplerin beklentisi bu yönde. Oysa *kocam* şu anda kupalarında, kesinlikle ben olmayan biriyle eğleniyor ve bunun sorumlusunun *sen* olduğunu söylüyor. Sokaklarda kuzeninin cehennemde yanacağını haykırıyormuşsun." Onu tekrar dürtükledi. "İkinizin arasında zerre kadar mantık yok mu?"

Ali'nin ifadesi anında fırtınalı bir hal aldı. "Ben onun cehennemde yanacağını söylemedim," diye savundu. "Bu gerçekleşmeden önce tövbe etmesini önerdim."

Nahri ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Bir dakikalığına gözlerini kapadı ve sakinleşmek için kendini zorladı. "Alizayd. Bu ziyarete izin vermeleri için haftalarca rahiplerle mücadele ettim. Eğer gelmezse, bunu küçümseme olarak görecekler. Ve eğer bunu küçümseme olarak görürlerse -Eğer ailenizin desteğini almadığımı düşünüyorlarsa, *yüzyıllardır süregelen gelenekleri* yıkıp Şafit'le birlikte çalışmak istediğimi söylediğimde nasıl tepki vereceklerini sanıyorsunuz? İtibarımı bu hastaneye yatırıyorum. Çeneni kapalı tutamadığın için başarısız olursa, cehennem ateşi sorunlarının en küçüğü olacak."

Tehdit dudaklarından çıkarken havanın kıvılcımlandığına yemin edebilirdi ve en yakınındaki birkaç cinin geri çekilme hızını kaçırmadı.

Ali yutkundu. "Düzelteceğim. Yemin ederim. Tapınağı git ve onu bekle."

NAHRI İYİMSER HİSSETMİYORDU.

Onun yanında Cemşid kıpırdandı. "Keşke gidip onunla konuşmama izin verseydin."

Başını iki yana salladı. "Bu benimle Muntadhir arasında. Ve onun sorunlarını her zaman onun yerine sen özmemelisin Cemşid."

İç geçirdi, şapkasını yeniden ayarladı. Nahri gibi o da tapınak kıyafetlerini giymiş, kanlı ve kül lekeli hastane önlüklerini ipek çarşafı ve paltolarla değıştirmişti. "Nisreen'e buraya neden geldiğimizle ilgili gereğı söyledin mi?"

Nahri ayaklarının üzerinde kaydı. "Hayır," diye itiraf etti. Nisreen reviri denetlemek için geride kalmıştı ve bu durum Nahri'yi gizliden gizliye rahatlatıyordu. Kendisine karşı çıkan başka bir sese ihtiyacı yoktu. "Biz... son zamanlarda pek anlaşıyoruz."

"Bana karanlıkta bırakılmaktan hoşlanacak bir tip gibi gelmiyor," diye hafifçe gözlemledi Cemşid.

Nahri yüzünü buruşturdu. Akıl hocasıyla arasında büyüyen gerginlikten hoşlanmıyordu ama bunu nasıl düzelteceğini de bilmiyordu.

Cemşid kapıya baktı. "Mutsuz büyüklerden bahsetmişken, size babamın-"

Nal sesleri onun sözünü kesti. Nahri başını kaldırdığında abanoz cübbeli bir atlının onlara doğru geldiğini gördü. Göğsünde rahatlama hissi alevlendi.

Sadece bir an sürdü. Çünkü o atlı onun kocası *değıldi*.

Ali saniyeler içinde yanlarındaydı, muhteşem gri bir aygırın üzerinde oldukça prens gibi görünüyordu. Kraliyet renklerinde giyinmişti, onu ilk kez böyle görüyordu, altın süslemeli siyah cübbesi ayak bileklerinde tütüyordu, parlak mavi, mor ve altın sarı başına sarılmıştı. Dağınık sakalını tıraş ederek bir düzene sokmuştu ve mücevher bile takmıştı; boynunda bir dizi inci ve sol başparmağında Ta Ntry'nin meşhur pembe elmaslarından biriyle taçlandırılmış ağır gümüş bir yüzük.

Nahri ona bön bön baktı. "Sen Muntadhir değilsin."

"Değilim," diye kabul etti attan kayarak. Aceleyle hazırlanmış olmalıydı; yeni yakılmış agar ağacı kokuyordu ve boynuna hâlâ su damlaları yapışuyordu. "Kardeşimin rahatsızlığı devam ediyor."

Cemşit Ali'ye açık bir düşmanlıkla bakıyordu. "Bunlar onun kıyafetleri mi?"

"Bugün onlara ihtiyacı varmış gibi görünmüyor." Ali arkasına baktı, onun geldiği yöne doğru baktı. "Nerede o?" diye sordu kendi kendine. "Tam arkamdaydı..."

Cemşid aralarına girdi. Divasti'ye dönerek, "Nahri, onu Tapınağa getiremezsin," diye uyardı. "İnsanlar *onun kuklasını* Tapınak'ta *yakıyor!*"

Nahri cevap verme fırsatı bulamadı. Ali'den bile daha şaşırtıcı bir atlı daha onlara katılmıştı.

Zeyneb atından inerken cesur bir ses tonuyla, "Selamün aleyküm," dedi. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Nahri'nin ağzı açık kaldı. Qahtani prensesi, parlak çizgili çivit rengi bir tuniğin altındaki kabarık altın rengi binici pantolonuyla kardeşinden bile daha göz kamaştırıcı görünüyordu. Siyah şayağını hafifçe giymiş, safir ışıltılı bir başlığın altında, yüzü gümüş bir Geziri maskesiyle kısmen gizlenmişti. Parmaklarının her birinden mücevherler göz kırptıyordu.

Zeynep kardeşinin elini tuttu ve aval aval bakmak için toplanmış olan Daevalara doğru muzaffer bir gülümsemeyle döndü. Hiçbir şey yoktu

Kraliyet kardeşlerini inkar etmek olağanüstü bir görüntü oluşturunca ve Zeynep bundan zevk alıyor gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Nahri sormayı başardı. Zeynep omuz silkti. "Ali koşarak geldi ve sana ihtiyacım olduğunu söyledi.

Qahtanis rahiplerinizi etkilemek için. Şimdi biraz var. Hatta daha iyi, bana sahipsin." Ses tonu şeker tatlıydı. "Farkında değilseniz, siz ikiniz"-Ali ve Nahri'yi işaret etti -"oldukça yıpratıcı." Bakışları Nahri'nin üzerinden kaydı. "Cemşit!" dedi sıcak bir sesle. "Nasılsın? Baban nasıl?"

Zeyneb'in agresif iyi niyeti karşısında Cemşid'in yüzündeki öfkenin bir kısmı kayboldu. "Biz iyiyiz Prenses. Sorduğunuz için teşekkür ederim." Nahri'ye bir bakış fırlattı. "Aslında, babam konusunda... o burada."

Nahri gözlerini kapattı. Tüm bunlar korkunç bir rüya gibi gelmeye başlamıştı. "Baban döndü mü? Kaveh *burada* mı?"

Cemşid yutkunarak başını salladı. "Genellikle bir yolculuktan sonra doğruca Tapınağa gider, güvenliğini sağladığı için Yaratıcı'ya teşekkür eder."

"Ne güzel bir gelenek," dedi Zeynep neşeyle, kardeşine sert bir bakış atarak. Kaveh'den söz edilince Ali'nin yüzü limon emmiş gibi buruştu. "Öyle değil mi, Alizayd?"

Ali başıyla onaylar gibi bir şey yaptı. "Evet. Çok güzel."

"Gidelim mi?" Zeyneb adamların arasına girerek, "Gidelim mi?" dedi. "Cemşit, beni gezdirir misin? Ali ve Nahri'nin muhtemelen konuşacak çok sıkıcı şeyleri vardır."

"*Kız kardeşin* mi?" Nahri, Cemşid ve Zeynep duyma mesafesinden uzaklaşır uzaklaşmaz tısladı.

Ali çaresizce ona baktı. "*Kaveh*?"

"Bu benim için de sürpriz oldu," dedi yüzünü buruşturarak. "O çok ortodoks. Buna karşı çıkacaktır."

"Ve beni burada görmekten hoşlanmayacak," diye uyardı Ali. "Biz... bizim pek de dostane bir geçmişimiz yok."

"Sen ve Kaveh mi?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Neden olmasın, düşünemiyorum." İçini ekerek Tapınak Kapıları'na baktı. Tüm korkularına rağmen, Alizayd al Qahtani'yi Tapınağa getirmek, şafit'le birlikte çalışmak istediğini söylemek kadar kötü değildi. "Silahlarınızı benim çöp kutuma bırakın."

Ali'nin eli, aşırı korumacı bir annenin çocuğunu kavradığı gibi zülfikarının kabzasına gitti. "Neden?"

"Tapınakta silaha izin vermiyoruz. *Hiçbirine*," diye ekledi, karşısındaki savaşçı prense karşı bunun açıklığa kavuşturulması gereken bir konu olduğunu hissederek.

"Peki," diye mırıldandı, zülfikarını ve hançerini çıkarıp Nahri'nin çöpünün içine özenle yerleştirdi. Bileğindeki kılıftan küçük bir bıçak, ardından da kolundan bir çivi ıkaradı. Arkasına döndü, güneş ışığı kulağındaki bakır emanetin üzerinde parlıyordu. "Hadi gidelim."

Zeyneb ve Cemşid ana yolu yarılamışlardı bile, Zeyneb'in nağmeli sesi onlara doğru geliyordu. Tapınak arazisi her zamanki gibi kalabalıktı; yerel Daevabadlılar bakımlı arazide geziniyor, geniş hacı aileleri ise gölgelik ağaçların altına serilmiş kilimlerin üzerinde oturuyordu. İnsanlar Zeynep'e bakmak için durmuş, heyecanla prensesin olduğu y n  işaret ediyorlardı.

Ali'nin görüntüsü çok farklı bir tepki yarattı. Nahri birkaç soluk sesi duydu, kısılmış gözleri ve açık dehşeti yakaladı.

Bunu görmezden geldi. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. Bugün zayıflık g stermeyecekti.

Ali tapınak kompleksine gözle görülür bir takdirle bakıyor, etrafındaki düşmanlığı fark etmemiş gibi görünüyordu. Bir sıra yüksek sedir ağacının yanından geçerken hayranlıkla, "Burası çok güzel," dedi. "Bu ağaçlar sanki Anahid'in zamanından beri buradaymış gibi görünüyor." Diz çöktü ve parmaklarını ağaçlardan birinin üzerinde gezdirdi.

Tapınağın yollarını oluşturan parlak renkli taş diskler. "Ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Gölden geliyorlar," diye açıkladı Nahri. "Güya Marid onları haraç olarak getirmiş."

"Marid mi?" Taşı tutarak doğrulurken sesi irkilmiş gibiydi. Batan bir güneşin parlak turuncusundaydı ve üzerinde kıpkırmızı parçalar vardı. "Fark etmemiştim..."

Elindeki taş aniden parladı, sanki solgun bir denizin altındaymış gibi ışıldadı.

Nahri onu elinden düşürdü. Ali'nin gözleri kocaman olmuştu. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Nahri etraflarına bir göz atmaya cesaret etti. İnsanlar onları izliyordu elbette ama kimse fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ali'nin yutkunduğunu duydu. "Taşlar bunu sık sık yapar mı?" diye sordu umutla.

"Bildiğim kadarıyla asla." Ona sert bir bakış attı. "Yine de, bu taşların kaynağını düşünersek..."

Boğazını temizleyerek onu susturdu. "Bunu burada konuşmasak olmaz mı?"

Haklıydı. "Tamam. Ama başka hiçbir şeye dokunma." Nahri durakladı, Tapınağa kimi getirmek üzere olduğunu hatırladı. "Ve belki de hiçbir şey söyleme. Hem de hiç."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi ama Cemşid ve Zeynep'e Tapınağın girişinde yetiştiklerinde sessiz kaldı.

Zeyneb'in gözleri parlıyordu. "Olağanüstü bir yer," diye heyecanlandı. "Cemşit bana harika bir tur attırıyor. Bir zamanlar burada çırak olduğunu biliyor muydun Ali?"

Ali başını salladı. "Muntadhir bana senin rahiplik eğitimi aldığını söyledi." Meraklı görünüyordu. "Muhafızlığı bırakmana ne sebep oldu?"

Cemşid'in yüzü taş kesilmişti. "Halkımı savunmak için daha proaktif olmak istedim."

Zeynep hızla kardeşinin koluna girdi. "Neden içeri girmiyoruz?"

Cemşid onları tapınağa götürürken Nahri'nin içindeki şifacı, onun bastonuna biraz daha az yaslandığını fark etmekten kendini alamadı. Belki de Muntadhir'in yarıda kestiği seans her şeye rağmen iyi gelmişti.

"Bunlar bizim türbelerimiz," diye açıkladı Cemşid, "en şerefli atalarımıza adanmış." Tekrar Ali'ye baktı. "Halkınızın onlardan bazılarını öldürdüğüne inanıyorum."

"Hatırladığım kadarıyla bu iyiliğe birden fazla kez karşılık verdiler," diye sert bir şekilde cevap verdi Ali.

Nahri daha hızlı yürüyerek, "Belki savaşı daha sonra yeniden konuşabiliriz," diye önerdi. "Revirden ne kadar uzun süre uzak kalırsam, acil bir durumun ortaya çıkma ihtimali o kadar artar."

Ama yanı başındaki Ali aniden hareketsiz kaldı. Dönüp ona baktı ve bakışlarının son mabede kilitlendiğini gördü. Elbette dikkatini çekmişti; Tapınak'ın en popüler tapınağıydı, çiçeklerle ve adaklarla süslenmişti.

Nahri onun nefesinin kesildiğini duydu. "Bu-"

"Darayavahoush'un mu?" Kaveh'in sesi arkadan cınladı ve sonra büyük vezir hala giyinik bir şekilde yukarı doğru yürüyordu. seyahat pelerini. "Gerçekten de öyle." Ellerini kutsamak için kaldırdı. "Darayavahoush e-Afshin, Daeva halkının son büyük savunucusu ve Nahidlerin koruyucusu. Yaradan'ın gölgesinde dinlensin."

Nahri göz ucuyla Cemşid'in irkildiğini gördü ama o sessizdi, belli ki ziyaretçileri karşısında önce kabilesine sadıktı.

"Büyük Vezir," diye diplomatik bir şekilde selamladı. "Ateşler sizin için ıslıl ıslıl yansın."

"Ve senin için, Banu Nahida," diye yanıtladı Kaveh. "Prenses Zeyneb, selam senin üzerine olsun. Sizi görmek bir onur ve sürpriz

sen buradasın." Ali'ye döndü, yüzündeki sıcaklık kaybolmuştu. "Prens Alizayd," dedi açıkça. "Am Gezira'dan döndünüz."

Ali kabalığı fark etmemiş gibiydi. Bakışları Dara'nın mabedinden ayrılmamıştı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor gibi görünüyordu. Gözleri arkadaki yaya kaydı ve sonra Nahri onun kaskatı kesildiğini gördü. Onu suçlayamazdı; Cemşid'in de neredeyse canını alacak olan silahın kopyasına aynı şekilde tepki verdiğini görmüştü.

Sonra Ali bir adım daha yaklaştı ve bakışları Dara'nın heykelinin kaidesine kaydı. Nahri'nin kalbi sıkıştı. *Hayır. Bugün olmaz.*

Ali jeton yığınının arasından bir nesne aldı. Kömürleşmiş ve kararmış olmasına rağmen sürüngen özellikleri hemen fark ediliyordu.

Zeynep usulca soludu, iskelet belki de onun için bile çok fazlaydı. "Bu bir timsah mı?" diye sordu, sesi öfkeyle karıştı.

Nahri nefesini tuttu. Ali seğirdi ve onu kim bıraktıysa sessizce lanetledi. İşte bu kadar. Patlayacaktı, öyle çirkin bir şey söyleyecekti ki rahipler onun dışarı atılmasını isteyecekti ve Nahri'nin Şafit'le ilgili planları daha teklif bile edilmeden sona erecekti.

"Sanırım bu benim için?" Ali bir anlık sessizlikten sonra sordu.

Önce Kaveh konuştu. "Amacının bu olduğuna inanıyorum." Yanındaki Cemşid utanmış görünüyordu.

"Ali..., " diye başladı Nahri.

Ama çoktan yerine koymuştu bile. Yere değil, Dara'nın taş atının ayaklarının dibine; toynakları oyulmuş kum sineklerini eziyordu ve keskin gözlü prensin bunu fark ettiğinden hiç şüphesi yoktu.

Parmaklarını birleştirdi. "O zaman Darayavahoush e-Afshin'e," dedi, abartılı kibarlığında sadece hafif bir alaycılık vardı. "Bu timsahın şimdiye kadar dövüştüğü en iyi ve en korkunç savaşçı." Arkasını döndü,

Kaveh'e neredeyse korkutucu bir gülümseme attı. "Gel, Büyük Vezir," dedi ve kolunu diğer adamın omzuna atarak onu kendine doğru çekti. "Birbirimize eşlik etmeyeli çok uzun zaman oldu ve biliyorum ki bizim zeki Banu Nahida sana planlarını anlatmak için sabırsızlanıyor."

KARŞISINDA, KARTIR ELLERİNİ YAZIYORDU, yaşlı adam Rahip hiç görmediği kadar solgundu. Yüksek duvarlı, penceresiz bir iç odada buluşmuşlardı, meşaleler odayı çevreleyen atalarının ikonlarına ışık tutuyordu. Sanki onlar bile ona onaylamaz gözlerle bakıyormuş gibi hissediyordu.

"Shafit? *Shafit*'le mi çalışmak istiyorsun?" Kartir, hastane için planlarını anlatmayı bitirdikten sonra nihayet sordu. Sanki ona karşı çıkması için yalvarıyor gibiydi.

"Var," diye yanıtladı Nahri. "Zaten bir tanesiyle ortaklık kurdum. Benden çok daha fazla eğitim ve deneyime sahip bir hekim. O ve kocası inanılmaz pratisyen hekimler."

Rahibelerden biri Divasti dilinde "Onlar *pis kanlar*," diye tükürdü. "Şehvet düşkünün cinlerin ve insanların ruhsuz dölleri."

Nahri birden ne Ali'nin ne de Zeynep'in ağabeylerinin Daeva dilindeki akıcılığını paylaşmadığına şükretti. "Yaratılışlarında en az senin ve benim kadar masumlar." Sesine sıcaklık dolmuştu. "Benim insan dünyasında büyüdüğümü unutuyorsun. Onların kanını paylaşanlara küfür edildiğini duymayacağım."

Kartir ellerini bir barış jestiyle birleştirdi ve rahibeye uyarıcı bir şekilde baktı. "Ben de öyle. Bu tür duyguların Tapınak'ta yeri yoktur. Ama Banu Nahida..." diye ekledi, yalvarırcasına ona bakarak, "lütfen önerdiğiniz şeyin imkânsız olduğunu anlayın. Yeteneklerinizi bir şafit üzerinde kullanamazsınız. Bu yasak." Kara gözlerini korku doldurdu. "Nahidlerin bir shafit'e dokunduklarında yeteneklerini kaybettikleri söylenir."

Nahri yüzünü sakın tuttu ama sözler canını yaktı. Bunu ona dinlerini öğreten, Anahid'in orijinal mihrabını ellerine veren ve onu

şüpheleri ve korkuları birden fazla kez yatıştırdı - hatta halkının geri kalanıyla aynı önyargıları barındırıyordu. Dara'nın olduğu gibi. Kocası gibi. Aslında onun için değerli olan neredeyse herkesin yaptığı gibi.

"Yanlış bir varsayım," dedi sonunda. "Ama Shafit'i kendim iyileştirmek gibi bir niyetim yok," diye açıklığa kavuşturdu dilindeki aşağılık kelimeleri zorlayarak. "Birbirimizin yanında çalışır ve eğitim alırız, hepsi bu."

Başka bir rahip konuştu. "Onlarla herhangi bir şekilde etkileşime geçmek Süleyman'ın kurallarının ihlalidir!"

Nahri, Kaveh'in ona baktığını fark etmemiş değildi; büyük vezirin onaylamadığı açtı ama şimdilik sesini çıkarmıyordu; saldırmak için doğru zamanı beklediğinden şüpheleniyordu. "Bu Süleyman'ın kanunlarının ihlali değil," diye savundu Ali ve Zeynep'in yararlanması için Cinnistani diline geçerek. "Bu başka bir yorum."

"Başka bir yorum mu?" Kartir zayıf bir sesle tekrarladı.

"Evet," diye cevap verdi, sesi kararlıydı. "Daevabad'dayız dostlarım. İnsanlardan gizlenmiş, korunan büyülü bir şehir. Burada ne yaptığımızın, onların kanını taşıyanlara nasıl davrandığımızın, kapılarımızın ötesindeki insan dünyası üzerinde hiçbir etkisi yoktur. *Halihazırda dünyamızda* bulunanlara saygı ve nezaketle davranmak, Süleyman'ın insanlığı rahat bırakmamız yönündeki emrine ters düşmez."

"Öyle değil mi?" Kartir sordu. "Gelecekteki bu tür etkileşimlere göz yummak olmaz mı?"

"Hayır," dedi Nahri kesin bir dille ve Cinnistani konuşmaya devam etti. "Bir cinin kapılarımızın dışında yasalara uyup uymaması, içeridekilere nasıl davrandığımızdan ayrı bir konudur." Sesi yükseldi. "Aranızda hiç shafit bölgelerine giden oldu mu? Kanalizasyonda yüzen çocuklar ve doğum sırasında ölen anneler var. Kendinize nasıl Yaradan'ın kulları dersiniz ve böyle bir şeyin caiz olduğunu düşünürsünüz?"

Bu inmiş gibi görünüyordu, Kartir hafifçe azarlanmış görünüyordu. Ali açık bir gururla ona bakıyordu.

Bu fark edilmedi ve Kaveh sonunda konuştu. Divasti dilinde, "Prens bunları senin kafana soktu," dedi. "Benim

Hanımefendi, o bilinen bir radikal. Şafit hakkındaki fanatizminin sizi etkilemesine izin vermemelisiniz."

"Aklıma fikir sokacak bir adama ihtiyacım yok," diye karşılık verdi Nahri. "Yersiz konuşuyorsun, Kaveh e-Pramukh."

Ellerini kavuşturdu. "Saygısızlık etmek istemedim, Banu Nahida." Ama sesinde bir özür yoktu; bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. "Önerdiğin şey kulağa hoş geliyor, iyi bir kalbe işaret ediyor-"

Nahri Divasti'de "Dara'nın ölümünden sonra Ghassan kabilemizden korumasını kaldırdığında dersini almış bir kadına işaret ediyor" dedi. "Beni harekete geçiren pragmatizm kadar nezaket de. Şafitlerle barış yapmadığımız sürece Daevabad'da asla güvende olamayız. Bunu görmelisiniz. Şehirde neredeyse bizim kadar kalabalıklar. Bizi birbirimizin boğazından uzak tutmak için cinlere güvenmek aptallıktır. Bizi zayıf ve onların merhametine terk eder."

"Bu bir zorunluluktan kaynaklanıyor," diye karşı çıktı Kaveh. "Leydim, saygılarımla... siz çok gençsiniz. Hayatım boyunca hem cinlere hem de şafitlere barış teklif eden pek çok kişi gördüm. Sonları hiç iyi bitmedi."

"Bu benim seçimim."

Kartir nazıkçe, "Ama yine de bizim onayımızı istiyorsun," dedi. "Öyle değil mi?"

Nahri tereddüt etti, bakışları atalarının simgelerine kaydı. Anahid'in yapımını denetlediği tapınak, Süleyman'ın lanetlemesinden sonra yeniden bir araya getirdiği insanlar.

"Değilim," dedi ve etrafındaki yaşlılara bakarken kelimelerin Cinnistani dilinde dökülmesine izin verdi. "Saygı gereği sizi bilgilendiriyorum. Bu benim hastanem. Onlar benim yeteneklerim ve sizin iznimize ihtiyacım yok. Ben Banu Nahida'yım ve ister inan ister inanma *Kaveh*," dedi, kasten unvanını atlayarak, "Daevabad'da geçirdiğim birkaç yıl içinde bu unvanın anlamını ve ardındaki tarihi öğrendim. Atalarımı sorgulamaya cüret edemezsin."

Bunu şaşkın bir sessizlik karşıladı. Büyük Vezir şok içinde ona baktı ve rahiplerden birkaçı geri çekildi.

"Yine de Nahidler bir *konsey* olarak hüküm sürdüler," diye belirtti Kartir, hiç istifini bozmadan. "Atalarınız her şeyi kendi aralarında, rahipleri ve danışmanlarıyla tartışırlardı. Kimseye hesap vermeyen krallar olarak hüküm sürmediler." Bunu söylerken el Kahtani'ye de bakmadı, ama ima oradaydı.

"Ve devrildiler Kartir," diye cevap verdi. "Ve o zamandan beri savaşıyoruz. Artık yeni bir şey denemenin zamanı geldi."

"Sanırım Banu Nahida'nın nerede durduğu çok açık." Kaveh'in sesi kısıktı.

"Ve ben." Cemşit odaya girdiklerinden beri konuşmamıştı ama şimdi babasının gözlerinin içine bakarak konuştu. "Benim desteğimi aldı, Baba."

Kaveh ikisine de baktı, bakışları esrarengizdi. "O zaman sanırım konu karara bağlandı. Eğer sakıncası yoksa..." Ayağa kalktı. "Oldukça uzun bir yolculuk yaptım."

Sözleri toplantıyı dağıtmış gibiydi ve Nahri bunu yapanın kendisi olmasından rahatsız olsa da aynı zamanda rahatlamıştı. Kararını açıkça belirtmişti ve rahipler bundan hoşlanmasalar bile, ona açıkça karşı çıkmaya pek istekli görünmüyorlardı.

Kartir bir kez daha konuştu. "Tören alayı. Eğer bu konuda desteğimizi istiyorsanız, eminim ki bu konuda bize destek verebilirsiniz."

Nahri bir iniltiyi bastırdı. Bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydi. "Lütfen bana bunu yaptırma."

Ali kaşlarını çattı. "Ne yapmak?"

"Beni Anahid gibi giydirip Navasatem için bir geçit törenine sokmak istiyorlar." Kartir'e umutsuz bir bakış fırlattı. "Bu utanç verici."

"Eğlenceli," diye açıkladı gülümseyerek. "Daeva alayı Navasatem'in en sevilen bölümlerinden biridir ve bir Nahid katılmayalı yüzyıllar oldu."

"Annem sendeydi."

Gözlerini ona dikti. "Banu Manizheh hakkında anlattığım hikâyeler onun böyle bir şeye katılacak bir tip olduğunu mu gösteriyor?" Yüzü yalvaran bir ifadeye büründü. "Lütfen. Bunu halkın için yap."

Nahri içini çekti, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. "Peki. Eğer hastanemi destekleyecekseniz, kostüm giyer ve aptal gibi gülümserim." Ters ters bakıyormuş gibi yaptı. "Düşündüğümden daha sinsiymişsin."

Yaşlı rahip onun kalbine dokundu. "İnsan kabilesi için ne fedakârlıklar yapar," diye alay etti.

Daha sonra mabedi terk ederek tapınaktan dışarı çıktılar. Parlak öğleden sonra ışığına çıktıklarında Nahri'nin görüş alanında güneş lekeleri dans ediyordu.

Ali merdivenlerde durakladı. "Burası gerçekten çok güzel," dedi, zambak kokulu yansıma havuzlarına bakarak. Bir esinti, çevreyi kaplayan sedir ağaçlarının kokusunu getirdi. "Ziyaret etmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Koşullar bir yana

-Bu bir onurdu." Boğazını temizledi. "Ve o koşullar için özür dilerim. Daha dikkatli olmaya çalışacağım, söz veriyorum."

"Evet. Buna karşılık, Büyük Vezir'i boğmadığınız için teşekkür ederim." Ama sonra evindeki karmaşayı hatırlayan Nahri biraz isteksizce ekledi: "Ve hastanede yaptığınız işler için de teşekkür ederim. Gözden kaçmadı."

Ali dönüp ona baktı, şaşkın bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Bu bir iltifat mıydı?"

"Hayır," dedi, sesinde hissetmediği bir huysuzluğu zorlayarak. "Bu basit bir gerçek ifadesi."

Bahçeyi geçmeye başladılar. "Peki," diye devam etti Ali, sesinde şakacı bir ton vardı, "Anahid kostümü giymek de neyin nesi?"

Başını kaldırıp ona sertçe baktı. "Başlama, al Qahtani. Yansımana hayran hayran bakarken

Atından indiğinden beri geçtiğimiz her parlak yüzeyde."

Mahcubiyet yüzündeki mizahı silip süpürdü. "O kadar belli miydi?" diye fısıldadı.

Nahri durakladı, utancının tadını çıkarıyordu. "Sadece sana doğru bakan herkese." Tatlı tatlı gülümsedi. "Yani, herkese."

Ali irkildi ve uzanıp sarığına dokundu. "Bunu giymeyi hiç beklemiyordum," dedi usulca. "Nasıl görüldüğünü merak etmekten kendimi alamadım."

"Muntadhir çaldığını öğrendiğinde bu bahaneyle sana iyi şanslar." Kuşkusuz Ali sarığın içinde çarpıcı bir figür oluşturunuyordu, göz kamaştırıcı altın çizgiler gri gözlerinde bir sıcaklık yaratıyordu. Yine de Nahri onu beğenmemişti. "Sana yakışmıyor," dedi Ali'ye olduğu kadar kendine de.

"Hayır," diye cevap verdi sesini çıkarmadan. "Sanırım ikimizden Muntadhir insanların bir Kahtani prensinden beklediklerine daha çok benziyor."

Sözlerindeki çifte anlamı çok geç fark etti. "Oh, hayır, Ali. Kastettiğim bu değildi. Hem de hiç." Nahri ne zaman çarşafını insan biçimli kulaklarının üzerine ilştirse, görünüşünün beklentilere uymamasıyla ilgili aynı duyguları yaşıyordu ve aynı şeyi bir başkasına ima etmiş olabileceğini düşünmek onu hasta ediyordu. "Sadece o türbandan nefret ediyorum. Temsil ettiği şeyden nefret ediyorum. Savaş, Qui-zi... geçmişimizin en kötü kısımlarına kök salmış gibi görünüyor."

Ali durdu ve yüzünü tamamen ona döndü. "Hayır, bir grup erkeğe meydan okuyan bir Banu Nahida'nın böyle bir geleneği pek önemseyeceğini sanmıyorum." Başını sallayarak gülümsedi. "Halkınız, liderleri siz olduğunuz için kutsanmış durumda. Umarım bunu biliyordur." Bu sözleri içtenlikle ve dünyadaki tüm dostane samimiyetiyle söylemişti.

Nahri'nin tepkisi anında oldu. "Belki bir gün insanlar beni liderleri olarak kabul edecekler."

Bunu bir meydan okuma olarak söylemişti ve gerçekten de Ali hafifçe irkilmiş görünerek geri çekildi. Ama sonra yavaşça sırtıtmaya başladı, gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyordu.

"O zaman sanırım hastanenizi inşa etmeye geri dönsem iyi olacak." Geziri selamıyla kalbine ve alnına dokundu, belli ki kahrkahasını bastırıyordu. "Barış senin üzerine olsun, Banu Nahida."

Nahri cevap vermedi, Ali de onun cevap vermesini beklemedi. Bunun yerine arkasını dönüp kapıda bekleyen Zeyneb'e doğru ilerledi.

Nahri onun gidişini izledi, birden kaç Daeva'nın aynı şeyi yaptığının ve birçoğunun az önce aralarındaki etkileşimi gözlemlediğinden şüphelendiği sessiz incelemenin farkına vardı.

Yüz ifadesinin sertleşmesine izin verdi ve insanlar aceleyle kendi faaliyetlerine devam etmeye başlayana kadar kalabalığa baktı. Nahri rahiplere söylediklerinde ciddiydi; bu işi kendi bildiği gibi yapacaktı ve iyi bir Banu Nahida zayıflık gösteremezdi.

Bu yüzden Nahri hiç olmadığından emin olacaktı.

Ali bir eliyle pompanın koluna basarken sııttı. Soğuk su yere sıçradı. "Oğlunuzun yeni uzmanlık alanı," diye şaka yaptı karşısındaki kadına.

Hatset'in altın rengi gözleri, tabağındaki çamur püskürmesini izledi. "Senin için daha parlak bir gelecek hayal ettiğimde, baba, belirgin bir şekilde ... daha temiz görünüyordun."

"Ellerimi kirlletmeyi seviyorum." Ali doğruldu ve parmaklarını kemerine sıkıştırdığı bir bez parçasına sildi. "Ama sen ne düşünüyorsun?" diye sordu, hastanenin önündeki kalabalık atölye sırasını işaret ederek.

"Etkilendim," diye cevap verdi annesi. "Daevabad'a döndüğünden beri kabilemin başına açtığın belaları düşününce, etkilenmeyi umuyorum."

Ali alaycı bir tavırla onun kalbine dokundu. "Ah, şehrim için iyilik yapmakla ilgili sözlerine ne oldu?" Göz kırptı. "Bunun ucuz olacağını mı düşündün?"

Başını salladı ama gülümsüyordu, bakışları çalışma kampının okulunda oturan bir grup çocuğun üzerindeydi. "Bedeline değdi. Sizinle gurur duyuyorum. Biraz kızgınım ama yine de gurur duyuyorum."

Hastaneye doğru ilerlediler ve Ali, dolapları çakan bir çift marangozu başıyla selamladı. "İşin çoğunu şafit yapıyor," diye cevap verdi. "Ben kendimi daha çok

En büyük sorunum bize katılmak isteyen herkes için bir iş bulmak. İnsanların böyle bir fırsatla neler yaptıklarını görmek hayret verici. Üstelik sadece birkaç ay içinde!"

"Şafit hakkındaki inançlarınızın ortaya çıkışını izlemek güzel bir şey, anladığım kadarıyla?"

Ali hararetle başını salladı. "Hiçbir şey beni buranın geliştiğini görmek kadar mutlu edemez. Kan saflığı iddiasında olan herkes Şafitlerin burada neler başardığını görsün." Ellerini arkasında kavuşturmuş, tespihiyle oynuyordu. "Keşke Abba'nın bunu görmesini sağlayabilseydim. Şafitlere yatırım yapmak, onları itaate zorlamaktan daha güvenli olurdu."

"O zaman şu Bir Nabat'ının hasretini çekmeyi bırakıp babanı Daevabad'da kalmaya izin vermesi için ikna etmeye çalışmalısın gibi görünüyor." Hastaneye girdiklerinde Hatset ona dikkatle baktı. "İstediğin türden bir değişim zaman ve sabır ister çocuğum. Artık kendini bir çeşit çiftçi olarak görüyorsun, değil mi? Toprağa tohum atıp, sonra da bakılmadan büyüyeceklerini umarak onları terk mi ediyorsun?"

Ali bunun üzerine dilini tuttu. Sadece etraflarında koşuşturan işçiler yüzünden değil, aslında Daevabad'da her geçen gün ne istediğinden tam olarak emin olamadığı için.

Ana koridora adım attıklarında Hatset şaşırmış bir şekilde haykırdı. "Ne kadar güzel değil mi?" dedi, Elashia'nın duvarlara çizdiği canlı duvar resimlerine hayranlıkla bakarak: Kum tepelerinin arasından süzülen göz kamaştırıcı kum gemileri ve Qart Sahar'ın yemyeşil vahalarının yanı sıra sarp kayalıkları ve masmavi denizlerinin resimleri.

"Nahri geçtiğinde neler olduğunu görmelisin," dedi Ali. "Resimler canlanıyor, dalgalar sahile vuruyor, ağaçlar çiçek açıyor. Bu yerdeki Nahid büyüü inanılmaz."

Hatset hafif bir sesle, "Evet, büyü yaptığı giderek daha da netleşiyor," dedi.

Ali korkuluklardan birinin üzerine eğilerek günün gidişatını kontrol etti. İlk bakışta hastanenin kalbi, Nahri'nin ona ilk gösterdiği yabancı otlarla kaplı harabeden neredeyse hiç ayırt edilemiyordu. Yabancı bahçe, ziyaretçilerin ve hastaların fayans döşeli yollarında yürüyebileceği, fiskiyelerin tatlı kokulu suyunun ve palmiyelerin gölgesinin serinliğinin tadını çıkarabileceği küçük bir cennet parçasına dönüştürülmüştü. İç duvarlar yeniden inşa edilmişti ve ahşap işçileri odalara giren doğal ışık miktarını en üst düzeye çıkaracak camdan bir çatı yapıyorlardı. Ana muayene odası tamamlanmış, mobilya ve dolapların yerleştirilmesini bekliyordu.

"Prens Alizayd!"

Bir ses dikkatini çekti ve Ali avluya bakınca bir yığın işlemeli perdenin arasına oturmuş bir grup şafit terziyi gördü. Onun yaşlarında görünen bir kadın ayağa kalkmıştı, yüzünde utangaç bir gülümseme vardı.

Bakışları karşılaştığında konuşmaya devam etti, yanaklarında bir kızarıklık oluştu. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Majesteleri. Ama eğer daha sonra buralarda olursanız, düşünüyorduk da..." Diğer kadınlara eliyle işaret etti ve birkaçı kıkırdadı. "Bu perdeleri asmamıza yardım edebileceğinizi umuyoruz."

"Ben... tabii ki," diye yanıtladı Ali, bu istek karşısında biraz şaşkıındı. "Hazır olduğunuzda bana haber verin."

Kadın yine gülümsedi ve Ali bunun oldukça çekici bir etki yarattığını fark etmekten kendini alamadı. "Seni avlayacağımızdan emin olabilirsin." Oturduğu yerden arkadaşlarına fısıldayarak devam etti.

"Annesi kuru bir sesle, "İnşaat ekipmanlarıyla dolu bu büyümlü komplekste perde asmanın tek yolunun evlenmemiş, aşırı uzun boylu, yakışıklı genç bir prence güvenmek olması büyüleyici," dedi.

Ali bakışlarını hızla genç kadınlardan çekti. "Eminim öyle bir şey demek istememişlerdir."

Hatset homurdandı. "Sen bile o kadar saf değilsin." Yürümeye devam ederken kolunu onun koluna doladı. "Ama biliyorsun... bir evlilik maskesini yakmak senin için çok da kötü bir fikir olmazdı.

güzel bir shafit kızla. Belki o zaman ölesiye çalışmak yerine gerçekten yatağını *ziyaret* edersin."

Utanç dolu bir sıcaklık yüzünü öylesine hızla kapladı ki Ali alevler içinde kalabileceğini hissetti. "*Amma...*"

"Ne? Tek oğlum için biraz mutluluk istemeye iznim yok mu?"

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Evlenmeye iznim olmadığını biliyorsun."

"Hayır, sana siyasi müttefikler ve Muntadhir'inkilerle rekabet edebilecek varisler sunabilecek bir soylu kadınla şatafatlı bir tören yapmana izin verilmiyor, bu yüzden bunu önermiyorum." Onu inceledi, gözleri yumuşaktı. "Ama senin için endişeleniyorum baba. Yalnız görünüyorsun. Zeyneb'in ya da benim araştırma yapmamı istersen-"

"Hayır," dedi Ali, acısını sesinden uzak tutmaya çalışarak. Annesinin değerlendirmesi yanlış değildi, sadece hayatının üzerinde durmamaya çalıştığı bir parçasıydı. Muntadhir'in gelecekteki Kaid'i olarak büyüyen Ali, kendini bu geleceğin neye benzeyeceğine hazırlamaya çalışmıştı: Ali için Hisar'da şiddet dolu, yalnız bir hayat; Muntadhir içinse zenginlik, bir aile ve taht. Ali, mahrum kalacağı şeyleri, kardeşine ayrılmış lüksleri düşünmemeyi daha kolay bulmuştu.

Ama bunlar çocukken ettiği yeminlerdi, bedelini anlayamayacak kadar küçüktü. Artık bir önemi yoktu. Ali asla Qaid olmayacaktı ve kızgınlık kalbinin derinliklerine işlememiş gibi davranamazdı. Ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Lubeyd ve Aqisa evlilik konusunda onunla dalga geçtiklerinde söylediklerinde ciddiydi: eğer yerine getiremeyeceğini düşünüyorsa masum bir kadına yemin etmeyecekti ve şu anda kendini koruyabilecek durumda değildi.

Annesi hâlâ beklentiyle ona bakıyordu. "Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Belki de huysuz bir bilginle zorla görüşmeye çalışmadığımız bir gün?"

Hatset gözlerini devirdi. "Zorlama falan olmayacak canım. Ben yıllardır Üstad İsa ile uğraşıyorum."

Ali onun kendinden bu kadar emin olmasına sevinmişti. Annesinin onlara marid hakkında daha fazla bilgi verebileceğini umduğu Ayaanle bilgini ile hastanedeki bir odada barikat kurmuş olan kaçık ihtiyarın aynı kişi olduğunu öğrenince şok olmuştu. Ali henüz onu görmemişti bile; yabancıların hastaneye gireceğini öğrendikten sonra, odasının dışındaki koridoru her türlü büyü tüzakla doldurmuştu. Sonunda, birkaç işçi büyü kitapları tarafından ısırıldıktan sonra, Nahri ve Razu - Issa'nın konuştuğu tek insanlar - bir uzlaşmaya varabilmişlerdi: kimsenin odasına yaklaşmasına izin verilmeyecek ve karşılığında koridora küfretmeyi bırakacaktı.

"Nahri'den gelmesini istemeliydik," dedi Ali tekrar. "İsa ondan hoşlanıyor ve insanlardan bilgi koparma konusunda çok yetenekli."

Annesi ona karanlık bir bakış attı. "*Senden* bilgi almaya çalışmadığından emin olsan iyi edersin. O kadın bıçak mesafesinde tutacağın türden bir müttefik." Alimin kilitli kapısının önünde durdular ve Hatset kapıyı çaldı. "Ustadh Is-"

Daha sözünü bile bitirmemişti ki Ali bir büyü fısıltısı hissetti. Demonte usturlaplara benzeyen bir kılıç kapının çerçevesini kesmeden hemen önce annesini geri çekti.

Ali Geziriyye dilinde küfretti ama Hatset sadece başını salladı. "Üstat, şimdi gerçekten," diye Ntaran dilinde ders verdi. "Daha sosyal olmayı konuşmuştuk." Sesine kurnazca bir nota girdi. "Ayrıca... sana bir hediyem var."

Kapı aniden açıldı ama sadece bir el genişliğinde. Kasvetli karanlıkta bir çift zümrüt gibi parlak göz belirince Ali sıçradı.

"Kraliçe Hatset?" Issa'nın sesi bile çok eski geliyordu.

Annesi cüppesinden kül rengi küçük bir çuval çıkardı. "Sanırım son görüştüğümüzde deneylerin için bununla ilgileniyordun?"

Ali keskin kokuyu tanıyarak içine çekti. "Barut mu? Ona barut mu vereceksin? *Deneyleri* için mi?"

Hatset onu susturdu. "Kısa bir sohbet, Issa," dedi yumuşak bir sesle. "Çok kısa, *çok* gizli bir sohbet."

Bilgin'in ısıltılı gözleri aralarında gidip geldi. "Yanınızda hiç insan yok mu?"

"Bunu yüzlerce kez konuştuk Üstad. Daevabad'da insan yok."

Kapı açıldı, barut çuvalı annesinin elinden Ali'nin gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde kayboldu.

"Gelin, gelin!" Issa onları içeri aldı, eşiği geçtiklerinde kapıyı çarparak kapattı ve nefesinin altında mantıksız sayıda kilitleme tılsımı gibi görünen bir şey fısıldadı.

Ali her geçen an buraya gelme kararlarından pişmanlık duyuyordu ama yine de annesinin peşinden mağara gibi odaya girdi. Kitaplar tavana kadar yığılmıştı ve parşömenler İsa'nın revirin yıkıntılarından kurtarılmış parçalardan sihirle bir araya getirmiş gibi görüldüğü raflara doldurulmuştu. Uzun bir sıra halinde dizilmiş tozlu vitray pencereler, parıldayan metal aletler, parşömen parçaları ve yanan mumlarla dolu alçak bir masanın üzerine kasvetli bir ışık saçıyordu. İki yüksek kitap yığınının arasında ve zeminin kırık camlarla kaplı bir bölümünün arkasında, sanki bilgin uyurken saldırıya uğramaktan korkuyormuş gibi bir karyola uzanıyordu. Odanın sadece küçük bir köşesi temiz tutulmuştu; çizgili bir sediri çevreleyen bir çift yer minderi, içinde bir çaydanlık, bardaklar ve kokusuna bakılırsa Nahri'nin sevdiği kakule baharatlı tatlılardan birkaçının bulunduğu gümüş bir tepsiyle özenle yerleştirilmişti.

Onu da getirmeliydik, diye düşündü Ali, içini kemiren suçluluk duygusuyla. Tanrı biliyordu ki Nahri'den zaten yeterince sır saklıyordu.

Bilgin, yerdeki yıpranmış yastığa döndü ve sıska uzuvlarını bir tür hantal kuş gibi altına katladı. Eskiden köleleştirilmiş bir cinin yeniden dirilmiş hali olan Issa'nın yaşı

Tahmin etmek imkânsızdı. Yüzü iyi çizgiliydi ve bulanık kaşları ve sakalı tamamen kar beyazıydı. Ve yüzündeki onaylamayan ifade... tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

"Seni tanıyor muyum?" Ali adamı inceleyerek yavaşça sordu. İsa'nın yeşil gözleri onun üzerinde gezindi. "Evet," dedi kısaca.

"Bir keresinde çok fazla soru sorduğun için seni tarih dersinden atmıştım.

sorular." Başını öne eğdi. "Sen çok daha küçüktün."

"O *sen miydin*?" Ali'nin aklına hemen o anı geldi; Ghassan'ın oğullarından birine böylesine saygısızca davranmaya cesaret edebilecek pek fazla hoca yoktu. Ali küçüktü, on yaşından büyük değildi, ama onu kovduğunu hatırladığı adam ince cüppeler giymiş, yasakçı, öfkeli bir bilgindi... karşısındaki çelimsiz yaşlı adama hiç benzemiyordu. "Anlamıyorum. Eğer Kraliyet Kütüphanesi'nde bir görevin varsa, burada ne işin var?"

Bilgin'in parlak gözleri acıyla doldu. "İstifa etmek zorunda kaldım."

Hatset, Issa'nın karşısına oturdu ve Ali'ye de aynısını yapmasını işaret etti. "Afşin'in saldırısından sonra, şehrin geri kalan eski köleleştirilmiş cinlerine yönelik çok fazla şiddet vardı. Çoğu şehirden kaçtı ama Issa çok inatçı." Başını iki yana salladı. "Keşke evine dönsen dostum. Ta Ntry'de daha rahat edersin."

Issa kaşlarını çatı. "Yolculuk için çok yaşlıyım. Ve teknelerden nefret ederim." Ali'ye doğru sinirli bir bakış fırlattı. "Bu hastanenin işçileri gelene kadar hastane gayet güzel bir evdi. Sürekli çekiçe dövüyorlar." Sesi yaralı gibiydi. "Bodrumda yaşayan kimerayı da korkutup kaçırdılar."

Ali inanamıyordu. "Birini *yemeye* çalıştı."

"Nadir bir örnekti!"

Hatset hemen araya girdi. "Nadir örneklerden bahsettiğinize göre... sizinle başka bir zor yaratık hakkında konuşmak için buradayız. Marid."

Issa'nın ifadesi değişti, telaş huysuzluğunu silip süpürdü. "Marid hakkında ne bilmek istiyor olabilirsin ki?"

"Eski masallar," diye yanıtladı Hatset sakince. "Benim neslim Ayaanle için bir efsaneden biraz daha fazlası haline geldiler. Ancak sizin zamanınızda Marid'le karşılaşmaların çok daha yaygın olduğunu duydum."

"Ortadan kaybolmalarını bir lütuf olarak kabul edin." Issa'nın ifadesi daha da karardı. "Marid'i gençlerimizle tartışmak akıllıca değil kraliçem. Özellikle de çok fazla soru soran aşırı hırslı olanlarla." Ali'ye doğru hoşnutsuz bir baş hareketi yaptı.

Annesi ısrar etti. "Bu sadece bir merak değil, stad. Yardımınıza ihtiyacımız var."

Issa başını salladı. "Kariyerimi Nil boyunca seyahat ederek geçirdim ve hatırlamak istediğimden daha fazla cinin marid'e olan hayranlıkları yüzünden yok olduğunu gördüm. Bunun sizin neslinizin unuttuğu bir çılgınlık olduğunu öğrendiğimde Tanrı'ya şükrettim ve bu çılgınlığı yeniden alevlendirmeyeceğim."

"Senden hiçbir şeyi yeniden alevlendirmeni istemiyoruz," diye cevap verdi Hatset. "Ve ilk elini uzatan da biz değiliz-" Ali'nin bileğini tuttu, dishdasha'sının kolunu aynı hizada tutan düğmeyi hızla çözdü ve yaralarını ortaya çıkaracak şekilde geri itti. "Bize gelen Marid'di."

Issa'nın yeşil gözleri Ali'nin yara izlerine kilitlendi. Nefes aldı ve bir anda doğruldu.

Sonra Ali'nin suratına bir tokat attı. "Aptal!" diye bağırdı. "Mürted! Ne cüretle onlarla anlaşma yaparsın? Seni bağışlamaları için onları ikna etmek için hangi korkunç iğrençliği işledin, Alizayd al Qahtani?"

Ali ikinci bir darbeyi savuşturarak geri çekildi. "Ben kimseyle anlaşma yapmadım!"

"Yalancı!" Issa fkeli bir parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Daha nceki gzetlemelerini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Benim neyim?" Ali kekeledi. "Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım ben de bilmek istiyorum," dedi Hatset sertçe. "Tercihen oğlumu tekrar dövmeye başlamadan önce."

Issa hışım ile odanın karşısına geçti. Bir kıvılcım patlamasıyla birlikte kilitli bir sandık havaya fırladı ve tozlu bir gümbürtüyle yere düştü. Issa sandığı açıp içinden bir papirüs parşömeni çıkardı ve bir kılıç gibi salladı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Ali kaşlarını çattı. "Hayır. Hayatım boyunca kaç tane parşömen gördüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

İsa onu açıp masanın üzerine yaydı. "Peki bunların kaç ı bir marid çağırma rehberiydi?" diye sordu bilmiş bir tavırla, sanki Ali'yi yakalamış gibi.

Kafası iyice karışan Ali bir adım daha yaklaştı. Parşömenin üzerine parlak mavi bir nehir çizilmişti. Bunun bir harita olduğunu fark etti. Kabaca çizilmiş sınırlardan anlayabildiği kadarıyla bir Nil haritası. Çıkarabildiği tek şey buydu; notlar olsa da bunlar tuhaf, tamamen anlaşılmaz piktogramlardan oluşan bir yazıyla yazılmıştı.

Ve sonra Ali hatırladı. "Bu Nahri ve benim Kraliyet Kütüphanesi'nin yeraltı mezarlarında bulduğumuz harita."

Issa ters ters baktı. "Yani Marid'le temas kurmaya çalıştığını kabul ediyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Ali bu öfkeli yaşlı adama karşı sabrını hızla yitiriyordu. "Banu Nahida ve ben, Marid'in onun görünüşünü lanetlediği ve onu Mısır'da bıraktığı hikayesini araştırıyorduk. Bu parşömenin bölgede cin gören son kişi tarafından yazıldığını duyduk. Okuyamadım, bu yüzden tercüme için gönderdim." Gözlerini Issa'ya dikti. "Büyük ihtimalle sana."

Hatset araya girdi. "Lütfen bana bu haritada sizi bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyler misiniz, Üstad?"

"Bu sadece bir harita değil," diye yanıtladı Issa. "Bu şeytani bir şey, çaresizler için bir rehber olarak hizmet etmesi amaçlanmış." Elindeki budaklı

parmağıyla bir dizi nota işaret etti. "Bunlar nehir üzerinde maridler için kutsal olduğuna inanılan yerleri işaretliyor ve notlar o noktada onları çağırmak için ne yapıldığını -ne *kurban* edildiğini- detaylandırıyor."

Hatset'in gözleri parladı. "'Kurban' dediğinizde... herhalde-" demek istemiyorsunuzdur.

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum," diye araya girdi Issa. "Onları çağırmak için kan sunulmalıdır."

Ali dehşete kapılmıştı. "Üstat İsa, ne Nahri'nin ne de benim böyle bir şeyden haberimiz var. Ben Nil'e hiç gitmedim. Bırakın onlara birini kurban etmeyi, maridlerle *hiçbir* zaman temas kurmak istemedim!"

"Göle düştü Üstat," diye açıkladı Hatset. "Bu bir kazaydı. Marid'in adını vermesi için ona işkence ettiğini ve sonra da Afşin'i öldürmek için onu kullandıklarını söyledi."

Ali ona doğru döndü. "*Amma*-"

Ona el salladı. "Bilmemiz gerekiyor."

İsa şok içinde Ali'ye bakıyordu. "Bir marid seni başka bir cini öldürmek için mi kullandı? Seni *ele* mi geçirdiler? Ama bu hiç mantıklı değil.

... ele geçirme bir yandaşın son eylemidir."

Tiksinti onu sardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu bir anlaşma," diye yanıtladı Issa. "Bir ortaklık... ama pek de dengeli bir ortaklık değil. Eğer bir marid kurbanını kabul ederse, onun koruması altına girersin. Ve ölümlü hayatınız boyunca isteyebileceğiniz neredeyse her şeyi size verirler. Ama sonunda? Mürit canını borçludur. Ve marid onu almak için onlara sahip olur." Gözleri Ali'nin üzerinde gezindi. "Böyle bir şeyden sağ çıkamazsın."

Ali tamamen soğumuştı. "Ben Marid'in *yardımcısı* değilim." Kelime dudaklarından vahşi bir inkârla çıktı. "Ben Tanrı'ya inanan biriyim. Senin önerdiğin küfrü asla yapmam. Ve kesinlikle hiçbir fedakârlıkta bulunmadım," diye ekledi, annesi elini omzuna koyarken bile öfkesi giderek artıyordu. "Bunlar

iblisler bana işkence etti ve beni sevdiğim herkesin ölümünü halüsinasyon görmeye zorladı!"

İsa başını eğdi ve Ali'yi bir denklemmiş gibi inceledi. "Ama onlara adını verdin?"

Ali'nin omuzları çöktü. Suyun altına girdiği ana ilk kez lanet etmiyordu. "Evet."

"O zaman ihtiyaçları olan tek şey bu olabilirdi - onlar zeki yaratıklar ve Tanrı biliyor ki kuralları nasıl çarpıtacaklarını öğrenmek için yüzyıllar geçirdiler." Issa çenesine vurdu, şaşkın görünüyordu. "Ama *nedenini* anlamıyorum. Bir Daeva'yı, yani daha aşağı bir varlığı öldürmeyi planlamak riskli olurdu, bunu yapmak için bir cin dostlarını kullansalar bile."

Hatset kaşlarını çatı. "Daevalar ile bildiğin bir kavgaları var mı?"

"Marid'in Nahid Konseyi'yle yaşadığı bir anlaşmazlıktan sonra gölü lanetlediği söylenir," diye yanıtladı Issa. "Ama bu iki bin yıl önce olmuş olmalı. Bildiğim kadarıyla o zamandan beri Daevabad'da görülmediler."

Ali'nin derisi karıncalandı. Bunun hiç de doğru olmadığını biliyordu. Ele geçirildikten sonra Ali aynı şeyi babasına da söylemiş ve kendisine sessizce, Zeydi Kahtani'nin Ayanle mütteliklerinin yanında gerçekten de marid'in görüldüğü söylenmişti.

Ama dilini tuttu. Babasına yemin etmişti, kabilesi ve kanı üzerine yemin etmişti, bu bilgiyi ifşa etmeyecekti. Atalarının Nahidleri devirmek için Maridlerle işbirliği yaptığına dair en ufak bir fısıltı bile yönetimlerinin temellerini sarsacaktı. Zeydi Kahtani, Tanrı'nın aslında Anahidlere ve onun soyundan gelenlere bahsettiğine inandığı bir tahtı ele geçirmişti; bunu yapmak için kullandığı nedenler ve yöntemler deşifre edilmemeliydi. Ve eğer Hatset ve İsa zaten bilmiyorlarsa, Ali hiçbir şey söylemiyordu.

"Ondan nasıl kurtulabilirim?" diye sordu

kaba bir şekilde. Issa ona bakakaldı.

"Neyden kurtulacaksın?"

"Marid'le olan bağlantım. Bu... kafamdaki fısıltılar," diye devam etti Ali, kontrolünün yıpranmaya başladığını hissederek. "Yeteneklerim. Hepsinin gitmesini istiyorum."

"*Yetenekleriniz* mi?" diye tekrarladı bilgin şaşkınlıkla. "Ne yetenekleri?"

Ali aniden tuttuğu büyüü bıraktı. Ellerinden su fışkırdı, ayaklarının etrafında bir sis dönmeye başladı. "*Bu*," diye nefes verdi.

Bilgin koşarak geri döndü. "Oh," diye fısıldadı. "Bu." Gözlerini hızla kırptırdı. "Bu yeni bir şey."

"Hayır," dedi Hatset. "Öyle değil." Ali etrafında dönerken ona özür dileyen bir bakış attı. "Ailemizde su büyüüne karşı hafif -*çok* hafif- bir yakınlık var. Çocuklarımızda ara sıra ortaya çıkar ve genellikle onlu yaşlarına geldiklerinde kaybolur. Ve bana yapabildiğini söylediğin şeylere hiç benzemiyor," diye ekledi Ali'nin gözleri irileşince. "Öfke nöbeti geçiren bir çocuk odanın öbür ucundaki su testisini devirebilir. Zeynep onu izlediğimi düşünmediği zamanlarda bardakların içindeki küçük su musluklarını döndürürdü."

Ali'nin nefesi kesildi. "*Zeynep mi? Zeyneb'in* bu yetenekleri mi var?"

"Artık değil," dedi Hatset kararlılıkla. "O zamanlar çok gençti. Muhtemelen onları hatırlamıyordur bile. Onu yakaladığımda çok kötü cezalandırırdım." Annesi başını salladı, suratı asıktı. "Biri onu görecektir diye çok korkuyordum." Tekrar ona baktı. "Ama senin için bunu hiç düşünmedim. Çocukken bile çok Geziri'ydin. Ve Citadel'e katıldığında, onların kurallarına o kadar sadıktın ki..."

"Söylememden korktun," diye bitirdi Ali, annesi sözünü kesince. Kendini hasta hissetti. Annesinin hatalı olduğunu bile söyleyemiyordu. Çocukken babasının ve ağabeyinin kabilesine sadık olduğunu kanıtlamaya o kadar kararlı, inanç anlayışında o kadar katı olduğu zamanlar olmuştu ki, evet, bir Ayaanle sırrını ağzından çıkarabilirdi ve bu onu utandırırdu. Aniden oturdu ve ıslak ellerini yüzünde gezdirdi. "Ama neden

"Size Marid'in ele geçirilmesinden ilk bahsettiğimde bir şey söylediniz mi?"

Sözleri nazikti. "Alu, panikliyordun. Daevabad'a geleli bir hafta bile olmamıştı. Zamanı değildi."

Issa, onları içeri aldığına aniden çok pişman olmuş gibi aralarına bakıyordu. Ali'nin beline dolanan sis şeridine elini sallayarak, "*Kes şunu*," diye uyardı. "Biri seni bunu yaparken görse ne olur biliyor musun? Sırf bu zümrüt gözler için bir güruh beni saraydan kovaladı!"

"O zaman bana yardım et," diye yalvardı Ali, suyu dizginlemeye çalışarak. "Lütfen. Kontrol etmek giderek zorlaşıyor."

"Size nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi Issa, sesi şaşkınlık içinde çıkıyordu. Hatset'e baktı, ilk kez hafifçe azarlanmış görünüyordu. "Bağışlayın beni kraliçem. Ne bekliyordunuz bilmiyorum ama daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Onu Ta Ntry'ye geri götürmelisiniz. Hem daha güvende olur hem de ailenizin cevapları olabilir."

"Onu Ta Ntry'ye geri götüremem," dedi annesi açıkça. "Sarayda işler çok gergin. Babası ve ağabeyi onu bir darbeye hazırladığımı düşünecekler ve eğer onlardan biri bunu öğrenirse?" Hâlâ devam eden sise doğru başını salladı. "Onlara güvenmiyorum. Ghassan bu şehrin istikrarını her şeyin önünde tutuyor."

Issa başını salladı. "Kraliçe Hatset..."

"Lütfen." Bu kelime havayı kesti. "O benim tek oğlum Üstad," diye bastırdı. "Marid hakkında yazılmış her şeyi sana getireceğim. Aile kayıtlarımın kopyalarını getireceğim. Sizden tek istediğim bize yardım etmenin bir yolunu bulmanız." Sesi biraz kurnazlaştı. "Yapmayın ama, elinize iyi bir gizem geçmeyeli onlarca yıl olmuştur."

Issa, "Cevaplar hoşunuza gitmeyebilir," diye belirtti.

Korkudan hasta olan Ali'nin bakışları yere düşmüştü. Yine de bakışlarının ağırlığını, annesinden yayılan endişeyi hissedebiliyordu.

Hatset tekrar konuştu. "Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

ANNESİ GÖRÜŞMELERİNİ SIKI BİR KONUŞMAYLA SONLANDIRMIŞ OLSA DA

Ali'nin sakin kalması ve işleri Issa ile ona bırakması için hastanede yaptıkları konuşma aklından çıkmıyordu. Bunun üzerine Ali kendini işine daha çok verdi, yıkanırken aklından geçen fısıltıları ve günlerdir dinmeyen yağmurun her sinirlendiğinde daha şiddetli yağdığı gerçeğini umutsuzca görmezden gelmeye çalıştı. Pek uyuyamıyordu ve şimdi gözlerini kapadığında rüyaları yanan bir gölün ve harap olmuş gemilerin, onu çamurlu suların altında sürükleyen pullu uzuvların ve bir okun sapı üzerinde daralan soğuk yeşil gözlerin görüntüleriyle doluydu. Ali titreyerek ve ter içinde uyanıyor, sanki biri kulağına bir uyarı fısıldıyormuş gibi hissediyordu.

Davranışları üzerindeki etkisi fark edilmemiş değildi.

"Alizayd." Mahkemeden sonra taht odasından çıktıklarında babası parmaklarını Ali'nin yüzünün önünde şıklattı. "*Alizayd?*"

Ali gözlerini kırptırdı ve şaşkınlığını üzerinden attı. "Evet?"

Ghassan ona baktı. "İyi misin?" diye sordu, sesinde biraz endişe vardı. "Garama'lı tefeciye sert sözler söyleyeceğinden emindim."

Ali ne bir sarraf ne de bir Garama hatırlayabiliyordu. "Kusura bakmayın. Sadece yorgunum."

Babası gözlerini kıpmıştı. "Hastanede sorun mu var?" "Hiç de değil," dedi Ali hızla. "Oradaki çalışmalarımız devam ediyor.

Sorunsuz bir şekilde ve Tanrı'nın izniyle, açılışa kadar Navasatem."

"Mükemmel." Köşeyi döndüklerinde Ghassan onun sırtını sıvazladı. "Kendini tamamen fazla yormamaya dikkat et. Ah... ama kendini fazla çalıştırmaya dayanabilecek birinden bahsetmişken

-Muntadhir," diye selamladı büyük oğlu görüldüğünde. "Umarım mahkemeye gelemediğiniz için bir mazeretiniz vardır."

Muntadhir onun kalbine ve alnına dokundu. "Selamün aleyküm kralım," dedi Ali'yi görmezden gelerek. "Gerçekten de öyle. İçeride konuşabilir miyiz?"

Ali uzaklaşmaya çalıştı ama Ghassan bileğini yakaladı. "Hayır. Birkaç dakikanı ayırabilirsin. Birbirinizden kaçtığınızı fark etmediğimi sanmayın. Bu son derece çocukça."

Ali'nin yüzü kızardı ve Müntehir ayağa kalktı, Ali'ye kısa ve küçümseyici bir bakış atarak onu rahatsız edici bir böceğe benzettikten sonra ofise girdi -ki bu iyi bir şeydi çünkü Ali gerçekten de babasının ofisinin önündeki su fıskiyesini kardeşinin omuzlarını örten pahalı pelerini mahvetmesi için kandırmaya yönelik çocuksu bir dürtü hissetti.

Ali'nin Muntadhir'in yerine Daeva tapınağını ziyaret etmesinden bu yana prenslerin arasının bozulduğunu söylemek hafif kalırdı. Ali ve Zeynep tüm çabalarına rağmen Müntehir'in kıyafetlerini yakalanmadan gardırobuna geri sokmayı başaramamışlardı ve Müntehir -şüphesiz babaları yüzünden yeni morarmış bir çeneye sahipti- onları iyice azarlamış, Zeynep gözyaşlarına boğulana ve Ali odaya saçılmış sarhoş edici sıvı şişelerini patlatana kadar küçük kardeşlerine bağırıyordu.

Kardeşine bir daha yaklaşmayı denememişti. Muntadhir'in sürekli onu izlediğini, acımasız bir sakinlikle onu incelediğini hissetmek Ali'yi huzursuz ve biraz da kalp hastası yapıyordu. Bir zamanlar hayranlık duyduğu, hâlâ sevdiği ağabeyiyle barışmak için sahip olduğu tüm umutlar yok olmaya başlamıştı.

Yine de, başka seçeneği olmadığı için onu takip etti.

"-Güney Geziri şeyhleri sorununu çözdüm de ne demek?" Ghassan soruyordu. Masasına oturmuştu ve Muntadhir de karşısında duruyordu. "Çünkü ek bir kervansaray yaratmayı başaramadığınız sürece, beklenmedik bin kişiyi nasıl ağırlayacağımızı bilmiyorum."

Muntadhir, "Az önce saray bahçesinden sorumlu kâhya ile görüştüm," diye cevap verdi. "Bence ön bahçelerde bir gezgin kampı kurmalıyız. Elbette Daevalar dehşete düşecek ve sonrasında araziyi restore etmek biraz zaman alacaktır, ama güzel bir şekilde yapılabilir: palmiyeler arasında ipek çadırlar, geleneksel el sanatları satan tüccarların bulunabileceği bir su bahçesi ve avlu, belki bir masalcı ve eski destanları icra eden birkaç müzisyen." Tereddütle gülümsedi. "Bunun köklerimize güzel bir saygı duruşu olabileceğini düşündüm ve eğer onları kendi sarayımızın yanına koyarsak şeyhler bizi pek de suçlayamazlar."

Babasının yüzünde hüznü bir ifade belirmişti. "Bu mükemmel bir öneri. Çok iyi, Muntadhir. Çok etkilendim. Navasatem hazırlıklarında iyi iş çıkarıyorsun."

Müntehir gülümsedi, belki de Ali'nin aylardır yüzünde gördüğü en içten gülümsemeydi bu, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. "Teşekkür ederim, Abba," dedi içtenlikle. "Tek umudum seni gururlandırmak ve adımızı onurlandırmak."

"Eminim biliyordur." Ghassan ellerini ovuşturdu. "Ancak Muntadhir, tatilden *sonra* dikkatini ve cazibeni tekrar karına yöneltmeni bekliyorum."

Kardeşinin yüzünde beliren kısa süreli memnuniyet kayboldu. "Karım ve ben iyiyiz."

Ghassan ona baktı. "Burası benim sarayım, Emir. Duvarlarının içinde olup biten her şeyi biliyorum, yani Nahri'yle dört aydır birbirinizin yatağına uğramadığının farkındayım."

İkinizle kabilelerimizi *birleştirmek* için evlendim, anladınız mı? Neredeyse beş yıl oldu. Daha kısa sürede Hatset'ten iki çocuğum oldu."

Ali boğazını temizledi. "Gidebilir miyim?"

İki adam da ona bakmadı. Muntadhir gözlerini babalarının masasına dikmiş, çenesinde bir kas çalışıyordu. "Bu meseleler

zaman, Abba," dedi sonunda.

"*Zaman alıyorlar* çünkü gecelerini karın olmayan herkesle geçiriyorsun, seni bu konuda birden fazla kez uyardım. Başka biri, başka bir Daeva
-...sizi görevlerinizden alıkoyuyorsa... o kişi kolayca uzaklaştırılabilir."

Muntadhir başını kaldırdı ve Ali kardeşinin yüzündeki zorlukla kontrol edilebilen öfkeyle irkildi. "Dikkatimi dağıtan kimse yok," diye tersledi Muntadhir. Ghassan'ın masasını öyle sert kavırıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "Görevlerimin de gayet farkındayım; çocukluğumdan beri bunların önemini kafama kakıp duruyorsun."

Ghassan'ın gözleri parladı. "Eğer pozisyonunuzu külfetli bulursanız, Emir," diye soğuk bir şekilde başladı, "yerinize geçebilecek başka biri var, evlilik görevlerinizi memnuniyetle üstleneceğini düşündüğüm ve eşinizin zaten tercih ettiği biri."

Ali'nin kulakları bu ima karşısında yandı. "Öyle değil-"

Küçümseme Muntadhir'in yüzünü buruşturdu. "Karım

Kraliçe'yi tercih ediyor

Hatset'in sonsuz cüzdanı ve manipüle edebileceği bir aptal hastanesini inşa ediyor." Dönüp Ali'ye baktı. "Hastane tamamlandıktan sonra ikisine de ihtiyacı kalmayacak."

Acımasız sözler Ali'nin kalbinin derinliklerindeki güvensiz ve savunmasız bir şeyi delip geçti. "O senin onda birine bedel," diye karşılık verdi Ali, acısı kabarmış ve kendini kontrol edemez hale gelmişti. "Onun yaptığı şey çok zekice ve cesurca ama sen kendini fahişelerinden ziyaret edecek kadar bile alıkoyamadın-"

Ofisin kapısı içeri doğru patladı ve sertçe duvara çarptı. Ali döndü, ailesiyle kapının arasına girerken zülfikarını çıkardı. Ama ortaya çıkan sadece Vecit'ti, stresli ve telaşlı görünüyordu.

"Ebu Muntadhir," diye selamladı Ghassan'ı Geziriyye dilinde. Arkasında bir yerde Ali bir kadının feryatlarını duyabiliyordu, çığlıkları koridorda yankılanıyordu. "Bağışlayın beni, korkunç bir suç işlendi."

"Leydim, lütfen!" Ali, Kaveh'in sesiyle kaskatı kesildi. "Kralın huzuruna bu şekilde çıkamazsınız!"

"Evet, yapabilirim!" diye bağırdı bir kadın. "Bir vatandaş olarak bu benim hakkım!" Bunu hıçkırıklarla bölünen bir dizi Divasti izledi.

Ghassan, kana bulanmış bir çarşaf giymiş Daeva kadını sendeleyerek görüş alanına girdiğinde ayağa kalktı. Kaveh onun yanındaydı, solgun ve gergindi, diğer birkaç Daeva ve Kraliyet Muhafızları'nın iki üyesi gibi.

"Neler oluyor?" Ghassan Cinnistani diline geçerek sordu.

Kadın önlerinde diz çöküp ellerine kapanarak ağlarken Kaveh bir adım öne çıktı. "Kabile kadını mı affedin kralım," diye yalvardı. "Huzurunuzda çıkmak için yalvarırken aklını kaybetti."

"Benden önce gelebilir," diye cevap verdi Ghassan. Ali onun sesindeki gerçek endişeyi duyabiliyordu. "Sevgili kadını, ne oldu? Yaralandın mı? Banu Nahida'yı çağırabilirim..."

Kadın daha sert ağlamaya başladı. "Bunun için artık çok geç. Kocam çoktan öldü. Onu aldılar, boğazını kestiler."

Wajed acımasız görünüyordu. "Adamlarımdan birkaçı onları buldu. Kocası..." Başını iki yana salladı. "Çok kötüydü."

"Onları yakaladın mı?" Ali hızla sordu.

Wajed durakladı. "Hayır... Onları Geziri Mahallesi yakınlarında bulduk. İnci almaya gitmişlerdi ve ..."

"Bu Geziri Mahallesi'nde olmadı," diye tersledi Kaveh. "Onları nerede bulunduğunu biliyorum, Qaid."

Ghassan'ın sesi niyetliydi. "Size kim saldırdı leydim?"

"Şafit," diye tükürdü. "Nahid hastanesini görmek istedik ama

daha çalışma kampının yarısına gelmemiştik ki Pis adamlar elbiselerimizi çekiştirip bizi bir arka sokağa sürüklüyorlardı. Tehdit ettiler... Beni şerefimi lekelemekle tehdit ettiler. Parvez onlara yalvardı, onlara her şeyi vereceğini söyledi.

..." Görüntüyü yok etmek istercesine başını salladı ve peçesi kısa süreliğine yüzünden düştü.

Ali şok olmuş bir şekilde tanıdı ve bakışları büyük vezire kaydı. Hayır. Bu mümkün değildi.

Müntehir pencere kenarındaki sürahidenden bir bardak su doldurmak için ofise geçmişti. Geri döndü ve birkaç yumuşak Divasti kelimesiyle kadının eline tutuşturdu. Kadın titrek bir nefes aldı, gözlerini sildi ve sonra içti.

Ve yüzüne ikinci kez baktığında Ali emindi. Bu kadını daha önce iki kez görmüştü. İkisi de oldukça unutulmaz olaylardı. İlki Anas'la birlikte gittiği Daeva tavernasındaydı ve kadın bir grup fahişeyle birlikte gülüp kumar oynuyordu. İkincisi ise onun evindeydi; saraydaki ilk sabahının ardından ona "hoş geldin" demek için gönderilmiş ve yatağında bekliyordu.

Kaveh e-Pramukh tarafından düzenlenen bir "hoş geldiniz".

Daha sonra konuşan Kaveh oldu. "Banu Nahida'yı o kamp hakkında uyarmaya çalıştım," dedi, ellerini sıkarken sesi yükseliyordu. "Kirli kanlar tehlikelidir. Onlarla çalışmak doğal değil ve şimdi güpegündüz bir Daeva adamını öldürdüler. Her yer yıkılmalı."

Ali boğazını temizledi, sakın olmak için mücadele etti. "Hiç tanık var mıydı?"

Kaveh ona kuşkuyla baktı. "Onun sözü yeterli değil mi?"

Sen işin içindeyken olmaz. Ama Ali bunu söylemedi; onun yerine kalbine dokunarak ve içtenlikle konuştu, "Çalışanınıza karşı kötü bir niyetim yoktu, Büyük Vezir. Ama bu bize yardımcı olabilir.

."

"Ben onun *çalışanı* değilim," diye açıkladı kadın. "Bu da ne demek oluyor şimdi? Ben asil kandan gelen bir kadını! Pervez'imden başkasına ait değilim!"

Ali ağzını açtı ama Ghassan elini kaldırdı. "Tanık var mıydı? Anlattıklarınızdan şüphe duymuyorum leydim. Ama failleri bulmamıza yardımcı olur."

Wajed başını salladı. "Tanık yok kralım. Zaten bizimle konuşacak kimse de yoktu, gerçi biz geldiğimizde ortalık oldukça karışıktı." Duraksadı ve sonra ekledi, "Oldukça *fazla* sayıda Daeva bunu yapanın bulunup sorumlu tutulmasını talep etmek için toplanıyordu."

Ali'nin içinde bir endişe kıvılcımı çaktı. "O kamptaki Şafitler bizim korumamız altında. Orada yüzlerce kadın ve çocuk var."

"Onların orada işi yok," diye karşılık verdi Kaveh. "Bu senin hatan. Zehirli fikirlerini Banu Nahida'mın kulağına fısıldadın ve şimdi bir Daeva adamı öldü."

Ali'yi bir kuşku sardı. Kaveh, Nahri'nin Şafit'le çalışmasına karşı olduğunu Büyük Tapınak'ta açıkça belirtmişti. Ama kesinlikle böyle bir şey planlayacak kadar nefret dolu olamazdı.

...

Durumun ne kadar belirsiz olduğunun farkında olan Ali, Daevaların onu anlayamaması için Geziriyye diline geçti. "Abba, o kadını tanıyorum," dedi usulca. "*Kaveh* o kadını tanıyor. Saraya ilk taşındığımda yatak odamı ziyaret etmesi için onu ayarlamıştı." Ghassan'ın gözleri onunkilere kaydı, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu ve Ali devam etti. "Muntadhir, onu mutlaka tanıyorsundur. Sen de oradaydın. Eğer peçesini kaldırsaydı, onu hatırlayacağını biliyorum."

Muntadhir ona baktı, durumu düşünüyor gibiydi.

Sonra yüzünü acımasız bir sakinlik kapladı. "Şafit'le ilgili kararınız hakkında ne düşündüğümü açıkça belirttim." Omuzlarını aniden dikleştirdi, hesaplanmış bir öfke yüzünü buruşturdu. "Ve sen fahişe olduğunu düşünüyorsun diye bu zavallı kadından soyunmasını isteyecek değilim!"

Geziriyye yerine Cinnistani dilinde söylediği son sözleri odanın içinde çınladı. Kaveh'in nefesi kesildi ve kadın tiz bir çığlık attı.

Ali dönüp baktı ve kadının bakışlarından etkilenen ve sayıları giderek artan insanların yüzlerindeki dehşeti gördü.

feryat etti. "Ben öyle bir şey demedim," diye kekeledi, Muntadhir'in ihaneti karşısında afallamıştı. "Ben sadece-"

"Bu ne cüret?" Kaveh suçladı. "Hiç utanman yok mu Prens Alizayd? Daevalardan o kadar mı nefret ediyorsun ki, kocasının kanı hâlâ ellerini kirletirken ağlayan bir kadının şerefini lekeliyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi!"

Muntadhir onu ustalıkla geçip kadının yanında diz çöktü. "Bunu yapanı bulup cezalandıracağız," diye söz verdi, yakışıklı yüzünün her çizgisinde samimiyet vardı. Tekrar Ghassan'a baktı. "Kaveh haklı, Abba. Hem seni hem de Nahri'yi uyarmaya çalıştım. Şafitler tehlikeli ve böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı. Ali hayal görüyor. Fanatizmi etrafındaki herkese bulaşmış durumda."

Ali ona bön bön baktı. "*Dhiru...*"

"Alizayd, bizi yalnız bırak," dedi Ghassan sertçe. "Ben aksini söyleyene kadar sen ve arkadaşların saraya hapsedildiniz." Gözleri parladı. "*Anladın mı? Doğruca dairenize; bu durumu daha fazla alevlendirmenize izin vermeyeceğim.*"

Ali itiraz edemedi ağabeyi onu yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. "Abba, yapma!" diye bağırdı. "Vecit'i duydun, kalabalık büyüyor. O insanlar masum!"

Ghassan ona bakmadı bile. "Halledilecek."

Müntehir onu iterek dışarı çıkardı ve Ali'yi dengesini bozacak kadar sert bir şekilde itti. "Daha da kötüleştiremeyeceğin bir durum var mı?" diye tersledi Geziriyye dilinde.

"Yalan söyledin," diye suçladı Ali, heyecandan titreyerek. "Biliyorum, sen
-"

"Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun." Muntadhir'in sesi alçak ve zehirliydi. "Bu pozisyonun bana neye mal olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ve bunu dilini tutamayan, şafit takıntılı bir bağınaz için kaybedersem lanetleneceğim."

Kapıyı Ali'nin suratına çarptı.

Ali sendeleyerek geri çekildi, yüreğinde öfke vardı. Kapıyı yırtıp açmak ve kardeşini içinden sürüklemek istedi. Daha önce hiç birine vurmak için böylesine fiziksel bir ihtiyaç hissetmemişti.

Koridora yeni ve oldukça hoş bir eklenti olan narin su masası, mozaik bir havuzun durgun sularında yıkanırken yanıyormuş gibi görünen boyalı kristal kuşların yer aldığı güzel bir şekilde yaratılmış bir yapı, hemen patladı ve su cızırdayarak buğuya dnşti.

Ali neredeyse hiç fark etmemişti. *Halledilecek*, demişti babası. Bu ne anlama geliyordu? Ali, Daeva kalabalığıyla karşı karşıya kalan işçilerini ve ailelerini, Subha'yı ve küçük kızını düşündü. Pervasız olmaması gerekiyordu, artık değil. Ama korumaya yemin ettiği insanların başına şiddet gelmesine nasıl izin verebilirdi? Babasının politikasını biliyordu; Ghassan sırf şafit'i korumak için Kraliyet Muhafızlarını yas tutan Daevaların zerine salma riskini göze alamazdı.

Ama Daevaların dinleyebileceği başka biri daha vardı. Ali'nin göğsünde sinirler dalgalanıyordu. Ghassan önce davranmazsa Muntadhir onu öldürecekti.

nemli değil. şimdi değil. Ali ayağa fırladı ve revire doğru koştu.

Daeva olsun ya da olmasın, Nahri atları asla sevmeyeceğinden oldukça emindi.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi binekleri hızlandı ve bir sonraki köşeyi son sürat döndü. Gözlerini sıkıca kapatan Nahri, Ali'nin beline daha sıkı sarıldı.

Boğuk bir protesto sesi çıkardı. "Neden kendi atını alamadığını anlamıyorum," dedi onuncu kez gibi görünen bir sesle. "Bu daha uygun olurdu."

"Bu daha hızlı," dedi savunmacı bir şekilde, bir binici olarak eksikliklerini kabul etmek istemiyordu. Bu, diğer Daevaların kendileriyle gurur duydukları bir beceriydi. "Muntadhir her zaman bu atı ne kadar çok sevdiğini anlatır durur. Daevabad'daki en hızlı at olduğunu söylüyor."

Ali inledi. "Bana onun en sevdiği şey olduğunu söyleyebilirdin. çalmadan önce."

Öfkesi alevlendi. "Belki de revirime dalıp komplolar hakkında atıp tutmadan önce bu konuda endişelenmeliydin."

"Ama sen bana inanıyorsun?" Ali, sesinde yükselen umutla sordu.

Kaveh'in iyi bir şey yapmadığına inanıyorum. Büyük Vezir, Şafit'e olan düşmanlığını açıkça ortaya koymuştu, ancak Nahri

böyle alçakça bir eylemi planlayabileceğine inanıyordu. Onun hakkında her zaman tam olarak güvenemediği bir şeyler olmuştu ama zalim bir adama benzemiyordu.

Farklı bir cevap vermeye karar verdi. "Bu senin için bile o kadar saçma bir hikâye ki, gerçek olma ihtimali olduğunu varsayıyorum."

"Ne kadar nazıksınız," diye mırıldandı Ali.

Alçakta asılı duran bir çamaşır ipinden kaçmak için eğildiler. Geziri Mahallesi'nden Ali'nin daha hızlı olduğuna inandığı bir arka geçitten geçiyorlardı ve geniş taş konakların penceresiz genişlikleri etraflarında beliriyor, havaya hafif bir çöp kokusu siniyordu. At geniş bir drenaj kanalından atladı ve Nahri küfrederek Ali'ye daha sıkı sarıldı ve parmaklarını silah kemerine doladı. Bu, onun güvende tutacağını bildiği bir eşyaydı.

Adamın nefesinin altında bir dua mırıldandığını duydu. "Bunu yapmak zorunda mısınız?" diye tısladı kulağına, utançla savaşıyor. Nahri prensin sıkı tutulması en... sakıncalı kişiymiş gibi davranmayacaktı. O yetişkin bir kadındı; günlük antrenmanların bir erkek üzerinde yaratabileceği olumlu etkileri, bu konuda heyecanlanmadan sessizce not edebilirdi. Bunu gereksiz yere garipleştiren *Ali*'ydi. "Kaveh'in cariyelerinden birini bu kadar net hatırlayan biri için oldukça ilkel davranıyorsun."

Ali kekeleydi. "Ben onun fahişeleriyle hiçbir şey yapmadım!" diyerek kendini savundu. "Asla yapmam. Bir yüzü hatırladığım için beni affet!"

Adamın sesindeki sıcaklık karşısında hafifçe aşağılandığını hissetti. "Daeva kadınlarına karşı bir şeyin mi var?"

"Ben... hayır, tabii ki hayır," diye kekeleydi. Ali vücutlarının arasına mesafe koymak istercesine kımıldadı ama atın bir hamlesi daha onları birbirlerine sertçe çarptırdı. "Şu anda... bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Nahri gözlerini devirdi ama boş verdi. Ali'yle kavga etmek Daeva çetesiyle yüzleşmesine yardımcı olmayacaktı.

Karnında sinirler uçuşuyordu. Nahri Daevaların kendisini dinlediğini biliyordu ve ikna kabiliyetine oldukça güveniyordu ama öfkeli bir kalabalıkla karşı karşıya gelme ihtimali onu bile korkutuyordu.

Öyle olmayacak, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Adaletin yerini bulması için ailenizin üzerine yemin edecek ve sonra da onlara evlerine dönmelerini emredeceksiniz. En önemli şey bunun kontrolden çıkmasını önlemektir.

Sokağın genişlemeye başlaması uzun sürmedi. Bir köşeyi daha döndüler ve Ali atı yavaşlattı. Nahri açık bir kemerin hemen yanından geçerken caddeyi bir an için görebildi. Atın takırdayan toynakları yumuşadı.

Ses hemen yerini feryatlara bıraktı. Nahri keskin bir nefes aldı, sıcak havadaki kan ve duman kokusunu aldı. Ali atını mahmuzlayarak ara sokaktan çıktı, dudaklarında boğuk bir inkâr çılgılığı vardı...

Çok geç kalmışlardı.

DAEVA KALABALIĞI YOKTU. Kraliyet Muhafızları düzen kurmak. Oysa bu sabah atölyeler ve yeni evlerden oluşan mutlu ve canlı bir mahalle, için için yanan bir kabuğa dönüşmüştü. Hava dumanla boğulmuş, gri bir pus kampın büyük bölümünü kaplamıştı.

Ali attan inerken usulca, "Hayır," diye yalvardı. "Tanrım, hayır. ..."

Nahri onun peşinden atladı. Bir bebeğin ağladığını duyabiliyordu ve Subha'nın ailesi için duyduğu korkuyla ileri atıldı.

Ali onun bileğini yakaladı. "Nahri..." Sesi duygu yüklüydü. "Biz yalnızız. İnsanlar seni suçlarsa, intikam almak isterlerse ..."

"O zaman intikam istiyorlar." Nahri ona ters ters baktı. "Bırak beni gideyim.

-Ve bir daha beni durdurmaya kalkma."

Sanki onu yakmış gibi bileğini bıraktı. "Özür dilerim."

"Güzel. Hadi gel."

Kampa sessizce girdiler.

Etraflarında tüten atölyeler ve çadırlar beliriyordu; Ali'nin kurduğu tulumbalardan biri parçalanmıştı ve geniş bir yay çizerek su püskürtüyordu. Çamurlu yol toynaklarla çalkalanmıştı ve parçalanmış mobilyaların ve kırık çömleklerin yanından geçerken terliklerini emiyordu. Yine de, hasarın çoğu ana caddeyle sınırlı gibi görünüyordu, bu küçük bir merhametti; belki de saldıran Daevalar atlarından inemeyecek ya da dar yan şeritlere giremeyecek kadar korkmuşlardı. Şok geçirmiş, toz ve kana bulanmış Şafit harabeye dönmüş evlerinden kurtarabildiklerini kurtarmaya çalışırken, diğerleri şaşkınlık içinde oturuyordu.

Giderek daha fazla insan onları tanıdıkça bir sessizlik çöktü. İleride, yerde yatan bir formun etrafında toplanmış küçük bir grup şafit gördü. Bir ceset.

Nahri tökezledi. Tanınmayacak kadar yanmış olan bu kişi, ağzı sürekli bir çığlık içinde sıkışıp kalmış genç bir adam olabilirdi.

"Onu canlı canlı yaktılar."

Nahri dönüp Subha'yı gördü. Şafit doktor kirliydi, giysileri ve teni külle kaplıydı, beline kanlı bir önlük bağlamıştı. "Senden daha genç bir çocuk," diye tükürdü Ali'ye. "İki kelimeyi zar zor bir araya getirebilen bir çocuk. Ben bilirdim. Onu kendim doğurttum ve boynundaki kordonu çözdüm..." Bakışlarını öldürülen gençten ayırdığında acı çekmiş gibi görünüyordu. "Tabii ki bu, evlerimizi ateşe verdikten ve atölyelerimizi darmadağın ettikten sonraydı. Sorularına cevap vermeyenlerin üzerine sürdüklerinde ve yeterince hızlı konuşmayanları dövdüklerinde. Ve o çocuk cevap veremeyince, onun suçlu olduğuna karar verdiler. O *hiçbir şey* yapmadı." Her ikisine de suçlayıcı bir parmak kaldırırken sesi kesildi. "Buraya size yardım etmeye geldik. *Sizin* korumanız altında hastanenizi inşa etmek için."

"Ve biz seni hayal kırıklığına uğrattık." Ali'nin gözlerinde yaşlar vardı ama sesi titremiyordu. "Çok üzgünüm, Subha.

ruhumun."

Doktor başını salladı. "Sözlerin onu geri getirmeyecek, Alizayd al Qahtani."

Nahri gözlerini öldürülen çocuktan ayıramadı. "Yaralılarınız nerede?" diye sordu usulca.

Subha başını derme çatma bir çadırın kalıntılarına doğru salladı; çadırın gölgesinde yatan iki düzine kadar kanlar içindeki insanı koruyan tek şey yırtık pırtık bir muşambaydı. "İşte orada. Parimal daha fazla malzeme getiriyor."

"Erzağa ihtiyacım yok." Nahri gruba yaklaştı. Ona en yakın yerde, kirli bir battaniyenin üzerinde tek başına yatan bir çocuk vardı. Şok geçiriyor gibiydi; dudağı yarılmış, çenesi kanamış ve morarmıştı. Kanla ıslanmış ikinci bir battaniyeyi karnına bastırmıştı.

Nahri diz çöktü ve onu çekti. Bıçaklanmıştı, neredeyse karnı deşiliyordu. Çoktan ölmemiş olması bir mucizeydi. Mor şişlik deriyi balonlaştırmıştı ve Nahri yırtılmış bağırsak kokusunu alabiliyordu. Subha ona yardım edemezdi, malzemelerle bile.

Ama Nahri yapabilirdi. Atmak üzere olduğu adımın ve bunun ne anlama geleceğinin farkında olarak derin bir nefes aldı.

Sonra ellerini onun bedeninin üzerine koydu.

İyileşti. Parmak uçlarının altındaki deri hemen büküldü, şişlik kayboldu, yırtılan kaslar ve etler tekrar bir araya geldi. Genç adam boğuk bir nefes verdi ve Nahri onun kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Nahri gözlerini açtı ve Subha'nın şaşkın ifadesiyle karşılaştı.

Boğazını temizledi. "Sıradaki kim?"

MAGRİB DUASI ÇAĞRISI KARŞI TARAFTA YANKILANDIĞINDA
Daevabad, Nahri kaç tane şafiti iyileştirdiğinin sayısını unutmuştu. Yaralar acımasızdı: kırık kemikler, ezilmiş uzuvlar ve korkunç yanıklar. Nahri'nin toplayabildiği kadarıyla, saldırı kısa ama vahşice etkili olmuştu: atlılardan oluşan bir grup, suçlu ilan ettikleri genç adamı yakalayıp öldürmeden önce hızla geçip büyümlü ateş topları fırlatmıştı.

Yirmi üç ölü vardı, bu sayı onun müdahalesi olmasaydı muhtemelen iki katına çıkacaktı ve kampın üçte biri Daeva akıncılarının geçmeye cesaret edemediği kapıların arkasına sığınarak hastaneye kaçmıştı. "Neden herkes böyle yapmadı?" Nahri sormuştu.

"Adamlar Nahidler adına yola çıktıklarını söylediler," diye cevap verdi Subha. "Bir Nahid hastanesinin güvenli olduğundan emin değildik."

Nahri daha fazla soru sormadı. Ve işi bittiğinde -Son hastası, ölü babasının kollarında bulunan kafatası kırığı olan altı yaşında bir çocuktü ve Nahri bir insanın olabileceği her şekilde tükenmişti.

Kızdan geriye doğru oturdu ve birkaç derin nefes alarak kendini dengelemeye çalıştı. Ancak duman ve kanın keskin kokusu midesini bulandırdı. Görüşü bulanıklaştı ve gözlerini kısarak baş dönmesi dalgasının ötesini görmeye çalıştı.

Subha bir elini onun omzuna koydu. "Sakin ol," dedi Nahri sallanırken. "Bayılmaya hazır görünüyorsun." Ellerine bir su tulumu tutuşturdu. "İç bakalım."

Nahri memnuniyetle aldı ve içti, birazını yüzüne sıçratmak için ellerine döktü. "Bunu yapan adamları yakalayıp cezalandıracağız," diye söz verdi. "Yemin ederim."

Diğer doktor başını sallıyormuş gibi yapma zahmetine bile girmede. "Belki başka bir dünyada."

Nahri toynak seslerini çok geç fark etti. Birkaç telaşlı çığlık duyuldu ve Nahri, kalabalığın geri dönmüş olmasından yarı yarıya korkarak dönerken su tulumunu düşürdü.

Neredeyse daha kötüydü. Ghassan'dı.

Kral yalnız değildi elbette. Muntadhir ve Kaveh'in yanı sıra, hepsi de çok iyi silahlanmış olan Kaid ve Kraliyet Muhafızları da onun arkasındaydı. Büyük Vezir'i görünce kanı kaynadı. Eğer Kaveh'in bu korkunç misillemeye yol açan saldırıda parmağı varsa, cezasını çekecekti. Nahri bundan kesinlikle emin olacaktı. Ama aynı zamanda dikkatli de olacaktı.

Ali'nin yaptığı gibi kanıtlamayacağı ve sonra da kendisine karşı kullanamayacağı suçlamalar.

Kadın doğruldu. "Subha, ailen hastanede mi?" Diğer doktor başıyla onayladı. "Razu'nun yanındalar."

"Güzel." Nahri ellerini önlüğüne sildi. "Onlara katılır mısınız? Bence şu anda kralın dikkatini çekmemeniz en iyisi."

Subha tereddüt etti. "Peki ya sen?"

"Bazı adamlara hadlerini bildirmem gerekiyor."

Ama Nahri çadırdan çıkıp yaklaşırken Ghassan ona doğru bakmadı bile. Atından inmiş ve sanki sokakta başka kimse yokmuş gibi, kanlı kaldırım taşları üzerinde adım adım oğluna doğru ilerliyordu.

Ali yarım dakika geç fark etmiş gibiydi. Kan ve toza bulanmış halde, geldiklerinden beri hiç durmadan hareket etmiş, Şafit'in kendisinden istediği her şeyi yapmıştı: enkazları temizlemek, çadırları onarmak, battaniyeleri dağıtmak.

Ellerini kaldırdı. "Abba-"

Ghassan khanjarının metal kabzasıyla yüzüne vurdu.

Çatırtı sokağın karşısında yankılandı, kamp sesle sessizliğe gömüldü. Nahri, Ali'nin nefes nefese kaldığını duydu ve sonra babası ona tekrar vurdu ve sendeleyerek geri çekildi, yüzünden kan akıyordu.

"Dizlerinin üzerine çök," diye tersledi Ghassan, yeterince hızlı hareket etmeyince Ali'yi yere itti. Zülfikarını kınından çıkardı.

Nahri dehşet içinde onlara doğru koştu ama Muntadhir daha hızlıydı, atından atlayıp ileri atıldı. "Abba, bekle-"

"*Yap şunu.*" Ali'nin acı dolu sesi kardeşinin sözünü kesti. Kan tükürdü ve sonra gözleri alev alev yanarak babasına baktı. "Bu *gösterişe* bir son *ver*," derken sesi boğuklaştı. "Sadece yap şunu!"

Ghassan'ın eli zülfikarın üzerinde kaldı. "Bana itaatsizlik ettin," diye suçladı. "Sana işleri halledeceğimi söylemiştim. Buraya gelmeye nasıl cüret edersin? Ne cüretle kardeşinin karısını riske atarsın?"

"Çünkü sizin işleri halletme yönteminiz insanların ölmesine izin vermek! Bizden olmayan herkesin birbiriyle savaşıyor size karşı çıkamayacak kadar çok zaman harcamasına izin vermek!"

Suçlama havada yanan bir kibrit gibi asılı kaldı. İnsanlar gözle görülür bir şok içinde Kahtani adamlarına bakıyordu.

Ghassan'ın zülfikarını indirmek için kendini kontrol etmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Arkasını döndü, oğluna sırtını döndü ve Kraliyet Muhafızlarına işaret etti. "Prens Alizayd'ı zindana götürün. Belki birkaç ay bana karşı gelenlerin cesetleriyle uyumak ona dilini tutmayı öğretir. Sonra da buranın geri kalanını yerle bir edin."

Nahri doğrudan onun yoluna çıktı. "Kesinlikle olmaz."

Ghassan ona sinirli bir bakış attı. "G e r i çekil, Banu Nahri," dedi küçümseyerek. "Benim sabrım yok şu anda kendini beğenmiş konuşmalarından biri için. Bırak kocan seni uygun gördüğü şekilde cezalandırsın."

Söylenecek en yanlış şeydi.

Ayaklarının altındaki zemin tek ve öfkeli bir sarsıntı geçirdi. Bazı atlar ürküp şaha kalkarken birkaç şaşkınlık çığlığı duyuldu. Kirli ve bıkkın Nahri bunu fark etmedi bile. Enerji uzuvlarından aşağıya doğru çatırdıyor, şehir kanında öfkeyle titreşiyordu. Buraya, katledilen atalarının kemikleri üzerine yeniden inşa ettikleri hastaneye bir kenara itilmek için gelmemişti. Halkının en derin tabusunu "geri çekil" denilsin diye alenen yıkmamıştı.

"Hayır," dedi açıkça. "Burayı yıkamayacaksınız. Kimse hastaneme dokunmayacak ve kimse ortağımı zindanda çürümesi için sürüklemeyecek."

Ghassan inanamaz görünüyordu ve sonra yüzü bir zamanlar onun kanını buza çeviren bir şekilde sertleşti. "Anlayamadım?"

Arkalarındaki gruptan bir fısıltı yükseldi ve ardından Kaveh dehşetle bakarak öne çıktı.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye yalvardı. "Burada bir şafiti kendi ellerinle iyileştirdiğini söylüyorlar. Bana yalan söylediklerini söyle."

"Elli kadarını iyileştirdim," diye düzeltti soğuk bir ifadeyle. O daha cevap vermeden Nahri neşterini kaldırdı ve avucunda derin bir kesik açtı. Yara kapanmadan önce ancak üç damla toz haline gelmişti. "Yine de görünüşe göre Yaratıcı yeteneklerimi almayı uygun görmemiş."

Kaveh dehşetle baktı. "Ama tapınakta söz vermiştin. -"

"İnsanlar ölürken böyle bir sözün hiçbir anlamı yok. Kabilem iğrenç bir suç işledi - kaynağını seninle *kesinlikle* tartışacağımız bir suç. Şimdilik bunu düzeltmek için elimden geleni yaptım." Tiksintiyle başını salladı. "Anlıyor musunuz? Olanlar *senin* kontrolden çıkmasına izin verdiğin bir trajediydi. Birkaç suçlu masum bir çifte saldırıyor ve bu sokaklarda bir savaşı haklı mı çıkarıyor? Biz bu muyuz?" Ghassan'a meydan okuyan bir bakış attı ama sonraki kelimelerini dikkatle seçti. "Tüm bunları geride bırakmaya hazır olan krala ne oldu?"

Bu hem bir meydan okuma hem de bir fırsattı ve Nahri ikincisini değerlendirmeleri için dua etti. Kaveh'in yüz ifadesini okuyamıyordu; birdenbire onun hakkında doğru bir şey okuyup okuyamadığını merak etti.

Ama Ghassan... yüzünde açık bir değerlendirme ifadesi vardı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi.

Nahri onun bakışlarıyla karşılaştı. "Size her fırsatta adil davrandım Kral Ghassan," dedi sesini alçaltarak. "Afşin'imden feragat ettim. Oğlunuzla evlendim. Sen Shedu tahtında otururken ben *başımı eğdim*. Ama bunu benden almaya çalışırsan, bu şehri ve aileni parçalara ayırıyorum."

Ghassan gözlerini kısarak yaklaştı; Nahri'nin geri adım atmamak için tüm cesaretini toplaması gerekti.

"Beni tehdit edecek kadar aptal olamazsın," dedi, sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. "Seni burada şafit olarak ifşa edebilirim."

Nahri bakışlarını düşürmedi. Ve sonra tek bir taşlaşma anında onun blöfünü görmeye karar verdi. Nahri, cin kralı olsun ya da olmasın bir işareti okuyabilirdi ve Ghassan al Qahtani'nin son Nahid'i yok eden kişi olarak bilinmektense kabilelerini birleştiren kral olarak bilinmeyi tercih edeceğine bahse girmeye hazırdı.

"O zaman yap," diye meydan okudu, sesini aynı derecede alçak tutarak. "Şimdi Daevaların kime inandığını görelim. Çocuklarınız kime inanıyor. Ben sözümü tuttum. Bunu yaparsan kötü niyetli davranan ben değil *sen* olursun."

Muntadhir, belki de babasının yüzünde beliren ölümcül ifadeden etkilenerek müdahale etmek için yaklaştı. Hasta görünüyordu, dehşete kapılmış gözleri kan sıçramış sokakları ve yanan binaları izliyordu. "Abba, uzun bir gün oldu. Onu saraya geri götüreyim."

"Kulağa mükemmel bir öneri gibi geliyor." Ghassan gözlerini ondan ayırmadı. "Haklısın Banu Nahida," diye devam etti, sesi diplomatikti. "İyi niyetle hareket *ettiniz* ve buradaki eylemlerinizin sadece hayat kurtarmaya yönelik olduğundan eminim." Omuz silkti. "Belki bir gün Daevalar Süleyman'ın kurallarına tamamen karşı geldiğinizi bile unuturlar."

Nahri irkilmeyi reddetti. "Benim hastanem mi?"

"Küçük projen sende kalabilir ama tamamlanana kadar ona geri dönmeyeceksin." Ghassan hâlâ yerde diz çökmüş olan Ali'ye bir bakış attı. "Benim emrim olmadıkça da oradan *ayrılmayacaksın*. Muhafızlardan bir birlik -ve annenin para vermeyi başardıklarından değil- bunu denersen seni tutuklar." Ali ile Nahri'nin arasına baktı. "Sanırım bu ortaklığa biraz mesafe koysak iyi olacak. İş hakkında konuşmak isterseniz, bir ulak aracılığıyla iletişim kurabilirsiniz... sizi temin ederim ki bu ulak benim hizmetimde olacaktır."

Muntadhir onun elini tutarak uzaklaştırdı. "Anlaşıldı," dedi çabucak, belki de kızın gözlerinde hâlâ parlayan meydan okumayı görmüştü. "Nahri, hadi-"

"Daha bitirmedim," diye araya girdi Ghassan, sesi kanını dondurmuştu. Ama dikkati tekrar Ali'nin üzerindeydi. "Banu Nahida iyi niyetle hareket etmiş olabilir ama sen etmedin. Bana itaatsizlik ettin, Alizayd ve kimin kulağına fısıldadığını ve eline altın tutuşturduğunu bilmiyor değılim. Bu bugün sona eriyor."

Ali ayağı fırladı, gözleri yanıyordu. "Affedersiniz?"

Ghassan gözlerini oğıluna dikti. "Hayatının senin için hiçbir şey ifade etmediğini açıkça belirttin, ama başkalarına zarar vermeyi beklemeden bu kadar dikkatsiz davranamazsın." İfadesi keskinleşti. "Böylece kız kardeşine annesini bir daha asla göremeyeceğini söyleyen kişi sen olabilirsin." Topuklarının üzerinde dönerek atına doğıru yürüdü. "Kaveh, bir gemi ayarla. Kraliçe Hatset yarın Ta Ntry'ye doğıru yola çıkacak."

Dara'nın altı ay önce tahrip ettiği göl çoktan iyileşmeye başlamıştı. Yatağında açtığı yara zar zor görülebiliyordu, deniz yeşili su yosunlarının kıvrımlı ağının altında gizlenmiş, uzanıp karşılıklı uçlardan bükülerek bir dantel gibi örülmüştü. Etraftaki ağaçlar kararmış, iskelete dönmüştü ve kumsalın kendisi külle tozlanmış ve çeşitli su canlılarının minik kemikleriyle dolmuştu. Ama su geri dönüyordu, serin, mavi ve cam gibi pürüzsüzdü, sadece dizlerine kadar gelse bile.

"İyileşmeyeceğini mi düşündün?"

Dara, Marid'in hışırtilı sesini duyunca ürperdi. Buraya dönmeleri söylenmiş olsa da, ne bulacaklarından emin değildi.

"Daha fazla zaman alabileceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti Dara, ellerini arkasında kavuşturmuş ufka bakarken.

"Su durdurulamaz. Ebedidir. Her zaman geri döner. *Biz* dönüyoruz." Marid ölü gözlerini ona dikti. Hâlâ öldürülmüş insan yardımcısının formundaydı, vücudu artık tuzla ağarmış kemiklere ve kabuk ve pullarla zırhlanmadığı yerlerde çürüyen kıkırdaklara dönüşmüştü. "Su dağları devirir ve yeni yaşamı besler. Ateş ise yakar."

Dara onun bakışlarına etkilenmemiş bir şekilde karşılık verdi. "Biliyorsun, ben deniz kızlarının çekici deniz kızları olarak görüldüğü hikayelerle büyüdüm.

korkunç deniz ejderhaları. Bu çürüyen ceset tam bir hayal kırıklığı."

"Kendini bana sunabilirsin," dedi denizkızı yumuşak bir sesle, kabukları ısırarak rüzgârda birbirine çarparak. "Bana adını söyle Daeva, sana dilediğin her şeyi göstereyim. Kayıp dünyanı ve katledilen aileni. Nahid kızını."

Buzdan bir parmak omurgasına dokundu. "Nahid kız hakkında ne biliyorsun?"

"Aldığımız daeva'nın zihninde ve anılarındaydı." "Aldığınız

Daeva..." Dara'nın gözleri kısıldı. "Yani Beni öldürmek için kullandığın çocuk mu?" Ağzı buruştu. "Alizayd al Qahtani daeva değil."

Deniz kabukları ve kemikler bile sessizliğe bürünmüştü. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"O bir cin. En azından onun aptal kabilesi kendilerini böyle adlandırıyor."

"Anlıyorum," dedi Marid bir süre daha sessiz kaldıktan sonra. "Önemli değil. Cinler, daevalar... hepiniz aynısınız, dar görüşlüsünüz ve kalplerinizde yanan element kadar yıkıcısınız." Kemikli ellerini suda gezdirerek küçük dalgacıkların dans etmesini sağladı. "Yakında evimden ayrılacaksın, değil mi?"

"Planımız bu. Ama beni kandırmaya çalışırsan, ne yapacağımı anladığımı varsayıyorum." Dara bakışlarıyla Marid'i kıstırdı.

"Niyetinizi açıkça belirttiniz." Ellerin arasında bir çift küçük gümüş balık oynayıyordu. "Seni şehrine geri göndereceğiz, Darayavahoush e-Afshin. Umarım orada kan dökmekle yetinir ve bir daha sularımıza dönmezsin."

Dara kelimelerin inmesine izin vermedi. "Peki ya göl? Sorduğum büyüyü yeniden yaratabilecek misin?"

Marid başını eğdi. "Taş kuleni yıkacağız. Ve sonra işimizin bittiğini anlayacaksınız. Halkınızın yaptıkları için daha fazla sorumluluk taşımayacağız."

Dara başıyla onayladı. "Güzel." Arkasını döndü, ıslak kum botlarını emerken sudan uzakta, çimenli bir kayalığın üzerine kurdukları kampa doğru ilerledi. Dara'nın önerisi üzerine, Mardonie'nin ölümünün üzerinden bir hafta geçmeden toparlanıp dağdaki kamplarını terk etmişlerdi. O zamana kadar bakır buharının sisi azalmış olsa da, varlığı adamlarının cevaplayamadığı sorular sormasına neden olmuştu. Bu yüzden Navasatem'den önceki son haftalarını burada geçirmek üzere harekete geçmişlerdi.

Ve şimdi üç gün sonra nesil kutlamaları başlıyordu. Üç gün içinde bu suya girecekler ve Daevabad'a geri taşınacaklardı. Üç gün içinde evinde olacaktı. Üç gün içinde Nahri'yi görecekti.

Üç gün içinde ellerinizde bir kez daha binlerce kişinin kanı olacak.

Gözlerini kapadı ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Dara, yüzyıllardır arzuladığı bir fethin arifesinde böyle bir umutsuzluk hissettiğini hiç düşünmemişti. Qui-zi'nin Belası, Zeydi el Kahtani'nin yıllarca başını ağrıtan kurnaz Afşin olduğu zamanlar da öyle. O adam gözüpek bir asi, kabilesinin dağılmış parçalarını toplayan ve daha iyi bir gelecek vaat ederek halkını yeniden bir araya getiren tutkulu bir liderdi. Daevabad'a galip olarak girecekleri ve Shedu tahtına bir Nahid'i oturtacakları günün sözünü vermişti. O zamanlar kendisi için de daha sessiz hayalleri vardı. Ailesinin evini geri almak, bir eş almak ve kendi çocuklarını yetiştirmek gibi geçici hayaller.

Bu hayallerin hiçbirisi artık olmayacaktı ve Dara'nın yaptıkları için -yapmak üzere olduğu şeyler için- onlara hakkı yoktu. Ama Nahri ve Cemşid'in böyle hayalleri olacaktı. Askerlerinin olacaktı. Onların çocukları yüzyıllardır boyunlarında bir yabancının ayağı olmadan büyüyen ilk Daevalar olacaktı.

Buna inanmak zorundaydı.

Güneş dağların ardında kıpkırmızı göz kırptıyordu ve ateşin aydınlattığı kamptan derin, ritmik bir davul sesi geliyordu.

Acımasız düşüncelerinden uzaklaşmak için. Manizheh derme çatma bir ateş sunağında gün batımı törenlerine hazırlanırken grupları toplanıyordu. Bu, kayalardan oluşan bir çemberin üzerine yerleştirilmiş pirinç bir kâsedden biraz daha fazlasıydı ve Dara, Daevabad'ın Büyük Tapınağı'ndaki muhteşem parıltılı sunağı özlemle düşünmekten kendini alamadı.

Yorgun askerlerin arasına katıldı, ellerini mangaldaki kızgın küle daldırıp kollarının üzerinde gezdirdi. Toplantıda durgun bir hava vardı ama bu onu şaşırtmadı. Mardoniye'nin ölümü, savaşçıların çoğunun bir zülfıkarın gerçekten neler yapabileceğine ilk kez şahit olmalarıydı. Buna bir de Geziri gözcülerini öldüren buharla ilgili bastırmaya çalıştığı fısıltılar eklenince kampta gergin ve kasvetli bir atmosfer oluşmuştu.

Manizheh onunla göz göze geldi ve onu yanına çağırdı. "Marid'i buldun mu?" diye sordu.

Burnunu kırıştırdı. "Karşı kıyıdaki kayalıklarda çürüyorlar ve daha az kendini beğenmiş değiller. Ama bize yardım etmeye hazırlar. Bize ihanet ederlerse sonuçlarını açıkça belirttim."

"Evet, kendinizi açıkça ifade ettiğinizden hiç şüphem yok." Manizheh'in siyah gözleri parıldadı. Kavga ettiklerinin ertesi sabahı Dara'ya her zamanki sıcak şefkatiyle davranmaya geri dönmüştü. Neden olmasındı ki? Ne de olsa kazanmış, birkaç hızlı sözle ona haddini bildirmişti. "Peki sen hazır mısın?"

Cevabı otomatikti. "Daevalara hizmet etmeye her zaman hazırım."

Manizheh onun eline dokundu. Dara büyüünün patlamasıyla nefesini tuttu, içinden sarhoş rahatlığına benzer bir sükûnet dalgası geçti. "Sadakatin ödüllendirilecek dostum," dedi yumuşak bir sesle. "Anlaşmazlıklarımız olduğunu biliyorum ve seni kasvetin kıyısında dururken görüyorum. Ama halkımız onlar için ne yaptığını bilecek. *Hepsi için.*" Sesi niyetliydi. "Sana borçluyuz ve bunun için sana söz veriyorum Dara... Mutluluğu bulduğunu göreceğim."

Dara gözlerini kırptırdı, geri dönerken bastırmaya çalıştığı duygular yükseliyor ve içinde çalkalanıyordu. "Mutluluğu hak etmiyorum," diye fısıldadı.

"Bu doğru değil." Onun yanağına dokundu. "*İnançlı* ol, Darayavahoush e-Afshin. Sen bir lütufsun, halkımızın kurtuluşusun."

Duyguları kalbinde savaşıyordu. Yaratıcı adına, onun sözlerini yakalamak istedi. Kendini tüm kalbiyle bu inanca, bir zamanlar çok kolay gelen ve şimdi kavranması imkânsız görünen inanca geri atmak.

O zaman kendini zorla. Dara gözlerini Manizheh'e dikti. Yıpranmış çarşafı ve önündeki hırpalanmış pirinç kâse, Büyük Tapınak'ta bulunan görkemli tören kıyafetlerinden ve göz kamaştırıcı gümüş sunaktan çok uzak olabilirdi ama o hâlâ Banu Nahida'ydı -Süleyman'ın seçilmiş, Yaratıcı'nın seçilmiş.

Biraz inandırıcı olmayı başardı. "Deneyeceğim," diye söz verdi. "Aslında... törenden sonra sizin için bir şey yapmak istiyorum. Moralinizi düzeltecek bir hediye."

"Kulağa çok hoş geliyor." Çimlerin üzerine oturmuş olan grubun geri kalanına başıyla işaret etti. "Arkadaşlarınıza katılın. Hepinizle konuşmak istiyorum."

Dara, İrtemiz'in yanına oturdu. Manizheh kutsamak için bir elini kaldırdı ve o da diğerleriyle birlikte başını eğerek ellerini birleştirdi. Yüzüğündeki zümrüt, sönmekte olan ışığı yakaladı ve parmaklarını kaplayan isin ardından parıldadı. Manizheh'in kutsal hareketleri yapmasını, kaynayan suyun üzerinde sallanan cam lambalara taze yağ dökmesini ve yanan bir sedir çubuğuyla onları yakmasını izledi. Onu alnına bastırdı ve kutsal küleyle alnını işaretledi. Gözlerini kapattı, dudakları sessiz bir duayla kıpırdadı.

Sonra bir adım öne çıktı.

"Hepiniz berbat görünüyorsunuz," dedi açıkça. Çevredeki Daevalardan birkaçının omuzları onun sözleri karşısında çöktü. Ama sonra ağzı nadir görülen gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Önemli değil," dedi.

nazikçe ekledi. "Korkunç hissetmeye hakkın var. Aptalca bir rüya gibi görünen bu yolda beni takip ettiniz ve bunu Yaratıcı'nın ebedi bahçelerine kabul edilmenizi sağlayacak bir itaatle yaptınız. Pek çok sorunuz olması gerekirken dilinizi tuttunuz." Onlara baktı, gözlerini sırayla her bir erkek ve kadının üzerinde gezdirdi. "Ve bunun için size söz veriyorum, çocuklarım... ister bu dünyada ister öbür dünyada, sizin ve sizin gibilerin ihtiyaçları karşılanacak. Halkımız sizin adınızı hikâyelerde anacak ve Büyük Tapınak'ta simgelerinize saygı durumunda bulunacak.

"Ama henüz değil." Sunağın yanından geçti. "Bazılarınızın bu işi aceleye getirdiğimizden endişe ettiğinden şüpheleniyorum. Karanlık ve zalim yöntemlere başvurduğumuzdan. İnsanlar değerli bir bayramı kutlarken saldırmak yanlış.

"Cevabım şu: zamanımız kalmadı. Gassan'ın halkımıza yönelik zulmü her geçen gün daha da kötüleşiyor. Askerleri topraklarımıza saldırmaya ve evlerimizi yağmalamaya başladı. Ona karşı konuşmak ölüme davetiye çıkarmaktır. Bu da yetmezmiş gibi Kaveh bana, kendisine 'Afşin katili' deme cüretini gösteren radikal, yarı aşiretten oğlunun, kanı bozuk destekçilerini daha da kızdırmak için Daevabad'a döndüğünü söyledi."

Dara gerildi. Kaveh'in söylediği bu *değildi* ve Dara onun ne yapmaya çalıştığının farkında olmasa da, bu yalanı söyleme kolaylığı ona Daevabad tahtının şimdiki sahibini fazlasıyla hatırlatıyordu.

Manizheh devam etti. "Başka bir zaman, bu haber beni memnun edebilir. Gerçekten de, Kahtanilerin kendi kanlı fanatizmleri tarafından parçalandığını görmekten daha fazla beni memnun edecek çok az şey vardır. Ama kum sinekleri böyle çalışmaz. Onlar çeteleşir, sürüler ve yiyip bitirirler. Şiddetleri yayılacaktır. *Zaten* yayıldı. Şehrimizi kaos saracak." Sesi alçak ve yoğundu. "Ve Daevalar bunun bedelini ödeyecek. *Biz her zaman öderiz*. Çok sayıda şehidin simgeleri şimdiden Büyük Tapınak'ta sıralanıyor ve Daeva Tugayı'nda bulunan sizler, Hisar'dan atıldığınızda shafit'in vahşetine ilk elden tanık oldunuz."

Manizheh kaybolan güneşin son ışıklarını işaret etti ve sonra diz çökerek bir avuç kum topladı. "Burası *bizim* topraklarımız. İnciler Denizi'nden ovaların tozuna ve Daevabad'ın dağlarına kadar, Süleyman burayı kabilemize, ona en sadık şekilde hizmet edenlere bağışladı. Atalarımız, dünyanın daha önce görmediği bir harikayı yaratmak için sihirden -saf *Daeva* sihirden- bir şehir yarattılar. Deniz perili bir gölün derinliklerinden bir ada çıkardık ve onu kütüphaneler ve zevk bahçeleriyle doldurduk. Gökyüzünde kanatlı aslanlar uçuyor, sokaklarında kadınlarımız ve çocuklarımız güven içinde yürüyordu.

"Afshin'in hikayelerini duymuşsunuzdur. Daevabad'ın bir zamanlar ne kadar *ihtişamlı* olduğunu. Harikulade. Diğer kabileleri katılmaya davet ettik, onlara öğretmeye, yol göstermeye çalıştık ama yine de bize sırt çevirdiler." Gözleri parladı ve tozu serbest bıraktı. "Bize en kötü şekilde ihanet ettiler: şehrimizi *çaldılar*. Ve sonra, Süleyman'ın kanunlarını kendi topraklarında çiğnemekle yetinmeyip, şerefsiz döllerinin bizimkini kirletmesine izin verdiler. Bugüne kadar bu zavallı yaratıkları el pençe divan durmaları için yanlarında tuttular. Ya da daha kötüsü! Onları cin çocukları olarak yutturuyorlar, soylarını geri dönülmez bir şekilde kirletiyorlar ve hepimizi riske atıyorlar."

Başını salladı, yüzünü hüznü kaplamıştı. "Ve yine de uzun süre hiçbir çıkış yolu göremedim. Şehir beni çağırıyordu, kardeşim Rüstem'i çağırıyordu, kalbimizi sızlatan bir güçle. Ama daha iyi bir geleceği hayal etmek bile tehlikeli görünüyordu. Hepimizin güvenliği için, Ghassan al Qahtani atalarımın tahtına uzanırken başımı eğdim. Ve sonra..." Durakladı. "Sonra Yaratıcı bana görmezden gelinmesi imkânsız bir işaret verdi."

Manizheh Dara'ya ayağa kalkmasını işaret etti. Dara da öyle yaptı ve onun yanına geldi.

Elini onun omzuna koydu. "Darayavahoush e-Afshin. En büyük savaşçımız, Zeydi el Kahtani'yi titreten adam. Süleyman'ın lanetinden kurtulmuş olarak bize döndü, efsanevi atalarımız kadar kudretli. Halkım, eğer Yaradan'ın lütfunun kanıtını arıyorsanız, o kanıt burada, Dara'da. Önümüzde zor günler var. Acımasız görünen yollarla hareket etmek zorunda kalabiliriz. Ama sizi temin ederim ki... bunların hepsi gerekli."

Manizheh bir an sessizliğe gömüldü, belki de sözlerinin etkisini ölçüyordu. Dara önündeki yüzlerden bazılarının merakla parladığını gördü ama hepsinin değil. Birçoğu kararsız ve endişeli görünüyordu.

Ona bu konuda yardımcı olabilir.

Derin bir nefes aldı. Pragmatik olan, tercih ettiği formu terk etmek olurdu ama bunu tüm kampın önünde yapma düşüncesi onu utandırdı ve bunun yerine ellerini kaldırarak ısının onlardan dumanlı altın dalgalar halinde dans etmesine izin verdi.

Önce ateş sunağına dokundular ve karmakarışık kayalar eriyerek parlak bir mermer tabana dönüştü, hırpalanmış kâse düzgün bir gümüş kaba dönüştü ve ölmekte olan güneş ışığında parıldamaya başladı. Duman Manizheh'in etrafında dönerek sade giysilerini tören kıyafetinin narin mavi-beyaz ipeklerine dönüştürdükten sonra diğer takipçilerinin üzerine çöktü.

Dara gözlerini kapattı. Zihninin karanlığında, kayıp şehrini hayal etti. Antrenmanlar arasında Afşinli kuzenleriyle paylaştığı yemekler ve kahkahalar. Kız kardeşiyle geçirdiği tatiller, annesi ve teyzeleri yemek pişirirken onların en sevdiği yemeklerden gizlice tatmak. En yakın arkadaşlarıyla birlikte Gozan Nehri'nin dışındaki düzlüklerde atlarını yarıştırmak, rüzgâr ısıklık çalarak yanlarından geçiyordu. Bu anılardaki tek bir kişi bile Daevabad'ın yağmalanmasından sağ kurtulamamıştı. Kalbindeki özleme, her zaman orada olmasını beklediği acıya büyü yaptı.

Soluk soluğa kaldı. Dara gözlerini açtı, büyü onu tüketirken baygınlıkla savaşıyordu.

Daevalar şimdi, bahar çimenlerinin rengindeki yeşil yünden dokunmuş, parıldayan ipliklere minik canlı çiçekler işlenmiş en güzel halıların üzerinde oturuyorlardı. Erkekler aynı üniformaları giymişlerdi; desenli gri-siyah paltolar ve çizgili tozluklar Afşinli kuzenlerinin giydiklerinin aynısıydı. Arkalarında beyaz ketenlerin üzerine bir ziyafet sofrası serilmişti ve Dara havayı tek bir kez kokladığında tabakların ona ait olduğunu anlayabiliyordu

aile tarifleri. Sade keçe çadırların yerini, havada duman gibi dalgalanan ipek yapılardan oluşan bir halka almıştı ve mermer ekranlı bir ağılda, yanıp sönen altın gözlü düzinelerce abanoz at zıplayıp kişniyordu.

Hayır, sadece zıplamadı. Dara'nın bakışları atlara kilitlendi. *Kanatları* vardı; her biri geceden daha karanlık ve gölgeler gibi hareket eden *dört* dalgalı *kanat*. İçindeki Afşin bu harikulade yaratıkların hemen faydasını gördü: Askerlerini saraya daha hızlı götüreceklerdi. Ama kalbinde, ah, kalbinin hain kısmı... nasıl da aniden bir tane çalıp bu delilikten kaçmak istemişti.

Manizheh onun omzunu kavradı ve takipçilerinin gözle görülür hayranlığını yakaladı. "*Bakın*," diye ısrar etti, sesi durgun havada yankılanıyordu. "Bu harikaya, Yaradan'ın kutsamasının bu işaretine bakın! Daevabad'a gidiyoruz. *Onu geri alacağız*." Sesi giderek büyüyen karanlıkta yankılanarak yükseldi. "Hisar'ı demirlerinden ve Qahtanileri yataklarından söküp atacağız. Bize zarar verenler, Yaratıcı'nın emriyle *bizim* olan şehirde kadınlarımızı ve çocuklarımızı tehdit edenler göle atılana, bedenleri gölün suları tarafından yutulana kadar rahat etmeyeceğim." Yakasından dumanlar çıkıyordu. "Süleyman'ın istediği gibi, gelecek nesli tüm cinlerin liderleri olarak selamlayacağız!"

Ön tarafa yakın bir genç öne çıktı ve Manizheh'in önünde secdeye kapandı.

"Nahidler için!" diye bağırdı. "Hanımefendi için!"

En yakınındakiler de aynı şeyi yaptı ve Manizheh'in önünde bir dalga halinde yere yığıldılar. Dara, Nahri ve Cemşid'i yanında hayal etmeye çalıştı, genç Nahidler sadece güvende değil, aynı zamanda çok uzun zamandır mahrum bırakıldıkları görkemli mirasa sarılmışlardı.

Ama hastalıklı bir yanma onu çoktan sarmıştı. Manizheh'in bakışları ona çevrildiğinde, gözlerinde beklenti -ve hafif bir meydan okuma- belirdiğinde bu ateşi bastırdı.

İtaat ederek dizlerinin üzerine çöktü. "Nahidler için," diye mırıldandı.

Sesini tatmin edici bir zafer doldurdu. "Gelin, halkım. Kutsamalarımızı alacağız ve ardından Afşin'imizin hazırladığı ziyafetin tadını çıkaracağız. Neşeli olun! Yapmak üzere olduğumuz şeyi kutlayın!"

Dara geri adım attı, tökezlememek için mücadele ediyor ve zayıflığı fark edilmeden önce kaçmasını sağlayacak bir yalan bulmaya çalışıyordu. "Atlar..." diye ağzından kaçırdı, bunun zayıf bir bahane olduğunun farkındaydı. "Eğer sakıncası yoksa..."

Sendeleyerek uzaklaştı. Neyse ki Daeva'ların geri kalanı Manizheh'e üşüşmekle meşguldü ve Dara ziyafetin yanından geçerken bir süre kimsenin onu özlemeyeceğinden şüphelendiği kadar çok şarap testisi gördü. Çadırların arasından süzüldü, yaklaşan karanlığın onu yutmasına izin verdi. Ama ancak dört adım atabilmişti ki ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüp öğürmeye başladı.

Görüşü bulanıklaştı. Gözlerini kapattı, toprağa tutunurken davullar kafasının içinde acıyla çalışıyordu.

Dönüş, seni aptal. Dara az önce ölümlü formunda yaptığı büyü'nün etkisinden kurtulamadı. Kalbinde titreşen ateşi titreyen uzuvlarının üzerine çekmek için çaresizce yer değiştirmeye çalıştı.

Hiçbir şey olmadı. Gözlerinin önünde yıldızlar açıyordu, kulaklarında metalik bir çınlama vardı. Panikleyerek tekrar denedi.

Sıcaklık geldi... ama uzuvlarını saran ateş değildi. Hiçliğin havadar bir fısıltısıydı.

Ve sonra Dara gitmişti. Ağırlıksız. Biçimsiz ama yine de hiç olmadığı kadar canlı. Havada yaklaşan fırtınanın vızıltısını tadabiliyor ve kamp ateşlerinden gelen rahatlatıcı sıcaklığın tadını çıkarabiliyordu. Görünmeyen yaratıkların mırıltısı onu çağırıyor gibiydi, dünya gölgeler ve şekillerle parıldıyor ve hareket ediyordu ve onu uçmaya çağıran tamamen vahşi bir özgürlük ...

Vücuduna geri çarptı, alevler derisinin üzerinde titriyordu. Elleri yüzünde, orada yatıyordu.

"Süleyman'ın gözü," diye fısıldadı, afallamıştı. "Neydi o?" Dara dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu ama o kısa his

sarhoş ediciydi.

Halkının efsaneleri zihnini doldurdu. Şekil değiştirme, çölde sıcak bir rüzgârdan başka bir şey olmadan seyahat etme hikâyeleri. Az önce yaptığı şey bu muydu? Öyle miydi?

Doğrulup oturdu. Dara artık bitkin ya da hasta değildi; neredeyse başının döndüğünü hissediyordu. Ham, sanki bir enerji kıvılcımına dokunmuş ve hala içinden akıyormuş gibi. Tekrar denemek, soğuk rüzgârda uçmanın ve karla kaplı tepelerin üzerinde yarışmanın nasıl bir his olduğunu görmek istiyordu.

Ziyafetten gelen kahkahalar ve müzik kulağını yakaladı, halkını hatırlatan bir tasma kadar ısrarcıydı.

Ancak Dara belki de hayatında ilk kez halkına karşı sorumluluklarını düşünmedi. Büyülenmiş ve baştan çıkarılmış bir halde tekrar büyüye sarıldı.

Bu sefer daha da hızlı gitmişti, vücudunun ağırlığı yok olmuştu. Toprak ve yapraklar etrafında dönüp dans ederken kendi kendine gülerek döndü. Kendini muazzam ve bir o kadar da hafif hissediyordu, izin verdiği anda esinti onu alıp götürdü. Saniyeler içinde göl, aşağıda ay ışığının parıldayan aynasından başka bir şey değildi.

Ve Yaratıcı tarafından... ihtişam onun önüne yayıldı. Yasak dağlar şimdi davetkâr görünüyordu, keskin zirveleri ve uğursuz gölgeleri içinden geçilecek, keşfedilecek bir labirent gibiydi. Yerin kalın kabuğundan sızan ısıyı, toprağın altından akan erimiş kaya denizini, su ve rüzgârla buluştuğu yerde cızırdamayı hissedebiliyordu. Her şey hareketle, yaşamla, birdenbire her şeyden çok arzuladığı evcilleşmemiş bir enerji ve özgürlükle titreşiyordu.

Yalnız değildi. Bu şekilsizlik durumunda onun gibi başka varlıklar da vardı. Dara onları hissedebiliyor, fısıltıyla yapılan davetleri ve alaycı kahkahaları duyabiliyordu. Bir elin hayaletini alıp, varlığından bile haberdar olmadığı diyarlara yolculuk etmek hiç de zor olmazdı.

Dara tereddüt etti, özlem içinde yırtılıyordu. Ama ya geri dönemezse? Ya halkının ona en çok ihtiyaç duyduğu anda geri dönüş yolunu bulamazsa?

Manizheh'in kararlılığı -tehdidi- etrafını sardı. Zehri serbest bıraktığını ve şehri almayı başaramadığını görebiliyordu. Öfkeli Ghassan'ın kendisini öldürmeden önce bakır kalıntısını kopardığını ve sonra Nahri'yi saçlarından yakaladığını görebiliyordu. Onu annesinin önüne sürüklediğini ve kalbine bir zülfikar sapladığını görebiliyordu.

Korku, yoğun ve boğucu bir şekilde onu yakaladı ve beraberinde panikle geri dönme isteği getirdi. Dara bunu çok daha az zarafetle yaptı ve hâlâ havadayken ölümlü formuna geri döndü. Yere o kadar sert çarptı ki ciğerlerindeki hava boşaldı.

Nefes nefese kalan ve acıyla kıvranan Dara, bir kıkırdama dikkatini çekmeden önce orada ne kadar süre yattığından emin değildi, yukarıdaki kalın yıldız kümesine göz kırpyordu.

"Şey...", dedi tanıdık bir ses. "Sanırım bunu öğrenmen yeterince uzun sürdü." Vizareş öne doğru bir adım atarak vücudunun üzerinden baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu hafifçe, pençeli bir el uzatarak. "Bir dahaki sefere yer değiştirmeden önce yere inmeni öneririm."

Dara o kadar afallamıştı ki, ifritin oturmasına yardım etmesine izin verdi ve ölü bir ağacın gövdesine yaslandı. "O da neydi?" diye fısıldadı.

"Bir zamanlar olduğumuz şey." Vizareş'in sesini özlem doldurdu. "Bir zamanlar yapabileceklerimiz."

"Ama..." Dara kelimeler için savaştı. Hiçbir konuşma az önce deneyimlediği büyüye layık görünmüyordu. "Ama çok... huzurluydu. Çok güzeldi."

İfrit sarı gözlerini kıstı. "Bu seni neden şaşırtсын ki?"

"Çünkü hikâyelerimiz böyle söylemiyor," diye yanıtladı Dara. "Orijinal daevalar baş belasıydı. Kendi çıkarları için insanları kandıran ve avlayan düzenbazlar."

"Bir kez olsun şu lanet insanları unut." Vizareş'in ateşli yüzünde bıkkınlık ifadesi belirdi. "Halkınız takıntılı. İnsanlıktan uzak durmakla ilgili tüm yasalarınıza rağmen, sizin türünüz de küçük politikalarınız ve sürekli savaşlarınızla artık tıpkı onlar gibi. Bu-" Dara'nın elini kavradı ve bir dalgalanmayla

büyü, aleve dönüştü. "İşte siz *böyle* yaratıldınız. Yanmak, dünyalar arasında var olmak için yaratıldınız; kendinizi ordulara dönüştürmek ve hayatlarınızı onları bir kenara atacak liderlere adanmak için değil."

Bu sözler Dara'nın saklamaya çalıştığı kuşkularına çok yakındı. "Banu Manizheh hayatlarımızı bir kenara atmıyor," diye sertçe savundu onu. "Halkımızı kurtarmak gibi bir görevimiz var."

Vizareş kıkırdadı. "Ah, Darayavahoush, her zaman kurtarılacak insanlar vardır. Ve her zaman etrafta bu görevden yararlanmanın ve onu güce dönüştürmenin bir yolunu bulan kurnaz erkekler ve kadınlar vardır. Eğer akıllı olsaydın -eğer gerçek bir daeva olsaydın- Manizheh'in seni geri getirdiği anda yüzüne güler ve bir sonraki rüzgârda ortadan kaybolurdun. Bunun keyfini çıkarır, öğrenebileceğin yeni ve güzel şeylerin tadını çıkarırdın."

Dara göğsündeki özlemin keskin çekişine karşı nefesini tuttu. "Amaçsız, yalnız bir varoluş," dedi, sesinde tam olarak hissetmediği küçümsemeyi zorlayarak.

Vizareş gözlerinde açlıkla, "Gezintiyle, merakla geçen bir hayat," diye düzeltti. "Az önce neler yaşadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir ölümlü olarak göremeyeceğin dünyalar, kavrayışının ötesinde varlıklar, diyarlar ve krallıklar var. Yoldaşlık istediğimizde eşler edindik, tekrar rüzgârlarda seyahat etme zamanı geldiğinde dostça ayrıldık. Ayaklarımın yere değmediği yüzyıllar oldu." Sesi nostaljik bir hal aldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kabul etmek gerekir ki, ayaklarımız yere değdiğinde bunun sebebi genellikle insan eğlencelerinin cazibesiydi."

Dara, "Böyle bir eğlence Yaratıcı'nın peygamberlerinden birinin gazabını üzerine çekti," dedi. "Bu sana sevgiyle resmettiğin bu varoluşa mal oldu."

Vizareş başını salladı. "Süleyman'ın bizi cezalandırmasının nedeni ara sıra insanlarla takılmak değildi. En azından tüm sebep bu değildi."

"O zaman sebebi neydi?"

İfrit ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Şimdi de soru mu soruyorsun? Tek yaptığının itaat etmek olduğunu sanıyordum."

Dara öfkesini kontrol etti. İfritleri küçümsüyor olabilirdi ama küçük de olsa onları anlamaya başlıyordu ya da en azından türünün son örneği olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyordu.

Ve Vizareş'in ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyordu. "Ben de benden yeni şeyler öğrenmemi istediğini *sanıyordum*," dedi küstahça. "Tabii bunların hepsi palavra değilse ve hiçbir şey bilmiyorsan."

Vizareş'in gözleri dans etti. "Sana söylediğim için bana ne vereceksin?"

Dara sıırıttı. "Seni bir dağa çarpmayacağım." "Her zaman çok şiddetlisin, Darayavahoush." Vizareş baktı alevin bir ucundan çekip bükerek, diğer ucundan da sanki bir oyuncakmış gibi ellerine aldı. Birdenbire Dara'nın karşısına oturdu. "Peki, Süleyman'ın bizi neden lanetlediğini söyleyeyim. İnsanlarla oynadığımız için değil, o insanlar *için* maridlerle savaştığımız için."

Dara kaşlarını çattı. Bu daha önce duyduğu bir hikâye değildi. "*İnsanlar* yüzünden Maridlerle savaşa mı girdik?"

"Yaptık," diye yanıtladı Vizareş. "Düşün, Darayavahoush. Aeshma bu gölün maridini nasıl çağırdı?"

"Bana yardımcılarından birini öldürttü," dedi Dara yavaşça. "Bir insan yardımcı. Marid'in karşılık vermek zorunda kalacağını söyledi."

"Kesinlikle."

"Tam olarak ne?"

Vizareş sanki bir sır verirmiş gibi yaklaştı. "Pazarlıklar, Darayavahoush. Borçlar. Bir insan beni rakibini zehirlemem için çağırır ve sonra cesedini bir hortlak olarak alırım. Ekinleri ölmek üzere olan bir köy, çılgılık atan üyelerinden birinin kanını nehre sunuyor ve maridler hemen nehri taşıyarak tarlalarını zengin alüvyonla dolduruyor."

Dara geri çekildi. "Kötü şeylerden bahsediyorsun."

"Bu kadar hassas olduğunu düşünmemiştim, Scourge." Dara ters ters bakınca omuz silkti. "İster inan ister inanma, bir zamanlar ben de seninle aynı fikirdeydim. Kendi doğuştan gelen büyümden memnundum ama tüm daevalar aynı şekilde hissetmiyordu. İnsanların bağlılığının esaretinden hoşlanıyorlardı ve ellerinden geldiğince bunu teşvik ediyorlardı. Ve Marid bundan hoşlanmadı."

"Neden olmasın?"

Vizareş boynuna taktığı hırpalanmış bronz zincirle oynadı. "Maridler kadim yaratıklardır, daevalardan bile daha eskidirler. Onları besleyen insan uygulamaları, insanlar daha şehir kurmaya başlamadan önce başlamıştı. Peki o insanlardan bazıları ne zaman *bizi* tercih etmeye başladı?" Dilini gıdıkladı. "Maridlerin intikam iştahı sizin Nahidler ve Kahtanilerinkiyle yarışır. Eğer bir insan bir daeva'dan şefaath dilenmek için onlardan yüz çevirirse, tüm köyünü boğarlardı. Misilleme olarak bizim insanlarımız da aynısını yapmaya başladı." Abartılı bir iç geçirdi. "Birkaç şehri sular altında bırakıp yakıp yıkıyorsunuz ve birdenbire elinde sihirli bir yüzük olan, atıp tutan bir insan peygamberin önünde sürükleniyorsunuz."

Dara tüm bunları anlamaya çalıştı. "Eğer bu doğruysa, cezayı hak etmişler gibi görünüyor. Ama anlamıyorum... eğer maridler de sorumluydu, neden onlar disipline edilmedi?"

Vizareş ona alaycı bir sırıtiş fırlattı, dudakları kıvrık dişlerinin üzerinden geriye doğru çekildi. "Öyle olmadıklarını kim söyledi?" Dara'nın kafa karışıklığından memnun görünüyordu. "Zeki olsaydın daha iyi bir yoldaş olurdun. Senin konumunda gerçek bir daeva'nın yaratacağı kaosu görsem gülerdim."

Kaosa neden olmazdım. Giderdim. Dara bu düşüneyi aklına gelir gelmez bir kenara itti. "Ben senin gibi değilim." Bakışları Vizareş'in hâlâ parmaklamakta olduğu zincire takıldı ve öfkesi alevlendi. "Ve akıllı olsaydın, benim yanımda onu takmazdın."

"Bu mu?" İfrit zinciri bronz göğüs plakasından çekip çıkardı. Uzunluğundan üç demir halka sarkıyordu, üzerlerinde

Doğal olmayan bir kötülükle göz kırpan zümrütler. "Güven bana Darayavahoush, bana yalvarsalar bile yandaşlarından birine dokunacak kadar aptal değilim." Yüzükleri okşadı. "Bunlar artık boş, ama daha kasvetli yüzyıllarda beni kurtardılar."

"Daeva dostlarının ruhlarını köleleştirmek sizi *kurtardı* mı?"

İfrit'in gözlerinde ilk kez gerçek bir öfke parladı. "Onlar benim dostlarım değildi," diye tersledi. "Onlar benim *gerçek* dostlarımı avlayan Nahid kan zehirleyicileri olan sözde şifacıların ailesine bağlılıklarını sunan zayıf, miyavlayan şeylerdi." Burnunu çekti. "Onlara verdiğim güçten memnun olmalıydılar; bir zamanlar olduğumuz şeyin tadıydı bu."

Vizareş'in sözleri Dara'nın tüylerini diken diken etti ama bunun için minnettardı. Vizareş'in zihnini hayallerle ve muhtemelen onu Manizheh'ten uzaklaştıracak yalanlarla doldurmasına izin vererek ne yapıyordu? Dara ifritin ne kadar aldatıcı olabileceğini unutacak kadar aptal mıydı?

Ayağa kalktı. "Kölelik dönemimi pek hatırlamıyor olabilirim ama sizi temin ederim ki, ne kadar güçlü olursa olsun, vahşi insan kaprislerinin hizmetinde büyü yapmaya zorlanmaktan *memnun* değildim. Aşağılık bir şeydi."

Vizareş'in cevabını beklemeden uzaklaştı. Dara ileride, çadırların ötesindeki ziyafetten gelen kahkaha ve müzik seslerini duyabiliyordu. Gece çökmüştü, ince bir ay parçası ve kalın bir yıldız kümesi soluk çadırları ve bembeyaz kumsalı yansıyan göksel ışıkla parlatıyordu. Vişneli baharatlı pilavın ve tatlı fıstık lapasının -ailesinin tarifleri- kokusu kalbine yeni ve keskin bir sızı gönderdi. Süleyman'ın gözü, onları hâlâ bu kadar özlemek nasıl mümkün olabilirdi?

Kulağına daha yakın -daha ziyade sarhoşça- bir kıkırdama takıldı.

"-ne yapacaksın bunun için?" Arkasında alaycı bir tavırla bir şişe şarap tutan İrtemiz'di. Bahram'ın kolları onun beline dolanmıştı ama genç adam Dara'yı fark edince sapsarı kesildi.

"Afşin!" İrtemiz'den o kadar hızlı uzaklaştı ki yarı tökezledi. "Ben, şey, biz sizi rahatsız etmek istemedik. Düşüncelere dalmışsın." Gözleri utançla parladı. "Düşüncelere dalmak değil! Kastettiğim bu değildi. Yanlış bir şey olduğundan değil."

Dara onu elinin tersiyle itti, kuşkusuz biraz azarlanmıştı. "Sorun değil." Onlara baktı, İrtemiz'in ceketinin çoktan açıldığını ve Behram'ın kemerinin olmadığını fark etti. "Siz ikiniz ziyafetin tadını çıkarmıyor musunuz?"

İrtemiz zayıf bir gülümseme sundu, yanaklarında renk yükseliyordu. "Sadece yürüyüşe mi çıkıyoruz?" diye sordu. "Bilirsiniz, kendimizi bu kadar ağır yemeklere daha iyi hazırlamak için..."

Dara homurdandı. Başka bir zaman olsa, bu tür buluşmalara bir son vermeye çalışabilirdi - askerleri arasında sevgili kavgalarına ihtiyacı yoktu. Ama birkaç gün sonra başlayacak olan ölümcül görevi düşününce, bunun bir zararı olmayacağına karar verdi. "Yürümek için başka bir yön seçin. Vizaresh o tarafta gizleniyor." Biraz canı sıkkın olsa da eklemeyi edemedi: "Doğu sahilini takip ederseniz güzel bir koy var."

Behram mahcup görünüyordu ama İrtemiz sırtıttı, kara gözleri neşeyle parlıyordu. Genç adamın elini tuttu. "Bizim Afşin'i duydu." Gülerek Bahram'ı sürükleyerek götürdü.

Dara onların gidişini izledi. Tek başına dururken ruhuna sessiz bir hüznün çöktü. Arkadaşları birdenbire çok genç, çok farklı göründü.

Bu benim dünyam değil. Her şey onun için daha önce hiç olmadığı kadar açıktı. Bu insanlara değer veriyordu, onları seviyordu ama geldiği dünya yok olmuştu. Ve geri gelmeyecekti. Her zaman biraz ayrı kalacaktı.

Ifrit gibi. Dara bu benzetmeden nefret ediyordu ama yerinde bir benzetme olduğunu da biliyordu. Ifritler canavardı şüphesiz, ama dünyalarının yok edilip yeniden yaratılmasını izlemek, teker teker yok olurken onu yeniden ele geçirmek için bin yıl harcamak kolay olamazdı.

Dara yok olmaya hazır değildi. Gözlerini kapadı, ağırlıksız olmanın baş döndürücü hissini ve karanlık dağların çağırıyor gibi göründüğünü hatırladı. Bu kez kalbindeki özlemi bastıramadı, bu yüzden yeni bir kararlılık kaplaması altında kalmasına izin verdi. İfrit'in oyunlarını ve Marid'in uzun süredir kayıp olan sırlarını unutun - bunlar onu tekrar ele geçirmesine izin vermeyeceği bir geçmişe aitti.

Dara halkı için bu savaşı bitirecek ve onları güvende görecekti.

O zaman belki de dünyanın başka neler sunduğunu keşfetme zamanı gelmiş olacaktı.

Ali, Nahri'nin ofisi olacak odaya sessiz bir onaylamayla baktı. Tamamlanan pencere koltuğu bu sabah sokağa bakan rahat oyuğa yerleştirilmişti ve ne kadar rahat olduğunu görünce memnun olarak minderli koltuğa uzandı. Kolayca ulaşılabilecek raflar oyuğun içinde sıralanmıştı.

-Burası okumak için mükemmel bir yer.

Umarım beğenir. Ali gözlerini odanın ötesine, hastanenin iç avlusuna bakan balkona dikti. İnşaat sesleri -son aşamalar- kulaklarına geliyordu. *Umarım bu hastane için ödediğimiz bedele değer.*

İçini çekti ve aşağıdaki sokağa bakan tahta paravandan dışarı bakmak için döndü. Ali'nin yavaş yavaş toparlanmakta olan Şafit çalışma kampına en fazla yaklaşabildiği yer burasıydı - babası, Ali bu konuda ağzını açacak olursa saldırıdan ölenlerin sayısını iki katına çıkaracağını açıkça söylemişti.

Kapı çalındı ve ardından Lubeyd kemerin arkasından seslendi. "İçeri girebilir miyim? Yoksa bir dakikaya mı ihtiyacınız var?"

Ali gözlerini devirdi. "İçeri gel." Pencereden arkasını döndü. "Evet, *piponla* olmaz," diye azarladı. Diğer adamı kemerli kapıdan geri kovaladı ve rahatsız edici dumanı eliyle uzaklaştırdı. "Burayı kokutacaksınız!"

Lubeyd'in gözleri eğlenceyle parladı. "Peki, küçük Nahid'inizin sığınağını korumuyor musunuz?"

"Buradaki her şey üzerinde korumacıyım," diye karşılık verdi Ali, sesindeki savunma ateşini kontrol edemedi. Lubeyd'in zayıflık gördüğünde acımasızca sataştığını bilen Ali hemen konuyu değiştirdi. "Zaten hastanede sigara içmeme gerekiyordu. Doktor Sen bir dahaki sefere yakaladığında seni dışarı atacağını söyledi."

Lubeyd nefes aldı. "Risksiz hayat nedir ki?" Başını merdivenlere doğru eğdi. "Gelin. Aqisa saraydan döndü ve seni bekliyor."

Ali onu takip ederek dışarı çıktı ve hastane kompleksinin içinden geçerken çalışanların çeşitli selamlarına ve baş sallamalarına karşılık verdi. Son iki aydır evi ve hapishanesi olan hastane artık neredeyse tamamlanmıştı. Görevliler yarınki açılış töreni için hazırlanıyor, işlemeli ipek halılar seriyor ve narin yüzen fenerler hazırlıyorlardı. Birkaç müzisyen prova yapmak için gelmişti ve bir kadeh davulun sabit ritmi avluda yankılanıyordu.

Bir ıhlamur ağacının gölgesinde salıncakta oturan Razu ve Elashia'yı gördü. Ali yanlarından geçerken selamlamak için alnına dokundu ama iki kadın da onu fark etmiş gibi görünmüyordu. Razu ağacın ipeksi beyaz çiçeklerinden birini Elashia'nın kulağının arkasına sıkıştırıyordu, her zaman sessiz olan Sahrayn kadını ona küçük bir gülümseme veriyordu.

Böyle yakın bir dostluğa sahip olmak güzel olmalı, diye düşündü düşünceli *bir şekilde.* Ali'nin Lubeyd ve Akisa'sı vardı elbette ve onlar hak ettiğinden daha gerçek ve sadık dostlardı. Ama onların bile bir kol mesafesinde tutulması gerekiyordu; birçok sırrı tamamen açığa vurulamayacak kadar tehlikeliydi.

Aqisa geniş fuayenin gölgesinde bekliyordu, sade bir cüppe giymişti, saç örgüleri toplanmış ve bir türban altında toplanmıştı. "Korkunç görünüyorsun," diye onu açıkça selamladı.

Lubeyd, "Gözler yüzünden," diye onayladı. "Ve karmakarışık yürüyüşü. Biraz daha kemikli olsaydı, ikna edici bir gulyabani olurdu."

Ali onlara ters ters baktı. Kabusları ve hastaneyi bitirme yarışı arasında zar zor uyuyordu ve

Görünüşünün böyle bir şeyi yansıttığından habersizdi. "Seni görmek de güzel, Aqisa. Sarayda işler nasıl?"

"Peki." Aqisa kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Kız kardeşin selamlarını yolladı."

Kalbi burkuldu. Ali Zeyneb'i en son annelerinin yakında sürgüne gönderileceği haberini vermek zorunda kaldığında görmüştü. Her ne kadar Hatset soğukkanlılığını koruyarak ikisine de güçlü olmalarını ve Ghassan'ın emirleri ne olursa olsun geri döneceğini söylese de, Zeynep hayatında ilk kez onun önünde yıkılmıştı. Ali zorla dışarı çıkarılırken, "Neden sadece onu dinleyemedin?" diye ağlamıştı. "Neden bir kez olsun dilini tutamadın?"

Ali boğazındaki yumruyu yuttu. "O iyi mi?"

"Hayır," dedi Aqisa kesin bir ifadeyle. "Ama hayatta kalmayı başarıyor ve sandığından çok daha güçlü."

Haklı olduğunu umarak azarlama karşısında yüzünü buruşturdu. "Hareme girip çıkarken hiç sorun yaşamadın mı? Kendini riske atıyorsun diye endişeleniyorum."

Aqisa aslında güldü. "Hiç de bile. Zaman zaman bunu unutabilirsiniz ama ben bir kadını. Harem yabancı ve tehlikeli erkekleri uzak tutmak için var; muhafızlar bana pek aldırış etmiyor." Hançerinin kabzasını okşadı. "Eğer yeterince sık belirtmezsem, cinsiyetiniz oldukça aptal olabiliyor." Yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Yine de revir konusunda şansım yaver gitmedi."

"Hâlâ korunuyor mu?" Ali sordu.

"Gece gündüz, babanızın en sadık iki düzine adamı tarafından."

İki düzine adam mı? İçini, saldırıdan bu yana değişmez yoldaşı olan hastalıklı bir korku dalgası kapladı. Nahri için kendisinden bile daha fazla endişeleniyordu; aralarındaki gergin ilişkiye rağmen Ali babasının oğlunu doğrudan infaz etmek istemediğinden şüpheleniyordu. Ama Nahri onun kanından değildi ve Ali daha önce hiç *kimsenin* Ghassan'a Şafit kampının yıkıntıları arasında Nahri'nin yaptığı gibi açıkça meydan okuduğunu görmemişti. O

Onu hâlâ hatırlayabiliyordu; babasına kıyasla çok küçüktü, bitkin ve kül içindeydi ama tamamen meydan okuyordu, konuştuğunda havada sıcaklık dalgalanıyordu, taş sokak büyüyle titriyordu.

Bu şimdiye kadar tanık olduğu en cesur hareketlerden biriydi. Ve bu onu dehşete düşürmüştü, çünkü Ali babasının tehditlerle nasıl başa çıktığını çok iyi biliyordu.

Ali topuklarının üzerinde dönerek volta atmaya başladı. Burada kilitli kalmak, kız kardeşi ve Nahri'den uzakta, şehrin diğer ucunda kapana kısılmak onu delirtiyordu. Sırtından aşağıya doğru bir nem püskürdü ve titredi. Günün yağmuru ve çalkalanan duyguları arasında Ali su yeteneklerini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Bakışları otomatik olarak İsa'nın odasına giden koridora yöneldi. Hatset'in isteği üzerine, Ayaanle bilgini Ali'nin "sorununu" araştırmaya devam etmek için geride kalmıştı. Ama Ali iyimser değildi. Annesinin o dengesiz ihtiyaçlarla kurduğu iletişim onda yoktu ve en son İsa'nın durumunu kontrol etmeye çalıştığında, bilgini, Ali'yle uzaktan yakından ilgisi olan herkesin soy ağacını oluşturan devasa bir parşömen çemberiyle çevrili bulmuştu. Sabırsızca, Tanrı aşkına, soyunun Marid'i kafasından çıkarmakla ne ilgisi olduğunu sormuş, İsa da kafasına bir küre fırlatarak kaba bir şekilde alternatif olarak bunu önermişti.

Karşılarına bir gölge düştü; iri yarı bir adam bahçeden gelen güneş ışığına doğru adım atıyordu. "Prens Alizayd," diye gürledi derin bir ses. "Sanırım babanız emirlerini açıkça belirtti."

Ali kaşlarını çattı ve kendisine "göz kulak olması" için gönderilen kıdemli Geziri subayı Ebu Nuvas'a ters ters baktı. "Kaçmaya çalışmıyorum," dedi sertçe. "Girişin yakınında durmaya izin var mı?"

Ebu Nuvas ona asık suratlı bir bakış attı. "Doğu kanadında bir kadın seni arıyor."

"Sana bir isim verdi mi? Burası insan kaynıyor."

"Ben senin sekreterin değilim." Ebu Nuvas burnunu çekti. "Büyükanne görünümlü bir şafit." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü.

Ali gözlerini devirince Lubayd, "Kabalaşma," dedi. "O sadece babanın emirlerini uyguluyor." Bir duman halkası üfledi. "Ve ben bunu oldukça sevdim. Birkaç hafta önce birlikte sarhoş olmuştuk. Mükemmel bir şairdir."

Ali bön bön baktı. "Ebu Nuvas bir *şair* mi?"

"Oh, evet. Harika bir skandal. Nefret edersiniz."

Aqisa başını salladı. "Bu şehirde arkadaş olmadığın kimse var mı? Hisar'a son gittiğimizde, seni öğle yemeğine çıkarmak için savaşıyor yetişkin savaşçılar vardı."

Lubeyd, "Emir'in süslü kalabalığı beni kabul etmiyor," diye cevap verdi. "Benim bir barbar olduğumu düşünüyorlar. Ama sıradan Geziri halkı, askerler ..." Sırıttı. "Herkes bir hikaye anlatıcısını sever."

Ali şakaklarını ovuşturdu. Lubeyd'in "hikâyelerinin" çoğu Ali'nin itibarını güçlendirmek için uydurulmuş masallardı. Bundan nefret ediyordu ama Ali ondan durmasını istediğinde arkadaşı çabalarını iki katına çıkardı. "Gidip şu kadına bir bakayım."

Ali geldiğinde doğu kanadı oldukça sessizdi, sadece bir çift fayans işçisi duvarın son bölümünü tamamlıyordu ve solmuş çiçekli başörtüsü takmış, ufak tefek, yaşlı bir kadın bahçeye bakan parmaklığın yanında durmuş, bastonuna ağır ağır yaslanıyordu. Ali, Ebu Nuvas'ın kastettiği kadının o olduğunu düşünerek ona doğru ilerledi. Belki de birinin büyükannesiydi; buraya ilk kez yaşlı bir akraba, işe yaramaz bir genç için iş aramaya gelmiyordu.

"Selamün aleyküm," diye seslendi Ali yaklaşırken. "Nasıl-"

Yüzünü ona döndü ve Ali aniden konuşmayı kesti. "Alizayd kardeş..." Bir zamanlar Tanzeem'in gururlu lideri olan Rahibe Fatumai, tanıdık kahverengi gözleriyle ona bakıyordu

Bıçak gibi keskin ve öfkeyle kaynayan. "Uzun zaman oldu."

"Malzemelerle ilgili sorun yaşadığınızı duyduğuma üzıldüm," Ali Rahibe Fatumai'yi meraklı işçilerden uzaklaştırıp taze çarşafarla dolu bir odaya götürürken yüksek sesle söyledi. Ne kadar sarsılmış olduğunu düşününce yalan söyleyebildiğine neredeyse inanacaktı ama babasının hastaneyi casuslarla doldurduğunu bildiğinden başka çaresi yoktu. "Bakalım ne ayırabiliyoruz..."

Tanzeem liderini odaya soktu ve yalnız olduklarından emin olmak için hızlıca kontrol ettikten sonra kapıyı iterek kapattı ve nefesinin altında bir kilitleme büyüğü fısıldadı. Raflardan birinin üzerine yarı dolu bir kandil bırakılmıştı ve Ali onu çabucak yaktı. Sihirli alev fitilin üzerinde dans ederek küçük odaya zayıf bir ışık saçtı.

Yüzünü ona döndü, zor nefes alıyordu. "Fatumai Abla," diye kekeledi Ali. "Ben... ben çok üzgünüm. Raşit'e ne olduğunu duyduğumda... ve Şeyh Enes'in mescidini gördüğümde... sanmıştım ki-"

"Öldüğümü mü?" Fatumai teklif etti. "Adil bir varsayım; baban kesinlikle elinden geleni yaptı. Ve dürüst olmak gerekirse, Am Gezira'ya gittiğinde ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm. Bunun idam edildiğin gerçeğini gizlemek için anlatılan bir hikâye olduğunu düşündüm."

"Gerçeklerden uzak değilsin." Yutkundu. "Yetimhane mi?"

"Gitti," diye yanıtladı Fatumai. "Raşit tutuklandığında kaçmaya çalıştık ama Kraliyet Muhafızları son grubu da yakaladı. En gençlerini hizmetçi olarak sattılar ve geri kalanları idam ettiler." Bakışları soğuklaştı. "Yeğenim de öldürdükleri kişilerden biriydi. Onu hatırlayabilirsin," diye ekledi, sesine suçlama karışmıştı. "Ziyaretinize geldiğinde size çay yapmıştı."

Ali kendini duvara dayadı, nefes almakta zorlanıyordu. "Tanrım... Çok üzgünüm kardeşim."

"Ben de öyle," dedi yumuşak bir sesle. "O iyi bir kadındı. Raşit'le evlenmek için nişanlanmıştı," diye ekledi duvara yaslanarak

aynı zamanda. "Cennete birlikte şehit olarak girmiş olmaları belki de küçük bir teselli."

Ali utanç içinde yere baktı.

Fark etmiş olmalı. "Şimdi böyle konuşmak seni rahatsız mı ediyor? Bir zamanlar Şeyh Enes'in en dindar öğrencilerinden biriydin, ama inancın sarayda yaşayanlar tarafından umursamazca giyilen bir giysi olduğunu biliyorum."

"İnancımı hiç kaybetmedim." Ali bu sözleri sessizce söylemişti ama içinde bir meydan okuma vardı. Rahibe Fatumai'yle, Tanzeem'in bir başka üyesi olan Raşit'in onu kandırarak güvenli evleri olan Tuharistan Mahallesi'ndeki bir yetimhaneyi ziyaret ettirmesinden sonra tanışmıştı. Bu, zengin prensi kendilerine fon sağlaması için kandırmak üzere tasarlanmış bir ziyaretti, ona hasta ve aç yetimleri göstermek için bir turdu... ama parasıyla satın aldıklarını öğrendiği silahları uygun bir şekilde *değil*. Ali bir daha asla geri dönmedi; Tanzeem'in şiddet kullanması -muhtemelen masum Daevabadlılara karşı- onun geçeceği bir çizgi değildi.

Konuyu değiştirdi. "Oturmak ister misiniz? Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Buraya Geziri misafirperverliğinin tadını çıkarmaya gelmedim Prens Alizayd." Ayaklarının üzerinde kaydı. Yorgun dış görünüşünün ve gümüş saçlarının altında Fatumai'nin içinde çelik vardı ve bu onu endişelendirdiği kadar azarlıyordu da. Tanzeem'de yürek vardı. Şafit çocukları kurtarıp barındırmışlar, ellerine kitap, ağızlarına ekmek koymuşlardı. Ali onların da kendisi gibi Allah'tan korkan müminler olduklarından bir an bile şüphe etmemişti.

Ayrıca birkaçının elinin kanlı olduğundan da şüphe duymuyordu. "Çocukların geri kalanı güvende mi?"

Güldü, sert bir sesle. "Babanı gerçekten tanı mıyorsun, değil mi?"

Ali neredeyse soruyu sormaya cesaret edemiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sence Ghassan için bazılarının çocuk olması önemli miydi?" Dilini şaklattı. "Hayır, Alizayd Kardeş. Biz bir *tehlikeydik*. Takip edilmesi gereken bir tehdit.

yok etti. Evine girdik ve en küçük çocuğunun kalbini çaldık, bu yüzden askerlerini peşimize Shafit bölgesine yolladı. Bizimle akraba olan herkesi. Ailemizden, komşularımızdan, arkadaşlarımızdan çok sayıda kişiyi öldürdü. Kaçmak için o kadar çaresizdik ki Daevabad'ın kendisinden kaçmaya çalıştık."

"Daevabad'dan kaçmak mı? Bir kaçakçı kiralayabildiniz mi?" "Kiralamak' benim kullanacağım kelime değil," dedi, ölümcül bir kesinlik içinde sesinde. "Önemli olduğundan değil. Geride kalmak için gönüllü oldum Böyle bir yolculuk için çok genç olanlarla ve insan dünyasına geçemeyecek kadar fazla büyümlü kana sahip olanlarla." Sesi titriyordu. "Geri kalanlar... Onların kaşlarını öptüm ve gözyaşlarını sildim... ve babanın ateş kuşlarının tekneyi yakmasını izledim."

Ali sersemledi. "Ne?"

"Sakıncası yoksa tekrar etmemeyi tercih ederim," dedi açıkça. "Göl onları parçalara ayırırken çığlıklarını duymak yeterince kötüydü. Sanırım baban onlarla birlikte olan bir avuç Tanzeem savaşçısını ortadan kaldırmanın buna degeceğini düşündü."

Ali aniden oturdu. Elinde değildi. Babasının korkunç şeyler yaptığını biliyordu ama kaçan çocuk mültecilerle dolu bir gemiyi batırmak saf kötülüktü. Ghassan'ın kimi avladığı önemli değildi.

O kral olmamalıydı. Bu açık ve haince düşünce Ali'nin kafasında bir anda korkunç bir berraklıkla patladı. Birden her şey basit göründü, Ali'nin babasına karşı uzun zamandır mücadele ettiği sadakat ve karmaşık sevgi, birinin gergin bir ipe kesmesi gibi kesilip atıldı.

Fatimai, acısını umursamadan ya da belki de prensin yerde sinir krizi geçirmesini haklı olarak umursamadan odanın içinde daha da ilerledi. Ellerini üst üste yığılmış malzemeler üzerinde gezdirdi. "Burası canlı ve düzenli bir yere benziyor," diye yorum yaptı. "Olağanüstü bir iş yaptınız, sayısız Şafit'in hayatını gerçekten değiştiren bir iş. Bunun burada gerçekleşmiş olması bir bakıma ironik."

Bu onu hemen düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Arkasına baktı. "Yapma kardeşim, rol yapmayalım. Bu sözde hastanede bir zamanlar Şafit'in başına neler geldiğini bildiğinden eminim. Senin adaşın da kesinlikle biliyordu, her ne kadar onun kudretli eylemleri hakkında söylenen şarkılarda yer almasa da." Omuz silkti. "Sanırım veba ve intikam hikâyelerinde çok az zafer var."

Sözleri bir hata olamayacak kadar kesindi. "Sana kim söyledi?" diye sordu duraksayarak.

"Anas, elbette. Eski metinleri tarama becerisine sahip tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Bakışlarını Ali'nin üzerine dikti. "Bunun çok daha geniş kitlelere yayılması gereken bir hikâyeye olduğunu düşünüyordu."

Ali gözlerini kapadı, ellerini yumruk yaptı. "O geçmişte kaldı abla."

"Günümüze ait," diye sertçe karşılık verdi Fatumai. "Daevaların neler yapabileceğine dair bir uyarı. Senin *Nahid*'inin neler yapabileceğine dair."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Hepimizin* yapabileceği bir şey. Gölde çocuklarınızı öldüren Daevalar değildi. On dört asır önce burayı yerle bir edip içindeki herkesi katleden de Daevalar değildi."

Gözlerini ona dikti. "Peki neden kardeşim? Gezirilerin ve Şafitlerin burayı neden bu kadar öfkeyle yaktığını söyle bana."

Ali gözlerini kaçıramıyordu ama yine de cevap vermeden de edemedi. "Çünkü Nahid Konseyi burada Şafit üzerinde deney yaptı," diye itiraf etti usulca.

"Sadece deney yapmadılar," diye düzeltti Fatumai. "Burada bir zehir yarattılar. Boyayla karıştırılabilen bir zehir. Tam olarak neye uygulanabilecek bir boya, savaşçı dostum?"

"Kınlar," diye cevap verdi usulca, göğsünde yükselen hastalıkla. "Askerlerinin kınları."

"Onların *Geziri* askerleri," diye açıkladı. "Gerçekleri doğru anlayalım. Nahid Konseyi'nin kabilenizin iyi olduğunu söylediği tek şey bu. Savaşmak ve, şey... kaba bir terim kullanmayacağız, ama safları doldurmak için daha fazla asker *yapmak*." Ali'nin sert bakışlarıyla karşılaştı. "Ama çiçek hastalığı o kınları takan safsanları öldürmek için tasarlanmamıştı, değil mi?"

Ellerinde yeniden su birikmeye başlamıştı. "Hayır," diye fısıldadı. "Değildi."

"Doğru, o askerlere hiçbir şey yapmadı," diye cevap verdi Rahibe Fatumai, sesinde vahşi bir ton yükseliyordu. "Mutlu bir şekilde evlerine, Am Gezira'ya, o küstah, huzursuz küçük vilayete döndüler. Çok fazla şafit ve Daeva yetkilileri onları Daevabad'a götürmek için geldiklerinde onları çöle sürükleyecek çok fazla cin akrabayla dolu bir yer." Başını öne eğdi. "Zeydi el Kahtani'nin bir Şafit ailesi vardı, değil mi? İlk ailesi?"

Ali'nin sesi kalındı. "O yaptı."

"Peki izinli olarak eve döndüğünde ne oldu? Çocuklarının kılıcıyla oynamasına izin verdiğinde? Kınını çıkarıp aylardır görmediği sevgili karısına dokunduğunda?"

"Ertesi sabah cesetlerinin yanında uyandı." Ali'nin bakışları isteksizce kendi kılıcının kabzasına kaydı. Ali onların kaderini çocukken yanlış yere konmuş bir biyografide okumuştı ve bu ona haftalarca kâbuslar gördürmüştü. En sevdiği insanların, bilmeden onlara bulaştırdığınız bir hastalık yüzünden öldüğünü görmek... Bu, bir insanı delirtecek bir şeydi. Bir adamı garnizonuna dönmeye ve khanjarını Daeva komutanının boğazına geçirmeye itebilirdi. Dünyalarını yeniden şekillendirecek bir isyana önderlik etmeye ve ateş kanlı dostlarına karşı Maridlerle ittifak kurmaya.

Belki de ruhunun karanlık sessizliğinde, bir hastanenin katledilmesine bilerek izin vermek.

Fatumai onu inceliyordu. "Bundan kimseye bahsetmedin, değil mi? Şafit arkadaşlarının seni haklı olarak

Banu Nahida çıktı mı?"

Sözleri çarpmıştı ama nedeni bu değildi. Nahri'nin sesindeki heyecan, ilk ziyaretlerinde Subha'da gördüğü temkinli ilgi... Ali'nin bunları yok edecek yüreği yoktu. Peki ne için? Halklarının uzun zaman önce işlediği korkunç eylemlere yüzüncü kez dikkat çekmek için mi?

"Hayır, korkmuyordum. *Yorgundum*." Ali'nin sesi kelimenin üzerinde kırıldı. "Bu şehirdeki herkesin intikamla beslenmesinden bıktım. Çocuklarımıza, ebeveynleri düşmanımız olduğu için diğer çocuklardan nefret etmeyi ve korkmayı öğretmekten yoruldum. Ve halkımızı kurtarmanın tek yolu bize karşı çıkabilecek herkesi kesip biçmekmiş gibi davranmaktan bıktım usandım, sanki düşmanlarımız güç el değiştirdiği anda bu iyiliğe karşılık vermeyecekmiş gibi."

Ayağa kalktı. "Bir zorbanın oğlu için cesur sözler."

Ali başını salladı. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu bitkin bir halde.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Hiçbir şey, Prens Alizayd. Saygılarımla, size tekrar güvenmemi sağlayacak tek şey babanızın sizin elinizle öldüğünü görmek olurdu. Bu şehrin siyasetiyle işim bitti. Bana bağlı on çocuğum daha var. Onları riske atmayacağım."

"O zaman neden buradasın?"

Fatimai bir tepsi dolusu alete dokundu. "Bir uyarı iletmek için geldim."

Ali gerildi. "Ne uyarısı?"

"İntikam hakkındaki küçük konuşman, Alizayd. Hastanenede çalışmak istemeyen Shafit'ler var, Tanzeem'i Daeva sempatizanı gibi gösterecek olanlar. Öfkeleri bu şehri dize getirebilecek ve ne kadar şafiti iyileştirirse iyileştirsın bir Nahid'i geçmiş için asla affetmeyecek insanlar. Büyük çocuklarımdan bazılarını onlar yüzünden kaybettim. Arkadaşlarının gölde öldüğünü, komşularının açık artırmada satıldığını gördüler."

Siz sözde safkanların acı çektiğini görmek. Ve senin Nahid'in onlardan korkmalı."

Ali hemen ayağa kalktı ama Fatumai elini kaldırdı. "Navasatem sırasında bir saldırı olacağına dair fısıltılar var," diye açıkladı. "Bunu kimden öğrendiğimi açıklamayacağım, o yüzden sormayın."

"Ne tür bir saldırı?" Ali dehşet içinde sordu.

"Bilmiyorum. Bu bir söylenti ve zayıf bir söylenti. Sadece aktarıyorum çünkü Daevalar ve Kraliyet Muhafızları'nın intikam için bize neler yapabilecekleri düşüncesi beni korkutuyor." Gitmek için döndü, bastonu taş zemine vuruyordu.

"Abla, bekle. Lütfen!"

Fatumai kapıyı açmaya başlamıştı bile. "Tüm bildiğim bu, Alizayd al Qahtani. Ne istersen onu yap."

Ali durakladı, dudaklarında binlerce yanıt dolaşıyordu.

Bunu başaran kişi onun için bir sürpriz oldu. "Kurtardığımız küçük kız. Turan'ın meyhanesindeki kız. O iyi mi?"

Fatumai'nin gözlerindeki soğuk keder, daha o sözleri söylemeden ona gerçeği anlatmıştı.

"Babanın yaktığı teknedeydi."

GECE OLMUŞTU, PENCEREDEKİ GÖKYÜZÜ Ghassan'ın Arkasındaydı Alacakaranlığın gümüş-mor rengi ve günün ılık yağmurundan kalan sisle ağırlaşmıştı. Ali, babasını ne kadar az görmek istese de Navasatem'in güvenliğinin burada olduğunu fark etmeden önce hastanenin avlusunda volta atmaya başlamıştı.

Ghassan ikna olmamış görünüyordu. "Navasatem sırasında bir saldırı mı? Bunu sana kim söyledi?"

"Bir dost," dedi Ali açıkça. "Bir daha izini bulamayacağım biri. Zaten başka bir şey de bilmiyordu."

Ghassan içini çekti. "Endişelerinizi Wajed'e ileteceğim." Ali ona bakakaldı. "Hepsi bu kadar mı?"

Babası ellerini havaya kaldırdı. "Başka ne yapmamı istiyorsun? Daevalar hakkında kaç tane belirsiz tehdit aldığımızı biliyor musun? Nahri hakkında? Özellikle de çalışma kampınızdaki saldırıdan sonra?"

"Öyleyse güvenliğini artırın. Töreni iptal edin. İfşa olacağı her şeyi iptal edin!"

Ghassan başını salladı. "Senin sözünle hiçbir Daeva kutlamasını iptal etmeyeceğim. Kaveh'in bu konudaki çılgınlıklarını duymak istemiyorum." Yüzünde belli belirsiz düşmanca bir ifade belirdi. "Ayrıca... Nahri son zamanlarda kendini oldukça beğenmiş görünüyor. Bana açıkça meydan okuyan birini neden koruyayım ki?"

"Çünkü bu senin görevin!" Ali hayretler içinde kaldı. "Sen onun kralısın. Onun *kayınpederisin*."

Ghassan alay etti. "Evliliklerinin durumunu göz önünde bulundurursak, pek de öyle sayılmam."

Ali duyduklarına inanamıyordu. "O bizim çatımız altında bir kadın. Onun korunması en yüksek kuralımızın, en kutsalımızın bir parçası-"

Ghassan konuşmanın bittiğini belirten bir ses tonuyla, "Ben de *Wajed*'le konuşacağım," diye araya girdi. Ayağa kalktı ve pencere kenarına doğru ilerledi. "Ama başka bir konuda, zamanlaman çok iyi. Hastane yarınki açılış töreni için hazır mı?"

"Evet," dedi Ali, sesindeki acıyı gizleme zahmetine girmeden. "İstersen bittikten sonra zindana rapor verebilirim."

Ghassan pencerenin yanında duran siyah kadife çantayı aldı. "Seni oraya göndermiyorum, Alizayd."

Sesinde Ali'yi anında geren acımasız bir kararlılık vardı. "Beni nereye gönderiyorsun?"

Ghassan çantayı açtı ve içinde ne olduğuna baktı. "Bunu senin için yaptırmıştım," dedi usulca. "Daevabad'a ilk döndüğünde. Umut etmişim, hatta dua etmişim."

Belki de tüm bunları bir aile olarak aşmanın bir yolunu bulabiliriz." Parıldayan yüzeyinde mavi, mor ve altın rengi desenlerin birbirine dolandığı muhteşem uzunlukta bir boyalı ipek çıkardı.

Bir sarık. Muntadhir'in giydiği gibi bir kraliyet sarığı. Ali'nin nefesi kesildi.

Ghassan parmaklarını ipeğin üzerinde gezdirdi. "Navasatem sırasında bunu giydiğini görmek istedim. Bir kez daha yanımda olmanı... çok istedim."

Benim yanımda. Ali yüzünü boş tutmak için mücadele etti. Çünkü hayatında ilk kez, bu basit kelimeler -bir Geziri evladı olarak görevini hatırlatan, dünyalarındaki en ayrıcalıklı ve güvenli pozisyonlardan birinin teklifi ...

Bu onu mutlak bir tiksintiyle doldurdu.

Sonunda konuştuğunda sesinde bir titreme vardı. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun, Abba?"

Ghassan onun bakışlarını karşıladı, gri gözlerinde bir duygu fırtınası vardı. "Bilmiyorum, Alizayd. Seni emir ilan etmekle idam ettirmek arasında neredeyse eşit derecede kararsızım." Ali'nin gözleri irileşince devam etti. "Evet, bu pozisyon için fazlasıyla yeteneklisin. Diplomasi konusunda eksik olduğun doğru ama askeri konulara ve şehrin ekonomisine kardeşinin asla sahip olamayacağı kadar hâkimsin." Sarık bezini bıraktı. "Ayrıca şimdiye kadar karşılaştığım en pervasız ve ahlaki açıdan en esnek olmayan kişisin, belki de kayıp bir Nahid'in yanında bir Afşin'le dolaşmasından bu yana Daevabad'ın istikrarı için en büyük tehlikesin."

Babası masanın etrafından dolandı ve Ali kendini bir adım geri çekilirken buldu, aralarındaki hava keskin ve tehlikeliydi. Ve Tanrı onu affetsin, Ghassan kıpırdandığında Ali'nin bakışları babasının belindeki hançere takıldı.

Zeydi el Kahtani'nin isyanı boğazına saplanan bir hançerle başlamıştı. Çok basit olacaktı. Çok çabuk. Ali idam edilecekti, kendi babasını öldürdüğü için muhtemelen cehenneme gidecekti ama Daevabad'ın zorbası gitmiş olacaktı.

Ve sonra Muntadhir tahta geçecekti. Kardeşinin paniklemiş, kederli ve paranoyak bir halde bunu yaptığını görebiliyordu. Neredeyse kesinlikle saldıracak, Ali'yle ilişkili herkesi tutuklayacak ve idam edecekti.

Ali kendini babasının gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Ben sadece Daevabad'ın çıkarları doğrultusunda hareket etmeye çalıştım." Babasıyla mı yoksa zihnindeki karanlık dürtüyle mi konuştuğundan emin değildi.

Ghassan, oğlunun içinde dönen ölümcül düşüncelerden habersizmiş gibi, "Ve şimdi seni kendi başına hareket etmeye davet edeceğim," dedi. "Navasatem'den sonra seni Am Gezira'ya geri gönderiyorum."

Ali'nin beklediği her neyse... o değildi. "Ne?" diye tekrarladı belli belirsiz.

"Seni geri gönderiyorum. Unvanlarından resmen feragat edecek ve Ayaanle ile ilişkini tamamen sabote etmenin bir yolunu bulacaksın, ancak bunun dışında benim onayım ile geri döneceksin. Yerel bir kadınla evlenebilir ve Tanrı'nın sana bahsettiği çocuklarla birlikte ekinlerine ve kanallarına bakabilirsin."

"Bu bir numara mı?" Ali diplomatik olamayacak kadar şaşkıındı. "Hayır," dedi Ghassan açıkça. "Bu bir adamın son çaresi

Oğlunu idam etmek istemeyen bir adam." Neredeyse Ali'ye yalvarırcasına baktı. "Sana nasıl boyun eğdireceğimi bilmiyorum, Alizayd. Seni tehdit ettim, Şafii müttefiklerini öldürdüm, anneni sürgüne gönderdim, seni suikastçıların peşine taktım... ve hâlâ bana karşı geliyorsun. Kalbinin doğruluk duygusundan daha zayıf olduğunu kanıtlamasını umuyorum... ya da belki daha akıllı."

Ali kendini durduramadan Bir Nabat'ı zihninde canlandırdı. Öğrencileri, tarlaları, Lubeyd ve Akisa ile kahve içerken gülüşmeleri.

Bir eş. Bir aile. Daevabad'ın kana bulanmış tarihinden ve deniz perili gölünden uzakta *bir hayat*.

Ali karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Peki ya reddedersem?"

Ghassan bıkkın görünüyordu. "Bu bir teklif değil, Alizayd. Sen gidiyorsun. Allah aşkına..." Sesine umutsuz bir nota girdi. "Çocuklarımdan en azından birine biraz mutluluk vermeme izin verecek misin? Geri dönmek istiyordun, değil mi?"

Yapmıştı. Umutsuzca. Ali'nin bir parçası hala istiyor. Ama evini artık onu yönetmeyi hak etmediğine inandığı bir krala bırakacaktı.

"Bana bunu teklif etme," diye yalvardı. "Lütfen."

Ali'nin savaşılan arzuları yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü babasının yüzünü sessiz bir pişmanlık kaplamıştı. "Sanırım nezaketin en güçlü silah olduğu durumlar olduğunu unutmuşum."

Ali titriyordu. "Abba..."

Ama babası onu çoktan dışarı çıkarmıştı. "Adamlarım seni hastaneye geri götürecek. Durumunuz değişmeyecek."

"Bekle, lütfen-"

Bu kez kapı usulca yüzüne kapandı.

Nahri kollarını kavuşturmuş, önünde yığılı duran minderlerin üzerine yerleştirilmiş eyere şüpheyle bakıyordu. "Kesinlikle hayır."

"Ama güvenli!" Cemşid ısrar etti. Eyerin iskeletine yerleştirilmiş tutamlara tutunarak kendini koltuğa çekti. "Bak." Yükseltilmiş sırtı işaret etti. "Alt bedenimdeki zayıflığı telafi etmek için tasarlandı. Bacaklarımı bağlayıp bir kırbaç kullanarak ata binebilirim."

Başını iki yana salladı. "Düşüp boynunu kıracaksın. Ve bir *kırpmak* mı? Bir atı sadece bir sopayla kontrol edemezsiniz."

Cemşid ona baktı. "Sevgili Banu Nahida... Bunu büyük bir saygıyla söylüyorum ama Daevabad'da binicilik konusunda tavsiye alacağım belki de en son kişi sensin." Nahri kaşlarını çattı, o da güldü. "Hadi ama... Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Tasarımını senin o şafit doktorundan aldım. Yeteneklerimizi değiş tokuş ediyoruz!" diye alay etti. "İstedğin bu değil miydi?"

"Hayır! Onun terapilerinden bazılarını deneyebileceğimizi düşündüm, böylece birkaç yıl içinde sopaya ihtiyaç *duymadan* tekrar ata binebilirsin."

"Navasatem alayının o zamana kadar bitmiş olacağından eminim." Cemşid eyerde kıpırdandı, halinden memnun görünüyordu. "Bu iyi olacak. Oh, ne?" diye sordu kadın ona ters ters bakınca. "Sen benim annem değilsin. Sana ihtiyacım yok."

izin istiyorum." Hayali dizginleri tutuyormuş gibi ellerini bir araya getirdi. "Ben zaten senin büyüğünüm."

"Ben senin Banu Nahida'nım!" diye karşılık verdi. "Yapabilirim... Yapabilirim..." Hızlı hızlı düşünerek sözünü kesti.

Cemşid -eski rahip eğitiminde- dönüp ona baktı. "Ne yapabilirsin?" diye sordu kibarca, gözleri dans ediyordu. "Yani, inancımızın protokollerine göre tam olarak ne yapabilirsin?"

"Bırakın onu." Nisreen'in yumuşak sesi onları böldü ve Nahri geriye dönüp baktığında akıl hocasının perdenin önünde durduğunu gördü. Gözleri Cemşid'e kilitlenmişti, yüzü sıcaklıkla parlıyordu. "Eğer istediğin buysa Navasatem alayına katılmalısın. Seni böyle görmek kalbime iyi geliyor -şu anki aygırın arzulanan çok şey bıraksa bile," diye ekledi, minder yığınının başıyla işaret ederek.

Nahri içini çekti ama cevap veremedi revirin karşısından öğürme sesi geldi.

Cemşid şöyle bir baktı. "Görünüşe göre Seyyida Mhaqal yine hastalanmış."

"O zaman oraya gitsen iyi olur," diye cevap verdi Nahri. "Eğer minderlerden at yapmaya vaktin varsa, benim parlak çırağım, ateş kurtlarıyla uğraşmaya da vaktin vardır."

Yüzünü buruşturdu ama eyerden kayarak hastaya doğru ilerledi. Bastonunu almadı ve Nahri, odanın içinde istikrarlı bir şekilde ilerlerken sessiz bir zafer duygusu hissetmekten kendini alamadı. Cemşid'in istediği kadar hızlı olmayabilirdi ama iyileşiyordu.

Mutluluğunu paylaşmak istercesine Nisreen'e baktı. Ancak Nisreen bakışlarını hızla kaçırdı ve Nahri'nin daha önce iksir hazırlamak için kullandığı cam eşyaları topladı.

Nahri onu durdurmak için harekete geçti. "Bunu yapabilirim. Arkamı temizlemek zorunda kalmamalısın."

"Benim için fark etmez."

Ama Nahri yaptı. Kadehleri Nisreen'in elinden aldı ve diğer kadının koluna girerek yere bıraktı. "Gel."

Nisreen irkilmiş bir ses çıkardı. "Ama-"

"Hayır *ama*. Seninle konuşmamız gerek." Razu'nun ona hediye ettiği soma şişelerinden birini kaptı; oldukça etkili bir ağrı kontrol tekniği olduğunu kanıtlıyordu. "Cemşid," diye seslendi. "Revirden sen sorumlusun."

Seyyida Mhaqal'ın altında manevra yapmaya çalıştığı kovanın üzerinde gözleri kocaman açıldı. Kıvrıkcık altın rengi ateş kurtları bileklerine yapışmıştı. "Ben neyim?"

"Hemen dışarıda olacağız." Nisreen'e balkona kadar eşlik etti, onu bir banka çekti ve soma şişesini eline tutuşturdu. "İç bakalım."

Nisreen kızgın görünüyordu. "Anlayamadım?"

"İç," diye tekrarladı Nahri. "Senin ve benim birbirimize söylememiz gereken bazı şeyler var ve bu bunu kolaylaştıracaktır."

Nisreen yüzünü buruşturarak narin bir yudum aldı. "Böyle davranmak için cinlerle çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Gördün mü? İçini döktüğün için mutlu değil misin?" Nahri sordu. "Bana itibarımı mahvettiğimi söyle. Rahipler yoldan çıktığımı ve Kaveh'in bana hain dediğini söylüyorlar." Sesi biraz çaresizleşmişti. "Hiçbiriniz gözlerime bakamıyor ya da benimle konuşmak istemiyorsunuz, yani söylenenler kesinlikle bunlar."

"Banu Nahri..." Nisreen içini çekti ve somadan bir yudum daha aldı. "Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum. Güpegündüz düzinelerce Şafit'e el kaldırdın. Süleyman'ın kurallarını çiğnedin."

"*Hayat kurtarmak için*," dedi Nahri, kendini şiddetle savunarak. "Kabilemizin üyeleri tarafından saldırıya uğrayan masum insanların hayatlarını."

Nisreen başını salladı. "Her zaman bu kadar basit değildir."

"O zaman yanıldığımı mı düşünüyorsun?" Nahri sesinin titremesini engellemeye çalışarak sordu. "Bu yüzden mi bu kadar az

Benimle mi konuşuyorsun?"

"Hayır çocuğum, yanlış olduğunu sanmıyorum." Nisreen Nahri'nin eline dokundu. "Bence sen zeki ve cesursun ve kalbin doğru yerde. Eğer dilimi tutuyorsam, bunun nedeni annenin inatçı çizgisini paylaşıyor olman ve seni tamamen kaybetmektense yanında sessizce hizmet etmeyi tercih etmemdir."

Nahri, "Beni Ghassan gibi gösteriyorsun," diye karşılık verdi. Nisreen şişeyi uzattı. "Sormuştun."

Nahri somadan uzun bir yudum aldı ve boğazını yakarken yüzünü buruşturdu. "Sanırım onunla çok ileri gittim," diye itiraf etti; Ghassan'ın harabeye dönmüş çalışma kampında ona bakarkenki soğuk gözleri kolay kolay unutulacak gibi değildi. "Kraldan bahsediyorum. Ona meydan okudum. Bunu yapmak zorundaydım ama..." Durakladı, onun kendisini bir şafit olarak ifşa etme tehdidini hatırladı. "Bunun cezasız kalmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Nisreen'in ifadesi karardı. "Seni tehdit mi etti?"

"Buna ihtiyacı yok. Doğrudan değil. Yine de Hatset'i Ali'ye olduğu kadar bana da bir uyarı olarak gönderdiğinden şüpheleniyorum. Aileleri ne kadar güçlü olursa olsun, kraliçe ve prenseslerin onun sarayındaki yerini hatırlatmak için." Nahri'nin dudakları tiksintiyle inceldi. "Şu anda o ve ben birbirimizi kontrol altında tutuyoruz ama işler değişirse..." Soma'dan bir yudum daha aldı, başı dönmeye başlamıştı. "Bundan çok yoruldum Nisreen. Tüm bu entrikalar ve planlar sadece nefes almaya devam etmek için. Sanki suda yüzüyormuşum gibi geliyor... ve Tanrım, dinlenmek istiyorum."

Birkaç uzun an boyunca bu konu aralarında kaldı. Nahri, batmakta olan güneşin gölgede bıraktığı bahçeye baktı. Hava zengin kokuyordu, toprak günün beklenmedik yağmuru yüzünden ıslaktı. Damarlarındaki soma hoş bir şekilde karıncalandı.

Bileğindeki bir gıdıklanma dikkatini çekti ve Nahri aşağı bakınca bir sabah sefası sarmaşığının kolunu dürttüğünü gördü. Avucunu açtı, parlak pembe çiçeklerden biri elinde açmıştı.

"Saray büyüü sana daha sık yanıt vermeye başladı," dedi Nisreen yumuşak bir sesle. "O günden beri."

"Muhtemelen Qahtanilerle kavga etmemden hoşlanıyordur."

"Şaşırmazdım." Nisreen içini çekti. "Ama bu konuda... burada işler daha iyi olacak. Söz veriyorum. Hastanemiz neredeyse tamamlandı. Şafit'i dahil etmene katılmasam da, halkımız için son derece önemli olan hayati bir şeyi geri getirdin." Sesini alçalttı. "Ve Cemşid için yaptıklarınızdan dolayı kutsanmalısınız. Onu kanatlarının altına almakla doğru olanı yaptın."

Nahri çiçeği bıraktı, suratı hâlâ asıktı. "Umarım öyledir."

Nisreen onun yanağına dokundu. "Öyleydi." Gözleri niyete döndü. "Seninle gurur duyuyorum, Nahri. Belki de tüm anlaşmazlıklarımızda bunu açıkça ifade etmedim ama ediyorum. Sen iyi bir Banu Nahida'sın. İyi bir ... insan kelimesi neydi? Doktor mu?" Gülümsedi. "Sanırım atalarınız da gurur duyardı. Biraz dehşete düşerlerdi... ama gurur duyarlardı."

Nahri gözlerini kırıştırdı, gözleri birden nemlendi. "Sanırım bu bana söylediğin en güzel şeydi."

"Navasatem kutlu olsun," dedi diğer kadın kuru bir sesle.

"Navasatem kutlu olsun," diye tekrarladı Nahri, şişeyi kaldırarak. "Şuna yeni bir neslin başlangıcı," diye ekledi, sesini bastırmaya çalışarak Sesinde hafif bir bulanıklık vardı.

Nisreen şişeyi onun elinden aldı. "Sanırım bu kadarı yeterli."

Nahri bir sonraki soruyu sormak için cesaretini toplayarak almasına izin verdi. "İnatçı olduğumu söylemiştin... sence çok mu gururluyum?"

"Anlamıyorum."

Nahri kendini mahcup hissederek ellerine baktı. "Biraz aklım olsaydı Muntadhir'le aramı düzeltirdim. Muntadhir'e *geri dönerdim*. Ghassan'a istediği torunu vermenin bir yolunu bulurdum."

Nisreen tereddüt etti. "Bu bana bu dünyaya bir çocuk getirmek için korkunç bir neden gibi geliyor."

"Bu pragmatik olan. Ve benim de öyle olmam gerekiyor," diye belirtti Nahri, sesine burukluk sinmişti. "Pragmatik. Kalpsiz. Bu yerde böyle hayatta kalırsın. Ben her şeyden böyle kurtuldum."

Nisreen'in sesi yumuşaktı. "Ama ne istiyorsun, Nahri? Kalbiniz ne istiyor?"

Nahri güldü, sesi biraz histerikti. "Bilmiyorum." Nisreen'e baktı. "Burada geleceğimi hayal etmeye çalıştığımda Nisreen, hiçbir şey göremiyorum. Beni mutlu eden şeyleri hayal etmek bile onları yok edecekmiş gibi hissediyorum."

Nisreen ona açık bir sempatiyle bakıyordu. "Oh, Banu Nahida, böyle düşünme. Dinle, Navasatem yarın başlıyor. Tadını çıkar. Hastanenin ve geçit töreninin tadını çıkar. Ghassan her şeyi denetlemekle o kadar meşgul olacak ki plan yapamayacak." Durakladı. "Qahtanilerle olan geleceğin için endişelenmemeye çalış. Önümüzdeki birkaç günü atlatalım, sonra oturup tüm bunları tartışabiliriz." Sesi takıldı. "Sana söz veriyorum... her şey çok yakında farklı olacak."

Nahri başını sallamayı başardı, Nisreen'in sakın sözleri kalbini kaplayan korkunun bir kısmını dağıttı. Her zaman öyleydi; Nisreen Daevabad'daki ilk gününden beri Nahri'nin yanında istikrarlı bir varlık olmuştu. Onu haremın çeşitli entrikalarından kurtarmış ve Nahri'nin titreyen ellerine sayısız prosedür boyunca rehberlik etmişti. Dara'nın küllerini Nahri'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden temizlemiş ve düğün gecesinde onu nelerin beklediğini sessizce anlatmıştı.

Yine de Nahri birdenbire Nisreen'e içini döktüğü onca zamana rağmen akıl hocası hakkında hâlâ çok az şey bildiğini fark etti. "Nisreen, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Burada mutlu *musun*?"

Nisreen bu soru karşısında şaşırılmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Nahri ellerini ovuşturdu. "Annem seni iyileştirdikten sonra Daevabad'da kaldığına hiç pişman oldun mu?" Sesi

nazikçe. "Köyünüze yapılan saldırıda ailenizi kaybettiğinizi biliyorum. Ama benimkine hizmet etmek yerine evine dönüp kendi aileni kurabilirdin."

Nisreen durgunlaştı, bakışları düşünceli bir hal aldı. "Yanlış yolu seçtiğimden korktuğum zamanlar olmadı desem yalan söylemiş olurum. Hiç başka bir şey hayal etmediğimi, yaşayabileceğim diğer hayatların yasını tutmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bunun kimsenin kaybedeceği bir belirsizlik olduğunu sanmıyorum." Somadan bir yudum aldı. "Ama burada şaşırtıcı bir hayat sürdürdüm. Nahid şifacılarla birlikte çalıştım, büyüün yapabileceği en mucizevi, en inanılmaz şeylere tanık oldum. Hayatlar kurtardım ve ölmekte olanları teselli ettim." Nahri'nin elini tutarak tekrar gülümsedi. "Gelecek nesillere öğrettim." Gözleri harikulade bir şekilde büyüdü, sanki Nahri'nin göremediği bir uzaklığa bakıyor gibiydi. "Ve daha da büyük şeyler olacak."

"Bu kalmayı planladığın anlamına mı geliyor?" Nahri sesinde şaka ve umut karışımı bir tonla sordu. "Çünkü yanımda başka bir Daeva gerçekten işime yarayabilir."

Nisreen Nahri'nin elini sıktı. "Her zaman senin yanında olacağım."

MUHTEŞEM TAHT ODASINDA MUNTADHİR'LE BİRLİKTE SERTÇE OTURUYOR,

Nahri uzun cam silindirin içindeki yağın az yanmasını izledi.

Aşağıdaki kalabalığın üzerine bir sessizlik çökmüştü, beklenti ve heyecan dolu bir vızıltı. Mahkeme her zamanki gibi yapılmış olsa da, günün işleri göz kırparak halledilmiş, dilekçeler bir neslin son gününde adet olduğu üzere aptalca bir hal almıştı. Taht odası tıklım tıklım doluydu, hevesli kalabalıklar giriş bahçelerine taşıyordu.

Nahri onların heyecanını paylaşmakta zorlanıyordu. Bir kere dün gece somayı biraz fazla kaçırmıştı ve kafası hâlâ yüzüyordu. Ama daha da kötüsü taht odasında olmaktı. Burada Dara'yı ihbar etmek zorunda kalmıştı ve halkı hakkında daha fazla şey öğrendikçe odanın Daeva tasarımı daha da belirginleşiyordu. Açık köşk ve bakımlı bahçeler Büyük Tapınak'takilere çok benziyordu; zarif sütunlarda Nahidler shedu'ya binmiş, okçular kül

işaretler ve şarap döken dansçılar. Akan buzlu su kanallarıyla kesilmiş yeşil mermer zemin, Am Gezira'nın altın kumlarını değil, Daevastana'nın yeşil ovalarını ve soğuk dağlarını akla getiriyordu. Bir de tahtın kendisi vardı; atalarının bir zamanlar evcilleştirdiği kudretli shedu'yu taklit etmek için oyulmuş muhteşem, mücevherli koltuk.

Taht odasında bir Nahid olmak, hırsızların önünde eğilmeye zorlanırken ailesinin çalınan mirasının yüzüne vurulması demekti. Ve bu nefret ettiği bir aşağılanmaydı.

Ghassan'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve yüzüne daha mutlu bir ifade vermeye çalıştı. Kocasıyla haftalardır konuşmamışken ve kayınpederinin ona suikast düzenlemeyi düşündüğünden oldukça eminken, neşeli kraliyet karısı rolünü oynamak yorucuydu.

Ghassan'ın yanında Kaveh duruyordu. Her zamanki gibi diplomatik olan büyük vezir, Nahri geldiğinde onu sıcak bir şekilde karşılamıştı. Nahri de ona gülümsemişti, hatta şarabına katmak için atalarının hakikat serumlarından birini hazırlamayı düşünürken bile. Nahri, Ali'nin Kaveh'in çalışma kampı saldırısındaki suç ortaklığıyla ilgili suçlamalarının doğru olup olmadığından emin değildi ama içgüdüleri ona Kaveh'in kibar ve sadık maskesinin ardında daha önce şphelendiğinden daha acımasız bir kurnazlık olduğunu söylüyordu. Bu konuda ne yapacağını bildiğinden değil. Nahri, Subha'ya söylediklerinde ciddiyydi: Kampın kurbanları için adalet bulmaya kararlıydı. Ama saray revirinde sanal bir hapislik altında -Ghassan halkıyla konuşmak için Tapınak'a gitmesine bile izin vermiyordu

-Bunu nasıl başaracağından emin değildi.

Odanın etrafına bir kez daha baktı. Ali kayıptı ve bu yokluk onu endişelendiriyordu. Ghassan'ın emirleri uyarınca o günden beri birbirlerini görmemişlerdi ama kralın ulağı aracılığıyla sık sık mektuplaşıyorlardı. Kk bir hamleyle, yazdıklarını Mısır Arapçası ile yazmaya başlamışlardı ama Ali'nin mesajları tamamen işle ilgiliydi: hastane güncellemeleri ve inşaat haberleri. Herkesin söyleyebildiği kadarıyla, annesinin sürgünü ve kendisinin hastaneye kapatılmasıyla hizaya getirilmişti.

Nahri buna bir an bile inanmadı.

Bir ışık titremesi oldu ve ardından odada bir tezahürat koptu ve dikkatini tekrar sönmüş silindire çekti.

Ghassan ayağa kalktı. "Süleyman'ın Lütfunun yirmi dokuzuncu neslini sona erdiriyorum!"

Sözlerini bir onay kükremesi karşıladı, alkışlar ve ulumalar salonda çınladı. İnsanlar alkışladıkça kıvılcımlar uçuştı - zaten sarhoş olan birkaç kişi parıltılı havai fişekler gönderirken kıkırdadı.

Ghassan elini kaldırdı. "Evinize gidin, halkım. Hepimiz kendimizi neşeyle kaybetmeden önce en azından bir gece uyuyun." Gülümsedi -bir kez olsun biraz zoraki görünüyordu- ve arkasını döndü.

Nahri ayağa kalktı ya da kalkmaya çalıştı. Ağrıyan başı itiraz etti ve elini şakağına götürerek yüzünü buruşturdu.

Muntadhir onun omzunu tuttu. "İyi misin?" diye sordu, sesi en azından yarı endişeli çıkıyordu.

"Peki," diye mırıldandı, yine de kendisine yardım etmesine izin verdi.

Tereddüt etti. "Yarınki geçit töreni için hazırlıklar iyi gidiyor mu?"

Nahri gözlerini kırptırdı. "Onlar..."

"Güzel." Dudağını ısırdı. "Nahri... önümüzdeki birkaç günün ikimiz için de fırtınalı geçeceğini tahmin ediyorum ama mümkünse Büyük Tapınak'ı ziyaret etme teklifini kabul etmek isterim."

Kollarını kavuşturdu. "Yani beni tekrar ayağa kaldırabilir misin?"

"Yapmayacağım, söz veriyorum. Daha önce yapmamalıydım." Kadın bu yarım özür karşısında kuşkuyla kaşlarını kaldırdı ve Cemşit boğazından sinirli bir ses çıkardı. "Pekâlâ, Cemşid seninle barışmam için beni taciz ediyordu ve bu iyi bir ilk adım gibi görünüyor."

Nahri bunu düşünürken Nisreen ile yaptığı konuşma aklından geçiyordu. Muntadhir'le nasıl devam etmek istediğinden emin değildi ama onunla Tapınağı ziyaret etmek

Kocası onunla tekrar yatağa girmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Pekala."

Bir büyü fısıltısı taht odasının içinde dalgalanarak ensesindeki tüyleri diken diken etti. Hava aniden ısındı, yere yakın bir yerdeki hareket bakışlarını üzerine çekti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. En yakın çeşmenin suyu, yıldız gibi aynalı fayanslarla kaplı güzel bir taş sekizgen, kaynıyordu.

Arkasından irkilmiş bir çığlık geldi. Döndüğünde cinlerin çevre duvarlarını kaplayan hendek çeşmelerinden aceleyle uzaklaştığını gördü. O çeşmelerde de su kaynıyordu, derinliklerinde yüzen büyülu buz o kadar hızlı buharlaşıyordu ki zeminden beyaz bir sis yükseliyordu.

Sadece saniyeler sürdü. Kavrulan su devasa buhar bulutları çıkarırken bir ısıklık ve çatlama sesi duyuldu ve ardından aniden boşalarak fiskiyelerin dibindeki pürüzlü yarıklarda kayboldu.

Muntadhir daha da yaklaşmıştı. "Lütfen bana onun sen olduğunu söyle," diye fısıldadı.

"Hayır," diye cevap verdi, sesi titriyordu. Aslında, saray büyüsunün tanıdık sıcaklığı kısa süreliğine kaybolmuş gibiydi. "Ama saray bazen bunu yapar, değil mi?"

Muntadhir tedirgin görünüyordu. "Elbette." Boğazını temizledi. "Ne de olsa sihrin ne yapacağı belli olmaz."

Taht odasında gergin kahkahalar kopuyordu, bu tuhaf an şenlikli kalabalığın çoğu tarafından çoktan unutulmuştu. Ghassan gitmişti ama Nahri tahtın yanında duran Kaveh'i gördü. Kendisine en yakın olan, dumanı tüten fiskiyeye bakıyordu.

Ve gülümsüyordu.

Acımasızdı ve kısaydı ama yüz ifadesini ve yüz ifadesindeki soğuk zevki inkâr etmek mümkün değildi.

Doğruluk serumu, diye karar verdi. Tatil biter bitmez. Muntadhir'in eline dokundu. "Bu akşam hastanedeki partide görüşür müyüz?"

"Bunu hayatta kaçırmazdım."

Hastanedeki küçük odasına sendeleyerek girdiğinde Ali'nin başı çatlayacak gibiydi. Pencereden sızan öğleden sonra ışığı gözlerini yakıyordu, bu yüzden bu geceki açılış için yapılan hazırlıkları denetlemekten bitkin düşmüş bir halde perdeleri çekip kapattı.

Masanın üzerinde bir yığın evrak onu karşıladı. İlk parşömen parçasını eline aldı. Sahrayn ticaret bakanlarından birinden gelen bir davetti bu, Navasatem'den sonra Ali'nin şehrin limanını restore etme konusundaki bazı düşüncelerini tartışmak için buluşmalarını öneriyordu.

İçini sert ve hızlı bir acı kapladı. Ali için "Navasatem'den sonra" diye bir şey olmayacaktı.

Kelimeler önünde yüzüyordu. Ali tükenmişti. Daevabad'da işleri düzeltmek için kendini kırılma noktasına kadar zorlamıştı ve şimdi bunların hiçbir önemi yoktu. Her halükarda dışarı atılacaktı.

Mektubu yere bıraktı ve ardından yatağının minderine yığıldı. *Önemli olduğunu* kendine söylemeye çalıştı. Hastane tamamlanmıştı, değil mi? Ali en azından Nahri ve Subha'ya bunu verebilirdi.

Gözlerini kapadı ve uzuvlarını gerdi. Bir anlığına dümdüz ve hareketsiz uzanmak cennetten çıkma bir duyguydu, uykunun cazibesi baştan çıkarıcıydı. Dayanılmaz.

Kendini dinlenmeye bırak. Zaten herkes de ona bunu yapmasını söylüyordu. Derin bir nefes aldı, uyku üzerine çöküp onu su kadar serin ve durgun bir huzurla sararken minderin daha da derinlerine yerleşti...

Onu buraya getiren çamurlu akıntıdan çıkarak vardığında göl sessizdir. Gölün soğukluğu bir şok, tercih ettiği sıcak sulardan keskin bir ayrılış. Bu göl halkı için kutsal olsa da, Büyük Tiamat'ın göz kamaştırıcı pul pelerini dibini kaplasa da, burası onun evi değil. Onun evi, hem çölü hem de ormanı kesen, gizli havuzlara dökülen şelaleleri ve denizi selamlamak için çiçek açan bir delta yayılımı olan uçsuz bucaksız nehirdir.

Akıntıyla birlikte hareket ediyor, gökkuşağı renginde bir balık sürüsünü kesiyor. Halkının geri kalanı nerede? Göl, onu karşılayan, sessiz bir birliktelik içinde yeni anıları paylaşan denizkızı, pullu eller ve dokunaçlı uzuvlarla dolu olmalıydı.

Suyun yüzeyini yarıyor. Hava durgun, gölün üzerinde sürekli var olan bir fırtına bulutu gibi sürüklenen sisle yüklü. Yağmurdan ıslanmış zümrüt dağlar uzakta beliriyor ve çakıllı bir kumsalda eriyor.

Kalabalık bir sahil. Akrabaları oraya üşüşmüş, tıslıyor, dişlerini, gagalarını ve pençelerini şaklatıyor. Kıyıda, bu kutsal yerde daha önce hiç görmediği bir manzara var: kalın bir ateş bandıyla korunan bir grup insan.

İnançsızlık içini kaplar. Hiçbir insan bu âleme geçememeliydi. Marid dışında kimse geçememeli. Daha yakın yüzyüyor. Cildini saran kuruluk canını acıtıyor. Önündeki ateş şimdiden atmosferi değiştiriyor, havanın hayat veren nemini emiyor.

Diğer denizkızı onu fark ettiğinde gölün yüzeyinde bir dalgalanma dans ediyor ve bir akıntıyla ileri doğru çekiliyor. Kucaklandığında, zihnini halkına açıyor ve onlara geçen sezon yediği tekneler ve balıkçılar karşılığında insanlarına hediye ettiği zengin selin anılarını sunuyor.

Karşılığında sundukları imgelemler o kadar da hoş değildir. Akrabalarının gözünden, gizemli istilacıların sahile geldiğini, eşikten hiçbir şey yokmuş gibi geçtiklerini görür. İçlerinden birinin kazara ateşin güvenliğini aştığını görür ve sonra suya sürüklendiğinde etinin tadına bakar, deniz yosunu dalları tarafından yakalanır ve boğulur, anıları bilgi için tüketilir. Bu anıların ortaya çıkardığı şey şok edicidir.

İstilacılar insan değil. Onlar daevalar.

Böyle bir şey imkansız olmalı. Daevaların yok olduğu, bir yüzyıl önce insan peygamber-kral Süleyman tarafından yok edildiği düşünülüyor. Su hattından onları tekrar inceler. Süleyman onları değiştirmiş, derilerindeki ateşi almış ve onlara bir zamanlar oldukları şeytanların gölgelerini bırakmıştır.

Biri hareket ediyor. Onu ölü daeva'nın anılarından tanıdıkça içinde öfke dönüyor. Hırsız Anahita'ydı bu; yüzyıllar boyunca Marid'e tapan insanları ayartmış sözde bir şifacıydı. Başına örttüğü solmuş şalın zar zor kontrol edebildiği, asi siyah bukleleri olan, yırtık pırtık bir genç kadına dönüşmüş. O izlerken, pirinç bir alev çanağından bir sedir çubuğu yakıyor ve dudakları dua eder gibi hareket ederek ölü arkadaşının alnına bastırıyor.

Sonra ayağa kalkıyor, dikkati göle yöneliyor. Koruyucu ateş çemberinin üzerinden geçiyor.

Su yılanları, onun büyükleri ve arkadaşları, anında ona doğru koşarlar. Çıplak, çamura bulanmış ayaklarına doğru tıslayarak ayak bileklerine dolanıyorlar.

Anahita tıslayarak karşılık verir, "Kıpırdama."

Akrabalarının geri kalanıyla birlikte o da donakalır. Çünkü sözleri marid dilinde, hiçbir daeva'nın konuşamaması gereken bir dilde çıkmıştır.

Anahita devam eder. "Artık ne olduğumuzu biliyorsun... seni de tanıdığımıza inan." Gözleri yanıyor. "Denizde yüzen çocukların ayaklarını yakalayan pullu wraithleri tanıyorum.

Fırat, ticaret gemilerini bir merak olarak yutanlar. Seni tanıyorum... Süleyman da seni tanıyordu. Ne yaptığını biliyordu." Küçük çenesini kaldırıyor. Yanağında koyu bir işaret göze çarpıyor, sekiz köşeli stilize bir yıldız. "Ve beni seni dize getirmekle görevlendirdi."

Kibri çok fazla. Akrabaları kıyıya üşüşüyor, sivri dişleri ve keskin gümüş dikenleri parıldayan dalgalar halinde gölü çalkalıyor. Unutulmuş zamanlardan, dünyanın sadece ateş ve su olduğu zamanlardan kalma yaratıklar. Kaplama balıklar ve devasa burunlu timsahlar.

"Aptal," diye fısıldıyor başka bir denizkızı. "Seni derinliklerimize sürükleyecek ve olduğun her şeyi yok edeceğiz."

Anahita gülümser. "Hayır," diye yanıtıyor. "Yapmayacaksın." Yanağındaki yıldız sembolü yanıp sönüyor.

Dünya yıkılır.

Gökyüzü dumanı tüten parçalara ayrılır ve peçe düşerken sudaki toz gibi dağılır, ötesindeki diyardan acı veren masmavi bir gökyüzü ortaya çıkar. Altın kum tepeleri onları yutmak için koşarken dağlar inliyor, yaşamları sönüyor.

Sırada göl var, sıcak bir sis içinde etraflarından buharlaşıyor. Acı bedenini sararken çığlık atıyor ve en kutsal suları göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor. Alanlarındaki yaratıklar -balıkları, yılanları ve yılanbalıkları- çığlık atıyor ve seğirerek ölüyor. Çatlamış çamurun üzerine yayılmış, Anahita'nın gölün merkezine doğru adım atışını izliyor.

Toprak önünde bükülürken, kayalar ve molozlar birbirinin üzerine yığılmak için yarışırken Anahita, "İşte," diyor. Onlara tırmanıyor, ayaklarının önünde bir yol açılıyor. Arkasına bakıyor ve yüzündeki işaret aniden parlamayı kesiyor. "Burası şehrimizi inşa edeceğimiz yer."

Göl geri çekilir. Gökyüzü ve dağlar yeniden bir araya gelir. Minnetle suya girer, kendini tamamen derinliklerine bırakmayı, dipteki soğuk çamura gömülerek yaralarını hafifletmeyi arzular. Ama orada

Kutsal göllerinin kalbinde yeni bir şey, ölü ve baskıcı bir şey.

Kayalık bir uçurumun üzerinde duran kadını cüceleştirecek kadar büyüyen bir ada. Anahita gözlerini kapatıyor, parmakları sıcak bir rüzgârı dumanlı bir tekneye dönüştürüyor ve onu takipçilerine geri üflüyor. Yeni kıyıya doğru ilerliyor ve sonra oturuyor, yüzünü daha önce hiç olmadığı kadar parlak olan güneşe doğru kaldırıyor. Bir elini suyun içinde gezdiriyor. Parmağındaki pirinç yüzükten parlayan siyah ve altın bir inci göz kırptıyor ve gölün yüzeyinin altına indiğinde içini yakıcı bir acı kaplıyor.

Anahita onların çaresiz öfkesini görmüş olmalı ki tekrar konuşur. "Halkımın Süleyman tarafından hesaba çekildiği gibi siz de hesaba çekiliyorsunuz. Şehrimin inşasına yardım edeceksiniz, halkımın engellenmeden denize açılmasına izin vereceksiniz ve karşılığında barış yapacağız."

Göl ısı ile kıvılcımlanıyor, mavi gökyüzünü bölen bir şimşek çıttırtısı. Sahile vuruyor ve öldürdükleri daeva'yı kutsal bir ateş patlamasıyla tüketiyor.

"Ama şunu bil." Alevler Anahita'nın siyah gözlerine yansıyor. "Eğer başka bir daeva canı daha alırsan, seni yok ederim."

Ölü balıklar gölü kaplıyor. Halkı arasında korku yükseliyor. Daha küçük maridlerin dibe doğru acele ettiğini, bahar perilerinin ve gölet koruyucularının umutsuzca yeryüzünün çok altında, dağların ve ovaların, çöllerin ve denizlerin altında akan derelere kaçmaya çalıştığını hissediyor.

Giderek kapanan dereler, onları bu daeva iblisiyle birlikte buraya hapsediyor.

Ama o bir bahar pınarı değil. Onunki tuz ve altın nehridir ve halkının boyun eğdiğini görmeyecektir. Göle seslenerek onu savaşmaya, bu işgalcileri bütün olarak yutmaya çağırır.

Pullu eller onu yakalıyor, dokunaçlar uzuvlarını sarıyor. HAYIR. Bu bir emirdir, gölün yaşlılarının sesleri bir araya gelerek bir kolektif oluşturur. GIDIN. O SENİ GÖRMEDEN ÖNCE.

Kurtulmaya çalışıyor ama nafile. Onu aşağıya sürüklüyorlar, büyülerinin ölmekte olan parçalarını kullanarak

son bir geçit açmak. İçeri itilir.

BIZI KURTARMANIN BİR YOLUNU BUL. Karanlık göle, halkının yalvaran gözlerine son bir kez bakar. GERİ GELİYORLAR.

"Ali, uyan. Uyan!"

Ali öfkeyle uluyarak kendisini tutan yaratıklara saldırdı. "Bırakın beni!" diye tısladı, sesi nefes nefese, kaygan bir dille çıkıyordu. "*BIRAKIN BENİ.*"

"Lubayd, *sustur onu.*" Kapıyı kapatan Aqisa'ydı, hançerini çekmişti.

"Prens Alizayd!" Kapı alındı. "Her Şey yolunda mı?"

Aqisa yüksek sesle küfretti ve ardından sarığını çekip çıkardı, siyah örgüleri omuzlarına döküldü. Hançeri arkasına saklayarak kapıyı yüzünü gösterecek kadar açtı. "Rahatsız edilmek istemiyoruz," dedi kaba bir Şekilde ve ardından kapıyı çarparak kapattı.

Ali, Lubeyd'in ağızını kapattığı eline karşı kıvrandı. Derisinden sular akıyor, gözyaşları yüzünden aşağı szlyordu.

"Ali, kardeşim." Lubeyd Ali'yi tutarken titriyordu. Yanağında bir yara izi vardı, yüzünde pençeler geziniyormuŐ gibi dört düz çizgi vardı. "*Dur.*"

Hâlâ titreyen Ali başını salladı ve Lubeyd elini bıraktı. "Gölü yakıyorlardı," diye ağıladı Ali, marid'in ham kederi hâlâ içinde kaynıyordu.

Lubeyd Şaşkın ve korkmuş görünüyordu. "Ne?"

"Gl. Marid. Kafamın içindeydiler ve-"

Lubeyd'in eli anında Ali'nin ağızına gitti. "Ben bunu duymadım."

Ali kendini kurtardı. "Anlamıyorsun..."

"Hayır, anlamıyorsun." Lubeyd başını odanın geri kalanına doğru salladı.

Küçük yatak odası kaos içindeydi. Sanki tropik bir fırtına esmiş, perdeler ıslak lime lime olmuş ve yerde parıldayan bir su birikintisi bırakmıştı. Eşyalarının çoğu sıırıslıklamdı ve yatağa sisli bir buğu yapıışmıştı.

Ali'nin eli şok içinde ağzına gitti ve sonra parmak uçlarında kan kokusu hissederek geri çekildi.

Dehşete kapılan Ali tekrar Lubeyd'in yüzüne baktı. "Ben mi..." Lubayd başını salladı. "Sen... uykunda çığlık atıyordun.

Hiç bilmediğim bir dilde bağırarak-"

"Hayır, değildi." Aqisa'nın sesi keskindi. Niyetliydi. "Bir kâbus gördün, anladın mı?" Pencerelele yöneldi, yıkık perdeleri çekiştirerek indirdi ve yere düşmelerine izin verdi. "Lubayd, temizlememe yardım et."

Mide bulantısı Ali'nin midesinde hızla ve cezalandırıcı bir şekilde yükseldi. Hava tuz kokuyordu ve alnında soğuk bir ter belirdi. Kabus her geçen dakika daha da bulanıklaşıyordu ama yine de denizkızının çaresizliğini, insanlarına geri dönmek için duyduğu acıyı hissedebiliyordu.

Geri geliyorlar. Hatırladığı tek kelimeler bunlardı ve uyarı kafasının içinde yankılanıyor, anlamadığı bir korku kalbini sıkıca sarıyordu. "Bir terslik var," diye fısıldadı. "Bir şeyler olacak."

"Evet, çeneni kapatmazsan göle atılacaksın." Aqisa yerleri silmek için kullandığı ıslak perdeyi bir kenara itti ve ardından sarık bezini Lubayd'a fırlattı. "Yüzündeki kanı sil." Adamların arasına baktı. "Bunu kimse görmemeli, anladınız mı? *Hiçbir şey olmadı.* Bir Nabat'ta değiliz ve bu hepimizin keşfedecek kadar şanslı olduğumuzu iddia edebileceğimiz yeni bir bahar değil."

Bu sözler Ali'nin sersemliğini delip geçti ve arkadaşlarıyla genellikle bu konu etrafında yaptıkları hassas dansı altüst etti. "Ne?" diye fısıldadı.

Lubeyd harap olmuş kâğıtları damlayan bir bez çuvala dolduruyordu. "Ali, kardeşim, hadi. Seni çölde bulduğumuzda vücudunun altında fokurdayan lanet bir vaha vardı. Evdeki sarnıçtaki sudan saatlerce çıkamadığın zamanlar oluyor."

"Fark ettiğini sanmıyordum," diye kekeledi Ali, korkudan kalbi hızla çarpıyordu. "İkiniz de hiç konuşmadınız-"

"Çünkü bunlar tartışılacak şeyler değil," dedi Aqisa açıkça. "O... yaratıklar. Onlar hakkında konuşamazsın Ali. *Kafanın içinde olduklarını haykırarak ortalıkta dolaşamazsın.*"

Lubeyd neredeyse özür diler gibi bir ifadeyle tekrar konuştu. "Ali, çılgın hikâyelerimi sadece seni kızdırmak için uydurmuyorum. İnsanlar senin hakkında *başka* hikâyeler yaymasın diye yapıyorum, anlıyor musun? Mutlu sonla bitmeyebilecek hikâyeler."

Ali onlara baktı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Açıklamalar, özürler, aklından geçenler onu ne yapacağını bilemez halde bıraktı.

Ardından ezan okundu ve müminler akşam namazına çağrıldı. Şehrin öbür ucunda, Ali sarayın sona ereceğini biliyordu, babası güneş ufkun altına inerken Navasatem'in resmi başlangıcını ilan etti.

Aqisa doğruldu ve elinde bir giysi torbasıyla yatak minderinin etrafından dolandı. "Bunlar kız kardeşinin bu geceki tören için sana gönderdiği giysiler." Çantayı onun kucağına bıraktı. "Giyin. Burada konuştuklarımızı unut. Ailen ve bu şehirdeki tüm dedikoducu, arkadan bıçaklayan soylular bu koridorlarda sürünmek üzere. Bir yaprak gibi titreyip marid hakkında saçmalayamazsın." Ona baktı. "Bu bir kâbustu kardeşim. Söyle."

"Bir kâbustu," diye tekrarladı, sesinin içi boştu. Aylardır bu kâbusları görüyordu, değil mi? Çok çalışıyordu, çok yorgundu. Bugün bir rüyanın daha içgüdüsel olması şaşırtıcı mıydı? Daha iç burkucu? Su yeteneklerinin buna göre tepki vermiş olması?

Bu bir kabustu. Sadece bir kabus. Öyle olmak zorundaydı.

Nahri hastaneye vardığında şenlikler tüm hızıyla devam ediyordu, kompleks cinlerin mükemmel olduğu büyümlü çılgınlıkla canlanmıştı. Rengârenk ateşten kanatları olan büyümlenmiş cam yusufçuklar havada uçuşuyor, fiskiyelerden hurma şarabı akıyordu. Üç müzisyen, sanki bir su krallığından avlanmış gibi görünen enstrümanlar çalıyordu: davullar inanılmaz büyüklükteki deniz kabuklarının karınlarından yapılmıştı, sitar soluk dalgaların karaya attığı ağaçtan oyulmuş ve deniz ipeğiyle dizilmişti. Sinsi gözlü bir dansçı şeklindeki gerçek boyutlu pirinç bir otomat şeker kamışını ezerek meyve suyuna dönüştürüyor, sıvı ışıltılı, uzanmış bir elden dökülüyordu. Odalardan birinde bir ziyafet sofrası kurulmuş, ılık havada baharat kokuları yayılıyordu.

Eğlenceye katılanların oluşturduğu kalabalık da daha az etkileyici değildi. Şehrin en eski ailelerinden soylular ve en zenginlerinden tüccarlar bahçe avlusunda siyasi elitlerle kaynaşıp tartışırken, Daevabad'ın en popüler şairleri ve sanatçıları dedikodu yapıyor ve saten minderlerden birbirlerine doğaçlama yarışmalarda meydan okuyorlardı. Herkes en güzel büyümlü kıyafetlerini giymişti: canlı çiçeklerden kokulu pelerinler, şimşeklerden ışıltılı eşarplar ve aynalı boncuklardan ışıltılı cüppeler.

Muntadhir ve Nahri hemen tıklım tıklım dolu avluya alındılar. Kocası, tabii ki, etrafı dalkavuk soylular ve sadık dostlarıyla çevrili bir şekilde kendi ortamındaydı. Avluda

Nahri, partiye katılanların ve atılgan hizmetkârların başlarının üzerinden tamamlanmış hastaneyi görebilmek için boşuna bir çaba sarf ederek ayak parmaklarının üzerinde durdu. Razu'nun bir grup büyülenmiş izleyicinin önünde parıldayan iskambil kâğıtlarını dağıtışını bir anlığına yakalamış olabileceğini düşündü ama diğer kadının tasarladığı plana saygı duymaya karar veren Nahri olduğu yerde kaldı.

Ancak Nahri sonunda gölgeli bir kemerin altından kalabalığa kaşlarını çatarak bakan Subha'yı gördüğünde durum böyle değildi.

"Emir, bana bir dakika izin verirseniz..." Bir Agnivanshi bakanının abartılı simurg avı hikâyesiyle dikkati dağılan Muntadhir başını salladı ve Nahri, Subha'nın yanına ulaşana kadar kalabalığın arasından dolambaçlı yollardan geçerek uzaklaştı.

"Doktor Şen!" diye sevgiyle selamladı onu. "Beklediğim kadar mutlu görünüyorsunuz."

Subha başını salladı. "Burayı bir parti için aceleyle tamamladığımıza inanamıyorum." Kıkırdayan bir çift Geziri soylu kadına ters ters baktı. "Eğer bir şey kırarlarsa..."

"Ali tüm ekipmanların güvenli bir şekilde paketleneyeğine dair bana güvence vermek için yazdı." Nahri sıırttı. "İkiniz birlikte çalışmayı seviyor olmalısınız. İkinizde de hiç eğlence anlayışı yok." Diğer şifacı ona pis bir bakış fırlattığında güldü. "Yine de çok hoş görünüyorsun." Nahri, Subha'nın bordo ve altın elmaslarla desenli koyu mor bir sari olan kıyafetlerini işaret etti. "Bu çok güzel."

"Konuşurken sesinizin bana olgunlaşmış ürün satmaya çalışan bir meyve satıcısı gibi çıktığını biliyor musunuz?"

Nahri kuru bir sesle, "Birinin olgunlaşmış diğerrinin tatlısıdır," dedi.

Subha başını salladı ama huysuzluğu biraz daha sıcak bir hal aldı. Nahri'nin kıyafetine başını sallayarak, "Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi. "Daevalar artık altından elbiseler mi yapıyor?"

Nahri başparmağını kalın işlemeli kolun üzerinde gezdirdi. "Öyle görünüyor ve tahmin edebileceğiniz kadar ağır. Burada hasta kabul etmeye başlar başlamaz bunu tıbbi bir önlükle takas etmek için can atacağım."

Subha'nın ifadesi yumuşadı. "Böyle bir yerde çalışmayı hiç hayal etmemiştim. Parimal ve ben her şeyin ne kadar iyi stoklandığına hayran olmak için eczane ve malzeme dolaplarını gezmeye başladık..." Sesi biraz hüzünlü çıkmaya başladı. "Keşke babam da burada olabilseydi."

"Onun mirasını gururla taşıyacağız," dedi Nahri içtenlikle. "Çırakları eğitme konusunda onun bilgeliğinden birazını paylaşabileceğini umuyorum. Ve bu arada... Cemşid!" diye seslendi, onun yaklaştığını görünce. "Gel! Bize katıl."

Cemşid gülümsedi ve ellerini kutsamak için bir araya getirirken başıyla selam verdi. "Ateşler ikiniz için de ısıl ısıl yansın."

Nahri Subha'ya baktı. "Kullanmakta ısrar ettiği o tehlikeli eyer için sana teşekkür etmem gerektiğini duydum."

"Becerilerimizi değiş tokuş etmemizi istemiştiniz."

Nahri gözlerini devirmemeye çalışarak başını salladı. "Ekibimizin son üyesi nerede?"

Subha'nın yüzü düştü. "Bilmiyorum. Öğleden beri prensi görmedim. Sonunda bir yerlerde uyuyakalmışsa hiç şaşımam. Ölene kadar çalışmaya kararlı görünüyor."

"Ve bu ne büyük bir utanç olurdu," diye mırıldandı Cemşid.

Subha aniden gülümsedi, bakışları avlunun diğer tarafındaki bir kapıdan kızlarını taşıyarak çıkan kocasının üzerinde sabitlendi. Bebeğin kara gözleri büyümlü ziyafeti görünce kocaman açılmış ve büyülenmişti.

Nahri onun omzunu dürttü. "Git merhaba de. Sonra görüşürüz." Subha uzaklaşırken Nahri Cemşit'e döndü. "Ali'yi gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" Bu, Cemşid'in prensten söz edildiğinde olumsuz tepki verdiğini ilk kez görmesi değildi.

Cemşid tereddüt etti. "Hayır," dedi. "Hayır. Küçükken ona aldırmazdım, her zaman gergin biriydi ama Muntadhir'in küçük kardeşiydi ve Muntadhir ona tapardı. Ama o gece onu kurtardın..." Sesi alçaldı. "Nahri, bana bir adamı göle attırdı. Ölü olduğundan bile emin olmadığım bir adamı."

Nahri, "Ona suikast düzenlemeye çalışan bir adam," diye belirtti. "Bir Şafit. Ghassan bir Şafit'in neredeyse oğlunu öldürdüğünü öğrenseydi ne yapardı biliyor musun?"

Cemşid ikna olmamış görünüyordu. "Hâlâ Daevabad'da olmasından hoşlanmıyorum. Muntadhir üzerindeki etkisinden hoşlanmıyorum ve endişeleniyorum..." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "O çok hırslı bir adam."

Nahri, Ali'nin dönüşünün kocasını bir sarmala soktuğunu inkâr edemezdi ama bunun haklı bir sarmal olduğundan emin değildi. "Muntadhir kral olacak Cemşid. Ve senin sandığından çok daha iyi bir politikacı. Yine de onun iyiliği için bu kadar endişeleniyorsan..." Sesi kurnazlaştı. "Belki gidip onun dikkatini biraz dağıtabilirsin."

Cemşit bilerek ona baktı. "Kaçmaya çalışıyorsun." "Ben Banu Nahida'yım. Yaratıcı'nın verdiği bir hakka sahibim. kendi hastanemi keşfedeceğim."

Nefes verdi ama bu sahte bir huysuzluktu. "Hadi o zaman," dedi başını karşı koridora doğru eğerek. "Şimdi, kimse bakmıyorken."

Nahri ellerini kutsamak için kaldırdı. "Ateşler yansın senin için *çok* parlak."

Önerdiği koridor boştu. Nahri ayak seslerinin duyulmaması için sandaletlerini hızla çıkardı ve çıplak tabanını serin mermer zemine basar basmaz soluk duvarlar aydınlandı, sanki yol gösteriyormuş gibi karanlıkta usulca parlıyordu.

Sırttı. Gecenin bir yarısı acil bir hastası olduğunda bu kullanışlı olmaz mıydı? Ellerini duvar boyunca gezdirdi, pembe tonlar elinin değdiği yerleri aydınlatıyordu.

Parmaklar temas etti. Hastanesi -atalarının hastanesi- restore edilmişti. Altı ay önce neredeyse dile getiremeyecek kadar gergin olduğu bir hayal gerçekleşmişti ve şimdi ay ışığında pırıl pırıl duruyor, Daevabad'ın en güçlü vatandaşları odalarında gülüyordu. Her şey o kadar çirkin, o kadar cüretkârca umut verici görünüyordu ki, bu onu korkutuyordu.

Dur. Nisreen'in sakın sözleri aklına geldi. Nahri mutlu bir gecenin tadını çıkarabilirdi. Bu ender başarının tadını çıkarmak için birkaç saat ayırsa da ayırmasa da, birçok sorunu sabah yine orada olacaktı.

Hastanenin kütüphanesine çıktığından emin olduğu kıvrımlı bir merdiveni takip ederek yoluna devam etti. Kutlama sesleri arkasında kayboldu; belli ki partinin tadını çıkarmak yerine boş koridorlarda sürünen tek aptal oydu.

Düzinelerce öğrencinin ders yapabileceği geniş, havadar bir oda olan kütüphaneye girdi. Karşı tarafa raflardan oluşan bir duvar inşa edilmişti ve Nahri hangi ciltlerin toplandığını merak ederek onlara doğru gitti.

Sonra durdu. Kütüphanenin karşısında, Kahire'deki binaları andıran siyah-beyaz bir desenle döşenmiş küçük bir kemer vardı. Tuhaf. Bu odayı planların hiçbirinde gördüğünü hatırlamıyordu. Merakla araştırmak için karşıya geçti.

Eşikten adımını attığı anda nefesi kesildi. Mısır'ı anımsatan sadece kemer değildi.

Her şey vardı.

Kahire'nin kalbinden koparılmış olabilecek bir mashrabiya sokağa bakıyordu; kırmızı ve altın rengi minderlerle kaplı rahat pencere kenarı, özel bir köşeyi gizleyen karmaşık ahşap paravanlarla kaplıydı. Memleketindeki pazarlarda gördüklerine tıpatıp benzeyen parlak işlemeli duvar halıları duvarları süslüyor, sedekten parıldayan sarmaşıklarla işlenmiş tik ağacından çarpıcı bir masa odaya demir atıyordu. Minyatür sazlar ve parlak mor-mavi Nil lotus çiçekleri, yükseltilmiş bir mermer içinde gür bir şekilde büyüyordu.

Duvarı kaplayan çeşme, içindeki berrak su sıcak kahverengi taşların üzerinden geçiyordu.

Gümüş bir parıltı maşrabanın gölgelerinde kımıldadı. "Nahri?" diye sordu uykulu bir ses.

Şaşkınlıkla sıçradı. "*Ali?*" Ürperdi. Onarılmış olsun ya da olmasın, karanlık ve boş hastane beklenmedik bir anda biriyle karşılaşmak için hâlâ ürkütücü bir yerdi.

Avucunu açtı ve bir avuç dolusu alev çıkardı. Ali'yi görmemiş olmasına şaşmamalıydı: Pencere kenarına oturmuş, tahta perdeye yaslanmış, sanki sokağa bakıyormuş gibi duruyordu. Nahri kaşlarını çattı. Resmi bir pardösü giymiş olmasına rağmen başı açıktı ve... yani berbat görünüyordu. Yüzü griydi, gözleri neredeyse ateşliydi.

Bir adım daha yaklaştı. "İyi misin?"

Ali doğrulup oturdu. Hareketleri yavaştı, kemik yorgunluğu vücudunun her hattına işlenmişti. "Ben iyiyim," diye mırıldandı. Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Kusura bakmayın, buraya birinin gelmesini beklemiyordum."

"Kestirmek için kötü bir zaman seçmişsin," dedi hafifçe. "Aşağıda bir parti olduğunu hatırlayabilirsin."

Gözlerini kırptırdı, hâlâ şaşkın görünüyordu. "Tabii ki. Açılış kutlaması."

Nahri onu tekrar inceledi. "İyi olduğuna *emin* misin?"

"Eminim," diye cevap verdi hemen. "Sadece bir süredir uyuyamıyorum.

İyi. Kabuslar." Ayağa kalktı ve ışığa doğru adım attı.

"Ama beni bulduğuna sevindim. Aslında umuyordum ki ..."
Gri gözleri kocaman açılmış, kadının üzerinde geziniyordu. "Oh," diye fısıldadı. "Sen... sen-" Aniden ağzını kapattı ve bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim... Peki, ofisinizi nasıl buldunuz?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "*Ofisim* mi?"

Başını eğdi. "Ofisiniz. Hastalarınız arasında kaçmak için özel bir yer istersiniz diye düşündüm. Mesela

Saray revirindeki portakal korusu. Benim, şey, izinsiz girdiğim," diye ekledi, sesinde utanç vardı.

Nahri'nin ağzı açık kaldı. "Burayı sen mi inşa ettin? *Benim için mi?*" "Tüm hastanenin senin için olduğunu söyleyebilirim ama evet." Ali sürüklendi yaklaştı, ellerini çeşmedeki suda gezdirdi. "I Mısır'dan birkaç şafit zanaatkârla karşılaştım ve onlara hayal güçlerini serbest bırakmalarını söyledim." Küçük bir gülümsemeyle arkasına baktı. "Eski topraklarına her zaman çok düşkün görünmüşsündür."

Benim eski topraklarım. Nahri tekrar maşrabiyeye baktı; o anda, eğer gözlerini doğru şekilde kısarsa, neredeyse evinde olduğunu hayal edebilirdi. Kahire'nin kendine özgü temposunda şakalaşan adamları duyduğunu ve Yakub'un eczanesindeki baharat ve otları kokladığını hayal edebiliyordu.

Memleket özlemi içinde keskin ve hızlı bir şekilde yükseldi. "Orayı çok özlüyorum," diye itiraf etti. "Duracağımı, burada daha yerleşik hissedeceğimi düşünüp duruyorum..." Masaya yaslandı. "Ama eve gitmek için neredeyse her şeyi yapabileceğim günler var. Sadece bir öğleden sonra için bile olsa. İnsanlarla kendi dilimde şakalaşmak ve Nil'in kenarında oturmak için birkaç saat. Sokaklarda anonim olmak ve portakal takası yapmak. En iyi meyveler bizdeydi, biliyorsun," diye ekledi, boğazı düğümlenerek. "Daevabad'da hiçbir şeyin tadı bu kadar tatlı değil."

Ali ona açık bir sempatiyle bakıyordu. "Özür dilerim."

Başını salladı, kendini gözyaşlarıyla savaşıırken bulduğu için utanmıştı. "Unut gitsin," dedi gözlerini kabaca silerek. "Tanrım, büyülü dünyanın içerdği her lüksle çevriliyken insan narenciyesine özlem duyduğum için deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Deli olduğunu sanmıyorum." Ali ona güvence verdi ve masanın başına geçerek yanına gitti. "Onlar senin köklerin. Seni sen yapan şey onlar. Bu, kesip atmak zorunda kalacağın bir şey değil."

Nahri elindeki alevleri masanın üzerindeki lambaya doğru tuttu. Eğer bu burada geçerli olsaydı işler ne kadar da kolay olurdu. Duygularını bastırmaya çalışarak ofisine tekrar göz

gezdirdi. Gerçekten de çok güzeldi, duvar halıları gün ışığında parlıyordu.

titrek lambanın ışığı. Karşı duvara, Mısır'ın antik tapınaklarından birinde görmüş olabileceği bir sahnenin kopyası olan bir fresk çizilmişti.

Bu ona tahmin ettiğinden daha fazla dokundu. "Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Bu... bu inanılmaz derecede nazik bir davranıştı."

Ali omuz silkti. "Bunu yapmaktan mutluluk duydum." Tekrar gülümsedi, yorgun yüzündeki gölgeler hafifçe azaldı. "Senin *de* belirtmekten hoşlandığın gibi, sana borçluyum."

"Bana her zaman borçlu kalacaksın," dedi ve masanın üzerine oturmak için ayağa kalktı. "Güçlü insanların borçlarını süresiz olarak uzatmak gibi bir yeteneğim var."

Sırtışı genişledi. "Buna inanıyorum." Ama sonra gülümsemesi soldu. "Sonunda seni tekrar gördüğüm için mutluyum. Senin için endişeleniyordum."

"Ben iyiyim," dedi Nahri, sesini kayıtsızlığa zorlayarak. Mısır'a duyduğu özlemi anlatırken zaten yeterince duygusallaşmıştı. "Ayrıca, boş ofislerde uyuyakalan ben değilim. *Sen* nasılsın? Annen..."

Gözlerinde acı parladı. "İkimiz de hâlâ hayattayız," diye cevap verdi. "Buradaki pek çok insan için söyleyebileceğimden daha fazlası bu."

Eğer bu acı gerçek değilse. Nahri içini çekti. "Ne olursa olsun, müdahale etmekte haklı olduğumuzu düşünüyorum. Eğer beni kampa getirmeseydiniz çok daha fazla insan ölebilirdi."

"Biliyorum. Sadece Daevabad'da doğru olanı yapmanın bedelinin her zaman ağır olmasından nefret ediyorum." Yüzü düştü. "Zeynep... bu gece gelmemeye karar verdi. Annemizin sürgünü için beni affedeceğini sanmıyorum."

İçinden gerçek bir sempati geçti. "Ah, Ali, eminim bu doğru değildir." Nahri elini uzatarak dishdasha'sının koluna dokundu; zarif, soluk gümüş rengi, gece yarısı rengine şeritlerle süslenmiş ve deniz mavisi bir kuşakla kuşatılmıştı. "Ne de olsa bunu seçen kişi kesinlikle oydu."

Ali inledi. "Bu kadar belli mi?"

"Evet. Kirden sırsıslıkla olmuş bir şey giymediğin tek zaman, seni başka birinin giydirmiş olmasıdır." Utanç yine yüzünü renklendirdi ve kadın güldü. "Bu bir iltifat, Ali. Güzel görünüyorsun."

"İnanılmaz görünüyorsun." Kelimeler adamın ağzından düşünmeden dökülmüş gibiydi ve kadın sesindeki duygudan biraz ürkerek adamın bakışlarıyla karşılaştığında adam gözlerini kaçırđı. "Giysilerinizi kastediyorum," diye açıkladı çabucak. "Başlık. Çok... karmaşık."

"Çok ağır," diye yakındı Nahri, parıldayan siyah çarşafını yerinde tutan altın diademine dokunmak için uzanırken. Dumanlı kumaş sanki için için yanıyormuş gibi görünecek şekilde büyülenmişti, yakut ve elmas süslemeler ateş gibi parlıyordu. Diademi kaldırıp masanın üzerinde yanına koydu ve ardından parmaklarını çarşafın altına kaydırarak metalin bastırđığı ağrıyan yeri ovdu. Ali'nin kendisini izlediğini fark edince onu azarladı. "Ah, sakın yargılama. Senin sarıkların bu şeyin yanında tüy gibi hafif kalır."

"Ben... Ben yargılamıyorum." Boğazını temizleyerek masadan bir adım geri çekildi. "Hazır buradayken, bu tehdit karşısında sizi korumak için neler yapıldığını bana anlatabilir misiniz?"

Nahri'nin onun sözlerini algılaması bir an sürdü, konunun aniden değişmesi karşısında şaşırmıştı. "Tehdit mi? Ne tehdidi?"

"Şafit tanıdığımđan." Kadın şaşkınlıkla gözlerini kıstığında Ali'nin yüzünde bir telaş belirdi. "Babama aktardığım. Mutlaka o sana söylemiştir."

"İlk defa duyuyorum."

"İlk kez mi *duyuyorsun*?" Yüzünü öfke kaplamıştı. "Kral burada mı? Onu aşağıda gördün mü?"

"Henüz değil, ama-bekle!" Kapıya doğru dönen Ali'nin bileğini yakaladı. "Zindana atılmaya çalışmaktan vazgeçecek misin?" Onu geri çekti. "Bana şu tehditten bahset."

"Tanıdığım bir kadın, Navasatem sırasında bazı şafitlerin size saldırmayı planladığını duyduğunu söyledi."

Kadın onun detay vermesini bekledi ama o sessiz kaldı. "Hepsi bu mu?" diye sordu. "Başka bir şey yok mu?"

"Bu yeterli değil mi?" Ali'nin sesi kuşkulu geliyordu.

Nahri onun gözlerinin içine baktı. "Hayır Ali, ben her gün tehdit alıyorum. Tüm kabilem alıyor. Ama Kaveh, Muntadhir ve Wajed bütün bir yıl boyunca güvenlikten bahsedip durdular ve bana planlarını anlattılar. Kaveh her konuda paniğe kapılıyor, Muntadhir ise benim kocam. En azından bu konuda onlara güveniyorum."

Ali ikna olmamış görünüyordu. "Sadece birkaç öfkeli insan yeter. Ve çalışma kampında olanlardan sonra, Nahri, *çok fazla* öfkeli insan var."

"İyi korunacağım," diye güvence verdi ona. "Söz veriyorum."

İçini çekti. "En azından yarınki törende Aqisa'nın size katılmasını düşünür müsünüz? Kendim gelmeyi teklif ederdim ama halkınızın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Nahri bunu düşündü ve Ali'nin Am Gezira kırsalından gelen sert arkadaşının, çoğunluğu şehirli Daevalardan oluşan kalabalıkta nasıl bir tepki yaratacağını hayal etmeye çalıştı. Bunun Muntadhir'e ne düşündürebileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. "Ali..."

"Lütfen."

Bileğini bıraktı ve ellerini yenilgiyle kaldırdı. "Peki. Ben emir vermedikçe hançerini üzerinde tuttuğu sürece sorun yok." Yine kaşlarını çatı. Yüzüne düşen ay ışığında Ali'nin titrediğini görebiliyordu. "Ali, gerçekten neler oluyor? Her zamankinden daha garip davranıyorsun."

Aslında güldü, sesi boştu ve sonra ellerini yüzünde gezdirdi. "Zor birkaç gün geçirdim."

Nahri tereddüt etti. Arkadaş olmamaları gerekiyordu, artık değil. Ama prensten yayılan umutsuzluk kalbini sızlattı. Etrafını saran aile ve arkadaş çevresine rağmen Ali'nin sırları olduğu aşikârdı. Ve Nahri sırların taşınması zor bir yük olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve ona bu güzel ofisi inşa *etmişti*. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Bakışları ona kaydı, gözlerindeki çaresizlik gözden kaçmıyordu. "Evet," dedi kısık sesle. "Hayır. Bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Onu paravan pencerenin yanındaki minderli koltuğa doğru çekti. "Otmaya ne dersin?" Dizlerini yukarı çekerek onun karşısına oturdu. "Bu babanla mı ilgili?"

Ali derin bir iç çekti. "Bir kısmı öyle. Beni Am Gezira'ya geri gönderiyor."

"Am Gezira'ya geri mi dönüyorsun?" diye şaşkınlıkla tekrarladı. Ali kesinlikle bir yere giden bir adam gibi davranmıyordu; Daevabad'ın geleceği için binlerce planı var gibiydi. "Ne kadar süreliğine?"

"Sonsuza kadar mı?" Sesi kırıldı, sanki şaka yapmaya çalışmış ve başarısız olmuş gibiydi. "Babam daha fazla sorun çıkarmamı istemiyor. Navasatem'den sonra unvanlarımı bırakıp yaşadığım köye geri döneceğim." Ali'nin omuzları çöktü. "Bana evlenmemi ve bir aile kurmamı söyledi. Daevabad'da muhalefeti kışkırtmayı içermeyen huzurlu bir hayat yaşamamı."

Hem onun sözleri hem de gitme düşüncesiyle göğsünde hissettiği beklenmedik duygu sarsıntısı dengesini fena halde bozdu. Doğru yanıtı bulmakta zorlandı. "Köy ... Bir Nabat?"

Şaşırmış görünüyordu. "İsmi hatırlayacağını düşünmemiştim."

Nahri gözlerini devirdi. "Hastanede çalışıp da Bir Nabat'ın harabeleri ve kanalları hakkında şiirsel sözler söylediğini duymayan kimse yok." Başını iki yana salladı. "Ama neden geri dönmek istemediğini anlamıyorum. Orayı çok sevdiğin belli. Mektuplarında hep-"

Ali başladı. "Mektuplarımı mı okudun?"

Nahri hatasını saklayamayacağını biliyordu. Hem kendisine hem de ona karşı duyduğu hayal kırıklığıyla oflayıp pufladı. "Ben... Tamam, onları okudum. İlginçlerdi," diyerek kendini savundu. "Sen koydun

yerel şifalı bitkiler hakkında bilgiler ve insanlar hakkında hikayeler anlatarak beni cezbetti."

Hüzünlü bir yarım gülümseme ağzını büktü. "Keşke düşündüğünüzün yarısı kadar bile yıkıcı olsaydım. Daevabad'da çok daha başarılı olurdum."

"Ama Daevabad'dan *ayrılmak* için bir şansın var." Adam kaşlarını çatınca omzunu dürttü. "Peki neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Bir *hayatın* olacak. Sevdiğin bir yerde huzurlu bir hayat."

Ali birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı, bakışları yere sabitlenmişti. "Çünkü burası benim evim Nahri ve ben..." Sanki söyleyeceği şey ona acı veriyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. "Babam hâlâ hüküm sürerken burayı terk edebileceğimi sanmıyorum."

Nahri odanın sıcaklığının düştüğüne yemin edebilirdi. İçgüdüsel olarak etrafına bakınarak geri çekildi ama yalnızdılar. Başını sallamaya başlamıştı bile, Ghassan'ın içine işlediği korku içgüdüsel bir tepkiydi.

"Ali, b ö y l e konuşamazsın," diye fısıldadı. "Burada olmaz. Asla."

Ali yalvarırcasına ona baktı. "Nahri, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Korkunç şeyler yaptı. Korkunç şeyler yapmaya devam edecek. Bildiği tek şey bu-"

Nahri elini adamın ağzına kapattı. "Dur," diye tısladı, gözleri odanın içinde geziniyordu. Yalnız olabilirlerdi ama Ghassan'ın casuslarının nasıl bir şekil aldığını sadece Tanrı biliyordu. "Zaten onun görüş alanındayız. *Ben* zaten onun görüş alanındayım. Şafit kampında yaptıkları seni geri adım atmaya ikna etmeye yetmedi mi?"

Adam kadının elini itti. "Hayır," dedi hararetle. "Tam tersini yaptı. İyi bir kral bu kadar kan dökülmesine izin vermezdi. İyi bir kral hem Daevalar hem de Şafitler için adaleti sağlardı, böylece insanlar kendi elleriyle intikam almaya kalkışmazlardı."

"Kulağa ne kadar safça geldiğinin farkında mısınız?" Nahri umutsuzca konuştu. "İnsanlar o kadar da erdemli değil. Ve onunla savaşılamazsın. Hayal bile edemeyeceğin şeyler yapabilir. Seni yok edecek."

Ali'nin gözleri parladı. "Bazı şeyler bu riski almaya değmez mi?"

Muntadhir'in küçük kardeşiyle ilgili tüm uyarıları aklına geldi. "Hayır," dedi, sesi o kadar keskindi ki zar zor tanıdı. "Çünkü senin riskinin bedelini yüzlerce kişi ödeyecek."

Yüzü acıyla buruşmuştu. "O zaman nasıl savaşağız, Nahri? Çünkü Daevabad için daha iyisini istediğini biliyorum. *Seni* Tapınak'ta duydum, babamla yüzleşmeni izledim." Odanın geri kalanını işaret etti. "Hastaneyi inşa etmenin tüm amacı ilerlemek değil miydi?"

"Hastanenin bir *adım* olması gerekiyordu," diye karşı çıktı. "Babanın çizmelerini boynumuza *geçirmediği* gün için Daevalar ve Shafit arasında biraz barış ve güvenlik sağlamak için bir temel oluşturması gerekiyordu. O noktada değiliz Ali. Henüz değiliz."

"Peki biz o günü beklerken daha kaç kişi ölecek?"

Bakışları kilitlendi. Gözlerinin sıcak grisinde inançtan başka bir şey yoktu. Kurnazlık yoktu, aldatma yoktu.

Bu onu dehşete düşürdü. Çünkü aralarındaki geçmiş ne olursa olsun, Nahri ona bu ofisi, hâlâ sevdiği evine bu sessiz saygı duruşunu inşa eden, ona okumayı öğreten ve ilk kez alevleri çağırmasına yardım eden nazik adamın arenada idam edilmesini izleyebileceğini sanmıyordu.

Nahri tekrar yerine oturdu. "Ali, bana hayatını borçlu olduğunu söylüyorsun," diye başladı, sesindeki titremeye savaşıarak. "Bu borcu tahsil edeceğim. Am Gezira'ya geri dön."

Bıkkın bir iç çekişle arkasını döndü. "Nahri..."

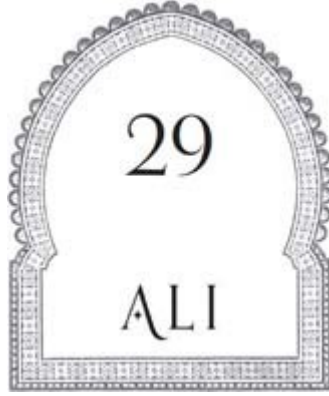
Uzandı, bir eliyle çenesini tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. Adam onun dokunuşuyla gözle görülür bir şekilde sıçradı, gözleri kocaman oldu.

"Babanın teklifini kabul et," dedi kararlılıkla. "Am Gezira'daki insanlara öldürülmeden yardım edebilirsin. Evlen biraz

Kanallar hakkında samalamanı dinlemeye bayılacak bir kadın ve şüphesiz çok katı davranacağın bir grup çocuğun var." Yanağını okşadı, başparmağı sakalını okşadı. Adamın kalbinin aniden atışını kaçırmadı.

Ne de kendi içinde yükselen hüzün.

Ali'nin nutku tutulmuş gibiydi, gözleri sinirli bir şekilde kızın yüzünde geziniyordu. İşe yaramak zorundaydı. Ayağa kalktı, uzaklaşırken elini bıraktı, gözlerinde ani bir yaş sızısı vardı. "Git kendin için biraz mutluluk al dostum," dedi usulca. "Şansın her zaman geri gelmeyeceğini söylediğimde bana güven."

"Demek dün gece nerede olduğunu hâlâ söylemedin," dedi Lubayd arenaya doğru ilerlerken. "Aqisa ve ben kutlamada seni arıyorduk."

"Gitmedim," diye yanıtladı Ali. "Kendimi iyi hissetmiyordum." Lubeyd olduğu yerde durdu.

"Başka bir kâbus mu?"

"Hayır," dedi Ali hızla, arkadaşının yüz ifadesindeki korkudan nefret ederek. "Kabus görmedim. Ama çok yorgundum ve babama kışkırtıcı bir şey söylememek için kendime güvenemedim. Ya da kardeşime." Yürümeye devam ettiklerinde suratını ekşitti. "Gerçekten herhangi birine."

"O zaman uyumana ve tutuklanmaktan kurtulmana sevindim. Yine de büyük bir partiyi kaçırdın." Boynunu kırarak gerindi. "Aqisa bizimle arenada mı buluşacak?"

"Daha sonra. Bu sabahki geçit töreni sırasında Banu Nahida'yı korumasını istedim."

"Bu Anahid'in Daevabad'a gelişini canlandırmak içindi, değil mi?" Lubayd homurdandı. "Bu durumda, sen ve küçük şifacın tarihimizin ikinci yarısını temsil etmek için bir noktada ölümüne savaşıyor mısınız?"

Ali şaka karşısında irkildi. *Am Gezira'ya geri dön, Ali. Kendin için biraz mutluluk çal.* Ali bu sözleri ve Nahri'nin elinin çenesini kavradığı anıyı tekrar tekrar hatırlıyordu.

dün geceden beri aklıdaydı. Hakkını teslim etmek gerekir ki, bu isyan düşüncelerini oldukça etkili bir şekilde kesintiye uğratmıştı.

Gözlerini kapattı. Tanrı onu affetsin, dün gece çok güzel görünüyordu. Onu haftalardır görmeyen Ali, o sessiz odanın karanlığında, atalarının kıyafetlerini giymiş bir halde durduğunu görünce nutku tutulmuştu. Hayata getirilmiş bir efsane gibi görünüyordu ve ilk kez onun varlığında gergindi - gerçekten gergindi-, keskin gülümsemesini takınıp parmaklarını çarşafının altından kaydırırken bakmamak için kendini zor tutuyordu. Ve yüzüne dokunduğunda ...

Muntadhir'in karısı. O Muntadhir'in karısı.

Sanki düşünceleri bir şeyler çağrıştırma gücüne sahipmiş gibi, ileride tanıdık bir kahkaha duyuldu; neşesi Ali'yi bıçak gibi kesen bir kahkaha.

"-Seninle dalga geçmiyorum," diye alay etti Muntadhir. "Bence 'Süleyman beni dünyanın öbür ucuna fırlattı' bakışının bir çekiciliği var. Paçavraların bile kokuyor!" Muntadhir yine güldü. "Hepsi çok otantik."

"Ah, sessiz ol," diye karşılık verdi Cemşid. "Bu paçavraların geldiği yerde daha fazlası var ve kâhyanızın bana bir iyilik borcu var. Onları senin süslü sarığını kaplamak için kullanacağım."

Ali köşeden baktı. Muntadhir ve Cemşid koridorun karşısında, güneşin aydınlattığı bir kemerin içinde birlikte duruyordu. Kaşlarını çattı, gözlerini ani aydınlığa karşı gölgeledi. Yarım saniyeliğine, kardeşinin ellerini Cemşid'in yakasında gördüğüne yemin edebilirdi, yüzü şakayla karışık onu koklar gibi boynuna doğru eğilmişti, ama sonra Ali gözlerini kırptırdı, görüşünde güneş lekeleri belirdi ve iki adam birbirinden ayrılmıştı, ikisi de onu görmekten pek memnun görünmüyordu.

"Alizayd." Ağabeyinin küçümseyen bakışları Ali'nin buruşuk dishdasha'sında bir aşağı bir yukarı gezindi. "Gece geç mi kaldın?"

Muntadhir onu küçük hissettirmek için her zaman yeni bir yol biliyor gibiydi. Kardeşi her zamanki gibi tertemiz giyinmişti.

abanoz cübbesi ve parlak kraliyet sarığı. Dün gece ikat desenli bir yelek ve parlak safir tunik giyerek daha da şık görünmüştü. Ali onu partide görmüş, Nahri gittikten sonra üst balkondan kardeşinin hastaneyi kendi yapmış gibi gülüp eğlenmesini izlemişti.

"Her zamanki gibi," diye cevap verdi Ali sert bir şekilde.

Cemşid'in gözleri onun ses tonuyla parladı. Daeva'lı adam gerçekten de paçavralar giymişti; siyah tuniği yırtılmış ve küle bulanmış, pantolonu ise ateşlenmemiş tuğla tozuyla kaplanmıştı - Süleyman'ın atalarına inşa etmelerini emrettiği insan tapınağına bir selamdı bu.

Muntadhir boğazını temizledi. "Cemşid, neden alaya gitmiyorsun? Sonra görüşürüz." Diğer adamın omzunu sıktı. "Hâlâ o eyeri görmek istiyorum."

Cemşid başını salladı. "O zamana kadar, Emir-joon."

O gitti ve Muntadhir Ali'yi görmezden gelerek arenanın kraliyet izleme platformuna açılan girişe doğru ilerledi.

Lubayd kıs kıs güldü. "İ varsayalım emirler
Yapma. gibi için herkes gibi
kesintiye uğrayabilir."

Ali arkadaşının sesindeki eğlence karşısında şaşkına dönmüştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bilirsiniz..." Lubeyd durdu ve Ali'yi inceledi. "Oh ... bilmiyorsun." Yanaklarında renk lekeleri belirdi. "Unut gitsin," dedi ve Muntadhir'i takip etmek için döndü.

"Bilmediğim ne var?" Ali sordu ama Lubeyd onu duymazdan geldi, birden aşağıdaki gösteriyle ilgilenmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse, bu bir manzaraydı: yarım düzine Daeva okçusu yarışıyor, alayın gelmesini beklerken tıka basa dolu kalabalığı eğlendirmek için bir gösteri yapıyorlardı.

Lubayd ıslık çaldı. "Vay canına," dedi ve gümüş bir aygıra binmiş Daeva okçusunun kumların üzerinde koşarak yüksek bir direğe monte edilmiş içi boş bir su kabağına alevli bir ok atmasını izledi. Kabak çırayla doldurulmuş ve ziftle boyanmıştı; alevler içinde patladı ve kalabalık alkışladı. "O yaylarla gerçekten şeytan gibiler."

Ali ters ters baktı. "Farkındayım."

"Alizayd." Ali tam da Kraliyet Muhafızları'ndan birkaç subayla birlikte oturmak üzereyken Ghassan'ın sesi köşkte çınladı. Babası en öndeydi elbette, ipek kaplı bir sedirin üzerine yaslanmıştı, elinde yeşim taşından bir kadeh yakut rengi şarap vardı. "Buraya gel."

Lubeyd hareket edemedi bileğini yakaladı. "Dikkatli ol," diye uyardı. "Bu sabah her zamankinden biraz daha somurtkan görünüyorsun."

Ali cevap vermedi. Babasına bir şey söylemek için kendine güvenmediği doğrudu ama ön tarafa gitmekten başka çaresi yoktu. Muntadhir çoktan oturmuş, yanından geçen güzel bir hizmetçiye sevimli sırıtışını gösteriyordu. Hizmetçi kızarak ve gülümseyerek durdu ve ona bir bardak şarap doldurdu.

Bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Ali etrafta dolaşıp çekici kadınları kendisine şarap doldurmaları için ayartmak istemiyordu - bunun her kısmı yasaktı. Ama Muntadhir'in dün gece Nahri'nin önünde kekeme bir enkaza dönüşmeyeceğini biliyordu. Ve kardeşini izlerken Ali göğsünü tırmalayan kıskançlığı inkâr edemiyordu. Müntehir eğilip fincan taşıyıcısının kulağına bir şeyler fısıldayınca Nahri kıkırdadı ve şakacı bir şekilde omzuyla ona vurdu.

Bir karın var. Güzel, zeki bir eş. Gerçi Ali, her şeyin size gümüş tepside sunulduğu zamanlarda, güzel ve parlak eşlerin el üstünde tutulacak nimetler olmadığını düşünüyordu.

"Alayda her şey yolunda gidiyor mu?" Ghassan Muntadhir'e sordu, Ali'ye aldırış etmeden düz bir seccadeye oturdu ve yumuşak minderleri ikiliye yaklaştırmadı.

Muntadhir başını salladı ve kadeh taşıyıcı uzaklaşırken şarabından bir yudum aldı. "Rahipler ve Nahri göldeki şafak törenlerini yönetti. Kaveh hepsinin savaş arabalarına bindiğinden emin olacaktı ve Cemşid de az önce başka bir okçu grubuyla birlikte onlara eşlik etmek üzere buradan ayrıldı." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bugün ata biniyor."

"Peki ya geçit töreni için güvenlik?" Ghassan bastrd.
"Wajed ile konuştun mu?"

"Söyledim. Bana geçit töreninin yapılacağı güzergâhta askerleri olduğunu ve hiçbir şafağın trene katılmasına izin verilmeyeceğini söyledi."

Ali gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Tabii ki şafit'i şenliklerden men etmek sarayın uyguladığı türden bir "güvenlik" olurdu. Yine de Ali, Navasatem'i babasının değil de kardeşinin yönetiyor olmasına sevinmeliydi. Ghassan muhtemelen alay güzergâhının beş blok ötesine geçen her şafii'yi gördüğü yerde infaz etmeyi tercih ederdi.

Tam da Lubeyd'in kendisini sakınması için uyardığı ruh hali içinde olduğunun farkında olan Ali, dikkatini arenaya yöneltmeye çalıştı. Daeva okçuları atalarının asırlık tarzında giyinmişlerdi; çılgınca çizgili keçe tozlukları, göz kamaştırıcı safran rengi paltoları ve boynuzlu gümüş miğferleriyle sanki atların bir parçasıymış gibi atılıyorlardı. Boyalı eyerlerin üzerinde ayağa kalkıp, geniş yaylar ve karmaşık düzenler içinde drtnala giderken, stilize gümüş yaylarını geri çektiklerinde atlarının yelelerinde süsler parlıyordu.

Ali'nin midesinde huzursuzluk birikti. Kendileri Afşın olmasa da -Darayavahuş'un ailesi savaşta yok olmuştu-aşağıdaki adamlar onun mirasnn en açık mirasılarıydı. Adamlardan biri tırpan uçlu bir oku hedefe doğru fırlattı ve Ali kendini tutamayıp ürperdi. Darayavahuş'un boğazına ne tür oklar attığını bilmiyordu ama bahse girerim bunlardan biri aşağıdaydı.

"Zevkine göre değil mi Zeydi?" Muntadhir onu izliyordu.

Kardeşinin lakabnı söylerken kullandığı alaycı ifade onu derinden yaraladı ve ardından hedefi delip geçen bir başka okun darbesi midesinin sıkışmasına neden oldu. "Pek sayılmaz," dedi dişlerinin arasından.

"Ve yine de duyduğuma göre, Daevabad'daki en iyi savaşçı sensin." Muntadhir'in sesi hafifti ama altında kötü niyet gizliydi. "Büyük Afşın katili."

"Yay ile fazla antrenman yapmadım. Bunu biliyorsun." Ali ok kullanmayı öğrenmişti elbette ama onun Kaid olması gerekiyordu ve okçuluk zaman alıyordu, Wajed Ali'nin zamanını zülfikar ve stratejiye harcamasını tercih etmişti. Ondan önceki Daeva erkekleri muhtemelen beş yaşından beri eyer kullanıyorlardı ve aynı yaşta ellerine oyuncak yaylar verilmişti.

Bir hizmetçi elinde kahveyle geldi ve Ali minnetle bir fincan aldı.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye yorum yaptı Ghassan. "Dün gece hastanenin açılışında seni görmediğime şaşırdım."

Ali boğazını temizledi. "Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Talihsizlik," dedi Ghassan. "Memnun olduğumu söylemeliyim; etkileyici bir kompleks. Son zamanlarda ne olursa olsun davranış, siz ve Banu Nahri iyi iş çıkardınız."

Ali içinde büyüyen kızgınlığı kontrol etti, babasının dostane görünen ruh halinden yararlanmanın daha akıllıca olacağını biliyordu. "Bunu duyduğuma sevindim." Kahvesinden bir yudum daha aldı ve acı, kakule kokulu tadın tadını çıkardı. "İlgili bir not olarak, teklifimi görüp görmediğini merak ediyordum."

Ghassan, "Daha açıklayıcı olmanız gerekecek," diye cevap verdi. "Sanırım şu anda masamda sizden gelen elli teklif var."

"Çalışma kampındaki şafit loncalarına resmi tanınma sağlayan. Devlet ihaleleri için rekabet edebilmelerini istiyorum-"

"Tanrım, sen *hiç* durmaz mısın?" Muntadhir kaba bir şekilde araya girdi. "Senin ekonomi ve şafit hakkındaki gevezeliklerine bir gün ara veremez miyiz?"

Ali konuşmadan Ghassan elini kaldırdı. "Bırak onu. Zaten ekonomiyi düşünmekte haksız da sayılmaz." Boğazını temizledi, bakışları biraz uzaklaştı. "Zeyneb'in eli için bir teklif aldım."

Ali anında gerildi; babasının bu haberi dikkatli bir şekilde vermesinde hoşuna gitmeyen hiçbir şey yoktu. "Kimden?"

diye sordu, sesinin sert çıkmasını

umursamadan. "Nasir İshak."

Ali gözlerini kırptırdı. "*Kim?*"

"Nasir İshak." Muntadhir ismi tekrarlarlarken beti benzi atmıştı. "Malakka'dan bir baharat tüccarı."

"O bir baharat tüccarından daha fazlası," diye düzeltti Ghassan. "O adalardaki cinlerin adı hariç hepsinin kralı. Daevabad'ın kontrolü orada her zaman zayıf olmuştur."

Malakka. Ali babasıyla kardeşinin arasına baktı. Ciddi olamazlardı. "Daevabad'ın oradaki kontrolü zayıf çünkü *okyanusun ötesinde*. Zeyneb burayı yüzyılda bir ziyaret ederse şanslı sayılır!"

İki adam da ona cevap vermedi. Muntadhir soğukkanlılığını korumak için savaşıyormuş gibi görünüyordu. "Bana onun teklifini reddettiğini söylemiştin, Abba," dedi.

"Bu... son olaylardan önceydi." Ghassan'ın ağzı hoşnutsuzluk içinde inceldi. "Müttefikler ve kaynaklar için Ta Ntry'nin ötesine bakmaya başlamalıyız. Nasir geri çevirmeyi göze alamayacağımız bir fırsat."

"Zeyneb'in bu konuda söz hakkı var mı?" Ali onun sesindeki gerginliği duyabiliyordu ama bu kadarı da fazlaydı. Annesinin sürgün edilmesinin bir başka nedeni de bu muydu? Hazine'nin kasasını doldurmak için kızının denizin ötesine gönderilmesine itiraz edemesin diye mi?

Ghassan, "Zeynep'le bu olasılığı konuştum," diye cevap verdi. "Onu asla zorlamam. Asla zorlamam da gerekmez. O ailemize olan sadakatini ve görevini senden çok daha fazla ciddiye alıyor, Alizayd. Ve açıkçası, Şafit kampındaki gösterin ve annenin Ayaanle heyetinin yarısını Ta Ntry'ye geri götürmesi beni zorladı." Tekrar Muntadhir'e döndü. "Nasir önümüzdeki hafta tatil için geliyor. Bir karar vermeden önce onunla vakit geçirmeni ve nasıl bir adam olduğunu öğrenmeni istiyorum."

Kardeşi yüzünde savaşan duygularla ellerine bakıyordu. Ali sessizce yalvararak onu izledi: *Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Ona karşı durabileceğine, onun gibi olmayacağına dair bir işaret ver.*

Muntadhir boğazını temizledi. "Onunla konuşacağım."

"Korkak." Sözcük dudaklarından döküldüğü anda Ali bunun adil olmadığını anladı. Ama umurunda değildi.

Müntehir şok içinde ona baktı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Dedim ki sen bir-" Aşağıdan bir ok daha hedefe isabet etti ve kabağın etini delip gezerken sert bir gümbürtü çıkardı. Ali içgüdüsel olarak irkildi, o an sözlerini aldı.

Ghassan ayağa kalkmış, Ali'ye açık bir küçümsemeyle bakıyordu. "Sen onurunu mu kaybettin?" diye tısladı nefesinin altından. "Böyle saygısızca konuştuğun için seni kırbaçlatmalıyım."

"Hayır," dedi Muntadhir sertçe. "Ben bunu halledebilirim, Abba. Çoktan halletmiş olmalıydım."

Kardeşi başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve hınca hınç dolu pavyona doğru döndü. Kalabalığa göz kamaştırıcı bir gülümseme yöneltti, ifadesindeki değişiklik o kadar ani olmuştu ki sanki biri bir mumu söndürmüş gibiydi.

"Arkadaşlar!" diye seslendi. Kahtani adamlar sessizce Geziriyye dilinde konuşuyorlardı ama Muntadhir sesini yükselterek Cinnistani'ye geçti. "Büyük Afşın avcısı yeteneklerini göstermek için sabırsızlanıyor ve inanıyorum ki siz de bir gösteriyi hak ediyorsunuz."

Kalabalığın üzerine beklenti dolu bir sessizlik çıktı ve Ali aniden kaç kişinin onları izlediğini fark etti: Daevabad'ın soylularından bir drama tanık olmaya her zaman hevesli olan soylular.

Ve Muntadhir onların dikkatini nasıl çekeceğini biliyordu. "Bu yüzden küçük kardeşime bir meydan okuma yapmak istiyorum..." Aşağıdaki okçuları işaret etti. "Geç beni."

Ali şaşkınlıkla ona baktı. "Benimle yarışmak mı istiyorsun? Arenada mı?"

"Evet." Muntadhir şarap kadehini bir çırpıda yere bıraktı, gözleri sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi dans ediyordu. Ali kıpırdamayınca, "Hadi Afşin avcısı," diye çıkıştı. "Eminim korkmuyorsundur?" Muntadhir cevap beklemeden güldü ve merdivenlere yöneldi.

Köşkün geri kalanının gözleri Ali'nin üzerindeydi, beklenti içindeydiler. Müntehir bunu şaka yollu yapmış olabilirdi ama bir meydan okumada bulunmuştu ve Ali buna cevap vermezse itibarını kaybedecekti - özellikle de bu kadar masum görünen bir meydan okumaya.

Ali yavaşça ayağa kalktı.

Ghassan ona uyarıcı bir bakış attı ama Ali onun müdahale etmeyeceğini biliyordu; Geziri erkekleri böyle aleni bir çekişmeden geri adım atmazlardı ve veliahtlık sırasındaki prensler de kesinlikle atmazlardı. "Kendini unutma," dedi basitçe.

Neyi hatırladın? Her zaman onun altında olmam gerektiğini mi? Ya da onun silahı olmam gerektiğini -her erkeği yenebilecek biri?

Lubeyd bir saniye içinde dirseğinin dibindeydi. "Neden az önce çekirge yutmuş gibi görünüyorsun?" diye fısıldadı. "O altın elbiseli aptaldan daha iyi ok atabilirsin, değil mi?"

Ali zayıflığını doğrulamak istemediği için yutkundu. "Ben vuruldum, Lubayd. Afşin tarafından," diye kekeleydi, anıları hızlı bir yumruk gibi üzerine geliyordu. "Çok kötüydü. O zamandan beri yaya dokunmadım."

Lubeyd'in yüzü kızardı ama cevap verecek zamanı yoktu. Muntadhir çoktan Daeva atlılarına katılmıştı. Onları Ali'nin konuşmadığı Divasti dilinde selamlarken sırtttılar ve kahkahalarla Ali'ye doğru işaret ettiler. Muntadhir'in onlara ne söylediğini sadece Tanrı biliyordu. Muhtemelen dostlarıydı bunlar, carie ve şair salonlarında birlikte şarap içip yemek yemeyi sevdiği zengin soylulardı. Ali gibi adamlara iyi gözle bakmayan bir dünya.

Ve kardeşini kıskırttığını bilmesine rağmen, Ali'nin nadiren kabul ettiği bir incinme kendini gösterdi, reddetmek için çok uğraştığı kızgınlık ve kıskançlık düğümü

çözülmele tehdit ediyordu. Muntadhir'in arkadaşları çocukken onunla alay ettiklerinde, Hisar'da kaç adam öldürdüğünü ve hiçbir kadına dokunmadığının gerçekten doğru olup olmadığını sorduklarında gülümsemek için kendini zorladığı zamanlar. Muntadhir'in sarayda ipek bir yatakta, Ali'nin ise kışlasında yerde uyumasıyla son bulan sayısız aile kutlaması.

Durun. O barakalar yüzünden, buradaki arena senin evin. Muntadhir ve arkadaşları bunu ondan alamazdı. Okçuluk Ali'nin uzmanlık alanı olmayabilirdi ama şımarık, yumuşak kardeşini yenebileceği kesindi.

Atlılardan biri eyerinden kaydı ve Muntadhir hiç vakit kaybetmeden onun yerine geçti. Ali'nin bildiği kadarıyla ağabeyi daha iyi bir biniciydi. Ali yeterince iyi ata binebiliyordu ama Münteher'in bu spora olan sevgisini hiçbir zaman paylaşmamıştı. Ağabeyinin kendi ahırını vardı ve muhtemelen Ali Hisar'da çalışırken, daha da yetenekli bir binici olan Cemşid'le şehrin surlarının dışında yarışarak, gülerek ve akrobatik hareketler deneyerek sayısız saatler geçirmişti.

Muntadhir'in atı şahlandı. "Neden suratın asık, Zeydi?" Kardeşi kollarını açarak güldü. "Bu senin olayın, değil mi? Çocukken bu dövüş yarışmalarından bahsederdin. Onları nasıl silip süpüreceğinden ve benim Qaid'im olarak yerini nasıl kazanacağından. Daevabad'ın en büyük savaşçısının şu anda gülümsediğini düşünürdüm." Muntadhir yaklaştı, sırtı sırtıya azaldı. "Ya da belki de uzun zamandır dünyama izinsiz giriyorsun

-Karımla yakınlaşmak, beni Abba'nın önünde utandırmak-haddini unuttun." Son sözleri Geziriyye dilinde, alçak sesle söyledi. "Belki de bir hatırlatıcıya ihtiyacın vardır."

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Diğer Daeva adamları atlarına binmiş, Divasti dilinde şakalaşırken, atları onun etrafında dönüp kumu tekmelerken bile Ali ters ters baktı. "Çocukluğumu size hizmet etmek için eğitim alarak geçirdim," diye karşılık verdi. "Yerimi gayet iyi bildiğimi söyleyebilirim; başka birine sahip olmama asla izin verilmedi. Zeyneb'in de bunu öğrenmek üzere olduğundan şüpheleniyorum."

Kardeşinin gözlerinde belirsizliğin titreştiğine yemin edebilirdi ama sonra Muntadhir omuz silkti, umursamaz görünüyordu. "Öyleyse başlayalım." Atını döndürdü ve kalabalığın onu duyabilmesi için sesini yükseltti. "Ben de tam buradaki arkadaşlarıma birkaç kum sineğinin bu işe el atmasının zamanının geldiğini söylüyordum." Kardeşi göz kırptı ve arenadaki koltuklara dizilmiş binlerce cine büyüleyici bir gülümseme gönderdi. O yine gösterişli bir emirdi ve Ali birkaç kadının iç çektiğini duydu. "Kahkahalarınızı tutmaya çalışın, halkım, size yalvarıyorum."

Bir başka Daeva elinde uzun, sarılı bir paketle atını sürerek geldi. "Buyurun, Emir."

"Mükemmel," diye cevap verdi Muntadhir. Kalabalığa tekrar hitap etti. "Daevaların kardeşimin görmek isteyebileceğini düşündüğüm bir silahı olduğunu duydum. Sevgili Zeydi'miz tarihini çok sever." Paketi aldı, üzerindeki bezi çıkardı ve Ali'ye uzattı.

Ali boğazında bir düğüm hissetti. Afşin'in türbesindeki yaydı bu. Darayavahuş'un onu vurduğu silahın birebir kopyasıydı.

"Beğendin mi, akhi?" Muntadhir sordu, sesinde yumuşak bir zalimlik vardı. "Alışmak biraz zaman alıyor ama..." Aniden kaldırdı ve ipi Ali'ye doğru geri çekti.

Ali sarsıldı, bu hareket onu o geceye geri götürdü. Yanan geminin ışığında parlayan gümüş pruva, Darayavahuş'un ona kilitlenmiş soğuk yeşil gözleri. Yakıcı acı, Muntadhir'in elini tutmaya çalışırken ağzındaki kanın çığlığını bastırması.

Şimdi gözlerini Muntadhir'e dikmiş, kardeşi yerine bir yabancıyı görüyordu. "Bir at ödünç alabilir miyim?" diye sordu soğuk bir sesle.

Daevalar ona hemen bir tane getirdiler ve Ali kendini eyere çekti. Hayvan altında gergin bir şekilde dans etti ve şaha kalktığında bacaklarını sıktı. Muhtemelen ellerindeki en huysuz hayvanı ona vermişlerdi.

Daevalardan biri, "Belki de timsahları sevmiyordur," diye alay etti.

Ali, başka bir zaman olsa Muntahir'in bu sözler için adamı sertçe azarlayacağını biliyordu. Şimdi kardeşi sadece kıkırdıyordu.

"Ah, Zaydi'ye tekrar ata binmeye alışması için bir dakika verelim. Köyündeki antiloplardan biraz farklı." Muntahir bir ok çıkardı. "Bu yayı denemek isterim."

Kardeşi bir ok gibi fırladı, kum onun ardından çalkalanıyordu. Hedefe yaklaştığında yayı kaldırdı ve hafifçe yana doğru eğilerek yukarı doğru bir ok attı.

Hedefin tam ortasına isabet etti, büyülu zift mavi alevlerden oluşan bir ışıltıya dönüştü.

Ali'nin ağzı açık kaldı. Bu şanslı bir atış değildi. Seyircilerin alkışları gök gürültüsünü andırıyordu, şaşkınlıkları çok açıktı. Tanrı aşkına, Muntahir bunu yapmayı nereden öğrenmişti?

Cevap da aynı hızla aklına geldi. *Cemşid*. Ali nefesinin altında küfretti. Elbette Muntahir ok atmayı biliyordu; en iyi arkadaşı Daevabad'ın en iyi okçularından biriydi, Afşin'in yanında eğitim almıştı.

Muntahir, Ali'nin yüzündeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı ki kendi yüzünde de zafer çiçekleri açtı. "Sanırım her şeyi biliyorsun." Ali'ye yayı fırlattı. "Senin sıran, küçük kardeşim."

Ali yayı yakaladı, sandaletleri üzengilerde kayıyordu. Ama at tedirgin adımlar atarken, Ali kayanın sadece sandaletleri değil, eyerin tamamı olduğunu fark etti. Yeterince sıkılmamıştı.

Dudağını ısırıldı. Kontrol etmek için attan inerse ya paranoyak ya da atı eyerleyen Daevas'a güvenmiyor gibi görünecekti.

Şu işi bir an önce bitirelim. Ali topuklarını hafifçe ata doğru bastırdı. Bir an için işe yaramış gibi göründü, at yavaş bir yürüyüşle hareket etti. Ama sonra hızlandı, hedefe doğru çığınca dörtnala koşmaya başladı.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine umutsuzca. Ata binebilir ve kılıçla savaşılabildi; yay sadece biraz daha karmaşıktı.

Bacaklarını tekrar sıktı. Ali okunu yerleştirip yayı kaldırırken elleri sabitti. Ama ona atın hareketini nasıl ayarlayacağı hiç öğretilmemişti ve ok utanç verici bir şekilde hedefin dışına çıktı.

Daeva adamları gülünce Ali'nin yanakları yandı. Ortam artık açıkça düşmancaydı; sevgili Afşin'lerini öldüren kum sineğinin kendi akrabaları tarafından çok sevdikleri bir silahla aşağılanmasını izlemekten açıkça zevk alıyorlardı.

Muntadhir ondan yayı aldı. "İyi denemeydi Zeydi," dedi alaycı bir içtenlikle. Gözleri parlıyordu. "Geriye doğru deneyelim mi?"

"Sen nasıl istersen Emir," diye tısladı Ali.

Muntadhir yine atını sürdü. Ali bile kardeşinin çarpıcı bir figür çizdiğini kabul etmek zorundaydı; siyah cübbesi dumanlı kanatlar gibi arkasında dalgalanıyor, kraliyet sarığının parlak renkleri güneş ışığında parlıyordu. Hareketi aynı kolaylıkla uyguladı, sanki lanetlenmiş Afşin'in kendisiymiş gibi eyerinde yükseldi, geriye doğru döndü ve hedefi tekrar vurdu. Arenadan alkış sesleri yükselirken, yere yakın Gezirilerden de birkaç nara geldi. Ali, Muntadhir'in kuzeni Tarık'ı aralarında tanıdı.

Ali kraliyet platformunun üzerindeki perdeli balkona baktı. Zeyneb orada mıydı? Kalbi burkuldu. Kardeşleri arasında barışı sağlamak için o kadar uğraştıktan sonra kız kardeşinin bunu izlerken neler hissettiğini ancak hayal edebilirdi.

Muntadhir yayı gereğinden fazla güç kullanarak ona doğru fırlattı. "İyi şanslar."

"Siktir git." Kaba sözler Ali'nin ağzından bir anda öfkeyle döküldü ve Muntadhir'in irkildiğini gördü.

Ve sonra yine gülümsedi, kardeşinin gözlerinde bir kin parıltısı. "Oh, utanmaktan hoşlanmıyor musun, Zeydi? Bu

Tuhaf, çünkü bana bunu yapmaktan çekinmiyor gibisin."

Ali yemi yutmadı, tek kelime etmeden atını sürüp gitti. Muntadhir kadar iyi ata binemezdi, bunu biliyordu. Ama dönüp lanet bir oku nişan alabilirdi. Yayını geri çekerek hedefe doğru döndü.

Bunu çok hızlı yaptı... ve eyeri serbest kaldı.

Ali onunla birlikte düştü, yayı bıraktı ve ayaklarını üzengilerden çekti. Ürkek at tam da Daevalar'ın umduğu gibi tepki verdi, eyer daha da kaydıkça hızını artırdı. Bir toynak bulanıklığı gördü, yer yüzüne çok yakındı. Birkaç kişi çılgık attı.

Ve sonra her şey bitti. Ali sertçe sırt üstü yere düştü ve at kaçarken ezilmekten kıl payı kurtulmak için yuvarlandı. Nefes nefese kaldı, ciğerlerindeki hava boşalmıştı.

Muntadhir atından hafifçe sıçrayarak yayı Ali'nin düşürdüğü yerden aldı. "İyi misin?" diye sordu.

Ali acı dolu bir tıslamayı bastırarak ayağa kalktı. Dilini ısırıldığı yerden ağızındaki kanın tadını alabiliyordu.

Yere tükürdü. "Ben iyiyim." Yayı kardeşinin elinden çekip aldı ve oku tozun içine düştüğü yerden çıkardı. Hedefe doğru yürüdü.

Muntadhir omuzlarında durarak onu takip etti. "Yay konusunda daha fazla eğitim almamış olmana şaşırdım. Banu Nahida'nın okçularını ne kadar sevdiğini bilirsin."

Sivri kelimeler olması gerekenden çok daha derinden etkiledi. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok," dedi hararetle.

"Hayır mı?" Muntadhir yumuşak bir sesle Geziriyye dilinde karşılık verdi. "Çünkü sana bazı ipuçları verebilirim. Kardeş kardeşe."

"Nasıl ok atılacağı konusunda tavsiyene ihtiyacım yok."

"Okçuluktan bahsettiğimi kim söyledi?" Ali yayın kirişini geri çekerken Muntadhir devam etti. Onun sesi

Ölümcül bir sessizlik, sözleri yine sadece Ali için. "Nahri'den bahsediyordum."

Ali oku duvara fırlattı. Yaptığı gafı bir kahkaha dalgası karşıladı ama Ali bunu fark etmedi bile. İma karşısında yüzü yanarak kardeşine doğru döndü. Ama Muntadhir çoktan oradaydı ve yayı geri alıyordu.

Hedefi tam ortasından vurdu, bakışlarını Ali'ninkilerden zar zor ayırdı. "Sanırım ben kazandım." Omuz silkti. "Sanırım sonuçta benim Qaid'im olmayacak olman bir tesadüf."

Ali'nin söyleyecek sözü yoktu. Düşündüğünden çok daha fazla incinmişti, kendini yıllardır olmadığı kadar genç ve naif hissediyordu.

Müntehir platforma dönecekmiş gibi arkasını dönmeye başlamıştı bile.

Ali onun peşinden yürüdü, yüreğini öfke kaplasa da bakışlarını yere indirdi ve yenilgiye uğradı. Muntadhir onun Hisar'da eğitim görmüş yanını mı görmek istiyordu?

Çok iyi.

İkisi de merdiven boşluğunun gölgesinde sadece bir saniyeliğine görüş alanından çıkmışlardı ama bu kadarı yeterliydi. Ali kardeşine doğru hamle yaptı, çılgılık atmasına fırsat vermeden elini ağzına bastırdı ve merdivenlerin altında olduğunu bildiği silah dolabının kapısını tekmeleyerek açtı. Muntadhir'i içeri itti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Muntadhir tökezleyerek geri çekildi, ters ters bakıyordu. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var münafık? Sen bana doğruluk dersi verirken-"

Ali yüzüne yumruk attı.

Kalbi tamamen içinde değildi ama bu darbe Müntehir'i sarsmaya yetmişti. Kardeşi küfrederek hançerine uzandı.

Ali elindekini düşürdü ama almak için hamle yapmadı. Bunun yerine Muntadhir'i sertçe karşı duvara itti.

"Ne, benim olmam gereken şey bu değil mi?" diye tısladı.
"Silahın mı?"

Ama kardeşinin öfkesini hafife almıştı. Muntadhir kendini kurtardı ve Ali'nin üzerine atıldı.

Toprağa düştüler ve Ali'nin savaşçı içgüdüleri onu ele geçirdi; Am Gezira'da hemen tepki vermeyecek kadar uzun yıllar yaşam mücadelesi vermişti. Yuvarlandı, hancarı kaptı ve Muntadhir'i yere yapıştırdı.

Ne yaptığının farkına varmadan bıçağı kardeşinin boğazına dayamıştı.

Ali geri çekilmek için hamle yaptığında Münteher onun bileğini yakaladı. Gri gözleri vahşiydi. "Devam et," diyerek bıçağı boynuna yaklaştırdı. "Yap şunu. Abba çok gurur duyacak." Sesi kırıldı. "Seni emir yapacak, sana Nahri'yi verecek. İstemiyormuş gibi yaptığın her şeyi."

Ali titreyerek yanıt vermek için mücadele etti. "Ben... Ben-"

Kapı açıldı, Lubeyd ve Zeyneb tozlu ışıktaki çerçevesi. Ali hemen elindeki hançeri bıraktı ama artık çok geçti. Kız kardeşi yere yığılmış onlara şöyle bir baktı ve gözleri annelerini gururlandıracak bir öfke ve hayal kırıklığı karışımıyla parladı. "Kardeşlerimi bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi Lubeyd'e açıkça. "Bize biraz izin verirsiniz..."

Lubeyd çoktan kapıdan geri dönmüştü. "Mutlulukla!" Kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Zeynep derin bir nefes aldı. "*Derhal birbirinizden ayrılın.*" İki prens de derhal birbirlerinden ayrılınca, sesini yükselterek devam etti: "Şimdi *lütfe*n biriniz Tanrı aşkına az önce arenada ne olduğunu açıklayabilir mi?"

Muntadhir ona ters ters baktı. "Zeydi Nasır'ı öğrendi ve aklını kaçırdı."

"Birinin yapması gerekiyordu," diye karşılık verdi Ali. "Ve sakın masum numarası yapma! Eyerimin gevşediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni öldürebilirdin!"

"Ben senin lanet eyerine dokunmadım!" Muntadhir ayağa kalkarak karşılık verdi. "Şehrin yarısını düşman edinip sonra da insanlar seni sabote etmeye çalıştığında şaşırma." Yüzünden yeni bir öfke geçti. "Ve beni herhangi bir şeyle suçlamaya cüret ediyorsun. Sana defalarca geri çekilmeni söylemeye çalıştım ve sonra tek yaptığım senin pisliğini temizlemeye çalışmakken gidip Abba'nın yüzüne karşı bana korkak diyorsun!"

"Zeyneb için ayağa kalkmaya çalışıyordum ve bunun için beni tüm arenanın önünde utandırdın!" Ali'nin sesinde acı yükseldi. "Nahri'ye hakaret ettin, arkadaşlarının bana *timsah* demesine izin verdin..." Bunu söylemek bile acı veriyordu. "Tanrım, Abba seni bu hale mi getirdi? Onu o kadar uzun zamandır taklit ediyorsun ki, zalimlik artık ilk içgüdün mü?"

Muntadhir, Ali tokat atmış gibi geri çekilince Zeynep, "Ali Zeyd, yeter," dedi. "Görünüşe göre bu son kavganın fitilini ateşleyen *benim* geleceğim olduğuna göre Zeyneb'in ağzından bir kelime çıkabilir mi?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ali ve sessizliğe gömüldü.

"Çok teşekkürler," dedi sert bir sesle. İçini çekti ve Lubeyd'in önünde taktığı peçeyi geri sıyırdı. Ali'nin göğsünde suçluluk duygusu yükseldi. Kız kardeşi daha önce hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu. "Nasır'ı biliyorum Ali. Hoşuma gitmiyor ama daha benimle konuşmadan bu konuda atıp tutmana gerek yok." Muntadhir'e baktı. "Abba ne dedi?"

"Bu hafta geleceğini söyledi," diye cevap verdi Muntadhir asık suratla. "Onunla zaman geçirmemi ve nasıl bir adam olduğunu öğrenmemi söyledi."

Zeyneb'in yanağında bir kas çalıştı. "Belki bana da haber verirsin."

"Hepsi bu *kadar* mı?" diye sordu Ali. "İkinizin de yapmaya hazır olduğu tek şey bu mu?"

Muntadhir ona ters ters baktı. "Beş yıldır bir köyde yaşayan ve ayağı ağzına yapışık olan birinden siyasi tavsiye almadığım için beni affedin." Yüz ifadesi çarpıldı. "Sence ben de senin gibi olmak *istiyor* muyum?"

onu, Zaydi? Nelerden vazgeçmek zorunda *kaldığım* hakkında bir fikrin var mı?" Ellerini başının arkasında birleştirmiş, volta atıyordu. "Daevabad bir yangın yeri ve Abba'nın onu patlamaktan korumasının tek yolu onu sıkı sıkıya tutması. Herkesin, Daevabad'ın güvenliğini riske attıklarında sevdikleri herkesin hayatını riske atmış olacaklarını bilmesini sağlayarak."

"Ama sen böyle biri değilsin Dhiru," diye itiraz etti Ali. "Ve yönetmek için tek yol bu değil."

"Hayır mı? Belki de senin yöntemi denemeliyiz o zaman?" Muntadhir arkasına döndü, bakışları Ali'yi kesiyordu. "Çünkü bence *sen* Abba'ya itiraf etmek istediğinden daha çok benziyorsun. Ama Abba'nın istikrar istediği yerde sen adalet istiyorsun. *Senin* adalet anlayışın

-Bizi oraya tekmeleyerek ve bağırarak sürüklemek zorunda kalsan bile. Ve sana şunu söyleyeyim, küçük kardeşim... Seninle ilgili olarak gözlerim iyice açılmaya başladı. Bu şehirde silahları ve kinleri olan pek çok öfkeli insanın teveccühüne mazhar oluyorsun... Ayaanle'nin seni maddi olarak desteklemeye hazır ve istekli olması da ne kadar uygun."

"*Ayaanle*," dedi Zeynep, sesini ısırarak, "bize verdiğiniz değerden çok daha inceliklidir ve özellikle bu, aylardır siz iki aptalın arasını düzeltmek için çabalıyor." Gözlerini kapadı ve şakaklarını ovuşturdu. "Ama Ali dönmeden önce Daevabad'da işler kötüye gidiyordu, Dhiru. Görmek istemediğini biliyorum ama öyleydi."

Muntadhir ellerini havaya kaldırdı. "Peki ne yapmamı istiyorsun? Kız kardeşim yalnız kalacak diye ihtiyacımız olan finansal bir ittifakı mahvetmemi mi? Alizayd'ı tekrar Kaidem yapmamı ve ordumu bir fanatiğe teslim ettiğim için haklı olarak tüm destekçilerimi kaybetmemi mi?" Sözleri gerçek bir çaresizlikle çınlıyordu. "Bana aramızdaki bu sorunu nasıl çözeceğimi söyle çünkü ben bir yol göremiyorum."

Ali boğazında büyüyen yumruyu temizledi. "Sorun biz değiliz." Tereddüt etti, zihni telaş içindeydi. Babasının Tanzeem çocuklarına ne yaptığını öğrendikten sonra Fatumai ile yaşadığı soğuk farkındalık. Dün gece Nahri ile yaptığı konuşma. Muntadhir'in düzgünce ortaya koyduğu tüm suçlamalar. Bunların yol açtığı tek bir şey vardı, cam gibi net

bir sonuç.

Ağabeyinin ve ablasının beklenti dolu gözleriyle karşılaştı. "Abba'nın değiştirilmesi gerekiyor."

Bir an sessiz bir şok yaşandı ve sonra Zeynep, her zaman zarif olan kız kardeşinden daha önce hiç duymadığı, boğuk, dehşet dolu bir ses çıkardı.

Muntadhir başını ellerinin arasına almadan önce ona baktı. "Buna inanamıyorum. Bu konuşmayı daha da kötüleştirmenin bir yolunu bulduğuna inanamıyorum." Sesi parmaklarının arasından boğuk çıkıyordu.

"Sadece beni dinle," diye devam etti Ali. "Yıllardır yanlış yolda ilerliyor. Daevabad'ın istikrarı konusundaki endişelerini anlıyorum ama kendisine karşı çıkan her şeyi ezip geçme taktiği bir yere kadar işe yarayabilir. Çatlak bir temel üzerine hiçbir şey inşa edemezsiniz."

"Şimdi de şair gibi konuşuyorsun," diye inledi Muntadhir. "Sen gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Masum insanların ölümünü izlemekten bıktım," dedi Ali açıkça. "Böyle bir acıya ortak olmaktan yoruldum. Daevalar, Şafitler... sırf birkaç Tanzeem savaşçısını infaz etmek için bir tekne dolusu mülteci çocuğu yaktırdığını biliyor musunuz? Nahri'nin güvenliğiyle ilgili ilettiğim bir tehdidi, küstahlaştığını söylediği için görmezden geldiğini?" Zeyneb'e baktı, kız kardeşinin de onun görüşlerinden en azından birkaçını paylaştığını biliyordu. "Çok fazla çizgiyi aştı. Kral olmamalı."

Zeyneb'in yüzünde çelişkili bir ifade vardı ama derin bir nefes aldı. "Ali tamamen haksız değil, Dhiru."

Muntadhir inledi. "Ah, Zeynep, sen de mi?" Yerden geçip erzak sandıklarından birini karıştırmaya başladı, küçük gümüş bir şişe çıkarıp kapağını açtı. "Bu likör mü? Çünkü Abba çocuklarının lanet bir dolapta darbe planladığını öğrendiğinde tamamen sarhoş olmak istiyorum."

Ali hemen, "Bu silah cilası," dedi.

Zeynep Muntadhir'in yanına geçti ve hâlâ şişeyi değerlendiriyor gibi görünen Muntadhir'in elindeki şişeyi yere düşürdü. "Dur. Bir dakika dinle," diye ısrar etti. "Üçümüzün arasında destek bulabiliriz. Eğer birleşik bir cephe oluşturursak, Abba bize karşı çıkmakta zorlanır. Soyluların çoğunluğunu ve Hisar'ın büyük bölümünü yanımıza çekmemiz gerekecek, ancak kalpleri uygun olmayanların cüzdanlarının uygun olduğunu görebileceklerinden şüpheleniyorum."

"Sence bunu yapabilir miyiz?" Ali sordu. "Zaten hastane için epey bir para harcadık."

"Küçük kardeşim, bu sözün yerine getirilmesi daha uzun sürse bile zenginlik yanılsamasının seni ne kadar uzağa götüreceğini bilsen şaşarsın," dedi Zeynep küstahça.

"Ayaanle altın," diye alaycı bir şekilde araya girdi Muntadhir. "Sanırım tahtın ne tarafa sallanacağını biliyorum."

"Olmayacak." Konuşurken Ali'nin kafasında fikirler bir araya geliyordu. "Kim yönetmeli ya da nasıl yönetmeli bilmiyorum ama Daevabad'ın geleceğini şekillendiren bizimkinden başka sesler de olmalı. Belki de birden fazla ses." Durakladı, hızlı hızlı düşünüyordu. "Nahidler ... bir konseyleri vardı. Belki biz de böyle bir şey deneyebiliriz."

Zeynep'in yanıtı sert oldu. "Daevabad'da hakkımızda iyi şeyler düşünmeyen pek çok kişi var Ali. Gücünü başkalarına vermeye başlarsan sonunda Am Gezira'ya kadar kovalanabiliriz."

"Yeter." Muntadhir onları susturarak etrafına bir bakış attı. "*Entrikalar çevirmeyi bırakın*. Kendinizi öldürteceksiniz, hem de bir hiç uğruna. Süleyman'ın mühür yüzüğünü ondan almadığınız sürece Abba'yı deviremezsiniz. Bunu nasıl yapacağınıza dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır mı?" Ali itiraf etti. Mühür yüzüğü hiç aklına gelmemişti. "Yani, eline takmıyor ki. Bir kasada sakladığını düşündüm ya da..."

Muntadhir açıkça, "Bu onun kalbinde," dedi.

Ali'nin ağzı açık kaldı. Bu onun aklına gelen bir olasılık değildi.

Zeyneb önce toparlandı. "*Kalbi* mi? Mühür onun kalbinde mi?"

"Evet." Muntadhir ikisinin arasına baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Anlıyor musunuz? Babamızı öldürmeye razı olmadığınız sürece Süleyman'ın mührünü alamazsınız. Bu ödeyeceğiniz bir bedel mi?"

Ali bu şok edici bilgiyi bir kenara itmeye çabaladı. "Süleyman'ın mührü önemli olmamalı. Bunun için değil. Vatandaşlarının sihrini elinden almak bir siyasi liderin sahip olması gereken bir güç değil. Mühür, Nahidlerin halklarını iyileştirmelerine ve ifritlerle savaşmalarına yardımcı olmak içindi. Ve tekrar geçme zamanı geldiğinde... o yüzüğün ait olduğu kişi bu odada değil ve bunu ikiniz de biliyorsunuz."

İnleme sırası Zeynep'teydi. Burnunun kemerini sıktı, bıkkın görünüyordu. "Ali..."

Muntadhir aralarında kaba bir işaret yaptı. "Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu Zeynep'e. "Sana ona vurulduğunu söylemiştim."

"Ona vurulmadım!"

Kapıya vuruldu ve sonra aniden açılarak Lubeyd'i tekrar ortaya çıkardı.

"Ali, Emir Münteher!" diye soluk soluğa bağırdı, dizlerinin üzerine çökmüş nefes almaya çalışıyordu. "Çabuk gelmeniz gerekiyor."

Ali ayağa fırladı. "Neyin var?"

"Daeva alayına bir saldırı oldu."

Nahri bunu ona itiraf etmezdi ama *belki* de Kartir Navasatem alayının eğlenceli olduğu konusunda haklıydı.

"Anahid!" diye bir çığlık daha geldi altından. "Kutsanmış Anahid!"

Nahri çarşafının altından utangaç bir şekilde gülümseyerek kalabalığı kutsadı. "Ateşler sizin için ısıll ısıll yansın!" diye bağırdı.

Parlak mavi gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı, neredeyse inanılmaz derecede güzel bir sabahtı. Nisreen ve bir grup güler yüzlü Daeva kadını Nahri'yi şafaktan saatler önce sütlü tatlılar ve biber kokulu çayla uyandırmış, Nahri'nin yorgun itirazlarına rağmen onu yatağından çekip çıkarmış ve boyanmamış ketenden yumuşak, sade bir elbise giydirmişti. Güneş doğmadan önce, güneşin doğuşunu beklemek için şehrin rıhtımında heyecanlı ve giderek büyüyen bir Daeva kalabalığına katılmışlardı. İlk soluk ışınlar gökyüzünü geçerken, yarı saydam mumlu kâğıttan yapılmış rengârenk kayık şeklindeki kandilleri yakmışlar, onları gölün üzerine bırakmışlardı - şafak güneşinde soluk pembe bir renkte parlıyorlardı - ve suyu devasa, göz kamaştırıcı bir sunağa dönüştürmüşlerdi.

Kalabalığın neşesi bulaşıcıydı. Çocuklar birbirlerini kovalıyor, atalarının Süleyman için inşa ettiği tapınağı simgeleyen çamurlu harçtan ıslak avuçlarını neşeyle kollarına ve yüzlerine sürerken, şamatacı satıcılar

bayramda geleneksel olarak tüketilen şekerli arpa keklerini ve zengin erik birasını sattı.

İlahiler ve şarkılar söyleyerek alayı saraya taşıyacak olan savaş arabalarına doğru ilerlediler. Gizlice inşa edilmişlerdi; Daeva geleneğine göre savaş arabaları yaşlı Daevalar tarafından tasarlanıp inşa edilir ve gençler tarafından sürülürdü: bir sonraki neslin gerçek bir kutlaması. Her özgürlük yüzyılını simgeleyen bir tane olmak üzere toplam otuz tane vardı ve son derece göz alıcıydılar. Kabilesi yarım ölçüleri seven bir kabile olmadığından, araçlar da devasa boyutlardaydı; düzinelerce binici için yer ve bir insanın iki katı yüksekliğinde tekerleklerle, her şeyden çok hareketli kulelere benziyorlardı. Her biri Daeva yaşamının bir yönüne adanmıştı: bir tanesi mücevherli kiraz ağaçlarından oluşan bir koruya sahipti, altın gövdeler oyulmuş yeşim yaprakları ve parıltıyan yakut meyvelerden oluşan bir gölgelik altından dışarı bakarken, onunkinin arkasındaki pirinç atlarla dönüyordu. Hızla parlayan gözleri, yelelerinin zengin siyah püsküllerinde ağır beyaz yasemin çiçekleri parlıyordu.

Nahri'nin arabası en büyüğüydü ve utanç verici bir şekilde, Anahid'in bir zamanlar gölde yelken açmış olabileceği tekneye benzeyecek şekilde hazırlanmıştı. Nahri'nin başının üzerinde mavi-beyaz ipek bir bayrak dalgalanıyordu ve kış tarafında muhteşem oyma ahşap bir shedu gururla duruyordu. Şu anda onun üzerinde oturuyor, ayaklarının dibindeki heyecanlı küçük kızlardan oluşan halka tarafından bunu yapması için kandırılıyor ve taciz ediliyordu. Geleneksel olarak içlerinden biri Anahid'in yerine geçerdi ama Nahri'nin bu kez onları da aynı şeyi yapmaya ikna etme çabaları sadece hayal kırıklığına uğramış surat ifadeleriyle karşılanmıştı.

Ancak halkının sevinci bulaşıcıydı, bu yüzden utanç bir yana, Nahri iyi vakit geçiriyordu, sıcak yanakları ve aptalca sırıtışı buna ihanet ediyordu. Caddedeki kalabalığa el salladı, tezahürat yapan Daeva gruplarının yanından geçerken ellerini kutsamak için bir araya getirdi.

"Beklediğim bu değildi," diye homurdandı Aqisa Nahri'nin yanından, küçük kızların elindeki çok sayıdaki çiçek çelenklerinden birini koparıırken -önce çekingen, sonra büyük bir

Savaşçı kadın onları durdurmayınca coşkuyla boynuna sarıldı.

Nahri, Ali'nin korkunç arkadaşına dolanmış pembe çiçekleri görünce gülmek için kendini zor tuttu. "Navasatem'i Am Gezira'da kutlamıyorlar mı?"

Diğer kadın arkalarındaki şamandırada oturan bir çift sarhoş gence dehşetle baktı. Ellerinde birer şişe erik birasıyla pirinç atların etrafında dönerek çılgınca kıkırdıyorlardı. "Biz hiçbir şeyi bu şekilde kutlamayız."

"Ah," dedi Nahri usulca. "Ali'nin orayı sevmesine şaşmamalı." "Eğleniyor musun?" diye seslendiğini duydu

Nisreen'in.

aşağıda. Nisreen diğerleriyle birlikte savaş arabalarının yanında gidiyordu.

Daeva büyüklerinin atları, doğan güneşin renginde parıldayan kumaşlarla örtülüydü.

Nahri ona bağırarak için eğildi. "Bir shedu üzerinde oturacağımı söylemiş olabilirsin," diye yakındı. "Ghassan bunu gördüğünde bir şeyler yakacak."

Nisreen başını salladı. "Hepsi iyi eğlenceler. Yeni ayın ilk gecesi her zaman en çılgın gecedir." Sarhoş gençlere başıyla işaret etti. "Bu akşama kadar Daevaların çoğu onlara benzeyecek. Bu da bizi kral için pek bir tehdit olmaktan çıkarıyor."

Nahri içini çekti. "Bütün geceyi onların yaralarıyla ilgilenerken geçirmeyi dört gözle bekliyorum." İçlerinden biri kaçınılmaz olarak düşüp kafatasını çatlattığında arkasındaki genç adamlara ne kadar çabuk ulaşabileceğini düşünmeye başlamıştı bile.

"Bunun makul bir olasılık olduğunu söyleyebilirim. Ama Cemşid bu gece revirde bizimle birlikte olacak ve hiçbirimizin ayrılmamasını sağlayacağız." Nisreen durakladı. "Belki de işbirliği yaptığın şu Şafit şifacıdan bize katılmasını isteyebilirsin. Ailesini de getirebilir."

Nahri şaşkınlıkla yere baktı. "Subha ve ailesinden geceyi revirde geçirmelerini istememi mi istiyorsun?" Görünüşe göre

tuhaf bir talep, özellikle de kaynak düşünöldüğünde.

"Bence bu akıllıca bir fikir. Fazladan el işimize yarayabilir ve çocuğunun hâlâ emzirdiğini söylemişsiniz."

Nahri bunu düşündü. Subha'nın yardımını almak iyi olacaktı ve zaten doktora reviri göstermek istiyordu. "Saraya döndüğümüzde ona bir mesaj gönderirim."

Doğruldu, önündeki caddeye baktı ve yönünü bulmaya çalıştı. Neredeyse Midan'a varmış gibi görünüyorlardı.

Şafit bölgesinden neredeyse çıkmıştı. Nahri kızardı, bu düşüncenin -ve rahatlamanın- bu kadar çabuk gelmesinden nefret ediyordu. Ali'nin endişesi samimi görünüyordu ama uyarısını konuşmalarının *geri kalanından* ayırmak zordu ve bu, bugün düşünmeyi reddettiği bir konuydu.

Yine de kalabalığa şöyle bir göz gezdirdi. Çoğunluğu Daeva'ydı, ancak barikatlara dayanmış, yıldızlı maytaplar çeviren, kek ve bira paylaşan cin kabilelerinden çok sayıda safkan vardı. Bir sıra asker onları, birçoğu tezahürat yapan ama uzakta tutulan şafit izleyicilerden ayırıyordu.

Suçluluk duygusu onu bıçakladı. Tehdit ne olursa olsun bu doğru değildi. Nahri'nin bunu telafi etmek için Şafit için hazırlayabileceği bir tür bonus kutlama olup olmadığına bakması gerekecekti.

Tahta shedu üzerinde kıpırdandı, çarşafını yuvarlak kulaklarının arkasına çekti. Alışılmadık ve merhametli bir şekilde hafifti - bugün başının üzerinde ağır altın süsler yoktu. Neredeyse saydam olacak kadar narin ipek katmanlarından bir araya getirilmiş ve güzel bir renk yelpazesine boyanmış olan çarşaf, shedu kanatları görünümü vermek için tasarlanmıştı. Nahri yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve etrafındaki Daeva çocuklarının neşeli sohbetlerini dinledi.

Keşke Dara da bunu görebilseydi. Bu düşünce kafasında beklenmedik bir anda belirdi ve garip bir şekilde hiç de öyle olmadı.

Dara'nın anılarının genellikle yaptığı gibi onu çalkantılı bir duygu karmaşasıyla doldurdu. O ve Dara gelecek hakkında çok farklı düşüncelere sahip olabilirlerdi ama Afşin'in bugün onu tahta bir shedu üzerinde otururken görmekten gurur duyacağını ummaktan kendini alamıyordu.

İlerideki hareket gözüne çarptı; bir sıra Daeva atlısı alaya katılmak için yaklaşıyordu. Nahri aralarında Cemşid'i tanıyınca sıırttı. El sallayarak Cemşid'le göz göze geldi ve Cemşid de başlığını kaldırarak onu onayladı, altındaki ata geniş ve hoppa bir gülümsemeyle işaret etti.

Yüksek bir patlama sesi duyuldu, hem garip hem de uzaktan tanıdık gelen patlayıcı bir gümbürtü. Ne olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Bir Daeva muhtemelen bir dizi uçan davul yaratmıştı.

Gürültü tekrar geldi ve bu kez bir bağırış ve ardından bir çığlık, sokağın tam karşısındaki balkondan beyaz bir duman patlaması eşlik etti.

Karanlık bir mermi başının üzerindeki oymalı korkuluğa çarptı.

Nahri şaşkınlıkla bağırdı ve başını tahta parçalarından oluşan bir yağmurdan korudu. Balkonda bir hareket oldu, bir metal parıltısı ve ardından bir beyaz duman patlaması daha.

Aqisa onu shedu'dan çekip çıkardı. "Yere yat!" diye bağırarak kendini Nahri'nin üzerine attı.

Bir sonraki anda, shedu paramparça oldu, başka bir mermi kafasına onu parçalayacak kadar güçlü bir şekilde çarptı. Sersemlemiş bir halde ve Aqisa onu sertçe ahşap güverteye yaslamışken, Nahri hareketsiz yatıyordu. Daha fazla çığlık ve ardından başka bir çatlama sesi duydu.

Silah seslerini nihayet fark etti, Kahire'deki anıları onu yakalamıştı. Devasa Türk topları, ölümcül Fransız tüfekleri... onun gibi sokaklarda yaşayan ve zaten yetkililerden kaçan Mısırlı bir kızın dokunabileceği şeyler değildi, ama birçok kez gördüğü ve duyduğu silahlardı. Cinlerin pek bilmediği türden silahlar olduğunu hatırlıyordu,

Sens'te tabancayı eline aldığında Ali'nin yaşadığı korkuyu hatırlıyordu.

Bir atış daha yapıldı, bu seferki juggernaut'un tabanına isabet etti.

Nahri *beni hedef aldıklarını* fark etti. Aqisa'yı itmeye çalıştı ama boşuna. "Benim peşimdeler!" diye bağırdı. "Çocukları uzaklaştırmalısın!"

Yüzüne bir kol boyu uzaklıktaki ahşap güverteye bir nesne çarptı. Bir ucuna ateşli bir paçavra tıktırılmış, çatlak bir tür seramik testi. Nahri, içinden koyu bir çamur sızarken çam ve katranın göz yaşartıcı kokusunu aldı. Alevlere dokundu.

Patlayan ateş topu yüzünü yakmaya yetti. Nahri içgüdüsel olarak yuvarlandı ve şok geçiren Aqisa'yı ayağa kaldırdı. Parçalar kafasında korkunç bir şekilde bir araya geldi, ziftle dolu çömler ve vahşi alevler halkının Şafit hakkındaki en kötü hikayelerinden hemen tanıdık geldi.

"Rumi ateş!" diye bağırarak küçük kızları yakalamaya çalıştı. Sokağa bir kavanoz daha düştü, ateş bir çift atlıyı o kadar hızlı sardı ki çılgılık atacak zamanları bile olmadı. "Kaçın!"

Ve sonra kaos başladı. Etraftaki kalabalık dağıldı, insanlar yayılan alevlerden uzaklaşmak için itişip kakışmaya başladı. Nahri, zülfikarları ışıktaki parlarken düzeni sağlamaya çalışan Kraliyet Muhafızlarının bağırlarını duydu.

Nahri paniğini bastırdı. Çocukları kurtarmak zorundaydılar. O ve Aqisa onları hızla arabanın diğer tarafına götürdüler. At sırtındaki Daevalar çoktan halatları atmış, adamlar aşağı inmelerine yardım etmek için tırmanıyordu.

Aqisa onun yakasını tuttu. "Su!" dedi acilen. "En yakın pompa nerede?"

Nahri başını salladı, düşünmeye çalışırken öksürüyordu. "Su Rumi ateşinde işe yaramaz."

"O zaman ne işe *yarıyor*?"

"Kum," diye fısıldadı, etrafını saran nemli taş sokaklara ve ahşap binalara dehşet içinde bakarak. Kum

Puslu Daevabad'da bolca bulunmayan tek şey.

Metal bir top az önce Nahri'nin kafasının olduğu yerdeki tahtaya çarpınca Aqisa aniden onu geri çekti. "Yukarıdalar," diye uyardı başını balkona doğru sallayarak. "Üç kişiler."

Nahri hızlıca bir göz atmaya cesaret etti. Perdeli yapının içinde üç adam kamburlaşmıştı, ikisi tüfeğe benzeyen silahlarla silahlanmıştı.

Öfke içini yakıp kavurdu. Göz ucuyla, yayı olan bir Agnivanshi askerinin hızla kendi arabasının yanındaki mücevherli ağaçlara tırmandığını gördü. Kendini dallardan birinin üzerine çekti ve aynı hareketle bir ok yerleştirdi.

Bir çığlık duyuldu ve ardından saldırganlardan biri balkondan düştü, sırtına bir ok saplanmıştı. Okçu diğer adamlara doğru döndü.

Bir tüfek patlaması onu yere düşürdü. Nahri haykırırken asker yere yığıldı, yayı elinden düştü.

"Yere yat, Nahri!" Nisreen bağırdı ve güverteden bir kurşun daha fırlayıp son çocuklar da uzaklaşırken dikkatini geri çekti.

Savaş arabası yayılan alevlerin sıcaklığından ikiye bölünürken Nahri sıçradı, Aqisa onu koşturmayı teşvik etti.

Bir grup Daeva onu aralarına çekti. Nisreen oradaydı, Nahri'nin kendine özgü çarşafını yırtıyordu. "Banu Nahida'yı uzaklaştırın," diye emretti.

"Hayır, bekle-" Nahri itiraz etmeye çalışırken eller onu bir atın üzerine itti. Kalabalığın arasından Cemşid'i gördü. Sert bir şekilde ata biniyordu -tehlikeli derecede sert bir şekilde- bir eli eyerini tutarken diğer eli yerdeki yaya uzanmak için eğilmişti

...

Rumi ateşinden bir kil kavanoz doğrudan sırtına çarptı.

"*Cemşid!*" Nahri attan düşerken ileri atıldı. Ceketini yanıyordu, alevler sırtında dans ediyordu. "Hayır!"

Her şey yavaşlamış gibiydi. Binicisiz bir at dörtmala geçti ve havada duman ve kan kokusu yoğunlaştı. Nahri bayılmamak için kendini zor tuttu; parçalanmış bedenlerin, kırık kemiklerin ve yavaşlayan kalplerin ani varlığı Nahid duyularını bastırmakla tehdit ediyordu. Atalarının özenle döşediği sokaklar yanıyor, kaçan geçit törenine katılanları yutuyordu. İleride Cemşid, paltosuna yayılan ateşi söndürmek için nafile bir çaba içinde yuvarlanıyordu.

İçinde öfke ve çaresizlik yükseldi. Nahri onu uzaklaştırmaya çalışan Daevaları iterek kurtuldu.

"Cemşid!" Cemşid yerde kıvranırken Nahri'nin kararlılığı onu Cemşid'in yanına getirdi. Kendini riske atıp atmadığını umursamayan Nahri, yakasının yanmamış kenarını yakaladı ve yanan ceketini üzerinden çekti.

Çılgılık attı, yanan kumaş sırtının üst kısmındaki derinin büyük bir bölümünü de beraberinde götürerek etini kanlı ve açıkta bıraktı. Ama Rumi ateşi tarafından tüketilmekten daha iyiydi.

-Gerçi bunun bir önemi yoktu; şimdi ikisinin de etrafı sarılmıştı, alevler açlıkla çevredeki binaları yalayıp geçiyordu.

Önünde ağır bir nesne yere düştü: atalarına benzemek için bindiği yanan shedu'nun kalıntıları. Ama Nahri etrafındaki kaosu izlerken çaresizlik onu boğmakla tehdit ediyordu. Nahri bir Anahid değildi. Afşin'i yoktu.

Halkını nasıl kurtaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Afşin... bir ışık patlaması gibi, Kahire'ye dair son anılarından biri aklına geldi: henüz adını bilmediği, çarpıcı yeşil gözlü savaşçı, insan evinin mezarları arasında durmuş, fırtına çıkarmak için kollarını kaldırmıştı.

Bir *kum fırtınası*. Nahri nefesini tuttu. *Yaradan, lütfen*, diye dua etti. *Şehrimi kurtarmama yardım et.*

Başını eğerek nefes aldı. İçgüdüleriyle hareket ederek şehri bir hastayı görebileceği gibi görmeye çalıştı, parke taşlarının arasındaki kiri ve her köşede biriken tozu gözünde canlandırmaya çalıştı.

Çekti. Rüzgâr hemen hızlandı ve saç örgülerini yüzüne çarptı ama hâlâ direnç hissedebiliyordu, büyüye tutunması çok zayıftı. Hayal kırıklığı içinde haykırdı.

"Nahri," diye nefes aldı Cemşid, elini tutarken sesi boğuklaşmıştı. "Nahri, kendimi iyi hissetmiyorum..." Boğazı düğümlendi, parmakları onunkileri sıktı.

Ham bir büyü yumruğu ona o kadar sert vurdu ki neredeyse geriye düşüyordu. Nefes nefese kaldı, kontrolünü sağlamaya çalışırken sersemledi. Hem tanıdık hem de değildi, sanki ellerini bir buz fıçısının içine daldırmış gibi bir sarsıntıydı. Çok uzun süredir kafeste tutulan bir yaratık gibi damarlarında vahşi bir çılgınlıkla dolaşıyordu.

Ve bu tam da ihtiyacı olan itici güçtü. Nahri tereddüt etmedi, gözleri yanan sokaklara kilitlendi. *İyileş*, diye emretti, sertçe çekerek.

Ailesinin şehrindeki her kum zerresi ona doğru koştu.

Hızla dönerek boğucu bir toz hunisine dönüştü. Nefesini verdi ve toz çökerek sokağı ve harap olmuş savaş arabalarını kapladı, binalara karşı kum tepeleri oluşturdu ve hem kaçan hem de yanan cinlerin ve Daevaların bedenlerini kapladı. Yangını, bir mumu su dolu bir havuza daldırmış gibi tamamen söndürdü.

Nahri'ye de aynısını yaptı. Büyü üzerindeki hakimiyeti çöktü ve görüşünde siyah noktalar patlarken yorgunluk onu sardı.

"Banu Nahida!"

Nahri gözlerini kırptırdı ve hâlâ parlak çarşafını tutmakta olan Nisreen'in kendisine doğru koştuğunu gördü. Yanı başında Cemşid doğrulmaya çalışıyordu, gömleği göğsünde yanmış parçalara ayrılmıştı.

Ve mükemmel iyileşmiş sırtında.

Tüfek bir kez daha patladığında Nahri onun yaralanmamış derisine bakıyordu. Cemşid onu yere itti.

Ama atış onları hedef almamıştı.

Nisreen'in onlara doğru koştuğunu görmesi ile akıl hocasının düştüğünü görmesi arasında geçen zaman, sanki zihninin gözüne etkili bir şekilde kazınmak için saatler sürmüş gibiydi. Nahri, Cemşid'den uzaklaştı ve hareket etmeyi hatırlamadan Nisreen'in yanına doğru atıldı.

"Nisreen!" Siyah kan çoktan tuniğini ıslatmaya başlamıştı. Nahri onu yırtarak açtı.

Karnındaki yarayı görünce tamamen hareketsiz kaldı. Korkunçtu, insan silahı diğer kadının etine Nahri'nin büyüdü dünyada mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde zarar vermişti.

Aman *Tanrım...* Nahri bir an bile kaybetmeden elini kanın üzerine koydu ve avucunu yakıcı bir acı kaplayınca hemen geri çekti. Koku, yanık...

Saldırganlar demir mermi kullanmışlardır.

Bir çığlık duyuldu ve ardından balkonda kalan adamlar yere düştü, vücutları oklarla delik deşik olmuştu. Nahri zar zor fark etti. Kalbi boğazında, akıl hocasına tekrar elini uzatmak için acıyı görmezden geldi. *İyileş*, diye yalvardı. *İyileştir!*

Nisreen'in yanağındaki kanlı sıyrık hemen fark edildi ama kurşun yarısından bir şey çıkmadı. Kurşunun kendisi Nisreen'in vücudunun geri kalanına karşı kızgın bir yara izi gibi duruyordu, soğuk, yabancı bir izdiham.

Cemşit yayı bırakarak onun yanına çöktü. "Ne yapabilirim?" diye bağırdı.

Bilmiyorum. Dehşete kapılan Nahri Nisreen'in yüzüne baktı; Nisreen'in bu konuda ona rehberlik etmesine ihtiyacı vardı. Nisreen'e ihtiyacı vardı, nokta. Öğretmeninin ağzının kenarındaki kanı, neredeyse acı kadar şokla dolu siyah gözleri gördüğünde gözleri yaşlarla doldu.

Cevap bir anda aklına geldi. "Pense lazım!" diye bağırdı kalabalığa. "Bir çivi, bir bıçak, bir şey!"

"Nahri..." Nisreen'in sesi yürek parçalayıcı bir fısıltıyla geldi. Öksürdü, ağzından daha fazla kan damlıyordu. "Nahri... dinle..."

Kan Nahri'nin kıyafetlerini ıslatıyordu. Nahri'nin kim olduğunu bile umursamadığı biri bir bıçağın sapını eline sapladı. "Üzgünüm Nisreen," diye fısıldadı. "Bu muhtemelen canını yakacak."

Cemşid, Nisreen'in başını kucağına almıştı. Nahri sessiz bir dehşetle onun usulca dua ettiğini, son duasını ettiğini fark etti.

Nahri bunu kabul etmeyi reddetti. Duygularını yasakladı. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını ve Nisreen'in kalbinin istikrarlı, korkunç yavaşlamasını görmezden geldi.

"Nahri," diye fısıldadı Nisreen. "Nahri... senin-"

Nahri bıçağı soktu, elleri merhametli bir şekilde sabitti. "Buldum!" Kan hücumuyla kurşunu serbest bıraktı. Ama bu hareket ona pahalıya mal oldu. Nisreen ürperdi, gözleri acıyla parlıyordu.

Ve sonra, Nahri parmaklarını yaranın üzerinde gezdirirken bile Nisreen'in kalbi durdu. Nahri öfkeyle kükreyerek elinde kalan büyüü serbest bıraktı ve yeniden başlamasını, yırtılmış damarların ve yıpranmış etin birleşmesini emretti.

Hiçbir şey.

Cemşid gözyaşlarına boğuldu. "Onun kalbi," diye hıçkırdı.

Hayır. Nahri donuk bir inançsızlıkla akıl hocasına baktı. Nisreen ölmüş olamazdı. Ona nasıl iyileşeceğini öğreten kadın, yardım edemediği tek kişi olamazdı. Aralarındaki onca kavgaya rağmen Nahri'nin sahip olduğu anneye en yakın şey olan kadın.

"Nisreen," diye fısıldadı. "*Lütfen.*" Tekrar denedi, ellerinden büyü fişkırıyordu ama hiçbir işe yaramadı. Nisreen'in kalbi hareketsizdi, kan ve kaslar yavaşlıyor, kafasındaki parlak nabızlar giderek sönüyordu -Nahri'nin yetenekleri ona kalbinin neyi inkâr etmek istediğini açıkça söylüyordu.

Nisreen gitmişti.

Ali hastanenin kapısını kırarak açtı ve gördüğü ilk kişiyi yakaladı. "Banu Nahida! Nerede o?"

Kanlar içindeki Parimal neredeyse bir tepsi dolusu malzemeyi düşürmek üzereydi. Ali onu hemen bıraktı.

Parimal'in yüz ifadesi **c i d d i y d i**. "Ana odada. Ona bir şey olmadı ama durum kötü Prens. Birçok kişi öldü."

Ali bunu biliyordu. O ve Muntadhir alaya koşmuşlardı ama sokaklar kargaşa içindeydi ve sonunda vardıklarında Nahri'nin çoktan hastanede yaralıları tedavi etmekte olduğunu öğrenmişlerdi.

Muntadhir, Cemşid'in düzeni sağlamasına yardımcı olmak için geride kalırken Ali hastaneye doğru ilerledi ve katliama dönüşen kutlama kalıntılarının yanından giderek artan bir umutsuzlukla geçti. Ölüler düştükleri yerde yatıyordu, bedenleri hâlâ örtülüydü. Ali en az elli ölü saymıştı.

Cemşid'in acımasızca söylediğine göre ölenlerden biri, Banu Nahida'nın kendi çarşafıyla örtülmüş hareketsiz haliyle sessizce Büyük Tapınak'a götürülmüştü bile. Nisreen'in adı Ali'nin kalbine sert bir şekilde indi, bugün yapılan şiddetin kapsamı hayal bile edilemezdi.

"Sorabilir miyim..." Parimal ona bakıyordu, hasta ve tereddütlü görünüyordu. "Saldırganlar... kimlikleri tespit edildi mi?"

Ali, Parimal'in gerçekte ne istediğinin fazlasıyla farkında olarak onun bakışlarına karşılık verdi. Ali'nin kalbinin en karanlık yerinde de aynı korkunç dua vardı.

"Onlar şafitti," dedi yumuşak bir sesle. "Hepsi."

Parimal'in omuzları düştü, yüz ifadesi buruştu. "Olamaz," diye fısıldadı. "Bu korkunç, ama umuyordum ki..."

"Biliyorum," diye boğazını temizledi Ali. "Nerede o?"

Parimal başıyla solunu işaret etti. "Ana muayene odası."

Ali, inşaatını bizzat denetlediği koridorlardan geçerek aceleyle uzaklaştı. Hastanenin faaliyete geçtiğini görmeyi dört gözle bekliyordu ama Tanrım... bu şekilde değil.

Oda tıklım tıklımdı, yüz palet doluydu ve yerde yün battaniyeler üzerinde yatan daha fazla hasta vardı. Büyük çoğunluğu Daeva'ydı. Nahri'nin, annesi tarafından kucağa alınmış ağlayan küçük bir çocuğun üzerine eğildiğini gördü. Elinde bir çift pens vardı ve çocuğun derisinden tahta şarapnel parçalarını çıkarıyor gibiydi. Nahri'nin pensi bir kenara bırakıp küçük çocuğun yüzüne dokunmasını ve sonra yavaşça ayağa kalkmasını izledi, vücudunun her hattında yorgunluk vardı. Arkasını döndü.

Gözleri Ali'yle buluşur buluşmaz Nahri'nin yüzü kederle buruştu. Kalbi sıkışan Ali hemen onun yanına koştu. Nahri titriyor, başını sallıyor ve ağlamamak için bütün gücünü harcıyormuş gibi görünüyordu.

"Yapamam," diye boğuldu. "Burada olmaz."

Ali sözünü sakınmadan onun elini tuttu. Kadın karşı koymadı ve Ali'nin onu odadan çıkarıp bahçeye götürmesine izin verdi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında kapıyı daha yeni kapatmışlardı.

"Nisreen'i öldürdüler," diye ağladı. "Onu vurdular ve ben hiçbir şey yapamadım. Yapamadım..."

Ali onu kollarına çekti. Kız daha çok ağlamaya başladı ve yavaşça yere çöktüler.

Nahri hıçkırıklarının arasından, "Bana her şeyi öğretti," dedi. "*Her şeyi*. Ve ben onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadım." Ona karşı şiddetle sarsıldı. "Korkmuştu, Ali. Bunu gözlerinde görebiliyordum."

"Çok üzgünüm Nahri," diye fısıldadı, söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. "Çok, çok üzgünüm." Başka ne yapacağını bilemediği için, Nahri ağlarken ona sarılmakla yetindi; gözyaşları bulaşık bezini ıslatıyordu. Bunu daha iyi hale getirecek bir şey, *herhangi bir* şey yapmak için yanıp tutuşuyordu.

İkinci ezanı okunduğunda ne kadar zamandır orada oturduklarından emin değildi. Ali ıslak gözlerini kapadı, müezzinlerin ezanının onu yıkamasına izin verdi. Bu onun ruhuna biraz olsun dinginlik katmıştı. Bugünkü saldırı korkunçtu ama ezan hâlâ okunuyordu. Daevabad'da zaman durmuyordu ve bu trajedinin şehri paramparça etmemesini sağlamak onlara bağlı olacaktı.

Ezan Nahri'yi de kendine getirmiş gibiydi. Titrek bir nefes aldı ve gözlerini silmek için geri çekildi.

Ellerine baktı, tamamen kaybolmuş görünüyordu. "Onlara ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı, görünüşe göre Ali'ye olduğu kadar kendine de. "Halkıma Şafit'e güvenebileceğimizi söyledim. Ama az önce şehrimizde bayramımızı kutlarken insan silahlarıyla, Rumi ateşiyle saldırıya uğradık." Sesinin içi boştu. "Kendi halkımı koruyamazsam kendime nasıl Banu Nahida diyebilirim?"

Ali uzanıp çenesini ellerinin arasına aldı. "Nahri, bunun sorumlusu sen değilsin. Hiçbir şekilde. Dürüst olmak gerekirse, birkaç sapkın ruh, o lanet silahlar bu şehirde ilk ortaya çıktığında hazırlıklı olmamız gereken bir güvenlik zafiyetinden yararlandı. Bunun Şafit'e ulaşmanızla, Banu Nahida olarak konumunuzla hiçbir ilgisi yok. Sen hayat kurtardın," diyerek ona güvence verdi. "Yangını söndürmek için neler yaptığınızı duydum. Sence bunu bir Banu Nahida'dan başkası yapabilir miydi?"

Nahri onu duymuyor gibiydi, zihnini kaplayan karanlığın içinde kaybolmuştu. "Bu bir daha olamaz," diye mırıldandı.

"Bir daha asla." Yüz ifadesi aniden keskinleştii, gözleri onunkilere sabitlendi. "Seni uyaran kadın... nerede o? Onunla konuşmak istiyorum."

Ali başını salladı. "Başka bir şey bilmiyordu."

"Yeterince bildiği açık!" Kadın adamın ellerinden kurtuldu. "Belki sen ondan daha fazla bilgi alamazsın ama eminim ben alabilirim."

Kadının sesindeki intikam duygusu onu tedirgin etti. "Bunun arkasında o yoktu, Nahri. Ve denesem de onu bulamam."

"O zaman adı ne? Siz aramazsanız ben adamlarıma onu aratırım."

Ali'nin derisi buz kesti. Şu anda Nahri'ye yardım etmek için neredeyse her şeyi yapardı... ama bunu ona veremezdi. Kelimelerle savaşarak dudağını ısırđı. "Nahri, kederli olduğunu biliyorum-"

"*Biliyor musun?*" Ondan uzaklaştı. "Sen keder hakkında ne bilirsin ki?" Islak gözleri parladı. "Kimi kaybettin Ali? Kollarında kim öldü? Kime geri dönmesi, sana son bir kez bakması için yalvardın?" Sendeleyerek ayağa kalktı. "Daevalar kanıyor, Şafitler kanıyor ve Geziriler orada duruyor. Memleketlerindeki çöllerinde güvende, buradaki saraylarında güvende."

Ali ağzını açıp kapadı ama bu itiraz edebileceği bir suçlama değildi. "Nahri, lütfen," diye yalvardı. "Biz... biz bunu düzelteceğiz."

"Peki ya yapamazsak?" Sesi yorgunluktan çatlıyordu. "Ya Daevabad tamir edilemeyecek şekilde bozulmuşsa?"

Başını iki yana salladı. "Buna inanmayı reddediyorum."

Nahri ona öylece baktı. Öfkesi gitmiş, yerini daha da kötü hissetmesine neden olan bir acıma duygusu almıştı. "Gitmelisin, Alizayd. Hâlâ yapabiliyorken bu korkunç yerden kaç." Yüz hatları acıyla buruşmuştu. "Biliyorum, kaçardım." Kapıya doğru döndü. "Hastalarımın yanına dönmem gerek."

"Nahri, bekle!" Ali çaresizce ayağa fırladı. "*Lütfen*. Bunu düzeltereğim. Yemin ederim."

Onu iterek geçti. "Bunu doğru yapamazsın." Kapıyı kırarak açtı. "Am Gezira'ya geri dön."

ALI ayrıldığında LUBAYD VE AQISA ONU BEKLİYORDU Hastane.

Lubeyd ona şöyle bir baktı ve sonra Ali'nin kolunu tuttu. "O iyi mi?"

Ali'nin ağzı kurumuştı. "O yaşıyor."

Am Gezira'ya geri dön. Birdenbire, bir zayıflık anında, Ali bundan başka bir şey istemedi. Bu kolay olacaktı. Şehir kaos içindeydi; üçü bir anda sıvışabilirdi. Babası onu suçlamayacaktı - Ali'ye gitmesini söylemişti ve muhtemelen oğlunu kendi isteklerine uymaya zorlamak zorunda kalmadığı için sessizce rahatlayacaktı. Ali haftalar içinde Bir Nabat'a geri dönebilir, Daevabad'dan ve onun sürekli kanlı kalp ağrısından uzaklaşabilirdi.

Gözlerini ovuşturdu. İleride, Şafit kampının görüntüsü gözüne çarptı. Saldırıdan sonra yeniden inşa edilmişti - genişletilmişti- ve şimdi hastaneye girip çıkan gergin işçilerle dolup taşıyordu.

Kalbine hastalıklı bir korku çöktü. Daevalar buraya daha önce de saldırmış, tek bir adamın ölümü için bir sürü kişiyi öldürmüşlerdi.

Bugün yapılan yıkım için Şafit'e ne yaparlardı?

Savaşa gidebilirlerdi. Ali, bunun babasının sürekli endişesi olduğunu biliyordu. Daevalar ve Şafitler Daevabad'ın çoğunluğunu oluşturuyor, diğer cinlerden sayıca çok daha fazlaydılar ve Kraliyet Muhafızları onları durduramayabilirdi. Ghassan onları durdurmayı *denemelerine* bile izin vermeyebilirdi. Ali onların dünyasının soğuk hesaplarını biliyordu; Muhafızlar, "ateşe tapanlar" ve "kirli kanlılar" son kavgalarını verirken cin kabilelerinin safkanlarını güvende tutmak için diğer mahalleleri gözetlemeye gönderilecekti.

Ama ilk içgüdüğü bunu durdurmak olacaktır. Tırmanabilecek her şeyi acımasızca bastırmak.

Kapı tekrar açıldı ve Subha onlara katılmak için dışarı çıktı.

Doktor derin bir nefes aldı. "Kampa yapılan saldırıdan daha kötüsünü görebileceğimi hiç sanmıyordum," diye itiraf etti. "Böyle bir şeyi planlayan iblisleri hayal bile edemiyorum. Çocuklarla dolu bir geçit törenine saldırmak..."

Daha birkaç yıl önce kendileri de çocuktü. Ali bunun Tanzeem'e kadar uzandığını kalbinin derinliklerinde biliyordu. Tıpkı Rahibe Fatumai'nin söylediğı gibi, şeyhlerinin öldürölmesini, yetimhanelerinin yakılmasını ve ardından evlat edindikleri kardeşlerinin Daevabad gölünde ölmesini izleyen birkaç sapkın ruh.

"Sanırım hayatta kalanları şimdilik tehlikeden kurtardık," diye devam etti Subha, yüz ifadesi ağırlaşmıştı. "Keşke orada olsaydım," dedi usulca. "Leydi Nisreen... muhtemelen kurşunu çıkarabilirdim."

Ali hemen, "Lütfen bunu Nahri'ye söyleme," dedi.

Subha başını salladı. "Aklının bir köşesinde olduğunu söyleyebilirim. Böyle bir hastayı kaybettiğinizde, neyi farklı yapabileceğinizi düşünmekten asla vazgeçmezsiniz. Ve eğer bu sevdiğiniz biriye..."

Ali irkildi. "Onunla kalacak mısın?" diye sordu. "Nahri ile mi?"

"Nereye gidiyorsun?"

Tereddüt etti, düşünmeye çalıştı. "Hisar," diye karar verdi sonunda. Hastanede hoş karşılanmıyordu ve saraya dönerse babasının onu hapse atmayacağına güvenmiyordu. "Bundan kimin sorumlu olduğunu bulana kadar insanları birbirlerinin boğazından uzak tutmak için ne yapabileceğimizi görmek istiyorum."

Aqisa gözlerini kıstı. "Hisar'a girmene izin var mı?"

Ali derin bir nefes aldı. "Sanırım Kraliyet Muhafızları arasında ne kadar popüler olduğumu öğrenmek üzereyiz."

KAPIDAKİ ASKERLER KESİNLİKLE ONU DURDURMADI

Gerçekten de birkaçının yüzünde açık bir rahatlama vardı.

"Prens Alizayd," diye selamladı ilk adam onu. "Selam olsun sana."

"Size de selam olsun," diye karşılık verdi Ali. "Kaid burada mı?"

Adam başını salladı. "Onu saraya dönerken kaçırdınız." Durakladı. "Üzgün görünüyordu. En kıdemli subaylarından birkaçıyla birlikte buradan çıkıp gitti."

Ali'nin midesi bulandı, bu konuda ne düşüneceğini bilemedi. Başını salladı ve yoluna devam ederek, birçok yönden kendisine saraydan daha gerçek bir yuva olan Hisar'ın kalbine doğru ilerledi. Kulesi batmakta olan güneşe karşı gururla duruyordu.

Bir grup Geziri subayı içeride bir tomar üzerinde yüksek sesle tartışıyordu. Ali hepsini tanıdı, özellikle de Daevabad'a ilk geldiğinde köyün kuyusu için gösterdiği çabadan dolayı kendisine teşekkür eden subay Daoud'u.

"Prens Alizayd, Tanrı'ya şükür," dedi adam Ali'yi görünce.

Ali temkinli bir şekilde ilerledi, Lubeyd ve Aqisa'nın kendisini takip etmesini engellemek için elini kaldırdı. Artık burada bir asker olarak bulunuyordu, Am Gezira'nın dışından gelen bir sivil olarak değil. "Qaid saraya mı gitti?"

Daoud başını salladı. "Kraldan onu rahatsız eden emirler aldık."

"Ne emri?" Ali anında endişelenerek sordu.

Barghash, daha gürültülü, daha küstah yüzbaşılardan biri konuştu. "Saldırının gerçekleştiği mahalleyi yerle bir etmemizi istiyor. Buna gerek yok. Dairelerde yaşayan Şafitleri boğazları kesilmiş halde bulduk. Saldırganlar onları öldürmüş olmalı. Ve saldırıların kendileri de öldü! Bizden çok sayıda Şafiti sebepsiz yere katletmemiz isteniyor-"

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Ebu Nuvas. "Muhafızlara katıldığında kralla itaat edeceğine dair yemin ettin."

"Ettiği yemin tam olarak bu değildi," diye düzeltti Ali. "Tanrı'ya hizmet etmeye ve halkının güvenliğini sağlamaya yemin etti. Ve Şafiler de bizim halkımız."

Ebu Nuvas ona sinirli bir bakış attı. "Saygılarımla, Prens Alizayd, burada hiçbir rütbeniz yok. Burada *olmamanız* gerekiyor. İsterseniz size saraya kadar eşlik edebilirim."

Tehdit açıktı ve Ali birkaç adamdan daha fazlasının kılındığını gördü... ancak dikenli bakışları onun için değildi.

Ali durakladı, zihninde Müntehir ve Zeyneb'i görüyordu. Babalarını.

Bir Nabat ve onun yaşamış olabileceği hayat.

Tanrı beni affetsin. Tanrı bana yol gösterebilir. "Çok özür dilerim Ebu Nuvas," dedi sessizce. Ali'nin eli hançerine gitti. "Ama saraya geri dönmeyeceğim."

Kılıcın kabzasıyla diğer adamın kafatasına vurdu.

Ebu Nuvas baygın bir şekilde yere yığıldı. Subaylardan ikisi hemen zülfikarlarını almaya gitti ama sayıca azdılar, geri kalan subaylar ve birkaç piyade ileri atılarak onları zapt etti.

"Lütfen iyi olduğundan emin olun," diye devam etti Ali, sesini sakın tutarak. Parşömeni yerden aldı, gözleri iğrenç emri taradı, altında babasının imzası açıktı.

Elinde alevler içinde kaldı ve Ali onu yere düşürdü.

Etrafındaki şok olmuş askerlere baktı. "Ben Kraliyet Muhafızları'na masumları öldürmek için katılmadım," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve atalarımız Daevabad'a kesinlikle çocukları içeride uyurken Şafitlerin evlerini yerle bir etmek için gelmedi." Sesini yükseltti.

"Biz *barışı koruyoruz*, anladınız mı? Şu anda olan tek şey bu."

Adamlar arasında bir anlık tereddüt yaşandı. Ali'nin kalbi hızla çarptı. Aqisa bıçağına uzandı...

Sonra Davud başını salladı ve hızla Geziri selamı verdi. "Prensiniz bir emir verdi," diye ilan etti. "Hazırlanın!"

Avludaki askerler önce yavaşça, sonra da Vecit'e itaat edecekleri hızda hareket ederek yerlerini aldılar.

Daoud eğildi. "Ne yapmamızı istersiniz?"

"Şafit bölgesini güvence altına almalıyız. Bu gece kimsenin intikam peşinde koşmasına izin vermeyeceğim. Midan'a açılan kapıların kapatılması ve hızlı bir şekilde güçlendirilmesi gerekecek. Krala bir mesaj göndermem gerekecek." *Ve kardeşlerime*, diye ekledi sessizce, onlarla dolapta tartışırken düşündüğünden daha fazla ilerleme kaydetmiş olması için dua ederek.

"Peki ya Geziri Mahallesi?" Daoud sordu. "Bizi Şafit'ten ayıran hiçbir kapı yok."

"Biliyorum." Ali derin bir nefes aldı, seçeneklerini düşündü ve birden Zeyneb'le biraz daha plan yapmış olmayı diledi. Bileğindeki tespihi kıpırdattı. Kimin desteğine güvenebilirdi?

Parmakları boncukların üzerinde hareketsiz kaldı. "Bulabildiğin tüm Geziri müezzinlerini bana getirmeni istiyorum."

Sen iyi bir Banu Nahida'sın.

Lavaboya bakarken Nisreen'in geçen geceki sözleri Nahri'nin zihninde çınliyordu. *İyi bir Banu Nahida.* Akıl hocasının yüzündeki şok, kıvılcımın -şakacı ve yorgun sabrın, onu Nisreen yapan her şeyin- kara gözlerinden kayboluşu, Nahri'ye rehberlik eden ellerin şimdi Büyük Tapınak'ın sessizliğinde soğuması.

"Bir molaya ihtiyacın var." Subha'nın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Nahri'ye bir havlu fırlattı. "Burada durup suya baktığın süre boyunca ellerini yüzlerce kez yıkayabilirdin."

Nahri başını salladı, ellerini kuruladı ve önlüğünü yeniden bağladı. "Ben iyiyim."

"Sormuyorum." Nahri irkilerek diğer doktora baktı ve gözlerinde sadece kararlılık gördü. "Başka bir şifacıyla mı çalışmak istediniz? İyi, o zaman ben hastalarımız adına hareket ediyorum. Şu anda kimseyi tedavi etmeye uygun değilsiniz."

Nahri itiraz edemeden doktor onu kolundan tutup alçak bir kanepeye yatırdı. Yakındaki bir masada bir fincan çay ve yemek tabağı bekliyordu.

Subha başıyla onayladı. "Kamp çalışanları yiyecek ve giyecek getiriyorlardı. Halkınızın işine yarayacağını düşünmüşler."

Bu jest onu etkiledi. "Çok nazıksınız," dedi usulca. Karşı koyamayacak kadar yorgun bir halde çayı eline aldı ve bir yudum içti.

Subha onun yanına oturdu. İçini çekti ve terden ıslanmış alnındaki kül çizgisini sildi. "Eğer henüz söylemediysem, çok özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Dün gece Leydi Nisreen ile biraz konuştum." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sadece biraz yüzleşmeydi; sonuçta çok yetenekli ve oldukça nazik görünüyordu."

Nahri çayına baktı. "Nahid bilimleri hakkında bildiğim her şeyi bana o öğretti." Sesinde duygusallık yükseldi. "Daevabad'da sahip olduğum aileme en yakın şeydi ve onu kurtaramadım."

Subha onun eline dokundu. "Bir hasta için, özellikle de sevdiğin biri için neler yapmış olabileceğin konusunda kendini kaybetme." Boğazını temizledi. "Tecrübelerime dayanarak konuştuğuma inanın. Babamdan sonra... Kendimi işe yaramaz hissettim. Kendime acıyarak ve kederlenerek haftalarımı harcadım. Senin haftaların yok. Halkının sana şimdi ihtiyacı var."

Nahri başını salladı, doğrudan söylenen sözlerle rahatlamıştı. Bahçede Ali'nin omzunda ağlamaktan daha faydalı oldukları kesindi.

Bir zayıflık. Nisreen Ali'ye böyle seslenmişti ve belli ki haklıydı. Nahri, halkının ihtiyaç duyduğu Banu Nahida olsaydı, o muhbirin adını Ali'nin dudaklarından zorla alırdı.

"Banu Nahida?" Sınav salonunun girişinde koşuşturan insanların arasından tanıdık bir ses seslendi.

Cemşid. Biri ona bir gömlek vermiş olmalıydı ama gömlek kan ve kül içindeydi ve Nahri'nin hissettiği kadar bitkin görünüyordu. Bakışları Nahri'nin bakışlarına takıldı ve saniyeler içinde odanın öbür ucuna geçti, öyle hızlıydı ki Nahri neredeyse çay fincanını düşürecekti. Bırakın yanıkları, Cemşid *topallamıyordu* bile.

"*Cemşid?*" Ağzı açık kaldı, ona bir aşağı bir yukarı baktı. Şimdi daha yakından, onun titrediğini görebiliyordu, gözleri zorlukla kontrol edilen panikle parlıyordu.

Subha kaşlarını çatdı. "Nahri senin Rumi ateşiyile vurulduğunu ve fena halde yandığını söyledi." Ayağa kalktı ve ona doğru uzandı. "Bizim yapmamızı ister misin-"

Geriye doğru sarsıldı. "Ben iyiyim," dedi kısık sesle. "Oldukça, oldukça iyiyim," diye ekledi, sesi biraz histerik çıkıyordu. "Sen nasılsın?"

Nahri ona baktı. *Sesi kesinlikle iyi gelmiyordu.* "Elimizden geleni yapıyoruz," diye cevap verdi. "Tören alanında işleri bitti mi?"

Cemşid başını salladı. "Son sayıma göre seksen altı ölü var," dedi yumuşak bir sesle. "Ben gittiğimde Muntadhir ve kral da gidiyordu. Sadece üç saldırganı bulabildiler."

"Üç kişinin elinde neredeyse yüz kişi mi öldü?" Nahri çayını bıraktı, elleri titriyordu. "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Daha önce hiç olmamıştı," dedi Cemşid, sesi kederliydi. "Kimsenin böyle bir şey beklediğini sanmıyorum."

Nahri başını salladı. "Daevabad halkı birbirini katletme konusunda yeni bir alçaklık keşfettiğinde orada bulunduğum için mutluyum."

Cemşid bir adım daha yaklaşarak elini Nahri'nin omzuna koydu. "Nisreen için çok üzgünüm, Nahri." Gözyaşlarını geri kırıptı. "Buna gerçekten inanamıyorum bile. Revire dönüp de onu orada görememeyi hayal etmek çok zor."

Nahri sesinin kalınlaşmasını engellemek için mücadele etti. "İdare etmek zorundayız. Halkımızın bize ihtiyacı var."

Yüzü kızardı. "Haklısın, elbette. Ama Nahri... burada her şey kontrol altındaysa, konuşmak için bir dakikan var mı? Yalnız?" diye açıkladı başıyla koridoru işaret ederek.

"Elbette." Nahri ayağa kalktı. "İzninizle Doktor Sen."

Dışarı çıkar çıkmaz Cemşid ona doğru döndü. "Nahri, o konteynerlerdeki ateşin Rumi olduğuna emin misin?"

Nahri bu soru karşısında en az onun gözlerindeki korku kadar şaşırmıştı. "Evet? Yani, başka ne böyle yanabilirdi ki?"

Ellerini ovuşturuyordu. "Sence içinde başka bir şey olabilir mi? Bir çeşit... bilmiyorum... iyileştirici serum?"

Gözlerini kırıştırdı. "Sırtın yüzünden mi?" Saldırının ve Nisreen'in ölümünün karmaşası içinde Nahri, Cemşid'in yanıklarının ne kadar çabuk yok olduğunu pek düşünmemişti.

Beti benzi atmıştı. "Hayır, sadece sırtım yüzünden değil ..." Ağzı sanki kelimeler için mücadele ediyormuş gibi açılıp kapandı. "Nahri, deli olduğumu düşüneceksin ama-"

"Banu Nahida!" Bu kez arayan Razu'ydu. "Çabuk gelmeniz gerekiyor," dedi Tuharistan diline geçerek. "Bunun babası dışarıda sinir krizi geçiriyor."

Cemşid Razu'ya döndü. "O zaman ona beklemesini söyle!"

Sözler Cemşid'in dudaklarından çıkar çıkmaz nefesi kesildi ve bir eliyle ağzını kapattı. Nahri'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Az önce Razu'nun eski Tuharistan lehçesini mükemmel bir şekilde taklit ederek konuşmuştu - Razu ve kendisi dışında kimsenin konuştuğunu duymadığı bir dil.

"Cemşid, sen nasıl-"

"Cemşid!" Kaveh koşarak koridora girdi. "Banu Nahida! Gel, kaybedecek zamanımız yok!"

Cemşid hâlâ konuşamayacak kadar şaşkın görünüyordu, bu yüzden Nahri konuştu. "Neler oluyor?"

Kaveh'in beti benzi atmıştı. "Emir arıyor."

JAMSHID TAM BİR PANİK İÇİNDEYDİ, ONLAR DUVARA DOĞRU GİDERKEN

midan, ona anlatmaya çalıştığı her neyse açıkça aklından çıkmıştı. "Ne demek çöktü?" diye tekrar sordu Kaveh'e, toynak sesleri arasında bağırarak.

"Bildiğim her şeyi anlatıyorum," diye yanıtladı Kaveh. "Büyük Saray'ın dışında durup hayatta kalanları ziyaret etmek istedi."

Temple'a götürdük ve sonra bayıldı. Onu içeri getirdik ve olabildiğince çabuk seni almaya geldim."

Geziri Mahallesi bir bulanıklık içinde geçip giderken Nahri bacaklarını atına dolayarak dizginleri sıkıca kavradı. "Neden onu revire ya da hastaneye götürmediniz?"

"Özür dilerim, düşünemiyorduk."

Geziri Kapısı'ndan geçtiler. Midan, sokakların çoğu gibi boşluğuyla ürkütücüydü, derinleşen gecede belli belirsiz parlıyordu. Kutlamalarla dolu olmalıydı, erik birasını biraz fazla kaçırmış Daevalar fiskiyelelerin üzerinde dans etmeli ve çocuklar havai fişek gösterileri yapmalıydı.

Bunun yerine tamamen hareketsizdi, tozlu havada yanmış et ve duman kokusu asılıydı. Üfleme camdan narin çiçek çelenkleri satan bir el arabası yan yatmış, terk edilmişti. Nahri, sahibinin Tapınağın dışındaki seksen altı kana bulanmış kefenden birinin altında yatma ihtimalinin yüksek olduğundan korkuyordu.

Aniden kulağına bir ilahi sesi geldi. Nahri bir elini kaldırarak atını yavaşlattı. Bu ezan sesinin tonlamasıydı... ama yatsı ezanı çoktan okunmuştu. Arapça da olmadığını fark etti.

"Bu Geziriyya mı?" Cemşid fısıldadı. "Müezzinler neden Geziriyye'de ezan okusun ki? Ve neden şimdi?"

Kaveh daha da solgunlaşmıştı. "Sanırım Tapınak'a gitmeliyiz." Atını Daeva Kapısı'na doğru mahmuzladı, iki shedu heykeli midanın bakır duvarlarına tuhaf gölgeler düşürüyordu.

Yolun yarısına bile gelmemişlerdi ki bir sıra atlı önlerini kesmek için harekete geçti. "Grand Wazir!" diye seslendi bir adam. "Durun."

Nahri, Qaid'in onu tanıdığını fark etti. Kraliyet Muhafızları'nın altı üyesi tırpan ve zülfikarlarla silahlanmış olarak onunla birlikte duruyordu ve Nahri izlerken dört okçu daha diğer kapılardan çıktı. Yaylarını henüz çekmemişlerdi ama yine de içinden bir korku fısıltısı geçti.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu. "Bırakın geçelim. Büyük Tapınak'a gitmem ve kocamın hâlâ nefes aldığından emin olmam gerek!"

Wajed kaşlarını çattı. "Kocanız Büyük Tapınak'ın yakınında bile değil. Emir Muntadhir sarayda. Biz ayrılmadan hemen önce onu gördüm."

Cemşid atını ileri itti, askerlerin ellerini anında kılıçlarına götürmelerine aldırıyor gibiydi. "O iyi mi? Babam onun Büyük Tapınak'ta hastalandığını söylemişti."

Wajed'in yüzündeki şaşkınlık ve Kaveh'in yüzündeki suçluluk duygusu Nahri'nin tek ihtiyacı olan şeydi. "Bize yalan mı söyledin?" diye sordu büyük vezire dönerek. "Tanrı aşkına neden böyle bir şey yaptın?"

Kaveh utanmış görünerek geri çekildi. "Özür dilerim," dedi aceleyle. "Sizi güvenli bir yere götürmem gerekiyordu ve Muntadhir ikinizi de hastaneden çıkarmak için aklıma gelen tek yoldu."

Cemşid şaşkın ve yaralı bir ifadeyle ayağa kalktı. "Yaralı olduğunu düşünmeme nasıl izin verdin?"

"Özür dilerim, oğlum. Hayır-"

Wajed araya girdi. "Bunun bir önemi yok. Hiçbiriniz Büyük Tapınak'a gitmeyeceksiniz. İkinize saraya kadar eşlik edilmesi için emir aldım," dedi Kaveh ve Nahri'ye başıyla selam vererek. Devam etmeden önce bir dakika duraksadı, yorgun ve bitkin görünüyordu. "Cemşid, sen de benimle geleceksin."

Kaveh hemen oğlu ve Nahri'nin önüne geçti. "Affedersiniz?"

Çağrı tekrar geldi, Geziriyye'nin rahatsız edici dalgaları gergin sessizliği bozdu. Wajed kaskatı kesildi, sanki söylenenler ona acı veriyormuş gibi yüzünde bir kas çalıştı. Tek kişi o değildi. Adamların yarısı Geziri'ydi ve onlar da gözle görülür biçimde tedirgin görünüyordu.

Biri daha ileri gitti, komşu Tukharistani Kapısı'nın çerçevesinde duran tek Geziri okçusu. Onların dilinde bir şeyler bağırdı. Wajed kısa bir cevap verdi.

Okçu açıkça yatıştırılmamıştı. Önce onları, sonra da Şafit mahallelerine açılan kapıyı işaret ederek karşılık verdi. Nahri'nin onun ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu ama söyledikleri yankı bulmuşa benziyordu. Diğer Geziriler rahatsız bir şekilde kıpırdandılar, birkaçı birbirlerine kararsız bakışlar fırlattı.

Okçu aniden yayını yere attı. Topuklarının üzerinde döndü ama fazla uzaklaşmadı çünkü Wajed'in tek bir sözüyle başka bir asker onu vurarak öldürdü.

Nahri'nin nefesi kesildi ve Cemşid kılıcını çekerek anında ona yaklaştı.

Ama Kaid onlara bakmıyordu, adamlarına ters ters bakıyordu. "Vatana ihanetin cezası budur, anladınız mı? Tutuklama ve af olmayacak. Ne duyduğunuz umurumda değil." Askerlere baktı. "Daevabad'da sadece bir kişiden emir alırız."

"Yaratıcı adına neler oluyor, Wajed?" Nahri tekrar sordu. O, Kaveh ve Cemşid at sırtında olabildiğince yaklaşmışlardı.

"Sorularınızı kralı gördüğünüzde ona yöneltebilirsiniz." Vecit tereddüt etti. "Bağışlayın beni Banu Nahida, ama aldığım emirler var."

Bir elini kaldırdı ve okçuların geri kalanı yaylarını çekti, oklarını Daevalara yöneltti.

"Bekle!" Nahri ağladı. "Ne yapıyorsun?"

Wajed kemerinden bir çift demir bağcık çıkardı. "Dediğim gibi, kral senin ve Kaveh'in kendisine götürülmenizi istedi. Cemşid de benimle gelecek."

"Hayır." Kaveh'in sesi çaresizdi. "Ghassan oğlumu almıyor. Bir daha olmaz."

"O halde üçünüzü de vurup öldürme talimatı aldım," dedi Wajed sessizce. "Banu Nahida'dan başlayarak."

Cemşid eyerinden kaydı. "Beni alın," dedi hemen, kılıcını yere bırakarak. "Onlara zarar vermeyin."

"Hayır! Vecit, *lütfe*n, sana yalvarıyorum," diye yalvardı Kaveh. "Bırakın benimle kalsın. Biz senin için bir tehdit değiliz. Ghassan bana ve Nahri'ye ne söyleyecekse söylesin..."

"Emirlerim var, Kaveh," diye araya girdi Wajed, kayıtsızca değil. "Götürün onu," dedi adamlarına ve sonra ona baktı. "Ve olası kum fırtınalarını kendinize saklamanızı öneririm. Hepimiz silahlarımızı oldukça hızlı kullanırız." Demir kelepçeleri ona fırlattı. "Hayatlarını önemsiyorsan bunları takacaksın."

Kaveh oğluna doğru atıldı. "Cemşid!"

Bir asker bıçağının düz tarafıyla kafatasının arkasına sertçe vurdu ve Kaveh yere yığıldı.

"Baba!" Cemşid babasına doğru atıldı ama daha iki adım atmamıştı ki bir çift adam onu yakaladı ve boğazına bir bıçak dayadı.

"Seçim sizin Banu Nahida," dedi Wajed.

Cemşid'in endişeli bakışları babasının çökmüş haliyle Nahri arasında gidip geldi. "Bırak beni alsınlar, Nahri. Lütfen. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Hayır. Hızlıca düşünerek Wajed'e döndü. "Kocamla konuşmak istiyorum," diye ısrar etti. "Emir buna asla izin vermez!"

"Emir bana emir vermiyor," diye cevap verdi Wajed. "Kelepçeler. *Şimdi*," diye açıkladı bıçak Cemşid'in boğazına daha sert bastırırken.

Nahri nefesinin altından küfretti ama giydi. Demir tenini yakıyordu, büyüğü yok olmamıştı ama ölmüştü. Bir çift asker anında üzerine çullandı ve kelepçeleri çıkarmasın diye bileklerini sıkıca bağladı.

Nahri, Wajed'e ters ters baktı. "Eğer ona zarar verirsen kralını öldürürüm. Atalarımın külleri üzerine yemin ederim, Qaid. Kralını öldüreceğim ve sonra da seni öldüreceğim."

Vecit sadece başını eğmekle yetindi. Başka bir çift asker Cemşid'in ellerini bağlıyordu.

"Seni dışarı çıkaracağım," diye ilan etti. "Söz veriyorum. Muntadhir'e haber vereceğim."

Cemşid yutkundu. "Önce kendine dikkat et. Lütfen Banu Nahida!" diye bağırdı onu çekip götürürlerken. "Sana canlı ihtiyacımız var."

Ali, Hisar'ın taş kulesinin tepesindeki pencereden aşağıdaki gölü seyrediyordu. Bu aysız gecede, her zamankinden daha karanlıktı, gökyüzünü yansıtan mükemmel bir siyah bölme. Uzakta, onu aynı derecede karanlık dağlardan ayıran tek şey dar bir altın kumsal şeridiydi.

Nefes aldı, keskin hava onu canlandırdı. "Kapılar kapalı mı?" "Evet, prensim," diye yanıtladı Daoud. "Şafit bölgesi mümkün olduğunca güvenli. Kapalıçarşı'daki kapı büyü ile mühürlenmiş ve demir parmaklıklarla güçlendirilmiş. Bizim insanlarımız da aynısını yaptı." Boğazını temizledi. "Konuşmanızın müezzinler tarafından okunması oldukça etkili oldu."

Konuşmanın okunması mahkememde okunacak ilk suçlama olacak. Ali, babasının zalim planlarının tüm Geziri Mahallesi'ne açıklanmasını emretmişti: müezzinler tarafından söylenmiş ve onu tanıyan her imam ve şeyh tarafından haykırılmıştı - sözlerine güvenilen saygın din adamları. Planları çok daha basit bir çağrı izledi:

Ghassan al Qahtani, Şafit soydaşlarımızın katledilmesine tahammül etmenizi rica ediyor.

Zaydi al Qahtani bunu durdurmanızı istiyor.

Planı istediği etkiyi fazlasıyla yaratmıştı... Ali'nin bile tahmin ettiğinden daha fazlasını. Halkı, kendilerini bu topraklara getiren gururlu davaya karşı nostaljik duygular besliyor olsa da

Daevabad, yolsuzluktan bıkmıştı ya da topraklarında dolaşıp kuyu kazan ve akrabalarıyla ekmek kıran Afşin katilinin peşinden gidilecek doğru adam olduğuna inanıyordu, Ali bilemiyordu. Ama isyan etmişlerdi; Geziri erkekleri ve kadınları sokaklara dökülmüş, Şafit mahallesine gitmelerini engellemeye çalışan askerleri yakalamışlardı. Artık her iki mahalle de onun kontrolü altındaydı; Ali'ye sadık askerler ve iyi silahlanmış sivillerin karışımı her yerde mevzilenmişti.

"Hastane mi?" diye sordu, kalbinde huzursuzluk yükseliyordu. "Banu Nahida..."

"Az önce ayrıldı," diye yanıtladı Daoud. "Büyük Vezir ve oğluyla birlikte. Görünüşe göre aceleyle dışarı çıkmışlar. Hastanenin dışında konuşlanmış askerlerimiz var ama emirleriniz uyarınca kimse içeri girmeyecek. Azatlı köle Razu girişi koruyor ve karşısına çıkan herkesi örümceğe çevirmekle tehdit ediyor." Adam bu sözleri gergin bir bakışla söyledi, sanki Razu'nun o anda ortaya çıkıp kendisini bir böceğe dönüştürmesini bekliyormuş gibi.

"Güzel. Bu gece adamlarımızdan biri tek bir Daeva'ya zarar verirse, faili bizzat infaz edeceğimi bilin." Hâlâ hastanede bulunan yaralı Daeva'ları düşünmek Ali'nin midesini bulandırıyor. Çevredeki mahalleler "Afşin katili "nin önderliğinde isyan ederken binada mahsur kaldıklarını öğrendiklerinde ne kadar korkmuş olabileceklerini hayal bile edemiyordu.

Ali'nin bakışları Vecit'in masasına takıldı. Zengin şehir haritalarına erişim ihtiyacı duyan Ali, Kaid'in ofisini devralmıştı ama bunu yaparken kalbinden bir parça koparmış gibi hissetmişti. Küçük bir çocukken, Kaid onun üzerinde çalışırken taş ve sopalarla savaş sahnelediği saatleri hatırlamadan bu odada duramazdı. Buradaki her kitabı okumuş ve her savaş şemasını incelemişti, Wajed onu kendi babasından çok daha nazik bir şefkatle sorguya çekmişti.

Ali *bunun için beni asla affetmeyeceğini* biliyordu. Vecit sonuna kadar sadıktı, ortak yaşamlarından beri babasının en yakın yoldaşydı.

Çocukluk.

Lubayd'a döndü. "Aqisa'nın hareme gizlice girebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bence Aqisa aklına koyduğu hemen her şeyi yapabilir," diye yanıtladı Lubayd. "Muhtemelen senden ya da benden daha iyi."

Güzel. Ali'nin Zeyneb'e mektubunu ulaştırması için Akisa'ya ihtiyacı vardı; kız kardeşi en azından ona yardım etmeye çalışacaktı, bunu biliyordu. "İnşallah ablam Münteher'i bizi desteklemesi için ikna edebilir."

"Peki ya sonra?" Lubayd kollarını kavuşturdu. "Hisar'ı ele geçirdin. Aylardır birlikte savaştığın kardeşin bir yana, neden onu herhangi birine geri vereceksin?" Bakışları sivrildi. "İnsanlar Muntadhir'i kral yapmak için sokaklara dökülmüyor Ali."

"Ve bunu kral olmak için yapmıyorum. Kardeşlerimi yanımda istiyorum. Onlara yanımda *ihtiyacım var*." Çünkü Ali, babasının Ali'nin isyan edip Hisar'ı ele geçirmesi ihtimaline karşı bir planı olduğundan oldukça emindi. Krala karşı olduğunu açıkça belirtmişti ve birlikte büyüdüğü askerler tarafından sevildiği de bir sır değildi. Babasını tanıyordu; Ghassan'ın onu etkisiz hale getirmek için bir strateji geliştirmemiş olmasına imkân yoktu.

Ama Muntadhir için, onun dindar sadık emiri için? Gözlerinin nuru olduğu söylenen Prenses Zeynep için? Ali babasının tepkisinin daha karanlık, daha yavaş ve duygusal olacağından şüpheleniyordu. Ali Hisar'ı ele geçirmiş olabilirdi ama başarı kardeşlerindeydi. *Hayatı* kardeşlerine bağlıydı. Babasına şartlar sunmuştu.

-Saldırıyı soruştururken güvenliği sağlamak için atmak istediği adımları özetleyen bir mektuptu bu ama Ali, müezzinlere Ghassan'ın Şafit'le ilgili planlarını açıklamalarını emrettiği anda bunun geri dönüşü olmadığını anlamıştı. Babası böyle bir sadakat ihlalinin affetmeyecekti.

"Kardeşinin senden daha mantıklı olması için dua ediyorum." Arayan Ebu Nuvas'tı, yere bağlanmıştı ve çok kızgındı. Ali onu, babasının bir sonraki adımında ne yapabileceğini öğrenmek için nafie bir çaba olduğunu düşündüğü bir şekilde yetiştirmişti. "Seni küstah aptal. Sen de

Bu suçlamaları yüksek sesle okumak yerine babana kendin gitmeliydin. Bu bizim halkımızın tarzı değil."

Ali, "Gezirilerin önemli bir kısmının sizinle aynı fikirde olmadığını söyleyebilirim," diye karşı çıktı. "Muhafızların çoğunluğu da öyle."

Ebu Nuvas homurdandı. "Maaşlarını iki katına çıkarmayı teklif ettiniz. Yerinizde olsam ahlaki üstünlükten kaçınırdım Prens Alizayd."

"Babam, zenginleri kendi paylarını ödemeye zorlamak yerine ordusunu aç bırakmayı tercih ederek hata yaptı." Ali huzursuz bir şekilde parmaklarını masaya vuruyordu. Saraydan gelecek yanıtı beklemek dışında yapacak pek bir şey yoktu ama yine de her dakika bir saat gibi geçiyordu.

Onların tadını çıkarmalısın, diye düşündü karanlık bir şekilde. *Bunların sonuncusu olma ihtimali çok yüksek.* Geniş pencerenin önünde volta atıyor, seçeneklerini düşünüyordu. Saat gece yarısına yaklaşmış olmalıydı.

Bir çift sinek yüzünün önünden tembelce uçup geçti. Ali onları uzaklaştırdı ama pencerenin dışındaki hareketlilik ve giderek artan bir vızıltı dikkatini çekti. Eşiğe doğru bir adım attı.

Lubeyd de ona katıldı. "*Bu* da ne?"

Ali cevap vermedi. O da en az arkadaşı kadar şaşkıındı. Yüzlerce, hatta belki de binlerce sinek gölün üzerinde uçuşuyor, vızıldayarak havada sürekli yükseliyor ve sıçrayarak şehre doğru ilerliyordu.

Pencereden birkaç tane daha uçtu. Lubeyd birini elleriyle yakaladı ve sersemletmek için sertçe salladı. Taş pervaza düştü.

"Bir kum sineğine benziyor, evdekilerden biri gibi." Lubeyd onu dürttü ve sinek parçalanarak küle dönüştü. "*Büyülü* bir kum sineği mi?"

Ali kaşlarını çatı ve bir parmağını kalıntıların üzerinde gezdirdi. "Kim devasa bir kum sineği sürüsü yaratma zahmetine girer ki?" Bu onun bilmediği bir tür tuhaf Navasatem geleneği miydi?

farkında mıydı? Son sineklerin gölün yanından geçip şehrin içine doğru ilerleyişini izlemek için pencereden dışarı eğildi.

Sonra dondu kaldı. Tepesinde seğiren sinek yığınının gizlediği, hiç işi olmayan *başka* bir şey hareket etmeye başlamıştı. Ali seslenmek için ağzını açtı.

Kafasının içinde bir varlık gürleyerek canlandı.

Bir solukla dizlerinin üzerine çöktü, dünya griye döndü. Kafatasını kavradı, vücudunda ter püskürürken acı içinde haykırdı. Çığlık olmayan bir çığlık, kelimeleri olmayan bir dilde acil bir uyarı, zihninde tıslayarak onu koşturmak, yüzmeye, kaçmaya çağırdı.

Neredeyse geldiği kadar çabuk gitmişti. Lubeyd onu tutuyor, pencere pervazına yaslanırken adını söylüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ali'nin omzunu sarsarak. "Abi, konuş benimle!"

Birden odadaki tüm sinekler öldü, etraflarında kül yağmuru yuvarlandı. Ali zar zor fark etti, bakışları pencereye kilitlenmişti.

Göl hareket ediyordu.

Göl dans ederken, yüzeyinde küçük dalgalar ve akıntılar oynaşırken ölü su titreyerek durgunluğundan sıyrıldı. Ali gözlerini kırptırdı, gözlerinin kendisine oyun oynadığına ikna olmuştu.

"Ali, bir şey söyle!"

"Göl," diye fısıldadı. "Geri döndüler."

"Kim döndü? Ne yapıyorsun..." Lubeyd sözünü kesti. "Allah aşkına *bu* da ne?" diye bağırdı.

Su yükseliyordu.

Dalgalı bir kütle halinde yeryüzünden kalktı, kıyıdan çekilen, arkasında pürüzlü yarıklardan ve eski gemi enkazlarının kemiklerinden oluşan çamurlu bir yatak bırakan, hızla akan siyah bir sıvı kütlesi. Gittikçe yükseldi, yıldızları ve dağları engelleyerek şehrin üzerinde yükseldi.

Sürüngen bir kafanın kaba hatları oluştu, ağzı açılarak parlak dişleri ortaya çıktı. Ardından gelen kükreme Ali'yi iliklerine kadar sarstı ve aşağıdaki nöbetçilerden gelen alarm çığlıklarını bastırdı.

Önündeki mutlak imkânsızlığa inanamayarak bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştu.

Gozan Nehri'ni bir canavara, aya doğru uluyarak yükselen dağ büyüklüğünde bir yılanı dönüştürdüler. Göl canavarı gökyüzüne doğru ulurken, artık ölmüş olan Afşin'in ve kendini Manizheh'in kızı ilan eden kızın saçma görünen hikâyesi Ali'nin aklından geçti.

Ve sonra aniden döndü, korkunç suratı doğrudan Hisar'a yöneldi.

"Koş!" Lubeyd onu ayağa sürükleyerek bağırdı. "Çık dışarı!"

Şiddetli bir yırtılma oldu ve sonra zemin onun altında büküldü. Oda döndü ve Ali havada yuvarlandı.

Karşı duvara sertçe çarptı, rüzgâr ciğerlerini parçaladı. Pencereden bir parıltı yakaladı, siyah su yukarı doğru akıyordu

...

Ve sonra Ali karanlığa gömüldü.

Nahri muhafızlara ters ters baktı. "Yüzlerle aram iyidir," diye uyardı. "Sizinkini unutmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Adamlardan biri kıs kıs güldü. "Bu bağlardan kurtulmak için iyi şanslar."

Öfkelenen Nahri alçak taş korkulukta volta atmaya geri döndü. O ve hâlâ bilinci yerinde olmayan Kaveh e-Pramukh saraya geri götürülmüş ve kralı beklemek üzere göle bakan duvarların üstündeki bir köşke bırakılmışlardı. Burası bir zamanlar Ali'yle birlikte yıldızları seyrettiği yerdı ama hatırladığı güzel mobilyalar ve görkemli ziyafetten eser yoktu. Bunun yerine, gözleri henüz onu terk etmemiş olan, silahlarını kuşanmış dört Geziri savaşçısıyla baş başa kalmışlardı.

Kenarda durdu, demir kelepçeleri aşağıya doğru kaydırmaya çalışırken uzaktaki ölümcül suya baktı ve yanıklardan irkildi. Ama acıdan çok daha kötüsü çaresizlik hissiydi. O ve Kaveh saatlerdir buradaymış gibi hissediyordu, Nahri gökyüzünün mürekkep gibi siyahlaşmasını izlerken Cemşid'in nereye götürüldüğünü Tanrı bilirdi.

Durgun göl gözüne çarptı. Lanetli olmasaydı, özgürlüğü için atlamak isteyebilirdi. Muhtemelen bir ya da iki kemiğini kırarak uzun bir düşüş olacaktı ama o bir Nahid'di. Her zaman iyileşebilirdi.

Lanetli olması ve sizi bin parçaya ayırması dışında. Hayal kırıklığına uğrayan Nahri, bir şeyler yakma isteğiyle savaşıarak geri döndü.

Yüzündeki ifade çok açık olmalıydı. Muhafızlardan biri, "Kendine dikkat et, ateşe tapan," diye uyardı. "Hiçbirimizin Bela'nın fahişesine tahammülü olmadığını söylediğimde bana inanın."

Nahri hemen doğruldu. "Bana bir daha öyle derssen seni safaktan önce ölü görürüm."

Anında ileri atıldı, eli zülfikarının kabzasına gitmişti ki arkadaşlarından biri Geziriye dilinde bir uyarı tıslayarak onu geri çekti.

"Banu Nahida?" Kaveh'in sesi duvara yaslandığı yerden zayıf çıkıyordu.

Geziri muhafızını unutan Nahri aceleyle büyük vezirin yanına gitti. Gözlerini kırıştırarak açmıştı ve sersemlemiş görünüyordu. Onu iyileştiremeyen Nahri, gömleğinden bir kumaş parçası koparıp başına bağlamakla yetindi. Kan, siyah lekeler halinde kumaşın içine işlemişti.

"İyi misin?" diye sordu acilen.

Başına dokundu ve yüzünü buruşturdu. "Ben... Sanırım öyle." Yavaşça doğrulup oturdu. "Ne... Cemşid nerede?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Nahri. "Wajed onu Midan'dan aldı ve o zamandan beri buradayız."

Kaveh ayağa kalktı, yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Saat kaç?"

"Gece yarısı, belki? Neden?" diye sordu, adamın gözlerinde endişe parladığında.

"Gece yarısı mı?" diye fısıldadı. "Yaratıcı, hayır. Onu bulmak zorundayım." Bağlı elleriyle Nahri'nin omzunu kavradı ve Nahri görgü kurallarına aykırı bu hareket karşısında sıçradı. "Düşünmeni istiyorum, Nahri. Cemşid'i nereye götürebilecekleri hakkında bir şey söylediler mi? Herhangi bir şey?" Loş ışıktaki yüzü solgun görünüyordu. "Hisar değildi, değil mi?"

Sarsılarak kurtuldu. "Bilmiyorum. Ve soruları olan tek kişi sen değilsin. Muntadhir'in yaralandığı konusunda neden yalan söyledin?"

Kaveh sadece biraz pişman görünüyordu. "Çünkü senin ve Cemşid'in bu gece güvenli bir yerde olmanıza ihtiyacım vardı. Leydi Nisreen... revirde ikinizle birlikte kalması gerekiyordu ama

..." Keder yüz hatlarını buruşturdu. "Büyük Tapınak bir sonraki en güvenli seçenek gibi görünüyordu."

"şafitlerin başka bir saldırı planladığından mı endişeleniyorsun?"

Kaveh başını salladı. Elindeki bir yüzükle oynuyordu, bakır çizgili akik gibi görünen bir şeyle taçlandırılmış altın bir bant. "Hayır, Banu Nahri. şafit değil."

Tam o sırada kapı açıldı, Ghassan köşke girerken muhafızlar başlarını eğdi. Nahri geri çekildi, içinden korku akıyordu. Adamın gözlerinde açık bir öfke vardı - omuzlarının yorgun çöküşüyle keskin bir tezat oluşturan ve Nahri'nin tüylerini diken diken eden bir ifade. Ghassan al Qahtani duygularına kolayca ihanet eden bir adam değildi.

Durdu ve soğuk bir ifadeyle yerdeki Daevalara baktı. Muhafızlara "Bizi yalnız bırakın," diye çıkıştı.

Askerler hemen arkalarından kapıyı kapatarak gittiler.

Nahri ayağa kalkmak için mücadele etti. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Halkımız yaralanmışken ve güvenliğinizdeki bir eksiklik yüzünden yas tutarken bizi buraya sürüklemeye nasıl cüret edersiniz?"

Ghassan onun ayaklarının dibine bir tomar attı. "Bundan sen mi sorumlusun?" diye sordu.

Nahri eline aldı. Ali'nin el yazısını hemen tanıdı. Okudu... ve sonra yanlış anladığına ikna olarak tekrar okudu. Bugünkü saldırılarla ilgili bir soruşturmaya öncülük etmek ve öfkeler yatışana kadar şehrin güvenliğini sağlamak için iyi düşünülmüş planlar.

şafit'e karşı intikam alınmayacağına ikna olduğunda babasının ordusunu geri getireceğine dair sakin güvenceler.

Nahri kelimelere baktı ve yeniden düzenlenmelerini istedi. *Seni aptal. Am Gezira'ya gidebilirdin. Sevecen bir eş bulabilir ve huzurlu bir hayat yaşayabilirdin.*

"Ne?" Kaveh endişeli bir sesle sordu. "Ne oldu?" Nahri parşömeni bıraktı. "Ali Hisar'ı aldı."

Kaveh'in nefesi kesildi. "Ne yaptı?"

Ghassan araya girdi. "Soru hâlâ geçerli Banu Nahida. Sen ve oğlum birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır," dedi sert bir şekilde. "İster inanın ister inanmayın, bugün ölüleri kefenlemek ve yanmış çocukları tedavi etmek arasında bir darbeye katılmak için fazla zamanım olmadı."

"Bizi bu yüzden mi buraya sürükledin?" Kaveh krala ters ters bakarak sordu. "Fanatik oğlunuzun kontrolünü kaybettiniz. -Yıllar önce üstesinden gelmeniz gereken bir tehlike ve siz suçu bize mi atmaya çalışıyorsunuz?"

Ghassan'ın gözleri meydan okumayla parladı. "Ah, benim mızımız büyük vezirimin sonunda omurgası mı çıktı? İnsanların tutkularını alevlendirmede oynadığın rol düşünüldüğünde oldukça zengin bir suçlama Kaveh." Yüzünde fırtınalar koptu. "Ali'nin Şafit kampına yapılan saldırıyla ilgili şüphelerini takip etmeyeceğimi mi sandın? Bu şehirde -benim şehrimde- böyle bir kıvılcım yakabileceğini ve bunun yüzünde patlamayacağını mı sandın?"

Nahri'nin midesi bulandı. Suçlamayı Ali'den duymak bir şeydi -biraz sinirli olabilirdi- ama Ghassan'ın sesindeki kesinlik ve Kaveh'in yanaklarındaki kızarıklık kalbinin inkâr etmek istediği şeyi doğruladı. Büyük Vezir'e güvenmiyor olabilirdi ama o bir Daeva, Nisreen'in bir arkadaşı ve Cemşid'in babasıydı.

"Daeva çiftine saldırmış gibi yaptın," diye fısıldadı. "Öyle değil mi?"

Kaveh'in yüzü kıpkırmızıydı. "Senin ve Cemşid'in Şafit hakkındaki gerçeği görmeniz gerekiyordu ve bu er ya da geç kendiliğinden olacaktı, bugün de oldu! Ailemize yaptıklarından sonra bu pis kanlıları nasıl savunabilirsin?"

Alay mı? Atalarınızın hastanesinin yakınında hiçbir işleri yok; dünyamızda hiçbir yerleri yok!"

Nahri tokat yemiş gibi geri çekildi.

Ama Kaveh'in işi bitmemişti. Ghassan'a ters ters baktı. "Sen de öyle. Zaydi al Qahtani Daeva kanıyla yıkadığından beri Daevabad bir gün bile huzur yüzü görmedi ve sen de barbar ataların kadar hainsin." Duyguları sesini yırttı. "Neredeyse inanıyordum, biliyorsun. Senin hareketine. Kabilelerimizi birleştirmek isteyen kral." Nahri onun gözlerine dolan öfkeli gözyaşlarını izledi. "Bu bir yalandı. Yirmi yıl sana hizmet ettim; oğlum seninkini kurtarmak için yarım düzine ok yedi ve sen *onun hayatını* beni tehdit etmek için *kullandın*." Ghassan'ın ayaklarına tükürdü. "Kendinden başka *kimseyi* umursuyormuş gibi davranma, seni pis kum sineği."

Nahri içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Kimse Ghassan'la bu şekilde konuşamazdı. Yeni yetme bir Daeva wazirinin açık hakaretleri bir yana, en ufak bir muhalefete bile tahammülü yoktu.

Ghassan'ın Kaveh'in boğazını açmak yerine gülümsemesi tüyler ürperticiydi.

"Bunu uzun zamandır söylemek istiyordun, değil mi?" diye çıkıştı kral. "Şu haline bak, kin ve öfke dolu... Sanki kabilenin anlamsız şikâyetlerini defalarca karşılamamışım gibi. Sanki seni ve oğlunu küçük taşra soyluları olarak yaşadığınız üzücü hayattan kurtaran ben değilmişim gibi." Kollarını kavuşturdu. "İzin ver iyiliğine karşılık vereyim Kaveh, çünkü benim de *uzun* zamandır sana söylemek istediğim bir şey var."

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Nahri. Cemşid kayıptı ve Ali açık bir isyan içindeydi; Ghassan ve Kaveh'in paylaştığı geçmişle vakit kaybetmek istemiyordu. "Ne istiyorsun Ghassan? Cemşid nerede?"

"Cemşid..." Ghassan'ın gözleri parladı. "Şimdi, garip bir şekilde, sevdiğim bir Daeva var. İkinizden de daha sadık olduğu kesin, ancak bu bilgeliği kimden aldığını hayal bile edemiyorum. Belli ki ailesinden gelmiyor."

Yanındaki Kaveh gerildi ve Nahri kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

Ghassan, ona küçük ve kırılgan bir şeyi takip eden bir şahini hatırlatarak daha da yaklaştı. "Kimliğinden bu kadar emin olmam sana hiç garip gelmedi mi Banu Nahri? Bu kadar *çabuk* emin olmak?"

Nahri yavaşça, "Bana Manizheh'e benzediğimi söylemiştin," dedi.

Kral dilini şaklattı. "Ama sizi sadece uzaktan gördüğüm için sarayda olay çıkaracak kadar mı?" Kaveh'e baktı. "Ne düşünüyorsun, Büyük Vezir? Görünüşe göre Manizheh'i *çok iyi* tanıyormuşsunuz. Bizim Nahri ona çok benziyor mu?"

Kaveh cevap vermek şöyle dursun, nefes almakta bile zorlanıyor gibiydi. Elleri sıkı yumruklar halindeydi, parmak eklemleri soluk ve kansızdı. "Evet," diye fısıldadı.

Ghassan'ın gözleri zaferle parladı. "Oh, hadi ama, bundan daha iyi yalan söyleyebilirsin. Önemli değil. Onda başka bir şey var. Annesinde olan bir şey, amcasında olan bir şey. İkisi de bunun farkında değildi. Aslında biraz utanç verici." Şakağındaki kara lekeye, Süleyman'ın sekiz köşeli yıldızına dokundu. "Bir şeye sahip olduğunu düşünüyorsun ve şey..."

Teninde bir tehlike titreşimi belirdi. Onun oyununa alet olmaktan nefret ediyordu ama bir çıkış yolu da göremiyordu. "Neden bir kez olsun doğru konuşmayı denemiyorsun?"

"Süleyman'ın mührü, çocuğum. Onun işaretinin gölgesini taşıyorsun... tam burada." Ghassan yüzünün yan tarafına dokunmak için uzandı ve Nahri irkilerek geri çekildi. "Benim için gün gibi açık." Kral tekrar Kaveh'e döndü, gri gözleri zaferle ve başka bir şeyle, kötücül ve kindar bir şeyle kaynıyordu. "Hepsi bunu taşıyor, Büyük Vezir. Nahid kanı taşıyan herkes. Manizheh. Rüstem. Nahri." Durakladı, anın tadını çıkarıyor gibiydi. "Senin Cemşid'in."

Kaveh ayağa kalktı.

"Otur yerine," diye tersledi Ghassan. Sesindeki zalim mizah bir anda kaybolmuş, yerini bir despotun acımasız soğuğu almıştı. "Yoksa Cemşid'in -Senin Baga Nahid'inin- varacağı tek yer kefen olur."

Nahri irkildi, eli ağzına gitti. "Cemşid bir *Nahid* mi?" Şaşkınlık ve şok içinde kelimeleri bulmakta zorlandı. "Ama onda hiç..."

Yetenekleri. Sözcük dilinde öldü. Cemşid'in kendisini yakan Rumi ateşi ve aniden iyileşen yaraları hakkındaki umutsuz soruları. Razu'yla konuştuğu kadim Tukharistani... ve Nahri'nin elini tuttuğunda hissettiği ham güç patlaması ve bir kum fırtınası çağırması.

Cemşit bir Nahid'di. Nahri'nin gözleri birden ıslandı. Jamshid *ailedendi*.

Ve bunu bilmesine imkân yoktu; o kadar iyi bir yalancı değildi. Kaveh'e doğru döndü. Ghassan'ın emriyle yere çökmüştü ama daha az öfkeli görünmüyordu. "Ondan sakladın," diye suçladı. "Nasıl yapabildin?"

Kaveh şimdi titriyor, bir ileri bir geri sallanıyordu. "Onu Ghassan'dan korumak zorundaydım. Tek yolu buydu."

Kral alay etti. "İyi iş çıkardın; o çocuğu sarayıma getirdiğin anda bir Nahid olduğunu anlamıştım. Gerisini anlamak oldukça kolaydı." Sesine düşmanlık sızmıştı. "Onun doğduğu yaz, Safiye'nin öldüğü yazdı. Manizheh'in kraliçesini kurtarmak için Daevabad'a erken dönme ricalarımı görmezden geldiği yaz."

"Saffiyeh hiçbir zaman onun kraliçesi olmadı," diye karşılık verdi Kaveh. "Ve Manizheh bir kez daha sana dönmek zorunda kalmadan önce kendi çocuğuyla ancak bir hafta geçirebildi."

"Cemşid'in yeteneklerini gizlemek için bir şeyler yapması için yeterince zaman vardı, değil mi?" Kötülük Ghassan'ın yüzünü buruşturdu. "Kendini hep çok zeki görürdü... ama Darayavahoush ona sırt çevirdiğinde oğlu bu yetenekleri kullanmış olabilir. Bunda bir ironi var: Son Baga Nahid, bir Kahtani'yi kurtarmaya çalışırken Afşin'i tarafından neredeyse öldürülüyordu."

Nahri gözlerini kaçırdı, kalbi kırılmıştı. Dara bu gerçeği bilseydi muhtemelen kendini kılıcının üzerine atardı. Korkuluklara yaslandı, bacakları aniden güçsüzleşmişti. Ghassan

Kaveh'le tartışmaya devam ediyorlardı ve Nahri dikkatini vermesi gerektiğini biliyordu ama birden tek istediği bu korkunç saraydan kaıp kardeşini bulmak oldu.

"Minnettar olmalısınız," diyordu Ghassan. "İkinize burada bir hayat verdim. Zengin, saygın, güçlü..."

"Seninle dans ettiğimiz sürece," diye tersledi Kaveh. "Arzularımızı, hırslarımızı unutun; her şey Ghassan al Qahtani'nin büyük planlarına bağlı." Sesi acımasızdı. "Bir de Manizheh'in seni neden reddettiğini merak ediyorsun."

"Sanırım beni reddetmesinin nedeni -her ne kadar hayal kırıklığı yaratsa da- şu anda önümde duruyor." Ghassan Kaveh'i küçümseyerek süzüyordu ama gri bakışlarında tam olarak maskeleyemediği bir kızgınlık vardı. "Belli ki Manizheh'in tuhaf bir zevki varmış."

Nahri'nin sabrı aniden yok oldu. "Kendinize gelin," diye tısladı. "Burada durup yaşlı bir adamın uzun zamandır kayıp olan aşkı hakkındaki atışmalarını dinleyecek değilim. *Kardeşim nerede?*"

Ghassan'ın ifadesi karardı ama cevap verdi. "Güvenli bir yerde. şehir tekrar sakinleşene kadar güvendiğim insanlarla birlikte kalacağı bir yer."

Nahri acı bir sesle, "Bizi tekrar itaate zorlayana kadar demek istiyorsun," dedi. "Sizinle daha önce de bu yollardan geçtik. Neden bize ne istediğini söylemiyorsun?"

Ghassan başını salladı. "Her zamanki gibi açık sözlüsün Banu Nahri... Ama halkını tanıyorum. şu anda Daevaların büyük bir kısmının şafit kanına aç olduğunu tahmin ediyorum ve şafitlerin de aynı şekilde düşündüğü açık. Bu yüzden işleri yoluna koyalım." Kaveh'e döndü. "Suçu sen üstleneceksin. Kampa saldırı düzenlediğini ve alayınıza saldıran şafitleri silahlandırđını itiraf edeceksin."

"Kortejin başına gelenlerle benim *hiçbir* ilgim yok," dedi Kaveh hararetle. "Asla yapmam!"

"Umurumda değil," dedi Ghassan kesin bir ifadeyle. "Sorumluluğu alacaksın. Harap olmuş büyük vezir

kendi sapkın fanatizmi. Banu Nahida'ya karşı komplo kurduğunu itiraf edeceksin ve kendini bu şekilde rahatlattıktan sonra Kaveh ..." Soğukkanlılıkla başını duvara doğru salladı. "Kendi canına kıyacaksın."

Kaveh'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve Nahri hızla ileri atıldı. "Sana izin vermeyeceğim-"

"İşim bitmedi." Ghassan'ın yüzünde farklı, okunması daha zor bir ifade belirdi. "Banu Nahida, senden en küçük çocuğuma bir mektup göndermeni ve ona tutuklandığını ve bir darbe girişiminde onun suç ortağı olmakla suçlandığını bildirmeni isteyeceğim. Ve teslim olmadığı takdirde yarın şafak vakti idam edileceğini."

Nahri yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne?"

Ghassan onu başından savdı. "İster inanın ister inanmayın, sizi bu işe bulaştırmak istemezdim ama oğlumu tanıyorum. Ali kendini şehit etmekten mutlu olabilir ama senin el yazınla yazılmış o mektubu görür görmez kendini ayaklarıma atacağından hiç şüphem yok."

"Peki sonra?" diye üsteledi. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Ghassan'ın yüzündeki soğuk mizah kayboldu. "Vatana ihanetten idam edilecek kişi o olacak."

Hayır. Nahri ellerini yumruk yaparak nefes verdi. "Onu tuzağa düşürmenize yardım etmeyeceğim," diye cevap verdi. "Hisar'ı ele geçirdiğine sevindim. Umarım bundan sonra sarayı da alır!"

"Şafağa kadar dayanamayacak," dedi Ghassan sert bir sesle. "Ve sen sadece o mektubu yazmakla kalmayacaksın, gerekirse seni kurtarması için ağlayasın diye seni Midan'a sürükleteceğim. Yoksa kardeşini öldürürüm."

Nahri geri çekildi. "Yapamazsın." Sesi titriyordu. "Muntadhir'e bunu yapmazsın."

Ghassan'ın kaşları belli belirsiz bir şaşkınlıkla kalktı. "Çok şey kaçırın biri değilsin, değil mi? Yine de evet, Banu Nahida, özlerdim. Gerçekten de Muntadhir kalbini daha yakın tutmayı öğrenirse akıllıca davranmış olur. Bu dünyada böyle sevgilerle kendini riske atıyor."

"Sen sevgi hakkında ne bilirsin ki?" Kaveh araya girdi, gözleri vahşiydi. "Sen bir canavarsın. Sen ve baban Manizheh'in kardeşine olan sevgisini onu kontrol etmek için kullandınız ve şimdi de aynısını kızına mı yapmayı planlıyorsunuz?" Kaveh Ghassan'a ters ters baktı. "Ona değer verdiğini nasıl iddia edebilirsin?"

Ghassan gözlerini devirdi. "Beni sahte merhametten kurtar, Kaveh.
Elinizde çok fazla kan var."

Ama Kaveh'in sözleri Nahri'nin ihtiyacı olan hatırlatıcıydı.

Gözlerini kapattı. Kendini kraldan uzak tutmak, zayıflıklarını maskeleyerek ve etrafına çizdiği zırhta hiçbir çatlak olmadığından emin olmak için çok uğraşmıştı. Kabilesinin kaderi zaten onun tek yumruğundaydı, yıllardır onu itaate zorlamak için onlara karşı şiddet tehdidini defalarca kullanmıştı.

Ama çabalarının bir önemi yoktu. Çünkü onun her zaman çok daha yakın bir şeyi vardı. Kıymetli. En başından beri onun zırhına bir çatlak inşa etmişti ve Nahri orada olduğunu bile bilmiyordu.

Düşünmeye çalıştı. Eğer Ali Hisar'ı ele geçirdiyse, bu sadece bir saray isyanı değildi; Kraliyet Muhafızlarının büyük kısmı artık Ghassan'ın elinden çıkmıştı. Daevabad'ın mahalleleri hakkında bildiklerini hatırlayarak, Geziriyya'nın havada sürüklenen unutulmaz dalgalarını hatırladı. Ali çoktan Geziri Mahallesi'nin kontrolünü ele geçirmiş olabilirdi. Şafit Mahallesi.

Kadın gözlerini açtı. "Yapabileceğini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Ghassan'a. "Ali'nin seni yenebileceğini düşünüyorsun."

Kralın gözleri kısıldı. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Banu Nahida."

Nahri gülümsedi; kendini hasta hissediyordu. "Ben değilim. Eskiden bu işte çok iyiydim, biliyorsun. Bir işareti okumak, zayıflıkları tespit etmek. Aslında seninle bu konuda ortak noktamız var." Boğazı düğümlendi. "Ve Cemşid... Eminim bu sırrın tadını çıkarmışsındır." Başını Kaveh'e doğru eğdi. "Bahse girerim onu her gördüğünde bundan zevk alıyordun,

kendinden nasıl intikam alabileceğini düşünüyordun.

istediğin kadının aşkına sahip olan adama. Bundan kolay kolay vazgeçmezsin."

Ghassan ayağa kalktı. Kralın yüzü sakindi ama Nahri sesindeki sıcaklığı fark etmemiştii. "Bu tavırların hiçbir kardeşini daha çabuk geri getirmeyecek."

Üzgünüm, Jamshid. Çok üzgünüm. Nahri kalbini saran derin, korkunç hüznle savaşarak nefesini verdi. "Sana yardım etmeyeceğim."

Ghassan'ın gözleri parladı. "Anlayamadım?"

"Sana yardım etmeyeceğim," diye tekrarladı, kendinden nefret ederek. "Kardeşimi bana karşı kullanmana izin vermeyeceğim. Hiçbir sebep için."

Ghassan aniden yaklaştı. "Eğer bunu yapmazsan, Banu Nahida, onu öldüreceğim. Bunu yavaşça yapacağım ve sana da izleteceğim. O yüzden şimdi itaat ederek hepimize bir iyilik yapabilirsin."

Kaveh telaşla ayağa fırladı, yüz ifadesi altüst olmuştu. "Banu Nahri-"

Ghassan suratına ters bir yumruk indirdi. Kral belli ki göründüğünden daha güçlüydü; darbe Kaveh'i yere yuvarladı, ağzından kan fışkırdı.

Nahri'nin nefesi kesildi. Ama bu sıradan, acımasız şiddet onu daha da kararlı hale getirdi. Ghassan bir canavardı. Ama çaresiz biriydi ve Nahri, başarısız bir darbenin ardından Daevabad'a ne yapacağını düşündükçe titriyordu.

Bu da başarısız olmaması için elinden geleni yapması gerektiği anlamına geliyordu. "Zamanını boşa harcıyorsun, Ghassan. Kırılmayacağım. Bu şehir ailemin kanında var. Benim kanımda." Sesi hafifçe titriyordu. "Kardeşimin kanında. Ve eğer onu kurtarmak için son Nahidlerin de ölmesi gerekiyorsa..." Titremesini durdurdu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "O zaman halkımıza iyi hizmet etmiş olacağız."

Ghassan çok uzun bir süre ona baktı. İfadesi artık esrarengiz değildi ve onunla tartışmaya zahmet etmedi. Nahri onun işaretini okumuştı.

Ve adamın bu yüzden onu mahvetmek üzere olduğunu

biliyordu.

Geri adım attı. "Cemşid'e gerçekte kim olduğunu söyleyeceğim," dedi. "Sonra da sevdiği adamla yatmaktan bıkan kız kardeşinin, nefret ettiği bir adamı kurtarmak için ikisine de nasıl ihanet ettiğini anlatacağım." Sözler kabaydı - kendi kanıyla koparılmak üzere olan bir taht için nezaketi takas eden öfkeli yaşlı bir adamın son denemesi. "O zaman Afşin'in başlattığı işi ben bitireceğim ve kardeşini kırbaçlatarak öldürteceğim."

"Hayır, Ghassan, bekle!" Kaveh kendini kralın önüne attı. "Öyle demek istemedi. Mektubu yazacak-ah!" Ghassan yüzüne bir tekme atıp vücudunun etrafından dolanarak kapıya doğru uzanırken haykırdı.

Kaveh bir feryatla elini taşa vurdu.
Nahri keskin bir çatırtı duydu, yüzüğü paramparça oldu.

Kırık mücevherden garip bir bakırımsı pus fışkırdı.

Nahri'nin hızlı bir nefes alması için geçen sürede, buhar büyük veziri yutmak için çiçek açmıştı.

"Kaveh, o da ne?" diye sertçe sordu bakır dallar bir dansçının eli gibi uzanıp ararken. Harekette, metalik ışıltıda tanıdık bir şeyler vardı.

Kral kısa bir süreliğine arkasına baktı, her şeyden çok sinirlenmiş görünüyordu.

Buhar, kulağına doğru cıvatalanmış bakır kalıntıya doğru koştu.

Anında eridi ve Ghassan haykırdı, sıvı metal kulağına doğru akarken başını sıktı. Süleyman'ın mührü yanağında parladı ve Nahri bayıldı, büyüğü gitmişti.

Ama bu uzun sürmedi. Kralın gözleri, gri derinliklerini örten bakır bir sis gibi genişledi ve hareketsiz kaldı.

Sonra Ghassan al Qahtani onun ayaklarının dibine düşüp öldü.

Yetenekleri ona geri çarptı. Nahri şaşkın bir çığlıkla ağzını kapattı ve kralın kulaklarından, ağzından ve burnundan bakır benekli siyah kan akarken şok içinde bakakaldı.

"En Yüce Olan adına, Kaveh," diye fısıldadı. "Ne yaptın sen?"

"Yapılması gereken buydu." Kaveh çoktan Ghassan'ın cesedinin yanına gitmiş, tereddüt etmeden yayılan kan havuzuna adım atmıştı. Kralın khanjarını aldı ve bileklerindeki bağları kesmek için hızla kullandı. "Fazla zamanımız yok," diye uyardı. "Cemşid'i bulmalı ve Muntadhir'in güvenliğini sağlamalıyız."

Nahri ona baktı. Aklını mı kaçırmıştı? Ghassan'ın muhafızları kapının hemen dışındaydı. Bırakın Cemşid'i bulmayı ve Muntadhir'i "emniyete almayı", her ne demekse, kaçamayacaklardı. "Kaveh, sanırım-"

"Ne düşündüğün umurumda değil." Sesindeki zorlukla kontrol edilen düşmanlık onu şok etti. "Saygılarımla..." Bağırmmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Bu gece karar verecek olan sen değilsin. Açıkça en iyisi için olan bir şey." Ona baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Az önce yaptığın seçimin hesabını vereceksin. Bu gece değil. Bana değil. ... ama siz cevap vereceksiniz."

Kulağının yanından bir sinek vızıldadı. Nahri fark etmedi bile; dili tutulmuştu. Sonra bir başkası yüzünün yanından geçerek yanağını okşadı.

Kaveh dönüp gökyüzüne baktı. Daha fazla sinek geliyordu, göl yönünden gelen bir sürü.

Yüz hatlarında acımasız bir kararlılık vardı. "Vakit geldi." Kapalı kapının arkasından öfkeli bir bağırış duyuldu.

Nahri sesi hemen tanıdı. "Muntadhir!" Kapıya doğru hamle yaptı. Babası yerde bir kan gölü içinde yatıyor olabilirdi ama Nahri şu anda ayrı yaşadığı kocasına, bir isyanı yöneten ve bir krala suikast düzenleyen deli bir vezirden çok daha fazla güveniyordu.

"Nahri?" Muntadhir'in sesi kapıdan boğuk geliyordu ama ses tonundan diğer taraftaki muhafızlarla tartıştığı anlaşılıyordu.

Kaveh kendini Nahri ile kapının arasına itti. "Muntadhir içeri giremez Banu Nahri. Buna maruz kalamaz."

"Neye maruz kalmış?" diye bağırdı. "Babasını öldürdüğünüz gerçeğine mi?"

Ama onu geçmeye çalışırken birden Kaveh'in ne demek istediğini fark etti.

Ölü kralın üzerinde bakırımsı bir sis yeniden oluşuyordu. Ghassan'ın biriken kanından küçük metal yıldızlar gibi parıldayan parçacıklar yükseliyor ve Kaveh'in parçalanmış yüzüğünden kaçanın iki katı büyüklüğünde bir bulut oluşturuyordu.

Nahri anında geri çekildi ama buhar zararsız bir şekilde onun ve Kaveh'in yanından akıp gitti, ayrılıp bir dalga gibi belinin etrafında dalgalandı. Sinekler şimdi düzinelerce, hepsinin üzerinden vınlayarak geçiyordu.

Muntadhir kapıyı kırdı.

"Ne dediği umurumda değil!" diye bağırdı, bir çift muhafızı iterek geçmeye çalışırken. "O benim lanet olası karım ve..." Muntadhir geri çekildi, gözleri babasının kanlı bedenine kilitlendi. "Abba?"

Muhafızlar daha hızlı tepki verdi. "Kralım!" İkisi Ghassan'a, diğer ikisi de Nahri ve Kaveh'e doğru uçtu. Muntadhir kapının çerçevesinden kıpırdamadı, sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi ağır bir şekilde kapıya yaslandı.

Sinekler aniden ateş parıltılarına dönüştü ve bir kül yağmuru içinde eriyip gitti.

"Muntadhir, ben yapmadım!" Muhafızlardan biri onu yakaladığında Nahri ağladı. "Yemin ederim! Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

Bir kükreme havayı böldü, okyanus dalgalarının çarpışması ve bir timsahın böğürmesi gibi bir çığlık. Sesi çok uzaklardan geliyordu ama vücudundaki tüm tüyleri diken diken etmişti.

Nahri bu kükremeyi daha önce
de duymuştu. Buhar tekrar
vurdu.

Ghassan'ın yanına giden muhafızlar çığlık atarak başlarını tuttular. Onu yakalayan asker kolunu bıraktı ve bir çığlıkla geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Yadigârı intikamcı bir hızla kulağına saplandı. Acı içinde feryat ederek yüzünü tırmaladı.

"Hayır." Kaveh'in dehşet dolu fısıltısı feryatları böldü. Bakışları hâlâ kapıya yaslanmış olan Muntadhir'e kilitlendi. "Böyle olmaması gerekiyordu!"

Muntadhir'in gözleri korkuyla parladı.

Nahri tereddüt etmedi. Ayağı fırladı ve şimdi üç katına çıkmış olan bakır rengi bulut kocasına doğru uçarken pavyonun diğer ucuna doğru koştu.

"Banu Nahida, bekle!" Kaveh ağladı. "Sen-"

Başka ne söyleyeceğini duymadı. Hemen arkasındaki buharla Nahri kendini Muntadhir'in üzerine attı.

Nahri kapının bir merdivene açıldığını çok geç hatırladı.

Muntadhir karnına sert bir darbe alınca homurdandı ve ardından dengesini kaybedince haykırdı. Merdivenlerden aşağı yuvarlandılar, çeşitli uzuvları tozlu taşla çarptı ve en altta bir yığın halinde yere düştüler.

Altında sıkışan Muntadhir küfretti. Nahri'nin nefesi kesildi, rüzgâr ciğerlerini parçaladı. Demir kelepçeler yüzünden yetenekleri hâlâ körelmişti ve sol bileğinden aşağıya doğru inen yakıcı bir acıyla morarmış ve hırpalanmıştı.

Muntadhir gözlerini kırptırdı ve sonra gözleri kocaman açılarak kızın omzunun ötesindeki bir şeye kilitlendi. "Koş!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve onu yukarı çekti.

Kaçtılar. "Emanetiniz!" Nahri hırıldadı. Girdikleri koridorun karşısındaki koridorda biri Geziriyye dilinde haykırdı. Sonra, tüyler ürpertici bir şekilde, feryat aniden sessizliğe gömüldü. "Kutsal emanetinizi çıkarın!"

Onlar koşarken parmakları beceriksizce ona uzandı.

Nahri omzunun üzerinden baktı ve bakır rengi sisin aç, kötü niyetli bir dalga gibi onlara doğru geldiğini görünce dehşete kapıldı. "Muntadhir!"

Onu çekip çıkardı ve buhar onları yuttuğu anda bakır cıvıtaı fırlattı. Nahri dehşet içinde nefesini tuttu. Ve sonra geçti, koridorda hızla ilerledi.

Muntadhir dizlerinin üzerine çöktü, öylesine titriyordu ki Nahri dişlerinin takırdadığını duyabiliyordu. "Bu da neydi böyle?" diye soluk soluğa bağırdı.

Kalbi küt küt atıyor, yankısı kafasında zonkluyordu. "Hiçbir fikrim yok."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Babam... *Kaveh*. Onu öldüreceğim." Sendeleyerek ayağa kalktı ve bir elini duvara dayayarak geldikleri yöne doğru döndü.

Nahri onu engellemek için hamle yaptı. "Şu anda önemli olan bu değil."

Ona ters ters baktı, yüzünü şüphe kaplamıştı. "Sen-"
"Hayır!" diye tersledi. "Gerçekten mi, Muntadhir? Az önce kendimi
Seni kurtarmak için merdiven boşluğundan aşağıya."

Yüzü kızardı. "Özür dilerim. Ben sadece ... o ..." Sesi çatallaştı ve gözlerini kabaca sildi.

Sözlerine sinmiş olan keder, kadının öfkesini köreltti. "Biliyorum." Boğazını temizledi ve bağlı bileklerini uzattı. "Şunu üzerimden alır mısınız?"

Hançerini çekip çıkardı, kumaş bağları hızla kesti ve demir kelepçelerden kurtulmasına yardım etti. Güçleri damarlarında yanarken, kabarmış cildi ve koyu morlukları anında iyileşirken rahatlamış bir şekilde nefes aldı.

Muntadhir tekrar konuşmak için ağzını açmıştı ki koridorda bir ses yankılandı. "Banu Nahida!"

Kaveh'ti.

Nahri bir elini kocasının dudaklarına götürerek onu gölgelerin içine çekti. "Başka numaraları olup olmadığını öğrenmeyelim," diye fısıldadı. "Saraydaki diğer Gezirileri uyarmamız gerekiyor."

Gölgelerin içinde bile adamın yüzünün solgun olduğunu görebiliyordu. "O kadar uzağa yayılacağını mı

düşünüyorsun?"

"Duruyormuş gibi mi görünüyordu?"

"Siktir." Uygun bir cevap gibi görünüyordu. "Tanrım, Nahri ... sarayda kaç Geziri olduğunu biliyor musun?"

Kadın acımasızca başını salladı.

Ani bir gümbürtü koptu, zemin ayaklarının altında titredi. Sadece bir saniye sürdü ve sonra kayboldu.

Nahri kendini destekledi. "O da neydi?"

Muntadhir ürperdi. "Bilmiyorum. Sanki tüm ada sarsılmış gibi hissediyorum." Elini endişeyle sakalının üzerinde gezdirdi. "O buhar... ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Nahri başını salladı. "Hayır. Yine de kardeşinin üzerinde kullanılan zehre benziyordu, değil mi?"

"Kardeşim." Kocasının ifadesi karardı ve ardından yüzünü panik kapladı. "*Kız kardeşim.*"

"Muntadhir, bekle!" Nahri

bağırdı. Ama o çoktan

koşmaya başlamıştı.

ZAYNAB'IN DAİRELERİ KAPANMAMIŞTI VE

Harem bahçesine vardıklarında Müntehir ve Nahri nefes nefese kalmışlardı. Hastanede başına bağladığı eşarp çoktan gitmiş, bukleleri nemli tenine yapışmıştı.

"Cemşit bana hep daha fazla egzersiz yapmam gerektiğini söylerdi," diye nefes nefese kaldı Müntehir. "Dinlemeliydim."

Cemşid. Onun adı kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi.

Muntadhir'e bir bakış fırlattı. Ortada daha da karmaşık hale gelen bir durum vardı. "Baban onu tutuklattı," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Muntadhir. "Neden kapıyı yumrukladığımı sanıyorsun? Vecit'in onu şehir dışına çıkardığını duydum. Babam Kaveh'e nereye götürdüğünü söyledi mi?"

"Şehir dışında mı? Hayır, baban bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Muntadhir hayal kırıklığı içinde inledi. "Bütün bunları daha önce durdurmalıydım. Senin de onun elinde olduğunu duyduğumda..." Kendine kızgın bir sesle sözünü kesti. "En azından sana Cemşid'den ne istediğini söyledi mi?"

Nahri tereddüt etti. Ghassan bir canavar olabilirdi ama yine de Muntadhir'in babasıydı ve Nahri'nin şu anda kocasının acısını daha da artırmasına gerek yoktu. "Bana sonra sor."

"Eğer daha sonra hayatta kalırsak," diye mırıldandı Muntadhir. "Bu arada Ali sonunda aklını kaybetti. Hisar'ı ele geçirdi."

"Saray yerine Hisar'da olmak için mükemmel bir gece gibi görünüyor."

"Haklısın." Zeyneb'in dairesinin önündeki pavyona giden narin kemerin altından geçtiler. Zengin tik ağacından bir platform kanalın üzerinde süzülüyor, ince palmiye ağaçlarının narin yapraklarıyla çerçeveleniyordu.

Zeynep oradaydı, çizgili keten bir kanepeye tünemiş, bir parşömeni inceliyordu. Nahri'nin içini bir rahatlama kapladı ama prensesin yanında kimin oturduğunu görünce hemen ardından şaşkınlık geldi.

"*Aqisa?*"

Muntadhir platform boyunca yürüdü. "Tabii ki buradasın. Kardeşimin kirli işlerini yapıyorsun sanırım?"

Aqisa arkasına yaslandı, bu hareket belindeki kılıç ve hançeri ortaya çıkardı. Rahatsız olmamış gibi görünerek cevap vermeden önce elindeki kâğıt inceliğindeki porselen fincandan yavaşça bir yudum kahve aldı. "Benden bir mesaj iletmemi istedi."

Zeynep, alışılmadık bir şekilde gergin görünerek parşömeni ustalıkla geri sardı. "Görünüşe göre Ali son konuşmamızdan oldukça etkilenmiş," dedi son kelimelere takılarak. "Abba'yı ortadan kaldırmamızı istiyor."

Muntadhir'in yüzü buruştu. "Biz bunu aştık, Zeynep." Kız kardeşinin yanındaki kanepeye çöktü ve nazikçe onun elini tuttu. "Abba öldü."

Zeynep geri çekildi. "Ne?" Adam başka bir şey söylemeyince eli ağzına gitti. "Tanrım... lütfen bana Ali deme-"

"Kaveh." Muntadhir kız kardeşinin emanetine uzandı ve dikkatlice kulağından çıkardı. "Bunları hedef alan bir tür büyülu buhar saldı." Kutsal emaneti bahçenin derinliklerine fırlatmadan önce havaya kaldırdı. "Bu çok kötü, Zeynep. Birkaç saniye içinde dört muhafızı öldürdüğünü gördüm."

Bunun üzerine Aqisa kendi kutsal emanetini yerinden sökerek gecenin içine doğru uçurdu.

Zeynep ağlamaya başlamıştı. "Emin misin? Gerçekten öldüğünden emin misin?"

Muntadhir ona sıkıca sarıldı. "Özür dilerim, ukhti."

Yas tutan kardeşlerin arasına girmek istemeyen Nahri, Aqisa'ya yaklaştı. "Hisar'dan mı geldin? Ali iyi mi?"

Aqisa, "Bir ordusu var ve öldürücü bir sisle bir saraya hapsolmuş değil," diye cevap verdi. "Bizden daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

Nahri karanlık bahçeye baktı, düşünceleri çalkalanıyordu. Kral ölmüştü, büyük vezir bir haindi, Kaid gitmişti ve içlerinde askeri deneyimi olan tek kişi olan Ali -Şehir genelinde bir isyana karıştı.

Derin bir nefes aldı. "Ben... Sanırım bu durumda sorumluluk bize kalıyor."

Gece gökyüzü aniden daha da karardı; Nahri bunun oldukça yerinde bir tepki olduğunu düşündü. Ama yukarı baktığında ağzı kurudu. Yarım düzine dumanlı, at gibi şekil, yanıp sönen ateşten kanatlarıyla saraya doğru koşuyordu.

Aqisa onun bakışlarını takip etti ve sonra onu yakalayarak hızla dairenin içine çekti. Zeynep ve Muntadhir hemen arkalarındaydı. Kapıyı sürgülediklerinde birkaç gümbürtü ve çılgınlıkların uzaktan gelen yankısını duydular.

"Kaveh'in tek başına çalıştığını sanmıyorum," diye fısıldadı Muntadhir, yüzü kül rengi olmuştu.

Üç çift gri tonlu göz onun üzerine yerleşti. "Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye itiraz etti Nahri. "Tanrım, öyle bir şey yapsaydım sizinle birlikte olacağımı gerçekten düşünüyor musunuz? Eminim ikiniz de beni bundan daha iyi tanıyorsunuzdur."

"Buna inanıyorum," diye mırıldandı Zeynep.

Muntadhir yere çöktü. "O zaman kiminle çalışıyor *olabilir*? Hiç böyle bir sihir görmemiştim."

"Şu anda en önemli şeyin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Zeynep yumuşak bir sesle. Sarayın derinliklerinde bir yerlerden başka bağırışlar duyuldu ve Zeynep devam etmeden önce hepsi bir an sessiz kalıp dinlemeye koyuldu. "Nahri... zehir şehrin geri kalanına yayılabilir mi?"

Nahri onları kovalayan buharın vahşi enerjisini hatırladı ve yavaşça başını salladı. "Geziri Mahallesi," diye fısıldadı, Zeynep'in gözlerinde görebildiği korkuyu dile getirerek. "Tanrım, eğer oraya ulaşırsa..."

"Bir an önce uyarılmaları gerekiyor," dedi Aqisa. "Ben gideceğim." "Ben de öyle," diye açıkladı Zeynep.

"Hayır, yapmayacaksın," diye cevap verdi Muntadhir. "Şehir saldırı altındayken küçük kız kardeşimin kaçıp gitmesine izin vereceğimi sanıyorsan-"

"*Küçük kız kardeşin* izin istemiyor ve benim sözüme Aqisa'nıkinden daha kolay inanacak insanlar var. Ve burada size ihtiyaç var. İkinize de," diye ekledi Zeynep, Nahri'ye başını sallayarak. "Dhiru, eğer Abba öldüyse mührü geri alman gerek. Kaveh ya da birlikte çalıştığı her kimse bunu nasıl yapacağını bulmadan önce."

"Süleyman'ın mührü mü?" Nahri tekrarladı. Bunu hiç düşünmemişti bile; kralın tahta geçmesi dünyalar kadar uzak görünüyordu. "Babanda mı?"

Müntehir hastalanmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Onun gibi bir şey. Ona geri dönmemiz gerekecek. Bedenine."

Aqisa gözlerini Zeynep'le kilitledi. "Sandık," dedi basitçe.

Zeynep başıyla onayladı ve onları dairesine doğru çağırdı. Muntadhir'inki kadar zengin ve özenle döşenmişti ama sanat eserleriyle dolu değildi. Ya da şarap kadehleriyle.

Prenses büyük, özenle yapılmış ahşap bir sandığın yanına diz çöktü ve üzerine bir kilit açma tılsımı fısıldadı. Kapak açıldığında Nahri içeriye baktı.

Tamamen silahlarla doluydu. Kınlı hançerler ve ipekle sarılmış palalar, garip bir şekilde sevimli bir topuzun, bir tatar yayının ve bir çeşit dikenli, mücevherli zincirin yanında duruyordu.

Nahri kimin yüz ifadesinin daha çok şaşırdığını bilmiyordu, kendisinin mi yoksa Muntadhir'in mi? "Aman Tanrım," dedi. "Sen gerçekten Ali'nin kız kardeşisin."

Muntadhir zayıf bir sesle, "Ne... nerede..." diye söze başladı. Zeynep hafifçe telaşlanmış görünüyordu. "Bana öğretiyordu," Aqisa'ya başını sallayarak açıkladı.

Savaşçı kadın kılıçlarını seçmeye başlamıştı bile, Nahri ve Muntadhir'in tepkilerinden rahatsız olmamış görünüyordu. "Onun yaşındaki bir Geziri kadınının en az üç silahta ustalaşmış olması gerekir. Eğitimindeki iğrenç bir eksikliği telafi ediyordum." Zeyneb'in eline bir kılıç ve arbalet tutuşturduktan sonra dilini şaklattı. "Titremeyi bırak, kardeşim. İyi olacaksın."

Nahri başını salladı ve sınırlarını iyi bildiğinden sandığı düşündü. Çabucak bir çift küçük hançer çıkardı, ağırlıkları ona Kahire'de çanta kesmek için kullanmış olabileceği bir şeyi hatırlatıyordu. Bir an için özlemle Dara'nın odasındaki bıçağını düşündü.

Keşke onunla birkaç bıçak atma dersi daha alsaydım, diye düşündü. Efsanevi Afşin'in kuşatma altındaki bir sarayda gözle görülür derecede ürkek kocasından daha iyi bir ortak olacağından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Derin bir nefes aldı. "Başka bir şey var mı?"

Zeynep başını salladı. "Geziri Mahallesi'nde alarmı çalacağız ve sonra Ali'yi uyarmak için Hisar'a gideceğiz. O da

Kraliyet Muhafızlarını geri götürün. Sarayda gördüğünüz her Geziri'yi uyarın ve onlara da aynısını yapmalarını söyleyin."

Nahri yutkundu. Ali'nin muhafızlarla birlikte dönmesi saatler sürebilirdi. O zamana kadar Muntehir'le tek başlarına - Allah bilir neyle karşı karşıya- olacaklardı.

"Bunu yapabilirsin," dedi Zeynep. "Yapmak zorundasın." Kardeşine sarıldı. "Savaş, Dhiru. Kederlenmek için zamanın olacak ama şu anda sen bizim kralımızsın ve Daevabad her şeyden önce gelir." Sesi şiddetlendi. "Qaid'inle birlikte döneceğim."

Muntadhir sarsak bir şekilde başını salladı. "Tanrı seninle olsun." Aqisa'ya baktı. "Lütfen kız kardeşimi güvende tut." Köşke doğru başını salladı. "Geldiğimiz merdivenlerden çıkın. Yakınlarda ahırlara giden bir geçit var."

Zeyneb ve Akisa hızla ayrıldılar. "Hazır mısınız?" Nahri, Muntadhir'le yalnız kaldıklarında sordu.

Beline kötü görünümlü bir kılıç bağlarken güldü. "Zerre kadar değil. Ya sen?"

"Tanrım, hayır." Nahri iğne keskinliğinde bir hançer daha kaptı ve kolunun içine soktu. "Gidip ölelim."

Ali sıcak karanlığın içinde huzurla yüzüyor, suyun kucağına sımsıkı sarılıyordu. Tuz ve çamur kokuyordu, hayat kokuyordu, hafifçe alay ediyor ve kıyafetlerini çekiştiriyordu. Çakıl taşlı yumuşak bir dal yanağını okşarken bir diğeri ayak bileğine dolandı.

Başının arkasındaki bir zonklama onu yavaşça şimdiki zamana getirdi. Ali sersemlemiş bir halde gözlerini açtı. Karanlık etrafını sarmıştı. O kadar derin ve çamurlu bir suya batmıştı ki zar zor görebiliyordu. Anılar ona parçalar halinde geldi. Sulu canavar. Citadel'in kulesi havada yuvarlanıyordu...

Göl. Daevabad'ın gölündeydi.

Katıksız panik onu parçaladı. Kendisini tutan şeyden kurtulmak için umutsuzca çırpındı. Körü körüne çırpınırken cübbesini fark etti. Bir çeşit tuğla duvarın ufalanmış kalıntıları onu göl yatağına sabitlemişti. Ali cübbesini çekip çıkardı ve yüzeye doğru çılgınca tekmeledi. Kül ve kan kokusu suda daha da yoğunlaştı, ama o bunu görmezden gelerek yüzen enkazın yanından geçmeye çalıştı.

Sonunda kırıldı. Nefes nefese kaldı, acı içinde kıvranıyordu.

Göl kaos içindeydi.

Ali, cehennemin en karanlık çemberinden bir sahneye çıkmış olabilirdi. Çığlıklar havayı dolduruyordu, yardım çığlıkları

Bildiği tüm cin dillerinde merhamet. Bunların üzerine Ali'nin çıkaramadığı inilti, vahşi, aç sesler de eklenmişti.

Tanrım... ve su. Etrafını saran sadece enkaz değil, cesetlerdi de. Yüzlerce cin askeri, üniformaları içinde ölü olarak yüzüyordu. Ve Ali bunun nedenini gördüğünde, gözlerinden yaşlar boşanarak haykırdı.

Zeydi el Kahtani'nin isyanının, Geziri aşiretinin ve Ali'nin yaklaşık yirmi yıllık evinin gururlu sembolü olan Daevabad Kalesi yıkılmıştı.

Bir zamanların kudretli kulesi demirlerinden sökülüp göle sürüklenmiş, suyun üzerinde sadece ufalanmış bir tümsek kalmıştı. Sanki devasa bir yaratığın pençelerinden çıkmışçasına açılan yarıklar kalan binaları, askerlerin kışlalarını ve eğitim alanlarını taramış, gölün dolduracağı kadar derin yarıklar açmıştı. Kompleksin geri kalanı yanıyordu. Ali dumanların arasında hareket eden iskelet figürlerini görebiliyordu.

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzüldü. "Hayır," diye fısıldadı. Bu bir kâbustu, Marid'den gelen bir başka korkunç görüntü. "Kesin şunu!"

Hiçbir şey olmadı. Ali cesetlerin görüntüsüne tekrar baktı. Marid'in lanetiyle öldürülen cinler suyun üzerinde yüzmeye devam etmedi; parçalandılar ve bir daha asla görülmemek üzere suyun derinlikleri tarafından yutuldular.

Gölün üzerindeki lanet gitmişti.

"Birini görüyorum!"

Ali sese doğru döndüğünde, kulenin oyma ahşap kapılarından biri olan ve kırık kirişleri kürek olarak kullanan bir çift Ayaanle askeri tarafından mürettebat edilen derme çatma bir teknenin kendisine doğru ilerlediğini gördü.

"Seni yakaladık kardeşim," dedi askerlerden biri, onu gemiye çekerken. Ali'ye baktığında altın rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Evet, Tanrı'ya şükürler olsun... bu prens!"

"Onu buraya getirin!" Ali biraz uzaktan başka bir adamın bağırdığını duydu.

Suyun içinde beceriksizce kürek çektiler. Ali, ceset yığınının arasından itilen kapının görüntüsünden başını çevirmek zorunda kaldı; üniformalı arkadaşları, yüzlerinin çoğu tanıdıktı.

Bu gerçek değil. Gerçek olamaz. Ama bu onun imgelemlerinden biri gibi hissettirmiyordu. Ali'nin kafasına fısıldayan uzaylı bir varlık yoktu. Sadece şaşkınlık, keder ve katliam vardı.

Hisar'ın kalıntılarına yaklaştıkça, devrilen kulenin kalıntıları daha da büyüdü ve kayıp bir ada gibi gölden yükseldi. Dış cephesinin parçalanmış bir bölümü, orada toplanmış olan birkaç düzine savaşıyı koruyordu. Bazıları kendi etrafında kıvrılmış, ağlıyordu. Ama Ali'nin bakışları hemen savaşanlara kaydı; birkaç asker, yırtık pırtık kefenleri ıslak bedenlerine yapışmış bir çift ince, hortlağa benzer yaratığı savuşturuyordu.

Biri kılıcını çılgınca savuran Lubeyd'di. Tiksintili bir çığlık atarak sarkıntılık eden yaratıklardan birinin başını kesti ve cesedi tekmeleyerek göle geri attı.

Ali rahatlayarak ağlayabilirdi. En azından en iyi arkadaşı Hisar'ın yıkımından kurtulmuştu.

"Prensi bulduk!" diye bağırdı yanındaki Ayaanle askeri. "O yaşıyor!"

Lubeyd etrafında döndü. Onlar gelene kadar oradaydı, Ali'yi ayağa kaldırdı ve kollarını sıkıca sarılarak ona sarıldı.

"Ali abi, Allah'a şükür..." diye boğuldu. "Özür dilerim... su çok hızlı geldi ve seni odada bulamayınca-"

Ali zar zor bir yanıt verebildi. "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Bir çığlık havayı kesti, Geziriyye'de bir yalvarış. "Hayır, yapma! Tanrım, lütfen!"

Ali yıkık kulenin kenarına doğru ilerledi ve bağırان adamı gördü: sahile geri dönmeyi başarmış ancak iskelet varlıklar tarafından kuşatılmış bir Geziri askeri. Etrafını sarmışlar, onu kuma sürüklüyorlardı. Ali dişleri, tırnakları ve ağızları gördü...

Ve sonra izleyemedi, midesi kalktı. Cinin gırtlaktan gelen çığlığı kısa kesilince arkasına döndü.

"Onlar... onlar-" Kelimeyi bile söyleyemedi.

Lubayd başını salladı. Paramparça görünüyordu. "Onlar hortlak. Yaptıkları şey bu."

Ali inkâr edercesine başını salladı. "Gulyabani olamazlar. Daevabad'da hortlakları çağırarak ifrit yok ve kesinlikle ölü insan da yok!"

"Onlar gulyabani," dedi Lubeyd kararlılıkla. "Babam ve ben bir keresinde bir insan avcısını yiyen bir çiftte rastlamıştık." İrkildi. "İnsanın unutulacağı bir manzara değil."

Ali kendini baygın hissetti. Derin bir nefes aldı; dağılamazdı. Şimdi olmazdı. "Hisar'a ilk saldıran şeyi gören oldu mu?"

Lubayd başını salladı ve kollarını dizlerine sıkıca sarmış, ileri geri sallanan zayıf bir Sahraynlyı işaret etti. "İlk çıkan oydu ve söylediği şeyler..." Midesi bulanmış gibi duruyordu. "Onunla konuşmalısın."

Yüreği ağzına gelen Ali, Sahraynly adama yaklaştı. Yanında diz çöktü ve bir elini titreyen koluna koydu. "Kardeşim," diye başladı usulca. "Bana ne gördüğünü anlatabilir misin?"

Adam sallanmaya devam etti, gözleri dehşetle parlıyordu. "Gemimde nöbet tutuyordum," diye fısıldadı. "Şurada demirliydik." Kırık bir Sahrayn kum gemisinin paramparça rıhtımlara sürüldüğü yıkık iskeleyi işaret etti. "Göl... su... kendini bir canavara dönüştürdü. Hisar'a saldırdı. Orayı harap etti, bulabildiği her şeyi derinliklerine çekti." Yutkundu, daha çok titriyordu. "Onun gücü beni göle fırlattı. Lanetin beni öldüreceğini sandım... Öyle olmayınca yüzmeye başladım... ve sonra onları gördüm."

"Neyi gördün?" Ali bastırđı.

"Savaşçılar," diye fısıldadı adam. "Dumanlı atların sırtında, yaylarını çekmiş halde gölden koşarak çıktılar. Hayatta kalanlara ateş etmeye başladılar ve sonra... ve sonra..." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. "Ölüler sudan geldi. Ben izlerken tekneme doluştular." Omuzları titriyordu. "Kaptanım..." Daha çok ağlamaya başladı. "Dişleriyle boğazını parçaladılar."

Ali'nin midesi bulandı ama kendini karanlığın içinden sahile bakmaya zorladı. Evet, şimdi bir okçu görebiliyordu: yarışan bir at, gümüş bir yayın parıltısı. Bir ok uçu ...

Bir çığlık daha ve ardından sessizlik. Öfke Ali'nin içine doldu, korku ve paniğini yakıp yok etti. Dışarıdakiler onun adamlarıydı.

Yıkık Hisar'ı incelemek için döndü. Ve sonra kalbi durdu. Caddeye bakan duvarda yırtık pırtık bir delik açılmıştı.

Ali Sahraynalı adamın kolunu tekrar yakaladı. "Oradan bir şey geçtiğini gördün mü?" diye sordu. "*O şeyler bizim şehrimizde mi?*"

Denizci başını salladı. "Gulyabaniler, hayır... ama atlılar ..." Başını salladı. "En azından yarısı. Şehir surlarını geçtikten sonra ..." Sesi kuşkulu bir hal aldı. "Prens Alizayd, atları - *uçtular* ..."

"Nereye?" Ali sordu. "Onları nerede uçarken gördün?"

Adamın gözlerindeki merhamet Ali'nin içini korkunç bir korkuyla doldurdu. "Saray, prensim."

Ali ayağa fırladı. Bu rastgele bir saldırı değildi. Kimin ya da neyin böyle bir şey yapabileceğini tahmin edemiyordu ama bir strateji gördüğünde bunu anladı. Önce Muhafızlar için gelmişler, cin ordusunu bir sonraki hedef olan sarayı korumak için toplanamadan yok etmişlerdi.

Ailem. "Sahile gitmeliyiz," diye ilan etti.

Sahraynlı adam ona delirmiş gibi baktı. "Sahile ulaşmanız mümkün değil. O okçular hareket eden her şeyi vuruyor ve dışarı çıkmayı başaran birkaç cin de sudan çıktıkları anda hortlaklar tarafından canlı canlı yeniyor!"

Ali başını salladı. "Bu şeylerin şehrimize girmesine izin veremeyiz." Bir askerin, yıkık kuleye tırmanmaya çalışan, ağızları çürümüş dişlerle dolu bir çift hortlağı daha yok edişini izledi. Adam bunu oldukça kolay bir şekilde yaptı, alev alev yanan zülfikarının tek bir hamlesiyle her ikisini de ikiye ayırdı.

Ali, *yenilmez olmadıklarını* belirtti. Hem *de hiç*. Onlara avantaj sağlayan şey sayılarıydı; okların arasından geçmekten bitkin düşmüş tek bir cinin düzinelerce aç hortlak karşısında hiçbir şansı yoktu.

Suyun karşısında, başka bir cin yüzen bir enkaz parçasının üzerine tırmanmaya çalışıyordu. Ali, bir ok yağmurunun onu yere sermesini çaresizce izledi. Gizemli okçulardan oluşan küçük bir grup, su ile yıkık Hisar kompleksi arasında uzanan kırık duvarın bir bölümüne yerleşmişti. Şu anda Ali ve hayatta kalan arkadaşları güvendeydi, kulenin bir kabuğu onları okçuların görüşünden korumak için yukarı doğru kıvrılıyordu. Ama bu rahatlığın uzun süreceğini sanmıyordu.

Küçük sığınaklarını Daevabad'ın kıyısından ayıran su şeridini inceledi. Deneyen herkesin tüm zaman boyunca okçular tarafından görülebileceği gerçeği olmasaydı, idare edilebilir bir yüzüstü.

Bir karar verdi. "Buraya gelin," dedi sesini yükselterek. "Hepiniz."

Ali onların bunu yapmasını bekledi ve bu andan yararlanarak hayatta kalanları inceledi. Beş cin kabilesinin hepsinden bir karışım, çoğunlukla erkekler. İsim olarak olmasa da yüz olarak neredeyse hepsini tanıyordu - Sahrayn denizcisi hariç hepsi Kraliyet Muhafızıydı. Birkaç öğrenci, bir avuç subay ve geri kalanı piyade. Korkmuş ve şaşkın görünüyorlardı ve Ali onları suçlayamazdı. Hayatları boyunca savaşçı olarak eğitilmişlerdi ama insanları

yüzyıllardır gerçek bir savaş görmemişti. Daevabad'ın büyülu dünyanın geri kalanından bir sığınak olması gerekiyordu: hortlaklardan ve ifritlerden, yüzyıllardır ayakta duran bir kuleyi yıkabilecek su canavarlarından.

Derin bir nefes aldı, önermek üzere olduğu karşı saldırının intihara yakın doğasının farkındaydı. "Neler olduğunu bilmiyorum," diye başladı. "Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum. Ama burada güvende değiliz." Uzak kıyıda görünen dağları işaret etti. "Lanet gölden kalkmış olabilir ama çoğumuzun o kadar yüzebileceğini sanmıyorum. Dağlar çok uzakta. Ancak şehir öyle değil."

Sahrayn denizcisi tekrar ürperti. "O sahile ulaşmayı başaran herkes katledildi." Sesi yükseldi. "Bıçakları birbirimizin boğazına dayamalıyız - bu canlı canlı yenmekten daha iyi bir kader."

"Bizi avlıyorlar," diye savundu Ali. "Birlikte savaşırsak daha fazla şansımız olur..." Etrafındaki adamlara şöyle bir baktı: "Daha sonra öldürölmek için mi burada kalıyorsunuz? Hisar'a ne yaptıklarına bir bakın. Bunun kasıtlı olmadığını mı düşünüyorsunuz? Önce Kraliyet Muhafızlarının peşine düştüler ve bize saldıran her neyse, mahsur kalmış bir grup hayatta kalana merhamet edeceğini düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

Yüzünde kötü bir yara izi olan bir Geziri yüzbaşısı konuştu. "O okçuların görüş alanında olacağız. Yüzdüğümüzü görecekler ve daha kıyıya yaklaşmadan bizi ok yağmuruna tutacaklar."

"Ah, ama geldiğimi görmeyecekler." Ali sandaletlerini tekmeledi. Onlarsız yüzmek daha kolay olacaktı. "Duvara ulaşana kadar suyun altında kalacağım."

Kaptan ona baktı. "Prens Alizayd... cesaretiniz takdire şayan ama suyun altında o kadar uzun yüzemezsiniz. Ve yüzebilseydiniz bile, siz sadece bir kişisiniz. O savaşçılardan en az bir düzine ve muhtemelen yüz hortlak saydım. Bu intihar olur."

"Yapabilir." Bu Lubeyd'di, sesi yoğundu. Ali'nin bakışlarıyla karşılaştı ve arkadaşının gözlerindeki keder ve hayranlık karışımından Ali, Lubeyd'in ne yapmaya hazırlandığını bildiğini anlayabildi. "O bizim gibi savaşıyor."

Birçok yüzün hâlâ kararsız olduğunu gören Ali sesini yükseltti. "Daevabad bizim evimiz! Hepiniz onu savunmak için, az önce pek çok kardeşimizi öldüren aynı canavarlar tarafından katledilmek üzere olan masumları savunmak için yemin ettiniz. O sahile geri döneceksiniz. Toplayabildiğiniz kadar silah toplayın. Birbirinizin yüzmesine yardım edin. Tahta parçalarının üzerinde kürek çekin. Nasıl yaptığınız umurumda değil, ama karşıya geçin. *Savaşın*. O şeyleri şehre girmeden durdurun."

Son sözlerini söylediğinde, adamların büyük bir kısmı ayağa kalkmıştı, yüzleri asık ama kararlıydılar, ama hepsi değil.

"Öleceğiz," dedi Sahraynlı denizci kısık sesle.

"O zaman şehit olarak öleceksiniz." Ali hâlâ oturmakta olanlara ters ters baktı. "Ayağa kalkın!" diye kükredi. "Arkadaşlarınız öldü, kadınlarınız ve çocuklarınız savunmasız ve siz burada oturup kendiniz için ağlıyor musunuz? Hiç utanmanız yok mu?" Sırayla her birinin bakışlarıyla karşılaşarak durakladı. "Hepinizin bir seçeneği var. Bu geceyi bir kahraman olarak, aileleriniz güvendedeyken ya da onlar cennetteyken, girişleri sizin kanınızla satın alınmış olarak sonlandırabilirsiniz." Zülfikarını çekti, uzunluğundan ateş fişkırıyordu. "*AYAKLAN!*"

Lubeyd vahşi ve biraz da korkmuş bir çığlıkla kılıcını kaldırdı. "Gelin, sizi şişirilmiş şehir doğumlu veletler!" diye bağırdı. "Cesaretiniz hakkında duyduğum onca övgüye ne oldu? Bu gece anlatacakları hikâyelerde hakkınızda şarkılar söylenmesini istemiyor musunuz? Hadi gidelim!"

Bu diğerlerini de ayağa kaldırdı. "Kendinizi hazırlayın," diye emretti Ali. "Dikkatleri dağılır dağılmaz gitmeye hazır olun." Kalbi hızla çarparak zülfikarını tekrar kılıfına soktu ve kılıçlarını sabitlemek için harap olmuş dishdasha'sından bir uzunluk kopardı.

Lubeyd bileğinden tutup onu kendine çekti. "Sakın ölme, Alizayd al Qahtani," dedi alnını Ali'nin alnına bastırarak. "Açlıktan ölmek üzere olan kışını bir yarıktan hortlaklar tarafından yenildiğini göresin diye çıkarmadım."

Ali gözlerine dolan yaşlarla savaştı; ikisi de onun sahilden canlı çıkma şansının çok az olduğunu biliyordu. "Tanrı seninle olsun, dostum."

Arkasını döndü. Kanında dolaşan korkuyu gösteremeden, diğerleri bir saniye bile tereddüt edemedi Ali göle daldı.

Derinlere doğru yüzdü, bu hareket onu deniz kabusuyla ilgili anılarına geri götürdü. Su alüvyonla kararmış olsa da aşağıdaki göl yatağını gördü. Çamurlu ve griydi, rüyasındaki yemyeşil deniz ovasının soluk bir taklidiydi.

Bütün bunların arkasında Maridler olabilir miydi? Ali onların öfkesini hatırlayarak merak etti. Evlerini geri almak için mi dönmüşlerdi?

Yüzmeye devam etti. Ali hızlıydı ve aradığı duvarı görmesi uzun sürmedi. Suyun yüzeyini sessizce kırarken kendini duvara yaklaştırmaya özen gösterdi.

Sesler. Ali daha yakından dinledi. Ne beklediğinden emin değildi.

-Bilinmeyen bazı iblislerin anlamsız sözleri, maridlerin sürünen dili... Ama duyduğu şey kanını dondurdu.

Divasti'ydi.

Daevalar tarafından saldırıya mı uğramışlardı? Ali yukarı baktı, sarkan kayanın dar bir ağzını geçti ve genç bir adamla göz göze geldi. Kömür rengi bir palto ve siyah tozluklar giymiş, koyu renkleri gölgelerle mükemmel uyum sağlayan bir Daeva olabilirmiş gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına, bir grup Daeva hortlaklar ve uçan atlarla donanmış olarak gölden nasıl geçebildi?

Daeva adamı aniden doğruldu, dikkati gölde yoğunlaştı. Yayına uzandı ...

Ali bir sonraki nefeste sudan çıkmıştı. Adamın şaşkın bakışları önünde kendini duvara çekti, zülfikarını çekti ve ateşli kılıcını okçunun göğsüne sapladı.

Adamın çığlık atma şansı yoktu. Ali onu zülfikarının ucundan itti ve suya düşürdü. Daha sıçrama sesi bile duyulmadan diğerlerine dönmüştü.

Daevalar, üç kişi. Bir başka okçu -uzun siyah örgülü bir kadın- ve bir geniş kılıç ve bir gürzle silahlanmış iki adam. Onun gelişiyile şaşırmış görünüyorlardı, yoldaşlarının ölümünden dehşete düşmüşlerdi. Ama korkmamışlardı.

Ve hayal edebileceğinden *çok* daha hızlı tepki verdiler.

İlki geniş kılıcını çekti, zülfikarına sertçe çarpmadan önce Ali'yi demir kokusuyla uyardı. Adam zehirli alevden kaçınmaya dikkat ederek geri çekildi. Bu Ali'nin diğer Gezirilerle, zülfikarlara karşı eğitim almış savaşçılarla ilişkilendirdiği bir hareketti.

Bir Daeva adamı *bunu* nereden öğrenmişti?

Ali eğildi ve yüzüne doğru savrulan çivili topuzdan kıl payı kurtuldu. Daevalar etrafını sarmak için düzgünce yayıldılar ve tek kelime etmeden mükemmel bir uyum içinde hareket ettiler.

Sonra kalan okçu Cinnistani tısladı. "Bu Afshin-katili." Alaycı bir kahkaha attı. "Biraz samimiyetsiz bir unvan, kum sineği."

Kılıç ustası ileri atılarak Ali'yi onu engellemeye zorladı ve topuz taşıyıcısı dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek tekrar saldırdı. Bu kez topuz Ali'nin omzuna saplandı ve çiviler bir et parçasını yırttı.

Ali yandığında nefesi kesildi ve Daeva adamlarından biri ona baktı. "Seni canlı canlı yiyecekler, biliyorsun," dedi aşağıdaki gulyabanileri işaret ederek. "Bizi değil tabii ki. Emirler falan. Ama bahse girerim

Ŗu anda havada *senin* kanının kokusunu alıyorlar. Eminim bu onları açlıktan öldürüyordur."

Üç savaŖçı yaklaŖarak Ali'yi duvarın kenarına doğru zorladı. Daevaları kimin eğittiğini bilmiyordu ama çok iyi bir iŖ ıkarmıŖlardı, askerler tek bir akıldan ıkmıŖ gibi hareket ediyorlardı.

Ama sonra kılıç ustası çok yaklaŖtı. Ali boŖluėu görerek yere düŖtü ve topuzlu adama doğru hamle yaptı. Adamı kalçasından yakaladı, zehirli alevler arkalarında hızla kararan bir et çizgisi bıraktı.

"Behram!" diye bağırdı okçu dehŖet içinde. Adam Ŗok olmuŖ gibi baktı, eli ölümül yarasına gitti. Sonra Ali'ye baktı, gözleri çılgına dönmüŖtü.

"Banu Nahida için," diye fısıldadı ve ileri atıldı.

Adamın açıklamasına *tamamen* hazırlıksız yakalanan Ali, onun umutsuz saldırısına karŖı hazırlıksızdı. Savunmak için zülfikarını kaldırdı ama fark etmedi. Adam darbeyi karnından aldı, kendini Ali'nin üzerine attı ve ikisini de duvardan aŖaėı yuvarladı.

Ali ıslak kumun üzerine kemiklerini sarsan bir darbeye indi. Yüzünün üzerinden bir dalga geçti ve omzu zonklayarak suda boğuldu. Zülfikarı gitmiŖ, öldürdüğü Daeva adamının bedenine saplanmıŖtı ve Ŗimdi sığlığın derinliklerinde yatıyordu.

Tiz bir inilti onu dizlerinin üzerine çöktürdü, ölümsüz gulyabanilerin a iniltileri ve dilsiz çığlıkları giderek yükseliyordu. Ali başını çevirdi.

Gözleri fal taŖı gibi açıldı. Ona doğru koŖan çok sayıda hortlak vardı; bazıları ürümüŖ et ve kanlı diŖlerle ŖiŖmiŖ cesetlerdi, diğerleri iskelete dönüşmüŖtü, pençeli elleri bıçak gibi keskindi. Ve yaklaŖmalarına sadece saniyeler kalmıŖtı. Onu diri diri yiyecekler, paralayacaklar ve arkadaşlarını bekleyeceklerdi -Ŗu anda bile bir ok attığını gördüğü okudan kurtulan birkaç kiŖi.

Hayır. Bu onların kaderi olamazdı. Onun ailesi, onun şehri. Ali ellerini ıslak kuma soktu, su parmaklarının arasından akıyordu.

"Bana yardım et!" diye yalvardı, marid'e haykırarak. Kadim canavarlar onu çoktan kullanmıştı; yardımlarının korkunç bir bedeli olacağını biliyordu ama şu anda Ali'nin umurunda değildi. "Lütfen!"

Hiçbir şey yoktu. Su sessiz ve cansız kaldı. Maridler gitmişti.

Ama zihninin küçük bir köşesinde bir şey kıpırdandı. Beklediği gibi yabancı bir varlık değil, tanıdık ve rahatlatıcı bir varlık. Ali'nin Bir Nabat'ın sular altında kalan tarlalarında yüzmekten ve suyun yaşamı nasıl yeşerttiğini izlemekten zevk alan yanı. Annesinin ona özenle yüzmeyi öğrettiği küçük çocuğun anısı. Onu sayısız suikastçiden kurtaran koruyucu içgüdü.

İnkâr ettiği bir parçası, onu korkutan bir güç. O korkunç gecede göle düştüğünden beri ilk kez... Ali onu kucakladı.

Bir sonraki dalga kırıldığında, dünya sessizdi. Yumuşak, yavaş ve gri. Birdenbire, Zülfikar'ının yanında olmaması önemli değildi. Sayıca az olması.

Çünkü Ali'nin başka *her şeyi* vardı. Ayaklarının dibindeki su, kafesinde volta atan ölümcül ve öfkeli bir hayvan gibiydi. Havadaki yoğun ve baş döndürücü nem her yüzeyi kaplıyordu. Suyun altındaki akarsuların güç ve hayat fışkıran damarları ve kayalık uçurumlardaki taştan hapisanelerini patlatmaya hevesli pınarlar.

Parmakları khanjarının kabzasının etrafında kıvrıldı. Etrafını saran hortlaklar birdenbire aslı olmayan dumanlı cisimler gibi göründü, Daevalar ise çok daha fazlası değildi. Onlar ateş kanlıydı, gerçek, parlak yanıyorlardı.

Ama ateş söndürülebilir.

Ali gecenin i ç i n d e ç ı ğ l ı k attı ve havadaki nem etrafını sararak yaralarını yalayan bir yağmur gibi yağdı,

hırpalanmış bedenini yatıştırdı ve iyileştirdi. Parmaklarını şıklatarak, kumsalı örtmek için bir sis kaldırdı. Ani körlüğüne şaşıran okçunun haykırırırını duydu.

Ama Ali kr değildi. Zlfikarına doğru hamle yaptı ve tam hortlaklar saldırırken onu l adamın bedeninden çekip aldı.

Bir elinde zülfikar, diğerinde hançerle, ıslak bıçaklarından su damlacıkları fışkırırken, zombi kalabalığını yarıp geçti. Gelmeye devam ettiler, durmak bilmiyorlardı, başını keştiği her bir hortlak için iki yeni hortlak ilerliyordu. Çürümüş uzuvlarını saran deniz yosunları, dişleri ve kemikli elleri kırıp geçiren öfkeli bir telaştı.

stndeki duvarda duran Daevalar kaçırırken, ateşten kanlı bedenlerinin ısısı kayboldu. Başkaları da vardı; Ali onlara katılmak için acele eden bir lnn daha olduğunu ve beşinin çoktan Hisar'ın kalıntılarında olduğunu hissedebiliyordu. Bildiği kadarıyla toplamda on kişiydiler.

Ali on adam öldürebilirdi. Yolunu kesen gulyabaninin kafasını keşti, bir diğerinin gğşne tekme attı ve ardından Daevaların peşinden koştu.

Durup hançerini en yakınına savurdu ve adamı sırtından yakaladı. Ali yetiştiğinde hançeri daha derine sapladı, adam çığlık atmayı kesene kadar çevirdi ve sonra çekip çıkardı.

Vurma sesi dikkatini çekti. Yarattığı karanlığın içinden geriye baktığında, dumanlı atların sırtında su kenarı boyunca koşan iki okçu gördü. Biri yay kirişini geri çekti.

Ali tıslayarak göle seslendi. Sulu parmaklar atların bacaklarına dolanarak okçuları derinliklere sürükledi ve büyülü binekleri bir sis bulutu içinde kayboldu. Koşmaya devam etti. Kaan Daevalardan ikisi durdu, belki de cesaret patlamasıyla yerlerinde durup arkadaşlarını savunmak için ilham almışlardı.

Ali zülfikarını ilkinin kalbine sapladı, hançeri ikincisinin boğazını açtı.

Yedi adam gitti.

Ancak hortlaklar, Hisar'ın yıkık dış duvarına doğru hamle yaptığında onu yakaladı ve tırmanmaya çalışırken onu geri çekti. Bir kemik bulanıklığı vardı, çürüme ve kan kokusu onu parçalıyordu. Bir tanesi zaten yaralı olan omzunu derinlemesine ısırduğında Ali çığlık attı. Her yerdeydiler ve panik onu ele geçirirken güçlü su büyüüne tutunması azaldı.

Daevabad, Alizayd, babasının sesi fısıldadı. *Daevabad önce gelir*. Fena halde kan kaybeden Ali, içinde çılginca akan ham büyüü kucaklayarak kendini daha fazla teslim etti, öyle ki vücudu patlayacakmış gibi hissediyordu.

Karşılığında ona bir hediye verildi. Altında zengin bir su damarı olduğunun aniden farkına vardı, kumun altında derinlere doğru kıvrılan gizli bir dere. Ali onu çağırdı, bir kırbaç gibi yukarı çekti.

Taş, kum ve su uçtu. Ali onu hortlaklara fırlattı ve sürüden kaçmasına yetecek kadarını öldürdü. Yıkık Kale duvarının üzerinden atladı.

Başka bir çift Daeva onunla başa çıkmak için bırakılmıştı, cesaretleri zülfikarının iki hızlı vuruşuyla ödüllendirildi ve kafalarını aldı. Yüzünden kan akıyordu, yırtık pırtık dishdasha'sının altında yanan et parçaları vardı.

Önemli değildi. Ali gediğe doğru hızla ilerledi, savaşmayı ilk öğrendiği kırık dökük avluda ilerlerken üzerine oklar yağıyordu. Her yerde cin arkadaşlarının cesetleri vardı; bazıları oklarla delinmiş, bazıları hortlaklar tarafından parçalanmış, diğerleri ise göl canavarının kompleksin üzerine saldıgı şiddetli kargaşada ezilmişti. Keder ve öfke damarlarına dolmuş, onu ilerlemeye itmişti. Okçular çağrılan sisin içinde görebiliyor olsalar da, bir tanesi neredeyse tam isabet kaydederek kalçasını yırttı. Ali'nin nefesi kesildi.

Ama durmadı.

Sıkılmış bir grup öğrenciye ekonomi öğretmeye çalıştığı güneşli divan olduğunu hayal meyal hatırladığı yıkık bir kumtaşı yığınının üzerinden atladı. Kılıç ustası

Onunla alay eden adam Şimdi orada durmuş, kılıcını kaldırırken titriyordu.

"İblis!" diye bağırdı Daeva. "Ne halt ediyorsun sen-"

Ali hançeri ile onu susturdu.

Dört kişi kaldı. Nefes aldı ve bir an için çevresini inceledi. Bir bakışta iki okçunun hâlâ Hisar duvarında durduğunu gördü; sahile inen askerleri kolayca hedef alabilecekleri bir konumdaydılar. Kalan iki Daeva'nın ellerinde kılıçlar vardı. Kale duvarında Şehre açılan gedikten adım adım ilerliyorlardı, peŐlerinde bir hortlak sürüŐü vardı.

Ali gözlerini kapadı, kılıçlarını bıraktı, yere çöktü ve ellerini gölün saldırısından geriye kalan su havuzlarından birine daldırdı. Uzaktan arkadaşlarını hissedebiliyordu, Kraliyet Muhafızları'ndan hayatta kalan son kişiler sudan sendeleyerek çıkıyordu. Ama hiçbirisi Hisar'a yakın değildi. Henüz değillerdi.

Güzel. Göle tekrar seslendi, zihninde hızlandığını hissetti. Öfkeliydi. Kalbini kıran Taş Ada'dan intikam almak istiyordu.

Ali küçük bir parça almasına izin vermek üzereydi. Duvara vuran dalgalara s e s l e n d i . Gel.

Cevap verdiler.

Su kükreyerek Hisar'a çarptı ve okçuları taş avluya savurdu. Ona yaklaŐığında parçalandı, hortlakları yakalamak ve onları parçalara ayırmak için aceleyle geçti. Son Daevaları da yutup Şehrin geri kalanını yutmaya hevesli bir Şekilde gediğe doğru koşarken tek bir çığlık havayı yırttı.

Ali onu dizginlemek için her Őeyini harcadı. Kafasının içinde bir uluma duydu ve sonra çığlık atan kendisi oldu, gölü geldiğini yöne doğru geri çekerken yeri tırmaladı. Su ayaklarının dibine düştü, kumun içine daldı ve yıkık, kayalık yarıkların içine girdi.

Büyü üzerindeki etkisi dağıldı ve Ali yere yığıldı. Kan ve ter eşit miktarda ondan dökülürken

yere yığılmıştı. Kulakları çınlıyor, Marid'in vücudunda açtığı yaralar zonkluyordu. Kasları tutulurken görüşü kısa süreliğine bulanıklaştı.

Ve sonra soğuk, ıslak zeminde hareketsiz yatıyordu. Gökyüzü zengin bir siyahtı, yıldızların yayılması güzel ve davetkârdı.

"Alizayd!"

Ali, Lubeyd'in ismini haykırdığını duysa da, arkadaşı bir dünya uzakta gibiydi. Çağırın yıldızlar ve altında yayılan ılık kan dışında her şey öyleydi.

Bir gök gürültüsü sesi duyuldu. Gece gökyüzü bulutsuz olduğu için garip olduğunu fark etti.

"Ali!" Lubeyd'in yüzü onunkinin üzerinde belirdi. "Ah, kardeşim, hayır..." Arkasına baktı. "Yardıma ihtiyacımız var!"

Ama toprak çoktan soğumaya başlamış, kumların arasından sızan su onu kucaklamaya başlamıştı. Ali gözlerini kırptırdı, zihni bir derece daha berraklaşmıştı. Gözlerinin önünde dans eden lekeler de soldu; tam bu sırada Ali, Lubeyd'in arkasından yükselen yağlı siyah dumanı fark etti. Dallar birbirine dolanarak dans ediyordu.

Ali arkadaşının adını mırıldanmaya çalıştı. "Lu-Lubay-"

Lubeyd onu susturdu. "Sorun yok, sadece dayan. Seni o Nahid'ine götüreceğiz ve iyi olacaksın." Ali'nin zülfikarını kemerine geri soktu ve gözlerindeki endişeyi silmek için çok az şey yapsa da yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunun olmasına izin verme-"

Sarsıcı, çıtırdayan bir ses Lubeyd'in sözlerini çaldı. Arkadaşının yüz ifadesi dondu ve sonra çıttırtı tekrar geldiğinde vücudu hafifçe sarsıldı, korkunç bir emme sesi. Lubeyd konuşacakmış gibi ağzını açtı.

Dudaklarından siyah kan döküldü. Ateşli bir el onu yolundan itti ve arkadaşı yere yığıldı.

"Yaradan adına...", dedi dumanlı bir ses. "Nesin sen -Seni sevimli, yıkıcı kaos parçası?"

Ali, pençeli elleriyle kanlı bir savaş baltası tutan, tepesinde beliren yaratığa bakakaldı. Sıkıştırılmış ılık gibi görünen uzuvları ve parlayıp sönen altın rengi gözleri olan sıska bir şeydi. Ve onların dünyasında buna benzeyen tek bir yaratık vardı.

Bir ifrit. Bir ifrit Daevabad'a perdeyi geçti.

İfrit onu boğazından yakaladı ve Ali havaya kaldırılırken nefesi kesildi. Onu kendine doğru çekti, ısıltılı gözleri Ali'nin yüzünden birkaç santim uzaktaydı. İfrit dilini keskin dişlerinin üzerinde gezdirirken kan ve kül kokusu Ali'nin üzerine sinmiş, vahşi yüz ifadesindeki açlık ve merak açıkça belli olmuştu.

Nefes aldı. "Tuz," diye fısıldadı. "Marid'in aldığı kişi sensin, değil mi?" Jilet gibi keskin pençelerinden biri boğazına sertçe bastırdı ve Ali, iblisin onu parçalayıp açmasının hiçbir şey olmayacağı izlenimine kapıldı. "Ama bu..." Yıkık avluyu ve boğulmuş Daevas'ı işaret etti. "Hiç böyle *bir şey* görmemiştim." Diğer eli Ali'nin kolunda gezindi, hızlı bir inceleme yaptı. "Senden yayılan büyüye benzer bir şey de görmedim." Ateş saçan gözleri parlıyordu. "Seni parçalara ayırmak isterdim ufaklık. Nasıl çalıştığını gör, katman katman ..."

Ali kendini kurtarmaya çalıştı ve Lubeyd'in cesedini, cam gibi, görmeyen gözleri gökyüzüne sabitlenmiş halde gördü. Boğuk bir inkâr çılgılığıyla Ali zülfikarına uzandı.

İfrit'in parmakları aniden boğazını sıktı. Dilini onaylamaz bir şekilde gıdıkladı. "Şimdi bunların hiçbiri yok."

"Prens Alizayd!"

Ali, iblisin boğazına yapışmış demir pençeyle boğuşurken, uzakta koşan bir grup adamı gördü: Kraliyet Muhafızları'ndan sağ kalanların geri kalanı.

"*Prens mi?*" diye tekrarladı ifrit. Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. "Ne yazık. Peşinde bir başkası var ve *benim* bile geçemeyeceğim bir öfkesi var." İçini çekti. "Bekle biraz. Bu *kesinlikle* canını yakacak."

Tepki verecek zaman yoktu. Yakıcı bir sıcaklık Ali'nin üzerinden hızla geçerek ikisini de bir ateş girdabı ve hastalıklı yeşil bulutlar içinde tüketti. Gök gürültüsü kulağına çarparak kemiklerini titretti. Kumsal gözden kayboldu ve adamlarının çığlıkları yerini çatıların bulanıklığına ve rüzgârın uğultusuna bıraktı.

Ve sonra gitmişti. Çarpıştılar ve ifrit onu serbest bıraktı. Ali sert bir şekilde yere düştü, taş zemine yayıldı. Kafası karışmış bir halde ayağa kalkmaya çalıştı ama mide bulantısı, çalkalanan midesinin içinde hızla ve şiddetle yükseldi ve Ali'nin kusmamak için yapabileceği tek şey buydu. Bunun yerine gözlerini sıkıca kapatıp nefesini tutmaya çalıştı.

Kapıları tekrar açtığında gördüğü ilk şey babasının ofisinin tanıdık kapıları oldu. Menteşeleri sökülmüş, oda yağmalanmış ve ateşe verilmişti.

Ali çok geç kalmıştı.

Lubeyd'i öldüren ifrit adım adım uzaklaşıyordu. Ali hâlâ sersemlemiş bir halde onun hareketlerini takip etmeye çalışıyordu, sahne ona parça parça geliyordu. Sahildeki Daevalar'la aynı alacalı siyah üniformaları giymiş bir grup genç savaşçı, belki de komutanları olan başka bir adamın etrafını sarmıştı. Sırtını Ali'ye dönmüş, Divasti dilinde emirlere benzeyen şeyler haykırıyordu.

Korkunç derecede tanıdık gelen kocaman gümüş bir yay geniş omuzlarına asılmıştı.

Ali başını inkâr edercesine salladı, rüya gördüğünden emindi.

"*Senin için bir ödülüm var,*" diye böbürlendi ifrit Daeva komutanına, başparmağını Ali'ye doğru sallayarak. "Banu Nahida'nın peşinde olduğu prens bu, değil mi? Hani şu kilit altında tutmamız gereken?"

Daeva komutanı etrafında döndü ve Ali'nin kalbi durdu. Kâbuslarındaki soğuk yeşil gözler, konumunu dünyaya ilan eden siyah dövme...

Darayavahoush e-Afshin alçak ve ölümcül bir sesle, "Değil," dedi. Gözleri parladı, yeşilin altında ateş sarısı bir titreşim vardı. "Ama iyi olacak."

Dara kendini durdurmadan önce Alizayd'a doğru iki adım atmıştı, karşısındaki kanla kaplı Ayaanle'nin yıllar önce Daevabad'da tartıştığı kendini beğenmiş kraliyet veledi olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Büyümüş, Dara'nın elini o maçı daha ölümcül bir şekilde bitirmekten alıkoyan çocuksu yüz hatlarını kaybetmişti. Ayrıca berbat görünüyordu, Vizareş'in gölden avladığı yarı ölü bir şeye benziyordu. Çanak çömleği sıırıslık paçavralar içindeydi, uzuvları kanayan yaralar ve ısırık izleriyle kaplıydı.

Yine de gözleri, Dara'nın hatırladığı Geziri grisiydi. Babasının gözleri, Zeydi el Kahtani'nin gözleri ve eğer Dara bundan şüphe duyuyorsa, Alizayd'ın belinde asılı duran zülfikar bunu yeterince doğruluyordu.

Prens kendini oturur pozisyona itmişti. Kafası iyice karışmış gibiydi, sersemlemiş gözleri şok içinde Dara'nın üzerinde geziniyordu.

"Ama sen öldün," diye fısıldadı, sesi sersemlemiş gibiydi. "Seni ben öldürdüm."

Öfke Dara'nın kanına karıştı ve ellerini yanan yumruklar halinde sıktı. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?" Ölümlü formuna tutunmak için mücadele ediyor, onu tüketmek isteyen alevlere boyun eğmek için can atıyordu.

Nahri'nin elleri yüzünde. *Gideceğiz. Dünyayı dolaşacağız.* Dara çok yaklaşmıştı, tüm bunlardan kaçmaya çok yaklaşmıştı.

Ve sonra Alizayd al Qahtani kendini marid'e teslim etti.

"Afşin?" en genç acemisi Laleh'in kararsız sesi, puslu havasını dağıttı. "Grubuma liderlik etmemi ister misin? harem?"

Dara nefes verdi. Askerleri. Onun görevi. "Tutun onu," dedi Vizareş'e açıkça. Alizayd al Qahtani ile kendisi ilgilenenecekti, ama sadece savaşçılarına emirlerini verdikten sonra. "Ve o lanet olası zülfikarı da derhal üzerinden alın."

Arkasını döndü ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. Dara, kapalı göz kapaklarının karanlığı yerine, kanından yarattığı ve her bir savaşçı grubuyla birlikte serbest bıraktığı dumanlı canavarların beş çift gözünü gördü. Revire gitmek için hemen onlardan ayrılmakta ısrar eden Manizheh'i, onun için şekillendirdiği dörtlü giden karkadanın üzerinde güven verici bir bakışla yakaladı.

Yaratıklar bilincini zorluyor, büyü onu yıpratıyordu. Sadece iyileşmek için bile olsa yakında ölümlü halini bırakması gerekecekti.

Divasti dilinde "Ayrılın," dedi. "Banu Nahida'yı duydunuz. İlk önceliğimiz Büyük Vezir'i ve Ghassan'ın cesedini bulmak. Laleh, senin grubun haremi araştırarak. Gushtap, seninkileri Kaveh'in bahsettiği çatıdaki köşke götür." Onlara baktı. "Kendinizi hatırlamanızı bekliyorum. Sarayın güvenliğini sağlamak ve halkımızı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapın ama daha fazlasını değil." Durakladı. "Bu merhamet Kraliyet Muhafızları'ndan sağ kalanları kapsamıyor. Onları hemen öldürün. Onlara kılıçlarını çekme şansı vermeyin. *Kimseye* kılıç çekme şansı vermeyin."

Guştap ağzını açarak, "Ama çoğu erkek silah taşıyor," dedi.

Dara ona baktı. "Emrim hâlâ geçerli."

Diğer savaşçı başını eğdi. Dara arkasını dönmeden önce askerlerinin gözden kaybolmasını bekledi.

Vizareş, Alizayd'ın zülfikarını almış ve prensin boğazına yakın bir yerde tutuyordu, ancak kanlar içindeki cin pek mücadele edecek gibi görünmüyordu; ayakta durabilecek gibi bile görünmüyordu. Bunun farkına varması Dara'yı duraksattı. Nefret edilen bir düşmanı savaşta öldürmek bir şeydi; gözlerini zar zor açık tutabilen yaralı bir genci infaz etmek başka bir konuydu.

O tehlikeli biri. Kurtul ondan. Dara yanındaki kısa kılıcı serbest bıraktı. Sonra aniden durdu ve sıırıslıklam olmuş prensin görüntüsünü daha dikkatli inceledi.

Isırık izleri. Vizareş'e doğru döndü. "Sahilde askerlerim ve hortlaklarıyla birlikte olman gerekiyordu. Hisar'dan geriye kalanları güvence altına aldılar mı?"

Vizareş başını salladı. "Askerlerin öldü," dedi açık açık. "Gulyabanilerim de gitti. Burada kalmanın bir anlamı yoktu. Cinler çoktan sahili geri almaya başlamıştı."

Dara ona inanamayarak baktı. Hisar'ın yıkıntılarına bizzat bakmış ve savaşçılarını yüz hortlakla birlikte göndermişti. Hayatta kalanlar için fazlasıyla yeterli olmalıydılar. "Bu olamaz." Gözlerini kısarak Vizareş'e doğru hamle yaptı. "Onları *sen* mi terk ettin?" diye hırladı.

İfrit ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Hayır, aptal. Savaşçılarını öldürdüğü için *bunu* suçluyorsun," dedi başını Alizayd'a doğru sallayarak. "Sanki kendisi bir denizciymiş gibi göle hükmediyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Dara sersemledi. En iyi adamlarından bir düzinesini sahile göndermişti.
İrtemiz'i o sahile göndermişti.

Ve Alizayd al Qahtani hepsini marid büyüğü ile öldürmüştü.

Vizareş'i kenara itti.

Cüneyd sonunda sendeleyerek ayağı kalktı ve zülfikarını kapmak istercesine ifritin üzerine doğru atıldı.

Başaramadı. Dara yüzüne, kemiklerinin çatırdadığını duyacağı kadar sert bir darbe indirdi. Alizayd yere yığıldı, paramparça olmuş burnundan kan akıyordu.

Formunu koruyamayacak kadar öfkeli olan Dara, büyüünü serbest bıraktı. Ateş uzuvlarını sardı, pençeleri ve dişleri derisinden fırladı. Zar zor fark etti.

Alizayd kesinlikle öyle yaptı. Şok içinde haykırdı ve Dara tekrar yaklaşırken geriye doğru süründü. Güzel. Zaydi'nin yavrusu dehşet içinde ölsün. Ama bu sihirle olmayacaktı. Hayır, Dara bu adamın boğazına metal geçirecek ve kanamasını izleyecekti. Alizayd'ı yırtık yakasından yakaladı ve kılıcını kaldırdı.

"*Bekle.*" Vizareş'in sesi o kadar yumuşak ve ısrarcıydı ki Dara'nın öfkesinin bulanıklığını yarıp geçti.

Dara durdu. "*Ne?*" diye tükürdü, omzunun üzerinden bakmak için döndü.

"Nahri'nin önünde seni kesen ve genç askerlerini katleden adamı gerçekten öldürecek misin?" Vizareş çizdi.

"Evet!" Dara tersledi. "Ben de *tam olarak* bunu yapacağım."

Vizareş bir adım daha yaklaştı. "Düşmanına senden esirgenen huzuru mu vereceksin?"

Duman Dara'nın ellerinin arasından kıvrıldı, yüzünde sıcaklık yükseldi. "Ona katılmak mı istiyorsun? Şu anda senin lanet bilmecelerin için sabrım yok, Vizareş!"

"Bilmece yok, Darayavahoush." Vizareş bronz göğüs plakasının altından metal zinciri çıkardı. "Sadece başka bir seçenek."

Dara'nın gözleri zincirden sarkan zümrüt halkalara kilitlendi. Nefesini tuttu.

"Onu bana ver," diye fısıldadı Vizareş Divasti'ye. "Onun adını biliyorsun, değil mi? Öldürücü darbeyi kendin vurabilirsin ve Manizheh'e itaat edebilirsin, ama önce ruhunu almama izin ver." Yaklaştı, sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. "Al intikamını"

Hak ettin. Ölümün huzurundan mahrum bırakıldınız. Düşmanınız neden sizin ellerinizde bunu hak etsin ki?"

Dara'nın parmakları bıçağın üzerinde titriyor, nefesi hızlı hızlı geliyordu. Manizheh Ghassan'dan intikamını alıyordu; Dara neden kendi intikamını almasındı? Bu zaten yapmakta olduklarından daha mı kötüydü? Onun zaten yaptıklarından?

Alizayd bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalıydı. Bakışları Dara ile ifrit arasında gidip geldi ve sonunda köle halkaları zincirine takıldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Vahşi*, saf dehşet gözlerinden akıyordu. Bir solukla geri çekildi, kendini Dara'nın pençesinden kurtarmaya çalıştı ama Dara kolayca tutundu, onu sertçe yere yapıştırdı ve bıçağı boğazına dayadı.

Alizayd onlara karşı kıvranarak bağırdı. "Bırakın beni!" diye bağırdı, boynuna dayanan bıçağı umursamıyor gibiydi. "Bırak beni, seni-"

Vizareş tek bir acımasız hareketle prensin kafasını yakaladı ve kafatasını yere çarptı. Alizayd anında sessizliğe büründü, sersemlemiş gözleri geriye kayd.

Vizareş sinirli bir iç çekti. "Yemin ederim, bu cinler insanlardan bile daha fazla ses çıkarıyor, gerçi sanırım o toprak kanlı böceklerle çok yakın yaşayınca böyle oluyor." Alizayd'ın eline uzandı ve yüzüğü başparmağının üzerinden geçirdi.

"Dur," diye fısıldadı Dara.

Ifrit ona ters ters baktı, parmakları hâlâ yüzüğün etrafındaydı. "Peşinde olduğun prensin o olmadığını söylemiştin. Halkından hiçbirine dokunmadım. Bunu bana verebilirsin."

Ama Vizareş'in genç prensin kafasını soğuk bir şekilde - aslında bir sineğe vurur gibi- yere çarpması Dara'yı kendine getirdiyse de, ifritin sesindeki öfkeli sahiplenme duygusu geri çekilmesine neden oldu. Qandisha onun hakkında böyle mi düşünmüştü? Bir mülk, zevk alınacak bir oyuncak, insanlara bir oyuncak olarak fırlatılacak, sadece neden olacağı kaostan zevk alacak bir oyuncak mı?

Evet. Biz onlara ihanet eden insanların atalarıyız. Süleyman'ın önünde alçalmayı, bir insanın onları sonsuza dek dönüştürmesine izin vermeyi seçen daevalar. İfrit'e, onun halkına.

-hem cinler hem de Daeva için bir nefretti. Bir iğrençlik.

Ve Dara bunu unutacak kadar aptaldı. Hayata nasıl döndürülmüş olursa olsun, o bir ifrit değildi. Başka bir cinin ruhunu köleleştirmelerine izin vermeyecekti.

"Hayır," dedi Dara tekrar, içinden tiksinti akıyordu. "Çıkarın şu iğrenç şeyi üstünden. *Hemen*," diye talep etti Vizareş kıpırdamayınca. İfrit itaat etmek yerine ayağa kalktı, dikkati arkalarındaki bir şeye takılmıştı. Dara onun bakışlarını takip etti.

Kalbi durdu.

"Bunun dış duvara geri döndüğünden emin misin?" Nahri, Muntadhir'le birlikte hizmetkârların kıvrımlı geçidinden sürünerek geçerken fısıldadı. Yarattığı bir parça ateş dışında, burası tamamen karanlıktı.

"Sana iki kez söyledim," diye tersledi Muntadhir. "Hangimiz tüm hayatımızı burada geçirdik?"

"Hangimiz bunu rastgele yatak odalarına gizlice girmek için kullandık?" Nahri onun kendisine attığı sinirli bakışı görmezden gelerek mırıldandı. "Ne, yanılıyor muyum?"

Gözlerini devirdi. "Bu geçit yakında bitecek ama bir sonraki koridoru doğu ucuna kadar kullanabilir ve oradan dış basamaklara erişebiliriz."

Nahri başını salladı. "Peki, Süleyman'ın mührü..." diye başladı, hafif bir tonda konuşmaya çalışarak. "Onu nasıl alacağız? Babanın yüzünden mi kazımamız gerekiyor yoksa-"

Muntadhir boğulur gibi bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, Nahri, gerçekten mi?" "İlk gördüğünde midesi bulanana sendin. gündeme getirdi!"

Başını iki yana salladı. "Sana söylediğim anda sırtıma bir hançer saplayıp kaçacak mısın?"

"Eğer böyle şeyler söylemeye devam edersen, büyük ihtimalle." Nahri içini çekti. "*Bir* geceliğine aynı tarafta olmayı deneyebilir miyiz?"

"Peki," diye homurdandı Muntadhir. "Sanırım her şeyi bir başkasının bilmesi *gerekıyor*." Derin bir nefes aldı. "Yanağıyla bir ilgisi yok; yüzük alındıktan sonra iz orada ortaya çıkıyor."

"Yüzük mü? Süleyman'ın mührü bir yüzüğün üzerinde mi?" Nahri son beş yıl boyunca Ghassan'ı süsleyen mücevherleri düşündü. Başka birinin taktığı değerli eşyaları sessizce değerlendirmek onun uzmanlık alanlarından biriydi. "Başparmağına taktığı yakut mu?" diye tahmin etti.

Muntadhir'in yüz ifadesi asıktı. "Elinde değil," diye cevap verdi. "Kalbinde. Onu kesip çıkarmak ve yakmak zorundayız. Yüzük külden yeniden oluşuyor."

Nahri olduğu yerde durdu. "*Ne* yapmamız gerekiyor?"

"Lütfen bana tekrarlatmayın." Muntadhir hasta görünüyordu.

"Yüzük yeniden şekilleniyor, elinize takıyorsunuz ve hepsi bu kadar.

Babam büyüünün etkisinden kurtulmanın birkaç gün alabileceğini söyledi. Ve sonra sonsuza dek Daevabad'da kapana kısılırsın," diye ekledi karanlık bir şekilde. "Şimdi kral olmak için neden acele etmediğimi anlıyor musunuz?"

"*Daevabad'da kapana kısıldım da ne demek?*" Nahri akıllı bir karış havada sordu.

"Ben sormadım." Kız şaşkınlıkla ona baktığında, adam ellerini havaya kaldırdı. "Nahri, bana tüm bunları anlattığında sekiz yaşından büyük olduğumu sanmıyorum. Kanlı cesedinden çıkarmam gereken yüzüğü takmanın tam olarak ne anlama geldiğini sorgulamaktan çok, dehşet içinde hasta olmamaya çalışmakla meşguldüm. Bana söylediği şey yüzüğün şehri terk edemeyeceğiydi. Yani biri kalbini geride bırakmak istemiyorsa..."

"Ne kadar şiirsel," diye mırıldandı loş koridorda ilerlemeye devam ederlerken.

Bir kapının kirli, zar zor görülebilen dış hatlarının önünde durdu. "Buradayız."

Kapıyı yavaşça açarken Nahri omzunda durdu. Karanlığa adım attılar.

Yüzü düştü. Kâhya cübbesi giymiş Geziri bir kadın taş zeminde ölü yatıyordu, kulaklarından kan akıyordu.

"Zehir buradan geçmiş," dedi yumuşak bir sesle. Bu buldukları ilk ceset değildi. Bir avuç Geziri soylusunu uyarabilmiş olsalar da, canlıdan çok ölü buluyorlardı: zülfikarları hâlâ kınında olan askerler, etrafına parşömenler saçılmış bir bilgin ve -en üzücü olanı- bayramlık giysiler içinde, ellerinde yanmayan maytaplar tutan bir çift genç çocuk, puslu bakır buharının dalları hâlâ küçük ayaklarına yapışıyordu.

Muntadhir kadının gözlerini kapattı. "Kaveh'i karkadann'a vereceğim," diye fısıldadı vahşice. "Babamın adı üzerine yemin ederim."

Nahri ürperdi; buna itiraz edemezdi. "Devam edelim."

Ayağa kalkar kalkmaz Nahri ayak seslerini duydu. Dönemecin etrafından en az üç kişi yaklaşıyordu. Geçide geri dönecek zamanları olmadığından, hızla duvardaki karanlık bir oyuğa girdiler. Gölgeler üzerlerine hücum etti, saraydan gelen koruyucu bir tepkiydi bu, tam o sırada virajdan birkaç figür geldi.

Kalbi düştü. Daevalar, hepsi. Genç ve yabancılardı, alacalı gri ve siyah üniformalar giymişlerdi. Ayrıca oldukça iyi silahlanmışlardı ve emirle karısını alt edebilecek güçte görünüyorlardı. Muntadhir de bu sonuca varmış olmalıydı ki onlarla yüzleşmek için hiçbir hamle yapmadı ve onlar gözden kaybolana kadar sessiz kaldı.

Sonunda boğazını temizledi. "Sanırım kabileniz bir darbe gerçekleştiriyor."

Nahri yutkundu. "Öyle görünüyor," dedi titreyerek.

Muntadhir ona baktı. "Hâlâ benim tarafımda mısınız?"

Bakışları öldürülen kadının üzerine düştü. "Ben böyle şeyleri serbest bırakmayan taraftayım."

İssız koridoru takip ederek yürümeye devam ettiler. Nahri'nin kalbi hızla çarpıyordu ve konuşmaya cesaret edemiyordu, özellikle de sarayın içinde sinsice dolaşan düşmanlar olduğu artık apaçık ortadayken. Ara sıra duyulan bir çığlık ya da aniden kesilen bir uyarı, labirentimsi kraliyet kompleksinin yankılanan koridorlarından havaya karışıyordu.

Tuhaf bir vızıltı tenini sardı ve Nahri ürperdi. Garip bir şekilde tanıdık bir histi ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Onlar devam ederken elini hançerlerinden birine götürdü. Kalbinin atışını kafasının içinde duyabiliyordu, sabit bir vuruş. Bir uyarının tık-tık-tık-tık'ı gibi.

Muntadhir kolunu uzattı. Uzaktan boğuk bir çığlık duyuldu.

"Bırak beni!"

Nefesi kesildi. "Nahri, bu kulağa-"

Ama o çoktan koşmaya başlamıştı. Tartışma sesleri geliyordu, başka bir ses, ama zar zor duydu. Köşeyi döndüklerinde kolunu kaldırdı; karanlıkta geçen onca zamandan sonra ani ışık kör ediciydi.

Ama ışık meşalelerden ya da büyü lü alevlerden gelmiyordu. Ali'yi yere yatırmış olan iki ifritten geliyordu.

Nahri bir çığlığı bastırarak sarsıldı ve durdu. Ali kanlar içindeydi, Daeva askerleriyle aynı üniformayı giymiş ve prensin boğazına bıçak dayamış iri yarı bir ifritin altında kıpırdamadan yatıyordu. Bronz göğüs plakası giymiş daha zayıf bir ifrit Ali'nin elini tutmuş, prensin bileğini acı verici bir açıyla tutuyordu.

Her iki ifrit de kraliyet çiftine bakmak için döndü. Nahri, Ali'nin parmaklarından birinde parıldayan yeşil mücevheri gördüğünde nefesi kesildi.

Bir yüzük. Zümrüt bir köle yüzüğü.

Daeva giysileri içindeki ifrit ağzını açtı, gözleri parladı. "Hayır-"

Bitirmesine izin vermedi. İcini öfke kapladı ve hançerini sertçe avucuna saplayarak derisini kırdı. Sonra ileri atıldı, tereddüt etmeden kendini onun üzerine attı.

Kadın ve ifrit birlikte geriye doğru yuvarlandılar, Nahri adamın göğsünün üzerine düştü. Nahri kanlı hançerini kaldırıp adamın boğazına saplamaya çalıştı ama adam hançeri kolayca elinden aldı, kendi bıçağı hâlâ adamın elindeydi.

Kadın bıçağı almak için çabaladı ama adam daha güçlüydü. Bıçağı bıraktı ve bileklerinden tuttuğu gibi yere çarptı ve sonra onu yuvarlayarak altına sıkıştırdı.

Nahri çığlık attı. İfrit'in ateş saçan gözleri onunkilerle buluştu ve Nahri, yabancı renklerinin derinliklerinde dönen keder gibi görünen şeyle irkilerek nefesini tuttu.

Ve sonra kavurucu sarı kayboldu, gözleri rüyalarına giren yeşilin tonuna döndü. Dumanlı kafa derisinden siyah bukleler fışkırdı ve yüzündeki ateşli ışık sönerek tenini parlak bir açık kahverengiye bıraktı. Şakağında abanoz bir dövme vardı: bir shedu kanadıyla çaprazlanmış bir ok.

Dara ona baktı, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Sedir ve yanık narenciye kokusu burnunu gıdıkladı ve sonra tek bir kelime konuştu, dudaklarından dua gibi dökülen tek bir kelime.

"*Nahri.*"

NAHİRİ KÜKREDİ, BİR ŞEYLER HAM VE ÇİRKİNCE YIRTILDI

onu. "Dur!" diye bağırdı, onun altında kıvranıyordu. "O surattan kurtul yoksa seni öldürürüm!"

Kadın adamın boğazına pençe atmaya çalışırken adam kadının ellerini sıkıca tuttu. "Nahri, dur!" diye bağırdı ifrit. "Benim, yemin ederim!"

Sesi onu paramparça etti. Tanrım, sesi bile ona benziyordu. Ama bu imkansızdı. *İmkânsızdı*. Nahri, Dara'nın ölümünü izlemişti. Ellerini onun küllerinde gezdirmişti.

Bu bir numaraydı. Bir ifrit numarası. Onun dokunuşuyla tüyleri diken diken olan Nahri, kanlı yarasını fark ederek tekrar kurtulmaya çalıştı.

ayaklarının yanında hançer.

"Zeydi!" Muntadhir kardeşinin yanına uçtu ama ikinci ifrit tarafından derhal koridorun öbür ucuna fırlatıldı. Narin fiskiyelelerden birine sertçe çarptı, etrafındaki su ve camlar patladı.

Hızlı düşünen ve ifriti üzerinden atmak için çaresiz kalan Nahri, dizini adamın bacaklarının vücuduyla birleştiği yere sertçe indirdi.

Soluk soluğa kaldı, hâlâ yeşil olan gözleri acı ve şaşkınlıkla parlıyordu ve kızın kurtulmasına yetecek kadar geri çekildi. Bir bakışta Muntadhir'in yeniden ayağa kalktığını ve genç prens yavaşça yuvarlanıp yüzünden kanlar akarken Ali'ye doğru koştuğunu gördü. İkinci ifrit sırtında asılı duran savaş baltasına uzandı...

"*DUR!*" Koridor titredi ve ilk ifritin emriyle yankılandı. "Vizareş, geri çekil," diye bağırdı ayağa kalkarken. İkinci ifrit anında bunu yaptı ve kırık çeşmenin suyu ayaklarının dibinde birikerek bir sıçramayla Kahtani kardeşlerden geri çekildi.

Dara'nın kılığındaki ifrit Nahri'ye döndü, bakışları yalvarıyordu. "Nahri," diye boğuk bir sesle konuştu, Nahri'nin adı sanki ona acı veriyormuş gibi ağzından çıkmıştı. Ona doğru bir adım attı, elini tutmak istercesine uzandı.

"Dokunma bana!" Adamın sesi fiziksel olarak acı vericiydi; kulaklarını kapatmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama görünüşünü değiştirmezsen seni kanla zehirleyeceğim."

İfrit onun önünde diz çöktü ve ellerini Daeva kutsaması için kaldırdı. "Nahri, benim. Ailemin külleri üzerine yemin ederim. Seni bir Kahire mezarlığında buldum. Sana adımı Hierapolis harabelerinde söyledim." Aynı boş keder gözlerine doldu. "Beni Gozan'ın yukarısındaki mağaralarda öptün." Sesi kırıldı. "İki kez."

Kalbi burkuldu, içinden şiddetli bir inkâr geçti. "Öyle değil." Göğsünden bir hıçkırık koptu. "Sen öldün. *Sen öldün*. Bunun olmasını izledim!"

Yutkundu, perili gözleri onu içine çekerken yüzünde hüznün dalgalanıyordu. "Öyleydim. Ama kimse beni bu halde bırakmaktan memnun görünmüyor."

Nahri ayaklarının üzerinde sallanıyor, adam ona yardım etmek için hamle yaptığında geri çekiliyordu. Kafasında çok fazla parça bir araya geliyordu. Kaveh'in dikkatli ihaneti. İyi silahlanmış Daeva askerleri.

Dara. Kahire'de elini tutup onu efsaneler diyarına götüren gözüpek savaşçı. Kurtaramadığı şehrin ezici siyaseti tarafından yıkıma sürüklenen kırık Afşin.

Tekrar konuştu. "Özür dilerim, Nahri." Nahri'nin ifadesindeki küçük değişikliği fark etmiş gibi görünmesi - Nahri maskesini kolay kolay bırakmazdı- başlı başına bir kanıttı.

"*Nesin* sen?" diye fısıldadı, sesindeki dehşeti gizleyemiyordu. "Sen... şimdi *onlardan* biri misin?" Başını ifrit'e doğru salladı, neredeyse cevabı duymaktan korkuyordu.

"Hayır!" Dara aralarındaki mesafeyi kapattı ve Nahri'nin ellerini tuttu, parmakları Nahri'ninkilere sıcak bir şekilde değiyordu. Nahri'nin geri çekilecek hali yoktu; onu tutup kaçmamak Dara'ya her şeye mal olacakmış gibi görünüyordu. "Yaratıcı, hayır! Ben... Ben bir daeva'yım," dedi belli belirsiz, sanki kelimeler onu hasta etmiş gibi. "Ama bir zamanlar halkımızın olduğu gibi. Süleyman'ın lanetinden kurtuldum."

Cevap hiç mantıklı değildi. Bunların *hiçbiri* mantıklı değildi. Nahri bir seraba, çılgın bir halüsinasyona rastlamış gibi hissediyordu.

Dara onu kendine çekti ve yanağına uzandı. "Özür dilerim. Sana söylemek, hemen gelmek istedim-" Sesi umutsuzluğa dönüştü. "Eşiği geçemedim. Senin için geri dönemedim." Aceleyle devam etti, sözleri giderek daha anlaşılmaaz hale geliyordu. "Ama her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum. O her şeyi yoluna koyacak. Halkımız özgür olacak ve-"

"Lanet olsun," diye küfretti Muntadhir. "Bu sensin. Ancak sen ikinci kez ölümden döner ve hemen başka bir lanet savaş başlatırsın."

Dara'nın gözleri parladı ve Nahri'nin kalbine buz çalındı. "Kaveh'le birlikte çalışıyorsun," diye fısıldadı. "Bu şu anlama mı geliyor..." Midesi bulandı. "Gezirileri öldüren zehir..." *Hayır, lütfen hayır.* "Biliyor muydun?"

Bakışlarını indirdi, pişmanlıktan hasta görünüyordu. "Bunu görmemen gerekiyordu. Nisreen'le birlikte olman gerekiyordu. Güvende. Korunman gerekiyordu." Kelimeleri çılgınca söyledi, sanki onun kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu.

Nahri sarsılarak onun elinden kurtuldu. "Nisreen öldü." Dara'ya baktı, uçan bir halının üzerinde kendisiyle dalga geçen ve تنها bir mağaranın sessiz karanlığında onu öperken iç geçiren o gülen savaşçının bir parıltısını görmek için yanıp tutuşuyordu. "Senin hakkında söylenenler doğru, değil mi?" diye sordu, sesi yükselen korkuyla kalınlaşmıştı. "Qui-zi hakkında mı? Savaş hakkında?"

Ne beklediğinden emin değildi: inkâr, utanç, belki de aşırı haklı bir öfke. Ama adamın gözlerinde parlayan kızgınlık titreşimi onu şaşırtmıştı.

"Tabii ki doğrular," dedi sesi çıkmadan. Alnındaki işarete dokundu, acımasız bir selam verdi. "Ben Nahidlerin beni yarattığı silahım. Ne eksik ne fazla ve görünüşe göre sonsuza dek."

Ali her zamanki kötü zamanlamasıyla konuşmak için o anı seçti. "Ah, evet," diye mırıldandı yerde oturduğu yerden, ağır bir şekilde kardeşine yaslanmıştı. Gri gözleri kederden çılgına dönmüştü ve kanla kaplı yüzünde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Seni zavallı, acınası katil-"

Muntadhir eliyle Ali'nin ağzını kapattı ama artık çok geçti.

Dara, Kahtani prenslerine doğru döndü. "Bana ne dedin, seni pis küçük ikiyüzlü?"

"Hiçbir şey," dedi Muntadhir hızla, kardeşinin çenesini kapalı tutmak için açıkça mücadele ediyordu.

Ama Ali onların dikkatini çekmişti... gerçi dikkatlerini çeken onun sözleri değildi.

Kırık çeşmelerden *akan* su ona doğru *akıyordu*. Yerde akıyor, kanlı giysilerinin içine giriyor, ellerinin üzerinde dans eden küçük dereler oluştuyordu. Hava aniden soğurken Ali nefes almak için başını eğmiş gibiydi.

Sonra başını tekrar yukarı kaldırdı, hareket doğal olmayan bir şekilde keskindi. Gözlerindeki griye yağlı bir siyah karışmıştı.

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu. "Size anlatmaya çalışmıştım," diye söze girdi ifrit, "onda biraz farklı bir şeyler olduğunu."

Dara, Ali'ye çıplak bir nefretle bakıyordu. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Nahri'den bir adım uzaklaştı. "Vizareş, emiri ve Banu Nahida'yı götür. Birazdan size katılacağım." Sesi yumuşadı. "Bunu görmelerine gerek yok."

Nahri onu durdurmak için ayağa fırladı. "Hayır!"

Yaklaşamadı bile. Dara parmaklarını şıklattı ve bir duman patlaması vücudunu ip gibi sıkı bir şekilde sardı.

"Dara!" Nahri'nin ayağı takıldı, dizlerinin üzerine sertçe düştü, kendisine karşı büyü kullandığı için sersemlemişti. "Dara, dur, sana yalvarıyorum! Sana *emrediyorum!*" kendi gücünü umutsuzca çekmeye çalıştı. Eski tuğlalardan bir gümbürtü geldi. "*Afşin!*"

Ateş Dara'nın kollarını yaladı. "Gerçekten üzgünüm Nahri," dedi Dara ve sesindeki kalp kırıklığını duyabiliyordu. "Ama artık senin emirlerine uymuyorum." Ali'nin peşinden gitti.

Ali, Muntadhir'i arkasından iterek sendeleyerek ayağa kalktı. Gözlerinde yağlı renk yeniden parladı ve ardından zülfikarı eline uçtu, arkasında bir dalgayı kesmiş gibi bir su patlaması oldu. Alevler bakır bıçağı yaladı.

Vizareş, Dara'nın emrini yerine getirmek için hareket etmemişti. Şimdi aralarına baktı, temkinli sarı gözleri iki savaşıyı inceliyordu.

Sonra başını salladı. "Hayır, Darayavahoush. Bununla kendi başına savaşacaksın. Bir marid ile kavga etmeyeceğim

kutsamayı seçti." Başka bir şey söylemeden, bir gök gürültüsü patlamasıyla ortadan kayboldu.

Ali ileri atıldı. Nahri haykırırken, o da zülfikarını kaldırdı...

Ve sonra sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi geri düştü. Tökezledi, sersemlemiş görünüyordu ama tereddüt etmeden kendini topladı ve tekrar ileri atıldı.

Bu kez, bariyer onu tamamen geriye savurdu.

Dara tısladı. "Evet, senin marid efendilerin bunu da yapamazdı." Prensın üzerine atılarak zülfikarı Ali'nin elinden aldı. Alevler sanki kendisi de bir Geziri adamıymış gibi yükselirken, Dara onu havaya savurdu. Nahri tekrar çığlık attı, sarayın büyüü kanında birikirken dumanlı bağlara karşı kıvranıyordu.

Muntadhir kendini Ali ile Zülfikar'ın arasına attı.

Kan ve yanık et kokusu vardı. Kocasının gözlerinde bir acı parıltısı ve ardından Ali'den gelen bir feryat, o kadar çığ bir ses ki gerçek gibi görünmüyordu.

Öfke onu parçaladı. Ve bir anda büyüü ortaya çıktı. *Onu* - kendi lanet sarayında- hapsetmeye cüret eden dumanlı bağlar aniden parçalandı ve Nahri nefes aldı, aniden etrafındaki binanın her tuğlasının, taşının ve toz zerresinin farkına vardı. Atalarının diktiği duvarlar, onların kanlarıyla simsiyah olmuş zeminler.

Koridor, tavandaki sıvaların dökülmesine neden olacak kadar sert bir şekilde sarsıldı. Alevler *parmaklarının* etrafında dönüyor, duman yakasından kıvrılıyordu. Elbiseleri vücudundan çıkan sıcak esintiyle çılgınca çırpınırken ellerini kaldırdı.

Dara ona döndü. Onu hem görebiliyor hem de *hissedebiliyordu*, büyüünün sınırında parlak ve öfkeli bir şekilde duruyordu.

Nahri onu koridorun karşısına fırlattı.

Taşa bir çukur bırakacak kadar sert bir şekilde duvara çarptı ve yere yığıldı. Bu manzara karşısında kalbinden bir parça koptu,

onu parçalamak için yeni yollar bulmaya devam eden adama hâlâ haince bağlıydı.

Ve sonra Dara tekrar ayağa kalktı.

Bakışları karşılaştı. Dara sersemlemiş görünüyordu. İhanete uğramış. Ama yine de kararlıydı, kendini adamış bir savaşçıydı. Yüzüne damlayan altın rengi kana dokundu ve sonra elini dışarı fırlattı, siyah bir duman dalgası vücudunu sardı. Boyutları iki katına çıkarken bir pul parıltısı ve diş parıltısı vardı.

Bir sıva ve taş patlamasıyla Nahri tavanı onun üzerine indirdi.

Etrafındaki toz yükselirken yere yığıldı, büyü tükeniyordu.

Ali'nin çılgınlıkları onu geri getirdi. İçini parçalamakla tehdit eden kederi bir kenara iten Nahri sendeleyerek ayağa kalktı. Muntadhir dizlerinin üzerine çökmüş, kardeşine yaslanmıştı. Kan tabakasına yayılıyordu.

Nahri ona doğru koştu ve bezi yırtarak açtı. Gözlerinden yaşlar boşandı. Zülfikar dışında bir şeyle saldırıya uğramış olsaydı, Nahri rahat bir nefes alırdı; karnına doğru uzanan temiz bir kesikti ve kanlı olmasına rağmen derin değildi.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü yaranın etrafındaki deri çoktan korkunç bir fırtınanın rengi olan hastalıklı siyahımsı bir yeşile bürünmüştü. Ve yayılıyordu, narin dallar damarların ve sinirlerin çizgilerini izliyordu.

Muntadhir dehşet dolu bir ses çıkardı. "Ah," diye fısıldadı, yaraya dokunduğunda elleri titriyordu. "Sanırım bu ironik."

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye kekeledi Ali, sanki fısıltıyla söylediği bu inkâr önlerindeki korkunç sahneyi ortadan kaldıracakmış gibi. "Bunu neden yaptın? Dhiru, *bunu neden yaptın?*"

Muntadhir kardeşinin yüzüne dokunmak için uzandı, ellerinden akan kan Ali'nin tenine bulaşmıştı. "Özür dilerim, akhi," diye cevap verdi zayıf bir sesle. "Seni öldürmesine seyirci kalamazdım. Bir daha olmaz."

Ali'nin yüzünden yaşlar süzüldü. "Her şey yoluna girecek," diye kekeleydi. "N-Nahri seni iyileştirecek."

Muntadhir başını iki yana salladı. "Yapma," dedi, kadın ona doğru uzanırken çenesini sıkarak. "Hepimiz zaman kaybedeceğinizi biliyoruz."

"En azından *denememe* izin verir misin?" diye yalvardı, sesi kelimenin üzerinde kırılıyordu.

Muntadhir dudağını ısırды, kendi korkusunu gizlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Küçük bir hareketle başını salladı.

Nahri hemen ellerini açarak kocasının vücudunun nabzına ve ısısına odaklandı ama bunu yapar yapmaz bunun boşuna olduğunu fark etti. Kocasının parçalanmış etini ve zehirlenmiş kanını iyileştiremezdi çünkü yarayı hissedemiyordu. Vücudu, kararan etin başladığı yerde bitiyor gibi görünüyordu, kenarları ilerledikçe bilincini geri itiyordu. Bu Cemşid'le olan mücadelesinden, hatta Nisreen'i kurtarmak için verdiği umutsuz mücadeleden bile daha kötüydü. Nahri -az önce bir adamı odanın öbür ucuna fırlatmış ve bir kum fırtınası yaratmıştı

-Zülfikar'ın zehriyle savaşmak için hiçbir şey yapamadı.

Muntadhir onun ellerini nazıkçe itti. "Nahri, dur. Bunun için vaktin yok."

"Zamanımız var," diye araya girdi Ali. "Sadece tekrar dene.

Daha sıkı dene!" "Zamanınız yok." Muntadhir'in sesi sertti.

"Zaydi,

Bana bak. Dinlemeni ve tepki vermemeni istiyorum. Abba öldü. Nahri'yle birlikte gidip Süleyman'ın mührünü geri almalısın. O nasıl yapılacağını biliyor."

Ali'nin ağzı açık kaldı ama konuşmadan enkaz yığınının bir gümbürtü duyuldu.

Muntadhir soldu. "İmkansız. Sen düştü a lanet olası tavan."

Başka bir Gümbürtü görünüyordu için Cevap ver,
toz ve sıva titriyor.

Ali kardeşine uzandı. "Seni buradan çıkarmalıyız."

"Böyle bir şey olmayacak." Muntadhir sakinleştirici bir nefes aldı ve kendini oturur pozisyona itti. Etrafına bakındı, bakışları tozun içinde parıldayan bir nesneye takıldı.

Gümüş bir yay.

Yüzünde ikinci bir ifade belirdi. "Nahri, şu yayı bana verir misin ve sadağı bulmaya çalışır mısın?"

Kendini hasta hissetse de yine de boyun eğdi. Kalbinin derinliklerinde bunun kimin yayı olduğunu biliyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu adam yayı tutarak sendeleyerek ayağa kalkarken, yüz hatlarına kararlılık ve acı kazınmıştı.

Muntadhir sallanarak hançerini çıkardı. Ali'yi yanına çağırdı ve sonra onu kardeşinin kemerine soktu. "Sana zaman kazandırıyorum." Öksürdü, sonra hançeri başıyla işaret etti. "Bunu ve zülfikarını al, akhi. İyi dövüş."

Ali hareket etmedi. Birden çok genç göründü. "Dhiru, ben ... Seni bırakamam," dedi, sesi titriyordu, sanki bu tartışabileceği bir şeymiş gibi. "Seni korumam gerekiyor," diye fısıldadı. "Senin Qaid'in olmam gerekiyordu."

Muntadhir ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bunun benim dediğimi yapman gerektiği anlamına geldiğinden eminim." Yüz ifadesi yumuşadı. "Sorun yok Zeydi. Biz iyiyiz." Bir ok attı, göz kırparken bile yüzünde kırık bir şeyler vardı. "Kahretsin, sanırım bu senin cennetine bile gidebileceğim anlamına geliyor."

Gözyaşları Ali'nin yanaklarından kontrolsüzce süzülüyordu. Nahri sessizce zülfikarını aldı ve sonra öne çıkarak onun elini tuttu. Muntadhir'in gözleriyle buluştu, aralarında anlayışlı bir bakış geçti. "Süleyman'ın mührünü alacağız," diye söz verdi. "Ben de Cemşid'i bulacağım. Sana söz veriyorum."

Bunun üzerine Muntadhir'in gözleri nihayet nemlendi. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Lütfen ona söyleyin..." Derin bir nefes aldı, hafifçe geriye doğru sallandı, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu. Bakışları tekrar onunkilerle buluştuğunda, pişmanlık ve özür karışımı bir ifade vardı. "Lütfen ona onu sevdiğimi söyle. Onun için daha önce ayağa kalkmadığım için üzgün olduğumu söyle." Gözlerini eliyle sildi.

kolunu çekti ve sonra uzaklara bakarak geri çekildi. "Şimdi git. Daevabad'ın en inatçı iki insanını yapmak istemedikleri bir şeyi yapmaya ikna edebilirsem kısa saltanatımı başarılı sayabilirim."

Nahri başını salladı, Ali'yi sürükleyerek götürürken kendi görüşü de bulanıklaşmıştı.

"Dhiru," diye tekrar boğuldu. "Akhi, lütfen..."

Enkaz devasa bir sarsıntı geçirdi ve ardından korkunç, yürek burkan, tanıdık ve çok öfkeli bir kükreme duyuldu.

"*Git!*" Muntadhir bağırdı.

Koştular.

Acı, Dara'nın hayata geri döndüğünden beri hissetmediği türden bir acı, farkına vardığı ilk şeydi. Ezilmiş uzuvlar ve kırılmış dişler, parçalanmış et ve kafasındaki zonklama o kadar güçlüydü ki neredeyse karanlığa geri dönmek istiyordu.

Parmaklarını oynattı, altlarındaki sert taşı ve parçalanmış ahşabı hissetti. Gözlerini kırıpıştırarak açtı ama Dara karanlıktan başka bir şey görmedi. Homurdanarak altında acı içinde bükülen kolunu kurtarmaya çalıştı.

Hareket edemiyordu. Sıkıştırılmıştı, her taraftan ezilmişti.

Nahri. *Tavanı üzerime indirdi. Gerçekten de tavanı üzerime indirdi.* Onun bir tür öfkeli tanrıça gibi görüldüğünü, ellerinin etrafında dumanların döndüğünü, siyah buklelerinin çağırdığı kavurucu rüzgarda çılgınca savrulduğunu görünce şok olmuştu. Tapınakta önünde eğilmiş olabileceği bir Nahid ikonuna benziyordu.

Ama gözlerindeki acı, ihanet... Kahire'deki kadın buydu.

Eğer buradan gitmezsen aslında hizmet ettiğin kadını riske atmış olacaksın. Manizheh'i ve görevini düşünmek Dara'yı tekrar harekete geçirmeye yetmişti, acıya lanet olsun. Daevabad'ın kaderi pamuk ipliğine bağlıydı. O

Nefes aldı, kendini kurtarmak için mücadele ederken kanın dumanlı kokusunu yakaladı.

Onun kanı. *Yaratıcı, hayır.* Dara gözlerini kapadı, uzandı ama hiçbir şey yoktu.

Büyülü kan canavarları üzerindeki kontrolünü kaybetmişti. Süleyman'ın gözünde yarım düzine vardı. Karkadann, Zahhak ve Rukh. Kontrolünden çıktıklarında akılsız, yıkıcı şeyler oluyorlardı, ifritlerle olan eğitiminin başlarında öğrendiği bir dersti bu. Ve şimdi savaşçıların ve Manizheh'in yanında vahşiydiler.

Dara nefesinin altında küfrederek kurtulmaya çalıştı ama sadece en yakınındaki enkazı sarsmayı ve vücudunun daha da ağrımamasını başardı.

Olduğun şeyi kucakla, seni aptal. Diğer formunda geçirdiği kısa anlar ona anında merhem olmuştu. Dara'nın bu güce ihtiyacı vardı.

Ateş kanında kıvılcımlandı, derisini kızarttı. Duyuları keskinleşti, pençeleri ve dişleri filizlendi. Başının üstündeki ufalanan tuğlalara dokundu ve tuğlalar patlayarak toza dönüştü.

İstedikinden çok daha yavaş tırmandı, vücudu kaskatı kesilmişti ve acı hâlâ devam ediyordu. Bu korkutucu bir hatırlatmaydı: Dara güçlüydü ama yenilmez değildi. Sonunda kendini harabeden dışarı attı, tozdan öksürüyor ve nefesini tutmaya çalışıyordu.

Bir ok kolunu delip geçti. Dara şaşkınlıkla irkildi ve eli yaraya doğru uçarken tısladı.

İçinden çıkan ok kendisine aitti.

İkinci bir tanesi yüzünün yanından geçip gitti ve Dara gözüne girmeden hemen önce geri çekildi. Kendini yıkık bir duvar parçasının arkasına attı ve molozların arasından bakmaya başladı.

Muntadhir al Qahtani kendi yayıyla ona ateş ediyordu.

Dara öfkeyle tükürdü. *Bu şehvet düşkünü, şerefsiz alçak nasıl cüret eder-*

Saklandığı yere bir ok fırladı.

Dara yüksek sesle küfrederek eğildi. Muntadhir'e zülfikarla vurmamış mıydı? Ve ne zamandan beri bir kum sineği bir Daeva yayını bu şekilde kullanmayı biliyordu?

Dara dişlerini gıcırdatarak kolundaki okun sapını kırdı ve sonra acı dolu bir homurtuyu bastırarak oku çekip çıkardı. Ateşli derisi yaranın üzerine kapandı ve kömür çizgisi gibi siyah bir iz bıraktı. Yaranın iyileşmesi küçük bir rahatlamaydı ama Dara oklarını demire saplıyordu ve az önce vücudunun sınırlarını hatırlatan çok gerekli bir şey yapmıştı. Muntadhir onu kolundan daha savunmasız bir yerinden yakalamayı başırırsa ne olacağını öğrenmek istemiyordu.

Neden karanlıkta ateş etmeyi denemiyorsun, cin? Dara ellerini moloz yığınının bastırarak ahşabın alev almasını sağladı. Koyu renkte yandı, yağlı boyalar ve eski duvarlar Dara'nın emire doğru yönelttiği kalın, siyah dumandan boğucu bir duvar gönderdi.

Öksürük sesi duyana kadar bekledi ve sonra ayağa fırladı, saldırırken alçakta kaldı. Muntadhir ona doğru dönen bir ok daha gönderdi ama Dara eğildi ve ikinci bir ok daha atamadan yayı diğer adamın elinden aldı. Yayı kullanarak emirin suratına ters bir yumruk indirdi ve onu yere serdi.

Dara bir saniye sonra onun peşindeydi. Dumanı kovdu. Muntadhir'in dishdasha'sının önü yırtılmış ve karnı kan içinde kalmıştı; yaranın etrafındaki koyu yeşil çizgiler ve çatlayan kül, Dara'nın ona gerçekten de zülfikarla vurduğunun tüyler ürpertici bir kanıtıydı.

Nahri ve Alizayd hiçbir yerde görünmüyordu. "Neredeler?" Dara sordu. "Kardeşin ve Banu Nahida mı?"

Muntadhir onun yüzüne tükürdü. "Siktir git, Scourge."

Dara, Muntadhir'in yarasına bir diz attı ve emir soluk soluğa kaldı. "*NEREDELER?*"

Diğer adamın yüzünden yaşlar süzülüyordu ama Dara ona hakkını vermek zorundaydı; gözleri yaşarırken bile dilini tuttu.

acı içinde parladı.

Dara hızlı düşündü. Nahri ve Alizayd zekiydi. Nereye gideceklerdi?

"Süleyman'ın mührü," diye fısıldadı. Dara hemen dizini çekti ve görevini hatırladı. "Oraya mı gittiler? Nereye?"

Muntadhir, "Cehennemde," diye boğuk bir ses çıkardı. "Neden gidip aramıyorsun? Sık sık ziyaret ediyor olmalısın."

Dara'nın diğer adamı boğazlamamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Muntadhir'in yardımına ihtiyacı vardı. Kahtani olsun ya da olmasın, Muntadhir küçük kardeşi ve karısı kaçabilsin diye acı verici, ölümcül bir yarayla geride kalmıştı.

Muntadhir'e doğru eğildi. "Halkın kaybetti; her halükarda kardeşine yetişeceğim. Bana Süleyman'ın mührünü nasıl geri alacağımı söyle ve Alizayd çabucak ölsün. Acısız bir şekilde. Şerefim üzerine."

Muntadhir güldü. "Sende hiç onur yok. Şehrimize bir *ifrit* getirdin. Şu anda havai fişek yakması gereken Geziri çocukları senin yüzünden sarayda ölü yatıyor."

Dara geri çekildi ve Manizheh'in sunduğu gerekçelere ulaşmaya çalıştı. "Halkınız istila ettiğinde kaç Daeva çocuğu öldü? Bu gece kaybedilecek olan Geziri çocuklarından çok daha fazlası."

Muntadhir şaşkınlıkla ona baktı. "Ağzından çıkanı *kulağın duyuyor* mu? Nasıl bir adam bu hesapları yapar?" Gri gözleri nefretle dolmuştu. "Tanrım, umarım sonunda o olur. Umarım Nahri senin kalbin yerine geçen şeye lanet olası bir bıçak saplar."

Dara gözlerini kaçırdı. Nahri kesinlikle bunu yapabilecek gibi görünüyordu; koridorun öbür ucundan, sanki bir canavarmış gibi ellerinin etrafında alevler saçarak ona bakıyordu.

Yanılıyordu. Anlamıyor. Bu görev doğru olmalıydı, başarılı olmalıydı. Dara'nın onun için yaptığı her şey

Qui-zi'den bu geceki saldırıya kadar, insanlar boşuna olamazdı.

Muntadhir'e yeniden odaklandı. "Daevabad düştüğünde küçük kız kardeşime ne olduğunu bildiğini biliyorum. Son görüşmemizde bana hatırlatmak için çok uğraşmıştın. Küçük kardeşine daha kolay bir ölüm ver."

Muntadhir, "Sana inanmıyorum," diye fısıldadı ama Dara'nın sözleri etkili olmuşa benziyordu, emirin yüzünü endişe kaplamıştı. "Ondan nefret ediyorsun. Ona zarar vereceksin."

"Nahri'nin hayatı üzerine yemin ederim," diye cevap verdi Dara hızla. "Bana Süleyman'ın mührünü nasıl geri alacağımı söyle, ben de Alizayd'a merhamet edeyim."

Muntadhir konuşmadı, gözleri Dara'nın yüzünü arıyordu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Önce yüzüğü alman gerekecek." Nefes alış veriş daha da düzensizleşiyordu. "Saray kütüphanesi. Altındaki yeraltı mezarlarına git. Orada bir-" Titreyerek öksürdü. "Çıkman gereken bir merdiven var."

"Peki sonra?"

"Takip edin. Oldukça derin; uzun bir süre devam edecek. Isındığını hissetmelisin." Muntadhir yüzünü buruşturdu ve hafifçe karnının üzerine kıvrıldı.

"Peki ya sonra?" Dara sabırsızlanarak ve biraz da panikleyerek sordu. Nahri ve Alizayd'ın peşinden gidip de Muntadhir'in kendisine bir cevap vermeden ölmesi için zaman kaybetmeyecekti.

Muntadhir kaşlarını çattı, biraz şaşkın görünüyordu. "Bu cehenneme dönüş yolu değil mi? Eve gitmek istediğini sanmıştım."

Dara'nın elleri bir an sonra Muntehir'in boğazındaydı. Emir'in gözleri hararetle parlıyor, son bir meydan okuma anında Dara'nın gözlerine kilitleniyordu.

Zaferin.

Dara anında bıraktı. "Sen... seni öldürmem için beni kandırmaya çalışıyorsun."

Muntadhir tekrar öksürdü, dudaklarına kan bulaşmıştı. "Hayret verici. Eskiden çok zeki bir taktikçi olmalısın-ah!" diye bağırdı Dara yarasını tekrar deşerken.

Ama Dara'nın kalbi hızla çarpıyordu, duyguları karmakarışık. Vermek istemediği bir bilgi için ölmekte olan bir adama işkence ederek kaybedecek zamanı yoktu.

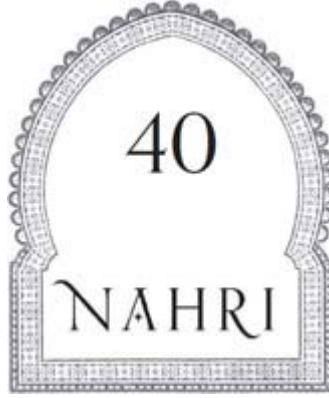
Dizini geri çekerek Muntadhir'in yarasının tüten yeşil-siyah kenarlarına tekrar baktı. Mardoniye'yi bu kadar çabuk öldüren ölümcül darbe bu değildi. Emiri öldürecek olan zülfıkarın zehriydi, yaranın kendisi değil.

O halde Muntadhir'in böyle bir ölümün ne kadar uzun sürebileceğini yakından bilen bir adama teslim edilmiş olması ne büyük şanstı. Dara son anlarında hatırlamak istemediği kadar çok dostuna bakmış, tutulan uzuvlarını rahatlatmış ve zehir onları yavaş yavaş tüketirken acı dolu son nefeslerini dinlemişti.

Uzanıp Muntadhir'in sarığını kaptı ve kumaşı sallayarak gevşetti.

"Ne halt ediyorsun sen?" Dara yarayı bağlamaya başladığında Muntehir nefes nefese kaldı. "Tanrım, huzur içinde ölmeme bile izin vermeyecek misin?"

"Henüz ölmüyorsun." Dara, acıdan nasıl titrediğini görmezden gelerek emiri ayağa kaldırdı. "*Bana* Süleyman'ın mührünü nasıl geri alacağımı söylemeyebilirsin. Ama ona her şeyi söyletebilecek başka biri olduğundan şüpheleniyorum."

Koştular, Nahri Ali'yi karanlık sarayın içinde sürüklüyordu, tek düşüncesi ikisi ve Dara'nın dönüştüğü şey her neyse arasına mümkün olduğunca mesafe koymaktı. Atalarının büyüğü kanında dolaşıyor ve kaçışlarına yardım ediyordu: adımlarıyla birlikte yükselen merdivenler ve arkalarında tıkanan dar geçitler izlerini yok ediyordu. Başka bir zaman olsa Nahri böyle şeylere hayret edebilirdi.

Ama Nahri, Daevabad'da bir daha hiçbir şeye hayret edeceğinden emin değildi.

Ali onun yanında tökezledi. "Durmam gerek," diye soluk soluğa ona doğru eğildi. Kırık burnundan kan damlıyordu. "İşte orada." Koridorda mütevazı bir ahşap kapıyı işaret etti.

Hançeri hazır olan Nahri kapıyı iterek açtı ve aynalı fiskeyeler ve mücevher parlaklığında limon ağaçlarıyla dolu küçük bir avluya yuvarlandılar. Kapıyı arkalarından çarptı ve nefesini tutmak için yere çöktü.

Ve sonra her şey onu yakaladı. Nahri gözlerini sıkıca kapattı ama onu hâlâ görebiliyordu. Üzerindeki perili yeşil gözleri, dumanlı büyüün girdabı ve tavanı onun üzerine indirmeden hemen önce yüz hatlarının meydan okuyan duruşu.

Dara.

Hayır, Dara değil. Nahri, tanıdığı Afşin ile Muntadhir'i öldüren ve bir ölüm dalgasıyla Daevabad'a gelen öfkeli canavarı aynı adam olarak düşünemezdi.

Ve Muntadhir... Nahri bir yumruğunu ağzına bastırarak hıçkırıklarını bastırdı.

Bunu şu anda yapamazsın. Kocasını karısına ve kardeşine zaman kazandırmak için kendini ölümcül Afşin'in önüne atmıştı. Nahri bu fedakârlığı onurlandıracaktı. Bunu yapmak zorundaydı.

Ali onun yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Gözüne bir bakır parıltısı takıldı.

"Aman Tanrım, Ali, *ver şunu bana.*" Nahri kulağındaki emanete doğru hamle yaptı, onu çekip çıkardı ve ağaçlara doğru fırlattı. Koştukları süre boyunca kulağında olduğunu fark edince dehşete kapılarak ürperdi. Buharın üzerine mi gelmişlerdi...

Kendini toparla. Ne o ne de Ali başka bir hatayı kaldırabilirdi.

Ellerini hafifçe adamın alınına ve sol omzuna koydu. "Seni iyileştireceğim."

Ali cevap vermedi. Ona bakmıyordu bile. Yüz ifadesi şaşkın ve boştu, tüm vücudu titriyordu.

Nahri gözlerini kapattı. Büyüsü her zamankinden daha yakın hissettirdi ve aralarındaki perde, marid varlığının onun üzerine çektiği tuzlu karanlığın tuhaf pelerini hemen düştü. Adamın altı darmadağınaktı: burnu kırılmış, omzu burkulmuş ve kötü bir şekilde delinmiş, sayısız yara ve ısırık arasında iki kaburgası kırılmıştı. Nahri iyileşmelerini emretti ve Ali burnu yerine otururken homurdanarak nefesini tuttu. Gücü, bugün onu iki kez reddeden iyileştirme yeteneği, parlak ve canlı bir şekilde ortaya çıktı.

Bir yorgunluk dalgasıyla savaşıyor onu bıraktı. "Bunu hâlâ yapabildiğimi bilmek güzel."

Ali sonunda kıpırdandı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ona döndü, gözyaşları kirpiklerinde parlıyordu. "Kardeşim..."

Nahri şiddetle başını salladı. "Hayır Ali, bunun için vaktimiz yok... *bunun için vaktimiz yok,*" diye tekrarladı Ali yüzünü ellerine gömmek için arkasını döndüğünde. "Daevabad saldırı altında. *Halkınız* saldırı altında. Kendini toparlamalı ve savaşmalısın." Yanağına dokunarak onu tekrar yüzüne döndürdü. "Lütfen," diye yalvardı. "Bunu tek başıma yapamam."

Titreyerek bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı ve gözlerini kısa süreliğine sıkarak kapattı. Onları tekrar açtığında, derinliklerinde biraz daha kararlılık vardı. "Bana ne bildiğini söyle."

"Kaveh, şölende seni neredeyse öldüren şeye benzer bir tür zehirli buhar saldı. Hızla yayılıyor ve Geziri kalıntılarını hedef alıyor." Sesini alçalttı. "Babanı öldüren şey buydu."

Ali irkildi. "Ve yayılıyor mu?"

"Hızlı. Şu ana kadar en az üç düzine ölüyle karşılaştık." Bunun üzerine Ali irkilerek doğruldu.

"Zeyneb-"

"O iyi," diye güvence verdi Nahri. "O ve Aqisa ikisi de. Geziri Mahallesi'ni uyarmak ve Hisar'ı alarma geçirmek için ayrıldılar."

"Citadel..." Ali duvara yaslandı. "Nahri, Hisar gitti."

"Ne demek *gitti*?"

"Önce biz saldırıya uğradık. Göl... Daevabad'a ilk geldiğinizde Gozan'da başınıza geldiğini söylediğiniz şey gibi bir tür canavar gibi yükseldi. Hisar'ın kulesini yıktı ve kompleksi yerle bir etti. Muhafızların çoğu öldü." Titredi, alnında gümüşü sıvı damlaları boncuk boncuk oldu. "Gölde uyandım."

"Göl mü?" Nahri tekrarladı. "Marid'in bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım maridler gittiler. Onların... varlıkları... yokmuş gibi geliyor," diye açıkladı başını hafifçe vurarak. "Ve gölün laneti bozuldu. Önemli olduğundan değil. Aramızdan birkaç kişi

Gulyabaniler ve okçular tarafından boğulduk. O ifrit beni yakaladığında sahile çıkıyorduk ama iki düzineden daha az kişi kalmıştık." Keder yüzünü kapladı, gözlerinden yine yaşlar süzüldü. "Lubayd'ı ifrit öldürdü."

Nahri sallandı. İki düzine kurtulan. Kale'de yüzlerce, binlerce asker olmalıydı. Sarayda çok sayıda Geziri. Hepsi birkaç dakika içinde ölmüştü.

Senin hakkında söylenenler doğru, değil mi? Qui-zi hakkında mı?

Savaş hakkında mı? Nahri gözlerini kapattı.

Ama şu anda içinden geçen kalp kırıklığı değildi. Kararlılıktı. Belli ki Nahri'nin Dara olarak bildiği adam gitmişti - eğer gerçekten var olduysa tabii. Bu Dara ilk Afşin'di, Bela'ydı. Daevabad'ın kapısına bir savaş getirmiş ve kendini Nahidlerin silahı ilan etmişti.

Ama kendisini nasıl bir Nahid'le karşı karşıya bıraktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nahri ayağa kalktı. "Süleyman'ın mührünü geri almalıyız," diye ilan etti. "Onları yenmek için tek umudumuz bu." Ali'ye baktı ve elini uzattı. "Benimle misin?"

Ali derin bir nefes aldıktan sonra onun elini sıktı ve ayağa kalktı. "Sonuna kadar."

"Güzel. Önce babanın cesedini bulmamız gerekecek," dedi, ondan sonra ne yapmaları gerektiğini düşünmemeye çalışarak. "Onu son gördüğümde, beni yıldızlara bakmaya götürdüğün platformdaydık."

"Çok uzakta değiliz o zaman. Kütüphaneden kestirme bir yol bulabiliriz." Bir elini endişeyle sakalında gezdirdi ve sonra geri çekilerek elini bırakıp başparmağındaki zümrüt yüzüğü çıkardı.

"Ali, bekle!" Ama Nahri itirazını bitiremeden Ali onu çekip fırlattı. Fayans döşeli zeminde takırdarken kendini destekledi, yarı yarıya Ali'nin küle dönüşmesini bekliyordu. Ama Ali kıpırdamadan durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı ve yüzüğü almak için karşıya geçti. "Ya köle lanetinin bir kısmı hâlâ bununla senin aranda kalıyorsa, seni aptal?"

"Değil," diye ısrar etti Ali. "Sen geldiğinde daha başparmağıma yeni takmışlardı. Sanırım bu konuda tartışıyorlardı."

Bu konuda tartışmak mı? Tanrım, neredeyse öyle olmasını umuyordu. Dara'nın başka bir cini ifritlere bu şekilde vereceğini asla hayal edemezdi. En büyük düşmanını bile.

"Yine de onu yakınımnda tutmak istiyorum," dedi ve yüzüğü cebine soktu. Kemerine beceriksizce bağladığı zülfikarı çıkardı. "Muhtemelen bunu almalısın."

Ali, kardeşini öldüren Zülfikar'ı görünce kötü kötü baktı. "Başka bir silahla savaşacağım."

Öne doğru eğildi ve adamın ellerine bastırdı. "Bununla savaşacaksın. En iyi yaptığın şey bu." Onun gözlerine baktı. "Muntadhir'in ölümünün bir hiç uğruna olmasına izin verme Ali."

Ali'nin eli kabzanın üzerine kapandı ve sonra hareket ettiler, adam onu uzun, dar bir geçide açılan bir kapıdan geçirdi. Aşağıya doğru eğimliydi, onlar indikçe hava daha da soğuyordu. Tepelerinde uçuşan büyümlü ateş topları tıslayarak Nahri'nin sinirlerini geriyordu.

İkisi de konuşmadı ama uzun süre yürümemişlerdi ki bir patlama sesi duyuldu ve yer hafifçe sarsıldı.

Ali onu durdurmak için elini uzattı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Arkalarında bir yerde tozlu taş üzerinde sürüklenen ağır bir cismin çıkardığı ses duyuluyordu.

Nahri gerildi. Duyduğu tek şey bu değildi: geçidin sonundaki kütüphanenin gümüş kapısının arkasından bir çığlık sesi geldi.

"Belki de başka bir yol bulmalıyız," diye fısıldadı, ağzı toz gibi kurumuştı.

Kapı patlayarak açıldı.

"Zahhak!" Bir Sahrayn alimi onlara doğru koştı, gözleri vahşiydi, cübbesi alev alev yanıyordu. "*Zahhak!*"

Nahri, Ali'den ayrıldı ve bilgin hızla yanından geçerken her ikisi de duvara yaslandı. Ali'nin yanan cübbesinin sıcaklığı Nahri'nin yüzünü yaktı. Nahri geri döndü ve durması için bağırarak üzere ağzını açtı...

Tam zamanında, gövdesi neredeyse koridor kadar geniş olan dumanlı bir yılanın virajdan döndüğünü gördü. Bilgin çılgılık atmaya bile fırsat bulamadı. Yılan, Nahri'nin kolundan daha uzun, parıldayan obsidyen dişlerini ortaya çıkararak onu bütünüyle yuttu.

"Kaç!" diye bağırarak Ali'yi kütüphaneye doğru itti.

Son sürat koşarak kapıdan içeri daldılar. Ali kapıyı arkalarından çarparak kapattı ve devasa yılan kapıya çarpıp çerçeveyi sarsarken kendini metale doğru itti.

"Sarayınıza bu konuda bir şeyler yapmasını söyleyin!" diye bağırdı.

Nahri ellerini hızla kapının dekoratif metal çivilerine bastırdı, derisini kıracak kadar sertti. Sarayın büyüüne tamamen hâkim olmayı henüz başaramamıştı; kendi aklı varmış gibi görünüyor, duygularına kendine özgü bir tuhaflıkla karşılık veriyordu.

Divasti dilinde "Beni koruyun" diye yalvardı. Hiçbir şey olmadı.

"Nahri!" Ali bağırdı, yılan kapıya tekrar çarptığında ayakları kaydı.

"BENİ KORU!" diye Arapça bağırdı ve Yakub'un kullansa azarlayacağı birkaç küfür ekledi. "Sana emrediyorum, lanet olsun!"

Ellerinden dumanlar çıkmaya başladı ve sonra gümüş eriyerek kapıyı duvara yapıştırdı. Döndü ve zor nefes alarak çerçeveye yaslandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sfenks büyüklüğünde bir yaratık havada süzülerek onlara doğru geliyordu.

Bu bir kâbus olmalı. Büyülü Daevabad'da bile bir köyü yiyip bitirebilecek dumanlı yaratıklar serbestçe uçamazdı. Yaratık dört dalgalı kanadının üzerinde süzülüyor, parıldayan pullarının altında kıpkırmızı bir ateş parlıyordu. Bir atı yutabilecek kadar büyük, dişli bir ağız ve keskin pençelerle sonlanan altı uzvu vardı. Nahri izlerken, kaçan bir bilgine doğru dalarken kaybolmuş gibi bir çığlık attı. Onu pençeleriyle yakaladı ve ağızından alevler fışkırırken sert bir şekilde karşı duvara fırlattı.

Nahri yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Bu bir ejderha mı?"

Onun yanında Ali yutkundu. "Bu... aslında bir zahhak gibi görünüyor." Panik içindeki gözleri onunkilerle buluştu. "Genelde o kadar büyük olmazlar."

"Oh," diye boğuldu Nahri. Zahhak tekrar çığlık atarak yanlarındaki ders odasını ateşe verdi ve ikisi de sıçradı.

Ali titreyen parmağını devasa kütüphanenin diğer tarafındaki bir sıra kapıya doğru kaldırdı. "Hemen ileride bir kitap asansörü var. İstedüğümüz pavyona gidiyor."

Nahri uzaklara baktı. Birkaç kat yukarıdaydılar ve kütüphanenin zemini tam bir kaos içindeydi, kırık, yanan mobilyalar ve kaçışan cinlerden oluşan bir labirent, zahhak hareket eden her şeye dalıyordu.

"O şey bizi öldürecek, *hayır*," dedi, zahhakın az önce yakaladığı genç bir kâtime doğru hamle yapmaya kalkan Ali'nin bileğini tutarak. "Şimdi oraya koşarsan kimseye faydan dokunmaz."

Bir çatırtı dikkatini çekti. Yılan hâlâ barikatlı kapıya vuruyordu ve metal gerilmeye başlamıştı.

"Citadel eğitiminizde sizi duman ve alevden oluşan dev canavarlarla savaşımaya hazırlayan bir şey oldu mu?"

Ali dikkatle doğu duvarına bakıyordu. "Hisar'da değil..." Dalgın görünüyordu. "Orada tavana yaptığın şeyi... şu duvara da yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Kütüphane duvarını yıkmamı mı istiyorsunuz?" Nahri tekrarlardı.

"Arkasından kanal geçiyor. O şeyi söndürmek için suyu kullanabileceğimi umuyorum," diye açıkladı zahhak biraz fazla yaklaştığında.

"*Su mu?* Nasıl kontrol etmeyi bekliyorsunuz..." Dara'yla savaşıırken Zülfikar'ını nasıl çağırdığını hatırlayarak ve yüz ifadesindeki suçluluk duygusunu şimdi fark ederek sözünü kesti. "Marid sana hiçbir şey yapmadı, değil mi? Bana söylediğin bu değil miydi?"

İnledi. "Bu konuda daha sonra kavga edebilir miyiz?"

Nahri doğu duvarındaki raflara kederli bir son bakış attı. "Eğer yaşarsak, tüm o kitapları yok etmenin suçunu üstleneceksin." Derin bir nefes aldı ve koridorda yaptığı gibi sarayın büyüüne odaklanmaya ve onu çekmeye çalıştı. Muntadhir'e duyduğu öfke ve keder sonunda yeteneklerini zorlamıştı.

Odanın öbür ucunda, ikinci katta devrilmiş bir masanın arkasına saklanmış bir grup âlim gözüne çarptı. Birçoğu kitaplarını getirmiş ve ona Daevabad'ın tarihi hakkında sabırla bilgi vermiş olan tamamen masum kadın ve erkekler. Burası onun eviydi -şimdi koruyamadığı ölümlerle dolu olan bu saray- ve o zahhakın çatısı altında bir can daha almasına izin verirse lanetlenirdi.

Cildi karıncalandı, büyü kanında kaynıyor, zihnini gıdıklıyordu. Keskin bir nefes aldı, neredeyse eski taşın tadını alıyordu. Kanalı, kalın duvara sertçe bastıran soğuk suyu hissedebiliyordu.

Ali sanki ona dokunmuş gibi titredi. "Sen misin?" Bir bakışta gözlerinin bir kez daha yağlı, koyu bir film tabakasıyla kaplandığı görüldü.

Başını salladı ve zihninde duvarı inceledi. Bu süreç birdenbire tanıdık gelmişti, tıpkı romatizmalı bir omurgayı zayıf noktalar için incelediği gibi ve burada çok sayıda vardı; kütüphane iki bin yıl önce inşa edilmişti. Kökler yılan gibi kıvrılıyordu.

ufalanan tuğla parçalarının arasından, kanal suyunun akıntıları kavrayıcı dokunaçlar gibi uzanıyordu.

Zayıf noktaları parçalanmaya teşvik ederek *çekt*i. Duvarın titrediğini, suyun diğer tarafta çalkalandığını hissetti. "Bana yardım et," diyerek Ali'nin elini tuttu. Ali'nin soğuk ve alışılmadık derecede nemli tenine dokunmak omurgasından aşağı buz gibi bir sarsıntı gönderdi ve tüm duvarı titretti. Suyun içeri girmek için mücadele ettiğini ve taşı daha da gevşetmeye çalıştığını görebiliyordu.

Önce küçük bir sızıntı oldu. Ve sonra, kalbinin yerinden fırlaması için geçen süre içinde, duvarın tüm bir bölümü kırık tuğlalar ve kabaran su patlamasıyla yıkıldı.

Nahri'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Hem kendi hayatı hem de hızla yok edilmekte olan paha biçilmez el yazmaları için endişe duymasaydı, kütüphanenin ortasında kat kat yüksekliğinde bir şelalenin aniden ortaya çıkması olağanüstü bir manzara olurdu. Şelale yere çarptı, kırılan mobilyalar ve tepeye doğru yükselen beyaz dalgalarla çalkantılı bir girdap oluşturdu.

Sprey, çok yakın uçan zahhakı yakaladı. Çılgık atarak gürleyen suya bir alev seli yöneltti. Ali nefes nefese kaldı, sanki ateş ona fiziksel acı veriyormuş gibi geri çekildi.

Hareketi zahhak'ın dikkatini çekti. Yaratık aniden havada döndü ve doğruca onlara doğru uçu.

"Çekilin!" Nahri Ali'yi yakaladı ve zahhak arkasına sığındıkları rafları buharlaştırırken onu yoldan çekti. "Atla!"

Atladılar. Su soğuktu ve hızla yükseliyordu; Nahri ıslak elbisesinin engeliyle hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu ki Ali başını tekrar suyun altına itti ve tam o sırada üzerlerine bir başka ateş topu fırladı.

Nefes nefese dışarı çıktı ve hızla yanından geçen kırık bir ahşap kirişten eğildi. "Lanet olsun Ali, kütüphanemi kırdırdın bana. Bir şeyler yap!"

Zahhak'la yüzleşmek için ayağa kalktı, ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu, su damlaları tenine bal gibi yapışıyordu. Elini kaldırdı.

Ellerini kaldırdı ve zahhak onlara doğru uçarken bakışlarını ona sabitledi. Gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla şelale havada bir kırbaç gibi döndü ve zahhakı ikiye böldü.

Rahatlamaları kısa sürdü. Ali sallanarak ona doğru sarktı. "Kapı," diye mırıldanmayı başardı, çünkü kadın Ali'ye kendi iyileştirici büyüünden bir parça daha göndermişti. "Kapı!"

Derme çatma nehirden olabildiğince hızlı geçerek aceleyle ilerlediler. Kapıya ulaştıklarında Nahri tutamağa doğru hamle yaptı.

Bir ok püskürmesi elini kıl payı ıskalayarak ona çarptı.

"Süleyman'ın gözü!" Etrafında döndü. Dumanlı küheylanların üzerindeki yarım düzine atlı, gümüş yaylarını çekmiş ve ellerinde hazır bir şekilde kütüphanenin ana girişinden içeri giriyordu.

"Sadece git!" Ali kapıyı kırarak açtı ve onu iterek içeri soktu. Kapıyı arkalarından çarparak kapattı ve Nahri nefesini tutarken kapıyı engellemek için çeşitli mobilya parçaları yığıldı.

Küçük, mükemmel dairesel bir odaya girmişlerdi. Bir kuyuyu andırıyordu, tavanı uzaktaki karanlığın içinde kayboluyordu. Cılız bir metal merdiven, kehribar rengi ışık saçan iki sütunun etrafında spiral çizerek yükseliyordu. Kitaplar ve parşömenlerle dolup taşan sepetler ortalarında sürükleniyor, bir sütun sepetleri yukarı çıkarırken diğeri aşağı indiriyordu.

Ali başıyla merdivenleri işaret etti. "Bu doğruca köşke gider." Zülfikarını kınından çıkardı. "Hazır mısınız?"

Nahri derin bir nefes aldı ve tırmanmaya başladılar. Merdivenin her titreyen iniltisinde kalbi hızla çarpıyordu.

Saatler gibi görünen ama kesinlikle sadece dakikalar olan bir süreden sonra, küçük bir ahşap kapının önünde durdular. "Sesler duyuyorum," diye fısıldadı. "Divasti'ye benziyor."

Bir kulağını kapıya dayadı. "En az üç adam," diye usulca kabul etti. "Ve Afşin'in askerlerini iyi eğittiğini söylediğimde bana güvenin."

Nahri hızla seçeneklerini değerlendirdi. "Beni esir alın."

Ali ona delirmiş gibi baktı. "Affedersiniz?"

Kendini onun kollarına itti ve hançerini boğazına dayadı. "Oyuna devam et," diye tısladı. "Onlara ateşe tapanlar ve günah hakkında atıp tut. Halkımın gözünde itibarın senden önce geliyor." Adam itiraz edemeden kapıyı tekmeleyerek açtı ve onu da kendisiyle birlikte sürükledi. "Yardım edin!" diye Divasti dilinde acınası bir şekilde bağırdı.

Daeva savaşçıları dönüp onlara baktı. Aynı koyu renk uniformaları giymiş ve tepeden tırnağa silahlanmış üç kişiydiler. Kesinlikle Dara'nın eğitmiş olabileceği adamlara benziyorlardı; biri bir saniye içinde onlara bir ok doğrultmuştu.

Neyse ki Kaveh ortalıkta görünmüyordu. "Silahlarınızı bırakın!" diye yalvardı, Ali'nin koluna karşı kıvranıyordu. "Beni öldürecek!"

Ali, Nahri'nin rahat bulduğundan biraz daha yumuşak bir tepki verdi ve hırlayarak bıçağı boğazına yaklaştırdı. "Yapın şunu, ateşe tapanlar!" diye emretti. "Şimdi! Yoksa değerli Banu Nahida'nızın bağırsaklarını deşerim!"

En yakınındaki Daeva soluk soluğa kaldı. "Banu Nahri?" diye sordu, siyah gözleri kocaman açılmıştı. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet!" diye bağırdı. "Şimdi silahlarınızı indirin!"

Okçu hızla yayını indirene kadar birbirlerine kararsızca baktılar. "Yap şunu," diye emretti. "Bu Banu Manizheh'in kızı."

Diğer ikisi anında itaat etti.

"Babam nerede?" Ali talep etti. "Ona ne yaptınız?"

"Hiçbir şey, kum sineği," diye tükürdü Daevalardan biri. "Neden kızı bırakıp bir erkek gibi yüzümüze bakmıyorsun? Babanın adamlarının cesetlerini göle attık ama senin hâlâ Abba'na katılmak için vaktin var."

Ölü kralı ortaya çıkarmak için kenara çekildi ve Nahri dehşet içinde geri çekildi. Ghassan'ın bedeni hırpalanmış, kanlı çizme izleri giysilerini lekelemiş, mücevherleri ve kraliyet sarığı çıkarılmıştı. Cam gibi, bakır rengi gri gözleri boş boş gece gökyüzüne bakıyordu, yüzü kan içindeydi.

Ali onu aniden serbest bıraktı ve daha önce onda görmediği bir öfke ifadesi yüzünü buruşturdu.

Prens tepki vermeyi düşünmeden kendini Daeva askerlerinin üzerine atmış, zülfikarı alevler içinde kalmıştı. Hızlı hareket ediyorlardı ama kederli prensin hızına yetişemiyorlardı. Bir çığlık atarak konuşan adamı kesip biçti, kılıcını çekip kurtardı ve onu tanıyan okçunun başını kesmek için geriye savurdu.

Ve böylece Nahri gemideki geceye geri dönmüş oldu. Dara'nın gerçekte neler yapabileceğini ilk elden gördüğü geceye... Etrafını saran kan, çığlık ve acımasız şiddetten etkilenmeyen bir ölüm aleti gibi etrafını saran adamları nasıl parçaladığını görmüştü.

Dehşet içinde Ali'ye baktı. Karşısındaki öfkeli savaşçıda, hâlâ bazen göz göze gelmekten çekinen o kitap kurdu presten hiçbir şey göremiyordu.

Böyle mi başlıyor? Dara böyle mi çözülmüştü, ailesinin ve kabilesinin katledilişini izlerken ruhu elinden alınmış, zihni ve bedeni öfke ve umutsuzluk tarafından bir silaha dönüştürülmüştü? Aynı şiddeti yeni bir nesle uygulayacak bir canavara böyle mi dönüştürülmüştü?

Yine de son Daeva kılıcını kaldırıp saldırmaya hazırlandığında Nahri kendini ileri atılırken buldu. Nahri adamın kolunu tutarak dengesini bozdu ve adam dönüp ona bakarken yüzünde tam bir ihanet ifadesi vardı.

Ali, Zülfikar'ı sırtına sapladı.

Nahri uzaklaştı, eli ağzına gitti. Kulakları çınlıyor, safra onu boğuyordu.

"Nahri!" Ali Nahri'nin yüzünü ellerinin arasına aldı, kendi yüzleri artık kabile üyelerinin kanıyla ıslanmıştı. "Nahri, bana bak! Yaralandın mı?"

Gülünç bir soru gibi görünüyordu. Nahri incinmenin ötesindeydi. Şehri çöküyordu ve en sevdiği insanlar ölüyor ya da tanıyamadığı yaratıklara dönüşüyordu. Ve aniden kaçmayı her şeyden çok istedi. Merdivenlerden koşarak inmek ve saraydan çıkmak. Bir tekneye, bir ata, onu hayatının Divasti'de bir zar şarkısı söylemeye karar vermeden önceki anına geri götürecek herhangi bir lanet şeye binmek.

Mühür. Mührü al ve sonra tüm bunları çözebilirsin. Kadın adamın ellerinden kurtuldu ve hançerlerinden birini çekerek otomatik olarak Ghassan'ın cesedine doğru ilerledi.

Ali de onu takip ederek babasının yanında diz çöktü. "Burada olmalıydım," diye fısıldadı. Gözlerinden yaşlar geldi ve tanıdığı arkadaşının yüzüne bir şeyler geri döndü. "Bunların hepsi benim hatam. Benim isyanımla başa çıkmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki bunların hiçbirini tahmin edemedi."

Nahri hiçbir şey söylemedi. Şu anda verebileceği hiçbir güvence yoktu. Bunun yerine Ghassan'ın kanlı dishdasha'sında göğsünün tam ortasından bir kesik açtı.

Ali onu durdurmak için harekete geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Kalbini yakmalıyız," dedi, sesi kararsızdı. "Yüzük külden yeniden oluşuyor."

Ali sanki yanmış gibi elini bıraktı. "Ne?"

Sesini yumuşatacak kadar merhamet toplayabildi. "Ben yaparım. İkimizin arasında, insanların bedenlerini oyma konusunda biraz daha tecrübeliyim."

Hasta görünüyordu ama itiraz etmedi. "Teşekkür ederim." Babasının başını kucağına alarak uzaklaştı ve gözlerini kapatarak usulca dua etmeye başladı.

Nahri, her zamanki gibi Kahire'yi hatırlatan sessiz Arapça kelimelerin üzerine dökülmesine izin verdi. Ghassan'ın göğsündeki et ve kasları keserek hızla çalıştı. Çok fazla değildi

Belki de zaten çok şey kaybetmiş olduğu için beklediği gibi kan.

Fark etmezdi. Nahri bugün kanla yıkandı.
Lekenin asla tamamen solmayacağını tahmin ediyordu.

Yine de çok acımasız bir işti ve sonunda elini Ghassan'ın göğsüne daldırdığında Ali bayılmaya hazır görünüyordu. Parmakları Ghassan'ın hareketsiz duran kalbinin etrafına dolandı ve Nahri küçük bir karanlık zevk hissetmediğini söylerse yalan söylemiş olur. Hayatlarla sanki bir oyun tahtasındaki piyonlarmış gibi oynayan zalim. Kendi annesi onu reddettiği için onu oğluyla evlenmeye zorlayan kişi. Kardeşinin hayatını birden fazla kez tehdit eden kişi.

Hiç beklenmedik bir anda avucunda bir ısı patlaması oldu, büyülu bir alevin dansı. Nahri elini hızla çekip kurtardı ama kalbi çoktan kül olmuştu.

Elinde sert ve sıcak bir şey sıkılı duruyordu.
Nahri parmaklarını çözdü, kendi kalbi de hızla çarpıyordu.

Süleyman Peygamber'in mühür yüzüğü -gücü dünyalarını yeniden şekillendirmiş ve halklarını savaşa sokmuş olan yüzük- kanlı avucunda parlıyordu.

Ali'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Gerçekten bu kadar mı?"

Nahri titrek bir nefes verdi. "Koşullar göz önüne alındığında..." Yüzüğe baktı. Mücevherler söz konusu olduğunda, Nahri'nin bu yüzükten pek etkileneceği söylenemezdi. Süslü mücevherler ya da işlenmiş altın yoktu; bunun yerine kalın, donuk altın bir bandı tek bir hırpalanmış siyah inci taçlandırıyordu. İnci özenle oyulmuştu, bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti, Süleyman'ın mührünün sekiz köşeli yıldızı yüzeyinde parlıyordu. Etrafına kazınmış, okuyamadığı küçük karakterler vardı.

Titredi ve yüzüğün de titreştiğine, kalbiyle aynı anda attığına yemin edebilirdi.

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ali'ye doğru itti.
"Al şunu."

Geri sıçradı. "Kesinlikle olmaz. Bu sana ait." "Ama sen... taht için sırada sen varsın!"

"Ve sen Anahid'in soyundansın!" Ali onun gözlerindeki özlem ve pişmanlık parıltısını görmesine rağmen parmaklarını geri itti. "Süleyman onu senin ailene verdi, benimkine değil."

İçinden neredeyse tiksintiye varacak kadar güçlü bir inkâr geçti. "Yapamam," diye fısıldadı. "Ben Anahid değilim Ali, Kahireli bir dolandırıcıyım!" Ve *Kahire*... Muntadhir'in uyarısı aklından geçti. Yüzüğün Daevabad'dan ayrılamayacağını söylemişti. "Bir peygambere ait olan bir şeye dokunmaya hakkım yok."

"Evet, biliyorsun." İfadesi hararetli bir hal aldı. "Sana inanıyorum."

"*Sizinle* tanıştınız mı?" diye patladı. "İnancınız benim lehime bir işaret değil! Bunu istemiyorum," diye devam etti ve birden her şey çok açık bir şekilde ortaya çıktı. "Eğer o yüzüğü alırsam, burada kapana kısılım. Evimi bir daha asla göremem!"

Ali inanamaz görünüyordu. "*Burası* senin evin!"

Kapı çarparak açıldı. Nahri savaşı kalbine o kadar odaklanmıştı ki kimsenin yaklaştığını duymamıştı. Ali babasının cübbesini göğsündeki korkunç deliğin üzerine çekti ve Nahri tökezleyerek geri çekildi, bir grup Daeva savaşçısı içeri dalmadan hemen önce Süleyman'ın yüzüğünü cebine attı.

Aniden durdular, biri önündeki manzaraya bakarken yumruğunu havaya kaldırdı: ölü kral ve ayaklarının dibindeki çok kanlı gençler. "O burada!" diye bağırdı Divasti dilinde, sözlerini merdivene yönlendirerek. "Birkaç cinle birlikte!"

Birkaç cin... hayır, Nahri şu anda onu işaretleyecek pek bir şey olmadığını düşünüyordu. Ayağa kalktı, bacakları altından sallanıyordu. Bir çift savaşçı daha ortaya çıkarken, "Ben cin değilim," diye ilan etti. "Ben Banu Nahri e-Nahid'im ve silahlarınızı hemen indireceksiniz."

Adam cevap veremedi. Adı söylenir söylenmez hafif bir figür kapıdan içeri girdi. Bu bir Daeva kadınıydı ve gözleri Nahri'ye kilitlenmişti. Koyu renk bir üniforma giymiş olan kadın, gümüş bir miğferin altında başını saran ipeksi siyah çarşafıyla dikkat çekici bir görüntü oluşturunuyordu. Kenarları kanlı çelik bir kılıç, geniş siyah kemerinin içine sokulmuştu.

Yüzündeki örtüyü çekti ve Nahri neredeyse yere yığılacaktı. Birkaç on yıl sonra kendi yüzü olabilecek bir yüzdü bu.

"Nahri..." diye fısıldadı kadın, siyah gözleri onu içine çekiyor gibiydi. Parmaklarını birleştirdi. "Ah, çocuğum, yüzüne bakmayalı çok uzun zaman oldu."

DAEVA'LI KADIN YAKINA GELDİ, BAKIŞLARI Nahri'ninkilerden ayrılmıyordu.

Nahri'nin kalbi hızla atıyor, başı dönüyordu...

Yanan papirüs kokusu ve Arapça cıgıllıklar. Yumuşak kollar onu sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor ve su yüzünü kapatıyor. Anlam veremediği anılar. Nahri kendini nefes almak için mücadele ederken buldu, gözlerinden anlamadığı yaşlar akıyordu.

Hançerini kaldırdı. "Daha fazla yaklaşma!"

Hemen dört yayı üzerine doğrulttu. Geri adım atarak taş korkuluğa doğru tökezledi ve dengesini kaybetmeden önce Ali bileğini yakaladı. Korkuluk burada alçaktı, diz yüksekliğindeki taş duvar onu göle düşmekten alıkoyan tek şeydi.

"Dur!" Kadının sert emri bir kırbaç gibi şakladı, Nahri'yle konuşurken sesindeki yumuşaklığı yalanlıyordu. "Geri çekil. Onu korkutuyorsunuz." Savaşçılara ters ters baktı ve sonra başını kapıya doğru salladı. "Bizi yalnız bırakın."

"Ama leydim, Afşin bunu öğrenmekten memnun olmayacaktır-" "Emirleri benden alıyorsunuz, Darayavahuş'tan değil."

Nahri insanların bu kadar hızlı hareket edebildiğini bilmiyordu. Bir anda gitmişler, merdivenlerden takırdayarak inmişlerdi.

Ali daha da yaklaştı. "Nahri, kim o?" diye fısıldadı.

"Ben... Bilmiyorum," demeyi başardı. Kahire'de bilenmiş tüm içgüdülerinin neden kaçması için ona bağırdığını da bilmiyordu.

Kadın savaşçıların gidişini bir general keskinliğiyle izledi. Kapıyı arkalarından kapattı ve sonra parmağını keskin metal ekrana batırdı.

Birlikte dalgalandı, anında
kilitlendi. Nahri'nin nefesi kesildi.

"Sen bir Nahid'sin."

"Öyleyim," diye yanıtladı kadın. Dudaklarına yumuşak, hüzünlü bir gülümseme geldi. "Çok güzelsin," diye ekledi, Nahri'yi tekrar içine çeker gibi. "Marid lanetine lanet olsun, gözlerin hâlâ onunkiler gibi. Öyle olup olmadığını merak ediyordum." Yüzünü keder kapladı. "Sen... beni hatırlıyor musun?"

Nahri *ne* hatırladığından emin değildi. "Sanmıyorum. Bilmiyorum." Saraya saldıran güçlerin komutanı olduğunu iddia eden bu kadına hiçbir şey itiraf etmemesi gerektiğini biliyordu ama kadının bir Nahid olduğunu iddia etmesi Nahri'nin aklını pek de başına getirmiyordu. "Kimsin sen?"

Aynı kırık gülümseme, çok fazla şey yaşamış birinin bakışı. "Benim adım Manizheh."

Hem inanılmaz hem de aşıkâr olan isim onu delip geçti. *Manizheh*.

Ali'nin nefesi kesildi. "Manizheh?" diye tekrarladı. "*Annen* mi?" "Evet," dedi Manizheh Cinnistani bir dille. Sadece şimdi görünüyordu

Ali'nin orada olduğunu fark etti, bakışları ilk kez Nahri'nin bakışlarından ayrıldı.

zaman. Koyu renk gözleri onu taradı, zülfikarının üzerinde durdu. Gözlerini kırptırdı, şaşırılmış görünüyordu. "Bu Hatset'in oğlu mu?" diye sordu Nahri'ye, Divasti'ye dönerek. "Alizayd dedikleri prens mi?" Kaşlarını çattı. "Nisreen'le birlikte revirde olman gerekiyordu. Onunla ne yapıyorsun?"

Nahri hâlâ sersemlemiş bir halde ağzını açtı. *Manizheh*. *Benim annem*. Bu, Dara'nın ölümden dirilmesinden bile daha

imkânsız görünüyordu.

Kelimeler için mücadele etti. "O... o benim arkadaşım." Saçma bir cevaptı ama yine de aklına ilk gelen buydu. Ayrıca Süleyman'ın mührünü çalmak için burada olduklarını itiraf etmekten daha akıllıca görünüyordu. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, keskinliğinin biraz geri geldiğini hissederek. "Bana öldüğün söylendi. Kaveh bana yıllar önce öldürülmüş bedeninizi bulduğunu söyledi!"

Manizheh'in yüz ifadesi ciddileşti. "Gerekli bir aldatmaca ve sonunda affedebilmen için dua ettiğim bir aldatmaca. Çocukken Marid tarafından benden alındın ve seni sonsuza dek kaybetmekten korktum. Ghassan'ın eline düştüğünü öğrendiğimde

... seni maruz bıraktığından emin olduğum şeyler... Çok üzgünüm, Nahri." Nahri'nin elini tutmak istercesine öne doğru bir adım attı ve Nahri'nin irkilmesiyle durdu. "Ama sana söz veriyorum, artık güvendesin."

Güvenli. Bu kelime kafasının içinde yankılandı. *Annem. Kardeşim. Dara.* Birkaç saat içinde Nahri, yaşayan tek Nahid olmaktan çıkıp yeniden bir konsey oluşturacak bir akraba ailesine sahip olmuştu, üstelik lanet olası bir Afşin de vardı.

Gözleri ıslaktı, göğsünde taşıdığı sürekli yalnızlık nefes almasını zorlaştıracak kadar genişliyordu. Bu mümkün olamazdı.

Ama acımasız kanıtlar önünde duruyordu. Bir Nahid'den başka kim Geziri kabilesini öldüren zehri yaratabilirdi ki? Yüzyıllardır en güçlü olduğu söylenen Banu Nahida'dan başka kim Dara'yı ölümden geri getirebilir, tamamen itaat etmesini sağlayabilirdi?

Süleyman'ın mühür yüzüğü cebinde yanıyordu. Nahri'nin elindeki tek koz buydu. Çünkü bu kadın ne derse desin, Nahri aynı tarafta olduklarını hissetmiyordu. Muntadhir'e söylediklerinde ciddiydi: Bu kadar çok masumun ölümünü ayarlayan hiç kimsenin tarafında değildi.

Manizheh ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi dikkatlice. Cinnistani diline geçti, sesi soğurken

Ali'ye hitap etti. "Silahlarınızı bırakın. Adamlarıma teslim ol, sana zarar gelmeyecek."

Ali'nin zülfikarını kaldırırken gözlerinin parlaması beklenen tepkiydi. "Halkımın katledilmesini yöneten kişiye teslim olmayacağım."

"O zaman öleceksin," dedi Manizheh basitçe. "Kaybettin El Kahtani. Geride kalan Gezirileri kurtarmak için elinden geleni yap." Sesi ikna edici bir hal aldı. "Sarayda bir kız kardeşin ve bir zamanlar Ta Ntry'de tanıdığım bir annen var, değil mi? Başka bir kadına çocuklarının ölümünü haber vermek istemediğimi söylersem inan bana."

Ali alay etti. "Bizi piyon haline getirmek istiyorsun." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ölmeyi tercih ederim."

Nahri'nin bunun doğru olduğundan hiç şüphesi yoktu; hayatta kalan Gezirilerin çoğunun da benzer şekilde hissedeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bu da bu lanet duvardan ve Manizheh'den uzaklaşmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Yüzüğü al, seni aptal. Elini cebine sokup Süleyman'ın mührünü, Manizheh'in ona hamle yapmasıyla aynı sürede kendisi için talep edebilirdi.

Ya sonra? Ya onu doğru şekilde çağıramazsa? Nahri, büyülü bir yüzüğün kehanetle bahsedilmiş yeteneklerinin muhtemelen bir öğrenme eğrisi olduğunu tahmin ediyordu. O ve Ali, intikamcı Banu Nahida ve aşağıdaki savaşçı sürüsüyle birlikte hâlâ bu köşkte mahsur kalmış olacaktı.

Ali ile Manizheh'in arasına girdi. "Peşinde olduğunuz şey bu mu?" diye sordu. "Eğer teslim olursak... zehri kontrol altına alabilir misiniz?"

Manizheh ellerini açarak yaklaştı. "Ama tabii ki." Bakışları Nahri'ye döndü. "Ama ben *senin* teslim olmanın peşinde değilim kızım. Neden olayım ki?" Onlara doğru bir adım daha attı ama Ghassan'ın cesedini görünce durdu.

Gözleri onun yüzünü tararken tüm ifadesi değişti. "Süleyman'ın işareti alnından silinmiş."

Nahri yere baktı. Manizheh doğru söylüyordu; bir zamanlar Ghassan'ın yüzünü işaretleyen siyah dövme kaybolmuştu.

"Mührü sen mi aldın?" Manizheh talep etti. Sesi değişmişti, sözlerinin altında zar zor gizlenen arzu belirgindi. "Nerede o?" İkisi de cevap vermeyince, ağzını ince bir çizgi halinde büzdü ve onların meydan okumalarına sinirlenmiş gibi göründü. Bu ifade neredeyse anaçtı. "Lütfen tekrar sordurmayın."

"Anlamıyorsun," diye patladı Ali. "Kim olduğunu iddia ettiğin umurumda değil. Sen bir canavarsın. Şehrimize hortlakları ve ifritleri getirdin; üzerinde binlerce kişinin kanı var-"

Manizheh parmaklarını şıklattı.

Bir patlama sesi duyuldu ve ardından Ali haykırdı, sol dizini tutarken yere yığıldı.

"Ali!" Nahri döndü ve ona doğru uzandı.

"Eğer onu iyileştirmeye çalışırsan, bir dahaki sefere boynunu kırarım." Soğuk tehdit havayı kesti ve Nahri irkilerek elini anında bıraktı. "Bağışla beni," dedi Manizheh, samimi görünüyor. "İlk karşılaşmamızın hiç de istediğim gibi geçmesini istemezdim, ama senin karışmana izin vermeyeceğim. Bunun için çok uzun yıllar plan yaptım." Tekrar Ali'ye baktı. "Onun gözleri önünde sana işkence ettirme bana. Yüzük. Şimdi."

"Onda değil!" Nahri elini cebine soktu, parmakları oradaki iki yüzüğün üzerinde gezindi ve birini çıkardı. Yumruğunu korkuluğun üzerinden geçirerek yüzüğün parmağından tehlikeli bir şekilde sarkmasına izin verdi. "Gelecek yüzyılı bunu bulmak için gölü aramakla geçirmek istemiyorsan, onu rahat bırak derim."

Manizheh geri çekildi, Nahri'yi inceliyordu. "Bunu yapmayacaksın." Nahri kaşlarını kaldırdı. "Beni tanı mıyorsun."

"Ama ben biliyorum." Manizheh'in sesi yalvarır gibiydi. "Nahri, sen benim kıızımsın... tanıştığım her Daevabadi'den seninle ilgili hikâyeler almadığımı mı sanıyorsun? Dara'nın kendisi bile senden bahsetmeden duramıyor. Cesaretin, zekân... Gerçekte bir

Daha sadık bir adamla nadiren karşılaşmışımdır. Bizim dünyamızda tehlikeli bir şey," diye ekledi nazikçe. "Sevginizi açıkça ortaya koymak. Ghassan'ın bana acımasızca açıklamakta her zaman çok istekli olduğu bir gerçek."

Nahri ne diyeceğini bilemiyordu. Manizheh'in Dara hakkındaki sözleri yaraya tuz basmak gibiydi ve diğer kadının onu okuduğunu, her hareketini değerlendirdiğini hissedebiliyordu. Ali hâlâ dizini tutuyor, acıya karşı ağır ağır nefes alıyordu.

Annesi yaklaştı. "Ghassan bunu sana da yaptı, değil mi? Bizim gibi kadınları kontrol etmenin tek yolu buydu. Seni *tanıyorum*, Nahri. Hırslı olmanın, odanın en zekisi olmanın ve bu hırsların ezilmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Senden daha aşağı seviyede olan erkeklerin, ait olmadığını bildiğin bir yerde sana zorbalık etmesi ve seni tehdit etmesi. Sadece birkaç yıl içinde yaptığın olağanüstü atılımları duydum. Sana öğretebileceğim şeyler; bir tanrıça olurdun. Bir daha asla başını eğmek zorunda kalmazsın."

Bakışları buluştu ve Nahri kalbindeki özlem dalgasını inkâr edemedi. Atalarının tahtında otururken Ghassan'ın önünde eğildiği sayısız zamanı düşündü. Muntadhir'in hastane hayallerini nasıl reddettiğini ve Kaveh'in Tapınak'ta onu nasıl küçümsediğini.

Dara'nın onu tutmak için yaratmaya cüret ettiği dumanlı bağlar. Karşılık olarak kanına karışan büyü.

Nahri derin bir nefes aldı. *Burası benim evim.*

"Neden uzlaşmıyoruz?" diye önerdi. "Yine Nahidlerin sorumlu olmasını mı istiyorsun? Olur. Ben bir Nahid'im. Süleyman'ın mührünü alacağım. Elbette, kabilesini terk eden ve sadece bir başkasının katledilmesini planlamak için geri dönen bir kadından daha etkili bir barış görüşmesi yapabilirim."

Manizheh kaskatı kesildi. "Hayır," dedi. "Yapamazsın."

"Neden olmasın?" Nahri küstahça sordu. "Bu Daevalar için en iyisinin ne olduğuyla ilgili, değil mi?"

"Beni yanlış anladın kızım," diye cevap verdi Manizheh ve Nahri içten içe küfretti çünkü ne kadar okumaya çalışsa da

Bu kadının yüzünde düşüncelerini ele veren hiçbir şey yoktu. "Mührü kendin alamazsın çünkü sen tam anlamıyla bir deva değilsin. Sen shafit'sin, Nahri. Sende insan kanı var."

Nahri sessizce ona baktı. Çünkü bu sözlerle -bu son derece kendinden emin sözlerle- Nahri karşısındaki kadının annesi olduğu konusunda yalan söylemediğini biliyordu. Bu sadece Ghassan'ın bildiği bir sırdı, Süleyman'ın mührünün açıkladığını söylediği gerçek.

"Ne demek istiyorsun, o *shafit* mi?" Ali yerden soluk soluğa kalktı.

Nahri cevap vermedi; ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Manizheh onlara yaklaşıırken, "Sorun yok," diye nazikçe güvence verdi. "Başka hiç kimsenin bilmesine gerek yok. Ama o mührü alamazsın. Ona sahip olmak seni öldürür. Yeterince güçlü değilsin."

Nahri geri çekildi. "Nahid büyüsünü kullanabilecek kadar güçlüyüm."

"Ama Süleyman'ın mührünü kullanmak için yeterli mi?" Manizheh bastırdı. "Dünyamızı yeniden şekillendiren nesnenin taşıyıcısı olmak için mi?" Başını iki yana salladı. "Bu seni parçalara ayıracak kızım."

Nahri sustu. *Yalan söylüyor. Öyle olmak zorunda. Ama* Manizheh ruhuna şüphe düşürmeseydi.

"Nahri." Ali'ydi. "Nahri, bana bak." Baktı, sersemlemiş hissediyordu. Bütün bunlar çok fazlaydı. "Yalan söylüyor. Süleyman'ın kendisinde de insan kanı vardı."

"Süleyman bir peygamberdi," diye araya girdi Manizheh, Nahri'nin dile getirdiği güvensizliği acımasız bir etkinliklerle yankılayarak. "Ve kimse senden bir Nahid meselesine karışmanı istemedi, cin. O mühür yüzüğünden bahseden tüm metinleri okumak için senin hayatta olduğundan daha uzun zaman harcadım. Ve hepsi de bu konuda net."

"Ve bu oldukça uygun, diyebilirim," diye karşılık verdi. Nahri'ye yalvarırcasına baktı. "Onu dinleme. Al-

ah!" Acı içinde inledi, elleri paramparça olmuş dizinden çekiliyordu.

Manizheh parmaklarını tekrar şıklattı ve Ali'nin elleri belindeki hançere gitti.

"Bana ne yapıyorsun?" diye bağırdı parmakları hançerin kabzasının etrafında çatırdarken. Yırtık pırtık kollarının altında bileklerindeki kaslar kasılıyor, hançer titreyen, spazmlı hareketlerle serbest kalıyordu.

Tanrım... *Manizheh* bunu yapıyor muydu? Ona dokunmadan mı? Nahri içgüdüsel olarak sarayın büyüsunü çekmeye çalıştı.

Bağlantısı aniden kesilmeden önce bir taş bile titremedi. Bu kayıp bir darbe gibiydi, üzerine bir soğukluk sızıyordu.

"Yapma çocuğum," diye uyardı Manizheh. "Benim senden çok daha fazla tecrübem var." Ellerini bir araya getirdi. "Bunu istemiyorum. Ama yüzüğü hemen teslim etmezsen onu öldürürüm."

Hançer Ali'nin boğazına yaklaşıyordu. Buna karşı kıvrandı, çenesinin altında bir kan çizgisi belirdi. Gözleri acıdan parlıyordu, yüzünden ter akıyordu.

Nahri dehşet içinde donup kalmıştı. Manizheh'in büyüsunün etrafını sardığını, kendi elindeki kaslarla alay ettiğini hissedebiliyordu. Nahri böyle bir şey yapabilecek biri değildi - böyle bir şey yapabilecek biriyle nasıl *dövüşeceğini* bilmiyordu.

Ama Süleyman'ın mührünü ona veremeyeceğini çok iyi biliyordu.

Manizheh tekrar konuştu. "Onlar çoktan kaybetti. Biz kazandık, *siz* kazandınız. Nahri, yüzüğü ver. Başka hiç kimse senin Şafit olduğunu öğrenmeyecek. Kızım olarak yerini al, kardeşin de yanında olsun. Yeni nesli bu şehrin haklı yöneticilerinden biri olarak selamla. Seni seven bir adamla."

Nahri zihnini kurcaladı. Kime inanacağını bilmiyordu. Ama eğer Manizheh haklıysa, Nahri mührü alırsa ve mühür onu öldürürse, Ali de onu hemen takip edecekti. Ve o zaman binlerce kişiyi katleden kadının dünyalarındaki en güçlü nesnenin kontrolünü ele geçirmesini durduracak kimse olmayacaktı.

Nahri bunu riske atamazdı. Şafit olsun olmasın, insanlarla başa çıkma konusunda kendi yetenekleri olduğunu da biliyordu. Manizheh, Nahri'nin peşinden giderken kızının zayıflıklarının ne olduğuna inandığını açıkça ortaya koymuştu.

Nahri bununla başa çıkabilirdi. Titrek bir nefes aldı. "Prensin yaşamasına izin vereceğine söz veriyor musun?" diye fısıldadı, parmakları yüzüğün üzerinde titriyordu. "Ve hiç kimse benim bir şafit olduğumu bilmeyecek mi?"

"Ailemizin onuru üzerine. Yemin ederim." Nahri dudağını ısırdı.

"Dara bile mi?"

Manizheh'in yüzü hem üzüntü hem de biraz rahatlamayla hafifçe yumuşadı. "Elimden geleni yapacağım çocuğum. Sana daha fazla acı çektirmek gibi bir niyetim yok. İkinize de," diye ekledi, Nahri'nin onu şimdiye kadar gördüğü kadar içten bir şekilde duygulanmış görünüyordu. "Gerçekten de, birlikte mutluluğa kavuştuğunuzu görmekten daha çok beni mutlu edecek bir şey olamaz."

Nahri kelimelerin geçip gitmesine izin verdi. Böyle bir şey asla olmayacaktı. "O zaman al," dedi ve yüzüğü annesinin ayaklarının dibine fırlattı.

Manizheh sözünün eri çıktı. Yüzük Nahri'nin elinden çıkar çıkmaz hançer Ali'nin boğazından düştü. Nahri soluk soluğa yan tarafına düştü.

"Bunu neden yaptın?" diye hırıldadı.

"Çünkü seni öldürecekti." Manizheh yüzüğü almak için eğildiğinde, Nahri onu kucaklayacakmış gibi hızla hareket etti ve silahlarını kemerine geri sokma fırsatını yakaladı. "Lanetin gölden çıktığına emin misin?" diye fısıldadı kulağına.

Ali onun kollarında kaskatı kesildi. "Ben... evet?"

Elini kolunun üzerinde tutarak onu ayağa kaldırdı. "O zaman beni affet, dostum."

Manizheh elinde yüzükle doğruldu.
Kaşlarını çattı, zümrütü inceledi. "Mühür yüzüğü bu mu?"

"Tabii ki öyle," dedi Nahri, cebinden ikinci yüzüğü, Süleyman'ın yüzüğünü çıkararak. "Kim annesine yalan söyler ki?" Yüzüğü Ali'nin parmaklarından birine taktı.

Ali kendini kurtarmaya çalıştı ama Nahri hızlıydı. Kalbi tek bir pişmanlıkla çarptı ve sonra - tam Manizheh yukarı bakarken

-Eski bandın parmaklarının altında kaybolduğunu hissetti.

Annesinin gözlerinde şok ihanet çiçekleri açmıştı -ah, demek Manizheh'in de duyguları vardı. Ama Nahri bir yanıt beklemiyordu. Ali'nin elini tuttu ve duvardan aşağı atladı.

Manizheh'in adını haykırdığını duydu ama artık çok geçti. Düşerken soğuk gece havası yüzüne çarptı, karanlık su hatırladığından *çok* daha uzakta görünüyordu. Kendini çelikleştirmeye çalıştı, çok fazla acı çekeceğinin ve geçici olarak bazı kemiklerinin kırılacağını farkındaydı.

Gerçekten de sertçe vurdu, suyun vücuduna çarpması binlerce keskin bıçak gibi soğuk ve acı verici bir itişti. Kolları dışarı fırladı ve suya dalarken Ali'ninkilere dolandı.

Manizheh'in tetiklediği anı kısa süreliğine tekrar canlandığında acıyla, şokla ürperdi. Yanan papirüsün kokusu, genç bir kızın çığlıkları.

Çamurlu su başını örtmeden hemen önce bir çift sıcak kahverengi göz gördü.

Nahri yüzeyden hiç ayrılmadı. Etrafında karanlık, çamur kokusu ve ele geçirilmişlik hissi dönüyordu.

Tek bir büyü fısıltısı oldu ve sonra her şey karardı.

Dara, Muntadhir al Qahtani ile bir dakika daha dayanamayacaktı.

Ölmek üzere olan bir adama göre, emir ağzını olağanüstü bir hızla açıyor, Dara'yı onu öldürmeye kışkırtmak için hesaplandığı belli olan bitmez tükenmez iğneler savuruyordu.

"Ve *düğün gecemiz*," diye devam etti Muntadhir. "Şey... geceler. Yani, sonra hepsi birbirine karışmaya başladı."

Dara bıçağını aniden diğer adamın boğazına dayadı. Bunu onuncu kez yapıyordu. "Eğer konuşmayı kesmezsen," diye tısladı. "Senden parçalar koparmaya başlayacağım."

Muntadhir gözlerini kırptırdı, gözleri solgun yüzünde koyu bir gölgeye dönüşmüştü. Parşömen rengine bürünmüştü, küller teninde ufanıyordu ve zülfıkar zehrinin yeşil-siyah çizgileri -sürünen, kıvrılan izler- boğazına yayılmıştı. Ağzını açtı ve sonra irkildi, Dara'nın onları Manizheh'e götürmek için büyülediği halıya yaslandı, gözlerindeki acı parıltısı belki de planladığı iğrenç tepkiyi çaldı.

Önemli değil, Dara'nın dikkatini çok daha garip bir manzara çekmişti: aşağıya doğru uçtukları koridordan su fişkırıyordu, doğal olmayan akıntı kütüphaneye yaklaştıkça daha da derinleşiyor ve vahşileşiyordu. Revire koştu

Sadece paniğe kapılmış, başıboş bir Kaveh e-Pramukh'un Manizheh'i yakalayıp buraya gönderdiği söylendi.

Kapıdan içeri süzıldüler ve Dara panikle gözlerini kırıştırdı. Su, tavana yakın sivri bir delikten akıyor ve artık su basmış olan kütüphane zeminine çarpıyordu. Kırık mobilyalar ve için için yanan kitaplar -en az bir düzine cinin cesedinden bahsetmiyorum bile- etrafa saçılmıştı. Manizheh ortalıkta görünmüyordu ama odanın öbür ucunda ona eşlik eden bir grup savaşçıyı fark etti.

Dara saniyeler içinde oradaydı, halıyı olabildiğince nazikçe bir moloz adasına indirdi ve suya sıçrattı. "Banu nerede-"

Sorusunu bitiremedi.

Bir sarsıntı sarayı yırttı, altındaki zemin o kadar şiddetli sarsıldı ki tökezledi. Tüm kütüphane sarsıldı, enkaz yığınları çöktü ve devasa raflardan birkaçı duvarlardan koptu.

"Dikkat edin!" Kitaplar ve parşömenler üzerlerine yağarken Dara bağırdı. Bunu bir sarsıntı daha izledi ve bir çatlak karşı duvarı öyle bir güçle yardı ki zemin yarıldı.

Sarsıntı saniyeler içinde sona erdi, üzerlerine ürkütücü bir sessizlik çöktü. Su çekildi, kaçan bir hayvan gibi yerdeki boşluğa doğru yükseldi. Ve sonra... sanki biri göremediği bir lambayı söndürmüş gibi, Dara havada bir değişim hissetti.

Kemikleri sarsan bir patlama sesiyle, tavanın yakınında süzülen ateş küreleri aniden sönererek yere çakıldı. Çırpınan siyah El Kahtani sancakları hareketsizleşti ve önündeki kapı uçarak açıldı. Tüm kapılar öyle yaptı, kilitleme büyüğü ne olursa olsun görünüşe göre kırılmıştı.

Sessizlik ve odanın içine sinen tuhaf, boş soğukluk karşısında tüyleri diken diken oldu. Dara bir avuç alev yarattı, ateş ışığı kavrulmuş ve yanmış

su lekeli duvarlar. İleride, adamları karanlıkta çalgınca el kol hareketleri yaparak aynı şeyi yapmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Birinin "Alevleri çağırabilir misin?" diye sorduğunu duydu. "Ben hiçbir şey çağıramam!"

Kulağına çok daha şok edici bir çığlık geldi. Dara dönüp baktı. Muntadhir sendeleyerek ayağa kalkmış, vücuduna bakmak için kollarını uzatırken sallanıyordu.

Yıkık kütüphanenin loş ışığında, emirin tenini işaretleyen büyümlü zehrin ölümcül koyu çizgileri geri çekiliyordu.

Dara önündeki imkânsız manzarayı izlerken ağzı açık kaldı. Zehir, kendi üzerine kıvrılan bir örümcek gibi Muntadhir'in omuzlarından aşağıya, göğsüne doğru süzülüyordu. Muntadhir tam zamanında karnını bağlayan bezi yırtarak koyu yeşil rengin yaradan tamamen kalktığını gördü. Ve sonra -en ufak bir dumanla birlikte- tamamen yok oldu.

Emir boğuk bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine çöktü. Kanlı karnına dokundu ve rahatlayarak ağladı.

Dara'nın kalbinde korku yükseldi. Bir şeyler *çok* yanlış gitmişti. "Bağlayın şu adamı!" diye askerlerine bağırmayı başardı. Söz konusu Muntadhir ve silahlar olduğunda Dara'nın daha fazla sürprize ihtiyacı yoktu. "*Şimdi*. Peki Banu Nahida nerede?"

Adamlarından biri parmağını karanlık merdivenlere doğru kaldırdı. "Özür dilerim Afşin," dedi, kolu çalgınca titriyordu. "Banu Nahri'yi bulduğumuzda bize uzak durmamızı emretti."

Nahri. Muntadhir'i anında unutan Dara kapıdan hızla geçti ve büyümlü bir makara sisteminin kalıntıları etrafına yıkılınca eğildi. Yıkıma aldırmadan basamakları ikişer ikişer çıkarak başka bir kapıya vardı.

"Banu Nahida!" diye yüksek sesle seslendi. Cevap gelmeyince kapıyı tekmeleyerek içeri girdi.

Manizheh tek başına ve kıpırdamadan duruyordu, sırtı ona dönüktü, bir yığın cesedin arasında. Dara kendini onların yüzlerini incelemeye zorlarken korku boğazını tırmaladı. *Hayır, Yaradan, hayır. Sana yalvarıyorum.*

Ama Nahri ölümler arasında değildi. Onun yerine, kendi adamlarıydı. Katledilmişlerdi, hala yanan yaralar vücutlarını parçalıyordu.

A zulfiqar. *Alizayd*. Dara bunu iliklerine kadar biliyordu. Ve bu tamamen onun suçuydu. Vizareş'in intikam hayalleriyle onu oyalamasına izin vermek yerine, prensi ele geçirdiği anda öldürmeliydi.

Mardoniye. Sahildeki savaşçıları. Şimdi de bu üçü. Dara yumruklarını sıktı, serbest kalmak için yanıp tutuşan ateşle savaştı. Her şey çok yanlış gitmişti ve sadece ifrit yüzünden değil.

Her şey ters gitmişti çünkü Dara kalbinin derinliklerinde bu istilanın bir hata olduğunu biliyordu. Çok aceleye getirilmişti ve çok acımasızdı. Güvenmediği yaratıklarla ittifak kurmuşlar ve anlamadığı bir büyü kullanmışlardı. O da buna boyun eğmiş, başını yine bir Nahid'in önünde eğmiş ve ruhundaki huzursuzluğu yok saymıştı. Şimdi bu yüzünde patlamıştı.

Bu ilk kez bile değildi. Kendi geçmişi ona hiçbir şey öğretmemişti.

Manizheh henüz hareket etmemişti. Orada öylece durmuş, karanlık göle bakıyordu. "Banu Manizheh?" diye tekrar konuştu.

"Gitti." Sesi alışılmadık bir fısıltı gibiydi. "*Gitmişler*. Mührü o kum sineğine verdi."

Dara sendeleyerek geri çekildi. "*Ne?* Bunu kastetmiş olamazsın..."

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum." Manizheh'in sesinde bir gerginlik vardı. "Daha iyi bilmeliydim," diye mırıldandı. "Ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Beni kandırdı, benimle *alay* etti ve sonra Süleyman'ın mührünü - atalarımızın mührünü- çalan insanlara geri verdi."

Dara'nın bakışları tekrar öldürülen adamların üzerine düştü ve ilk kez gerçek bir ihanet acısı hissetti. Nahri nasıl olur da

Kendi halkını katletmesini izlediği bir adama bu kadar güçlü, bu kadar değerli bir şeyi vermek?

Çalkalanan duygularını bastırarak yutkundu. "Neredeler?" diye sordu, sesindeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak. "Banu Nahida, *neredeler?*" diye sordu Banu cevap vermeyince.

Titreyen bir elini kaldırarak karanlık suyu işaret etti. "Atladılar."

"Ne yaptılar?" Dara saniyeler içinde korkuluklara ulaşmıştı. Aşağıdaki siyah sudan başka bir şey görmüyordu.

"Atladılar." Manizheh'in sesi acıydı. "Onu ikna etmeye çalıştım ama o cin pençelerini onun zihnine geçirmişti."

Dara dizlerinin üzerine çöktü. Taşı kavradı ve gözüne bir hareketlilik çarptı, karanlık gölde küçük dalgalar ve anaförler parıltıyordu.

Nefesini dışarı bıraktı. "Su hareket ediyor," diye fısıldadı. Dara daha uzağa eğilerek mesafeyi inceledi. Elbette bir Nahid şifacı bu düşüşten sağ çıkabilirdi. Eğer kayaların arasından atlamışsa, eğer doğru şekilde inmişse...

Umut ve keder göğsünde savaşıyordu. *Yaratıcı, lütfen... yaşamasına izin ver.* Dara'nın onu kalbine saplanmış bir hançerle karşılaşması umurunda değildi; bu geceden sonra bir parçası bunu memnuniyetle karşılayacaktı. Ama Nahri'nin hikâyesi bu şekilde sona eremezdi.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Onu bulmaya gidiyorum." Manizheh onun bileğini yakaladı. "Dur."

Bir tür hayvana emir verir gibi söylenen bu düz kelime, duyguları üzerindeki kırılğan hakimiyetini kırdı.

"İstediğin her şeyi yaptım!" diye boğuldu, kadının elinden kurtulmaya çalıştı. "Ben senin Afşin'in oldum. Düşmanlarını öldürdüm ve evimizi kana buladım. Hâlâ yaşayıp yaşamadığını öğrenmem için bana birkaç dakika verebilirsin."

Manizheh'in gözleri öfkeyle parladı ama sesi soğukkanlılığını korudu. "Şu anda önemli olan Nahri değil, Darayavahuş." Aniden başını kaldırdı. "Önemli olan bu."

Dara yukarı baktı.

Sarayın üzerindeki gökyüzü paramparça oluyordu.

Dumanlı bir cam kubbenin çatlaması gibi görünüyordu, mürekkepli gece yarısı soyularak şafağın daha sıcak tonlarını, Daevabad'ın üzerinde her zaman var olan karanlık sis yerine çöl gökyüzünün ışıltısını ortaya çıkarıyordu. Ufuk boyunca dalgalanarak yayılıyordu. Bakışları alçalan gökyüzünü takip ederken, şehrin çatılarında yanan ateşlerin göz kırptığını fark etti. İpek ve dumanın büyüğü yaratımları olan gezgin çadırlarından oluşan bir kamp, iki mermer kule gibi yıkıldı.

Dara tamamen şaşkına dönmüştü. "Neler oluyor?" Manizheh'e baktı ama Manizheh ona bakmıyordu. Dara izlerken kılıcını çekti ve başparmağını bıçağı batırdı. Bir kuyu dolusu siyah kan fışkırdı. Ve sonra bir tane daha.

Yüzünün rengi soldu. "Sihrim... gitti."

Daha fazla ateşin sönmesini izlerken içini bir soğukluk kapladı. Kütüphanenin üzerine çöken durgunluk, emirden süzülen zehir ...

"Bunun tek başına senin büyü olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı. "Bence hepsi Daevabad'ın."

EPİLOG

Bilinç Nahri'yi gıdıkladı, zengin çamur kokusu ve tatlı kuş sesleri onu karanlıktan çekip çıkardı.

Ardından acı geldi, sırtı ve omuzları ağrıyordu. Başı. Kolları. Gerçekten her yeri.

Ve şu lanet güneş. Çok parlak. Daevabad'daki herhangi bir güneşin olabileceğinden daha parlaktı. Nahri bir eliyle gözlerini gölgeledi ve doğrulmaya çalışırken gözlerini kırptırdı.

Diğer eli çamura battı. Tanrı aşkına... Nahri gözlerindeki güneş lekeleri silinirken etrafına bakındı. Beline kadar bulanık suya batmış bir tür bataklıkta oturuyordu. Hemen arkasında uzun, kılçıklı palmiye ağaçlarından oluşan bir koru vardı, çalı çırpı yeşillik, yıkık dökük kerpiç bir duvarın üzerinde kontrolsüzce büyüyordu.

İleride geniş bir nehir vardı, akıntısı taşkın yatakları boyunca uzanırken durgunlaşıyordu. Karşı kıyıyı zümrüt yeşili dar bir şerit çevreliyordu; bunun ötesinde parlak güneşte altın renginde parıldayan çöl vardı.

Nahri şaşkınlıkla nehre baktı. Kafasına bir darbe almış olmalıydı. Çünkü *yemin* edebilirdi ki...

"Hayır!" Tanıdık bir ses durgun havayı bozdu ve bir feryatla son buldu. "*Hayır!*"

Ali. Nahri her yeri ağrıyarak ayağa fırladı. İyileşme yeteneğinin nesi vardı? Çamur bacaklarını emiyordu ve bataklığı aşarak daha sert bir zemine tırmandı. Ağaçların arasında daha fazla yıkık yapı gördü: çatlak bir güvercin kümesi ve bir zamanlar küçük evler olabilecek şeylerin çıplak tuğla hatları.

Palmiye yapraklarından oluşan bir kümeyi itti. Az ileride uzun süredir terk edilmiş bir köy camisine benzeyen bir şey vardı. Minaresi kırık, kubbesi gökyüzüne doğru çatlamıştı.

İçinden bir rahatlama geçti: Ali içerideydi, minarenin tepesinden bakarken sırtı ona dönüktü. Sendeleyerek ilerledi, uzuvları her sarsıntıyı protesto ediyor ve derisi ürperiyordu. Nahri nerede olduklarını bilmiyordu - kesinlikle Daevabad'a benzemiyordu - ama sanki daha önce burada bulunmuş gibi hissediyordu.

Yıkık minarenin taş basamaklarını tırmandı. Zirveye ulaştığında iyice nefessiz kalan Nahri tökezleyerek öne çıktı ve hırıltılı bir sesle adını söylerken onun omzuna uzandı. "Ali."

Ona döndüğünde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Süleyman'ın mührü şakağında parlıyordu.

Önceki gecenin olayları çok hızlı ve korkunç bir şekilde bir araya geldi ve sonra Ali ona doğru hamle yaptı, ellerini daha önce hiç yapmadığı gibi omuzlarına koydu.

"Bizi geri götürmelisin!" diye yalvardı. Nahri şimdi daha yakından, yüzünün ateşler içinde olduğunu ve tüm vücudunun seğirdiğini görebiliyordu. "Nahri, lütfen! Kız kardeşim ellerinde! *Her* şeyim ellerinde." Kalbini tutup nefes nefese kalırken sesi kesildi.

"Ali!"

Kendini ondan uzaklaştırdı. "Bunu kontrol edemiyorum." Mührün dumanlı izi teninde parıldıyordu. "Bana o yüzüğü asla vermemeliydin! Bizi asla ayırmamalıydın!"

"Bizi hiçbir yere götürmedim!"

Ali titreyen elini kaldırdı. "O zaman neden *buradayız*?" Nahri onun işaret ettiği yere baktı.

Ayağa kalktı.

Çok da uzak olmayan ufukta gördüğü manzara hemen tanıdık geldi. Eski taş camiler ve yükselen minareler. Uzun zaman önce ölmüş sultanların ve generallerin, zaman içinde kaybolmuş hanedanların kaleleri ve sarayları. Sayısız bloklar

Nahri'nin bildiği, hepsi toprak rengi sıcak bir kahverengi, *insani* bir sıcak kahverengi olan çok katlı binalar, itişip kakışan esnafın, dedikodu yapan kahve tiryakilerinin ve koşuşturan çocukların bulunduğu kıvrımlı, işlek caddelerin üzerinde yükseliyordu. Eczacıların üzerinde.

Gözleri yaşardı. *Bu mümkün değil.* Bakışları hemen her yerden tanıyabileceği şehirden, kıyısındaki kabarmış nehre kaydı. Çocukken onu içinden çıkaran balıkçıların şakayla karışık adını verdikleri nehre.

Karşı kıyıda, şafak vakti gökyüzüne karşı hareketsiz ve sonsuz duran üç Giza Piramidi vardı.

Sözcükler aklına önce Arapça geldi elbette. "Ya masr," diye fısıldadı usulca, Mısır güneşi yanaklarını ısıtırken, Nil'in çamur kokusu tenine sinerken. "Ben evimdeyim."

KARAKTER KADROSU

KRALİYET AİLESİ

Daevabad Şu anda, yüzyıllar önce Nahid Konseyi'ni devirmek ve Şafiler için eşitlik sağlamak amacıyla bir isyana öncülük eden Geziri savaşçısı Zeydi el Kahtani'nin soyundan gelen Kahtani ailesi tarafından yönetilmektedir.

GHASSAN AL QAHTANI, kral . ve büyülü alem, inancın savunucusu

MUNTADHIR, Ghassan'ın Geziri ilk eşinden olan en büyük oğlu, kralın atanmış halefi

HATSET, Ghassan'ın Ayaanle ikinci eşi ve kraliçesi, Ta Ntry'de güçlü bir aileden geliyor

ZAYNAB, Ghassan ve Hatset'in Kızım, prenses Daevabad'ın

ALİZAYD, kralın en küçük oğlu, ihanetten Am Gezira'ya sürüldü

Sarayları ve Kraliyet Muhafızları

WAJED, Kaid ve cin ordusunun lideri ABU

NUWAS, bir Geziri subayı

KAVEH E-PRAMUKH, Daeva Büyük Veziri

JAMSHID, onunOğlum ve yakın sırdaŐ .
Emir Muntadhir

Ta Ntry'den bir ticaret elçisi olan ABUL DAWANIK

ABU SAYF, Kraliyet Muhafızları'nda eski bir asker ve izci

AQISA ve LUBAYD, Bir Nabat'tan savaşçılar ve iz sürücüler,
Am Gezira'da bir köy

EN YÜCE VE KUTSANMIŞ NAHİDLER

Daevabad'ın asıl hükümdarları ve Anahid'in torunları olan Nahidler, Daeva kabilesinden gelen olağanüstü büyülu şifacılarđan oluşan bir aileydi.

ANAHİD, Süleyman'ın seçtiğı ve Daevabad'ın asıl kurucusu

Son Nahid şifacılarından biri ve yetenekli bir botanikçi olan RUSTAM, ifritler tarafından öldürüldü

Rüstem'in kız kardeşı ve yüzyıllardır Nahidlerin en güçlü şifacılarından biri olan MANİZHEH, ifritler tarafından öldürüldü

NAHRİ, Mısır'ın insan diyarında küçük bir çocukken terk edilmiş, ailesi belirsiz kızı

Destekçileri

DARAYAVAHOSH, Nahid Konseyi'nin sağ kolunda görev yapan Daeva askeri kast ailelerinden Afşinlerin son torunu ve savaş sırasındaki şiddet eylemleri ve daha sonra Zeydi el Kahtani'ye karşı isyanı nedeniyle Qui-zi'nin Belası olarak bilinir

KARTIR, bir Daeva baş rahibi

NISREEN, Manizheh ve Rustam'ın eski asistanı ve Nahri'nin şimdiki akıl hocası

IRTEMİZ, MARDONIYE ve BAHRAM, askerler

ŞAFT

Daevabad'da yaşamaya zorlanan insan ve cin karışımı mirasa sahip insanların hakları keskin bir şekilde kısıtlandı.

ŞEYH ANAS, Tanzeem'in eski lideri ve Ali'nin akıl hocası, kral tarafından vatana ihanet suçundan idam edildi

SISTER FATUMAI, grubun yetimhane ve hayır hizmetlerini yöneten Tanzeem lideri

SUBHASHINI ve PARIMAL SEN, shafit hekimleri

IFRIT

Binlerce yıl önce Süleyman'a boyun eğmeyi reddeden ve daha sonra lanetlenen Daevalar; Nahidlerin can düşmanları.

AESHMA, liderleri

VIZARESH, Kahire'de Nahri için ilk gelen ifrit QANDISHA,

Dara'yı köleleştiren ve öldüren ifrit

IFRIT'IN AZAT EDILMIŞ KÖLELERİ

Dara'nın saldırısı ve Prens Alizayd'ın elindeki ölümünden sonra hakarete uğrayan ve zulüm gören Daevabad'da, yıllar önce Nahid şifacılar tarafından serbest bırakılan ve yeniden diriltiren, eskiden köleleştirilmiş sadece üç cin kalmıştır.

RAZU, Tukharistanlı bir kumarbaz

ELASHIA, Qart Sahar'dan bir sanatçı

ISSA, Ta Ntry'den bir akademisyen ve tarihçi

SÖZLÜK

Ateş Varlıkları

DAEVA: Cin isyanından önce tüm ateş elementalleri için kullanılan eski bir terim ve Dara ile Nahri'nin de bir parçası olduğu Daevastana'da yaşayan kabilenin adı. Bir zamanlar binlerce yıldır yaşayan şekil değiştiriciler olan daevaların büyülu yetenekleri, insanlığa zarar verdikleri için Süleyman Peygamber tarafından bir ceza olarak keskin bir şekilde kısıtlanmıştır.

DJINN: "Daeva" için kullanılan bir insan kelimesi. Zaydi al Qahtani'nin isyanından sonra, tüm takipçileri ve sonunda tüm daevalar, ırkları için bu terimi kullanmaya başladılar.

İFRİT: Süleyman'a meydan okuyan ve yetenekleri ellerinden alınan orijinal daevalar. Nahid ailesinin yeminli düşmanları olan ifritler, insanlık arasında kaosa neden olmak için diğer cinleri köleleştirerek intikam alırlar.

SIMURGH: Cinlerin yarışmayı sevdiği ölçekli ateş kuşları.

ZAHHAK: Büyük, uçan, ateş püskürten kertenkele benzeri bir yaratık.

Su Varlıkları

MARID: Son derece güçlü su elementalleri. Cinler kadar efsanevi olan maridler yüzyıllardır görülmemiştir, ancak Daevabad'ı çevreleyen gölün bir zamanlar onlara ait olduğu söylenir.

Hava Varlıkları

PERI: Hava elementalleri. Cinlerden daha güçlü ve çok daha gizemli olan peri, kararlı bir şekilde kendini saklar.

RUKH: Peri'nin avlanmak için kullanabileceği devasa yırtıcı ateş kuşları.

SHEDU: Efsanevi kanatlı aslanlar, Nahid ailesinin bir amblemi.

Dünya Varlıkları

GHOULS: İfritlerle anlaşma yapmış insanların yeniden canlanmış, yamyam cesetleri.

ISHTAS: Organizasyon ve ayakkabılara takıntılı küçük, pullu bir yaratık.

KARKADANN: Bir insan kadar uzun boynuzu olan devasa bir gergedana benzeyen büyülu bir canavar.

NASNAS: Am Gezira çöllerinde dolaşan ve ısırığı etin solmasına neden olan, ikiye bölünmüş bir insana benzeyen zehirli bir yaratık.

Diller

DIVASTI: Daeva kabilesinin dili.

DJINNISTANI: Daevabad'ın ortak dili, cinlerin ve shafitlerin kabileleri dışındakilerle konuşmak için kullandıkları bir tüccar dili.

GEZİRİYYA: Geziri aşiretinin sadece aşiret üyelerinin konuşabildiği ve anlayabildiği dili.

Genel Terminoloji

ABAYA: Kadınlar tarafından giyilen bol, yere kadar uzanan, tam kollu bir elbise.

ADHAN: İslami ezan.

AFSHIN: Bir zamanlar Nahid Konseyi'ne hizmet eden Daeva savaşçı ailesinin adı. Unvan olarak da kullanılır.

"Kardeşim."

BAGA NAHİD: Nahid ailesinin erkek şifacıları için uygun unvan.

BANU NAHIDA: Nahid ailesinin kadın şifacıları için uygun unvan.

CHADOR: Daeva kadınları tarafından giyilen, başın üzerine örtülen, yarım daire şeklinde kesilmiş kumaştan yapılmış açık bir pelerin.

DIRHAM/DINAR: Mısır'da kullanılan bir tür para birimi.

DISHDASHA: Geziri'ler arasında popüler olan, yere kadar uzanan bir erkek tuniği.

EMİR: Veliaht prens ve Kahtani tahtının atanmış varisi.

FAJR: Şafak saati/şafak duası.

GALABİYYA: Geleneksel bir Mısır giysisi, esasen yere kadar uzanan bir tunik.

GHUTRA: Bir erkek başlığı.

HAMAM: Bir hamam.

ISHA: Akşam geç saat/akşam duası.

MAGHRİB: Gün batımı saati/gün batımı duası.

MİDAN: Bir plaza/şehir meydanı.

MİHRAB: Namaz yönünü gösteren bir duvar nişi.

MUHTASİB: Bir piyasa müfettişi.

NAVASATEM: Süleyman'ın köleliğinden kurtulan bir neslin daha özgürlüğünü kutlamak için yüzyılda bir kez düzenlenen bir bayram. Aslen bir Daeva festivali olan Navasatem, Daevabad'da sevilen bir gelenektir ve haftalarca süren festivallere, geçit törenlerine ve yarışmalara katılmak için dünyanın dört bir yanından cinleri kendine çeker.

QAID: Kraliyet Muhafızlarının başı, esasen cin ordusundaki en üst düzey askeri yetkili.

RAKAT: Bir dua birimi.

SHAFIT: Cin ve insan kanı karışık olan insanlar.

ŞEYLA: Bir tür kadın başörtüsü.

ŞEYH: Bir dini eğitimci/lider.

SÜLEYMAN'IN MÜHRÜ: Süleyman'ın bir zamanlar cinleri kontrol etmek için kullandığı, Nahidlere verilen ve daha sonra Kahtaniler tarafından çalınan mühür yüzüğü. Süleyman'ın yüzüğünü taşıyan kişi her türlü büyüü etkisiz hale getirebilir.

TALWAR: Bir Agnivanshi kılıcı.

TANZEEM: Daevabad'da şafii hakları ve dini reform için mücadele etmeye adanmış köktendinci bir grup.

UKHTI: "Kız kardeşim."

ULEMA: Din bilginlerinden oluşan yasal bir organ.

Bir hükümet bakanı.

ZAR: Cin musallatıyla başa çıkmak için yapılan geleneksel bir tören.

ZUHR: Öğle saati/öğle namazı.

ZÜLFİKAR: Geziri kabilesinin çatallı bakır bıçakları; iltihaplandıklarında zehirli kenarları Nahid etini bile yok eder ve bu onları bu dünyadaki en ölümcül silahlardan biri yapar.

CİNLERİN ALTI KABİLESİ

GEZİRİ

Sularla çevrili ve Bereketli Hilal'deki insanlığın kalın bandının arkasında kalan Am Gezira'nın cinleri, Süleyman'ın lanetinden ateş kanlı kuzenlerinden çok daha farklı bir dünyaya uyandılar. Boş Çeyrek'in derinliklerine, Nebatilerin ölmekte olan şehirlerine ve güney Arabistan'ın yasak dağlarına çekilen Geziri'ler, sonunda topraklarının zorluklarını insan komşularıyla paylaşmayı öğrendi ve bu süreçte şafitin azılı koruyucuları haline geldi. Bu gezgin şairler ve zülfikar kullanan savaşçılar ülkesinden, büyülü dünyayı yeniden şekillendiren bir savaşta Daevabad'ı ve Süleyman'ın mührünü Nahid ailesinden ele geçirecek olan asi kral Zeydi el Kahtani geldi.

AYAANLE

Nil Nehri'nin akan suları ile Bet il Tiamat'ın tuzlu kıyıları arasında yer alan Ta Ntry, güçlü Ayaanle kabilesinin efsanevi vatanıdır. Altın ve tuz bakımından zengin ve Daevabad'dan ölümcül politikalarının riskten çok oyun olduğu kadar uzak olan Ayaanle, kıskanılacak bir halktır. Ancak pırıl pırıl mercan köşklerinin ve sofistike salonlarının ardında unutmaya başladıkları bir tarih gizlidir... onları Geziri komşularına kanla bağlayan bir tarih.

DAEVALAR

İnci Denizi'nden İran ovalarına ve altın zengini Baktriya dağlarına uzanan kudretli Daevastana
-Ve Gozan Nehri'nin hemen ötesinde Daevabad, gizli pirinç şehri yer alır. Bir zamanlar büyülü dünyayı yöneten ünlü şifacı ailesi Nahid Konseyi'nin kadim merkezi olan Daevastana, Ur ve Susa antik şehirlerinden ve göçebe atlılardan gelen uygarlığıyla gıpta edilen bir topraktır.

Saka. Gururlu bir halk olan Daevalar, cin ırkının orijinal adını kendi adları olarak kabul etmişlerdir... Bu, diğer kabilelerin asla unutmadığı bir hakarettir.

SAHRAYN

Mağrip kıyılarından Sahra Çölü'nün uçsuz bucaksız derinliklerine yayılan Qart Sahar, cinler için bile masallar ve maceralar diyarıdır. Yabancılar tarafından yönetilmekten pek hoşlanmayan girişimci bir halk olan Sahraynlar, ülkelerinin gizemlerini herkesten daha iyi bilirler; kum tepelerinin derinliklerindeki mağaralarda akan yemyeşil nehirler ve zamana yenik düşmüş ve unutulmuş büyü'nün dokunduğu insan uygarlıklarının kadim kaleleri. Yetenekli denizciler olan Sahraynlar, kum ve deniz üzerinde büyülü duman ve dikilmiş iplerden oluşan gemilerle seyahat ederler.

AGNIVANSI

Eski Harappa'nın tuğla kemiklerinden Deccan'ın zengin ovalarına ve Sundarbans'ın puslu bataklıklarına uzanan Agnivansha uzanır. Hayal edilebilecek her türlü kaynak açısından bereketli olan ve çok daha istikrarsız komşularından geniş nehirler ve yükselen dağlarla ayrılan Agnivansha, zanaatkârları ve mücevherleriyle ünlü huzurlu bir ülkedir... ve Daevabad'ın çalkantılı siyasetinden uzak durma konusundaki zekâsı.

TUKHARİSTANLILAR

Daevabad'ın doğusunda, Karakurum Dağları'nın zirveleri ve Gobi'nin uçsuz bucaksız kumları arasında kıvrılan Tukharistan. Ticaret buranın can damarıdır ve unutulmuş İpek Yolu krallıklarının kalıntılarında Tukharistanlılar evlerini kurarlar. Binlerce yıl önce insanlar tarafından işaretlenmiş koridorlar boyunca duman ve ipek kervanlarıyla görünmeden seyahat ederler ve yanlarında efsanevi şeyler taşırlar: her hastalığı iyileştiren altın elmalar, görünmeyen dünyaları açan yeşim anahtarlar ve cennet kokan parfümler.

TEŞEKKÜRLER

İki yıl önce, Daevabad Üçlemesi'nin ilk kitabını gönderilmek üzere geçici olarak gönderdim. Ortaçağ İslam dünyasına yaptığım beş yüz küsur sayfalık saygı duruşunun bu kadar olağanüstü bir ilgi göreceğini hayal bile edemezdim ve devam kitabının son rötuşlarını yaparken, kafamda yaşadığım hikayeyi ve karakterleri dünyanın geri kalanıyla paylaşma fırsatı verildiği için minnettarım. İnanılmaz bir okuyucu grubu, harika yazar arkadaşlarım, iyi bir yayın ekibi, son derece anlayışlı bir aile ve açıkçası Tanrı'nın lütfu olmadan asla mümkün olamayacak bir yolculuktan bu.

Öncelikle kitabımı seven ve duyuran tüm okuyuculara, eleştirmenlere, blog yazarlarına, hayran sanatçılara ve kitapçılara teşekkür ederim. Bütün bunlara değen sizlersiniz.

İster on dokuzuncu yüzyılda Kahire rıhtımının inanılmaz derecede özel görünümünü bulmama yardımcı olarak ister Akadca espriler hazırlayarak olsun, bu kitabı geliştirmeme yardımcı olan tüm harika akademisyenlere ve "Twitter tarihçilerine" de çok teşekkür ederim. Tarih sevginiz ve bilginizi kamusal alanla paylaşma isteğiniz bugünlerde tam da ihtiyacımız olan şey.

Başta Rob Cameron, Jonathan Hernandez ve Cynthia Lovett olmak üzere, 2. Kitapla ilgili umutsuzluğa kapıldığımda yardımına koşan muhteşem Brooklyn Spekülatif Kurgu Yazarlarına... Sizler kesinlikle en iyisisiniz ve bir gün kendi kitaplarınızın raflarda yerini almasını dört gözle bekliyorum.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, övgüleri, tavsiyeleri ya da sadece sempatik kulaklarıyla bu endişeli çaylak için dünyalar kadar fark yaratan gerçekten harika çok sayıda yazar arkadaşla tanışma şansına eriştim. S. K. Ali,

Roshani Chokshi, Nicky Drayden, Sarah Beth Durst, Kate Elliot, Kevin Hearne, Robin Hobb, Ausma Zehanat Khan, Khaalidah MuhammadAli, Karuna Riazi, Michael J. Sullivan, Shveta Thakrar, Sabaa Tahir, Laini Taylor, Kiersten White... Çok ama çok minnettarım. Fran Wilde, sen gerçek bir hazinesin ve mantran beni pek çok zorlu dönemden kurtardı.

Jen Azantian, inanılmaz menajerim ve dostum, son iki yılda bana yol gösterdiğin için sana ne kadar çok şey borçluyum, Ben, ikimize de yardım ettiğin için! Editörüm Priyanka Krishnan'a. Seninle çalışmaktan, seni tanımaktan, karakterlerimin ve dünyamın senin dikkatli ellerinde hayat bulmasını izlemekten onur duydum. Atlantik'in iki yakasındaki Harper Voyager'daki herkese, özellikle David Pomerico, Pam Jaffee, Caro Perny, Kayleigh Webb, Angela Craft, Natasha Bardon, Jack Renninson, Mumtaz Mustafa, Shawn Nicholls, Mary Ann Petyak, Liate Stehlik, Paula Szafranski, Andrew DiCecco, Shelby Peak, Joe Scalora ve Ronnie Kutys'e, bana şans verdiğiniz ve tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim. Will Staehle'ye, bir başka muhteşem kapakla parkın dışına vurduğunuz için teşekkür ederim.

Dalgınlığım ve stresim arttıkça bana olağanüstü destek olan harika ve çok bağışlayıcı aileme çok ama çok teşekkür ederim. Annem ve babam, siz olmasaydınız bunu asla yapamazdım. Yaralandığım ve bu kitabı bitirmeye çalıştığım süre boyunca benimle ilgilenen büyükannem ve kayınvalideme de çok teşekkür ederim.

Eşim, en iyi arkadaşım ve ilk okuyucum olan Shamik'e, ayaklarımın yere basmasını sağladığın ve ihtiyacım olduğunda beni ittiğin için teşekkür ederim. Yaratmama yardım ettiğin bu tuhaf kurgusal dünyada hayal kurmayı ve olay örgüsü oluşturmaya seviyorum. Alia'ya, benim küçük Nahriin-eğitimim, sen hayatımdaki ışıksın, aşkımsın ve senin hikayelerin benimkilerden bile daha büyük.

Son olarak, Müslüman fantezi meraklısı dostlarıma: Bu hikayeyi sizin için, bizim için yazdım ve yanıtınız beni inanılmaz derecede onurlandırdı. Din değiştiren garip kalbimin derinliklerinden size teşekkür ediyorum. Hepimiz en büyük maceraları yaşayalım!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.